ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΝΕΦΕΛΑΙ.

ARISTOPHANIS NUBES

CUM SCHOLIIS

ET VARIETATE LECTIONIS

RECENSUIT

IMMANUEL BEKKERUS

PROFESSOR BEROLINENSIS

ACCEDUNT

VIRORUM DOCTORUM

BENTLEII, BERGLERI, BRUNCKII, DINDORFII, DOBRÆI, ERNESTI, HARLESII, HERMANNI, KUSTERI, PORSONI, REISIGII, SCHUTZII, SEAGERI, SPANHEMII, WAKEFIELDI, ALIORUMQUE

ANNOTATIONES.

LONDINI:

EXCUDEBAT A. J. VALPY, A. M.

SUMTIBUS RICARDI PRIESTLEY.

MDCCCXXVI.

NOTÆ

QUIBUS CODICES SIGNANTUR.

R, codex *Ravennas*, membranaceus, forma maxima, antiquus.

V, codex *Venetus*, membranaceus, forma quadrata, antiquus.

M, m, n, codices *Mutinenses*, chartacei, forma quadrata vel minori, recentes.

ΝΕΦΕΛΑΙ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

I.

Πρεσβυτης τις Στρεψιάδης ὑπὸ δανείων καταπονούμενος διὰ τὴν ἱπποτροφίαν τοῦ παιδὸς, δεῖται τούτου, φοιτήσαντα ὡς τὸν Σωκράτην μαθεῖν τὸν ἥττονα λόγον, εἴ πως δύναιτο, τὰ ἄδικα λέγων ἐν τῷ δικαστηρίῳ, τοὺς χρήστας νικᾷν καὶ μηδενὶ τῶν δανειστῶν μηδὲν ἀποδοῦναι. οὐ βουλομένου δὲ τοῦ μειρακίσκου, διαγνοὺς αὐτὸς ἐλθὼν μανθάνειν, μαθητὴν τοῦ Σωκράτους ἐκκαλέσας τινὰ διαλέγεται. ἐκλυθείσης δὲ τῆς διατριβῆς, οἵ τε μαθηταὶ κύκλῳ καθήμενοι πιναροὶ συνορῶνται, καὶ αὐτὸς ὁ Σωκράτης ἐπὶ κρεμάθρας αἰωρούμενος καὶ ἀποσκοπῶν τὰ μετέωρα θεωρεῖται. μετὰ ταῦτα τελεῖ παραλαβὼν τὸν πρεσβύτην, καὶ τοὺς νομιζομένους παρ' αὐτῷ θεοὺς, Ἀέρα, προσέτι δὲ καὶ Αἰθέρα καὶ Νεφέλας κατακαλεῖται. πρὸς δὲ τὴν εὐχὴν εἰσέρχονται Νεφέλαι ἐν σχήματι χοροῦ· καὶ φυσιολογήσαντος οὐκ ἀπιθάνως τοῦ Σωκράτους ἀποστᾶσαι πρὸς τοὺς θεατὰς περὶ πλειόνων διαλέγονται. μετὰ δὲ ταῦτα ὁ μὲν πρεσβύτης διδασκόμενος ἐν τῷ φανερῷ τινὰ τῶν μαθημάτων γελωτοποιεῖ· καὶ ἐπειδὴ διὰ τὴν ἀμαθίαν ἐκ τοῦ φροντιστηρίου ἐμβάλλεται, ἄγων πρὸς βίαν τὸν υἱὸν συνίστησι τῷ Σωκράτει.

3. φοιτήσοντος V. 10. ἐπὶ τῆς κρ. V. 12. τελεῖν V. 19. μαθητῶν V. 21. πρὸς] κατὰ V.

τούτου δὲ ἐξαγαγόντος αὐτῷ ἐν τῷ θεάτρῳ τὸν ἄδικον καὶ τὸν δίκαιον λόγον, διαγωνισθεὶς ὁ ἄδικος πρὸς τὸν δίκαιον λόγον, καὶ παραλαβὼν αὐτὸν ὁ ἄδικος λόγος ἐκδιδάσκει. κομισάμενος δὲ αὐτὸν ὁ πατὴρ ἐκπεπονημένον ἐπηρεάζει τοῖς χρήσταις, καὶ ὡς κατωρθωκὼς εὐωχεῖ παραλαβών. γενομένης δὲ περὶ τὴν εὐωχίαν ἀντιλογίας, πληγὰς λαβὼν ὑπὸ τοῦ παιδὸς βοὴν ἵστησι, καὶ προσκαταλαλούμενος ὑπὸ τοῦ παιδὸς ὅτι δίκαιον τοὺς πατέρας ὑπὸ τῶν υἱῶν ἀντιτύπτεσθαι, ὑπεραλγῶν διὰ τὴν πρὸς τὸν υἱὸν σύγκρουσιν ὁ γέρων κατασκάπτει καὶ ἐμπίπρησι τὸ Φροντιστήριον τῶν Σωκρατιστῶν. τὸ δὲ δρᾶμα τῶν πάνυ δυνατῶς πεποιημένων.

II.

Φασὶ τὸν Ἀριστοφάνην γράψαι τὰς Νεφέλας ἀναγκασθέντα ὑπὸ Ἀνύτου καὶ Μελήτου, ἵνα προδιασκέψαιντο ποῖοί τινες εἶεν Ἀθηναῖοι κατὰ Σωκράτους ἀκούοντες· ηὐλαβοῦντο γάρ, ὅτι πολλοὺς εἶχεν ἐραστάς, καὶ μάλιστα τοὺς περὶ Ἀλκιβιάδην, οἳ καὶ ἐπὶ τοῦ δράματος τούτου μηδὲ νικῆσαι ἐποίησαν τὸν ποιητήν. Ὁ δὲ πρόλογός ἐστι τῶν Νεφελῶν ἁρμοδιώτατα καὶ δεξιώτατα συγκείμενος. πρεσβύτης γάρ ἐστιν ἄγροικος ἀχθόμενος παιδὶ ἀστικοῦ φρονήματος γέμοντι καὶ τῆς εὐγενείας εἰς πολυτέλειαν ἀπολελαυκότι. ἡ γὰρ τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν οἰκία, ὅθεν ἦν τὸ πρὸς μητρὸς γένος ὁ μειρακίσκος, ἐξ ἀρχῆς (ὥς φησιν Ἡρόδοτος) τεθριπποτρόφος ἦν καὶ

4. διδάσκει V. 8. προσκαλούμενος V.

πολλὰς ἀνῃρημένη νίκας, τὰς μὲν Ὀλυμπίασι, τὰς δὲ Πυθοῖ, ἐνίας δὲ Ἰσθμοῖ καὶ Νεμέᾳ καὶ ἐν ἄλλοις ἀγῶσιν. εὐδοκιμοῦσαν οὖν ὁρῶν ὁ νεανίσκος ἀπέκλινε πρὸς τὸ ἦθος τῶν πρὸς μητρὸς προγόνων.

III.

Πατὴρ τὸν υἱὸν σωκρατίζειν βούλεται·
καὶ τῆς περὶ αὐτὸν ψυχρολογίας διατριβὴ
ἱκανή, λόγων τ' ἀπόνοια πρὸς τοὐναντίον·
χορὸς δὲ Νεφελῶν ὡς ἐπωφελῆ λέγων·
καὶ τὴν ἀσέβειαν Σωκράτους διεξιών·
ἄλλαι θ' ὑπ' ἀνδρὸς κατηγορίαι πικραί,
καὶ τῶν μαθητῶν εἰς πατραλοίας ἐκτόπως.
εἶτ' ἐμπυρισμὸς τῆς σχολῆς τοῦ Σωκράτους.

IV.

Τὴν μὲν κωμῳδίαν καθῆκε κατὰ Σωκράτους ὡς τοιαῦτα νομίζοντος καὶ Νεφέλας καὶ Ἀέρα καὶ τί γὰρ ἀλλ' ἢ ξένους εἰσάγοντος δαίμονας· χορῷ δὲ ἐχρήσατο Νεφελῶν πρὸς τὴν τοῦ ἀνδρὸς κατηγορίαν· διὰ τοῦτο οὕτως ἐπεγράφη τὸ δρᾶμα. διτταὶ δὲ φέρονται Νεφέλαι. οἱ δὲ κατηγορήσαντες Σωκράτους Μέλητος καὶ Ἄνυτος.

8. ὡς ἐπιλέγων V. 10. ὑπὲρ V. 15. εἰσάγοντα V.

V.

Αἱ πρῶται Νεφέλαι ἐν ἄστει ἐδιδάχθησαν ἐπὶ ἄρχοντος Ἰσάρχου, ὅτε Κρατῖνος μὲν ἐνίκα Πυτίνῃ, Ἀμειψίας δὲ Κόννῳ. διόπερ Ἀριστοφάνης ἀποῤῥιφθεὶς παραλόγως ᾠήθη δεῖν ἀναδιδάξας τὰς δευτέρας ἀπομέμφεσθαι τὸ θέατρον. ἀποτυχὼν δὲ πολὺ μᾶλλον καὶ ἐν τοῖς ἔπειτα οὐκέτι τὴν διασκευὴν εἰσήγαγεν. αἱ δὲ δεύτεραι Νεφέλαι ἐπὶ Ἀμεινίου ἄρχοντος.

VI.

Τὸ δρᾶμα τὸ τῶν Νεφελῶν κατὰ Σωκράτους γέγραπται τοῦ φιλοσόφου ἐπίτηδες ὡς κακοδιδασκαλοῦντος τοὺς νέους Ἀθήνησιν, τῶν κωμικῶν πρὸς τοὺς φιλοσόφους ἐχόντων τινὰ ἀντιλογίαν, οὐχ ὥς τινες δι' Ἀρχέλαον τὸν Μακεδόνων βασιλέα, ὅτι προὔκρινεν αὐτὸν Ἀριστοφάνους.

VII.

Τοῦτο ταὐτόν ἐστι τῷ προτέρῳ. διεσκεύασται δὲ ἐπὶ μέρους ὡς ἂν δὴ ἀναδιδάξαι μὲν αὐτὸ τοῦ ποιητοῦ προθυμηθέντος, οὐκέτι δὲ τοῦτο δι' ἥνποτε αἰτίαν ποιήσαντος. καθόλου μὲν οὖν σχεδὸν παρὰ πᾶν μέρος γεγενημένη διόρθωσις. τὰ μὲν γὰρ περιῄρηται, τὰ δὲ πέπλεκται, καὶ ἐν τῇ τάξει καὶ ἐν τῇ τῶν προσώπων

2. μὲν] μεν Γ V. 14. αὐτὸν om V. et præstat Εὐριπίδην.

διαλλαγῇ μετεσχημάτισται. ἃ δὲ ὁλοσχερῆ τῆς διασκευῆς τοιαῦτα ὄντα τετύχηκεν, αὐτίκα ἡ παράβασις τοῦ χοροῦ ἤμειπται, καὶ ὅπου ὁ δίκαιος λόγος πρὸς τὸν ἄδικον λαλεῖ, καὶ τελευταῖον ὅπου καίεται ἡ διατριβὴ Σωκράτους.

2. αὐτίκα μάλα ἡ V.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ *Στρεψιάδου.*

ΜΑΘΗΤΑΙ *Σωκράτους.*

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ΧΟΡΟΣ ΝΕΦΕΛΩΝ.

Ο ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ.

Ο ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ.

ΠΑΣΙΑΣ *δανειστής.*

ΜΑΡΤΥΣ *Πασίου.*

ΑΜΥΝΙΑΣ *δανειστής.*

ΧΑΙΡΕΦΩΝ.

ΑΜΥΝΙΑΣ] *ἕτερος* V, qui addit *ἑρμῆς. μαθητὴς εἷς τῶν φιλοσόφων. ξανθίας οἰκέτης ἑρμοῦ. ἕτερος φιλόσοφος.*

ΝΕΦΕΛΑΙ.

ΣΤΡΕ. Ἰοὺ ἰού,
ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον
ἀπέραντον. οὐδέποθ' ἡμέρα γενήσεται;
καὶ μὴν πάλαι γ' ἀλεκτρυόνος ἤκουσ' ἐγώ.
οἱ δ' οἰκέται ῥέγκουσιν· ἀλλ' οὐκ ἂν πρὸ τοῦ.
ἀπόλοιο δῆτ' ὦ πόλεμε, πολλῶν οὕνεκα,
ὅτ' οὐδὲ κολάσαι ἔξεστί μοι τοὺς οἰκέτας.
ἀλλ' οὐδ' ὁ χρηστὸς οὑτοσὶ νεανίας
ἐγείρεται τῆς νυκτός, ἀλλὰ πέρδεται
ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος.
ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ῥέγκωμεν ἐγκεκαλυμμένοι.
Ἀλλ' οὐ δύναμαι δείλαιος εὕδειν, δακνόμενος
ὑπὸ τῆς δαπάνης καὶ τῆς φάτνης καὶ τῶν χρεῶν,
διὰ τουτονὶ τὸν υἱόν. ὁ δὲ κόμην ἔχων
ἱππάζεταί τε καὶ ξυνωρικεύεται
ὀνειροπολεῖ θ' ἵππους· ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι
ὁρῶν ἄγουσαν τὴν σελήνην εἰκάδας·
οἱ γὰρ τόκοι χωροῦσιν.—ἅπτε παῖ λύχνον,
κἄκφερε τὸ γραμματεῖον, ἵν' ἀναγνῶ λαβὼν
ὁπόσοις ὀφείλω, καὶ λογίσωμαι τοὺς τόκους.
φέρ' ἴδω, τί ὀφείλω; δώδεκα μνᾶς Πασίᾳ.
τοῦ δώδεκα μνᾶς Πασίᾳ; τί ἐχρησάμην;
ὅτ' ἐπριάμην τὸν κοππατίαν. οἴμοι τάλας,
εἴθ' ἐξεκόπην πρότερον τὸν ὀφθαλμὸν λίθῳ.

ΦΕΙ. Φίλων, ἀδικεῖς· ἔλαυνε τὸν σαυτοῦ δρόμον.

3. ἀπέρατον V. 7. κολάσ' ἔξεστί Mmn. 19. ἵνα γνῶ Mm. 21. εἴδω R. 22. ἐχρησάμην. συνῆχ' ὅτ' m, ἐχρησάμην συνῆκα ὅτ' m.

ΣΤΡΕ. τοῦτ' ἐστὶ τοῦτο τὸ κακὸν ὅ μ' ἀπολώλεκεν·
ὀνειροπολεῖ γὰρ καὶ καθεύδων ἱππικήν.
ΦΕΙ. πόσους δρόμους ἐλᾷ τὰ πολεμιστήρια;
ΣΤΡΕ. ἐμὲ μὲν σὺ πολλοὺς τὸν πατέρ' ἐλαύνεις δρόμους.
ἀτὰρ τί χρέος ἔβα με μετὰ τὸν Πασίαν;
τρεῖς μναῖ διφρίσκου καὶ τροχοῖν Ἀμυνίᾳ.
ΦΕΙ. ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε.
ΣΤΡΕ. ἀλλ' ὦ μέλ' ἐξήλικας ἐμέ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν,
ὅτε καὶ δίκας ὤφληκα χἄτεροι τόκου
ἐνεχυράσασθαί φασιν. ΦΕΙ. ἐτεὸν ὦ πάτερ,
τί δυσκολαίνεις καὶ στρέφει τὴν νύχθ' ὅλην;
ΣΤΡΕ. δάκνει με δήμαρχός τις ἐκ τῶν στρωμάτων.
ΦΕΙ. ἔασον ὦ δαιμόνιε καταδαρθεῖν τί με.
ΣΤΡΕ. σὺ δ' οὖν κάθευδε· τὰ δὲ χρέα ταῦτ' ἴσθ' ὅτι
εἰς τὴν κεφαλὴν ἅπαντα τὴν σὴν τρέψεται.
φεῦ.
εἴθ' ὤφελ' ἡ προμνήστρι' ἀπολέσθαι κακῶς,
ἥτις με γῆμαι ἐπῆρε τὴν σὴν μητέρα.
ἐμοὶ γὰρ ἦν ἄγροικος ἥδιστος βίος,
εὐρωτιῶν, ἀκόρητος, εἰκῇ κείμενος,
βρύων μελίτταις καὶ προβάτοις καὶ στεμφύλοις.
ἔπειτ' ἔγημα Μεγακλέους τοῦ Μεγακλέους
ἀδελφιδῆν, ἄγροικος ὢν ἐξ ἄστεος,
σεμνήν, τρυφῶσαν, ἐγκεκοισυρωμένην.
ταύτην ὅτ' ἐγάμουν, συγκατεκλινόμην ἐγὼ
ὄζων τρυγός, τρασιᾶς, ἐρίων περιουσίας,
ἡ δ' αὖ μύρου, κρόκου, καταγλωττισμάτων,
δαπάνης, λαφυγμοῦ, Κωλιάδος, Γενετυλλίδος.
οὐ μὴν ἐρῶ γ' ὡς ἀργὸς ἦν, ἀλλ' ἐσπάθα.
ἐγὼ δ' ἂν αὐτῇ θοιμάτιον δεικνὺς τοδί

26. τοῦτο] τουτὶ R. om m. 29. πολλοὺς om m. 30. με om Mm. 31. ἀμεινίαι V, ἀμηνία m. 33. μέλε' Mm. 34. καὶ om R. ὄφλημα V. 35. ἐνεχυράσασθαι RVmn, ἐνεχυρίσεσθαι M. 36. στρέφηι R. 37. τις δήμαρχος Vmn. 39. δὲ] μὲν VMmn. 40. ἐς m. στρέψαι R, στρέψεται V. 42. ὄφελ' R. 43. γῆμ' ἐπῆρε VMmn, γῆμ' ἐπῆιρε R. 51. ὦζον n.

πρόφασιν ἔφασκον "ὦ γύναι, λίαν σπαθᾷς."
ΘΕ. ἔλαιον ἡμῖν οὐκ ἔνεστ' ἐν τῷ λύχνῳ.
ΣΤΡΕ. οἴμοι, τί γάρ μοι τὸν πότην ἧπτες λύχνον;
δεῦρ' ἔλθ', ἵνα κλάῃς. ΘΕ. διὰ τί δῆτα κλαύσομαι;
ΣΤΡΕ. ὅτι τῶν παχειῶν ἐνετίθεις θρυαλλίδων.
μετὰ ταῦθ', ὅπως νῷν ἐγένεθ' υἱὸς οὑτοσί,
ἐμοί τε δὴ καὶ τῇ γυναικὶ τἀγαθῇ,
περὶ τοὐνόματος δὴ 'ντεῦθεν ἐλοιδορούμεθα.
ἡ μὲν γὰρ ἵππον προσετίθει πρὸς τοὔνομα,
Ξάνθιππον ἢ Χάριππον ἢ Καλλιππίδην·
ἐγὼ δὲ τοῦ πάππου 'τιθέμην Φειδωνίδην.
τέως μὲν οὖν ἐκρινόμεθ'· εἶτα τῷ χρόνῳ
κοινῇ ξυνέβημεν κἀθέμεθα Φειδιππίδην.
τοῦτον τὸν υἱὸν λαμβάνουσ' ἐκορίζετο
"ὅταν σὺ μέγας ὢν ἅρμ' ἐλαύνῃς πρὸς πόλιν,
ὥσπερ Μεγακλέης, ξυστίδ' ἔχων." ἐγὼ δ' ἔφην
"ὅταν μὲν οὖν τὰς αἶγας ἐκ τοῦ Φελλέως,
ὥσπερ ὁ πατήρ σου, διφθέραν ἐνημμένος."
ἀλλ' οὐκ ἐπίθετο τοῖς ἐμοῖς οὐδὲν λόγοις,
ἀλλ' ἵππερόν μου κατέχεεν τῶν χρημάτων.
νῦν οὖν ὅλην τὴν νύκτα φροντίζων, ὁδοῦ
μίαν εὗρον ἀτραπὸν δαιμονίως ὑπερφυᾶ,
ἣν ἢν ἀναπείσω τουτονί, σωθήσομαι,
ἀλλ' ἐξεγεῖραι πρῶτον αὐτὸν βούλομαι.
πῶς δῆτ' ἂν ἥδιστ' αὐτὸν ἐπεγείραιμι; πῶς;
Φειδιππίδη, Φειδιππίδιον. ΦΕΙ. τί ὦ πάτερ;
ΣΤΡΕ. κύσον με, καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν.

58. μοι om R. 59. ἔλθ'] ἴθ' Mm, om V. δῆτα] δὴ n. 60. θρυαλίδων R. 61. οὑτοσὶν m. 62. δὴ om R. τἀγαθῆι R: vulgo τῇ 'γαθῇ. 63. δ' ἠντεῦθεν R, δῆν ἐντεῦθεν V, δῆτ' m, δὴ ταῦτ' Mn. 65. χαίριππον V, κάλλιππον R. καλιππίδην R. 66. τιθέμην sine apostropho R. 72. φυλλέως R. 73. ἐνειμένος n. 74. ἐπείθετο Vmn. οὐδὲν om R. 75. μοι M. 76. οὖν om n. 77. ἀτραπὸν εὗρον V. 78. οὑτοσὶ V. 80. ἀνεγείραιμι V.

ΦΕΙ. ἰδού· τί ἐστιν; ΣΤΡΕ. εἰπέ μοι, φιλεῖς ἐμέ;
ΦΕΙ. νὴ τὸν Ποσειδῶ τουτονὶ τὸν Ἵππιον.
ΣΤΡΕ. μή ʼμοιγε τοῦτον μηδαμῶς τὸν Ἵππιον·
οὗτος γάρ ὁ θεὸς αἴτιός μοι τῶν κακῶν.
ἀλλʼ εἴπερ ἐκ τῆς καρδίας μʼ ὄντως φιλεῖς,
ὦ παῖ, πιθοῦ. ΦΕΙ. τί οὖν πίθωμαι δῆτά σοι;
ΣΤΡΕ. ἔκστρεψον ὡς τάχιστα τοὺς σαυτοῦ τρόπους,
καὶ μάνθανʼ ἐλθὼν ἂν ἐγὼ παραινέσω.
ΦΕΙ. λέγε δή, τί κελεύεις; ΣΤΡΕ. καὶ τί πείσει;
ΦΕΙ. πείσομαι
νὴ τὸν Διόνυσον. ΣΤΡΕ. δεῦρό νυν ἀπόβλεπε.
ὁρᾷς τὸ θύριον τοῦτο καὶ τῳκίδιον;
ΦΕΙ. ὁρῶ. τί οὖν τοῦτʼ ἐστὶν ἐτεὸν ὦ πάτερ;
ΣΤΡΕ. ψυχῶν σοφῶν τοῦτʼ ἐστὶ φροντιστήριον.
ἐνταῦθʼ ἐνοικοῦσʼ ἄνδρες, οἳ τὸν οὐρανὸν
λέγοντες ἀναπείθουσιν ὡς ἔστιν πνιγεύς
κἄστιν περὶ ἡμᾶς οὗτος, ἡμεῖς δʼ ἄνθρακες.
οὗτοι διδάσκουσʼ, ἀργύριον ἤν τις διδῷ,
λέγοντα νικᾷν καὶ δίκαια κἄδικα.
ΦΕΙ. εἰσὶν δὲ τίνες; ΣΤΡΕ. οὐκ οἶδʼ ἀκριβῶς τοὔνομα·
μεριμνοφροντισταὶ καλοί τε κἀγαθοί.
ΦΕΙ. αἰβοῖ, πονηροί γʼ, οἶδα. τοὺς ἀλαζόνας,
τοὺς ὠχριῶντας, τοὺς ἀνυποδήτους λέγεις,
ὧν ὁ κακοδαίμων Σωκράτης καὶ Χαιρεφῶν.
ΣΤΡΕ. ἢ ἤ, σιώπα· μηδὲν εἴπῃς νήπιον.
ἀλλʼ εἴ τι κήδει τῶν πατρῴων ἀλφίτων,
τούτων γενοῦ μοι, σχασάμενος τὴν ἱππικήν.
ΦΕΙ. οὐκ ἂν μὰ τὸν Διόνυσον, εἰ δοίης γέ μοι
τοὺς Φασιανοὺς οὓς τρέφει Λεωγόρας.
ΣΤΡΕ. ἴθʼ, ἀντιβολῶ σʼ ὦ φίλτατʼ ἀνθρώπων ἐμοί,
ἐλθὼν διδάσκου. ΦΕΙ. καὶ τί σοι μαθήσομαι;
ΣΤΡΕ. εἶναι παρʼ αὐτοῖς φασὶν ἄμφω τὼ λόγω,

83. εἰπέ μοι Phidippidi continuat R. 87. μʼ ante ἐκ ponit R. 88. πιθοῦ μοι. τί R. πείθομαι RV, πιθοῦμαι Mmn. 90. ἂν R. 92. διόνυσσον R. δή, γρ νῦν, M. 93. θυρίδιον RV. τωκίδιον (οι) R. 96. ἐνοικοῦσιν R. 97. ἔστι R. 105. om R. 111. φίλτατε R. 113. φασὶν om R.

τὸν κρείττον', ὅστις ἐστί, καὶ τὸν ἥττονα.
τούτοιν τὸν ἕτερον τοῖν λόγοιν, τὸν ἥττονα,
νικᾶν λέγοντά φασι τἀδικώτερα.
ἢν οὖν μάθῃς μοι τὸν ἄδικον τοῦτον λόγον,
ἃ νῦν ὀφείλω διὰ σέ, τούτων τῶν χρεῶν
οὐκ ἂν ἀποδοίην οὐδ' ἂν ὀβολὸν οὐδενί.

ΦΕΙ. οὐκ ἂν πιθοίμην· οὐ γὰρ ἂν τλαίην ἰδεῖν
τοὺς ἱππέας τὸ χρῶμα διακεκναισμένος.

ΣΤΡΕ. οὐκ ἄρα μὰ τὴν Δήμητρα τῶν γ' ἐμῶν ἔδει,
οὔτ' αὐτὸς οὔθ' ὁ ζύγιος οὔθ' ὁ σαμφόρας·
ἀλλ' ἐξελῶ σ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας.

ΦΕΙ. ἀλλ' οὐ περιόψεταί μ' ὁ θεῖος Μεγακλέης
ἄνιππον. ἀλλ' εἴσειμι, σοῦ δ' οὐ φροντιῶ.

ΣΤΡΕ. ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μέντοι πεσών γε κείσομαι·
ἀλλ' εὐξάμενος τοῖσιν θεοῖς διδάξομαι
αὐτός, βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον.
πῶς οὖν γέρων ὢν κἀπιλήσμων καὶ βραδὺς
λόγων ἀκριβῶν σχινδαλάμους μαθήσομαι;
ἰτητέον· τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι,
ἀλλ' οὐχὶ κόπτω τὴν θύραν; παῖ, παιδίον.

ΜΑ. βάλλ' ἐς κόρακας· τίς ἐσθ' ὁ κόψας τὴν θύραν;

ΣΤΡΕ. Φείδωνος υἱὸς Στρεψιάδης Κικυννόθεν.

ΜΑ. ἀμαθής γε νὴ Δί', ὅστις οὑτωσὶ σφόδρα
ἀπεριμερίμνως τὴν θύραν λελάκτικας,
καὶ φροντίδ' ἐξήμβλωκας ἐξευρημένην.

ΣΤΡΕ. σύγγνωθί μοι· τηλοῦ γὰρ οἰκῶ τῶν ἀγρῶν.
ἀλλ' εἰπέ μοι τὸ πρᾶγμα τοὐξημβλωμένον.

ΜΑ. ἀλλ' οὐ θέμις πλὴν τοῖς μαθηταῖσιν λέγειν.

ΣΤΡΕ. λέγε νυν ἐμοὶ θαρρῶν· ἐγὼ γὰρ οὑτοσὶ
ἥκω μαθητὴς εἰς τὸ φροντιστήριον.

115. om RV. 122. δήμητραν MV. γ' om M. 123. σαπφόρας Mmn. 124. ἐξολῶ R. 126. εἴσιμοι M, εἶμι m. 128. τοῖσι R. 131. σκινδαλάμους Mmn, σκινδάλμους RV. 132. στραγεύομαι RV. 134. βάλ' V. 135. κικυνόθεν R. 136. οὗτοσὶ V. 142. νῦν R, om M. μοι M. οὑτωσὶν m. 143. ἐς n.

ΜΑ. λέξω· νομίσαι δὲ ταῦτα χρὴ μυστήρια.
ἀνήρετ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης
ψύλλαν, ὁπόσους ἅλλοιτο τοὺς αὑτῆς πόδας·
δακοῦσα γὰρ τοῦ Χαιρεφῶντος τὴν ὀφρῦν
ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τὴν Σωκράτους ἀφήλατο.
ΣΤΡΕ. πῶς δῆτα τοῦτ' ἐμέτρησε; ΜΑ. δεξιώτατα.
κηρὸν διατήξας, εἶτα τὴν ψύλλαν λαβὼν
ἐνέβαψεν εἰς τὸν κηρὸν αὐτῆς τὼ πόδε,
κᾆτα ψυγείσῃ περιέφυσαν Περσικαί.
ταύτας ὑπολύσας ἀνεμέτρει τὸ χωρίον.
ΣΤΡΕ. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν.
ΜΑ. τί δῆτ' ἄν, ἕτερον εἰ πύθοιο Σωκράτους
φρόντισμα; ΣΤΡΕ. ποῖον; ἀντιβολῶ, κάτειπέ
μοι.
ΜΑ. ἀνήρετ' αὐτὸν Χαιρεφῶν ὁ Σφήττιος
ὁπότερα τὴν γνώμην ἔχοι, τὰς ἐμπίδας
κατὰ τὸ στόμ' ᾄδειν ἢ κατὰ τοὐρροπύγιον.
ΣΤΡΕ. τί δῆτ' ἐκεῖνος εἶπε περὶ τῆς ἐμπίδος;
ΜΑ. ἔφασκεν εἶναι τοὔντερον τῆς ἐμπίδος
στενόν· διὰ λεπτοῦ δ' ὄντος αὐτοῦ τὴν πνοὴν
βίᾳ βαδίζειν εὐθὺ τοὐρροπυγίου·
ἔπειτα κοῖλον πρὸς στενῷ προσκείμενον
τὸν πρωκτὸν ἠχεῖν ὑπὸ βίας τοῦ πνεύματος.
ΣΤΡΕ. σάλπιγξ ὁ πρωκτός ἐστιν ἄρα τῶν ἐμπίδων.
ὢ τρισμακάριος τοῦ διεντερεύματος.
ἦ ῥᾳδίως φεύγων ἂν ἀποφύγοι δίκην,
ὅστις δίοιδε τοὔντερον τῆς ἐμπίδος.
ΜΑ. πρῴην δέ γε γνώμην μεγάλην ἀφῃρέθη
ὑπ' ἀσκαλαβώτου. ΣΤΡΕ. τίνα τρόπον; κάτ-
ειπέ μοι.
ΜΑ. ζητοῦντος αὐτοῦ τῆς σελήνης τὰς ὁδούς

144. δὲ] δέ σε Mmn. 146. ἅλοιτο MRVm. 149. τοῦτο διεμέτρησεν R, τοῦτο διεμέτρησε m, διεμέτρησε M. 152. καταψυγείσηι R. περσικά V. 158. ἔχει Mmn. 159. τὸ om n. κατ' οὐροπύγιον m. 162. διαλέπτου Mmn. δ' ὀδόντος V. 163. εὐθὺ κατὰ τοὐροπύγιον M. 166. μακάριοι n. 168. διοῖδε R.

καὶ τὰς περιφοράς, εἶτ' ἄνω κεχηνότος,
ἀπὸ τῆς ὀροφῆς νύκτωρ γαλεώτης κατέχεσεν.
ΣΤΡΕ. ἥσθην γαλεώτῃ καταχέσαντι Σωκράτους.
ΜΑ. ἐχθὲς δέ γ' ἡμῖν δεῖπνον οὐκ ἦν ἑσπέρας.
ΣΤΡΕ. εἶεν· τί οὖν πρὸς τἄλφιτ' ἐπαλαμήσατο;
ΜΑ. κατὰ τῆς τραπέζης καταπάσας λεπτὴν τέφραν,
κάμψας ὀβελίσκον, εἶτα διαβήτην λαβών,
ἐκ τῆς παλαίστρας θοἰμάτιον ὑφείλετο.
ΣΤΡΕ. τί δῆτ' ἐκεῖνον τὸν Θαλῆν θαυμάζομεν;
ἄνοιγ', ἄνοιγ' ἀνύσας τὸ φροντιστήριον,
καὶ δεῖξον ὡς τάχιστά μοι τὸν Σωκράτην·
μαθητιῶ γάρ. ἀλλ' ἄνοιγε τὴν θύραν.
ὦ Ἡράκλεις, ταυτὶ ποδαπὰ τὰ θηρία;
ΜΑ. τί ἐθαύμασας; τῷ σοι δοκοῦσιν εἰκέναι;
ΣΤΡΕ. τοῖς ἐκ Πύλου ληφθεῖσι, τοῖς Λακωνικοῖς.
ἀτὰρ τί ποτ' ἐς τὴν γῆν βλέπουσιν οὑτοιί;
ΜΑ. ζητοῦσιν οὗτοι τὰ κατὰ γῆς. ΣΤΡΕ. βολβοὺς ἄρα
ζητοῦσι. μή νυν τοῦτό γε φροντίζετε·
ἐγὼ γὰρ οἶδ' ἵν' εἰσὶ μεγάλοι καὶ καλοί.
τί γὰρ οἵδε δρῶσιν οἱ σφόδρ' ἐγκεκυφότες;
ΜΑ. οὗτοί δ' ἐρεβοδιφῶσιν ὑπὸ τὸν Τάρταρον.
ΣΤΡΕ. τί δῆθ' ὁ πρωκτὸς ἐς τὸν οὐρανὸν βλέπει;
ΜΑ. αὐτὸς καθ' αὑτὸν ἀστρονομεῖν διδάσκεται.
ἀλλ' εἴσιθ', ἵνα μὴ κεῖνος ἡμῖν ἐπιτύχῃ.
ΣΤΡΕ. μήπω γε, μήπω γ', ἀλλ' ἐπιμεινάντων, ἵνα
αὐτοῖσι κοινώσω τι πραγμάτιον ἐμόν.
ΜΑ. ἀλλ' οὐχ οἷόν τ' αὐτοῖσι πρὸς τὸν ἀέρα
ἔξω διατρίβειν πολὺν ἄγαν ἐστὶν χρόνον.
ΣΤΡΕ. πρὸς τῶν θεῶν, τί γὰρ τάδ' ἐστίν; εἰπέ μοι.
ΜΑ. ἀστρονομία μὲν αὑτηΐ. ΣΤΡΕ. τουτὶ δὲ τί;
ΜΑ. γεωμετρία. ΣΤΡΕ. τοῦτ' οὖν τί ἐστι χρήσιμον;

179. κάψας R. 181. θαλὴν R. 186. ἐοικέναι MRmn. 189. γῆν M. 190. τοῦτ' ἔτι MV, τούτου γε m. 192. δ' ἄρ' m. 193. γ' Vmn. 200. ἐστὶ R. 202. αὕτη RV. 203. τί om n. ἐστι] ἐστι τὸ χρήσιμον V.

ΜΑ. γῆν ἀναμετρεῖσθαι. ΣΤΡΕ. πότερα τὴν κληρουχικήν;
ΜΑ. οὔκ, ἀλλὰ τὴν σύμπασαν. ΣΤΡΕ. ἀστεῖον λέγεις·
τὸ γὰρ σόφισμα δημοτικὸν καὶ χρήσιμον.
ΜΑ. αὕτη δέ σοι γῆς περίοδος πάσης. ὁρᾷς;
αἵδε μὲν Ἀθῆναι. ΣΤΡΕ. τί σὺ λέγεις; οὐ πείθομαι,
ἐπεὶ δικαστὰς οὐχ ὁρῶ καθημένους.
ΜΑ. ὡς τοῦτ' ἀληθῶς Ἀττικὸν τὸ χωρίον.
ΣΤΡΕ. καὶ ποῦ Κικυννῆς εἰσὶν οὑμοὶ δημόται;
ΜΑ. ἐνταῦθ' ἔνεισιν. ἡ δέ γ' Εὔβοι', ὡς ὁρᾷς,
ἡδὶ παρατέταται μακρὰ πόῤῥω πάνυ.
ΣΤΡΕ. οἶδ'· ὑπὸ γὰρ ἡμῶν παρετάθη καὶ Περικλέους.
ἀλλ' ἡ Λακεδαίμων ποῦ 'στίν; ΜΑ. ὅπου 'στίν; αὑτηί.
ΣΤΡΕ. ὡς ἐγγὺς ἡμῶν. τοῦτο πάνυ φροντίζετε,
ταύτην ἀφ' ἡμῶν ἀπαγαγεῖν πόῤῥω πάνυ.
ΜΑ. ἀλλ' οὐχ οἷόν τε νὴ Δί'. ΣΤΡΕ. οἰμώξεσθ' ἄρα.
φέρε, τίς γὰρ οὗτος οὑπὶ τῆς κρεμάθρας ἀνήρ;
ΜΑ. αὐτός. ΣΤΡΕ. τίς αὐτός; ΜΑ. Σωκράτης.
ΣΤΡΕ. ὦ Σώκρατες.
ἴθ' οὗτος, ἀναβόησον αὐτόν μοι μέγα.
ΜΑ. αὐτὸς μὲν οὖν σὺ κάλεσον· οὐ γάρ μοι σχολή.
ΣΤΡΕ. ὦ Σώκρατες,
ὦ Σωκρατίδιον. ΣΩ. τί με καλεῖς, ὦ 'φήμερε;
ΣΤΡΕ. πρῶτον μὲν ὅ τι δρᾷς, ἀντιβολῶ, κάτειπέ μοι.
ΣΩ. ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον.
ΣΤΡΕ. ἔπειτ' ἀπὸ ταῤῥοῦ τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς,
ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς, εἴπερ— ΣΩ. οὐ γὰρ ἄν ποτε
ἐξεῦρον ὀρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα,
εἰ μὴ κρεμάσας τὸ νόημα καὶ τὴν φροντίδα

204. ἀναμετρῆσαι M. πότερα om R. 211. κικυνεῖς MRmn, κικυννεῖς V. οἱ ἐμοὶ M, οἱ 'μοὶ mn. 213. ἧδ' ἣ m, ἣ δὴ c. 214. ὑμῶν Mmn. 215. λακεδαιμόνων RV. 216. ὑμῶν n. πάλιν V. 222. σὺ om Vn. 224. ὦφ' ἥμερε R. 226. περιφρονεῖς V. 230. κρεμάσαις V.

λεπτὴν καταμίξας εἰς τὸν ὅμοιον ἀέρα.
εἰ δ' ὢν χαμαὶ τἄνω κάτωθεν ἐσκόπουν,
οὐκ ἄν ποθ' εὗρον· οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βίᾳ
ἕλκει πρὸς αὑτὴν τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος.
πάσχει δὲ ταυτὸ τοῦτο καὶ τὰ κάρδαμα.
ΣΤΡΕ. τί φῄς;
ἡ φροντὶς ἕλκει τὴν ἰκμάδ' εἰς τὰ κάρδαμα;
ἴθι νῦν, κατάβηθ' ὦ Σωκρατίδιον ὡς ἐμέ,
ἵνα με διδάξῃς, ὧνπερ οὕνεκ' ἐλήλυθα.
ΣΩ. ἦλθες δὲ κατὰ τί; ΣΤΡΕ. βουλόμενος μαθεῖν λέγειν·
ὑπὸ γὰρ τόκων χρήστων τε δυσκολωτάτων
ἄγομαι, φέρομαι, τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι.
ΣΩ. πόθεν δ' ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαθες γενόμενος;
ΣΤΡΕ. νόσος μ' ἐπέτριψεν ἱππική, δεινὴ φαγεῖν.
ἀλλά με δίδαξον τὸν ἕτερον τοῖν σοῖν λόγοιν,
τὸν μηδὲν ἀποδιδόντα. μισθὸν δ' ὅν τιν' ἂν
πράττῃ μ', ὀμοῦμαί σοι καταθήσειν τοὺς θεούς.
ΣΩ. ποίους θεοὺς ὀμεῖ σύ; πρῶτον γὰρ θεοί
ἡμῖν νόμισμ' οὐκ ἔστι. ΣΤΡΕ. τῷ γὰρ ὄμνυτ'; ἢ
σιδαρέοισιν, ὥσπερ ἐν Βυζαντίῳ;
ΣΩ. βούλει τὰ θεῖα πράγματ' εἰδέναι σαφῶς,
ἅττ' ἐστὶν ὀρθῶς; ΣΤΡΕ. νὴ Δί', εἴπερ ἔστι γε.
ΣΩ. καὶ ξυγγενέσθαι ταῖς Νεφέλαισιν ἐς λόγους,
ταῖς ἡμετέραισι δαίμοσιν; ΣΤΡΕ. μάλιστά γε.
ΣΩ. κάθιζε τοίνυν ἐπὶ τὸν ἱερὸν σκίμποδα.
ΣΤΡΕ. ἰδοὺ κάθημαι. ΣΩ. τουτονὶ τοίνυν λαβέ
τὸν στέφανον. ΣΤΡΕ. ἐπὶ τί στέφανον; οἴμοι, Σώκρατες,
ὥσπερ με τὸν 'Αθάμανθ' ὅπως μὴ θύσετε.
ΣΩ. οὔκ, ἀλλὰ ταῦτα πάντα τοὺς τελουμένους

235. αὐτὸ τοῦτο n, τοῦτ' αὐτὸ m. 238. ὡς] εἰς M. 239. ἵνα μ' ἐκδιδάξῃς Vn, ἵνα διδάξῃς M. 244. ἔτριψεν R. 249. ὤμνυτε V. 250. ἢ σιδαρέοισιν R. 252. ἅτ' m. 253. νεφέλεσιν R, νεφέλαις Vm. 254. ἡμετέρεσι R, ἡμετέραις Vmn. δαίμοσι R. 256. λαβέ] βλέπε, idque ductu transverso deletum, R. 258. θύσητε MVmn.

ἡμεῖς ποοῦμεν. ΣΤΡΕ. εἶτα δὴ τί κερδανῶ;
ΣΩ. λέγειν γενήσει τρίμμα, κρόταλον, παιπάλη.
ἀλλ' ἔχ' ἀτρεμί. ΣΤΡΕ. μὰ τὸν Δί' οὐ ψεύσει γέ με·
καταπαττόμενος γὰρ παιπάλη γενήσομαι.
ΣΩ. εὐφημεῖν χρὴ τὸν πρεσβύτην καὶ τῆς εὐχῆς ἐπακούειν.
ὦ δέσποτ' ἄναξ, ἀμέτρητ' Ἀήρ, ὃς ἔχεις τὴν γῆν μετέωρον,
λαμπρός τ' Αἰθήρ, σεμναί τε θεαὶ Νεφέλαι βροντησικέραυνοι,
ἄρθητε, φάνητ' ὦ δέσποιναι τῷ φροντιστῇ μετέωροι.
ΣΤΡΕ. μήπω, μήπω γε, πρὶν ἂν τουτὶ πτύξωμαι, μὴ καταβρεχθῶ.
τὸ δὲ μηδὲ κυνῆν οἴκοθεν ἐλθεῖν ἐμὲ τὸν κακοδαίμον' ἔχοντα.
ΣΩ. ἔλθετε δῆτ' ὦ πολυτίμητοι Νεφέλαι τῷδ' εἰς ἐπίδειξιν,
εἴτ' ἐπ' Ὀλύμπου κορυφαῖς ἱεραῖς χιονοβλήτοισι κάθησθε,
εἴτ' Ὠκεανοῦ πατρὸς ἐν κήποις ἱερὸν χορὸν ἵστατε Νύμφαις,
εἴτ' ἄρα Νείλου προχοαῖς ὑδάτων χρυσέαις ἀρύεσθε πρόχουσιν,
ἢ Μαιῶτιν λίμνην ἔχετ' ἢ σκόπελον νιφόεντα Μίμαντος·
ἐπακούσατε δεξάμεναι θυσίαν καὶ τοῖς ἱεροῖσι χαρεῖσαι.
ΧΟ. ἀέναοι Νεφέλαι,

260. ποιοῦμεν MVmn. 262. ἀτρέμας MVmn. 263. καταπατούμενος M, καταπατώμενος m. 264. ὑπακούειν Mmn. 268. γε etiam post prius μήπω habet R. πτύξομαι R. καταβραχῶ MRn. 269. μὴ omnes. κυνὴν RVm, δύστηνον M. 271. ἱεραῖς om V. 273. προχοὰς V. χρυσέοις Mn. προχόοισι R, προχόοισιν V, προχοῖσιν m, προχόοις M. 275. ουπακούσατε R, ὑπακούσατε V. ἱεροῖς V. φανεῖσαι Vm. 276. ἀέννοι MVmn.

ἀρθῶμεν φανεραί
δροσερὰν φύσιν εὐάγητον,
πατρὸς ἀπ' Ὠκεανοῦ βαρυαχέος
ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς ἐπὶ
δενδροκόμους, ἵνα
τηλεφανεῖς σκοπιὰς ἀφορώμεθα,
καρπούς τ' ἀρδομέναν ἱερὰν χθόνα,
καὶ ποταμῶν ζαθέων κελαδήματα,
καὶ πόντον κελάδοντα βαρύβρομον·
ὄμμα γὰρ αἰθέρος ἀκάματον σελαγεῖται
μαρμαρέαις ἐν αὐγαῖς.
ἀλλ' ἀποσεισάμεναι νέφος ὄμβριον
ἀθανάτας ἰδέας ἐπιδώμεθα
τηλεσκόπῳ ὄμματι γαῖαν.

ΣΩ. ὦ μέγα σεμναὶ Νεφέλαι, φανερῶς ἠκούσατέ μου καλέσαντος.
ἤσθου φωνῆς ἅμα καὶ βροντῆς μυκησαμένης θεοσέπτου;

ΣΤΡΕ. καὶ σέβομαί γ' ὦ πολυτίμητοι, καὶ βούλομαι ἀνταποπαρδεῖν
πρὸς τὰς βροντάς· οὕτως αὐτὰς τετρεμαίνω καὶ πεφόβημαι.
κεἰ θέμις ἐστίν, νυνί γ' ἤδη, κεἰ μὴ θέμις ἐστί, χεσείω.

ΣΩ. οὐ μὴ σκώψεις, μηδὲ ποιήσεις ἅπερ οἱ τρυγοδαίμονες οὗτοι,
ἀλλ' εὐφήμει· μέγα γάρ τι θεῶν κινεῖται σμῆνος ἀοιδαῖς.

ΧΟ. παρθένοι ὀμβροφόροι,

278. εὐάγοιτον n. 279. βαρυηχέος MVm. 283. ἀρδομέναν V, ἀρδομένην R, ἀρδομέναν θ' mn, ἀρδομέν' ἀντ M. 285. βαρύδρομον n. 286. ἀκάμαντον n. σελαγεῖ M. 287. μαρμαρέαισιν m et (omissa ἐν) Vn. 289. ἀθανάτοις M, ἀθανάταις Vmn. ἰδέαις MVmn. 291. καλέσαντος om m. 293. γ' om V. βούλομαί γ' ἀντ. M. 294. οὕτως γὰρ αὐτὰς M, οὕτω γὰρ αὐτὰς n. 295. ἐστὶ R. 296. σκώψῃς MRVmn. οὐδὲ MV. ποιήσῃς MVmn. 297. τι] τοι mn. κινεῖται θεῶν V.

ἔλθωμεν λιπαρὰν
χθόνα Παλλάδος, εὔανδρον γᾶν
Κέκροπος ὀψόμεναι πολυήρατον,
οὗ σέβας ἀρρήτων ἱερῶν, ἵνα
μυστοδόκος δόμος
ἐν τελεταῖς ἁγίαις ἀναδείκνυται,
οὐρανίοις τε θεοῖς δωρήματα,
ναοί θ' ὑψερεφεῖς καὶ ἀγάλματα,
καὶ πρόσοδοι μακάρων ἱερώταται,
εὐστέφανοί τε θεῶν θυσίαι θαλίαι τε
παντοδαπαῖς ἐν ὥραις,
ἦρί τ' ἐπερχομένῳ Βρομία χάρις,
εὐκελάδων τε χορῶν ἐρεθίσματα,
καὶ Μοῦσα βαρύβρομος αὐλῶν.
ΣΤΡΕ. πρὸς τοῦ Διὸς ἀντιβολῶ σε, φράσον, τίνες εἴσ', ὦ Σώκρατες, αὗται
αἱ φθεγξάμεναι τοῦτο τὸ σεμνόν; μῶν ἡρῷναί τινές εἰσιν;
ΣΩ. ἥκιστ', ἀλλ' οὐράνιαι Νεφέλαι, μεγάλαι θεαὶ ἀνδράσιν ἀργοῖς,
αἵπερ γνώμην καὶ διάλεξιν καὶ νοῦν ἡμῖν παρέχουσι
καὶ τερατείαν καὶ περίλεξιν καὶ κροῦσιν καὶ κατάληψιν.
ΣΤΡΕ. ταῦτ' ἄρ' ἀκούσασ' αὐτῶν τὸ φθέγμ' ἡ ψυχή μου πεπότηται,
καὶ λεπτολογεῖν ἤδη ζητεῖ, καὶ περὶ καπνοῦ στενολεσχεῖν,
καὶ γνωμιδίῳ γνώμην νύξασ' ἑτέρῳ λόγῳ ἀντιλογῆσαι·
ὥστ', εἴ πως ἔστιν, ἰδεῖν αὐτὰς ἤδη φανερῶς ἐπιθυμῶ.
ΣΩ. βλέπε νυν δευρὶ πρὸς τὴν Πάρνηθ'· ἤδη γὰρ ὁρῶ κατιούσας

300. ἐς χθόνα MRVm. Παλλάδος εὔανδρον γᾶν om R. γαῖαν m. 306. ὑψηρεφεῖς R. καὶ om M. 307. πρόδομοι RV. 309. παντοδαπαῖσιν Mn. 312. μοῦσσα R. 313. εἴσιν R. 322. πάρνηθον m.

ἥσυχα ταύτας. ΣΤΡΕ. φέρε, ποῦ; δεῖξον. ΣΩ. χωροῦσ' αὗται πάνυ πολλαί
διὰ τῶν κοίλων καὶ τῶν δασέων, αὗται πλάγιαι. ΣΤΡΕ. τί τὸ χρῆμα
ὡς οὐ καθορῶ; ΣΩ. παρὰ τὴν εἴσοδον. ΣΤΡΕ. ἤδη νυνὶ μόλις οὕτως.
ΣΩ. νῦν γέ τοι ἤδη καθορᾷς αὐτάς, εἰ μὴ λημᾷς κολοκύνταις.
ΣΤΡΕ. νὴ Δί' ἔγωγ' ὦ πολυτίμητοι· πάντα γὰρ ἤδη κατέχουσι.
ΣΩ. ταύτας μέντοι σὺ θεὰς οὔσας οὐκ ἤδης οὐδ' ἐνόμιζες.
ΣΤΡΕ. μὰ Δί', ἀλλ' ὁμίχλην καὶ δρόσον αὐτὰς ἡγούμην καὶ καπνὸν εἶναι.
ΣΩ. οὐ γὰρ μὰ Δί' οἶσθ' ὁτιὴ πλείστους αὗται βόσκουσι σοφιστάς,
θουριομάντεις, ἰατροτέχνας, σφραγιδονυχαργοκομήτας,
κυκλίων τε χορῶν ᾀσματοκάμπτας, ἄνδρας μετεωροφένακας·
οὐδὲν δρῶντας βόσκουσ' ἀργούς, ὅτι ταύτας μουσοποιοῦσι.
ΣΤΡΕ. ταῦτ' ἄρ' ἐποίουν ὑγρᾶν Νεφελᾶν στρεπταίγλαν δάϊον ὁρμάν,
πλοκάμους θ' ἑκατογκεφάλα Τυφῶ, πρημαινούσας τε θυέλλας,
εἶτ' ἀερίας, διεράς, γαμψοὺς οἰωνούς, ἀερονηχεῖς,
ὄμβρους θ' ὑδάτων δροσερᾶν Νεφελᾶν. εἶτ' ἀντ' αὐτῶν κατέπινον

323. ἡσύχως αὐτάς MRVm. 325. πρὸς MV. 325. ἔσοδον MVmn. ἤδη νῦν μόλις οὕτως R, ἤδη νυνὶ μόλις ὁρῶ Vmn, ἤδη νῦν καὶ μόλις ἀθρῶ M. 326. νῦν γέ τοι om R. 328. ᾔδεις RVm. οὐδ' ἐγίνωσκες m. 329. καπνὸν] σκιὰν MRn. 330. δἰ' ἀλλ' ἴσθ' m. 332. ἀσματοκάμπας V. μετεωροφρένακας m. 333. ἀργῶς V. 334. ἐπόουν R. στρεπταίγλασ R. 335. ἑκατοντακεφάλα n. πρημενούσας R. 336. ἀερονυχεῖς mn. 337. δ' V. αὐτὸν R.

κεστρᾶν τεμάχη μεγάλαν, ἀγαθᾶν, κρέατ' ὀρνίθεια κιχηλᾶν.

ΣΩ. διὰ μέντοι τάσδ'. οὐχὶ δικαίως; ΣΤΡΕ. λέξον δή μοι, τί παθοῦσαι,

εἴπερ Νεφέλαι γ' εἰσὶν ἀληθῶς, θνηταῖς εἴξασι γυναιξίν;

οὐ γὰρ ἐκεῖναί γ' εἰσὶ τοιαῦται. ΣΩ. φέρε, ποῖαι γάρ τινές εἰσιν;

ΣΤΡΕ. οὐκ οἶδα σαφῶς· εἴξασιν δ' οὖν ἐρίοισιν πεπταμένοισι,

κοὐχὶ γυναιξίν, μὰ Δί', οὐδ' ὁτιοῦν. αὗται δὲ ῥῖνας ἔχουσιν.

ΣΩ. ἀπόκριναι νῦν ἅττ' ἂν ἔρωμαι. ΣΤΡΕ. λέγε νῦν ταχέως ὅ τι βούλει.

ΣΩ. ἤδη ποτ' ἀναβλέψας εἶδες νεφέλην Κενταύρῳ ὁμοίαν

ἢ παρδάλει ἢ λύκῳ ἢ ταύρῳ; ΣΤΡΕ. νὴ Δί' ἔγωγ'· εἶτα τί τοῦτο;

ΣΩ. γίγνονται πάνθ' ὅ τι βούλονται· κᾆτ' ἢν μὲν ἴδωσι κομήτην,

ἄγριόν τινα τῶν λασίων τούτων, οἷόν περ τὸν Ξενοφάντου,

σκώπτουσαι τὴν μανίαν αὐτοῦ Κενταύροις ᾔκασαν αὑτάς.

ΣΤΡΕ. τί γάρ, ἢν ἅρπαγα τῶν δημοσίων κατίδωσι Σίμωνα, τί δρῶσιν;

ΣΩ. ἀποφαίνουσαι τὴν φύσιν αὐτοῦ λύκοι ἐξαίφνης ἐγένοντο.

ΣΤΡΕ. ταῦτ' ἄρα, ταῦτα Κλεώνυμον αὗται τὸν ῥίψασπιν χθὲς ἰδοῦσαι,

338. κεστρῶν—μεγάλων m. ἀγαθῶν mn. ὀρνίθια R. κιχλᾶν Vmn. 339. δὴ νῦν μοι MRVm. 342. γοῦν Vn. ἐρίοισι R. 343. γυναιξὶ R. δὲ] δέ γε RVm. 344. ἂν] ἄν σ' MRVmn. 345. ἀνέβλεψας V. 347. γίνονται R. ὅ τι] ὅ τι ἂν Rmn, ὅσα V. βούλωνται m. κᾆτ' εἰ V, χὤταν m. 348. ξενοφῶντα V. 349. εἴκασαν MRmn. 350. τί ante δρῶσιν om n. 352. ταῦτα] καὶ m.

ὅτι δειλότατον τοῦτον ἑώρων, ἔλαφοι διὰ τοῦτ' ἐγένοντο.

ΣΩ. καὶ νῦν γ' ὅτι Κλεισθένη εἶδον, ὁρᾷς, διὰ τοῦτ' ἐγένοντο γυναῖκες.

ΣΤΡΕ. χαίρετε τοίνυν, ὦ δέσποιναι· καὶ νῦν, εἴπερ τινὶ κἄλλῳ,
οὐρανομήκη ῥήξατε κἀμοὶ φωνήν, ὦ παμβασίλειαι.

ΧΟ. χαῖρ' ὦ πρεσβῦτα παλαιογενές, θηρατὰ λόγων φιλομούσων·
σύ τε, λεπτοτάτων λήρων ἱερεῦ, φράζε πρὸς ἡμᾶς ὅ τι χρῄζεις.
οὐ γὰρ ἂν ἄλλῳ γ' ὑπακούσαιμεν τῶν νῦν μετεωροσοφιστῶν,
πλὴν ἢ Προδίκῳ, τῷ μὲν σοφίας καὶ γνώμης οὕνεκα, σοὶ δέ,
ὅτι βρενθύει τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς καὶ τὠφθαλμὼ παραβάλλει,
κἀνυπόδητος κακὰ πόλλ' ἀνέχει, κἀφ' ἡμῖν σεμνοπροσωπεῖς.

ΣΤΡΕ. ὦ Γῆ, τοῦ φθέγματος· ὡς ἱερὸν καὶ σεμνὸν καὶ τερατῶδες.

ΣΩ. αὗται γάρτοι μόναι εἰσὶ θεαί· τἄλλα δὲ πάντ' ἐστὶ φλύαρος.

ΣΤΡΕ. ὁ Ζεὺς δ' ἡμῖν, φέρε, πρὸς τῆς Γῆς, οὑλύμπιος οὐ θεός ἐστι;

ΣΩ. ποῖος Ζεύς; οὐ μὴ ληρήσεις. οὐδ' ἔστι Ζεύς.
ΣΤΡΕ. τί λέγεις σύ;

353. τοῦτ' ἐξ ἐγένοντο V. 354. γ' om Mmn. κλεισθένην MRVmn. ἴδον R. 356. φωνὴν κἀμοί γ' MVm. 357. παλαιγενὲς Vmn et corr M. 358. τε] τ' ὦ Mm. 359. ὑπακούσομεν M, ὑπακούσωμεν n. 361. τ' om m. παραβάλλεις MVm. n utrum habeat, non liquet. 362. κἂν ὑπόδητος R. σεμνοπρεπεῖς n. 363. σεμνὸν] τερπνὸν Vm. 364. τοι] μοι R. τὰ δ' ἄλλα πάντ' ἐστι M, τὰ δ' ἄλλ' ἔστι πάντα m, τἄλλα δὲ (omissis πάντ' ἐστὶ) V. 365. ὑμῖν n. 366. οὐ] δ' οὐ R. ληρήσῃς MVmn.

ἀλλὰ τίς ὕει; τουτὶ γάρ ἔμοιγ' ἀπόφηναι πρῶτον ἁπάντων.
ΣΩ. αὗται δή που· μεγάλοις δέ σ' ἐγὼ σημείοις αὐτὸ διδάξω.
φέρε, ποῦ γὰρ πώποτ' ἄνευ Νεφελῶν ὕοντ' ἤδη τεθέασαι;
καίτοι χρῆν αἰθρίας ὕειν αὐτόν, ταύτας δ' ἀποδημεῖν.
ΣΤΡΕ. νὴ τὸν Ἀπόλλω, τοῦτό γέ τοι τῷ νυνὶ λόγῳ εὖ προσέφυσας·
καίτοι πρότερον τὸν Δί' ἀληθῶς ᾤμην διὰ κοσκίνου οὐρεῖν.
ἀλλ' ὅστις ὁ βροντῶν ἐστι φράσον· τοῦτό με ποιεῖ τετρεμαίνειν.
ΣΩ. αὗται βροντῶσι κυλινδόμεναι. ΣΤΡΕ. τῷ τρόπῳ, ὦ πάντα σὺ τολμῶν;
ΣΩ. ὅταν ἐμπλησθῶσ' ὕδατος πολλοῦ, κἀναγκασθῶσι φέρεσθαι,
κατακρημνάμεναι πλήρεις ὄμβρου δι' ἀνάγκην, εἶτα βαρεῖαι
εἰς ἀλλήλας ἐμπίπτουσαι ῥήγνυνται καὶ παταγοῦσιν.
ΣΤΡΕ. ὁ δ' ἀναγκάζων ἐστὶ τίς αὐτάς, οὐχ ὁ Ζεύς, ὥστε φέρεσθαι;
ΣΩ. ἥκιστ', ἀλλ' αἰθέριος δῖνος. ΣΤΡΕ. Δῖνος; τουτί μ' ἐλελήθει,
ὁ Ζεὺς οὐκ ὤν, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ Δῖνος νυνὶ βασιλεύων.
ἀτὰρ οὐδέν πω περὶ τοῦ πατάγου καὶ τῆς βροντῆς μ' ἐδίδαξας.
ΣΩ. οὐκ ἤκουσάς μου, τὰς Νεφέλας ὕδατος μεστὰς ὅτι φημὶ

368. δέ σ'] δ' M. τοῦτο m. 370. αἰθρίας οὔσης ὕειν Vm. 371. προσέφησας m. 373. φράσον] φράσον μοι n. τοῦθ' ὅ m. τετραμμαίνειν V. 376. κᾆτα κρημνάμεναι R, κᾆτα κρεμάμεναι m. 377. εἰς] ἔχ' R. 378. αὐτὰς om m. 381. αὐτὰρ M. οὐδέ MRmn. μ' om n.

ἐμπιπτούσας εἰς ἀλλήλας παταγεῖν διὰ τὴν πυκνότητα;
ΣΤΡΕ. φέρε τουτὶ τῷ χρὴ πιστεύειν; ΣΩ. ἀπὸ σαυτοῦ 'γώ σε διδάξω.
ἤδη ζωμοῦ Παναθηναίοις ἐμπλησθεὶς εἶτ' ἐταράχθης
τὴν γαστέρα, καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διεκορκορύγησεν;
ΣΤΡΕ. νὴ τὸν Ἀπόλλω, καὶ δεινὰ ποιεῖ γ' εὐθύς μοι, καὶ τετάρακται,
χὤσπερ βροντὴ τὸ ζωμίδιον παταγεῖ, καὶ δεινὰ κέκραγεν,
ἀτρέμας πρῶτον παππὰξ παππάξ, κἄπειτ' ἐπάγει παπαπαππάξ·
χὤταν χέζω, κομιδῇ βροντᾷ παπαπαππάξ, ὥσπερ ἐκεῖναι.
ΣΩ. σκέψαι τοίνυν ἀπὸ γαστριδίου τυννουτουῒ οἷα πέπορδας·
τὸν δ' ἀέρα τόνδ', ὄντ' ἀπέραντον, πῶς οὐκ εἰκὸς μέγα βροντᾶν;
ταῦτ' ἄρα καὶ τὠνόματ' ἀλλήλοιν βροντὴ καὶ πορδὴ ὁμοίω.
ΣΤΡΕ. ἀλλ' ὁ κεραυνὸς πόθεν αὖ φέρεται λάμπων πυρί; τοῦτο δίδαξον·
καὶ καταφρύγει βάλλων ἡμᾶς, τοὺς δὲ ζῶντας περιφλύει.
τοῦτον γὰρ δὴ φανερῶς ὁ Ζεὺς ἵησ' ἐπὶ τοὺς ἐπιόρκους.

383. ἐμπιπτούσας ἀλλήλαισι V, ἐμπιπτούσας ἀλλήλαις m, ἐμπιπτούσας ἀλλήλας n. ὑγρότητα V. 385. ἤδη] ἤδη ποτὲ m. 388. χὤσπερ R. 389. ἀτρέμα RV. παππὰξ παππάξ M, παππὰξ Rn, παπὰξ Vm. παπαπαππὰξ R, παπαπαπάξ M, παππαππὰξ n, παπὰξ Vm. 390. χὤταν R. παπαπὰξ Vm, παπὰξ R. 391. τοίνυν γ' ἀπὸ n. τουΐ R. 392. δ' om m. μεγάλα Rn. 394. αὖ] ἄρ' V. 395. περιφλέγει Vmn.

ΣΩ. καὶ πῶς, ὦ μῶρε σὺ καὶ Κρονίων ὄζων καὶ βεκκεσέληνε,
εἴπερ βάλλει τοὺς ἐπιόρκους, πῶς οὐχὶ Σίμων᾽ ἐνέπρησεν
οὐδὲ Κλεώνυμον οὐδὲ Θέωρον; καίτοι σφόδρα γ᾽ εἴσ᾽ ἐπίορκοι.
ἀλλὰ τὸν αὑτοῦ γε νεὼν βάλλει καὶ Σούνιον ἄκρον Ἀθηνέων
καὶ τὰς δρῦς τὰς μεγάλας· τί μαθών; οὐ γὰρ δὴ δρῦς ἐπιορκεῖ.

ΣΤΡΕ. οὐκ οἶδ᾽· ἀτὰρ εὖ σὺ λέγειν φαίνει. τί γάρ ἐστιν δῆθ᾽ ὁ κεραυνός;

ΣΩ. ὅταν εἰς ταύτας ἄνεμος ξηρὸς μετεωρισθεὶς κατακλεισθῇ,
ἔνδοθεν αὐτὰς ὥσπερ κύστιν φυσᾷ, κἄπειθ᾽ ὑπ᾽ ἀνάγκης
ῥήξας αὐτὰς ἔξω φέρεται σοβαρὸς διὰ τὴν πυκνότητα,
ὑπὸ τοῦ ῥοίβδου καὶ τῆς ῥύμης αὐτὸς ἑαυτὸν κατακαίων.

ΣΤΡΕ. νὴ Δί᾽, ἐγὼ γοῦν ἀτεχνῶς ἔπαθον ταυτί ποτε Διασίοισιν.
ὤπτων γαστέρα τοῖς συγγενέσιν, κᾆτ᾽ οὐκ ἔσχων ἀμελήσας·
ἡ δ᾽ ἄρ᾽ ἐφυσᾶτ᾽, εἶτ᾽ ἐξαίφνης διαλακήσασα πρὸς αὐτὼ
τὠφθαλμώ μου προσετίλησεν, καὶ κατέκαυσεν τὸ πρόσωπον.

ΧΟ. ὦ τῆς μεγάλης ἐπιθυμήσας σοφίας ὦνθρωπε παρ᾽ ἡμῶν,

398. πῶς] πῶς δῆτ᾽ Rmn, δῆτ᾽ V. ἐνέπρησεν] ἐνέπρησεν μόνον R. 400. γε om Vm. ἀθηναίων MRVmn. 401. δρῦς γε τὰς R. παθὼν Mmn. δὴ om R. δρῦς γ᾽ V. ἐπίορκοι M, ἐφορκεῖ R. 402. σὺ om RVn. γάρ ἐστι δῆθ᾽ R, δῆθ᾽ ἔστιν M. 407. ἔγωγ᾽ ἀτεχνῶς V. ποτὲ τουτὶ m. 408. ὀπτῶν R. ἔσχον MRV. 410. τὸ] μου τὸ m. 411. σοφίας ἐπιθυμήσας n. ὤνθρωπε V, ὦνθρωπε R, ἄνθρωπε Mmn. ἡμῖν V.

ὡς εὐδαίμων ἐν Ἀθηναίοις καὶ τοῖς Ἕλλησι γενήσει,
εἰ μνήμων εἶ καὶ φροντιστής, καὶ τὸ ταλαίπωρον ἔνεστιν
ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ μὴ κάμνεις μήθ' ἑστὼς μήτε βαδίζων,
μήτε ῥιγῶν ἄχθει λίαν, μήτ' ἀριστᾶν ἐπιθυμεῖς,
οἴνου τ' ἀπέχει καὶ γυμνασίων καὶ τῶν ἄλλων ἀνοήτων,
καὶ βέλτιστον τοῦτο νομίζεις, ὅπερ εἰκὸς δεξιὸν ἄνδρα,
νικᾶν πράττων καὶ βουλεύων καὶ τῇ γλώττῃ πολεμίζων.

ΣΤΡΕ. ἀλλ' ἕνεκέν γε ψυχῆς στεῤῥᾶς δυσκολοκοίτου τε μερίμνης
καὶ φειδωλοῦ καὶ τρυσιβίου γαστρὸς καὶ θυμβρεπιδείπνου,
ἀμέλει θαῤῥῶν, οὕνεκα τούτων ἐπιχαλκεύειν παρέχοιμ' ἄν.

ΣΩ. ἄλλο τι δῆτ' οὖν νομιεῖς ἤδη θεὸν οὐδένα πλὴν ἅπερ ἡμεῖς,
τὸ Χάος τουτὶ καὶ τὰς Νεφέλας καὶ τὴν γλῶτταν, τρία ταυτί;

ΣΤΡΕ. οὐδ' ἂν διαλεχθείην γ' ἀτεχνῶς τοῖς ἄλλοις, οὐδ' ἂν ἀπαντῶν·
οὐδ' ἂν θύσαιμ', οὐδ' ἂν σπείσαιμ', οὐδ' ἐπιθείην λιβανωτόν.

ΧΟ. λέγε νῦν ἡμῖν ὅ τι σοι δρῶμεν, θαῤῥῶν· ὡς οὐκ ἀτυχήσεις
ἡμᾶς τιμῶν καὶ θαυμάζων καὶ ζητῶν δεξιὸς εἶναι.

413. ἔνεστι R. 414. κάμνῃς R. 415. μήτ' οὖν ῥιγῶν m. μήτε R. 417. τοῦτο om V. 419. γε om R. 420. θρυμβεπιδείπνου mn. 421. εἵνεκα MV, ἕνεκα Rn. 422. δῆτ' οὖν νομιεῖς] δήεις R, δῆτ' οὐ νομιεῖς Mn. ἤδη] εἶναι Vm. 423. τρία] τὰ τρία M. 424. γ' om Mn. ἀπαντῶν οὐδ' ἂν] ἀπ' αὐτῶν οὐδενὶ m. 425. ἐπιθύειν n. 426. νῦν] τοίνυν V.

ΣΤΡΕ. ὦ δέσποιναι, δέομαι τοίνυν ὑμῶν τουτὶ πάνυ μικρόν,
τῶν Ἑλλήνων εἶναί με λέγειν ἑκατὸν σταδίοισιν ἄριστον.
ΧΟ. ἀλλ' ἔσται σοι τοῦτο παρ' ἡμῶν· ὥστε τὸ λοιπόν γ' ἀπὸ τουδί
ἐν τῷ δήμῳ γνώμας οὐδεὶς νικήσει πλείονας ἢ σύ.
ΣΤΡΕ. μή 'μοιγε λέγειν γνώμας μεγάλας· οὐ γὰρ τούτων ἐπιθυμῶ,
ἀλλ' ὅσ' ἐμαυτῷ στρεψοδικῆσαι καὶ τοὺς χρήστας διολισθεῖν.
ΧΟ. τεύξει τοίνυν ὧν ἱμείρεις· οὐ γὰρ μεγάλων ἐπιθυμεῖς.
ἀλλὰ σεαυτὸν θαῤῥῶν παράδος τοῖς ἡμετέροις προπόλοισι.
ΣΤΡΕ. δράσω ταῦθ' ὑμῖν πιστεύσας· ἡ γὰρ ἀνάγκη με πιέζει
διὰ τοὺς ἵππους τοὺς κοππατίας καὶ τὸν γάμον, ὅς μ' ἐπέτριψε.
νῦν οὖν χρήσθων ὅ τι βούλονται.
τουτὶ τό γ' ἐμὸν σῶμ' αὐτοῖσιν
παρέχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν,
αὐχμεῖν, ῥιγοῦν, ἀσκὸν δαίρειν,
εἴπερ τὰ χρέα διαφευξοῦμαι,
τοῖς τ' ἀνθρώποις εἶναι δόξω
θρασύς, εὔγλωττος, τολμηρός, ἴτης,
βδελυρός, ψευδῶν συγκολλητής,

428. ὦ δέσποιναι post ὑμῶν ponit m. ὑμῶν] γ' ὑμῶν n. 430. γ' om Vm. 431. γνώμας] γνώμας μεγάλας M. πλέον R. 432. γε om MVmn. μεγάλας γνώμας m. 433. et 434. om M. 433. ὡς V. 434. τεύξῃ R. γ' ὧν n. ἱμείρῃ M. 435. παράδος θαῤῥῶν mn. προσπόλοις m. 436. τοῦθ' Mmn. 438. χρήσθων] χρήσθων ἀτεχνῶς MRVm, χρήσθων τ' ἀτεχνῶς n. ὅτε R. βούλοιντο n. 440. παρέχων R. 441. δέρειν RV.

εὑρησιεπής, περίτριμμα δικῶν,
κύρβις, κρόταλον, κίναδος, τρύμη,
μάσθλης, εἴρων, γλοιός, ἀλαζών,
κέντρων, μιαρός,
στρόφις, ἀργαλέος ματτυολοιχός.
ταῦτ᾽ εἴ με καλοῦσ᾽ ἀπαντῶντες,
δρώντων ἀτεχνῶς ὅ τι χρῄζουσιν·
κεἰ βούλονται, νὴ τὴν Δήμητρ᾽
ἔκ μου χορδὴν
τοῖς φροντισταῖς παραθέντων.

ΧΟ. λῆμα μὲν πάρεστι τῷδέ γ᾽
οὐκ ἄτολμον, ἀλλ᾽ ἕτοιμον. ἴσθι δ᾽ ὡς
ταῦτα μαθὼν παρ᾽ ἐμοῦ κλέος οὐρανόμηκες
ἐν βροτοῖσιν ἕξεις.

ΣΤΡΕ. τί πείσομαι;

ΧΟ. τὸν πάντα χρόνον μετ᾽ ἐμοῦ
ζηλωτότατον βίον ἀνθρώπων διάξεις.

ΣΤΡΕ. ἆρά γε τοῦτ᾽ ἄρ᾽ ἐγώ ποτ᾽ ὄψομαι;

ΧΟ. ὥστε γε σοῦ πολλοὺς ἐπὶ ταῖσι θύραις ἀεὶ καθῆσθαι,
βουλομένους ἀνακοινοῦσθαί τε καὶ ἐς λόγους ἐλθεῖν,
πράγματα κἀντιγραφάς, πολλῶν ταλάντων
ἄξια σῇ φρενί, συμβουλευσομένους μετὰ σοῦ.
ἀλλ᾽ ἐγχείρει τὸν πρεσβύτην, ὅ τι περ μέλλεις, προδιδάσκειν,
καὶ διακίνει τὸν νοῦν αὐτοῦ, καὶ τῆς γνώμης ἀποπειρῶ.

ΣΩ. ἄγε δή, κάτειπέ μοι σὺ τὸν σαυτοῦ τρόπον,
ἵν᾽ αὐτὸν εἰδώς, ὅστις ἐστί, μηχανάς
ἤδη ᾽πὶ τούτοις πρὸς σὲ καινὰς προσφέρω.

446. εὑρεσιεπής Mm. 450. ματιολοιχὸς RVn, ματτιολοιχὸς Mm. 451. καλοῦσιν V, λέγουσ᾽ Mm, λέγουσιν n. ἀπαντῶντες m: ceteri ἀπαντῶντες. 452. εἴ τι χρήιζουσ᾽ R. κεἰ] ἢ εἰ R, κἢν m, καὶ V. βούλωνται m. δήμητραν MV. 454. ἔκ μου] ἐμοῦ M, ἐξ ἐμοῦ mn. 456. τῷδε οὐκ n, τῷδ᾽ δ᾽ οὐκ Mm. 457. ἕτοιμον] εὔτολμον V. δ᾽] θ᾽ R. 462. ζηλότατον R. 463. ἄρ᾽ MR, ἆρ᾽ Vn, om m. 464. γε om Mmn. ταῖς RV. 467. συμβουλευομένους m, καὶ συμβουλευσομένους M. 468. περ om M.

ΣΤΡΕ. τί δέ; τειχομαχεῖν μοι διανοεῖ, πρὸς τῶν θεῶν;
ΣΩ. οὔκ, ἀλλὰ βραχέα σου πυθέσθαι βούλομαι,
εἰ μνημονικὸς εἶ. ΣΤΡΕ. δύο τρόπω νὴ τὸν Δία·
ἢν μέν γ' ὀφείληταί τί μοι, μνήμων πάνυ,
ἐὰν δ' ὀφείλω, σχέτλιος, ἐπιλήσμων πάνυ.
ΣΩ. ἔνεστι δῆτά σοι λέγειν ἐν τῇ φύσει;
ΣΤΡΕ. λέγειν μὲν οὐκ ἔνεστ', ἀποστερεῖν δ' ἔνι.
ΣΩ. πῶς οὖν δυνήσει μανθάνειν; ΣΤΡΕ. ἀμέλει,
καλῶς.
ΣΩ. ἄγε νῦν, ὅπως, ὅταν τι προβάλωμαι σοφόν
περὶ τῶν μετεώρων, εὐθέως ὑφαρπάσει.
ΣΤΡΕ. τί δαί; κυνηδὸν τὴν σοφίαν σιτήσομαι;
ΣΩ. ἄνθρωπος ἀμαθὴς οὑτοσὶ καὶ βάρβαρος.
δέδοικά σ' ὦ πρεσβῦτα, μὴ πληγῶν δέει.
φέρ' ἴδω, τί δρᾷς, ἤν τίς σε τύπτῃ; ΣΤΡΕ. τύπτομαι,
κἄπειτ' ἐπισχὼν ὀλίγον ἐπιμαρτύρομαι,
εἶτ' αὖθις ἀκαρῆ διαλιπὼν δικάζομαι.
ΣΩ. ἴθι νῦν, κατάθου θοἰμάτιον. ΣΤΡΕ. ἠδίκηκά τι;
ΣΩ. οὔκ, ἀλλὰ γυμνοὺς εἰσιέναι νομίζεται.
ΣΤΡΕ. ἀλλ' οὐχὶ φωράσων ἔγωγ' εἰσέρχομαι.
ΣΩ. κατάθου· τί ληρεῖς; ΣΤΡΕ. εἰπὲ δή νῦν μοι τοδί.
ἢν ἐπιμελὴς ὦ καὶ προθύμως μανθάνω,
τῷ τῶν μαθητῶν ἐμφερὴς γενήσομαι;
ΣΩ. οὐδὲν διοίσεις Χαιρεφῶντος τὴν φύσιν.
ΣΤΡΕ. οἴμοι κακοδαίμων, ἡμιθνὴς γενήσομαι.
ΣΩ. οὐ μὴ λαλήσεις, ἀλλ' ἀκολουθήσεις ἐμοί

473. δαὶ Rm et corr n. 474. σοι RV. 475. δύω n. τρόπων V, qui post hanc demum vocem ponit *ΣΤΡΕ.* 476. εἰ Mmn. μὲν γὰρ Rn. ὀφείλεται Mmn. 477. κἀπιλήσμων Mm. versum om V. 479. ἔνεστιν m. 481. ὅπως om Vm. προβάλλωμαι σοφὸν R, προβάλλωμαί σοι σοφῶν V, σοφὸν προβάλλωμαι m, προβάλωμαι σοφὸν Mn. 482. περὶ τῶν μετεώρων post ὑφαρπάσει ponit V. ὑφαρπάσης Mmn. 483. δέ V. 485. δέη MV. 487. ἔπειτ' R. 488. ἀκαρεῖ M, ἀκαρεὶ m. 492. μοι νῦν n. 495. οὐδὲν] οὐδέν τι n.
ει
497. λαλησης R, λαλήσης mn et corr A. ἀκολουθήσας R, ἀκολουθήσης mn.

ἀνύσας τι δευρὶ θᾶττον. ΣΤΡΕ. ἐς τὼ χεῖρέ νυν
δός μοι μελιτοῦτταν πρότερον· ὡς δέδοικ' ἐγὼ
εἴσω καταβαίνων, ὥσπερ εἰς Τροφωνίου.
ΣΩ. χώρει· τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν;
ΧΟ. ἀλλ' ἴθι χαίρων, τῆς ἀνδρείας
εἵνεκα ταύτης.
εὐτυχία γένοιτο τἀν-
θρώπῳ, ὅτι προήκων
ἐς βαθὺ τῆς ἡλικίας,
νεωτέροις τὴν φύσιν αὑτοῦ
πράγμασι χρωτίζεται
καὶ σοφίαν ἐπασκεῖ.
Ὦ θεώμενοι, κατερῶ πρὸς ὑμᾶς ἐλευθέρως
τἀληθῆ, νὴ τὸν Διόνυσον τὸν ἐκθρέψαντά με.
οὕτω νικήσαιμί τ' ἐγὼ καὶ νομιζοίμην σοφός,
ὡς ὑμᾶς ἡγούμενος εἶναι θεατὰς δεξιούς
καὶ ταύτην σοφώτατ' ἔχειν τῶν ἐμῶν κωμῳδιῶν,
πρώτους ἠξίωσ' ἀναγεῦσ' ὑμᾶς, ἣ παρέσχε μοι
ἔργον πλεῖστον· εἶτ' ἀνεχώρουν ὑπ' ἀνδρῶν φορτικῶν
ἡττηθείς, οὐκ ἄξιος ὤν. ταῦτ' οὖν ὑμῖν μέμφομαι
τοῖς σοφοῖς, ὧν οὕνεκ' ἐγὼ ταῦτ' ἐπραγματευόμην.
ἀλλ' οὐδ' ὣς ὑμῶν ποθ' ἑκὼν προδώσω τοὺς δεξιούς.
ἐξ ὅτου γὰρ ἐνθάδ' ὑπ' ἀνδρῶν, οἷς ἡδὺ καὶ λέγειν,
ὁ σώφρων τε χὡ καταπύγων ἄριστ' ἠκουσάτην,
κἀγὼ (παρθένος γὰρ ἔτ' ἦν, κοὐκ ἐξῆν πώ μοι τεκεῖν)
ἐξέθηκα, παῖς δ' ἑτέρα τις λαβοῦσ' ἀνείλετο,
ὑμεῖς δ' ἐξεθρέψατε γενναίως κἀπαιδεύσατε,
ἐκ τούτου μοι πιστὰ παρ' ὑμῖν γνώμης ἔσθ' ὅρκια.
νῦν οὖν, Ἠλέκτραν κατ' ἐκείνην, ἥδ' ἡ κωμῳδία
ζητοῦσ' ἦλθ', ἤν που 'πιτύχῃ θεαταῖς οὕτω σοφοῖς·

498. δεῦρο V. ἐς om R. 499. μελιττοῦταν MRVmn. πρῶτον V. 501. κυπτάκεις n. 503. ἕνεκα V. 504. γένοιτ' ἀνθρώπων V, γένοιτ' ἀνθρώπῳ Mmn. 512. νικήσαιμ' ἔγωγε MRVmn. καὶ om R. 516. ἀνων V. 517. ὑμῖν om M. 518. εἵνεκ' V, εἵνεκα M. 519. ὑμᾶς Vm. 522. ἔτ' om V. 523. τις om Mm. 525. μοι om V. 526. ἠλέκτρα R. ἧδ' ἦν ἡ V. 527. ἦλθεν R. θεαταῖς om R.

γνώσεται γάρ, ἤν περ ἴδῃ, τἀδελφοῦ τὸν βόστρυχον.
ὡς δὲ σώφρων ἐστὶ φύσει, σκέψασθ'· ἥτις πρῶτα μὲν
οὐδὲν ἦλθε ῥαψαμένη σκύτινον καθειμένον,
ἐρυθρὸν ἐξ ἄκρου, παχύ, τοῖς παιδίοις ἵν' ᾖ γέλως.
οὐδ' ἔσκωψε τοὺς φαλακρούς, οὐδὲ κόρδαχ' εἵλκυσεν·
οὐδὲ πρεσβύτης ὁ λέγων τἄπη τῇ βακτηρίᾳ
τύπτει τὸν παρόντ', ἀφανίζων πονηρὰ σκώμματα.
οὐδ' εἰσῇξε δᾷδας ἔχουσ', οὐδ' ἰοὺ ἰοὺ βοᾷ·
ἀλλ' αὐτῇ καὶ τοῖς ἔπεσιν πιστεύουσ' ἐλήλυθεν.
κἀγὼ μὲν τοιοῦτος ἀνὴρ ὢν ποιητὴς οὐ κομῶ,
οὐδ' ὑμᾶς ζητῶ 'ξαπατᾶν δὶς καὶ τρὶς ταὔτ' εἰσάγων,
ἀλλ' ἀεὶ καινὰς ἰδέας εἰσφέρων σοφίζομαι,
οὐδὲν ἀλλήλαισιν ὁμοίας, καὶ πάσας δεξιάς.
ὃς μέγιστον ὄντα Κλέων' ἔπαισ' εἰς τὴν γαστέρα,
κοὐκ ἐτόλμησ' αὖθις ἐπεμπηδῆσ' αὐτῷ κειμένῳ.
οὗτοι δ', ὡς ἅπαξ παρέδωκεν λαβὴν Ὑπέρβολος,
τοῦτον δείλαιον κολετρῶσ' ἀεὶ καὶ τὴν μητέρα.
Εὔπολις μὲν τὸν Μαρικᾶν πρώτιστον παρείλκυσεν
ἐκστρέψας τοὺς ἡμετέρους Ἱππέας κακὸς κακῶς,
προσθεὶς αὐτῷ γραῦν μεθύσην τοῦ κόρδακος οὕνεχ', ἣν
Φρύνιχος πάλαι πεπόηχ', ἣν τὸ κῆτος ἤσθιεν.
εἶθ' Ἕρμιππος αὖθις ἐποίησεν εἰς Ὑπέρβολον,
ἄλλοι τ' ἤδη πάντες ἐρείδουσιν εἰς Ὑπέρβολον,

528. περ om R. 529. δὴ Mm. πρῶτον m, omisso μὲν. 531. ἵν'] ἦν R. ἢν n. 532. ἔσκωψεν R. κόρδακ' εἵλκυσεν R. 535. ἐσῇξε V, εἰσῇξε R. 536. ἔπεσι R. 539. αἰεὶ R. εἰσάγων ἰδέας M. 540. ἀλλ' [illegible]ις V. 542. κοὐκ ἐσαῦθις ἐπεπήδησ' Mm, κοὐκέτ' ἐσαῦθίς γ' ἐπεπήδησα n. pro αὖθις R habet αὖτις. 544. τοῦτον τὸν δ. mn. κολετρῶσιν V, κολατρῶσ' m. 545. μακαρικᾶν πρότερον R. 546. ἐκτρέψας M. κακῶς κακούς m. 547. ἑαυτῷ V. εἵνεκα Vm, οὕνεκα R (ἣν in versum inferiorem translato). πεποίηχ' MVmn. 549. αὖτις R. πεπόηκεν R, πεποίηκεν Mmn. 550. ἐρείδουσ' V.

τὰς εἰκοὺς τῶν ἐγχέλεων τὰς ἐμὰς μιμούμενοι.
ὅστις οὖν τούτοισι γελᾷ, τοῖς ἐμοῖς μὴ χαιρέτω·
ἢν δ' ἐμοὶ καὶ τοῖσιν ἐμοῖς εὐφραίνησθ' εὑρήμασιν,
ἐς τὰς ὥρας τὰς ἑτέρας εὖ φρονεῖν δοκήσετε.

ΗΜΙΧ. Ὑψιμέδοντα μὲν θεῶν
Ζῆνα τύραννον ἐς χορὸν
πρῶτα μέγαν κικλήσκω·
τόν τε μεγασθενῆ τριαίνης ταμίαν,
γῆς τε καὶ ἁλμυρᾶς θαλάσσης ἄγριον μοχλευτήν·
καὶ μεγαλώνυμον ἡμέτερον πατέρ',
Αἰθέρα σεμνότατον, βιοθρέμμονα πάντων·
τόν θ' ἱππονώμαν, ὃς ὑπερ-
λάμπροις ἀκτῖσιν κατέχει
γῆς πέδον, μέγας ἐν θεοῖς
ἐν θνητοῖσί τε δαίμων.

ΧΟ. Ὦ σοφώτατοι θεαταί, δεῦρο τὸν νοῦν προσέχετε·
ἠδικημέναι γὰρ ὑμῖν μεμφόμεσθ' ἐναντίον.
πλεῖστα γὰρ θεῶν ἁπάντων ὠφελούσαις τὴν πόλιν,
δαιμόνων ἡμῖν μόναις οὐ θύετ' οὐδὲ σπένδετε,
αἵτινες τηροῦμεν ὑμᾶς. ἢν γὰρ ᾖ τις ἔξοδος
μηδενὶ ξὺν νῷ, τότ' ἢ βροντῶμεν ἢ ψακάζομεν.
εἶτα τὸν θεοῖσιν ἐχθρὸν βυρσοδέψην Παφλαγόνα
ἡνίχ' ᾑρεῖσθε στρατηγόν, τὰς ὀφρῦς συνήγομεν
κἀποοῦμεν δεινά· βροντὴ δ' ἐρράγη δι' ἀστραπῆς·
ἡ σελήνη δ' ἐξέλειπε τὰς ὁδούς· ὁ δ' ἥλιος,
τὴν θρυαλλίδ' εἰς ἑαυτὸν εὐθέως ξυνελκύσας,
οὐ φανεῖν ἔφασκεν ὑμῖν, εἰ στρατηγήσει Κλέων.
ἀλλ' ὅμως εἵλεσθε τοῦτον· φασὶ γὰρ δυσβουλίαν
τῇδε τῇ πόλει προσεῖναι, ταῦτα μέντοι τοὺς θεούς,

553. τοῖς ἐμοῖσιν Rm. εὐφραίνηθ' R. 554. προτέρας V. 559. θαλάττης m. 560. ἡμέτερον] ἐμὸν R. 562. τῶν V. ἱππονόμαν MRVm. 563. ἀκτῖσι R. 568. θεῶν ἁπάντων om m. ὠφελοῦσαι R. 571. τότε βρ. R. ψεκάζομεν MVmn. 573. αἱρεῖσθε V. 574. καὶ ποοῦμεν V, κἀποιοῦμεν Mmn. 575. ἐξέλιπε MRVmn. 576. θρυαλίδ' Vm. 577. ἢν στρατηγήσῃ m.

ἅττ' ἂν ὑμεῖς ἐξαμάρτητ', ἐπὶ τὸ βέλτιον τρέπειν.
ὡς δὲ καὶ τοῦτο ξυνοίσει, ῥᾳδίως διδάξομεν.
ἢν Κλέωνα τὸν λάρον δώρων ἑλόντες καὶ κλοπῆς,
εἶτα φιμώσητε τούτου τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα,
αὖθις ἐς τἀρχαῖον ὑμῖν, εἴ τι κἀξημάρτετε,
ἐπὶ τὸ βέλτιον τὸ πρᾶγμα τῇ πόλει συνοίσεται.

ΗΜΙΧ. Ἀμφί μοι αὖτε, Φοῖβ' ἄναξ
Δήλιε, Κυνθίαν ἔχων
ὑψικέρατα πέτραν·
ἥ τ' Ἐφέσου μάκαιρα πάγχρυσον ἔχεις
οἶκον, ἐν ᾧ κόραι σε Λυδῶν μεγάλως σέβουσιν·
ἥ τ' ἐπιχώριος ἡμετέρα θεός,
αἰγίδος ἡνίοχος, πολιοῦχος Ἀθάνα·
Παρνασσίαν θ' ὃς κατέχων
πέτραν σὺν πεύκαις σελαγεῖ,
Βάκχαις Δελφίσιν ἐμπρέπων,
κωμαστὴς Διόνυσος.

ΧΟ. Ἡνίχ' ἡμεῖς δεῦρ' ἀφορμᾶσθαι παρεσκευάσμεθα,
ἡ Σελήνη συντυχοῦσ' ἡμῖν ἐπέστειλε φράσαι,
πρῶτα μὲν χαίρειν Ἀθηναίοισι καὶ τοῖς ξυμμάχοις·
εἶτα θυμαίνειν ἔφασκεν· δεινὰ γὰρ πεπονθέναι,
ὠφελοῦσ' ὑμᾶς ἅπαντας, οὐ λόγοις ἀλλ' ἐμφανῶς.
πρῶτα μὲν τοῦ μηνὸς εἰς δᾷδ' οὐκ ἔλαττον ἢ δραχμήν,
ὥστε καὶ λέγειν ἅπαντας ἐξιόντας ἑσπέρας
"μὴ πρίῃ παῖ δᾷδ', ἐπειδὴ φῶς Σεληναίης καλόν."
ἄλλα τ' εὖ δρᾶν φησίν, ὑμᾶς δ' οὐκ ἄγειν τὰς ἡμέρας

580. ἐξαμάρτοιτ' m, ἐξαμαρτάνειν pr R, ἐξαμαρτάνητε rc. 582. δῶρον V. 584. καξημάρτηται R, ἐξημάρτηται Mmn. 585. ξυνήσεται n. 586. μ' m. αὐτῶι φοῖβε ἄναξ R, ἄναξ αὖτε φοῖβε V. 588. ὑψικέραταν Mmn. 589. παγχρύσεον R. 593. παρνασίαν MVmn. δ' R. 594. συμ R. πεύκηις V. 595. δελφοῖσιν Mm. 600. ἔφασκε MVmn. 601. ἡμᾶς V. ἅπαντας om m. 602. μὲν] μὲν οὖν R. δραχμῆς m. 603. καὶ om M. 604. πρίε M, πρίου m, πρί ὦ n. ἐπεὶ om V. σεληναίαις m. 605. δ'] κ' R.

οὐδὲν ὀρθῶς, ἀλλ' ἄνω τε καὶ κάτω κυδοιδοπᾶν.
ὥστ' ἀπειλεῖν φησὶν αὐτῇ τοὺς θεοὺς ἑκάστοτε,
ἡνίκ' ἂν ψευσθῶσι δείπνου, κἀπίωσιν οἴκαδε
τῆς ἑορτῆς μὴ τυχόντες κατὰ λόγον τῶν ἡμερῶν.
κᾆθ', ὅταν θύειν δέῃ, στρεβλοῦτε καὶ δικάζετε.
πολλάκις δ' ἡμῶν ἀγόντων τῶν θεῶν ἀπαστίαν,
ἡνίκ' ἂν πενθῶμεν ἢ τὸν Μέμνον' ἢ Σαρπηδόνα,
σπένδεθ' ὑμεῖς καὶ γελᾶτ'. ἀνθ' ὧν λαχὼν Ὑπέρ-
βολος
τῆτες ἱερομνημονεῖν, κἄπειθ' ὑφ' ἡμῶν τῶν θεῶν
τὸν στέφανον ἀφῃρέθη· μᾶλλον γὰρ οὕτως εἴσεται
κατὰ σελήνην ὡς ἄγειν χρὴ τοῦ βίου τὰς ἡμέρας.
ΣΩ. Μὰ τὴν ἀναπνοήν, μὰ τὸ Χάος, μὰ τὸν Ἀέρα,
οὐκ εἶδον οὕτως ἄνδρ' ἄγροικον οὐδένα
οὐδ' ἄπορον οὐδὲ σκαιὸν οὐδ' ἐπιλήσμονα·
ὅστις σκαλαθυρμάτι' ἄττα μικρὰ μανθάνων,
ταῦτ' ἐπιλέλησται πρὶν μαθεῖν. ὅμως γε μήν
αὐτὸν καλῶ θύραζε δευρὶ πρὸς τὸ φῶς.
ποῦ Στρεψιάδης; ἔξει τὸν ἀσκάντην λαβών.
ΣΤΡΕ. ἀλλ' οὐκ ἐῶσί μ' ἐξενεγκεῖν οἱ κόρεις.
ΣΩ. ἀνύσας τι κατάθου, καὶ πρόσεχε τὸν νοῦν. ΣΤΡΕ.
ἰδού.
ΣΩ. ἄγε δή, τί βούλει πρῶτα νυνὶ μανθάνειν,
ὧν οὐκ ἐδιδάχθης πώποτ' οὐδέν; εἰπέ μοι.
πότερα περὶ μέτρων ἢ περὶ ἐπῶν ἢ ῥυθμῶν;
ΣΤΡΕ. περὶ τῶν μέτρων ἔγωγ'· ἔναγχος γάρ ποτε
ὑπ' ἀλφιταμοιβοῦ παρεκόπην διχοινίκῳ.
ΣΩ. οὐ τοῦτ' ἐρωτῶ σ', ἀλλ' ὅ τι κάλλιστον μέτρον
ἡγεῖ· πότερον τὸ τρίμετρον ἢ τὸ τετράμετρον;

610. θύειν om M. 611. ὑμῶν τῶν θεῶν m. 612. prius ἢ om n, post alterum τὸν addunt Mmn. versum hunc om R. 614. ἱερομηνεῖν R. 618. εἶδον] οἶδ' M. οὕτως ἄνδρα γ' R, ὄντως ἄνδρ' n, ἄνδρ' οὕτως M. οὐδαμοῦ V. 620. σκαλαθυρμάτια R, καλὰ θυρμάτι' V. 623. ἀσκάτην mn. 624. ἐῶσιν ἐξενεγκεῖν M. 626. πρῶτον βούλει m. 627. ϛρ^ε. οὐδέν. σω^κ. R. 628. πότερον R. alteram περὶ om MVm. ῥυθμῶν ἢ ἐπῶν M. 631. ὅ τι] ὅτι τοῦτο V.

ΣΤΡΕ. ἐγὼ μὲν οὐδὲν πρότερον ἡμιεκτέου.
ΣΩ. οὐδὲν λέγεις, ὦ 'νθρωπε. ΣΤΡΕ. περίδου νῦν ἐμοί,
εἰ μὴ τετράμετρόν ἐστιν ἡμιεκτέον.
ΣΩ. ἐς κόρακας, ὡς ἄγροικος εἶ καὶ δυσμαθής.
ταχὺ γ' ἂν δύναιο μανθάνειν περὶ ῥυθμῶν.
ΣΤΡΕ. τί δέ μ' ὠφελήσουσ' οἱ ῥυθμοὶ πρὸς τἄλφιτα;
ΣΩ. πρῶτον μὲν εἶναι κομψὸν ἐν συνουσίᾳ,
ἐπαΐονθ' ὁποῖός ἐστι τῶν ῥυθμῶν
κατ' ἐνόπλιον, χὠποῖος αὖ κατὰ δάκτυλον.
ΣΤΡΕ. κατὰ δάκτυλον; νὴ τὸν Δί' ἀλλ' οἶδ'. ΣΩ.
εἰπὲ δή.
ΣΤΡΕ. τίς ἄλλος ἀντὶ τουτουῒ τοῦ δακτύλου;
πρὸ τοῦ μὲν, ἔτ' ἐμοῦ παιδὸς ὄντος, οὑτοσί.
ΣΩ. ἀγρεῖος εἶ καὶ σκαιός. ΣΤΡΕ. οὐ γὰρ ὦ 'ζυρέ
τούτων ἐπιθυμῶ μανθάνειν οὐδέν. ΣΩ. τί δαί;
ΣΤΡΕ. ἐκεῖν', ἐκεῖνο, τὸν ἀδικώτατον λόγον.
ΣΩ. ἀλλ' ἕτερα δεῖ σε πρότερα τούτων μανθάνειν·
τῶν τετραπόδων ἅττ' ἐστὶν ὀρθῶς ἄῤῥενα.
ΣΤΡΕ. ἀλλ' οἶδ' ἔγωγε τἄῤῥεν', εἰ μὴ μαίνομαι·
κριός, τράγος, ταῦρος, κύων, ἀλεκτρυών.
ΣΩ. ὁρᾷς ὃ πάσχεις; τήν τε θήλειαν καλεῖς
ἀλεκτρυόνα κατὰ ταυτὸ καὶ τὸν ἄῤῥενα.
ΣΤΡΕ. πῶς δή; φέρε. ΣΩ. πῶς; ἀλεκτρυὼν κἀλεκτρυών.
ΣΤΡΕ. νὴ τὸν Ποσειδῶ. νῦν δὲ πῶς με χρὴ καλεῖν;
ΣΩ. ἀλεκτρύαιναν, τὸν δ' ἕτερον ἀλέκτορα.
ΣΤΡΕ. ἀλεκτρύαιναν; εὖγε νὴ τὸν Ἀέρα,
ὥστ' ἀντὶ τούτου τοῦ διδάγματος μόνου
διαλφιτώσω σου κύκλῳ τὴν κάρδοπον.
ΣΩ. ἰδοὺ μάλ' αὖθις τοὖθ' ἕτερον· τὴν κάρδοπον

635. μὴ] μὴ τὸ M. ἡμιεκτέου MVm. 637. ταχὺς M, περὶ] σὺ περὶ Mmn. 639. πρῶτα n. σοφὸν V. 640. ἐπαΐοντ' R, εἶτ' ἐπαΐειν MVmn. 642. οἶδα R. 644. πρῶτον Rm. ἔτ'] ἐπ' RV, om M. 645. ἀγροῖκος M. ἀχρεῖος mn. ὦ ᾽ζυρὲ R. 646. δή R, δὲ mn. 648. δεῖ σε ante μανθάνειν ponit V. τούτου MVn. 659. ἅτ' V. 650. τἄρρενα R. 651. ταῦρος τράγος R. 652. ἃ Mmn. 654. ἄῤῥενα] ἄρρενα. ἀλλ' οἶδ' ἔγωγε τἄρρενα R.

ἄῤῥενα καλεῖς, θήλειαν οὖσαν. ΣΤΡΕ. τῷ τρόπῳ
ἄῤῥενα καλῶ 'γὼ κάρδοπον; ΣΩ. μάλιστά γε,
ὥσπερ γε καὶ Κλεώνυμον. ΣΤΡΕ. πῶς δή; φράσον.
ΣΩ. ταὐτὸν δύναταί σοι κάρδοπος Κλεωνύμῳ.
ΣΤΡΕ. ἀλλ' ὦ 'γάθ' οὐδ' ἦν κάρδοπος Κλεωνύμῳ,
ἀλλ' ἐν θυείᾳ στρογγύλῃ γ' ἀνεμάττετο.
ἀτὰρ τὸ λοιπὸν πῶς με χρὴ καλεῖν; ΣΩ. ὅπως;
τὴν καρδόπην, ὥσπερ καλεῖς τὴν Σωστράτην.
ΣΤΡΕ. τὴν καρδόπην θήλειαν; ΣΩ. ὀρθῶς γὰρ λέγεις.
ΣΤΡΕ. ἐκεῖνο δ' ἦν ἄν, καρδόπη, Κλεωνύμη.
ΣΩ. ἔτι δή γε περὶ τῶν ὀνομάτων μαθεῖν σε δεῖ,
ἅττ' ἄῤῥεν' ἐστὶν ἅττα δ' αὐτῶν θήλεα.
ΣΤΡΕ. ἀλλ' οἶδ' ἔγωγ' ἃ θήλε' ἐστίν. ΣΩ. εἰπὲ δή.
ΣΤΡΕ. Λύσιλλα, Φίλιννα, Κλειταγόρα, Δημητρία.
ΣΩ. ἄῤῥενα δὲ ποῖα τῶν ὀνομάτων; ΣΤΡΕ. μυρία,
Φιλόξενος, Μελησίας, Ἀμυνίας.
ΣΩ. ἀλλ' ὦ πόνηρε, ταῦτά γ' ἔστ' οὐκ ἄῤῥενα.
ΣΤΡΕ. οὐκ ἄῤῥεν' ὑμῖν ἐστίν; ΣΩ. οὐδαμῶς γ', ἐπεί
πῶς ἂν καλέσειας ἐντυχὼν Ἀμυνίᾳ;
ΣΤΡΕ. ὅπως ἄν; ὡδί, "δεῦρο, δεῦρ' Ἀμυνία."
ΣΩ. ὁρᾷς; γυναῖκα τὴν Ἀμυνίαν καλεῖς.
ΣΤΡΕ. οὔκουν δικαίως, ἥτις οὐ στρατεύεται;
ἀτὰρ τί ταῦθ', ἃ πάντες ἴσμεν, μανθάνω;
ΣΩ. οὐδὲν μὰ Δί'· ἀλλὰ κατακλινεὶς δευρὶ ΣΤΡΕ.
τί δρῶ;
ΣΩ. ἐκφρόντισόν τι τῶν σεαυτοῦ πραγμάτων.
ΣΤΡΕ. μὴ δῆθ', ἱκετεύω σ', ἐνθάδ'· ἀλλ' εἴπερ γε χρή,

662. κάρδοπον] τὴν κάρδοπον M. 663. γε om RVmn. 664. ταυτὸ M. 665. οὐκ m. 666. θυίαι R. 669. ὀρθότερον λέγεις Mmn, qui totum hunc versum Strepsiadi tribuunt. 671. ἔτι δή γε] ἔτι γε RV, ἔτ' ἔτι γε M, ἔτι δὴ mu. 672. ἅττ' ἄρ' αὐτῶι V. 674. φίνιλλα V. 676. ἀμεινίας V, ἀμηνίας m. 677. ἔστιν R. 678. ἡμῖν RV, ἐν ὑμῖν mn. γ' om M. 679. πῶς γ' ἂν R. 679 et 680. ἀμηνία m, qui et v. 681. ἀμηνίαν. Versum 680 om R. 681. τὸν n. 682. ὅστις MVmn. 686. ἐνταῦθ' ἀλλ' εἴγε R, ἔνταῦθ' εἴγε V.

χαμαί μ' ἔασον αὐτὰ ταῦτ' ἐκφροντίσαι.
ΣΩ. οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα. ΣΤΡΕ. κακοδαίμων ἐγώ,
οἵαν δίκην τοῖς κόρεσι δώσω τήμερον.
ΣΩ. φρόντιζε δὴ καὶ διάθρει,
πάντα τρόπον τε σαυτὸν
στρόβει πυκνώσας·
ταχὺς δ', ὅταν εἰς ἄπορον πέσῃς,
ἐπ' ἄλλο πήδα
νόημα φρενός· ὕπνος δ' ἀπέ-
στω γλυκύθυμος ὀμμάτων.
ΣΤΡΕ. ἀτταταὶ ἀτταταί.
ΣΩ. τί πάσχεις; τί κάμνεις;
ΣΤΡΕ. ἀπόλλυμαι δείλαιος· ἐκ τοῦ σκίμποδος
δάκνουσί μ' ἐξέρποντες οἱ Κορίνθιοι,
καὶ τὰς πλευρὰς δαρδάπτουσιν
καὶ τοὺς ὄρχεις ἐξέλκουσιν,
καὶ τὴν ψυχὴν ἐκπίνουσιν,
καὶ τὸν πρωκτὸν διορύττουσιν,
καί μ' ἀπολοῦσιν.
ΣΩ. μὴ νῦν βαρέως ἄλγει λίαν.
ΣΤΡΕ. καὶ πῶς, ὅτε μου
φροῦδα τὰ χρήματα, φρούδη χροιά,
φρούδη ψυχή, φρούδη δ' ἐμβάς;
καὶ πρὸς τούτοις ἔτι τοῖσι κακοῖς
φρουρὰς ᾄδων
ὀλίγου φροῦδος γεγένημαι.
ΣΩ. οὗτος τί ποιεῖς; οὐχὶ φροντίζεις; ΣΤΡΕ. ἐγώ;
νὴ τὸν Ποσειδῶ. ΣΩ. καὶ τί δῆτ' ἐφρόντισας;
ΣΤΡΕ. ὑπὸ τῶν κόρεων εἴ μού τι περιλειφθήσεται.

689. κόρεσσι R. 690. διάρθρει R. 692. στρόφει n. 693. ὅταν γ' εἰς n. 694. εἰς M, ἐς n. 697. ἀτταταῖ ἀτταταῖ R, ἰατταταὶ ἰατταταὶ Mmn. 701. δαρδάπτουσι R, et mox ἐξέλκουσι, ἐκπίνουσι, διορύττουσι, ἀπολοῦσι. Versum 702 post 703 ponunt Mmn. 709. φρούδ' ἡ ψυχὴ M. 710. ἔτι] ἐπι R. κακοῖσι RV. 711. φρουρᾶς Mmn. 712. ὀλίγον V. 713. ποεῖς R. ἐγώ om n.

ΣΩ. ἀπολεῖ κάκιστ'. ΣΤΡΕ. ἀλλ' ὦ 'γάθ' ἀπόλωλ'
ἀρτίως.
ΣΩ. οὐ μαλθακιστέ', ἀλλὰ περικαλυπτέα·
εὑρητέος γὰρ νοῦς ἀποστερητικὸς
κἀπαιόλημ'. ΣΤΡΕ. οἴμοι, τίς ἂν δῆτ' ἐπιβάλοι
ἐξ ἀρνακίδων γνώμην ἀποστερητικήν;
ΣΩ. φέρε νῦν, ἀθρήσω πρῶτον, ὅ τι δρᾷ, τουτονί.
οὗτος καθεύδεις; ΣΤΡΕ. μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ
μὲν οὔ.
ΣΩ. ἔχεις τι; ΣΤΡΕ. μὰ Δί' οὐ δῆτ' ἔγωγ'. ΣΩ. οὐ-
δὲν πάνυ;
ΣΤΡΕ. οὐδέν γε πλὴν ἢ τὸ πέος ἐν τῇ δεξιᾷ.
ΣΩ. οὐκ ἐγκαλυψάμενος ταχέως τι φροντιεῖς;
ΣΤΡΕ. περὶ τοῦ; σὺ γάρ μοι τοῦτο φράσον, ὦ Σώκρατες.
ΣΩ. αὐτὸς ὅ τι βούλει πρῶτος ἐξευρὼν λέγε.
ΣΤΡΕ. ἀκήκοας μυριάκις ἁγὼ βούλομαι,
περὶ τῶν τόκων, ὅπως ἂν ἀποδῶ μηδενί.
ΣΩ. ἴθι νυν, καλύπτου, καὶ σχάσας τὴν φροντίδα
λεπτὴν κατὰ μικρὸν περιφρόνει τὰ πράγματα,
ὀρθῶς διαιρῶν καὶ σκοπῶν. ΣΤΡΕ. οἴμοι τάλας.
ΣΩ. ἔχ' ἀτρέμα· κἂν ἀπορῇς τι τῶν νοημάτων,
ἀφεὶς ἄπελθε, κᾆτα τὴν γνώμην πάλιν
κίνησον αὖθις ἐς αὐτὸ καὶ ζυγώθρισον.
ΣΤΡΕ. ὦ Σωκρατίδιον φίλτατον ΣΩ. τί ὦ γέρον;
ΣΤΡΕ. ἔχω τόκου γνώμην ἀποστερητικήν.
ΣΩ. ἐπίδειξον αὐτήν. ΣΤΡΕ. εἰπὲ δὴ νῦν μοι. ΣΩ.
τὸ τί;
ΣΤΡΕ. γυναῖκα φαρμακίδ' εἰ πριάμενος Θετταλὴν
καθέλοιμι νύκτωρ τὴν σελήνην, εἶτα δὴ

717. μαλθακιστέον m. περικαλυπτέον Mm. 718. ἐξευρητέος RV. 719. καπαιόλημα R. 720. ἀρνακιδῶν R. ἀποστερητρίδα V, ἀποστερητίδα mn et γρ M. 723. οὐ δῆτ'] οὐδὲν Mm, οὐδέν γ' n. οὐδὲν πάνυ Strepsiadi continuat R. 727. πρῶτον mn. ἐξευρεῖν Mmn. 731. μικρὸν] λεπτὸν m. 733. ἀτρέμας Mm. 734. κατα τὴν R. πάλαι RV. 735. ἐς om MRVn. 737. ΣΤΡΕ. om R. 738. ΣΩ.] στρε. R. Socrati totum versum dat n. τὸ τί] τοδὶ Mmn, idque Strepsiadi continuant Mm.

αὐτὴν καθείρξαιμ' ἐς λοφεῖον στρογγύλον
ὥσπερ κάτοπτρον, κᾆτα τηροίην ἔχων,
ΣΩ. τί δῆτα τοῦτ' ἄν ὠφελήσειέν σ'; ΣΤΡΕ. ὅ τι;
εἰ μηκέτ' ἀνατέλλοι σελήνη μηδαμοῦ,
οὐκ ἂν ἀποδοίην τοὺς τόκους. ΣΩ. ὁτιὴ τί δή;
ΣΤΡΕ. ὁτιὴ κατὰ μῆνα τἀργύριον δανείζεται.
ΣΩ. εὖ γ'· ἀλλ' ἕτερον αὖ σοι προβαλῶ τι δεξιόν.
εἴ σοι γράφοιτο πεντετάλαντός τις δίκη,
ὅπως ἂν αὐτὴν ἀφανίσειας, εἰπέ μοι.
ΣΤΡΕ. ὅπως; ὅπως; οὐκ οἶδ'· ἀτὰρ ζητητέον.
ΣΩ. μὴ νῦν περὶ σαυτὸν εἷλλε τὴν γνώμην ἀεί,
ἀλλ' ἀποχάλα τὴν φροντίδ' εἰς τὸν ἀέρα,
λινόδετον ὥσπερ μηλολόνθην τοῦ ποδός.
ΣΤΡΕ. εὕρηκ' ἀφάνισιν τῆς δίκης σοφωτάτην,
ὥστ' αὐτὸν ὁμολογεῖν σ' ἐμοί. ΣΩ. ποίαν τινά;
ΣΤΡΕ. ἤδη παρὰ τοῖσι φαρμακοπώλαις τὴν λίθον
ταύτην ἑόρακας, τὴν καλήν, τὴν διαφανῆ,
ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι; ΣΩ. τὴν ὕαλον λέγεις;
ΣΤΡΕ. ἔγωγε. ΣΩ. φέρε, τί δῆτ' ἄν; ΣΤΡΕ. εἰ ταύτην λαβών,
ὁπότε γράφοιτο τὴν δίκην ὁ γραμματεύς,
ἀπωτέρω στὰς ὧδε πρὸς τὸν ἥλιον,
τὰ γράμματ' ἐκτήξαιμι τῆς ἐμῆς δίκης.
ΣΩ. σοφῶς γε νὴ τὰς Χάριτας. ΣΤΡΕ. οἴμ', ὡς ἥδομαι
ὅτι πεντετάλαντος διαγέγραπταί μοι δίκη.
ΣΩ. ἄγε δὴ ταχέως τουτὶ ξυνάρπασον. ΣΤΡΕ. τὸ τί;
ΣΩ. ὅπως ἀποστρέψαις ἂν ἀντιδικῶν δίκην,
μέλλων ὀφλήσειν, μὴ παρόντων μαρτύρων.
ΣΤΡΕ. φαυλότατα καὶ ῥᾷστ'. ΣΩ. εἰπὲ δή. ΣΤΡΕ. καὶ δὴ λέγω·

741. ταύτην M. 744. ἀνατέλλει RV, ἀντέλλοι M. 745. ἄν γ' n. ὅτιη R, ὅτι m. 749. αὐτὴν om V. 751. εἶλε mn, ἴλλε M. 752. ὑποχάλα Mm. ἐς MVmn. 755. σ' ὁμολογεῖν m. 756. ἤδη] ἤδη ποτὲ m. τοῖς R. φαρμακοπώλοις n. 757. ἑώρακας Mm. τὴν δ.] καὶ δ. m. 759. φέρε δὴ τί τ' ἂν V. 761. ὡδὶ Vn. 764. μοι διαγέγραπται m.

εἰ πρόσθεν ἔτι μιᾶς ἐνεστώσης δίκης,
πρὶν τὴν ἐμὴν καλεῖσθ', ἀπαγξαίμην τρέχων.
ΣΩ. οὐδὲν λέγεις. ΣΤΡΕ. νὴ τοὺς θεοὺς ἔγωγ', ἐπεί
οὐδεὶς κατ' ἐμοῦ τεθνεῶτος εἰσάξει δίκην.
ΣΩ. ὑθλεῖς· ἄπερρ'. οὐκ ἂν διδαξαίμην σ' ἔτι.
ΣΤΡΕ. ὁτιὴ τί; ναὶ πρὸς τῶν θεῶν, ὦ Σώκρατες.
ΣΩ. ἀλλ' εὐθὺς ἐπιλήθει σύγ', ἅττ' ἂν καὶ μάθῃς·
ἐπεὶ τί νυνὶ πρῶτον ἐδιδάχθης; λέγε.
ΣΤΡΕ. φέρ' ἴδω, τί μέντοι πρῶτον ἦν; τί πρῶτον ἦν;
τίς ἦν ἐν ᾗ ματτόμεθα μέντοι τἄλφιτα;
οἴμοι, τίς ἦν; ΣΩ. οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ,
ἐπιλησμότατον καὶ σκαιότατον γερόντιον;
ΣΤΡΕ. οἴμοι, τί οὖν δῆθ' ὁ κακοδαίμων πείσομαι;
ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι μὴ μαθὼν γλωττοστροφεῖν.
ἀλλ' ὦ Νεφέλαι, χρηστόν τι συμβουλεύσατε.
ΧΟ. ἡμεῖς μὲν ὦ πρεσβῦτα συμβουλεύομεν,
εἴ σοί τις υἱός ἐστιν ἐκτεθραμμένος,
πέμπειν ἐκεῖνον ἀντὶ σαυτοῦ μανθάνειν.
ΣΤΡΕ. ἀλλ' ἔστ' ἔμοιγ' υἱὸς καλός τε κἀγαθός·
ἀλλ' οὐκ ἐθέλει γὰρ μανθάνειν· τί ἐγὼ πάθω;
ΧΟ. σὺ δ' ἐπιτρέπεις; ΣΤΡΕ. εὐσωματεῖ γὰρ καὶ σφριγᾷ,
κἄστ' ἐκ γυναικῶν εὐπτέρων τῶν Κοισύρας.
ἀτὰρ μέτειμί γ' αὐτόν· ἢν δὲ μὴ θέλῃ,
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἐξελῶ 'κ τῆς οἰκίας.
ἀλλ' ἐπανάμεινόν μ' ὀλίγον εἰσελθὼν χρόνον.
ΧΟ. ἆρά γ' αἰσθάνει πλεῖστα δι' ἡ-
μᾶς ἀγάθ' αὐτίχ' ἕξων

770. καλεῖσθ' om R. 771. ἔγωγε R. 773. ἅπερ R. σ' om V. 774. τίναισ πρὸς R. ὦ om M. 775. σὺ ἅτ' V, σύ τ' R. μάθοις m. 776. νυνὶ] νῦν M, δὴ m, δή γε n. ἐδιδάσκου n. 778. ματτόμεσθα R. 780. ἐπι-λησμο‸^{νεσ}τατον M. (sic) 787. ἔσται μοι R: ceteri ἔστι μοι. 788. οὐ θέλει M. τί 'γὼ Mm. 790. τῶν] καὶ V, om R. 791. αὐτὰρ M. 792. ἐξολῶ R. 793. εἰσελθὼν] ἐνταυθοῖ m. χρόνον] τὸν χρόνον n. 794. ἆρ' αἰσθάνῃ V.

μόνας θεῶν; ὡς
ἕτοιμος ὅδ' ἐστὶν ἅπαντα δρᾶν,
ὅσ' ἂν κελεύῃς.
σὺ δ' ἀνδρὸς ἐκπεπληγμένου
καὶ φανερῶς ἐπηρμένου
γνοὺς ἀπολάψεις, ὅ τι πλεῖστον δύνασαι·
ταχέως φιλεῖ γάρ πως τὰ τοι-
αῦθ' ἑτέρᾳ τρέπεσθαι.
ΣΤΡΕ. Οὔ τοι μὰ τὴν Ὁμίχλην ἔτ' ἐνταυθοῖ μενεῖς·
ἀλλ' ἔσθι' ἐλθὼν τοὺς Μεγακλέους κίονας.
ΦΕΙ. ὦ δαιμόνιε, τί χρῆμα πάσχεις, ὦ πάτερ;
οὐκ εὖ φρονεῖς μὰ τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον.
ΣΤΡΕ. ἰδού γ', ἰδοὺ Δί' Ὀλύμπιον· τῆς μωρίας,
τὸν Δία νομίζειν ὄντα τηλικουτονί.
ΦΕΙ. τί δὲ τοῦτ' ἐγέλασας ἐτεόν; ΣΤΡΕ. ἐνθυμούμενος
ὅτι παιδάριον εἶ καὶ φρονεῖς ἀρχαϊκά.
ὅμως γε μὴν πρόσελθ', ἵν' εἰδῇς πλείονα,
καί σοι φράσω πρᾶγμ' ὃ σὺ μαθὼν ἀνὴρ ἔσει.
ὅπως δὲ τοῦτο μὴ διδάξεις μηδένα.
ΦΕΙ. ἰδού· τί ἐστίν; ΣΤΡΕ. ὤμοσας νυνὶ Δία.
ΦΕΙ. ἔγωγ'. ΣΤΡΕ. ὁρᾷς οὖν ὡς ἀγαθὸν τὸ μανθάνειν.
οὐκ ἔστιν ὦ Φειδιππίδη Ζεύς. ΦΕΙ. ἀλλὰ τίς;
ΣΤΡΕ. Δῖνος βασιλεύει, τὸν Δί' ἐξεληλακώς.
ΦΕΙ. αἰβοῖ, τί ληρεῖς; ΣΤΡΕ. ἴσθι τοῦθ' οὕτως ἔχον.
ΦΕΙ. τίς φησι ταῦτα; ΣΤΡΕ. Σωκράτης ὁ Μήλιος
καὶ Χαιρεφῶν, ὃς οἶδε τὰ ψυλλῶν ἴχνη.
ΦΕΙ. σὺ δ' εἰς τοσοῦτο τῶν μανιῶν ἐλήλυθας,
ὥστ' ἀνδράσιν πείθει χολῶσιν; ΣΤΡΕ. εὐστόμει,
καὶ μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον ἄνδρας δεξιοὺς
καὶ νοῦν ἔχοντας· ὧν ὑπὸ τῆς φειδωλίας
ἀπεκείρατ' οὐδεὶς πώποτ' οὐδ' ἠλείψατο

796. μόνος RV. 798. ἅπαντα MRV. κελεύοις m. 711. ἀπολαύσεις m. 802. ταχέως om M. 803. ἕτερα RV, ἑτέρως Mmn. 806. ὦ om V. 810. δαὶ R, δὴ m. 812. πρόσιθ' Mm. 813. φράσω τι πρ. RV. σὺ om n. 814. διδάξῃς MRVmn. 815. νῦν R, νῦν νὴ Mmn. 816. ἔγωγε R. 817. οὐκ ἔνεστιν R. τί M. 822. τοσοῦτον MVmn.

οὐδ' εἰς βαλανεῖον ἦλθε λουσόμενος. σὺ δέ
ὥσπερ τεθνεῶτος καταλόει μου τὸν βίον.
ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐλθὼν ὑπὲρ ἐμοῦ μάνθανε.
ΦΕΙ. τί δ' ἂν παρ' ἐκείνων καὶ μάθοι χρηστόν τις ἄν;
ΣΤΡΕ. ἄληθες; ὅσαπερ ἔστ' ἐν ἀνθρώποις σοφά.
γνώσει δὲ σαυτὸν ὡς ἀμαθὴς εἶ καὶ παχύς.
ἀλλ' ἐπανάμεινόν μ' ὀλίγον ἐνταυθοῖ χρόνον.
ΦΕΙ. οἴμοι, τί δράσω παραφρονοῦντος τοῦ πατρός;
πότερα παρανοίας αὐτὸν εἰσαγαγὼν ἕλω,
ἢ τοῖς σοροπηγοῖς τὴν μανίαν αὐτοῦ φράσω;
ΣΤΡΕ. φέρ' ἴδω, σὺ τουτονὶ τί νομίζεις; εἰπέ μοι.
ΦΕΙ. ἀλεκτρυόνα. ΣΤΡΕ. καλῶς γε. ταυτηνὶ δὲ τί;
ΦΕΙ. ἀλεκτρυόν'. ΣΤΡΕ. ἄμφω ταὐτό. καταγέλαστος εἶ.
μή νυν τὸ λοιπόν, ἀλλὰ τήνδε μὲν καλεῖν
ἀλεκτρύαιναν, τουτονὶ δ' ἀλέκτορα.
ΦΕΙ. ἀλεκτρύαιναν; ταῦτ' ἔμαθες τὰ δεξιά
εἴσω παρελθὼν ἄρτι παρὰ τοὺς Γηγενεῖς;
ΣΤΡΕ. χἄτερά γε πόλλ'· ἀλλ' ὅ τι μάθοιμ' ἑκάστοτε,
ἐπελανθανόμην ἂν εὐθὺς ὑπὸ πλήθους ἐτῶν.
ΦΕΙ. διὰ ταῦτα δὴ καὶ θοἰμάτιον ἀπώλεσας;
ΣΤΡΕ. ἀλλ' οὐκ ἀπολώλεκ' ἀλλὰ καταπεφρόντικα.
ΦΕΙ. τὰς δ' ἐμβάδας ποῖ τέτροφας ὦ 'νόητε σύ;
ΣΤΡΕ. ὥσπερ Περικλέης, εἰς τὸ δέον ἀπώλεσα.
ἀλλ' ἴθι, βάδιζ', ἴωμεν. εἶτα τῷ πατρί
πειθόμενος ἐξάμαρτε· κἀγώ τοί ποτε
οἶδ' ἐξέτει σοι τραυλίσαντι πιθόμενος.

827. ἦλθεν R. 828. καταλούει μου RV, καταλούη μου M. omittit pronomen n. 830. χρηστόν om RV. χρηστότης ἀνήρ n. 831. ὅσα πάρεστιν ἀνθρώποις R, ὅσα παρ' ἀνθρώποις m, ὅσα πάρεστ' ἀνθρώποις n, ὅσα περ ἀνθρώποις M, ὅσα περ ἔστ' ἀνθρώποις V. 833. με R. 835. πότερ' ἂν RV, πότερον Mmn. ἕλω] λέγω V. 837. τοῦτονὶ R, τοῦτον Mn. τί] τίνα omnes. 838. καλῶς γε om V. 839. ἀλεκτρυόνα R. ταυτόν RVm. 845. ἂν om MVm. ὑπὸ τοῦ πλ. Mm. τῶν ἐτῶν MRVm. 851. τοι om m. 852. πειθόμενος MRVmn.

ὃν πρῶτον ὀβολὸν ἔλαβον Ἡλιαστικόν,
τούτου 'πριάμην σοι Διασίοις ἁμαξίδα.
ΦΕΙ. ἦ μὴν σὺ τούτοις τῷ χρόνῳ ποτ' ἀχθέσει.
ΣΤΡΕ. εὖ γ' ὅτι ἐπείσθης. δεῦρο, δεῦρ' ὦ Σώκρατες,
ἔξελθ'· ἄγω γάρ σοι τὸν υἱὸν τουτονί,
ἄκοντ' ἀναπείσας. ΣΩ. νηπύτιος γάρ ἐστ' ἔτι
καὶ τῶν κρεμαθρῶν οὐ τρίβων τῶν ἐνθάδε.
ΦΕΙ. αὐτὸς τρίβων εἴης ἄν, εἰ κρέμαιό γε.
ΣΤΡΕ. οὐκ ἐς κόρακας; καταρᾷ σὺ τῷ διδασκάλῳ;
ΣΩ. ἰδοὺ κρέμαι'· ὡς ἠλίθιον ἐφθέγξατο
καὶ τοῖσι χείλεσιν διεῤῥυηκόσι.
πῶς ἂν μάθοι ποθ' οὗτος ἀπόφευξιν δίκης
ἢ κλῆσιν ἢ χαύνωσιν ἀναπειστηρίαν;
καίτοι ταλάντου τοῦτ' ἔμαθεν Ὑπέρβολος.
ΣΤΡΕ. ἀμέλει, δίδασκε. θυμόσοφός ἐστιν φύσει.
εὐθύς γέ τοι, παιδάριον ὢν τυννουτονί,
ἔπλαττεν ἔνδον οἰκίας ναῦς τ' ἔγλυφεν,
ἁμαξίδας τε σκυτίνας εἰργάζετο,
κἀκ τῶν σιδίων βατράχους ἐποίει, πῶς δοκεῖς;
ὅπως δ' ἐκείνω τὼ λόγω μαθήσεται,
τὸν κρείττον', ὅστις ἐστί, καὶ τὸν ἥττονα,
ὃς τἄδικα λέγων ἀνατρέπει τὸν κρείττονα·
ἐὰν δὲ μή, τὸν γοῦν ἄδικον πάσῃ τέχνῃ.
ΣΩ. αὐτὸς μαθήσεται παρ' αὐτοῖν τοῖν λόγοιν.
ΣΤΡΕ. ἐγὼ δ' ἀπέσομαι. τοῦτο δ' οὖν μέμνησ', ὅπως
πρὸς πάντα τὰ δίκαι' ἀντιλέγειν δυνήσεται.
ΔΙ. χώρει δευρί, δεῖξον σαυτὸν
τοῖσι θεαταῖς, καίπερ θρασὺς ὤν.
ΑΔ. ἴθ' ὅποι χρῄζεις· πολὺ γὰρ μᾶλλόν σ'
ἐν τοῖς πολλοῖσι λέγων ἀπολῶ.

854. ἁμαξίδια M. 855. τούτους V. 858. ἐστιν, omisso ἔτι, RVm. 859. τῶν] τόνδ' R. 862. κρέμαιό γ' ὡς MRVmn. 866. καίτοιγε RV. 868. γέ τοι] γαρ m. ὂν R. τινουτοῖ m. 877. ἀπέσσομαι R. δ' οὖν m, νῦν R, γοῦν ceteri. 879. et 891. ΛΟΓΟΣ add R. 880. ἐν τοῖσι m. 891. βούλει M. 881. σ' ante ἀπολῶ ponit m.

ΔΙ. ἀπολεῖς σύ; τίς ὤν; ΑΔ. λόγος. ΔΙ. ἥττων γ' ὤν.
ΑΔ. ἀλλά σε νικῶ, τὸν ἐμοῦ κρείττω
φάσκοντ' εἶναι. ΔΙ. τί σοφὸν ποιῶν;
ΑΔ. γνώμας καινὰς ἐξευρίσκων.
ΔΙ. ταῦτα γὰρ ἀνθεῖ διὰ τουτουσί
τοὺς ἀνοήτους; ΑΔ. οὔκ, ἀλλὰ σοφούς.
ΔΙ. ἀπολῶ σε κακῶς. ΑΔ. εἰπὲ τί ποιῶν;
ΔΙ. τὰ δίκαια λέγων. ΑΔ. ἀλλ' ἀνατρέψω
ταῦτ' ἀντιλέγων· οὐδὲ γὰρ εἶναι
πάνυ φημὶ δίκην. ΔΙ. οὐκ εἶναι φής;
ΑΔ. φέρε γάρ, ποῦ 'στιν; ΔΙ. παρὰ τοῖσι θεοῖς.
ΑΔ. πῶς δῆτα δίκης οὔσης ὁ Ζεὺς
οὐκ ἀπόλωλεν, τὸν πατέρ' αὑτοῦ
δήσας; ΔΙ. αἰβοῖ, τουτὶ καὶ δὴ
χωρεῖ τὸ κακόν· δότε μοι λεκάνην.
ΑΔ. τυφογέρων εἶ κἀνάρμοστος.
ΔΙ. καταπύγων εἶ κἀναίσχυντος
ΑΔ. ῥόδα μ' εἴρηκας. ΔΙ. καὶ βωμολόχος
ΑΔ. κρίνεσι στεφανοῖς. ΔΙ. καὶ πατραλοίας.
ΑΔ. χρυσῷ πάττων μ' οὐ γιγνώσκεις.
ΔΙ. οὐ δῆτα πρὸ τοῦ γ', ἀλλὰ μολύβδῳ.
ΑΔ. νῦν δέ γε κόσμος τοῦτ' ἐστὶν ἐμοί.
ΔΙ. θρασὺς εἶ πολλοῦ. ΑΔ. σὺ δέ γ' ἀρχαῖος.
ΔΙ. διὰ σὲ δὲ φοιτᾶν
οὐδεὶς ἐθέλει τῶν μειρακίων·
καὶ γνωσθήσει ποτ' Ἀθηναίοις
οἷα διδάσκεις τοὺς ἀνοήτους.
ΑΔ. αὐχμεῖς αἰσχρῶς. ΔΙ. σὺ δέ γ' εὖ πράττεις.
καίτοι πρότερόν γ' ἐπτώχευες,

886. ἐφευρίσκων n. 887. ταῦτα] καὶ ταῦτα R. 890. ἀναστρέψω RV. 891. ταῦτ'] γ' αὐτὰ R. 893. τοῖς R. 895. οὐκ ἀπόλωλε τὸν πατέρ' αὐτοῦ δήσας R, τὸν πατέρ' οὐκ ἀπώλησε δήσας αὐτόν m. 898. τυφλογέρων n. 901. κρίνεσσι R. 902. γινώσκεις R. 903. τ' V. μολίβδωι MVn. 904. γε] τε R. 905. σὺ] καὶ σὺ V. δέ γ'] δ' Mm. 906. δὲ] δὴ Mn, om V. 907. θέλει RV. 908. καὶ om RV.

Τήλεφος εἶναι Μυσὸς φάσκων,
ἐκ πηριδίου
γνώμας τρώγων Πανδελετείους.
ΑΔ. ὤ μοι σοφίας. ΔΙ. ὤ μοι μανίας.
ΑΔ. ἧς ἐμνήσθης. ΔΙ. τῆς σῆς πόλεώς θ',
ἥτις σε τρέφει
λυμαινόμενον τοῖς μειρακίοις.
ΑΔ. οὐχὶ διδάξεις τοῦτον Κρόνος ὤν.
ΔΙ. εἴπερ γ' αὐτὸν σωθῆναι χρὴ
καὶ μὴ λαλιὰν μόνον ἀσκῆσαι.
ΑΔ. δεῦρ' ἴθι, τοῦτον δ' ἔα μαίνεσθαι.
ΔΙ. κλαύσει, τὴν χεῖρ' ἢν ἐπιβάλλῃς.
ΧΟ. παύσασθε μάχης καὶ λοιδορίας.
ἀλλ' ἐπίδειξαι σύ τε, τοὺς προτέρους
ἅττ' ἐδίδασκες, σύ τε τὴν καινὴν
παίδευσιν, ὅπως ἂν ἀκούσας σφῷν
ἀντιλεγόντοιν κρίνας φοιτᾷ.
ΔΙ. δρᾶν ταῦτ' ἐθέλω. ΑΔ. κἄγωγ' ἐθέλω.
ΧΟ. φέρε δή, πότερος λέξει πρότερον;
ΑΔ. τούτῳ δώσω, κᾆτ' ἐκ τούτων,
ὧν ἂν λέξῃ, ῥηματίοισιν
καινοῖς αὐτὸν καὶ διανοίαις
κατατοξεύσω.
τὸ τελευταῖον δ', ἢν ἀναγρύζῃ,
τὸ πρόσωπον ἅπαν καὶ τώφθαλμὼ
κεντούμενος, ὥσπερ ὑπ' ἀνθρηνῶν,
ὑπὸ τῶν γνωμῶν ἀπολεῖται.
ΧΟ. νῦν δείξετον τὼ πισύνω τοῖς περιδεξίοισι

912. *Μυσὸς* post *φάσκων* ponit m. post *φάσκων* R addit *δύστροπος*. 914. *ἐσθίων* m. *πανδελετίους* R. 915. *ΑΔ. ὤμοι σοφίας ἧς ἐμνήσθης* et 916. *ΔΙ. ὤμοι μανίας τῆς σῆς* Mmn. 916. *θ'*] *τ'* RV. 919. *τοῦτον* om RV. 923. *χεῖρα* R. *ἢν* om Mn. *ἐπιβάλῃς* Vm, *ἐπιβάλλεις* Mn. 925. *γε* RV. 926. *κοινὴν* m. 930. *δή*] *τίς* mn, *δὴ τίς* MV. *πότερος λέξει*] *λέξει πρότερος* Vn, *λέξει πρότερον* Mm. *πρότερον*] *ὑμῶν* Vn, om Mm. 932. *ὃν* V. *λέξοι* m. 933. *αὐτὸν* om Mm. 935. *τὸ* om V. *ἀναγρύξῃ* Mmn. 937. *ἀνθρήνων* R. 939. *δεῖξον* V.

λόγοισι καὶ φροντίσι καὶ γνωμοτύποις μερίμναις
ὁπότερος αὐτοῖν λέγων
ἀμείνων φανήσεται.
νῦν γὰρ ἅπας ἐνθάδε κίνδυνος ἀνεῖται σοφίας,
ἧς πέρι τοῖς ἐμοῖς φίλοις
ἔστιν ἀγὼν μέγιστος.
ἀλλ' ὦ πολλοῖς τοὺς πρεσβυτέρους ἤθεσι χρηστοῖς στεφανώσας,
ῥῆξον φωνήν, ᾗ τινι χαίρεις, καὶ τὴν σαυτοῦ φύσιν εἰπέ.

ΔΙ. λέξω τοίνυν τὴν ἀρχαίαν παιδείαν, ὡς διέκειτο,
ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθουν καὶ σωφροσύνη νενόμιστο.
πρῶτον μὲν ἔδει παιδὸς φωνὴν γρύξαντος μηδέν' ἀκοῦσαι,
εἶτα βαδίζειν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς εὐτάκτως εἰς κιθαριστοῦ
τοὺς κωμήτας γυμνοὺς ἀθρόους, κεἰ κριμνώδη κατανίφοι.
εἶτ' αὖ προμαθεῖν ᾆσμ' ἐδίδασκεν, τὼ μηρὼ μὴ ξυνέχοντας.
ἢ 'Παλλάδα περσέπολιν δεινὰν' ἢ 'τηλέπορόν τι βόαμα,'
ἐντειναμένους τὴν ἁρμονίαν ἣν οἱ πατέρες παρέδωκαν.
εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαιτ' ἢ κάμψειέν τινα καμπήν,
[αὐτὸς δείξας, ἔν θ' ἁρμονίαις χιάζων ἢ σιφνιάζων,]
οἵας οἱ νῦν τὰς κατὰ Φρῦνιν ταύτας τὰς δυσκολοκάμπτους,

940. περιδεξίοις m. 942. γνωμοτύποισι RV. 943. γ' αὐτῶν n. 944. γενήσεται V. 947. αὐτοῦ RV. 950. φωνὴν παιδὸς n. 951. κιθαριστάς V. 952. κομήτας m. κρημνώδη V, κρυμώδη mn. 953. ἐδίδαξε V. 954. περσέπτολιν MRmn. βοήμα M. 955. ἐντυναμένης R, ἐντυνομένης vel ἐντηνομένης V. 956. κάμψειέ R. 957. om MRVmn. 958. φρύνην R. δυσκολοκάμπας V, δυσκολοκάμπους n.

ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλὰς ὡς τὰς Μούσας ἀφανίζων.
ἐν παιδοτρίβου δὲ καθίζοντας τὸν μηρὸν ἔδει προβαλέσθαι
τοὺς παῖδας, ὅπως τοῖς ἔξωθεν μηδὲν δείξειαν ἀπηνές·
εἶτ' αὖ πάλιν αὖθις ἀνισταμένους συμψῆσαι, καὶ προνοεῖσθαι
εἴδωλον τοῖσιν ἐρασταῖσιν τῆς ἥβης μὴ καταλείπειν.
ἠλείψατο δ' ἂν τοὐμφαλοῦ οὐδεὶς παῖς ὑπένερθεν τότ' ἄν, ὥστε
τοῖς αἰδοίοισι δρόσος καὶ χνοῦς ὥσπερ μήλοισιν ἐπήνθει.
οὐδ' ἂν μαλακὴν φυρασάμενος τὴν φωνὴν πρὸς τὸν ἐραστὴν,
αὐτὸς ἑαυτὸν προαγωγεύων τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐβάδιζεν.
οὐδ' ἂν ἑλέσθαι δειπνοῦντ' ἐξῆν κεφάλαιον τῆς ῥαφανῖδος,
οὐδ' ἂν ἄνηθον τῶν πρεσβυτέρων ἁρπάζειν οὐδὲ σέλινον,
οὐδ' ὀψοφαγεῖν, οὐδὲ κιχλίζειν, οὐδ' ἴσχειν τὼ πόδ' ἐναλλάξ.
ΑΔ. ἀρχαῖά γε καὶ Διπολιώδη καὶ τεττίγων ἀνάμεστα
καὶ Κηκείδου καὶ Βουφονίων. ΔΙ. ἀλλ' οὖν ταῦτ' ἐστὶν ἐκεῖνα,
ἐξ ὧν ἄνδρας Μαραθωνομάχους ἡμὴ παίδευσις ἔθρεψεν.

960. ἐμ R. καθίζοντος V, καθέζοντας n. 962. αὖ om n. ἀνιστάμενον RV. προνοῆσαι Mmn. 963. ἐρασταῖς MRVmn. καταλιπεῖν Vm. 964. ὑπένερθε R. ὥστε] ὡς n. 965. αἰδοίοισι R. 966. αὖ m. κερασάμενος V. 967. αὐτὸς] ἂν αὐτὸς n. ἐβάδιζας V. 969. ἂν om V. ἁρπάζειν τῶν πρεσβυτέρων Mm. 971. διπολιώδη MRmn, διπολίωδὴ (omissa καὶ) V. 972. κηκίδου V, κυκείδου Mm. ἐστ' R. 973. μαραθωνομάχας V.

σὺ δὲ τοὺς νῦν εὐθὺς ἐν ἱματίοις προδιδάσκεις ἐντετυλίχθαι,
ὥστε μ' ἀπάγχεσθ', ὅταν ὀρχεῖσθαι Παναθηναίοις δέον αὐτούς,
τὴν ἀσπίδα τῆς κωλῆς προέχων ἀμελῇ τῆς Τριτογενείας.
πρὸς ταῦτ' ὦ μειράκιον θαῤῥῶν ἐμὲ τὸν κρείττω λόγον αἱροῦ·
κἀπιστήσει μισεῖν ἀγορὰν καὶ βαλανείων ἀπέχεσθαι
καὶ τοῖς αἰσχροῖς αἰσχύνεσθαι, κἂν σκώπτῃ τίς σε, φλέγεσθαι,
καὶ τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι προσιοῦσι,
καὶ μὴ περὶ τοὺς σαυτοῦ γονέας σκαιουργεῖν, ἄλλο τε μηδὲν
αἰσχρὸν ποιεῖν, ὅτι τῆς Αἰδοῦς μέλλεις τἄγαλμ' ἀναπλήσειν·
μηδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰσᾴττειν, ἵνα μὴ πρὸς ταῦτα κεχηνώς,
μήλῳ βληθεὶς ὑπὸ πορνιδίου, τῆς εὐκλείας ἀποθραυσθῇς·
μηδ' ἀντειπεῖν τῷ πατρὶ μηδέν, μηδ' Ἰαπετὸν καλέσαντα
μνησικακῆσαι τὴν ἡλικίαν, ἐξ ἧς ἐνεοττοτροφήθης.
ΑΔ. εἰ ταῦτ', ὦ μειράκιον, πείσει τούτῳ, νὴ τὸν Διόνυσον
τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις, καί σε καλοῦσι βλιτομάμμαν.

974. ἱματίοισι διδάσκεις Rmn. 976. προέχοντας m. ἀμέλει R. τριττογενείας n, τριτογενεῖης V. 978. καὶ πιστήσει R. 980. θακῶν R, θώκων Mmn. 981. παρὰ RV. σεαυτοῦ R. κακουργεῖν Mmn, κακοεργεῖν V. 982. ἄγαλμ' Vmn. ἀναπλάσειν Mn, ἀναπλάσσειν m. 983. εἰσάττειν R, ἄττειν V, εἰσάγειν n, εἰσιέναι Mm. 985. καλέσας m. 986. μνησικακήσης m. ἐνεοτροφήθης V, ἐνεοτοτροφήθης m. 987. ὦ] ὢν R. 988. κλιτομάμμαν RV, βλιττομάμαν mn.

ΔΙ. ἀλλ' οὖν λιπαρός γε καὶ εὐανθὴς ἐν γυμνασίοις
διατρίψεις,
οὐ στωμύλλων κατὰ τὴν ἀγορὰν τριβολεκτράπελ'
οἷά περ οἱ νῦν,
οὐδ' ἑλκόμενος περὶ πραγματίου γλισχραντιλο-
γεξεπιτρίπτου.
ἀλλ' εἰς Ἀκαδημίαν κατιὼν ὑπὸ ταῖς μορίαις
ἀποθρέξει
στεφανωσάμενος καλάμῳ λευκῷ μετὰ σώφρονος
ἡλικιώτου,
σμίλακος ὄζων καὶ ἀπραγμοσύνης καὶ λεύκης
φυλλοβολούσης,
ἦρος ἐν ὥρᾳ χαίρων, ὁπόταν πλάτανος πτελέᾳ
ψιθυρίζῃ.
ἢν ταῦτα ποιῇς ἁγὼ φράζω,
καὶ πρὸς τούτοις προσέχῃς τὸν νοῦν,
ἕξεις ἀεὶ στῆθος λιπαρόν,
χροιὰν λαμπράν, ὤμους μεγάλους,
γλῶτταν βαιάν, πυγὴν μεγάλην,
πόσθην μικράν.
ἢν δ' ἅπερ οἱ νῦν ἐπιτηδεύῃς,
πρῶτα μὲν ἕξεις χροιὰν ὠχράν,
ὤμους μικρούς, στῆθος λεπτόν,
γλῶτταν μεγάλην, πυγὴν μικράν,
κωλῆν μεγάλην, ψήφισμα μακρόν.
καί σ' ἀναπείσει
τὸ μὲν αἰσχρὸν ἅπαν καλὸν ἡγεῖσθαι,
τὸ καλὸν δ' αἰσχρόν·
καὶ πρὸς τούτοις τῆς Ἀντιμάχου
καταπυγοσύνης ἀναπλήσει.

ΧΟ. ὦ καλλίπυργον σοφίαν κλεινοτάτην ἐπασκῶν,

989. οὖν] οὐ R. 992. καταθρέξεις V, ὑποθρέξεις m, ἀποθρέξεις Mn. 993. λευκῷ om RV. σωφροσύνης V. 994. μίλακος MRV. 996. φράσω RV. 998. αἰεὶ MVmn. 999. λευκὴν RV. 1011. σ' ἀναπλήσει m, καταπλήσει M. 1012. τ' ἐπασκῶν n.

ὡς ἡδύ σου τοῖσι λόγοις σῶφρον ἔπεστιν ἄνθος.
εὐδαίμονες δ' ἦσαν ἄρ' οἱ ζῶντες τότ' ἐπὶ τῶν προτέρων.
πρὸς τάδ' οὖν, ὦ κομψοπρεπῆ μοῦσαν ἔχων,
δεῖ σε λέγειν τι καινόν, ὡς εὐδοκίμηκεν ἀνήρ.
δεινῶν δέ σοι βουλευμάτων ἔοικε δεῖν πρὸς αὐτὸν,
εἴπερ τὸν ἄνδρ' ὑπερβαλεῖ καὶ μὴ γέλωτ' ὀφλήσεις.
ΑΔ. καὶ μὴν ἔγωγ' ἐπνιγόμην τὰ σπλάγχνα, κἀπεθύμουν
ἅπαντα ταῦτ' ἐναντίαις γνώμαισι συνταράξαι.
ἐγὼ γὰρ ἥττων μὲν λόγος δι' αὐτὸ τοῦτ' ἐκλήθην
ἐν τοῖσι φροντισταῖσιν, ὅτι πρώτιστος ἐπενόησα
τοῖσιν νόμοις καὶ ταῖς δίκαις τἀναντί' ἀντιλέξαι.
καὶ τοῦτο πλεῖν ἢ μυρίων ἔστ' ἄξιον στατήρων,
αἱρούμενον τοὺς ἥττονας λόγους ἔπειτα νικᾶν.
σκέψαι δὲ τὴν παίδευσιν ᾗ πέποιθεν, ὡς ἐλέγξω·
ὅστις σε θερμῷ φησὶ λοῦσθαι πρῶτον οὐκ ἐάσειν.
καίτοι τίνα γνώμην ἔχων ψέγεις τὰ θερμὰ λουτρά;
ΔΙ. ὁτιὴ κάκιστόν ἐστι, καὶ δειλὸν ποιεῖ τὸν ἄνδρα.
ΑΔ. ἐπίσχες· εὐθὺς γάρ σε μέσον ἔχω λαβὼν ἄφυκτον.
καί μοι φράσον, τῶν τοῦ Διὸς παίδων τίν' ἄνδρ' ἄριστον
ψυχὴν νομίζεις, εἰπέ, καὶ πλείστους πόνους πονῆσαι;
ΔΙ. ἐγὼ μὲν οὐδὲν Ἡρακλέους βελτίον' ἄνδρα κρίνω.
ΑΔ. ποῦ ψυχρὰ δῆτα πώποτ' εἶδες Ἡράκλεια λουτρά;
καίτοι τίς ἀνδρειότερος ἦν; ΔΙ. ταῦτ' ἐστὶ ταῦτ' ἐκεῖνα,
ἃ τῶν νεανίσκων ἀεὶ δι' ἡμέρας λαλούντων

1013. τοῖς RV. 1014. δ' ἄρ' ἦσαν οἵ τε ζῶντες ἡνίκ' ἦς τότ' ἐπὶ τῶν M, δ' ἄρ' ἦσαν οἱ τότε ζῶντες ἡνίκ' ἦς τῶν mn. οὖν ante τάδε ponit M, omittunt mn. κοσμοπρεπῆ V. 1016. εὐδοκίμησεν M. ὁ ἀνήρ m, ἀνήρ ceteri. 1018. ἄνδρα R. 1018. ὑπερβαλεῖς m. 1019. ἔγωγ'] πάλ' ἔγωγ' mn. πάλαι γ' ἔγωγ' M. 1020. γνώμαις V. 1022. πρότερος V. 1023. τοῖσιν] καὶ τοῖς Mm, καὶ τοῖσι n. νόμοισιν RV, νόμοισι M. 1026. δὴ mn. 1027. ἐαῖς εἶναι Vn. 1029. δειλότατον MR. 1031. παίδων om RV. 1033. ἡρακλέος V. 1034. δῆτα om M.

πλήρεις τὸ βαλανεῖον ποεῖ, κενὰς δὲ τὰς παλαίστρας.
ΑΔ. εἶτ' ἐν ἀγορᾷ τὴν διατριβὴν ψέγεις, ἐγὼ δ' ἐπαινῶ.
εἰ γὰρ πονηρὸν ἦν, Ὅμηρος οὐδέποτ' ἂν ἐποίει
τὸν Νέστορ' ἀγορητὴν ἂν οὐδὲ τοὺς σοφοὺς ἅπαντας.
ἄνειμι δῆτ' ἐντεῦθεν εἰς τὴν γλῶτταν, ἣν ὁδὶ μὲν
οὔ φησι χρῆναι τοὺς νέους ἀσκεῖν, ἐγὼ δὲ φημί.
καὶ σωφρονεῖν αὖ φησὶ χρῆναι. δύο κακὼ μεγίστω,
ἐπεὶ σὺ διὰ τὸ σωφρονεῖν τῷ πώποτ' εἶδες ἤδη
ἀγαθόν τι γενόμενον; φράσον, καί μ' ἐξέλεγξον
εἰπών.
ΔΙ. πολλοῖς· ὁ γοῦν Πηλεὺς ἔλαβε διὰ τοῦτο τὴν μά-
χαιραν.
ΑΔ. μάχαιραν; ἀστεῖόν γε κέρδος ἔλαβεν ὁ κακοδαίμων.
Ὑπέρβολος δ' οὐκ τῶν λύχνων πλεῖν ἢ τάλαντα
πολλὰ
εἴληφε διὰ πονηρίαν, ἀλλ' οὐ μὰ Δί' οὐ μάχαιραν.
ΔΙ. καὶ τὴν Θέτιν δ' ἔγημε διὰ τὸ σωφρονεῖν ὁ Πη-
λεύς.
ΑΔ. κᾆτ' ἀπολιποῦσά γ' αὐτὸν ᾤχετ'· οὐ γὰρ ἦν ὑβρι-
στὴς
οὐδ' ἡδὺς ἐν τοῖς στρώμασιν τὴν νύκτα παννυχίζειν,
γυνὴ δὲ σιναμωρουμένη χαίρει. σὺ δ' εἶ κρόνιππος.
σκέψαι γὰρ ὦ μειράκιον, ἐν τῷ σωφρονεῖν ἅπαντα
ἃ 'νεστιν, ἡδονῶν θ' ὅσων μέλλεις ἀποστερεῖσθαι,
παίδων, γυναικῶν, κοττάβων, ὄψων, πότων, καχα-
σμῶν.
καίτοι τί σοι ζῆν ἄξιον, τούτων ἐὰν στερηθῇς;
εἶεν· πάρειμ' ἐντεῦθεν ἐς τὰς τῆς φύσεως ἀνάγκας.

1040. ἂν om M. 1041. ἐς V. 1043. δύω RVmn. 1044. πώ om R. ἤδη om m. 1046. πολλούς V. ἔλαβεν R. 1047. γε] τὸ R, γε τὸ M, om m. 1048. οὐκ Rmn, ὁ ἐκ M, ἐκ Vn. 1049. ἀλλ' οὐ] ἀλλὰ n. 1050. δ'] γ' RV, om m. 1052. στρώμασι R. 1053. σιναμορουμένη M, συναμωρουμένη m. 1054. εἰ M. 1055. ἔνεστιν M. 1056. ὄψων om m. κιχλισμῶν MVmn. 1057. ζῆν] ζῆν ἐστιν m. 1058. πάρειμι δῆτ' ἐντ. m.

οὐδ' εἰς βαλανεῖον ἦλθε λουσόμενος. σὺ δὲ
ὥσπερ τεθνεῶτος καταλόει μου τὸν βίον.
ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐλθὼν ὑπὲρ ἐμοῦ μάνθανε.
ΦΕΙ. τί δ' ἂν παρ' ἐκείνων καὶ μάθοι χρηστόν τις ἄν;
ΣΤΡΕ. ἄληθες; ὅσαπερ ἔστ' ἐν ἀνθρώποις σοφά.
γνώσει δὲ σαυτὸν ὡς ἀμαθὴς εἶ καὶ παχύς.
ἀλλ' ἐπανάμεινόν μ' ὀλίγον ἐνταυθοῖ χρόνον.
ΦΕΙ. οἴμοι, τί δράσω παραφρονοῦντος τοῦ πατρός;
πότερα παρανοίας αὐτὸν εἰσαγαγὼν ἕλω,
ἢ τοῖς σοροπηγοῖς τὴν μανίαν αὐτοῦ φράσω;
ΣΤΡΕ. φέρ' ἴδω, σὺ τουτονὶ τί νομίζεις; εἰπέ μοι.
ΦΕΙ. ἀλεκτρυόνα. ΣΤΡΕ. καλῶς γε. ταυτηνὶ δὲ τί;
ΦΕΙ. ἀλεκτρυόν'. ΣΤΡΕ. ἄμφω ταὐτό. καταγέλαστος εἶ.
μή νυν τὸ λοιπόν, ἀλλὰ τήνδε μὲν καλεῖν
ἀλεκτρύαιναν, τουτονὶ δ' ἀλέκτορα.
ΦΕΙ. ἀλεκτρύαιναν; ταῦτ' ἔμαθες τὰ δεξιὰ
εἴσω παρελθὼν ἄρτι παρὰ τοὺς Γηγενεῖς;
ΣΤΡΕ. χἅτερά γε πόλλ'· ἀλλ' ὅ τι μάθοιμ' ἑκάστοτε,
ἐπελανθανόμην ἂν εὐθὺς ὑπὸ πλήθους ἐτῶν.
ΦΕΙ. διὰ ταῦτα δὴ καὶ θοἰμάτιον ἀπώλεσας;
ΣΤΡΕ. ἀλλ' οὐκ ἀπολώλεκ' ἀλλὰ καταπεφρόντικα.
ΦΕΙ. τὰς δ' ἐμβάδας ποῖ τέτροφας ὦ 'νόητε σύ;
ΣΤΡΕ. ὥσπερ Περικλέης, εἰς τὸ δέον ἀπώλεσα.
ἀλλ' ἴθι, βάδιζ', ἴωμεν. εἶτα τῷ πατρὶ
πειθόμενος ἐξάμαρτε· κἀγώ τοί ποτε
οἶδ' ἑξέτει σοι τραυλίσαντι πιθόμενος.

827. ἦλθεν R. 828. καταλούει μου RV, καταλούῃ μου M. omittit pronomen n. 830. χρηστόν om RV. χρηστότης ἀνήρ n. 831. ὅσα πάρεστιν ἀνθρώποις R, ὅσα παρ' ἀνθρώποις m, ὅσα πάρεστ' ἀνθρώποις n, ὅσα περ ἀνθρώποις M, ὅσα περ ἔστ' ἀνθρώποις V. 833. με R. 835. πότερ' ἂν RV, πότερον Mmn. ἕλω] λέγω V. 837. τοῦτονὶ R, τοῦτον Mn. τί] τίνα omnes. 838. καλῶς γε om V. 839. ἀλεκτρυόνα R. ταυτόν RVm. 845. ἂν om MVm. ὑπὸ τοῦ πλ. Mm. τῶν ἐτῶν MRVm. 851. τοι om m. 852. πειθόμενος MRVmn.

ὃν πρῶτον ὀβολὸν ἔλαβον Ἡλιαστικόν,
τούτου ᾽πριάμην σοι Διασίοις ἁμαξίδα.
ΦΕΙ. ἦ μὴν σὺ τούτοις τῷ χρόνῳ ποτ᾽ ἀχθέσει.
ΣΤΡΕ. εὖ γ᾽ ὅτι ἐπείσθης. δεῦρο, δεῦρ᾽ ὦ Σώκρατες,
ἔξελθ᾽· ἄγω γάρ σοι τὸν υἱὸν τουτονί,
ἄκοντ᾽ ἀναπείσας. ΣΩ. νηπύτιος γάρ ἐστ᾽ ἔτι
καὶ τῶν κρεμαθρῶν οὐ τρίβων τῶν ἐνθάδε.
ΦΕΙ. αὐτὸς τρίβων εἴης ἄν, εἰ κρέμαιό γε.
ΣΤΡΕ. οὐκ ἐς κόρακας; καταρᾷ σὺ τῷ διδασκάλῳ;
ΣΩ. ἰδοὺ κρέμαι᾽· ὡς ἠλίθιον ἐφθέγξατο
καὶ τοῖσι χείλεσιν διεῤῥυηκόσι.
πῶς ἂν μάθοι ποθ᾽ οὗτος ἀπόφευξιν δίκης
ἢ κλῆσιν ἢ χαύνωσιν ἀναπειστηρίαν;
καίτοι ταλάντου τοῦτ᾽ ἔμαθεν Ὑπέρβολος.
ΣΤΡΕ. ἀμέλει, δίδασκε. θυμόσοφός ἐστιν φύσει.
εὐθύς γέ τοι, παιδάριον ὢν τυννουτονί,
ἔπλαττεν ἔνδον οἰκίας ναῦς τ᾽ ἔγλυφεν,
ἁμαξίδας τε σκυτίνας εἰργάζετο,
κὰκ τῶν σιδίων βατράχους ἐποίει, πῶς δοκεῖς;
ὅπως δ᾽ ἐκείνω τὼ λόγω μαθήσεται,
τὸν κρείττον᾽, ὅστις ἐστί, καὶ τὸν ἥττονα,
ὃς τἄδικα λέγων ἀνατρέπει τὸν κρείττονα·
ἐὰν δὲ μή, τὸν γοῦν ἄδικον πάσῃ τέχνῃ.
ΣΩ. αὐτὸς μαθήσεται παρ᾽ αὐτοῖν τοῖν λόγοιν.
ΣΤΡΕ. ἐγὼ δ᾽ ἀπέσομαι. τοῦτο δ᾽ οὖν μέμνησ᾽, ὅπως
πρὸς πάντα τὰ δίκαι᾽ ἀντιλέγειν δυνήσεται.
ΔΙ. χώρει δευρί, δεῖξον σαυτὸν
τοῖσι θεαταῖς, καίπερ θρασὺς ὤν.
ΑΔ. ἴθ᾽ ὅποι χρῄζεις· πολὺ γὰρ μᾶλλόν σ᾽
ἐν τοῖς πολλοῖσι λέγων ἀπολῶ.

854. ἁμαξίδια M. 855. τούτους V. 858. ἐστιν, omisso ἔτι, RVm. 859. τῶν] τόνδ᾽ R. 862. κρέμαιό γ᾽ ὡς MRVmn. 866. καίτοιγε RV. 868. γέ τοι] γὰρ m. ὂν R. τινουτοῖ m. 877. ἀπέσσομαι R. δ᾽ οὖν m, νῦν R, γοῦν ceteri. 879. et 891. ΛΟΓΟΣ add R. 880. ἐν τοῖσι m. 891. βούλει M. 881. σ᾽ ante ἀπολῶ ponit m.

ΔΙ. ἀπολεῖς σύ; τίς ὤν; ΑΔ. λόγος. ΔΙ. ἥττων γ' ὤν.
ΑΔ. ἀλλά σε νικῶ, τὸν ἐμοῦ κρείττω
φάσκοντ' εἶναι. ΔΙ. τί σοφὸν ποιῶν;
ΑΔ. γνώμας καινὰς ἐξευρίσκων.
ΔΙ. ταῦτα γὰρ ἀνθεῖ διὰ τουτουσί
τοὺς ἀνοήτους; ΑΔ. οὔκ, ἀλλὰ σοφούς.
ΔΙ. ἀπολῶ σε κακῶς. ΑΔ. εἰπὲ τί ποιῶν;
ΔΙ. τὰ δίκαια λέγων. ΑΔ. ἀλλ' ἀνατρέψω
ταῦτ' ἀντιλέγων· οὐδὲ γὰρ εἶναι
πάνυ φημὶ δίκην. ΔΙ. οὐκ εἶναι φής;
ΑΔ. φέρε γάρ, ποῦ 'στιν; ΔΙ. παρὰ τοῖσι θεοῖς.
ΑΔ. πῶς δῆτα δίκης οὔσης ὁ Ζεὺς
οὐκ ἀπόλωλεν, τὸν πατέρ' αὑτοῦ
δήσας; ΔΙ. αἰβοῖ, τουτὶ καὶ δή
χωρεῖ τὸ κακόν· δότε μοι λεκάνην.
ΑΔ. τυφογέρων εἶ κἀνάρμοστος.
ΔΙ. καταπύγων εἶ κἀναίσχυντος
ΑΔ. ῥόδα μ' εἴρηκας. ΔΙ. καὶ βωμολόχος
ΑΔ. κρίνεσι στεφανοῖς. ΔΙ. καὶ πατραλοίας.
ΑΔ. χρυσῷ πάττων μ' οὐ γιγνώσκεις.
ΔΙ. οὐ δῆτα πρὸ τοῦ γ', ἀλλὰ μολύβδῳ.
ΑΔ. νῦν δέ γε κόσμος τοῦτ' ἐστὶν ἐμοί.
ΔΙ. θρασὺς εἶ πολλοῦ. ΑΔ. σὺ δέ γ' ἀρχαῖος.
ΔΙ. διὰ σὲ δὲ φοιτᾷν
οὐδεὶς ἐθέλει τῶν μειρακίων·
καὶ γνωσθήσει ποτ' Ἀθηναίοις
οἷα διδάσκεις τοὺς ἀνοήτους.
ΑΔ. αὐχμεῖς αἰσχρῶς. ΔΙ. σὺ δέ γ' εὖ πράττεις.
καίτοι πρότερόν γ' ἐπτώχευες,

886. ἐφευρίσκων n. 887. ταῦτα] καὶ ταῦτα R. 890. ἀναστρέψω RV. 891. ταῦτ'] γ' αὐτὰ R. 893. τοῖς R. 895. οὐκ ἀπόλωλε τὸν πατέρ' αὑτοῦ δήσας R, τὸν πατέρ' οὐκ ἀπώλησε δήσας αὑτόν m. 898. τυφλογέρων n. 901. κρίνεσσι R. 902. γινώσκεις R. 903. τ' V. μολίβδωι MVn. 904. γε] τε R. 905. σὺ] καὶ σὺ V. δέ γ'] δ' Mm. 906. δὲ] δὴ Mn, om V. 907. θέλει RV. 908. καὶ om RV.

Τήλεφος εἶναι Μυσὸς φάσκων,
ἐκ πηριδίου
γνώμας τρώγων Πανδελετείους.
ΑΔ. ὤ μοι σοφίας. ΔΙ. ὤ μοι μανίας.
ΑΔ. ἧς ἐμνήσθης. ΔΙ. τῆς σῆς πόλεώς θ',
ἥτις σε τρέφει
λυμαινόμενον τοῖς μειρακίοις.
ΑΔ. οὐχὶ διδάξεις τοῦτον Κρόνος ὤν.
ΔΙ. εἴπερ γ' αὐτὸν σωθῆναι χρὴ
καὶ μὴ λαλιὰν μόνον ἀσκῆσαι.
ΑΔ. δεῦρ' ἴθι, τοῦτον δ' ἔα μαίνεσθαι.
ΔΙ. κλαύσει, τὴν χεῖρ' ἢν ἐπιβάλλῃς.
ΧΟ. παύσασθε μάχης καὶ λοιδορίας.
ἀλλ' ἐπίδειξαι σύ τε, τοὺς προτέρους
ἅττ' ἐδίδασκες, σύ τε τὴν καινὴν
παίδευσιν, ὅπως ἂν ἀκούσας σφῷν
ἀντιλεγόντοιν κρίνας φοιτᾷ.
ΔΙ. δρᾶν ταῦτ' ἐθέλω. ΑΔ. κἄγωγ' ἐθέλω.
ΧΟ. φέρε δή, πότερος λέξει πρότερον;
ΑΔ. τούτῳ δώσω, κᾆτ' ἐκ τούτων,
ὧν ἂν λέξῃ, ῥηματίοισιν
καινοῖς αὐτὸν καὶ διανοίαις
κατατοξεύσω.
τὸ τελευταῖον δ', ἢν ἀναγρύζῃ,
τὸ πρόσωπον ἅπαν καὶ τὠφθαλμὼ
κεντούμενος, ὥσπερ ὑπ' ἀνθρηνῶν,
ὑπὸ τῶν γνωμῶν ἀπολεῖται.
ΧΟ. νῦν δείξετον τὼ πισύνω τοῖς περιδεξίοισι

912. *Μυσὸς* post *φάσκων* ponit m. post *φάσκων* R addit *δύστροπος*. 914. *ἐσθίων* m. *πανδελετίους* R. 915. *ΑΔ. ὤμοι σοφίας ἧς ἐμνήσθης* et 916. *ΔΙ. ὤμοι μανίας τῆς σῆς* Mmn. 916. *θ'*] *τ'* RV. 919. *τοῦτον* om RV. 923. *χεῖρα* R. *ἢν* om Mn. *ἐπιβάλῃς* Vm, *ἐπιβάλλεις* Mn. 925. *γε* RV. 926. *κοινὴν* m. 930. *δὴ*] *τίς* mn, *δὴ τίς* MV. *πότερος λέξει*] *λέξει πρότερος* Vn, *λέξει πρότερον* Mm. *πρότερον*] *ὑμῶν* Vn, om Mm. 932. *ὃν* V. *λέξοι* m. 933. *αὐτὸν* om Mm. 935. *τὸ* om V. *ἀναγρύξῃ* Mmn. 937. *ἀνθρήνων* R. 939. *δεῖξον* V.

λόγοισι καὶ φροντίσι καὶ γνωμοτύποις μερίμναις
ὁπότερος αὐτοῖν λέγων
ἀμείνων φανήσεται.
νῦν γὰρ ἅπας ἐνθάδε κίνδυνος ἀνεῖται σοφίας,
ἧς πέρι τοῖς ἐμοῖς φίλοις
ἔστιν ἀγὼν μέγιστος.
ἀλλ' ὦ πολλοῖς τοὺς πρεσβυτέρους ἤθεσι χρηστοῖς στεφανώσας,
ῥῆξον φωνήν, ᾗ τινὶ χαίρεις, καὶ τὴν σαυτοῦ φύσιν εἰπέ.

ΔΙ. λέξω τοίνυν τὴν ἀρχαίαν παιδείαν, ὡς διέκειτο,
ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθουν καὶ σωφροσύνη νενόμιστο.
πρῶτον μὲν ἔδει παιδὸς φωνὴν γρύξαντος μηδέν' ἀκοῦσαι,
εἶτα βαδίζειν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς εὐτάκτως εἰς κιθαριστοῦ
τοὺς κωμήτας γυμνοὺς ἀθρόους, κεὶ κριμνώδη κατανίφοι.
εἶτ' αὖ προμαθεῖν ᾆσμ' ἐδίδασκεν, τὼ μηρὼ μὴ ξυνέχοντας.
ἢ Παλλάδα περσέπολιν δεινὰν ἢ τηλέπορόν τι βόαμα,
ἐντειναμένους τὴν ἁρμονίαν ἣν οἱ πατέρες παρέδωκαν.
εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαιτ' ἢ κάμψειέν τινα καμπήν,
[αὐτὸς δείξας, ἔν θ' ἁρμονίαις χιάζων ἢ σιφνιάζων,]
οἵας οἱ νῦν τὰς κατὰ Φρῦνιν ταύτας τὰς δυσκολοκάμπτους,

940. περιδεξίοις m. 942. γνωμοτύποισι RV. 943. γ' αὐτῶν n. 944. γενήσεται V. 947. αὐτοῦ RV. 950. φωνὴν παιδὸς n. 951. κιθαριστάς V. 952. κομήτας m. κρημνώδη V, κρυμώδη mn. 953. ἐδίδαξε V. 954. περσέπτολιν MRmn. βοήμα M. 955. ἐντυναμένης R, ἐντυνομένης vel ἐντηνομένης V. 956. κάμψειέ R. 957. om MRVmn. 958. φρύνην R. δυσκολοκάμπας V, δυσκολοκάμπους n.

ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλὰς ὡς τὰς Μούσας ἀφανίζων.
ἐν παιδοτρίβου δὲ καθίζοντας τὸν μηρὸν ἔδει προβαλέσθαι
τοὺς παῖδας, ὅπως τοῖς ἔξωθεν μηδὲν δείξειαν ἀπηνές·
εἶτ' αὖ πάλιν αὖθις ἀνισταμένους συμψῆσαι, καὶ προνοεῖσθαι
εἴδωλον τοῖσιν ἐρασταῖσιν τῆς ἥβης μὴ καταλείπειν.
ἠλείψατο δ' ἂν τοὐμφαλοῦ οὐδεὶς παῖς ὑπένερθεν τότ' ἄν, ὥστε
τοῖς αἰδοίοισι δρόσος καὶ χνοῦς ὥσπερ μήλοισιν ἐπήνθει.
οὐδ' ἂν μαλακὴν φυρασάμενος τὴν φωνὴν πρὸς τὸν ἐραστὴν,
αὐτὸς ἑαυτὸν προαγωγεύων τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐβάδιζεν.
οὐδ' ἂν ἑλέσθαι δειπνοῦντ' ἐξῆν κεφάλαιον τῆς ῥαφανῖδος,
οὐδ' ἂν ἄνηθον τῶν πρεσβυτέρων ἁρπάζειν οὐδὲ σέλινον,
οὐδ' ὀψοφαγεῖν, οὐδὲ κιχλίζειν, οὐδ' ἴσχειν τὼ πόδ' ἐναλλάξ.
ΑΔ. ἀρχαῖά γε καὶ Διπολιώδη καὶ τεττίγων ἀνάμεστα
καὶ Κηκείδου καὶ Βουφονίων. ΔΙ. ἀλλ' οὖν ταῦτ' ἐστὶν ἐκεῖνα,
ἐξ ὧν ἄνδρας Μαραθωνομάχους ἡμὴ παίδευσις ἔθρεψεν.

960. ἐμ R. καθίζοντος V, καθέζοντας n. 962. αὖ om n. ἀνιστάμενον RV. προνοῆσαι Mmn. 963. ἐρασταῖς MRVmn. καταλιπεῖν Vm. 964. ὑπένερθε R. ὥστε] ὡς n. 965. αἰδοίοισι R. 966. αὖ m. κερασάμενος V. 967. αὐτὸς] ἂν αὐτὸς n. ἐβάδιζας V. 969. ἂν om V. ἁρπάζειν τῶν πρεσβυτέρων Mm. 971. διιπολιώδη MRmn, διπολίωδὴ (omissa καὶ) V. 972. κηκίδου V, κυκείδου Mm. ἐστ' R. 973. μαραθωνομάχας V.

σὺ δὲ τοὺς νῦν εὐθὺς ἐν ἱματίοις προδιδάσκεις ἐντετυλίχθαι,
ὥστε μ' ἀπάγχεσθ', ὅταν ὀρχεῖσθαι Παναθηναίοις δέον αὐτούς,
τὴν ἀσπίδα τῆς κωλῆς προέχων ἀμελῇ τῆς Τριτογενείας.
πρὸς ταῦτ' ὦ μειράκιον θαῤῥῶν ἐμὲ τὸν κρείττω λόγον αἱροῦ·
κἀπιστήσει μισεῖν ἀγορὰν καὶ βαλανείων ἀπέχεσθαι
καὶ τοῖς αἰσχροῖς αἰσχύνεσθαι, κἂν σκώπτῃ τίς σε, φλέγεσθαι,
καὶ τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι προσιοῦσι,
καὶ μὴ περὶ τοὺς σαυτοῦ γονέας σκαιουργεῖν, ἄλλο τε μηδὲν
αἰσχρὸν ποιεῖν, ὅτι τῆς Αἰδοῦς μέλλεις τἄγαλμ' ἀναπλήσειν·
μηδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰσᾴττειν, ἵνα μὴ πρὸς ταῦτα κεχηνώς,
μήλῳ βληθεὶς ὑπὸ πορνιδίου, τῆς εὐκλείας ἀποθραυσθῇς·
μηδ' ἀντειπεῖν τῷ πατρὶ μηδέν, μηδ' Ἰαπετὸν καλέσαντα
μνησικακῆσαι τὴν ἡλικίαν, ἐξ ἧς ἐνεοττοτροφήθης.

ΑΔ. εἰ ταῦτ', ὦ μειράκιον, πείσει τούτῳ, νὴ τὸν Διόνυσον
τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις, καί σε καλοῦσι βλιτομάμαν.

974. ἱματίοισι διδάσκεις Rmn. 976. προέχοντας m. ἀμέλει R. τριττογενείας n, τριτογενείης V. 978. καὶ πιστήσει R. 980. θακῶν R, θώκων Mmn. 981. παρὰ RV. σεαυτοῦ R. κακουργεῖν Mmn, κακοεργεῖν V. 982. ἄγαλμ' Vmn. ἀναπλάσειν Mn, ἀναπλάσσειν m. 983. εἰσάττειν R, ἄττειν V, εἰσάγειν n, εἰσιέναι Mm. 985. καλέσας m. 986. μνησικακήσης m. ἐνεοτροφήθης V, ἐνεοτοτροφήθης m. 987. ὦ] ὧν R. 988. κλιτομάμμαν RV, βλιττομάμαν mn.

ΔΙ. ἀλλ' οὖν λιπαρός γε καὶ εὐανθὴς ἐν γυμνασίοις διατρίψεις,
οὐ στωμύλλων κατὰ τὴν ἀγορὰν τριβολεκτράπελ' οἷά περ οἱ νῦν,
οὐδ' ἑλκόμενος περὶ πραγματίου γλισχραντιλογεξεπιτρίπτου.
ἀλλ' εἰς Ἀκαδημίαν κατιὼν ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποθρέξει
στεφανωσάμενος καλάμῳ λευκῷ μετὰ σώφρονος ἡλικιώτου,
σμίλακος ὄζων καὶ ἀπραγμοσύνης καὶ λεύκης φυλλοβολούσης,
ἦρος ἐν ὥρᾳ χαίρων, ὁπόταν πλάτανος πτελέᾳ ψιθυρίζῃ.
ἢν ταῦτα ποιῇς ἁγὼ φράζω,
καὶ πρὸς τούτοις προσέχῃς τὸν νοῦν,
ἕξεις ἀεὶ στῆθος λιπαρόν,
χροιὰν λαμπράν, ὤμους μεγάλους,
γλῶτταν βαιάν, πυγὴν μεγάλην,
πόσθην μικράν.
ἢν δ' ἅπερ οἱ νῦν ἐπιτηδεύῃς,
πρῶτα μὲν ἕξεις χροιὰν ὠχράν,
ὤμους μικρούς, στῆθος λεπτόν,
γλῶτταν μεγάλην, πυγὴν μικράν,
κωλῆν μεγάλην, ψήφισμα μακρόν.
καί σ' ἀναπείσει
τὸ μὲν αἰσχρὸν ἅπαν καλὸν ἡγεῖσθαι,
τὸ καλὸν δ' αἰσχρόν·
καὶ πρὸς τούτοις τῆς Ἀντιμάχου
καταπυγοσύνης ἀναπλήσει.
ΧΟ. ὦ καλλίπυργον σοφίαν κλεινοτάτην ἐπασκῶν,

989. οὖν] οὐ R. 992. καταθρέξεις V, ὑποθρέξεις m, ἀποθρέξεις Mn. 993. λευκῷ om RV. σωφροσύνης V. 994. μίλακος MRV. 996. φράσω RV. 998. αἰεὶ MVmn. 999. λευκὴν RV. 1011. σ' ἀναπλήσει m, καταπλήσει M. 1012. τ' ἐπασκῶν n.

ὡς ἡδύ σου τοῖσι λόγοις σῶφρον ἔπεστιν ἄνθος.
εὐδαίμονες δ' ἦσαν ἄρ' οἱ ζῶντες τότ' ἐπὶ τῶν προτέρων.
πρὸς τάδ' οὖν, ὦ κομψοπρεπῆ μοῦσαν ἔχων,
δεῖ σε λέγειν τι καινόν, ὡς εὐδοκίμηκεν ἀνήρ.
δεινῶν δέ σοι βουλευμάτων ἔοικε δεῖν πρὸς αὐτόν,
εἴπερ τὸν ἄνδρ' ὑπερβαλεῖ καὶ μὴ γέλωτ' ὀφλήσεις.
ΑΔ. καὶ μὴν ἔγωγ' ἐπνιγόμην τὰ σπλάγχνα, κἀπεθύμουν
ἅπαντα ταῦτ' ἐναντίαις γνώμαισι συνταράξαι.
ἐγὼ γὰρ ἥττων μὲν λόγος δι' αὐτὸ τοῦτ' ἐκλήθην
ἐν τοῖσι φροντισταῖσιν, ὅτι πρώτιστος ἐπενόησα
τοῖσιν νόμοις καὶ ταῖς δίκαις τἀναντί' ἀντιλέξαι.
καὶ τοῦτο πλεῖν ἢ μυρίων ἔστ' ἄξιον στατήρων,
αἱρούμενον τοὺς ἥττονας λόγους ἔπειτα νικᾶν.
σκέψαι δὲ τὴν παίδευσιν ᾗ πέποιθεν, ὡς ἐλέγξω·
ὅστις σε θερμῷ φησὶ λοῦσθαι πρῶτον οὐκ ἐάσειν.
καίτοι τίνα γνώμην ἔχων ψέγεις τὰ θερμὰ λουτρά;
ΔΙ. ὅτιὴ κάκιστόν ἐστι, καὶ δειλὸν ποιεῖ τὸν ἄνδρα.
ΑΔ. ἐπίσχες· εὐθὺς γάρ σε μέσον ἔχω λαβὼν ἄφυκτον.
καί μοι φράσον, τῶν τοῦ Διὸς παίδων τίν' ἄνδρ' ἄριστον
ψυχὴν νομίζεις, εἰπέ, καὶ πλείστους πόνους πονῆσαι;
ΔΙ. ἐγὼ μὲν οὐδὲν Ἡρακλέους βελτίον' ἄνδρα κρίνω.
ΑΔ. ποῦ ψυχρὰ δῆτα πώποτ' εἶδες Ἡράκλεια λουτρά;
καίτοι τίς ἀνδρειότερος ἦν; ΔΙ. ταῦτ' ἐστὶ ταῦτ' ἐκεῖνα,
ἃ τῶν νεανίσκων ἀεὶ δι' ἡμέρας λαλούντων

1013. τοῖς RV. 1014. δ' ἄρ' ἦσαν οἵ τε ζῶντες ἡνίκ' ἦς τότ' ἐπὶ τῶν M, δ' ἄρ' ἦσαν οἱ τότε ζῶντες ἡνίκ' ἦς τῶν mn. οὖν ante τάδε ponit M, omittunt mn. κοσμοπρεπῆ V. 1016. εὐδοκίμησεν M. ὁ ἀνήρ m, ἀνήρ ceteri. 1018. ἄνδρα R. 1018. ὑπερβαλεῖς m. 1019. ἔγωγ'] πάλ' ἔγωγ' mn. πάλαι γ' ἔγωγ' M. 1020. γνώμαις V. 1022. πρότερος V. 1023. τοῖσιν] καὶ τοῖς Mm, καὶ τοῖσι n. νόμοισιν RV, νόμοισι M. 1026. δὴ mn. 1027. ἐαῖς εἶναι Vn. 1029. δειλότατον MR. 1031. παίδων om RV. 1033. ἡρακλέος V. 1034. δῆτα om M.

πλῆρες τὸ βαλανεῖον ποεῖ, κενὰς δὲ τὰς παλαίστρας.
ΑΔ. εἶτ' ἐν ἀγορᾷ τὴν διατριβὴν ψέγεις, ἐγὼ δ' ἐπαινῶ.
εἰ γὰρ πονηρὸν ἦν, Ὅμηρος οὐδέποτ' ἂν ἐποίει
τὸν Νέστορ' ἀγορητὴν ἂν οὐδὲ τοὺς σοφοὺς ἅπαντας.
ἄνειμι δῆτ' ἐντεῦθεν εἰς τὴν γλῶτταν, ἣν ὁδὶ μὲν
οὔ φησι χρῆναι τοὺς νέους ἀσκεῖν, ἐγὼ δὲ φημί.
καὶ σωφρονεῖν αὖ φησὶ χρῆναι. δύο κακὼ μεγίστω,
ἐπεὶ σὺ διὰ τὸ σωφρονεῖν τῷ πώποτ' εἶδες ἤδη
ἀγαθόν τι γενόμενον; φράσον, καί μ' ἐξέλεγξον εἰπών.
ΔΙ. πολλοῖς· ὁ γοῦν Πηλεὺς ἔλαβε διὰ τοῦτο τὴν μάχαιραν.
ΑΔ. μάχαιραν; ἀστεῖόν γε κέρδος ἔλαβεν ὁ κακοδαίμων.
Ὑπέρβολος δ' οὐκ τῶν λύχνων πλεῖν ἢ τάλαντα πολλά
εἴληφε διὰ πονηρίαν, ἀλλ' οὐ μὰ Δί' οὐ μάχαιραν.
ΔΙ. καὶ τὴν Θέτιν δ' ἔγημε διὰ τὸ σωφρονεῖν ὁ Πηλεύς.
ΑΔ. κᾆτ' ἀπολιποῦσά γ' αὐτὸν ᾤχετ'· οὐ γὰρ ἦν ὑβριστὴς
οὐδ' ἡδὺς ἐν τοῖς στρώμασιν τὴν νύκτα παννυχίζειν,
γυνὴ δὲ σιναμωρουμένη χαίρει. σὺ δ' εἶ κρόνιππος.
σκέψαι γὰρ ὦ μειράκιον, ἐν τῷ σωφρονεῖν ἅπαντα
ἃ 'νεστιν, ἡδονῶν θ' ὅσων μέλλεις ἀποστερεῖσθαι,
παίδων, γυναικῶν, κοττάβων, ὄψων, πότων, καχασμῶν.
καίτοι τί σοι ζῆν ἄξιον, τούτων ἐὰν στερηθῇς;
εἶεν· πάρειμ' ἐντεῦθεν ἐς τὰς τῆς φύσεως ἀνάγκας.

1040. ἂν om M. 1041. ἐς V. 1043. δύω RVmn. 1044. πώ om R. ἤδη om m. 1046. πολλούς V. ἔλαβεν R. 1047. γε] τὸ R, γε τὸ M, om m. 1048. οὐκ Rmn, ὁ ἐκ M, ἐκ Vn. 1049. ἀλλ' οὐ] ἀλλὰ n. 1050. δ'] γ' RV, om m. 1052. στρώμασι R. 1053. σιναμορουμένη M, συναμωρουμένη m. 1054. εἰ M. 1055. ἔνεστιν M. 1056. ὄψων om m. κιχλισμῶν MVmn. 1057. ζῆν] ζῆν ἐστιν m. 1058. πάρειμι δῆτ' ἐντ. m.

ἥμαρτες, ἠράσθης, ἐμοίχευσάς τι, κᾆτ' ἐλήφθης.
ἀπόλωλας· ἀδύνατος γὰρ εἶ λέγειν. ἐμοὶ δ' ὁμιλῶν
χρῶ τῇ φύσει, σκίρτα, γέλα, νόμιζε μηδὲν αἰσχρόν.
μοιχὸς γὰρ ἢν τύχῃς ἁλούς, τάδ' ἀντερεῖς πρὸς αὐτόν,
ὡς οὐδὲν ἠδίκηκας· εἶτ' εἰς τὸν Δί' ἐπανενεγκεῖν,
κἀκεῖνος ὡς ἥττων ἔρωτός ἐστι καὶ γυναικῶν·
καίτοι σὺ θνητὸς ὢν θεοῦ πῶς μεῖζον ἂν δύναιο;
ΔΙ. τί δ', ἢν ῥαφανιδωθῇ πιθόμενός σοι, τέφρᾳ τε τιλθῇ;
ἕξει τινὰ γνώμην λέγειν, τὸ μὴ εὐρύπρωκτος εἶναι;
ΑΔ. ἢν δ' εὐρύπρωκτος ᾖ, τί πείσεται κακόν;
ΔΙ. τί μὲν οὖν ἂν ἔτι μεῖζον πάθοι τούτου ποτέ;
ΑΔ. τί δῆτ' ἐρεῖς, ἢν τοῦτο νικηθῇς ἐμοῦ;
ΔΙ. σιγήσομαι· τί δ' ἄλλο; ΑΔ. φέρε δή μοι φράσον,
συνηγοροῦσιν ἐκ τίνων;
ΔΙ. ἐξ εὐρυπρώκτων. ΑΔ. πείθομαι.
τί δαί; τραγῳδοῦσ' ἐκ τίνων;
ΔΙ. ἐξ εὐρυπρώκτων. ΑΔ. εὖ λέγεις.
δημηγοροῦσι δ' ἐκ τίνων;
ΔΙ. ἐξ εὐρυπρώκτων. ΑΔ. αρα δῆτ'
ἔγνωκας ὡς οὐδὲν λέγεις;
καὶ τῶν θεατῶν ὁπότεροι πλείους, σκόπει.
ΔΙ. καὶ δὴ σκοπῶ. ΑΔ. τί δῆθ' ὁρᾷς;
ΔΙ. πολὺ πλείονας νὴ τοὺς θεοὺς
τοὺς εὐρυπρώκτους. τουτονὶ γοῦν οἶδ' ἐγώ,
κἀκεινονὶ καὶ τὸν κομήτην τουτονί.

1059. ἐμοίχευσας; εἶτα τί. κατελήφθης M. ἐμοίχευσας τί δὴ κατελήφθης mn. 1061. γέλα om R. 1062. τάδ' om R. 1063. ἠδίκησας Mm. εἶτ'] εἶτ' οὖν V. ἐπαναγαγεῖν n. 1064. ὡς] ὢν V. ἥττων post γυναικῶν ponit R. ἐστι] τε RV. 1065. ἂν μεῖζον Mm. 1066. ῥαφανιδωθῇ γε πειθόμενός m. et πειθόμενος etiam ceteri. 1069. ἂν om RV. ἔτι] τι m. ποτ' ἂν m. 1070. τοῦτ' ἢν R. 1071. ἀδικ ante τί ponit R. 1073—76. om V. 1074. δὲ R. 1076. καὶ δημαγωγοῦσι δ' M, καὶ δημαγωγοῦσ' mn. 1082. τουτονί] καὶ τουτονὶ Mmn. γοῦν οἶδ' ἐγὼ κἀκεινονὶ om RV. 1084. τί δῆτ' ἐρεῖς om V.

ΑΔ. τί δῆτ' ἐρεῖς;
ΔΙ. ἡττήμεθ'. ὦ κινούμενοι,
πρὸς τῶν θεῶν, δέξασθέ μου
θοἰμάτιον, ὡς
ἐξαυτομολῶ πρὸς ὑμᾶς.
ΣΩ. τί δῆτα; πότερα τοῦτον ἐπάγεσθαι λαβὼν
βούλει τὸν υἱόν, ἢ διδάσκω σοι λέγειν;
ΣΤΡΕ. δίδασκε καὶ κόλαζε, καὶ μέμνησ' ὅπως
εὖ μοι στομώσεις αὐτόν, ἐπὶ μὲν θάτερα,
οἷαν δικιδίοις· τὴν δ' ἑτέραν αὐτοῦ γνάθον
στόμωσον οἷαν ἐς τὰ μείζω πράγματα.
ΣΩ. ἀμέλει, κομιεῖ τοῦτον σοφιστὴν δεξιόν.
ΦΕΙ. ὠχρὸν μὲν οὖν, οἶμαί γε, καὶ κακοδαίμονα.
ΧΟ. χωρεῖτε νῦν. οἶμαι δέ σοι
ταῦτα μεταμελήσειν.
τοὺς κριτὰς, ἃ κερδανοῦσιν, ἤν τι τόνδε τὸν χορὸν
ὠφελῶσ' ἐκ τῶν δικαίων, βουλόμεσθ' ἡμεῖς φράσαι.
πρῶτα μὲν γὰρ, ἢν νεᾷν βούλησθ' ἐν ὥρᾳ τοὺς ἀγρούς,
ὕσομεν πρώτοισιν ὑμῖν, τοῖσι δ' ἄλλοις ὕστερον·
εἶτα τὸν καρπὸν τεκούσας ἀμπέλους φυλάξομεν,
ὥστε μήτ' αὐχμὸν πιέζειν μήτ' ἄγαν ἐπομβρίαν.
ἢν δ' ἀτιμάσῃ τις ἡμᾶς θνητὸς ὢν οὔσας θεάς,
προσεχέτω τὸν νοῦν, πρὸς ἡμῶν οἷα πείσεται κακά,
λαμβάνων οὔτ' οἶνον οὔτ' ἄλλ' οὐδὲν ἐκ τοῦ χωρίου.
ἡνίκ' ἂν γὰρ αἵ τ' ἐλᾶαι βλαστάνωσ' αἵ τ' ἄμπελοι,
ἀποκεκόψονται· τοιαύταις σφενδόναις παιήσομεν.

1086. τῶν om m. 1089. πότερον Mmn. ἐπάγεσθαι τοῦτον M, τοῦτον ἀπάγεσθαι V. 1092. στομώσῃς MRVm. 1094. στόμωσον om m. 1094. οἷον RV. 1096. οἶμαί γε] ἔγωγε RV, ἤδη M, οἴομαί γε n. hunc versum Strepsiadi dat R, 1097 et 1098 Phidippidi. 1097. χώρει omnes. οἴομαι Mmn. σου V. 1100. ὑμῖν Mmn. 1101. πρῶτον n. γὰρ om MV. νεοῦν mn. βούλεσθ' R. 1103. τεκούσας τὰς ἀμπ. M. 1106. πήσεται M. 1108. ἡνίκα (omisso ἂν) MRVm. ἐλαίαι RV, ἐλαῖαι M. βλαστάνουσιν M.

ἣν δὲ πλινθεύοντ' ἴδωμεν, ὕσομεν· καὶ τοῦ τέγους
τὸν κέραμον αὐτοῦ χαλάζαις στρογγύλαις συντρίψομεν.
κἂν γαμῇ ποτ' αὐτὸς ἢ τῶν ξυγγενῶν ἢ τῶν φίλων,
ὕσομεν τὴν νύκτα πᾶσαν· ὥστ' ἴσως βουλήσεται
κἂν ἐν Αἰγύπτῳ τυχεῖν ὢν μᾶλλον ἢ κρῖναι κακῶς.

ΣΤΡΕ. Πέμπτη, τετράς, τρίτη, μετὰ ταύτην δευτέρα·
εἶθ', ἣν ἐγὼ μάλιστα πασῶν ἡμερῶν
δέδοικα καὶ πέφρικα καὶ βδελύττομαι,
εὐθὺς μετὰ ταύτην ἔσθ' ἕνη τε καὶ νέα.
πᾶς γάρ τις ὄμνυσ', οἷς ὀφείλων τυγχάνω,
θείς μοι πρυτανεῖ' ἀπολεῖν μέ φησι κἀξολεῖν,
ἐμοῦ μέτριά τε καὶ δίκαι' αἰτουμένου·
"ὦ δαιμόνιε, τὸ μέν τι νυνὶ μὴ λάβῃς,
τὸ δ' ἀναβαλοῦ μοι, τὸ δ' ἄφες." οὔ φασίν ποτε
οὕτως ἀπολήψεσθ', ἀλλὰ λοιδοροῦσί με
ὡς ἄδικός εἰμι, καὶ δικάσασθαί φασί μοι.
νῦν οὖν δικαζέσθων· ὀλίγον γάρ μοι μέλει,
εἴπερ μεμάθηκεν εὖ λέγειν Φειδιππίδης.
τάχα δ' εἴσομαι, κόψας τὸ φροντιστήριον.
παῖ, ἠμί, παῖ, παῖ. ΣΩ. Στρεψιάδην ἀσπάζομαι.

ΣΤΡΕ. κἄγωγέ σ'· ἀλλὰ τουτονὶ πρῶτον λαβέ·
χρὴ γὰρ ἐπιθαυμάζειν τι τὸν διδάσκαλον.
καί μοι τὸν υἱόν, εἰ μεμάθηκε τὸν λόγον
ἐκεῖνον, εἴφ', ὃν ἀρτίως εἰσήγαγες.

ΣΩ. μεμάθηκεν. ΣΤΡΕ. εὖ γ' ὦ παμβασίλει' Ἀπαιόλη.

ΣΩ. ὥστ' ἀποφύγοις ἂν ἥντιν' ἂν βούλῃ δίκην.

ΣΤΡΕ. κεἰ μάρτυρες παρῆσαν, ὅτ' ἐδανειζόμην;

ΣΩ. πολλῷ γε μᾶλλον, κἂν παρῶσι χίλιοι.

ΣΤΡΕ. βοάσομαί τ' ἄρα τὰν ὑπέρτονον βοάν.

1110. ὕσωμεν V. 1115. τέρας R. 1116. μόλις τὰ R. 1118. ἔσθ' ἔνη Rn. 1120. με] τε n. 1121. μέτρι' ἄτα m. 1122. τοι MRVn. 1123. ἀναβαλοῦμαι τὸ V. 1126. δικασάσθων m. ὀλίγου n. 1134. γ' om R. 1135. τιν' om m. ἂν om V. βούλει RV. 1136. καὶ R. 1137. παρῆσαν M. 1138. γ' ἄρα τὰν Mn, γὰρ ἄταν V.

ἰώ, κλάετ' ὦ 'βολοστάται,
αὐτοί τε καὶ τἀρχαῖα καὶ τόκοι τόκων·
οὐδὲν γὰρ ἄν με φλαῦρον ἐργάσεσθ' ἔτι,
οἷος ἐμοὶ τρέφεται
τοῖσδ' ἐνὶ δώμασι παῖς,
ἀμφήκει γλώττῃ λάμπων
πρόβολος ἐμός, σωτὴρ δόμοις, ἐχθροῖς βλάβη,
λυσανίας πατρῴων μεγάλων κακῶν·
ὃν κάλεσον τρέχων ἔνδοθεν ὡς ἐμέ.
ὦ τέκνον, ὦ παῖ, παῖ,
ἔξελθ' οἴκων· ἄϊε σοῦ πατρός.
ΣΩ. ὅδ' ἐκεῖνος ἀνήρ. ΣΤΡΕ. ὦ φίλος, ὦ φίλος.
ΣΩ. ἄπιθι σὺ λαβών. ΣΤΡΕ. ἰὼ ἰώ, τέκνον,
ἰοὺ ἰού,
ὡς ἥδομαί σου πρῶτα τὴν χροιὰν ἰδών.
νῦν μέν γ' ἰδεῖν εἶ πρῶτον ἐξαρνητικός
κἀντιλογικός, καὶ τοῦτο τοὐπιχώριον
ἀτεχνῶς ἐπανθεῖ, τὸ τί λέγεις σύ; καὶ δοκεῖν
ἀδικοῦντ' ἀδικεῖσθαι καὶ κακουργοῦντ', οἶδ' ὅτι·
ἐπὶ τοῦ προσώπου τ' ἐστὶν Ἀττικὸν βλέπος.
νῦν οὖν ὅπως σώσεις μ', ἐπεὶ κἀπώλεσας.
ΦΕΙ. φοβεῖ δὲ δὴ τί; ΣΤΡΕ. τὴν ἕνην τε καὶ νέαν.
ΦΕΙ. ἕνη γάρ ἐστι καὶ νέα τις ἡμέρα;
ΣΤΡΕ. εἰς ἥν γε θήσειν τὰ πρυτανεῖά φασί μοι.
ΦΕΙ. ἀπολοῦσ' ἄρ' αὔθ' οἱ θέντες· οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως
μί' ἡμέρα γένοιτ' ἂν ἡμέραι δύο.

1139. κάετ' V. ὀβολοστάται MRV. 1140. τἀρχεῖα Mmn. 1141. οὐδὲν] οὐ M. ἐργάσησθ' Mn. 1145. βλάβη] βλάβη ἀνιαρὸς Mm, ἀνιαρὸς n. 1147. ἔνδοθεν τρέχων RV. 1148. ὦ τέκνον] σωκ. ὦ τέκνον R. hoc ὦ om M. alterum παῖ om RV. 1149. ἔξελθ' bis ponit m. 1151. σὺ λαβών] λαβὼν τὸν υἱόν σου RV. post τέκνον V addit ἰώ. 1154. εἶ πρῶτον] πρῶτον μὲν R. 1155. κἀντίλογος V. τουτὶ M. 1156. φε. τὸ τί. σωκ. λέγεις RV. 1158. τοῦ om M. 1159. οὖν om n. σώσῃς omnes. 1160. δὴ om Vmn. 1161. τῆς ἡμέρας pr R. 1162. μου R. 1163. ἀπολοῦντ' Mmn. αὔθ' οἱ] αὐτοὶ RV. 1164. γίνοιτ' R. ἡμέρα R, om m. δύω RV.

ΣΤΡΕ. οὐκ ἂν γένοιτο; ΦΕΙ. πῶς γάρ; εἰ μή πέρ γ' ἅμα
αὑτὴ γένοιτ' ἂν γραῦς τε καὶ νέα γυνή.
ΣΤΡΕ. καὶ μὴν νενόμισταί γ'. ΦΕΙ. οὐ γάρ, οἶμαι, τὸν νόμον
ἴσασιν ὀρθῶς, ὅ τι νοεῖ. ΣΤΡΕ. νοεῖ δὲ τί;
ΦΕΙ. ὁ Σόλων ὁ παλαιὸς ἦν φιλόδημος τὴν φύσιν.
ΣΤΡΕ. τουτὶ μὲν οὐδέν πω πρὸς ἕνην τε καὶ νέαν.
ΦΕΙ. ἐκεῖνος οὖν τὴν κλῆσιν ἐς δύ' ἡμέρας
ἔθηκεν, εἴς γε τὴν ἕνην τε καὶ νέαν,
ἵν' αἱ θέσεις γίγνοιντο τῇ νουμηνίᾳ.
ΣΤΡΕ. ἵνα δὴ τί τὴν ἕνην προσέθηκεν; ΦΕΙ. ἵν' ὦ μέλε
παρόντες οἱ φεύγοντες ἡμέρᾳ μιᾷ
πρότερον ἀπαλλάττοινθ' ἑκόντες, εἰ δὲ μή,
ἕωθεν ὑπανιῷντο τῇ νουμηνίᾳ.
ΣΤΡΕ. πῶς οὐ δέχονται δῆτα τῇ νουμηνίᾳ
ἀρχαὶ τὰ πρυτανεῖ', ἀλλ' ἕνῃ τε καὶ νέᾳ;
ΦΕΙ. ὅπερ οἱ προτένθαι γὰρ δοκοῦσί μοι ποεῖν·
ἵν' ὡς τάχιστα τὰ πρυτανεῖ' ὑφελοίατο,
διὰ τοῦτο προὐτένθευσαν ἡμέρᾳ μιᾷ.
ΣΤΡΕ. εὖ γ' ὦ κακοδαίμονες, τί κάθησθ' ἀβέλτεροι,
ἡμέτερα κέρδη τῶν σοφῶν, ὄντες λίθοι,
ἀριθμός, πρόβατ' ἄλλως, ἀμφορῆς νενησμένοι;
ὥστ' εἰς ἐμαυτὸν καὶ τὸν υἱὸν τουτονί
ἐπ' εὐτυχίαισιν ᾀστέον μοὐγκώμιον.
μάκαρ ὦ Στρεψίαδες,
αὐτός τ' ἔφυς ὡς σοφὸς,

1166. αὕτη γένοιτ' ἂν RV, αὑτὴ γένοιτο Mmn. 1168. δὲ] δὲ δὴ V, δὲ δῆ R. 1169. alterum ὁ om V. Versum 1170 post 1173 ponit M. 1171. εἰς mn. 1172. ἔδωκεν n. τε Mmn. 1173. γένοιντο n. 1174. μέλεε mn. Versus 1174—77 post 1182 ponit m. 1177. ὑπομανιῶν τὴν νουμηνίαν R. 1179. ἀρχαὶ omnes. ἕνην τε καὶ νέαν V. 1180. γὰρ om RV. παθεῖν Mmn. 1181. ἵν' ὡς] ὅπως RV. 1182. προυτένθησαν m, προὐτεύθεσαν n. 1183. κακοδαίμονε R. 1185. ἀρθμὸς R, om m. πρόβατ' om R. 1189. τ' om V.

χοῖον τὸν υἱὸν τρέφεις,
φήσουσι δή μ' οἱ φίλοι χοἰ δημόται
ζηλοῦντες, ἡνίκ' ἂν σὺ νικᾷς λέγων τὰς δίκας.
ἀλλ' εἰσαγαγών σε βούλομαι
πρῶτον ἑστιᾶσαι.
ΠΑ. εἶτ' ἄνδρα τῶν αὑτοῦ τι χρὴ προϊέναι;
οὐδέποτέ γ', ἀλλὰ κρεῖττον εὐθὺς ἦν τότε
ἀπερυθριᾶσαι μᾶλλον ἢ σχεῖν πράγματα,
ὅτε τῶν ἐμαυτοῦ γ' ἕνεκα νυνὶ χρημάτων
ἕλκω σε κλητεύσοντα, καὶ γενήσομαι
ἐχθρὸς ἔτι πρὸς τούτοισιν ἀνδρὶ δημότῃ.
ἀτὰρ οὐδέποτέ γε τὴν πατρίδα καταισχυνῶ
ζῶν, ἀλλὰ καλοῦμαι Στρεψιάδην— ΣΤΡΕ. τίς
οὑτοσί;
ΠΑ. ἐς τὴν ἕνην τε καὶ νέαν. ΣΤΡΕ. μαρτύρομαι
ὅτι ἐς δύ' εἶπεν ἡμέρας. τοῦ χρήματος;
ΠΑ. τῶν δώδεκα μνῶν, ἃς ἔλαβες ὠνούμενος
τὸν ψαρὸν ἵππον. ΣΤΡΕ. ἵππον; οὐκ ἀκούετε,
ὃν πάντες ὑμεῖς ἴστε μισοῦνθ' ἱππικήν;
ΠΑ. καὶ νὴ Δί' ἀποδώσειν γ' ἐπώμνυς τοὺς θεούς.
ΣΤΡΕ. μὰ τὸν Δί'· οὐ γάρ πω τότ' ἐξηπίστατο
Φειδιππίδης μοι τὸν ἀκατάβλητον λόγον.
ΠΑ. νῦν δὲ διὰ τοῦτ' ἔξαρνος εἶναι διανοεῖ;
ΣΤΡΕ. τί γὰρ ἄλλ' ἂν ἀπολαύσαιμι τοῦ μαθήματος;
ΠΑ. καὶ ταῦτ' ἐθελήσεις ἀπομόσαι μοι τοὺς θεούς,
ἵν' ἂν κελεύσω 'γώ σε; ΣΤΡΕ. τοὺς ποίους θεούς;
ΠΑ. τὸν Δία, τὸν Ἑρμῆν, τὸν Ποσειδῶ. ΣΤΡΕ. νὴ
Δία,

1190. ἐκτρέφεις MVn. 1192. τὰς om M. 1193. εἰσάγων RV. 1195. *ΠΑ.*] δανειστὴς R et hic et posthac. τῶν] τινα τῶν m. 1196. ἦν εὐθὺς mn. 1197. ἀπερυθριάσαι γε μᾶλλον mn. 1198. ὅτι MVmn. οὕνεκα mn. 1199. σ' ἐκκλητεύσοντα R, σ' ἐγκλητεύσοντα V. 1201. γε om RV. 1207. ὃν] οὐ M. 1208. θεούς] θεοὺς τὸ χρέος R. 1209. τὸν om MR. ποτ' RV. 1212. ἄλλ' ἂν] ἂν RV, ἄλλο γ' ἂν M, ἂν ἄλλο γ' m. 1213. ταῦτα θελήσεις V. 1214. ἵν' ἂν κελεύσω 'γώ σε; om R. τοὺς om RV.

κἂν προσκαταθείην γ', ὥστ' ὀμόσαι, τριώβολον.
ΠΑ. ἀπόλοιο τοίνυν ἕνεκ' ἀναιδείας ἔτι.
ΣΤΡΕ. ἁλσὶν διασμηχθεὶς ὄναιτ' ἂν οὑτοσί.
ΠΑ. οἴμ', ὡς καταγελᾷς. ΣΤΡΕ. ἓξ χοᾶς χωρήσεται.
ΠΑ. οὔ τοι, μὰ τὸν Δία τὸν μέγαν καὶ τοὺς θεούς,
ἐμοῦ καταπροίξει. ΣΤΡΕ. θαυμασίως ἥσθην θεοῖς,
καὶ Ζεὺς γελοῖος ὀμνύμενος τοῖς εἰδόσιν.
ΠΑ. ἦ μὴν σὺ τούτων τῷ χρόνῳ δώσεις δίκην.
ἀλλ' εἴτ' ἀποδώσεις μοι τὰ χρήματ' εἴτε μή,
ἀπόπεμψον ἀποκρινάμενος. ΣΤΡΕ. ἔχε νῦν
ἥσυχος·
ἐγὼ γὰρ αὐτίκ' ἀποκρινοῦμαί σοι σαφῶς.
ΠΑ. τί σοι δοκεῖ δράσειν; ΜΑΡ. ἀποδώσειν μοι δοκεῖ.
ΣΤΡΕ. ποῦ 'σθ' οὗτος ἀπαιτῶν με τἀργύριον; λέγε,
τουτὶ τί ἐστι; ΠΑ. τοῦθ' ὅ τι ἐστί; κάρδοπος.
ΣΤΡΕ. ἔπειτ' ἀπαιτεῖς τἀργύριον τοιοῦτος ὤν;
οὐκ ἂν ἀποδοίην οὐδ' ἂν ὀβολὸν οὐδενί,
ὅστις καλέσειε κάρδοπον τὴν καρδόπην.
ΠΑ. οὐκ ἄρ' ἀποδώσεις; ΣΤΡΕ. οὐχ ὅσον γέ μ' εἰ-
δέναι.
οὔκουν ἀνύσας τι θᾶττον ἀπολιταργιεῖς
ἀπὸ τῆς θύρας; ΠΑ. ἄπειμι· καὶ τοῦτ' ἴσθ', ὅτι
θήσω πρυτανεῖ', ἢ μηκέτι ζῴην ἐγώ.
ΣΤΡΕ. προσαποβαλεῖς ἄρ' αὐτὰ πρὸς ταῖς δώδεκα,
καίτοι σε τοῦτό γ' οὐχὶ βούλομαι παθεῖν,
ὁτιὴ 'κάλεσας εὐηθικῶς τὴν κάρδοπον.
ΑΜΥ. ἰώ μοί μοι.
ΣΤΡΕ. ἔα·

1216. καὶ RV. προκαταθείην Vmn. γ' om R. 1217. οὕνεκ' m. 1220. μέγα V. 1221. καταπροΐξει R. 1222. γελοίως V. 1223. τούτω R. 1224. εἴτε γ' M. μοι addiderunt mn. χρήματα R. 1227. μοι] σοι MVmn. 1228. ἀπαιτῶν RV, ὅ'παιτῶν m, ὡπαιτῶν Mn. λέγω M. 1230. τἀργύριον om M. 1231. ὀβολὸν ἂν M. 1233. γ' ἔμ' n. 1235. καὶ τοῦτ' οἶσθ' M, καίτοί γ' ἴσθ' mn. 1236. θήσω καὶ πρ. n. εἰ V. 1237. καὶ προσαποβαλεῖς R, καὶ προσαπολεῖς V. 1238. τοῦτ' οὐχὶ M, τοῦτο οὐχὶ n. 1241 et 1242. ἔα. τίς ἔσθ' ὁ θρηνῶν οὗτος; RV. οὐ] ἢ Mmn.

τίς οὑτοσί ποτ' ἔσθ' ὁ θρηνῶν; οὔ τί που
τῶν Καρκίνου τις δαιμόνων ἐφθέγξατο;
ΑΜΥ. τί δ'; ὅστις εἰμί, τοῦτο βούλεσθ' εἰδέναι;
ἀνὴρ κακοδαίμων. ΣΤΡΕ. κατὰ σεαυτόν νυν τρέπου.
ΑΜΥ. ὦ σκληρὲ δαῖμον, ὦ τύχαι θραυσάντυγες
ἵππων ἐμῶν· ὦ Παλλάς, ὥς μ' ἀπώλεσας.
ΣΤΡΕ. τί δαί σε Τληπόλεμός ποτ' εἴργασται κακόν;
ΑΜΥ. μὴ σκῶπτέ μ' ὦ τάν, ἀλλά μοι τὰ χρήματα
τὸν υἱὸν ἀποδοῦναι κέλευσον ἅλαβεν,
ἄλλως τε μέντοι καὶ κακῶς πεπραγότι.
ΣΤΡΕ. τὰ ποῖα ταῦτα χρήμαθ'; ΑΜΥ. ἁδανείσατο.
ΣΤΡΕ. κακῶς ἄρ' ὄντως εἶχες, ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖς.
ΑΜΥ. ἵππους ἐλαύνων ἐξέπεσον νὴ τοὺς θεούς.
ΣΤΡΕ. τί δῆτα ληρεῖς ὥσπερ ἀπ' ὄνου καταπεσών;
ΑΜΥ. ληρῶ, τὰ χρήματ' ἀπολαβεῖν εἰ βούλομαι;
ΣΤΡΕ. οὐκ ἔσθ' ὅπως σύ γ' αὐτὸς ὑγιαίνεις. ΑΜΥ. τί δαί;
ΣΤΡΕ. τὸν ἐγκέφαλον ὥσπερ σεσεῖσθαί μοι δοκεῖς.
ΑΜΥ. σὺ δὲ νὴ τὸν Ἑρμῆν προσκεκλῆσθαί μοι δοκεῖς,
εἰ μὴ 'ποδώσεις τἀργύριον. ΣΤΡΕ. κάτειπέ νυν,
πότερα νομίζεις καινὸν ἀεὶ τὸν Δία
ὕειν ὕδωρ ἑκάστοτ', ἢ τὸν ἥλιον
ἕλκειν κάτωθεν ταὐτὸ τοῦθ' ὕδωρ πάλιν.
ΑΜΥ. οὐκ οἶδ' ἔγωγ' ὁπότερον· οὐδέν μοι μέλει.
ΣΤΡΕ. πῶς οὖν ἀπολαβεῖν τἀργύριον δίκαιος εἶ,
εἰ μηδὲν οἶσθα τῶν μετεώρων πραγμάτων;
ΑΜΥ. ἀλλ' εἰ σπανίζεις, τἀργυρίου μοι τὸν τόκον
ἀπόδος γε. ΣΤΡΕ. τοῦτο δ' ἔσθ' ὁ τόκος τί θηρίον;

1245. σαυτὸν νῦν MRVm, σεαυτοῦ νῦν n. 1248. δέ MVmn. ποτ'] πώποτ' V, om m. 1251. γε RV. 1253. γέ μοι MR. 1254. γ' ἐλαύνων Mmn. 1257. ὑγιαίνοις m. 1259. προσκεκλήσεσθαι Mn. μοι δοκεῖς] μοι m, γέ μοι M, γ' ἐμοὶ n. 1260. μὴ ἀποδώσεις R. 1262. ὕδωρ ὕειν m. 1263. αὐτὸ mn. τοῦθ'] τὸ θ' R. 1264. οὐδέ Mmn. 1268. ἀπόδος γε] ἀποδοτε RV, ἀπόδος Mm. τοῦτ' ἔσθ' V.

ΑΜΥ. τί δ' ἄλλο γ', ἢ κατὰ μῆνα καὶ καθ' ἡμέραν
πλέον πλέον τἀργύριον ἀεὶ γίγνεται,
ὑποῤῥέοντος τοῦ χρόνου; ΣΤΡΕ. καλῶς λέγεις.
τί δῆτα; τὴν θάλατταν ἔσθ' ὅτι πλείονα
νυνὶ νομίζεις ἢ πρὸ τοῦ; ΑΜΥ. μὰ Δί', ἀλλ' ἴσην·
οὐ γὰρ δίκαιον πλείον' εἶναι. ΣΤΡΕ. κᾆτα πῶς
αὕτη μέν, ὦ κακόδαιμον, οὐδὲν γίγνεται
ἐπιῤῥεόντων τῶν ποταμῶν πλείων, σὺ δὲ
ζητεῖς ποῆσαι τἀργύριον πλεῖον τὸ σόν;
οὐκ ἀποδιώξεις σαυτὸν ἐκ τῆς οἰκίας;
φέρε μοι τὸ κέντρον. ΑΜΥ. ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.
ΣΤΡΕ. ὕπαγε· τί μέλλεις; οὐκ ἐλᾷς, ὦ σαμφόρα;
ΑΜΥ. ταῦτ' οὐχ ὕβρις δῆτ' ἐστίν; ΣΤΡΕ. ἄξεις; ἐπιαλῶ
κεντῶν ὑπὸ τὸν πρωκτόν σε τὸν σειραφόρον.
φεύγεις; ἔμελλόν σ' ἄρα κινήσειν ἐγώ
αὐτοῖς τροχοῖς τοῖς σοῖσι καὶ ξυνωρίσιν.
ΧΟ. οἷον τὸ πραγμάτων ἐρᾶν φλαύρων. ὁ γὰρ
γέρων ὅδ' ἐρασθεὶς
ἀποστερῆσαι βούλεται
τὰ χρήμαθ' ἁδανείσατο·
κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ τήμερον λήψεται
πρᾶγμ', ὃ τοῦτον ποιήσει
τὸν σοφιστήν, ὧν πανουργεῖν
ἤρξατ', ἐξαίφνης τι κακὸν λαβεῖν.
οἶμαι γὰρ αὐτὸν αὐτίχ' εὑρήσειν, ὅπερ
πάλαι ποτ' ἐζήτει,
εἶναι τὸν υἱὸν δεινόν οἱ
γνώμας ἐναντίας λέγειν

1270. γ' αἰεὶ M. 1272. ὅτε M. 1273. μὰ τὸν δί' n. 1274. πλεῖον R. 1275. ὦ om M. 1276. πλέων m, πλειόνων V. 1277. πλέον M. 1278. ἐκ] ἀπὸ mn. 1280. σαπφόρα Mmn, πασία RV. 1281. ἐπιαλω R, ἐπὶ ἄλλων V, ἐπεὶ ἁλῶ Mmn et γρ V. 1283. φεύγειν V. σ' ante ἐγὼ ponunt mn. 1284. αὐτοῖσι V. σοῖς V. ξυνωρίσι R. 1289. τήμερόν τι λήψεται M. 1293. αὐτὸν om n. εὑρήσεις n. 1294. ἐπεζήτει RV. 1296. τ' ἐναντίας RVmn.

τοῖσιν δικαίοις,
ὥστε νικᾶν ἅπαντας,
οἷσπερ ἂν ξυγγένηται,
κἂν λέγῃ παμπόνηρα.
ἴσως δ᾽, ἴσως βουλήσεται
κἄφωνον αὐτὸν εἶναι.

ΣΤΡΕ. Ἰοὺ ἰού·
ὦ γείτονες καὶ ξυγγενεῖς καὶ δημόται,
ἀμυνάθετέ μοι τυπτομένῳ πάσῃ τέχνῃ.
οἴμοι κακοδαίμων τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς γνάθου.
ὦ μιαρέ, τύπτεις τὸν πατέρα· ΦΕΙ. φήμ᾽ ὦ πάτερ.
ΣΤΡΕ. ὁρᾶθ᾽ ὁμολογοῦνθ᾽ ὅτι με τύπτει. ΦΕΙ. καὶ μάλα.
ΣΤΡΕ. ὦ μιαρὲ καὶ πατραλοῖα καὶ τοιχωρύχε.
ΦΕΙ. αὖθίς με ταὐτὰ ταῦτα καὶ πλείω λέγε·
ἆρ᾽ οἶσθ᾽ ὅτι χαίρω πόλλ᾽ ἀκούων καὶ κακά;
ΣΤΡΕ. ὦ λακκόπρωκτε. ΦΕΙ. πάττε πολλοῖς τοῖς ῥόδοις.
ΣΤΡΕ. τὸν πατέρα τύπτεις. ΦΕΙ. κἀποφανῶ γε νὴ Δία
ὡς ἐν δίκῃ σ᾽ ἔτυπτον. ΣΤΡΕ. ὦ μιαρώτατε,
καὶ πῶς γένοιτ᾽ ἂν πατέρα τύπτειν ἐν δίκῃ;
ΦΕΙ. ἔγωγ᾽ ἀποδείξω, καί σε νικήσω λέγων.
ΣΤΡΕ. τουτὶ σὺ νικήσεις; ΦΕΙ. πολύ γε καὶ ῥᾳδίως.
ἑλοῦ δ᾽ ὁπότερον τοῖν λόγοιν βούλει λέγειν.
ΣΤΡΕ. ποίοιν λόγοιν; ΦΕΙ. τὸν κρείττον᾽ ἢ τὸν ἥττονα;
ΣΤΡΕ. ἐδιδαξάμην μέντοι σε νὴ Δί᾽ ὦ μέλε
τοῖσιν δικαίοις ἀντιλέγειν, εἰ ταῦτά γε
μέλλεις ἀναπείσειν, ὡς δίκαιον καὶ καλὸν
τὸν πατέρα τύπτεσθ᾽ ἐστὶν ὑπὸ τῶν υἱέων.
ΦΕΙ. ἀλλ᾽ οἴομαι μέντοι σ᾽ ἀναπείσειν, ὥστε γε

1297. τοῖσι Mmn. 1299. ξυγγένηται. ἐπεὶ μείζω κακὰ πείσεται ἢ φέρειν οἷός τ᾽ εἶναι. κἂν m. 1301. δ᾽ om mn. 1305. ἀμύνατέ γέ μοι m. Versum 1308 post 1312 ponit m. 1308. με om M. 1311. ἴσθ᾽ n. καὶ] δὴ n, om MVm. 1314. ὡς] ὥστ᾽ V. 1320. μέλεε mn. 1321. γε om M. 1322. μέλλεις μ᾽ ἀναπ. n. 1323. τύπτεσθαί ᾽στιν m.

οὐδ' αὐτὸς ἀκροασάμενος οὐδὲν ἀντερεῖς.
ΣΤΡΕ. καὶ μὴν ὅ τι καὶ λέξεις ἀκοῦσαι βούλομαι.
ΧΟ. σὸν ἔργον, ὦ πρεσβῦτα, φροντίζειν ὅπῃ
τὸν ἄνδρα κρατήσεις,
ὡς οὗτος, εἰ μή τῳ πεποίθειν, οὐκ ἂν ἦν
οὕτως ἀκόλαστος.
ἀλλ' ἔσθ' ὅτῳ θρασύνεται· δῆλόν γε τὸ
λῆμ' ἐστὶ τἀνθρώπου.
ἀλλ' ἐξ ὅτου τὸ πρῶτον ἤρξαθ' ἡ μάχη γενέσθαι,
ἤδη λέγειν χρὴ πρὸς χορόν· πάντως δὲ τοῦτο δράσεις.
ΣΤΡΕ. καὶ μὴν ὅθεν γε πρῶτον ἠρξάμεσθα λοιδορεῖσθαι,
ἐγὼ φράσω. ἐπειδὴ γὰρ εἱστιώμεθ', ὥσπερ ἴστε,
πρῶτον μὲν αὐτὸν τὴν λύραν λαβόντ' ἐγὼ 'κέλευσα
ᾆσαι Σιμωνίδου μέλος, τὸν κριόν, ὡς ἐπέχθη·
ὁ δ' εὐθέως ἀρχαῖον εἶν' ἔφασκε τὸ κιθαρίζειν
ᾄδειν τε πίνονθ', ὡσπερεὶ κάχρυς γυναῖκ' ἀλοῦσαν.
ΦΕΙ. οὐ γὰρ τότ' εὐθὺς χρῆν σ' ἄρα τύπτεσθαί τε καὶ πατεῖσθαι
ᾄδειν κελεύονθ', ὡσπερεὶ τέττιγας ἑστιῶντα;
ΣΤΡΕ. τοιαῦτα μέντοι καὶ τότ' ἔλεγεν ἔνδον, οἷά περ νῦν·
καὶ τὸν Σιμωνίδην ἔφασκ' εἶναι κακὸν ποιητήν.
κἀγὼ μόλις μέν, ἀλλ' ὅμως ἠνεσχόμην τὸ πρῶτον.
ἔπειτα δ' ἐκέλευσ' αὐτὸν ἀλλὰ μυῤῥίνην λαβόντα
τῶν Αἰσχύλου λέξαι τί μοι· κᾆθ' οὗτος εὐθὺς εἶπεν
"ἐγὼ γὰρ Αἰσχύλον νομίζω πρῶτον ἐν ποιηταῖς,

1326. λέγεις R. 1327. ὅποι n. 1328. κρατήσης M. 1329. πεποίθει R, πέποιθ' V, πέποιθεν Mmn. 1331. γε om MRV. 1334. πρὸς τὸν χ. Mm. 1336. ἔγωγε m. ἐπειδὴ γὰρ] γ' ἐπεὶ γὰρ n, ἐπεὶ m. ἑστιώμεθ' RV. ὡς m. 1337. μὲν om R. αὐτὸν om V. λαβόντα 'γὼ m. 1338. ἐπαχθη (ε superscript) R. 1339. εὐθὺς ὡς M, εὐθὺς V. 1340. κάγχρυς Mmn. 1341. σ'] σέ γ' mn. τε] γε M, omittunt mn. 1343. τοῖα V. ἔνδον om R, ante ἔλεγεν ponit M. περ] περ καὶ V, καὶ n. 1344. ἔφασκεν R. 1347. εὐθὺς om V.

ψόφου πλέων, ἀξύστατον, στόμφακα, κρημνοποιόν,"
κἀνταῦθα πῶς οἴεσθέ μου τὴν καρδίαν ὀρεχθεῖν;
ὅμως δὲ τὸν θυμὸν δακὼν ἔφην "σὺ δ' ἀλλὰ τούτων
λέξον τι τῶν νεωτέρων ἅττ' ἐστὶ τὰ σοφὰ ταῦτα."
ὁ δ' εὐθὺς ᾖσ' Εὐριπίδου ῥῆσίν τιν', ὡς ἐκίνει
ἀδελφός, ὦ 'λεξίκακε, τὴν ὁμομητρίαν ἀδελφήν.
κἀγὼ οὐκέτ' ἐξηνεσχόμην, ἀλλ' εὐθὺς ἐξαράττω
πολλοῖς κακοῖς καἰσχροῖσι· κᾆτ' ἐντεῦθεν, οἷον εἰκός,
ἔπος πρὸς ἔπος ἠρειδόμεσθ'· εἶθ' οὗτος ἐπαναπηδᾷ,
κἄπειτ' ἔφλα με κἀσπόδει κἄπνιγε κἀπέθλιβεν.
ΦΕΙ. οὔκουν δικαίως, ὅστις οὐκ Εὐριπίδην ἐπαινεῖς,
σοφώτατον; ΣΤΡΕ. σοφώτατόν γ' ἐκεῖνον; ὦ τί σ' εἴπω;
ἀλλ' αὖθις αὖ τυπτήσομαι. ΦΕΙ. νὴ τὸν Δί', ἐν δίκῃ γ' ἄν.
ΣΤΡΕ. καὶ πῶς δικαίως; ὅστις ὦ 'ναίσχυντέ σ' ἐξέθρεψα,
αἰσθανόμενός σου πάντα τραυλίζοντος, ὅ τι νοοίης.
εἰ μέν γε βρῦν εἴποις, ἐγὼ γνοὺς ἂν πιεῖν ἐπέσχον·
μαμμᾶν δ' ἂν αἰτήσαντος ἧκόν σοι φέρων ἂν ἄρτον·
κακκᾶν δ' ἂν οὐκ ἔφθης φράσαι, κἀγὼ λαβὼν θύραζε
ἐξέφερον ἂν καὶ προὐσχόμην σε. σὺ δ' ἐμὲ νῦν ἀπάγχων
βοῶντα, καὶ κεκραγόθ' ὅτι
χεζητιῴην, οὐκ ἔτλης

1349. πλέον R. 1351. ἔφη V. 1353. ηἶσεν V, om M. 1354. ὁ'δελφὸς m. 1355. κἀγὼ δ' οὐκέτ' ἐξηνεσχόμην V, ἐγὼ δὲ τοῦτ' οὐκ ἠνεσχόμην M. 1356. κᾆτ' ἐντεῦθεν] κἀντεῦθεν omnes. εἰκὸς] εἰκὸς ἦν m. 1357. ἠριζόμεθ' n, ἐριζόμεθ' m. 1358. κἀπόδει κἄπριγε R. κἀπέθλιβε R, κἀπέτριβεν Mmn. 1361. αὖ om V. 1363. σου] σου καὶ R. νοεῖς V. 1364. γε om m. 1365. ἂν post φέρων om Mm. 1366. οὐκ ἂν RV. 1367. ἂν om R. δὲ νῦν μ' M. 1368. καὶ om Rm.

ἔξω 'ξενεγκεῖν ὦ μιαρὲ
θύραζέ μ', ἀλλὰ πνιγόμενος
αὐτοῦ 'πόησα κακκᾶν.

ΧΟ. οἶμαί γε τῶν νεωτέρων τὰς καρδίας
πηδᾶν, ὅ τι λέξει.
εἰ γὰρ τοιαῦτά γ' οὗτος ἐξειργασμένος
λαλῶν ἀναπείσει,
τὸ δέρμα τῶν γεραιτέρων λάβοιμεν ἂν
ἀλλ' οὐδ' ἂν ἐρεβίνθου.
σὸν ἔργον, ὦ καινῶν ἐπῶν κινητὰ καὶ μοχλευτά,
πειθώ τινα ζητεῖν, ὅπως δόξεις λέγειν δίκαια.

ΦΕΙ. ὡς ἡδὺ καινοῖς πράγμασιν καὶ δεξιοῖς ὁμιλεῖν,
καὶ τῶν καθεστώτων νόμων ὑπερφρονεῖν δύνασθαι.
ἐγὼ γὰρ ὅτε μὲν ἱππικῇ τὸν νοῦν μόνῃ προσεῖχον,
οὐδ' ἂν τρί' εἰπεῖν ῥήμαθ' οἷός τ' ἦν πρὶν ἐξαμαρτεῖν·
νυνὶ δ' ἐπειδή μ' οὑτοσὶ τούτων ἔπαυσεν αὐτός,
γνώμαις δὲ λεπταῖς καὶ λόγοις ξύνειμι καὶ μερί-
μναις,
οἶμαι διδάξειν ὡς δίκαιον τὸν πατέρα κολάζειν.

ΣΤΡΕ. ἵππευε τοίνυν νὴ Δί', ὡς ἔμοιγε κρεῖττόν ἐστιν
ἵππων τρέφειν τέθριππον ἢ τυπτόμενον ἐπιτριβῆναι.

ΦΕΙ. ἐκεῖσε δ', ὅθεν ἀπέσχισάς με, τοῦ λόγου μέτειμι,
καὶ πρῶτ' ἐρήσομαί σε τουτί· παῖδά μ' ὄντ' ἔτυπ-
τες;

ΣΤΡΕ. ἔγωγέ σ', εὐνοῶν τε καὶ κηδόμενος. ΦΕΙ. εἰπὲ
δή μοι,
οὐ κἀμὲ σοὶ δίκαιόν ἐστιν εὐνοεῖν ὁμοίως

1370. ἔξω ἐξενεγκεῖν R, ἔξω γ' ἐξενεγκεῖν mn. 1371. ἀλλ' ἀποπνιγόμενος Mmn. 1378. ἂν om MVmn. 1379. ἔργων ὦ κινητὰ καὶ μοχλευτὰ καινῶν ἐπῶν V. 1380. δόξῃς λέγειν RV, λέγειν δόξῃς M. 1381. πράγμασι R. 1383. τὸν νοῦν μόνον R, τὸν νοῦν μου V, μόνῃ τὸν νοῦν Mm. 1384. οὐχ V. 1385. μ' οὗτος R, om V. 1389. ἵππον V. τέθριππον ante τρέφειν ponit V, om R. 1391. πρῶτον V. αἱρήσομαι R. σε] γε n. ἐτύπτησας RV. 1392. ἔγωγ' εὐνοῶν m. 1393. οὐκ ἄν μέ V.

τύπτοντ', ἐπειδήπερ γε τοῦτ' ἔστ' εὐνοεῖν, τὸ τύπτειν;
πῶς γὰρ τὸ μὲν σὸν σῶμα χρὴ πληγῶν ἀθῷον εἶναι,
τοὐμὸν δὲ μή; καὶ μὴν ἔφυν ἐλεύθερός γε κἀγώ.
κλάουσι παῖδες, πατέρα δ' οὐ κλάειν δοκεῖς; τί δή;
φήσεις νομίζεσθαι σὺ παιδὸς τοῦτο τοὔργον εἶναι·
ἐγὼ δέ γ' ἀντείποιμ' ἂν ὡς δὶς παῖδες οἱ γέροντες.
εἰκός τε μᾶλλον τοὺς γέροντας ἢ νέους τι κλάειν,
ὅσωπερ ἐξαμαρτάνειν ἧττον δίκαιον αὐτούς.
ΣΤΡΕ. ἀλλ' οὐδαμοῦ νομίζεται τὸν πατέρα τοῦτο πάσχειν.
ΦΕΙ. οὔκουν ἀνὴρ ὁ τὸν νόμον θεὶς τοῦτον ἦν τὸ πρῶτον,
ὥσπερ σὺ κἀγώ, καὶ λέγων ἔπειθε τοὺς παλαιούς;
ἧττον τί δῆτ' ἔξεστι κἀμοὶ καινὸν αὖ τὸ λοιπὸν
θεῖναι νόμον τοῖς υἱέσιν, τοὺς πατέρας ἀντιτύπτειν;
ὅσας δὲ πληγὰς εἴχομεν πρὶν τὸν νόμον τεθῆναι,
ἀφίεμεν, καὶ δίδομεν αὐτοῖς προῖκα συγκεκόφθαι.
σκέψαι δὲ τοὺς ἀλεκτρυόνας καὶ τἄλλα τὰ βοτὰ ταυτί,
ὡς τοὺς πατέρας ἀμύνεται· καίτοι τί διαφέρουσιν
ἡμῶν ἐκεῖνοι, πλὴν ὅτι ψηφίσματ' οὐ γράφουσιν;
ΣΤΡΕ. τί δῆτ', ἐπειδὴ τοὺς ἀλεκτρυόνας ἅπαντα μιμεῖ,
οὐκ ἐσθίεις καὶ τὴν κόπρον κἀπὶ ξύλου καθεύδεις;
ΦΕΙ. οὐ ταυτὸν ὦ τάν ἐστιν, οὐδ' ἂν Σωκράτει δοκοίη.
ΣΤΡΕ. πρὸς ταῦτα μὴ τύπτ'· εἰ δὲ μή, σαυτόν ποτ' αἰτιάσει.

1394. τύπτειν R, τύπτειν δ' V, τύπτειν τ' m. ἐπείπερ M. γε om MRV. 1396. γε, om m. 1397. τίη δή] ὁτιὴ τί δή M, om RV. 1398. σὺ] γε M. 1399. δέ γ'] δ' MVmn. ἀντίποιμι R. Versum 1400 post 1401 ponit R. 1400. τε] δὲ MVmn. μάλιστα Vmn. ἢ τοὺς νέους τι R, ἢ τοὺς νεωτέρους MVmn. 1403. τιθεὶς RV. 1408. αὐτοὺς R. 1410. τί διαφέρουσιν] τί διαφέρουσιν οὐδέν R, διαφέρουσιν οὐδέν mn. 1411. πλήν γ' n. 1412. ἅπαντας RV. μιμῆι R. 1413. ξύλου] πλεῖον R. 1414. ἂν om n.

ΦΕΙ. καὶ πῶς; ΣΤΡΕ. ἐπεὶ σὲ μὲν δίκαιός εἰμ' ἐγὼ κολάζειν,
σὺ δ', ἢν γένηταί σοι, τὸν υἱόν. ΦΕΙ. ἢν δὲ μὴ γένηται,
μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται, σὺ δ' ἐγχανὼν τεθνήξει;
ΣΤΡΕ. ἐμοὶ μὲν, ὦνδρες ἥλικες, δοκεῖ λέγειν δίκαια·
κἄμοιγε συγχωρεῖν δοκεῖ τούτοισι τἀπιεικῆ.
κλάειν γὰρ ἡμᾶς εἰκός ἐστ', ἢν μὴ δίκαια δρῶμεν.
ΦΕΙ. σκέψαι δὲ χἀτέραν ἔτι γνώμην. ΣΤΡΕ. ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι.
ΦΕΙ. καὶ μὴν ἴσως οὐκ ἀχθέσει παθὼν ἃ νῦν πέπονθας.
ΣΤΡΕ. πῶς δή; δίδαξον γάρ, τί μ' ἐκ τούτων ἐπωφελήσεις;
ΦΕΙ. τὴν μητέρ' ὥσπερ καὶ σὲ τυπτήσω. ΣΤΡΕ. τί φής; τί φὴς σύ;
τοῦθ' ἕτερον αὖ μεῖζον κακόν.
ΦΕΙ. τί δ', ἢν ἔχων τὸν ἥττω
λόγον σὲ νικήσω, λέγων
τὴν μητέρ' ὡς τύπτειν χρεών;
ΣΤΡΕ. τί δ' ἄλλο γ'; ἢν ταυτὶ ποῇς,
οὐδέν σε κωλύσει σεαυ-
τὸν ἐμβαλεῖν ἐς τὸ βάραθρον
μετὰ Σωκράτους
καὶ τὸν λόγον τὸν ἥττω.
ταυτὶ δι' ὑμᾶς ὦ Νεφέλαι πέπονθ' ἐγώ,
ὑμῖν ἀναθεὶς ἅπαντα τἀμὰ πράγματα.
ΧΟ. αὐτὸς μὲν οὖν σαυτῷ σὺ τούτων αἴτιος,
στρέψας σεαυτὸν ἐς πονηρὰ πράγματα.
ΣΤΡΕ. τί δῆτα ταῦτ' οὔ μοι τότ' ἠγορεύετε,

1419. ἄνδρες M. 1421. μὴ] μα R. 1423. γ' οὐκ MVmn. ἀπεχθέσει R, ἀχθήση M. 1424. γαρ τί] εἴ τι m, γὰρ τί δὴ n. ὠφελήσεις n. 1425. τί φής; τί φὴς σύ;] τί φὴς σύ RV, τί δῆτα φὴς σύ mn. 1427. τί δῆτ' ἀνέχων R, τί δῆτ' ἂν ἔχων V. 1428. λόγον om R. 1430. δ'] δῆτ' V. ταύτην V, ταῦτα Mm. 1431. σαυτὸν MR, ἑαυτὸν V. 1437. σὺ ante σαυτῶι ponunt RV, om M. 1438. ἑαυτὸν M. ἐς] ἐς τὰ RV. 1436. ταῦτά γ' οὐ n. 1439. ἠγορεύσατε MV.

ἀλλ' ἄνδρ' ἄγροικον καὶ γέροντ' ἐπήρετε;
ΧΟ. ἡμεῖς ποοῦμεν ταῦθ' ἑκάστοθ', ὅταν τινὰ
γνῶμεν πονηρῶν ὄντ' ἐραστὴν πραγμάτων,
ἕως ἂν αὐτὸν ἐμβάλωμεν εἰς κακόν,
ὅπως ἂν εἰδῇ τοὺς θεοὺς δεδοικέναι.
ΣΤΡΕ. ὤ μοι, πονηρά γ' ὦ Νεφέλαι, δίκαια δέ·
οὐ γάρ μ' ἐχρῆν τὰ χρήμαθ' ἁδανεισάμην
ἀποστερεῖν. νῦν οὖν ὅπως ὦ φίλτατε
τὸν Χαιρεφῶντα τὸν μιαρὸν καὶ Σωκράτην
ἀπολεῖς, μετ' ἐμοῦ γ' ἐλθ', οἳ σὲ κἄμ' ἐξηπάτων.
ΦΕΙ. ἀλλ' οὐκ ἂν ἀδικήσαιμι τοὺς διδασκάλους.
ΣΤΡΕ. ναὶ ναί, καταιδέσθητι πατρῷον Δία.
ΦΕΙ. ἰδού γε Δία πατρῷον· ὡς ἀρχαῖος εἶ.
Ζεὺς γάρ τις ἔστιν; ΣΤΡΕ. ἔστιν. ΦΕΙ. οὐκ ἔστιν γ', ἐπεὶ
Δῖνος βασιλεύει, τὸν Δί' ἐξεληλακώς.
ΣΤΡΕ. οὐκ ἐξελήλακ', ἀλλ' ἐγὼ τοῦτ' ᾠόμην
διὰ τουτονὶ τὸν δῖνον. ὤ μοι δείλαιος,
ὅτε καὶ σὲ χυτρεοῦν ὄντα θεὸν ἡγησάμην.
ΦΕΙ. ἐνταῦθα σαυτῷ παραφρόνει καὶ φληνάφα.
ΣΤΡΕ. οἴμοι παρανοίας· ὡς ἐμαινόμην ἄρα,
ὅτ' ἐξέβαλον καὶ τοὺς θεοὺς διὰ Σωκράτην.
ἀλλ' ὦ φίλ' Ἑρμῆ, μηδαμῶς θύμαινέ μοι,
μηδέ μ' ἐπιτρίψῃς, ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε
ἐμοῦ παρανοήσαντος ἀδολεσχίᾳ.
καί μοι γενοῦ ξύμβουλος, εἴτ' αὐτοὺς γραφὴν
διωκάθω γραψάμενος, εἴθ' ὅ τι σοι δοκεῖ.

1440. ἄγροικον καὶ γέροντ' ἐπήρατε MVn, ἄγροικον ἐπήρατε καὶ σκαιόν m. 1441. ἀεὶ ποιοῦμεν Mmn. ἑκάστοτ' ἄν τιν' οὖν mn. 1442. πραγμάτων om M. 1446. με χρὴ R. 1448. τὸν μιαρὸν] τὰ μικρὸν n. καὶ] καὶ τὸν m. 1449. γ' om n. ἐλθὼν MRV. κἀμέγ' V. ἐξηπάτουν RV. 1453. τις] τί V, τι R. οὐκ ἔστιν οὐκ ἐπεὶ RV, οὐκ ἔνεστ' ἐπεὶ M. 1456. δια sine accentu RV, διὰ Mmn. 1457. ὅτι Mn. σε καὶ V. χυτραιοῦν R, χυτρεοῦντ' m. θεῶν V. 1458. φληνάφει Mmn. 1459. ὤμοι m. 1460. ἐξέβαλλον RV. καὶ om R. 1463. παρανομήσαντος V. 1464. μου R. 1465. εἴθ'] : ἑρμ : εἰθ' M.

ὀρθῶς παραινεῖς οὐκ ἐῶν δικοῤῥαφεῖν,
ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐμπιμπράναι τὴν οἰκίαν
τῶν ἀδολεσχῶν. δεῦρο, δεῦρ' ὦ Ξανθία,
κλίμακα λαβὼν ἔξελθε καὶ σμινύην φέρων,
κἄπειτ' ἐπαναβὰς ἐπὶ τὸ φροντιστήριον
τὸ τέγος κατάσκαπτ', εἰ φιλεῖς τὸν δεσπότην,
ἕως ἂν αὐτοῖς ἐμβάλῃς τὴν οἰκίαν.
ἐμοὶ δὲ δᾷδ' ἐνεγκάτω τις ἡμμένην·
κἀγώ τιν' αὐτῶν τήμερον δοῦναι δίκην
ἐμοὶ ποήσω, κεἰ σφόδρ' εἴσ' ἀλαζόνες.

ΜΑ. Α. ἰοὺ ἰού.
ΣΤΡΕ. σὸν ἔργον ὦ δᾲς ἱέναι πολλὴν φλόγα.
ΜΑ. Α. ἄνθρωπε, τί ποεῖς; ΣΤΡΕ. ὅ τι ποῶ; τί δ' ἄλλο γ' ἢ
διαλεπτολογοῦμαι ταῖς δοκοῖς τῆς οἰκίας;
ΜΑ. Β. οἴμοι, τίς ἡμῶν πυρπολεῖ τὴν οἰκίαν;
ΣΤΡΕ. ἐκεῖνος οὗπερ θοἰμάτιον εἰλήφατε.
ΜΑ. Β. ἀπολεῖς, ἀπολεῖς. ΣΤΡΕ. τοῦτ' αὐτὸ γὰρ καὶ βούλομαι,
ἢν ἡ σμινύη μοι μὴ προδῷ τὰς ἐλπίδας
ἢ 'γὼ πρότερόν πως ἐκτραχηλισθῶ πεσών.
ΣΩ. οὗτος, τί ποιεῖς ἐτεὸν, οὑπὶ τοῦ τέγους;
ΣΤΡΕ. ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον.
ΣΩ. οἴμοι τάλας, δείλαιος ἀποπνιγήσομαι.
ΧΑΙ. ἐγὼ δὲ κακοδαίμων γε κατακαυθήσομαι.

1467. ἐμπιπράναι MRmn, ἐμπιπρᾶναι V. 1469. ἔξελθε om m. φέρων (ε) m. 1472. ἂν om V. ἐμβάλοις n. Versum 1472 ante 1471 ponit n. 1474. τήμερον ante τιν' ponit V. αὐτοὺς m. 1475. κἂν n. σφόδρα γ' m. 1476. *Α* om R. 1478. *ΣΤ.*] ξανθ. οἰκ. V. 1479. αἰτίας, γρ οἰκίας, R. 1480 et 1482. *ΜΑΘ. Β.*] σωκ R. 1480. ὑμῶν R. 1482. καὶ om RV. 1483. ἐμπίδας (λ) R. 1485. ποεῖς R. τέγους R. 1486. *ΣΤ.*] ξανθ. οἰκ. V, οικ R. 1487. ὤμοι n. 1488. *ΧΑΙ.*] μαθ R, ἕτερος φιλόσοφος V. γε om V. versum hunc post 1489 ponit n.

ΣΤΡΕ. τί γὰρ μαθόντ' ἐς τοὺς θεοὺς ὑβρίζετον,
καὶ τῆς Σελήνης ἐσκοπεῖσθον τὴν ἕδραν;
δίωκε, βάλλε, παῖε, πολλῶν οὕνεκα,
μάλιστα δ' εἰδὼς τοὺς θεοὺς ὡς ἠδίκουν.
ΧΟ. ἡγεῖσθ' ἔξω· κεχόρευται γὰρ μετρίως τό γε τήμερον ἡμῖν.

1489. μαθόντες τοὺς θεοὺς ὑβρίζετε MR, μαθόντες εἰς τοὺς θεοὺς ὑβρίζετε V, μαθόντ' ὑβρίζετόν γ' εἰς τοὺς θεούς m. 1490. ἐσκοπεῖσθε RVmn. 1491. δίωκε] ερμ. δίωκε R. βάλλε παῖε] παῖε βάλλε M, ἑρμῆς: παῖε βάλλε V. 1493. τὸ, omisso γε, RV. σήμερον M.

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΝΕΦΕΛΑΣ.

ΕΙΣ ΤΑΣ ΝΕΦΕΛΑΣ.

Η ΕΙΣΘΕΣΙΣ τοῦ δράματος ἄρχεται ἐκ συστηματικῆς περιόδου, καὶ ἑξῆς ἐκ προσώπων ἀμοιβαίων· οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι σνθ′,[1] ὧν προτίθεται ἐν ἀρχῇ τοῦ δράματος κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον. ἐν ἐκθέσει κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον· καὶ μετὰ τὸν διακοσιοστὸν τριακοστὸν τρίτον ἕτερον κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον βραχυκατάληκτον. τελευταῖος δὲ πάντων τούτων οὗτος "καταπαττόμενος γὰρ παιπάλη γενήσομαι." ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι τῶν συστημάτων παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει πάντων τῶν στίχων κορωνίς.

1. ΙΟΥ ΙΟΥ] σχετλιαστικὸν ἐπίῤῥημα. διὰ τὸ ἐγρηγορέναι καὶ ἀγρυπνεῖν δυσφορῶν ἀναβοᾷ. συμβαίνει γὰρ τοῖς ἀγρυπνοῦσι μάλιστα μεγάλας τὰς νύκτας νομίζειν. ἠγρύπνει δὲ ὁ Στρεψιάδης μὴ δυνάμενος ὑπνώττειν ὑπὸ τῆς τῶν χρεῶν φροντίδος. τὸ δὲ προοίμιον σχετλιαστικὸν ἐκ τοῦ πράγματος.

2. ΒΑΣΙΛΕΥ] οὐκ ἀργῶς χρὴ τοῦτο νομίζειν τὸν ποιητὴν εἰρηκέναι· ἔχεται γὰρ ἱστορίας τοιαύτης. τοῖς Ἀθηναίοις Πυθόχρηστον ἐγένετο καταλῦσαι μὲν τὰς βασιλείας, προστήσασθαι δὲ καὶ σέβειν Δία βασιλέα, ὥστε τὸ λεχθὲν τῆς ἱστορίας ταύτης ἔχεσθαι χρὴ νομίζειν. *εἰώθασι δὲ ἐπὶ τὰς συμφορὰς ἀναβοᾷν τὸν Δία, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ Ἀγαμέμνων "προθελύμνους ἕλκετο χαίτας ὑψόθ' ἐόντι Διί." *Rav.*

ΤΟ ΧΡΗΜΑ ΤΩΝ ΝΥΚΤΩΝ] τὸ μέγεθος, τὸ ἔκταμα. ἔθος δὲ τοῖς Ἀττικοῖς ἐπαγωγῇ χρῆσθαι, οἷον "ἵππος σπάνιόν τι χρῆμα" καὶ "γυνὴ σπάνιόν τι χρῆμα" καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως.

3. ΑΠΕΡΑΤΟΝ] μέγα, οὗ πέρας οὐκ ἔστιν. οἱ δὲ ἀπέραντον μετὰ τοῦ ν γράφοντες ἁμαρτάνουσι. ζητεῖται δὲ πῶς τὰς νύκτας μεγάλας λέγει· Διονυσιακοῦ γὰρ ὄντος τοῦ δράματος συνεστάλθαι τὰς νύκτας ἀνάγκη διὰ τὸ τοιούτῳ καιρῷ ὑποπίπτειν τὰ Διονύσια, πλὴν εἰ μὴ τούτῳ μεγάλαι καταφαίνονται διὰ τὸ φροντίζειν, ὅπερ πάσχειν συμβαίνει τοὺς ἀγρυπνοῦντας. παρεπιγραφὴ δέ· συγκεκαλυμμένος γὰρ καὶ καθεύδων ὑποτίθεται ἐξανακαλυψάμενος καὶ ἔξω τὴν κεφαλὴν ποιήσας τοῦ περιβλήματος. *ἀπλήρωτον, ἀτελείωτον. *Gl. Br.* ἀπέρατον τὸ μὴ ἔχον πέρας· ἀπέραντον δὲ τὸ μὴ περαινόμενον, καὶ τὸ ὅπερ μὴ δύναιτ' ἄν τις ἐξελθεῖν. *Schol. C.*

5. ΟΙ Δ' ΟΙΚΕΤΑΙ ΡΕΓΚΟΥΣΙΝ] οὕτως Ἀττικοὶ διὰ τοῦ κ. οἰκέτας δὲ νῦν οὐ τοὺς θεράποντας μόνον λέγει, ἀλλὰ πάντας τοὺς κατὰ τὴν οἰκίαν. καθεύδουσιν οὖν πάντες, ὡς τῶν ἄλλων μὲν ἀμεριμνούντων, αὐτοῦ δὲ φροντίζοντος. διὰ τοῦτο καὶ τὸ ῥέγκουσιν ἐπήγαγεν, ἵνα μᾶλλον αὐτοὺς δείξῃ πάσης ὄντας ἔξω φροντίδος· τῶν γὰρ βαθέως καθευδόντων ἴδιον τὸ ῥέγκειν. *ΡΕΓΚΟΥΣΙ]—ἔστι δὲ Ἀττικόν. ἐπεὶ καὶ ῥέγχουσι γρ. τὸ δὲ ῥέγκουσιν ἀπὸ τῶν Ἰώνων λέγουσι λαβόντες, οἵτινες ἀεὶ τὰ δασέα εἰς ψιλὰ τρέπουσι. *Schol. Harl.* 5.

ΑΛΛ' ΟΥΚ ΑΝ ΠΡΟΤΟΥ] ἀλλ' οὐκ ἂν πρότερον. ἐν γὰρ τῇ εἰρήνῃ, φησίν, ἐξέπεμπον αὐτοὺς ἐργασομένους, ὡς ὑπὸ τῆς περὶ τὴν γεηπονίαν ἀσχολίας μὴ ἀνέτως μηδὲ οὕτω βαθέως δύνασθαι καθεύδειν.

6. ΑΠΟΛΟΙΟ ΔΗΤ' Ω ΠΟΛΕΜΕ] φασὶν ὡς Ἀθηναῖοι, Λακεδαιμονίοις ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχήσειν μέλλοντες, προεῖπον τοῖς δούλοις ὡς εἴ τις αὐτῶν συμπαρατάξεται τῇ ναυμαχίᾳ, τιμῆς εἰς τὸ λοιπὸν ἀπολαύσειεν. βοηθησάντων οὖν τῶν δούλων Λακεδαιμονίους ἐνίκησαν. καὶ ταῦτα μέν τινες φάσκουσι, τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἔχει. Ἀθηναίοις καὶ Λακεδαιμονίοις πόλεμος ἦν. οὐκ ἤθελον οὖν Ἀθηναῖοι τοὺς δούλους κολάζειν, εἴ τι πταίσαιεν, δεδιότες μὴ πρὸς Λακεδαιμονίους αὐτομολήσωσι. τὸ δὲ ΟΤΕ ποτὲ μὲν μόνον χρόνον δηλοῖ, ποτὲ δὲ καὶ χρόνον καὶ αἰτίαν, ὡς ἔστι κἀνταῦθα.

8. Ο ΧΡΗΣΤΟΣ ΟΥΤΟΣΙ] νῦν οὐκ ἐπαινῶν αὐτὸν χρηστόν φησιν, ἀλλ' ἐν εἰρωνείᾳ. πῶς γὰρ δύναται θαυμάζειν, ὃν ἐπὶ ῥαθυμίᾳ μέμφεται;

10. ΣΙΣΥΡΑΙΣ] στερεὰ περιβλήματα παχέα, ταῖς νῦν καλουμέναις ἐμφερῆ σύραις. ἔστι δὲ φαῦλα καὶ μικρὰ περιβλήματα. ἰστέον ὅτι λήγοντος τοῦ χειμῶνος, ἀρχομένου δὲ τοῦ ἔαρος, γίνεται τὰ Διονύσια, ὥστε διὰ τὸ κρύος αὐτοὺς εἰκὸς κα-

[1] σμε′ *Ald.*

θεύδειν τοιούτῳ σχήματι τὴν κεφαλὴν περιβεβλημένους, καὶ πέντε περιβόλαια περιβεβλῆσθαι τὸν υἱόν. * σισύρη τὸ παχὺ ἱμάτιον ἀπὸ αἰγείων δερμάτων. *Gl. Victor.*

ΕΓΚΕΚΟΡΔΥΛΗΜΕΝΟΣ] ἐγκεκρυμμένος· κορδύλην γὰρ οἱ Κύπριοι λέγουσι τὸ περιείλημα τῆς κεφαλῆς. * ΕΓΚΕΚΟΡΔΥΛΗΜΕΝΟΣ] ἐντετυλιγμένος, ἐγκεκρυμμένος. *Gl. Br.*

11. ΑΛΛ' ΕΙ ΔΟΚΕΙ, ΡΕΓΚΩΜΕΝ] παρεπιγραφή· ποιήσας γὰρ ἀσχήμονα τὴν ὄψιν, καὶ τὸ σχῆμα τοῦ νεανίσκου μιμησάμενος, ὥσπερ ἐκεῖνος ἐκάθευδεν, ἀποστραφεὶς καὶ αὐτὸς πειρᾶται δῆθεν καθεύδειν, ἐγκρύψας τὴν κεφαλὴν τοῖς περιειλήμασιν.

12. ΑΛΛ' ΟΥ ΔΥΝΑΜΑΙ] ἀλλ' οὐκ ἔπεισι μοι ὕπνος. εὐθὺς δὲ καὶ τὴν αἰτίαν ἐπάγει τοῦ μὴ δύνασθαι καθεύδειν.

ΔΕΙΛΑΙΟΣ] ἄθλιος, κακοδαίμων.

ΔΑΚΝΟΜΕΝΟΣ] ἐνοχλούμενος ὑπὸ τῶν τῆς ἱπποτροφίας ἀναλωμάτων. δοκεῖ γὰρ δαπανηρὸν εἶναι ἵππους τρέφειν, ὅπερ καὶ τῇ Λακωνικῇ προσέζευκται κατάρᾳ· καὶ γὰρ δὴ καὶ τοῦτο οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐν κατάρας ἔθεσαν μέρει. [1]τὸ δὲ δακνόμενος ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ αὐτὸν κατακεκλεῖσθαι εἴσω τῶν στρωμάτων καὶ τῶν περιβλημάτων. τὸ δὲ ΧΡΕΩΝ νῦν περισπαστέον· δηλοῖ γὰρ τῶν ὀφλημάτων. εἴρηκε δὲ ἀπὸ τῶν κόρεων. δαπάνην δὲ, τουτέστι τὰ δεσμὰ τοῦ χόρτου, ἵνα ἑξῆς καὶ ἀκολούθως τῇ φάτνῃ λέγειν δοκῇ. * ἐνοχλούμενος. *Gl. Br.*

14. ΚΟΜΗΝ ΕΧΩΝ] ἐκόμων γὰρ οἱ περὶ ἱππικὴν ἔχοντες. κἂν τοῖς Ἱππεῦσι "μὴ φθονῆθ' ἡμῖν κομῶσι μηδ' ἀπεστλεγγισμένοις."

15. ΙΠΠΕΥΕΤΑΙ ΤΕ ΚΑΙ ΞΥΝΩΡΙΚΕΥΕΤΑΙ] νῦν μὲν ἐπὶ κέλητος, νῦν δὲ ἐπὶ ξυνωρίδος ἅρματος ὀχούμενος ἄνω καὶ κάτω βακχεύει. ξυνωρὶς δὲ τὸ μὴ πλῆρες ἅρμα, ἀλλ' ἐκ δυοῖν ἵππων συνεστώς· ὃ νῦν δίφρον καλοῦμεν. τὸ δὲ ἱππεύεσθαι οὐχ ἁπλῶς χρείαν περὶ ἱππικὴν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ ἐπὶ ἑνὸς ἵππου ὀχεῖσθαι καὶ οὕτως ἱππάζεσθαι, ὃ νῦν κέλητα καλοῦσιν. *ΙΠΠΑΖΕΤΑΙ] ἐν ἵππῳ ὀχεῖται. ΞΥΝΩΡΙΚΕΥΕΤΑΙ] ἐπὶ δίφρου φέρεται. *Gl. Br.*

16. ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΕΙ Θ' ΙΠΠΟΥΣ] κἂν τοῖς ὀνείροις ἵππους περινοεῖ. τουτέστιν, οὕτω προστέτηκε τῷ πράγματι καὶ οὕτω περὶ ἵππους ἐσπούδακεν, ὥστε καὶ καθεύδων τὰ ὀνείρατα περὶ ἵππων ὁρᾷ. τὸ ὀνειροπολεῖν δὲ καὶ ὀνειρώττειν ταύτῃ διενήνοχεν, ὅτι τὸ μὲν ὀνειροπολεῖν ἐπὶ τῶν ἐνύπνιον ὁρώντων, τὸ δὲ ὀνειρώττειν ἐπὶ τῶν νυκτὸς αὐτομάτως ἀφιέντων γόνον, ὅπερ τοῖς ἐρῶσιν ἐκτόπως συμβαίνει, δόξασι τοῖς παιδικοῖς συνεῖναι. * ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΕΙ] ἐν ὀνείρασι φαντάζεται. *Gl. Br.*

17. ΕΙΚΑΔΑΣ] ἢ ὅτι μετὰ εἰκάδα ὁ μὴν καὶ προσεγγίζει τῇ τριακάδι, καὶ τῶν δανείων οἱ τόκοι αὐξάνονται· ἢ ὅτι αἱ μυστικαὶ δαπάναι ὑπῆρχον. οἱ Ἀττικοὶ δὲ τὰς εἰκάδας πληθυντικῶς λέγουσιν. ΑΛΛΩΣ. ἐπεὶ ἡ σελήνη ἐν ἡμέραις εἰκοσιεννέα τελεῖται, τὰ δὲ κ' τῶν εἰκοσιεννέα ἐγγύς, ἐδίδοντο δὲ ἐν τῷ τέλει τῆς σελήνης οἱ τόκοι, διὰ τοῦτο εἰκάδας εἶπεν. ἢ τὸ εἰκάδας μὴ νόει διὰ μόνα τὰ εἴκοσιν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ ἐφεξῆς· τούτου γὰρ ἕνεκα πληθυντικῶς εἴρηται.

18. ΑΠΤΕ ΠΑΙ ΛΥΧΝΟΝ] ταῦτα πάντα παρεγκυκλήματά ἐστι. δεῖ γὰρ τὸν οἰκέτην τὰ προσταχθέντα ποιῆσαι, ἅψασθαι τὸν λύχνον καὶ δοῦναι τὸ βιβλίον, ἔπειτα καθορᾷν ἐν αὐτῷ, καὶ οὕτω λέγειν τοὺς δανειστάς.

* 20. ΛΟΓΙΣΩΜΑΙ] λογαριάσωμαι, λογαριάσω. *Gl. Br.*

21. ΠΑΣΙΑι] τοῦτον ὡς ἱπποτρόφον καὶ διαπορθήσαντα τὴν οὐσίαν παρεισήγαγε. χαριέντως δὲ τούτου νῦν μνημονεύει, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς δι' ἱπποτροφίαν δοκεῖ δυστυχεῖν.

22. ΤΟΥ ΔΩΔΕΚΑ ΜΝΑΣ] τοῦτο παρεγκύκλημα ἐφίστησιν, ὡς διαπορεῖν τοῦ δανείου τὴν αἰτίαν. εἶτα ἀναμνησθεὶς τὰ ἑξῆς ἐπάγει. ΤΟΥ ΔΩΔΕΚΑ] μὴ λάβῃς εἰς τὸ τοῦ ἔξωθεν τὸ ἕνεκα, ὡς οἴονταί τινες· ἀλλ' ἔστιν ἡ τοιαύτη γενικὴ πρὸς τὸ μνᾶς. * ΤΟΥ] ἕνεκεν τίνος πράγματος; ΤΙ] ἐς τί; κατὰ τί; *Gl. Br.*

23. ΤΟΝ ΚΟΠΠΑΤΙΑΝ] κοππατίας ἵππους ἐκάλουν οἷς ἐγκεχάρακτο τὸ κόππα στοιχεῖον, ὡς σαμφόρας τοὺς ἐγκεχαραγμένους τὸ σάν· τὸ γὰρ σ καὶ τὸ ν χαρασσόμενον σὰν ἔλεγον. αἱ δὲ χαράξεις αὗται καὶ μέχρι τοῦ νῦν σώζονται ἐπὶ τοῖς ἵπποις. συνεζευγμένου γὰρ τοῦ κ καὶ σ τὸ σχῆμα τοῦ ϛ ἀριθμοῦ δύναται νοεῖσθαι, οὗ προηγεῖται τὸ κ. καὶ παρὰ γραμματικοῖς οὕτω διδάσκεται, καὶ καλεῖται κόππα, ἐννενήκοντα. τινὲς δὲ κοππατίαν ἐξηγήσαντο τὸν κόπτοντα καὶ κοιλαίνοντα ταῖς ὁπλαῖς τὸ ἔδαφος, οὐδὲν ὄντως ὑποτιθέμενοι· οὐ γὰρ βουκεφάλους ἵππους καλοῦμεν διὰ τὸ μορφὴν τοιαύτην αὐτοὺς ἔχειν, ἀλλὰ διὰ τὸ οὕτως ἐγκεχαράχθαι, ὡς καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος ὁ ἵππος ἦν, ὃς τελευτήσαντος τοῦ Βουκεφάλου Ἀλεξάνδρειαν ἔκτισεν, ἐντάφιον αὐτῷ τῆς ἀρετῆς χαριζόμενος πόλιν.

24. ΕΙΘ' ΕΞΕΚΟΠΗΝ] ἔπαιξε τὸ ἐξε-

[1] Cf. Suid. v. δακνόμενος.

κόππην παρὰ τὸν κοππατίαν. φησὶ δὲ, ὄφελον, πρὶν πρίασθαι τὸν ἵππον, τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκεκόφθαι, πατάξας αὐτὸν λίθῳ. ΕΞΕΚΟΠΗΝ] ἐξέβαλον. ΛΙΘΩι] διὰ λίθου. *Gl. cod. in Catal. codd. Nanian. p.* 478.

25. ΦΙΛΩΝ, ΑΔΙΚΕΙΣ] ὁ νεανίσκος Φειδιππίδης τοῦτο καθεύδων ὑποφθέγγεται, ὥς τινα συνηνιοχοῦντα μεμφόμενος, ὅτι δέον αὐτὸν ἐλαύνειν μὴ ὑποσκελίζοντα μηδ' ὑποθέοντα τὰς τῶν ἵππων ὁδοὺς, ὡς ἀνεπικωλύτως θέοιεν, ὁ δ' ὑποθέει καὶ ἐμποδίζει προλαμβανόμενος τῶν ἵππων τῶν ἐκείνου τὸν δρόμον. δεῖγμα δὲ τῆς περὶ τὴν ἱππικὴν αὐτοῦ σπουδῆς τὸ φροντίζειν καὶ καθεύδοντα περὶ τούτων. τὸ δὲ Φίλων οἱ μέν φασιν ἀναρμόστως καθ' ὕπνον εἰρηκέναι τὸν νεανίσκον ἀντὶ τοῦ ὦ φίλε, οἱ δὲ κύριον ἡνιόχου.

28. ΠΟΣΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ] ὀνειρώττων εἶπε πόσους δρόμους· εἷς δ' ἐστὶν ἀπὸ τῆς ἀφετηρίας μέχρι τοῦ καμπτῆρος. οἱ δ' ἡνίοχοι καθωπλισμένοι ἤλαυνον· τοῦτο δὲ εὗρεν ὁ Θησεύς. *πόσους καμπτοὺς πεποίηκας; ἐστὶ δὲ εὕρημα τοῦτο τοῦ Θησέως. *Rav.*

ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΡΙΑ] κατά τινας ἀγὼν Ἀθήνησιν ἱππικοῦ δρόμου. ἕνα δὲ δρόμον ἐκεῖ τρέχουσιν, ὥστε τὰ ἁμιλλητήρια πληθυντικῶς εἶπεν ὁ νέος σφαλλόμενος ἐκ τοῦ ὀνειροπολεῖν. πολεμιστήρια καλοῦνται καὶ τὰ πολεμικὰ ἅρματα, ἐφ' ὧν ὁ ὁπλίτης ἐπιβέβηκεν ἅμα τῷ παραβάτῃ· ταῦτα δὲ ἐξεῦρεν ὁ Θησεύς. ἁμιλλητήρια δὲ τὰ ἀγωνίσματα. ΑΛΛΩΣ. δέον εἰπεῖν "πόσους δρόμους ἐλαύνει τὰ ἁμιλλητήρια" ἀντὶ τοῦ πόσοι δρόμοι εἰσὶ τῆς ἁμίλλης, ὁ δὲ ἐπειδὴ καθ' ὕπνους τοῦτ' ἔλεγε, πολεμιστήρια εἶπεν· ὁ γὰρ νοῦς, τῶν ὀργάνων ἀργούντων τῷ ὕπνῳ, εἰκῇ φέρεται.

29. ΕΛΑΥΝΕΙΣ] στρέφεσθαί με ποιεῖς, ἤγουν πολλὰς στροφὰς φροντίδων διεγείρεις. *Gl. Br.*

30. ΑΤΑΡ ΤΙ] τί δὴ μετὰ ταῦτα ὄφλημά με κατέλαβεν. Εὐριπίδης "τί χρέος ἔβα δῶμα." *ΕΒΑ ΜΕ κατέλαβε. *Gl. Br.*

31. ΔΙΦΡΙΣΚΟΥ] δίφρος καλεῖται τὸ σκεῦος ἐν ᾧ οἱ ἡνίοχοι ἐφεστῶτες ἐλαύνουσιν. ὑποκοριστικῶς δὲ εἶπε τοὺς διφρίσκους διὰ τὸ μικροὺς εἶναι καὶ κούφους τοῖς ἀγωνιζομένοις πρὸς τοὺς ἀγωνιστικούς.

ΑΜΥΝΙΑι] καὶ οὗτος τῶν ὑπὲρ ἵππους πταισάντων· μέμνηται δὲ αὐτοῦ καὶ ἐν τοῖς Σφηξί. νῦν δὲ οὐκ ἐκείνου καθαπτόμενος μνημονεύει αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἄρχοντα διασύρειν βουλόμενος τῇ ἐκείνου προσηγορίᾳ ἐχρήσατο. τότε γὰρ ἦρχεν Ἀμινίας Προνάπου υἱός. ἐκεῖνον οὖν ἐπισκῶψαι θελήσας παρέτρεψε τὸ ι εἰς τὸ υ, καὶ παρεγραμμάτισε γελοίως, ἐπεὶ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ὁ νόμος φανερῶς ἐκώλυε τὸν ἄρχοντα κωμῳδεῖν. Ἀμυνίαν δὲ αὐτὸν εἶπεν ἀντὶ τοῦ Ἀμινίαν.

32. ΑΠΑΓΕ ΤΟΝ ΙΠΠΟΝ] καὶ τοῦτο ὀνειροπολούμενος ὁ νεανίσκος λέγει. ΕΞΑΛΙΣΑΣ δὲ ἐκκυλισθῆναι ποιήσας. καὶ τὸν τόπον, ἐν ᾧ τιθέντες ἑαυτοὺς οἱ ἵπποι τοῦτο ποιοῦσιν, ἀλινδήθραν ἐκάλουν, ὥς που καὶ ἐν τοῖς Βατράχοις ὁ αὐτὸς ποιητὴς ἀλινδήθρας τε καὶ ἐγκυλίσματα.

33. Ω ΜΕΛ'] κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ ε, Ἀττικῶς. οὕτω ἐν τοῖς παλαιοῖς τῶν ἀντιγράφων εὕρηται γραφόμενον.

ΕΞΗΛΙΚΑΣ] ἐξέβαλες, ἐξέωσας. *Rav.*

34. ΟΤΕ ΚΑΙ ΔΙΚΑΣ ΩΦΛΗΚΑ] ἤγουν καὶ δίκας προσώφληκα. ἢ ὡς καὶ δίκας προσώφληκα. ἐπιτάσει δὲ χρῆται ταύτῃ, ὅτι πρὸς τῷ ζημιωθῆναι εἰς τὴν ἱπποτροφίαν καὶ εἰς δίκας ἐπεπτώκειν. ἐπιτείνει γοῦν τὸ κακόν, ὅτι πρὸς τῷ ζημιοῦσθαί με ἔτι καὶ δίκας ὀφείλω. καὶ γὰρ οὐ τοῦ δανείου χάριν ἀλλὰ τοῦ τόκου ἐνεχυράσασθαι ἀπειλοῦσιν.

ΧΑΤΕΡΟΙ ΤΟΚΟΥ] ἀντὶ τοῦ καὶ ἄλλοι. Ἀττικῶς εἶπε· λείπει ἡ ὑπέρ. καὶ ἕτεροι ὑπὲρ τόκου ἐνέχυρα παρ' ἐμοῦ λήψεσθαί φασιν. μᾶλλον δὲ τὴν ὄχλησιν δείκνυσι τὴν κατ' αὐτοῦ, οὓς φησι τόκου χάριν ἐνεχυριάσειν αὐτὸν ἀπειλεῖν. *ἐνέχυρον ἐξ ἐμοῦ λαβεῖν. *Gl. Br.*

35. ΕΤΕΟΝ Ω ΠΑΤΕΡ] ταῦτα οὐκέτι ὀνειροπολούμενος ἀλλ' ἐγερθεὶς λέγει, ἑωρακὼς τὸν πατέρα ὀδυρόμενον. τοῦτο δὲ οὐκέτι καθεύδων, ἀλλ' ἐγερθείς.

36. ΤΙ ΔΥΣΚΟΛΑΙΝΕΙΣ ΚΑΙ ΣΤΡΕΦΗι] τί περιστρέφῃ συνεχῶς. συμβαίνει δὲ τοῖς ἀγρυπνοῦσι τοῦτο πάσχειν, τῇδε κἀκεῖσε ῥίπτειν ἑαυτοὺς καὶ μεταβάλλειν.

37. ΔΑΚΝΕΙ ΜΕ ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΤΙΣ] παίζων τὸν κόριν ἢ τὴν ψύλλαν καλεῖ. οἱ δὲ δήμαρχοι οὗτοι τὰς ἀπογραφὰς ἐποιοῦντο τῶν ἐν ἑκάστῳ δήμῳ χρεῶν[1] καὶ τὰ ληξιαρχικὰ γραμματεῖα παρ' αὐτοῖς ἦν· συνῆγόν τε τοὺς δήμους, ὅτε δέοι, καὶ ψῆφον αὐτοῖς ἐπεδίδοσαν, καὶ ἐνεχυρίαζον. Ἀριστοτέλης δὲ περὶ Κλεισθένους φησὶ "κατέστησε καὶ δημάρχους τὴν αὐτὴν ἔχοντας ἐπιμέλειαν τοῖς πρότερον ναυκράροις· καὶ γὰρ τοὺς δήμους ἀντὶ τῶν ναυκραρίων ἐποίησεν." οἱ πρότερον ναύκραροι, εἴτε ὑπὸ Σόλωνος καταστάθέντες εἴτε καὶ πρότερον. οὗτοι δὲ τὴν πομπὴν τῶν Παναθηναίων ἐκόσμουν, Κλεισθένους καταστήσαντος ἀντὶ ναυκράρων. ἔστι δὲ δήμαρχος ὁ τὴν ἐπώ-

[1] Χωρίων *Harpocration* et *Suidas*.

νυμον ἀρχὴν ἄρχων. καὶ Ἀσκληπιάδης *ὁ* Ἀλεξανδρεὺς *τοὺς κατὰ δῆμον ἄρχοντάς φησι.* Δημήτριος *δὲ ὁ* Φαληρεὺς *οὕτω φησί· "καὶ δημάρχους οἱ περὶ* Σόλωνα *καθίσταντο ἐν πολλῇ σπουδῇ, ἵνα οἱ κατὰ δῆμον διδῶσι καὶ λαμβάνωσι τὰ δίκαια παρ' ἀλλήλων." ἔδει οὖν τὸν δήμαρχον ἀγαγεῖν εἰς τοὺς οἴκους τοὺς ἐνεχυριαζομένους. παίζει δὲ, ὡς εἰ ἔλεγε κόρις ἢ ψύλλα. ὄνομα δὲ πολιτείας οἱ δήμαρχοι, οὓς ἐχρῆν ἐνεχυριάζειν τοὺς ἀγνώμονας τῶν χρεωστῶν. *δέον εἰπεῖν κόρεις. οἱ γὰρ κόρεις ἐν τοῖς στρώμασιν ὄντες τοὺς ὑπνοῦντας δάκνουσιν. ὁ δὲ μεμνημένος ὅτι εἰς δικαστήριον ἥξει ὑπὸ τῶν δανειστῶν, δήμαρχος φησί. δήμαρχος δέ ἐστιν ὁ τοῦ δήμου προστάτης, ὃν φασὶν ἰδιωτικῶς δοῦκαν.* Schol. C.

38. ΚΑΤΑΔΑΡΘΕΙΝ] *οἱ* Ἀττικοὶ *παροξύνουσι καταδάρθειν. κυρίως δὲ τὸ ἐπὶ δέρματος κοιμᾶσθαι. ταῦτα δὲ εἰπὼν ὁ νεανίσκος συγκαλυψάμενος καὶ στραφεὶς πάλιν κοιμᾶται.* *Ω ΔΑΙΜΟΝΙΕ] *κακοδαίμων.* ΚΑΤΑΔΑΡΘΕΙΝ] *κοιμηθῆναι.* Gl. Victor.

41. ΕΙΘ' ΩΦΕΛ' Η] *τὸ ὤφελε τινὲς ἐπιῤῥηματικῶς δέχονται, ὡς τὸ "ὤφελε μηδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες" καὶ τὸ* Εὐριπίδου *ἐν* Μηδείᾳ *κατ' ἀρχὰς τοῦ δράματος, ἵν' ᾖ παράλληλον τὸ σχῆμα, τοῦ πρεσβύτου συνεχέστερον ἀπευχομένου τῇ προμνηστρίᾳ· ὁ δὲ ποιητὴς ῥῆμα αὐτὸ οἶδεν "οὐκ ὄφελον* Τρώεσσι *κοτεσσάμενος" καὶ "μὴ ὄφελες λίσσεσθαι ἀμύμονος* Αἰακίδαο." *τὸ δὲ φεῦ ἰδίως.*

Η ΠΡΟΜΝΗΣΤΡΙΑ] *ἡ προνοήσασα τῶν γάμων προμνήστρια καλεῖται, ἡ νῦν προξενήτρια. *ἡ τοῦ γάμου πρόξενος.* Gl. Br.

43. ΕΠΗΙΡΕ] *κυρίως τὸ ἀνεχαύνωσεν, ἀνεκούφισεν, ἐπαγγελλομένη προῖκα μεγάλην εἰσοίσειν τὴν γυναῖκα. καταχρηστικῶς δὲ ἀνέπεισεν. *παρεκίνησε, κατέπεισε.* Gl. Br.

45. ΕΥΡΩΤΙΩΝ] *ἀντὶ τοῦ ἱδρῶν. ἑρμηνεύει δὲ τοῦτο διὰ τοῦ εἰκῇ κείμενος· εὐρωτιῶσι γὰρ τὰ εἰκῇ κείμενα, ὥσπερ νοτίδος αὐτοῖς ἐγγινομένης καὶ σηπούσης. καὶ εὐρὼς ὁ σκώληξ. ἐπεὶ τοῖς ἀμελῶς κειμένοις ἱδρὼς προσίζει, τουτέστι νοτίς. τοιοῦτος δὲ ὁ τῶν ἀγροίκων βίος· ὁ γὰρ αὐτῶν οἶκος πυρῶν καὶ δερμάτων μεστὸς ὢν οὐδεμίαν ἔχει τῶν τοιούτων πραγμάτων εὐθεσίαν, ἀλλ' ἄλλο ἀλλαχῇ κεῖται, ὡς ἔτυχε. τὸ δὲ ἀκόρητος ἀκαλλώπιστος· κορεῖν γὰρ καλλωπίζειν, ὅθεν καὶ νεωκόρος.*

46. ΣΤΕΜΦΥΛΟΙΣ] *στέμφυλα κυρίως λέγεται τὰ ἀποπιέσματα τῶν ἐλαῶν, περιπίσματα δὲ τὰ ἐκ τῶν σταφυλῶν ἀποπιεζόμενα. εὑρίσκεται δὲ καὶ ἀνάπαλιν τὰ στέμφυλα ἐπὶ τῶν σταφυλῶν καὶ τὰ περιπίσματα ἐπὶ τῶν ἐλαῶν. *ταριχευμέναις σταφύλαις.* Gl. Br.

47. ΤΟΥ ΜΕΓΑΚΛΕΟΥΣ] *ἐδιπλασίασε τὸ ὄνομα εἰρωνευόμενος. τοῦ* Ἀλκμαιωνιδῶν *δὲ οὗτοί εἰσι γένους. αὐτὸς δὲ διεβάλλετο ὡς δοῦλος. ὁ πρῶτος οὖν* Μεγακλῆς Κοισύρας *ἦν υἱός, ἥτις ἦν ὑπερβαλνουσα γένει καὶ πλούτῳ. ἦν δὲ ἐξ* Ἐρετρίας· *διὸ καὶ κοισυρεῖσθαι τὸ μέγα φρονεῖν παρ'* Ἐρετριεῦσιν.

48. ΑΓΡΟΙΚΟΣ ΩΝ ΕΞ ΑΣΤΕΟΣ] *οὐκ ἀργῶς τῇ παραθέσει νῦν ἐχρήσατο. οὐ γὰρ ὀνειδίσαι βουλόμενος ἑαυτὸν ἄγροικον καλεῖ (ἀνόητον γὰρ καὶ ἄγροικον παντάπασι διαβάλλειν ἑαυτόν), ἀλλὰ πρῶτον μὲν λεληθότως διὰ τούτου τὴν εὐπορίαν δείκνυσι τὴν ἑαυτοῦ. οὐ γὰρ ἄν, εἰ μὴ πάνυ ἦν πλούσιος, ἐπεδικάσατο ἂν αὐτοῦ ἡ γυνή, καὶ τῇ δόξῃ αὐχοῦσα τοῦ γένους καὶ τῇ ἐν ἄστει διατριβῇ. δόξαν γὰρ εἰώθασιν οἱ ἄνδρες ἔχειν οὐχ ἧττω τῶν γυναικῶν. ὁ δὲ τῇ ἀντιπαραθέσει καὶ τοῦτο ἐπιστώσατο, φήσας αὐτὸν ἀγροῖκον εἶναι, τὴν δὲ γυναῖκα πολιτικήν. θαυμαστὸν γὰρ οὐδὲν, εἰ ἄνθρωπον ἰδιοπράγμονα καὶ μέτριον τοὺς τρόπους τῇ ἐπὶ τῆς ἀγροικίας διαίτῃ γύναιον ὑπέταξε πολιτικὸν καὶ κατεδουλώσατο.*

49. ΣΕΜΝΗΝ] *οὐ τὴν σώφρονα· οὐ γὰρ ἐπαινεῖ αὐτήν. ἀλαζόνα καὶ ὑπέρογκον καὶ σοβαρὰν τῷ εἴδει, τρυφῶσαν δὲ ἱματίοις καὶ τῇ ἄλλῃ δαπάνῃ. *σοβαρὰν τὸ ἦθος.* Gl. Br.

ΕΓΚΕΚΟΙΣΥΡΩΜΕΝΗΝ] *περισσῶς κεκοσμημένην. ἢ ἔθνος ἡ* Κοισυρόπολις *ὀνομάζεται, πάνυ αἰσχρὸν καὶ μυσαρόν. ἢ τὰ τῆς* Κοισύρας *φρονοῦσαν. ἔστι δὲ* Ἐρετριακὸν *τὸ ὄνομα· οὗτοι δὲ εἰς τρυφὴν διαβάλλονται. αὕτη δὲ ἐγαμήθη* Πεισιστράτῳ *ἐπιχειρήσαντι τυραννεῖν. *περισσῶς κεκοσμημένην, κεκαλλωπισμένην, ὁμοίως τῇ* Κοισύρᾳ. *αὕτη δὲ ἦν γυνή τις πάνυ ἑαυτὴν κοσμοῦσα ἱματίοις καὶ τῇ ἄλλῃ διαίτῃ, ὡς τοὺς ὁρῶντας ἐκπλήττεσθαι.* Schol. Br.

51. ΤΡΥΓΟΣ] *νέου οἴνου, ἢ τῆς ὑποστάθμης.* ΤΡΑΣΙΑ *δὲ λέγεται ὁ τόπος ὅπου ψύχεται τὰ σῦκα καὶ ταριχεύεται, ἢ σανίς. τρία δὲ εἶπε τὰ αὐτοῦ, τρυγὸς, τρασιᾶς (ἀντὶ τοῦ σύκων) καὶ ἐρίων περιουσίαν. καὶ τὰ ἐκείνης δέ. ἐλεγκτικὸν δὲ τὸ τοιοῦτον σχῆμα.*

*ΤΡΑΣΙΑΣ] *ξύλου ἐν ᾧ τὰς ὀπώρας ἐξήραινον.* Gl. Br.

ΕΡΙΩΝ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ] *ἀντὶ τοῦ πλούτου. τοιοῦτος δὲ ὁ γεωργικὸς βίος. ἀπὸ δὲ τοῦ καθόλου ἐπὶ τὰ κατὰ μέρος ἦλθε. καθόλου γὰρ ἐν τοῖς ἐπάνω εἰπὼν τὴν εὐδαιμονίαν τὴν ἑαυτοῦ, "βρύων μελίτταις καὶ προβάτοις καὶ στεμφύλοις," πάλιν καταμερίζει αὐτά. ἀπὸ μὲν γὰρ*

τῶν προβάτων τὰ ἔρια, ἀπὸ δὲ τῶν στεμφύλων τρὺξ καὶ οἶνος, ἀπὸ δὲ τρασιᾶς τὰ σῦκα.

52. ΚΑΤΑΓΛΩΤΤΙΣΜΑΤΩΝ] αἰσχρῶν φιλημάτων καὶ περιεργοτέρων. ἢ εἶδος αἰσχροῦ φιλήματος τὸ καταγλώττισμα. κυρίως δὲ καταγλώττισμα, ὅταν ἐν τῷ καιρῷ τῆς συνουσίας ὁ ἀνὴρ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ τῷ τῆς γυναικὸς ἐμβάλλῃ στόματι. ἔστι δὲ καὶ ὁ λαφυγμὸς κατὰ μέν τινας τὸ αὐτό, κατὰ δέ τινας ἡ ἄλογος καὶ καθ' ὑπερβολὴν δαπάνη. ἔστι γὰρ λάπτω καὶ λαφύσσω τὸ ῥοφῶ, κυρίως ἐπὶ κυνῶν καὶ χοίρων· ὅθεν παράγεται καὶ ὁ λαφυγμός. εἰκότως δὲ ταῦτα καταλέγει, δεικνὺς ὅτι αἱ εὐγενεῖς γυναῖκες ὑπὸ τῆς ἄγαν τρυφῆς τοιαῦτα πράττουσιν.

53. ΛΑΦΥΓΜΟΥ] τῆς περὶ τὰ ἐδέσματα πολυτελείας. τουτέστιν ἀσωτίας· λαφυγμὸν γὰρ λέγει τὸ ἀπλήστως ἐσθίειν. Εὔπολις ἐν Κόλαξι "λαφύσσεται λαφυγμὸν ἀνδρεῖον πάνυ." Ὅμηρος "ἔγκατα πάντα λαφύσσει."

ΚΩΛΙΑΔΟΣ] οἱ μὲν Κωλιάδα τὴν θεὸν καλοῦσι, νεανίου Ἀττικοῦ ἀποδράντος ἀπὸ λῃστῶν συμμαχίᾳ τῆς θεοῦ, καὶ οὕτως αὐτὴν ὀνομάσαντος, καθάπερ αὐτὸς δεθεὶς τῶν κώλων ἀπελύθη ὑπὸ γυναικὸς (οἱ δὲ θυγατρὸς) τοῦ ἀρχιλῃστοῦ δι' ἔρωτα· οἱ δὲ τόπον ἐοικότα κώλοις ἀνδρὸς, ἔνθα ἡ θεὸς τιμᾶται. ἔνιοι δὲ, Ἴωνος θύοντος κόρακα ἁρπάσαι κωλῆν καὶ ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ ἀποθέσθαι· ὅθεν οὕτως ὠνομάσθη. ΑΛΛΩΣ. Κωλιὰς ναός ἐστιν Ἀφροδίτης, οὕτω καλούμενος ἀπό τινος νεανίσκου Ἀττικοῦ ἁλόντος ὑπὸ Τυῤῥηνῶν καὶ δεθέντος τὰ κῶλα· εἶτα ἐρασθείσης αὐτοῦ τῆς θυγατρὸς τοῦ Τυῤῥηνοῦ καὶ λυσάσης ἐπανελθὼν εἰς Ἀθήνας χαριστήριον τῇ Ἀφροδίτῃ ναὸν ἱδρύσατο Κωλιάδος, διὰ τὸ τὰ κῶλα λελύσθαι. *Κωλιὰς ναός ἐστιν τῆς Ἀφροδίτης οὕτω καλούμενος, ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος τὴν προσηγορίαν λαβών. νεανίας γὰρ Ἀττικὸς, ἁλοὺς ὑπὸ Τυῤῥηνῶν, δεσμῷ δουλεύων, ἐρασθείσης αὐτοῦ τῆς θυγατρὸς τοῦ ἔχοντος καὶ ἀπολυσάσης, ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἔχοντος. οὕτως ἐλευθερωθεὶς καὶ εὐχαριστήριον τῇ Ἀφροδίτῃ . . . ναὸν ἱδρύσατο. Κωλιάδα δὲ προσηγόρευσε τὸν τόπον ἀπὸ τῶν κώλων, ἃ ἐν τοῖς δεσμοῖς κατεπονεῖτο. ἡ δὲ Γενετυλλὶς δαίμων περὶ τὴν Ἀφροδίτην τῆς γενέσεως ἔφορος. *Rav.*

ΓΕΝΕΤΥΛΛΙΣ ἡ τῆς γενέσεως ἔφορος Ἀφροδίτη.

54. ΟΥ ΜΗΝ ΕΡΩ Γ', ΩΣ ΑΡΓΟΣ, ΑΛΛ' ΕΣΠΑΘΑ] πρὸς τὸ ἀργὸς ἐσπάθα, καὶ τοῦτο εἰρωνευόμενος· περὶ γυναικὸς δὲ λέγει. ἀντὶ τοῦ κατηνάλισκε, κατήσθιε· καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἀργὸς ἦν. Ἀττικοὶ δὲ ἐπὶ τῶν θηλυκῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων κέχρηνται καταλήξεσιν, ὡς ἐνταῦθα, καὶ παρ' Ὁμήρῳ "κλυτὸς Ἱπποδάμεια" καὶ Εὐριπίδῃ ἐν Ἑκάβῃ "τὸ δ' αὖ λίαν παρεῖλες ἀγγελθεῖσά μοι γενναῖος." σπαθᾷν δὲ τὸ ἀφειδῶς καταναλίσκειν· καὶ παρὰ τοῖς ῥήτορσιν εἴρηται πολλάκις. οἰκείως δὲ νῦν τῇ λέξει χρῆται ἐπὶ γυναικός· καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν ὑφαινομένων ἱματίων σπαθᾷν τὸ ἄγαν κρούειν τὴν κρόκην. δύναται μὲν οὖν τὸ σπαθᾷν ἐπ' ἀμφοτέρων νοεῖσθαι· ὅτι δὲ νῦν ἐπὶ τοῦ πολλὰ δαπανᾷν παρείληπται, δῆλον ἐκ τοῦ ἐπιφερομένου, "ἐγὼ δ' ἂν αὐτῇ θοἰμάτιον δεικνὺς τοδί, κατὰ πρόφασιν ἔφασκον, ὦ γύναι, λίαν σπαθᾷς." τοῦτο δὲ ἐπήνεγκε διττὸν ὂν, τό τε ἀναλοῦν καὶ τὸ ὑφαίνειν.

56. ΣΠΑΘΑιΣ] ἐργάζῃ. εἰρωνικῶς καὶ τοῦτο· δεικνὺς γὰρ αὐτῇ τὸ ἱμάτιον παραῤῥαγὲν ἔλεγε τοῦτο αὐτῇ.

58. ΠΟΤΗΝ] πότης Ἀττικῶς ὁ ταχέως ἀναλίσκων λύχνος.

60. ΘΡΥΑΛΛΙΔΩΝ] ἀπὸ τοῦ θρύου τὸ παλαιὸν τὰ ἐλλύχνια. τὰ γὰρ παχέα ἐλλύχνια πολὺ ἔλαιον δαπανῶσι.

61. ΜΕΤΑ ΤΑΥΘ' ΟΠΩΣ] μετὰ τὸ ἐπιτιμῆσαι τῷ οἰκέτῃ ἐπὶ τὸ διήγημα πάλιν ἀνατρέχει τοῦ γάμου. οὐ μὴν συναπτέον πάντα τὸν στίχον, ἀλλ' ἀναπαυστέον μέχρι τοῦ υἱός· εἶτα διαστήσαντα χρὴ μεθ' ὑποκρίσεως ἐπάγειν οὑτοσί, ὡς ἀχθομένου αὐτοῦ τῇ γενέσει.

62. ΤΗΓΑΘΗι] καὶ τοῦτο εἰρωνευόμενος λέγει· οὐ γὰρ ἀγαθὴν αὐτὴν παρίστησι στασιαζόμενος, ὥστε ὑπὸ τῆς φιλονεικίας καὶ εἰς λοιδορίαν ἐκτραπῆναι.

65. ΞΑΝΘΙΠΠΟΝ] ὁ Ξάνθιππος Περικλέους ἦν πατὴρ, ὃς ἦν τοῦ τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν γένους. ἐσεμνύνετο δὲ τὸ γύναιον θείῳ Μεγακλεῖ, τρίτον νικήσαντι Ὀλύμπια καὶ δι' ἱπποτροφίαν κατελθόντι ἐκ τῆς φυγῆς· ἐδίωξε γὰρ αὐτὸν ὁ Πεισίστρατος, ὃν καὶ μετεπέμψατο παραχωρήσαντα αὐτῷ τὸ τῆς νίκης κήρυγμα. Καλλίας δὲ ὁ δᾳδοῦχος, προσελθὼν ἐν τῇ ἱερᾷ στολῇ κατὰ Περσῶν ἐν Μαραθῶνι καὶ ἀριστεύσας κατὰ βαρβάρων, καὶ τρίτον Ὀλύμπια νικήσας ἅρματι, τὸν υἱὸν Ἱππόνικον ὠνόμασε. λέγεται δὲ τοῦτον πλουτῆσαι μάλιστα, αἰχμαλώτου τινὸς ἐν τῇ μάχῃ τῶν βαρβάρων προσελθόντος αὐτῷ καὶ μηνύσαντος θησαυρόν· καὶ αὐτὸν ὕστερον ἀπέκτεινεν ὁ Καλλίας. Ξάνθιππος μὲν οὖν ἐγένετο Περικλέους πατήρ. οὐδὲν δὲ νῦν πρὸς αὐτὸν ἐπικοινωνεῖ τὸ λεγόμενον, πλὴν εἰ μὴ ἄρα διὰ Κοισύραν (ἣν ἔφαμεν δούλην οὖσαν μητέρα γενέσθαι τοῦ Μεγακλέους) τὸ ὄνομα τὸ Ξανθίππου εἰλήφει. παρῴδηται δὲ τὸ Περικλέους, Μεγακλέους, ὡς ἂν δυνάμενον ἀμφότερα δηλοῦν. δριμέα γὰρ καὶ ἀστεῖα τὰ τῆς κωμῳδίας σκώμματα.

67. ΤΕΩΣ] μέχρι τινός. τῷ χρόνῳ, μόλις. *Gl. Br.*

68. ΚΟΙΝΗι ΞΥΝΕΒΗΜΕΝ] ἀντὶ τοῦ ὡμονοήσαμεν, ὅτε καὶ ἀμφοτέρως ἡμῖν ἔδοξε τοῦτο. ἢ διότι ἀφ' ἑκατέρων τῶν γενῶν τῷ ὀνόματι ἐπετέθη μέρος.

69. ΕΚΟΡΙΖΕΤΟ] ἐκολάκευεν, οἷα τοῖς παιδίοις συμβαίνει τοῖς μικροῖς.

71. ΞΥΣΤΙΔ' ΕΧΩΝ] ξύστιδα προπαροξύνουσιν. ἤγουν πορφυρίδα. καὶ γὰρ μέχρι νῦν οἱ εἰσελαύνοντες ἀθληταὶ τοιούτῳ κοσμηθέντες σχήματι καὶ ἅρματος ἐπιβάντες διὰ μέσης πομπεύουσι τῆς πόλεως, ᾧ καὶ οἱ βασιλεῖς χρῶνται. ΑΛΛΩΣ. ξύστις λέγεται τὸ κροκωτὸν ἱμάτιον, ὃ οἱ ἡνίοχοι φοροῦσι μέχρι νῦν πομπεύοντες. χρῶνται δὲ αὐτῷ καὶ οἱ τραγικοὶ βασιλεῖς. *ξυστὶς εἶδος ἱματίου πορφυροῦ. ἄλλοι δέ φασι τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον σωσάνιον καὶ σῶζον τοὺς ἄνδρας. *Schol. Br,*

72. ΦΕΛΛΕΩΣ] τόπος οὕτω καλούμενος ἐν Ἀττικῇ. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περὶ τὸν Διόνυσόν ἐστί τις ἑορτὴ τοῖς Ἀθηναίοις Φέλλος καλουμένη, ἥτις τῶν Διονυσίων ἄρχεται. Λουκιανὸς δὲ ἐν τῷ περὶ τῆς Συρίης θεοῦ "φαλλοὺς" φησιν Ἕλληνες τῷ Διονύσῳ ἐγείρουσιν· ἐπὶ τῶν καὶ τοιόνδε τι φέρουσιν, ἄνδρας μικροὺς ἐκ ξύλου πεποιημένους, μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας. καλέεται δὲ τάδε νευρόσπαστα." καὶ παρακατιὼν δὲ "ἐν τοῖς προπυλαίοις τοῦ Συρίης θεοῦ ναοῦ φαλλοὶ ἑστᾶσιν, οὓς Διόνυσος ἐστήσατο." ΑΛΛΩΣ. τόπος τῆς Ἀττικῆς οὕτω καλούμενος. ἐκ τούτου δὲ φελλεάτας λέγουσι Δωριεῖς τοὺς κισσηρώδεις λίθους. αἱ δὲ αἶγες πρὸς τὰ τραχύτερα διώκουσι.

73. ΔΙΦΘΕΡΑΝ ΕΝΗΜΜΕΝΟΣ] ἐνδεδυμένος. ποιμενικὸν δὲ περιβόλαιον ἡ διφθέρα. Ἀττικοὶ δὲ λέγουσιν, ἣν νῦν ἰσάλην καλοῦμεν. ἔστι δὲ ἐκ δέρματος.

75. ΙΠΠΕΡΟΝ ΜΟΥ ΚΑΤΕΧΕΕ] ἔπαιξε παρὰ τὸν ἴκτερον. νόσημα δὲ ὁ ἴκτερος, ὃς περιχεῖται ταῖς ὄψεσι τῶν νοσούντων· διὸ καὶ τὸ κατέχεε κατὰ λόγον ἐπήγαγεν. οὕτω δὲ καὶ τοῖς χρήμασιν αὐτοῦ ἐπιβεβλῆσθαί φησιν ἵππερον, οἷον ἱππικὸν ἔρωτα, νόσον ἱππικήν, διὰ τὸ πολλὰ δεδαπανηκέναι. *ἱππικὸν ἔρωτα, ἀφανισμόν. *Gl. Br.*

ΤΩΝ ΧΡΗΜΑΤΩΝ] εὕρηται τοῦτο, καὶ ῥημάτων· ὅπερ οὕτως εἴποις, ἀλλὰ κατέχεε τῶν ῥημάτων ἐμοῦ ἱππικὸν ἔρωτα· τουτέστιν, ἐμοῦ ὡς οὐδὲν δεῖ δαπανᾷν ἀφειδῶς λέγοντος, λῆρον ἡγησάμενος τοὺς λόγους, ἀντετίθη αὐτοῖς ὡς ἐραστής ἐστιν ἵππων καὶ οὐδέποτε τούτου ἂν ἀποσταίη.

81. ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΙΟΝ] τὸ ὑποκορίζεσθαι φιλούντων ἔθος. κολακεύει δὲ νῦν τὸν υἱὸν καὶ προσποιεῖται φιλεῖν, ἵνα ἑτοιμότερον αὐτὸν πρὸς τὴν ἀξίωσιν ἑαυτοῦ πείθεσθαι παρασκευάσῃ.

82. ΚΥΣΟΝ ΜΕ ΚΑΙ ΤΗΝ ΧΕΙΡΑ ΔΟΣ] πρὸς τὸ Ὁμηρικὸν "χεῖράς τ' ἀλλήλων λαβέτην καὶ πιστώσαντο." φίλησον καὶ πρόσπτυξαι καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν. ἔθος δ' ἐπὶ πίστει καὶ συνθήκαις βεβαίαις τὰς δεξιὰς διδόναι ἀλλήλοις. *ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς τὰς δεξιὰς διδόναι ἀλλήλοις εἰς βεβαίωσιν τῶν συνθηκῶν. καὶ Ὅμηρος· χεῖράς τ' — πιστώσαντο. *Schol. Br.*

83. ΙΔΟΥ] τὸ αἰτηθὲν παρὰ τοῦ πρεσβύτου ποιῶν ὁ νεανίσκος τὴν δεξιὰν ὤρεξεν αὐτῷ. καὶ δῆλον ὅτι παρεπιγραφὴ τὸ ἰδού.

84. ΝΗ ΤΟΝ ΠΟΣΕΙΔΩ ΤΟΥΤΟΝΙ] ἅρμα δείξας ὄμνυσιν, ἢ ἄλλο τι ἡνιοχικὸν ἢ πολεμικὸν σκεῦος. κυρίως δὲ νῦν ὁ νεανίσκος ὄμνυσι τὸν Ποσειδῶνα θεὸν ἱππικὸν ὄντα, ἅτε καὶ αὐτὸς περὶ ἵππους ἐσπουδακώς. τουτονὶ δὲ τῷ κοινῷ τῶν ἀνθρώπων ἔθει χρώμενον αὐτὸν δεῖ νομίζειν εἰρηκέναι· εἰώθασι γὰρ ὀμνύντες λέγειν μὰ τοῦτον τὸν θεόν, μὰ τοῦτον τὸν Ἀσκληπιόν, ἄλλοι δὲ, ἀφίδρυμα ἔχοντα Ποσειδῶνος. διὰ τοῦτο καὶ ὁ πρεσβύτης τῷ ὅρκῳ ἀκολούθως ἄχθεται.

85. ΜΗ ΜΟΙ ΓΕ] μὴ εἴπῃς μοι, φησί, τὸν ἵππιον· οὐ γὰρ ἀνέχομαι τὸ τῶν ἵππων ἀκούειν ὄνομα, δι' οὓς ἀπολωλέκειν τὰ χρήματα.

89. ΕΚΣΤΡΕΨΟΝ] ἀντὶ τοῦ μετάβαλε, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ῥυπουμένων ἱματίων καὶ ἐκστρεφομένων. ἐκστρέψαι δὲ ἱμάτιον τὸ ἀλλάξαι τὸ πρὸς τὸ ἔσω μέρος ἔξω. ἄλλαξον οὖν, φησί, τοὺς τρόπους σου καὶ μεταβαλοῦ.

ΩΣ ΤΑΧΙΣΤΑ] μεταφορικῶς. τὸ γὰρ ὡς τάχιστα κυρίως ἐπὶ ἁρματηλάτου· ταχινὰ γὰρ τὰ ἅρματα.

92. ΝΗ ΤΟΝ ΔΙΟΝΥΣΟΝ] ἐπεὶ οὐκ ἐπιτρέπει τὸν Ποσειδῶνα ὀμνύναι, μεταβαλὼν τὸν Διόνυσον ὄμνυσιν.

93. ΤΩιΚΙΔΙΟΝ] τὸ οἰκίδιον, ὑποκοριστικῶς. σμικρύνει δὲ καὶ τοῖς ὀνόμασιν αὐτοῖς τὸ εὐτελὲς τῆς φιλοσοφίας εἰς πάντα δεικνύς. τὸ δὲ ΔΕΥΡΟ νῦν οὐ τοπικὸν ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἐλθέ. ἤγαγε δὲ δῆθεν αὐτὸν ἐπὶ τὴν Σωκράτους οἰκίαν.

95. ΨΥΧΩΝ ΣΟΦΩΝ] ἤγουν ἀνδρῶν φιλοσόφων. τοῦτο δὲ ἐπ' ἀμφοτέρων δύναται νοεῖσθαι· ἔστι γὰρ ἀμφίβολον καὶ ἄδηλον, πότερον τὰς ψυχὰς αὐτὰς λέγει σοφὰς ἢ τοὺς ἄνδρας σοφούς. ταῖς δὲ ψυχαῖς ἐκείνων ἔνεστι τὸ φροντιστήριον. ἐὰν μὲν γὰρ "ψυχῶν σοφῶν τοῦτ' ἐστὶ φροντιστήριον," ἐνδέχεται τὸ αὐτὰς εἶναι τὰς ψυχὰς σοφάς· ἐὰν δὲ ψυχῶν σοφῶν, ἀνδρῶν λέγει. δύναται δὲ καὶ σκώπτειν διὰ τούτου τὸν περὶ ψυχῆς Σωκράτους λόγον, καὶ ἀσαφῶς ἐπίτηδες εἰρηκέναι,

ἐπεὶ καὶ Σωκράτης ὁριζόμενος περὶ ψυχῆς ἀσαφῶς ἔδοξε λέγειν, καὶ ὥς τινες νομίζουσιν, ἀπεναντίας αὐτῷ, τὴν ἰδίαν ἀσθένειαν κατηγορίαν Σωκράτους ποιούμενοι. ἃ δὲ περὶ ψυχῆς ὥρισε, ταῦτα· "ψυχὴ πᾶσα ἀθάνατος. τὸ γὰρ ἀεικίνητον ἀθάνατον, τὸ δ' ἄλλο κινοῦν ἢ ὑπὸ ἄλλου κινούμενον, παῦλαν ἔχον κινήσεως, παῦλαν ἔχει καὶ ζωῆς."

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ] οἱονεὶ βουλευτήριον, ἢ σύνοδός τις καὶ θᾶκος σοφῶν. θᾶκος δὲ καλεῖται ὁ τόπος Ἀττικῶς, ἔνθα πολλοὶ συνέρχονται σκεψόμενοι. φροντισταὶ δὲ ἐκαλοῦντο οἱ περὶ τὸν Σωκράτη διὰ τὸ φροντίζειν ἀλλήλων[1] καὶ διὰ τοῦτο μηδέποτε παύεσθαι τῆς φροντίδος.

97. ΠΝΙΓΕΥΣ] ἡ τῶν ἀνθράκων κάμινος. διὸ ἐπιλέγει ΗΜΕΙΣ Δ' ΑΝΘΡΑΚΕΣ, διὰ τὸ ὑπὸ ἡλίου θερμαίνεσθαι. κυρίως δὲ πνιγεὺς, ἔνθα οἱ ἄνθρακες ἔχονται καὶ πνίγονται. ταῦτα δὲ πρότερος Κράτης ἐν Πανόπταις δράματι περὶ Ἵππωνος τοῦ φιλοσόφου κωμῳδῶν αὐτὸν λέγει· ἀφ' οὗ στοχαζόμενοί τινές φασιν ὅτι μηδεμιᾶς ἔχθρας χάριν Ἀριστοφάνης ἧκεν ἐπὶ τὴν τῶν Νεφελῶν ποίησιν, ὅς γε μήτε ἴδιόν τι μήτε ἁρμόττον, ἀλλὰ μηδὲ πρὸς ἓν ἔγκλημα ἦλθε Σωκράτους. δύο γὰρ κατ' αὐτοῦ ταῦτα προθεὶς ἐγκλήματα, τὸ περὶ οὐρανοῦ, ὅτι ἐστὶ πνιγεύς, καὶ ὡς ἱκανός ἐστι τὸν ἥττω λόγον διδάσκειν καὶ τὸν κρείττονα, τὸ μὲν κοινὸν τῶν φιλοσόφων ἁπάντων ἐπήγαγεν ἔγκλημα, φαίνεται δὲ καὶ ἐπὶ τούτων ὁ Ἵππων κωμῳδηθῆναι φθάσας, τὸ δὲ τῶν ἐγκλημάτων οὐδὲ τὸ σύνολον ἐπικοινωνεῖ φιλοσοφίᾳ. οὐ γὰρ τοῦτο ἐπαγγέλλονται οἱ φιλόσοφοι, δεινοὺς ποιήσειν λέγειν· ἴδιον δὲ τὸ τοιοῦτο μᾶλλον τῆς ῥητορικῆς· ὡς ἐπ' ἀμφοτέροις τὸν φιλόσοφον καθαρεύειν. οἳ δ' ὅτι ὁλόκληρον εἰς αὐτὸν συνέταξε δρᾶμα, δι' ἔχθραν νομίζουσιν αὐτὸν πεποιηκέναι, οὐκ ὀρθῶς οἴονται. πρῶτον μὲν γὰρ Δίφιλος εἰς Βοΐδαν τὸν φιλόσοφον ὁλόκληρον συνέταξε ποίημα, δι' οὗ καὶ εἰς δουλείαν ἐῤῥυπαίνετο ὁ φιλόσοφος, οὐ διὰ τοῦτο δὲ ἐχθρὸς ἦν. ἔπειτα Εὔπολις, εἰ καὶ δι' ὀλίγων ἐμνήσθη Σωκράτους, μᾶλλον ἢ Ἀριστοφάνης ἐν ὅλαις ταῖς Νεφέλαις αὐτοῦ καθήψατο. οὐδὲν δὲ χεῖρον ὑπομνησθῆναι τῶν Εὐπόλιδος· "δεξάμενος δὲ Σωκράτης τὴν ἐπίδειξιν Στησιχόρου οἰνοχόην ἔκλεψεν." οἷον δ' ἦν ὁρᾶν τὸν φιλόσοφον τὸ ἐν φανερῷ μάλιστα σκεῦος κατακείμενον κλέπτοντα καὶ ὑφαιρούμενον. ΠΝΙΓΕΥΣ] κάμινος. *Gl. Br.*

99. ΟΥΤΟΙ ΔΙΔΑΣΚΟΥΣΙΝ, ΑΡΓΥΡΙΟΝ ΗΝ ΤΙΣ ΔΙΔΩι] καὶ τοῦτο ψεῦδος διαβολῆς χάριν· οὐδεὶς γὰρ μισθὸν ἐτέλει Σωκράτει, ἐπεὶ ἐκεῖνος ἔφασκε μηδὲν εἰδέναι. διόπερ καὶ ὑπὸ Πυθίου σοφὸς ἐκρίθη· τοῦτο γὰρ αὐτοῦ πρῶτον ἔκρινεν εἶναι σοφὸν, τὸ γνωρίσαι ὅτι μηδὲν οἶδε. πῶς οὖν ἂν μισθὸν ἐπράττετο παρὰ τῶν συνόντων ὁ λέγων περὶ αὐτοῦ ὅτι οὐδὲν οἶδα;

103. ΑΛΑΖΟΝΑΣ] ἰδίως τοὺς ψεύστας ἐκάλουν. εἰκότως δὲ καὶ τοὺς φιλοσόφους ἀλαζόνας καλεῖ, ἐπεὶ λέγειν ἐπαγγέλλονται περὶ ὧν οὐκ ἴσασιν. ἢ ὅτι σεμνὰ ἔχοντες ἤθη ἀλαζόνες δοκοῦσιν. ΩΧΡΙΩΝΤΕΣ δὲ καὶ ΑΝΥΠΟΔΗΤΟΙ, ἐπεὶ μόνης ἀρετῆς φροντίζοντες, καὶ οὐ τρυφῆς, διώκουσι τὸ ἀπέριττον. ΠΟΝΗΡΟΙ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπίπονοι, ἄθλιοι.

105. ΧΑΙΡΕΦΩΝ] ἑταῖρος Σωκράτους ὁ Χαιρεφῶν· ὃς ἐκαλεῖτο καὶ νυκτερὶς διὰ τὸ μέλας εἶναι καὶ ἰσχνόφωνος.[2]

106. ΜΗΔΕΝ ΕΙΠΗιΣ ΝΗΠΙΟΝ] μηδὲν εὔηθες μηδὲ μειρακιῶδες μηδ' ἀνόητον εἴπῃς, ἀπὸ τοῦ μηδὲ τὰ νήπια παιδία εἰδέναι τι. *ΝΗΠΙΟΝ] μωρόν. *Gl. Br.*

107. ΚΗΔΕΙ] ἤγουν φροντίζεις, ΠΑΤΡΩιΩΝ δ' ΑΛΦΙΤΩΝ ἀντὶ τοῦ τῶν χρημάτων ἢ τῆς πατρῴας οὐσίας. τὸ δὲ ΣΧΑΣΑΜΕΝΟΣ ἀντὶ τοῦ καταπαύσας, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀποσχιζομένων καὶ διαχεομένων ὑδάτων. ΑΛΛΩΣ. καταλύσας, κατασπάσας, ἀποστὰς τούτου. σχάσαι γὰρ δὴ καὶ ὥσπερ διαστεῖλαι καὶ σχίσαι τὸ ὕδωρ τῇ κώπῃ ἐρεσσούσῃ. καὶ Πίνδαρος "κώπαν ἤδη μοι σχάσαι," καὶ Εὐριπίδης "σχάσον δὲ δεινὸν ὄμμα." ΑΛΛΩΣ. στήσας, καταπαύσας· σχάσαι γὰρ τὸ κωπηλατοῦντα στῆσαι τὴν κώπην. *ΣΧΑΣΑΜΕΝΟΣ] ἀφείς. *Gl. Br.*

109. ΜΑ ΤΟΝ ΔΙΟΝΥΣΟΝ] εὐλόγως Διόνυσον ὄμνυσι. τούτῳ γὰρ ἐπετελεῖτο τὰ Διονύσια, οἷς ἠγωνίζοντο οἵ τε τῆς τραγῳδίας καὶ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιηταί.

110. ΤΟΥΣ ΦΑΣΙΑΝΟΥΣ] οἱ μὲν ἵππους, οἱ δὲ ὄρνεα, ἔνιοι δ' ἵππους χάραγμα ἔχοντας φασιανοῦ ὡς ἀλεκτρυόνος. καὶ εἴπερ ἐστὶ τοῦτο μὴ κατεψευσμένον, οἰκεῖον ἂν εἴη τῇ τοῦ νεανίσκου σπουδῇ. οἱ δὲ περὶ Ἀρχίλοχον,[3] ὀρνίθων γένος. οἱ δὲ, ὅτι Φᾶσις ποταμός ἐστι Σκυθίας, ὅπου καλοὶ ἵπποι γίνονται. Λεωγόρας δὲ τρυφερός τις, ὁ Ἀνδοκίδου πατήρ. Πλάτων Περιαλγεῖ "ὦ θεῖε Μόρυχε, νῦν γὰρ εὐδαίμων ἔφυς, καὶ Γλαυκέτης ἡ ψῆττα, καὶ Λεωγόρας, οἳ ζῆτε τερπνῶς, οὐδὲν ἐνθυμούμενοι." Εὔπολις ἐν Αὐτολύκῳ β' ὡς καὶ διὰ Μυῤῥίναν ἑταίραν τὰ χρήματα ἀποβέβληκέ φησιν. οἱ δὲ, ἔχον-

[1] ἀλλοτρίων *Reizius.*
[3] Ἀρίσταρχον *Ruhnkenius.*
[2] λεπτόφωνος *Rav.*

τας τοῦ μηροῦ ἐγκεχαραγμένον φασιανόν. Λεωγόρας δὲ ὄνομα κύριον ἑνὸς τῶν Ἀθήνησι πολιτευσαμένων τότε. πατὴρ δὲ οὗτος ἦν Ἀνδοκίδου τοῦ ῥήτορος. ἄδηλον δὲ εἰ καὶ ὄρνεα ἔτρεφεν ὁ Λεωγόρας. μέμνηται δὲ αὐτοῦ ὡς ἱπποτρόφου. *Ἀθήναιος· καὶ τὸ ἐν Νεφέλαις δὲ ἐπὶ τῶν ὀρνίθων ἔγωγε ἀκούω, καὶ οὐκ ἐπὶ ἵππων, ὡς οἱ πολλοί· "τοὺς φασιανούς, οὓς τρέφει Λεωγόρας." δύναται γὰρ ὁ Λεωγόρας καὶ ἵππους τρέφειν καὶ ὄρνεις φασιανούς. κωμῳδεῖται γὰρ ὁ Λεωγόρας ὡς γαστρίμαργος ὑπὸ Πλάτωνος ἐν Περιαλγεῖ. *Junt.* Φᾶσις ποταμὸς Σκυθίας, ὅπου καλοὶ ἵπποι γίνονται. Λεωγόρα ὡς ἱπποτρόφου μέμνηται. οἱ περὶ Ἀρχίλοχον[1] ὀρνίθων τι γένος λέγουσι τοὺς φασιανούς. ἢ φασιανοὶ λέγονται οἱ ἔχοντες τῷ μηρῷ φασιανὸν ἐγκεχαραγμένον ἵπποι. *Rav.*

111. ΙΘ', ΑΝΤΙΒΟΛΩ] πορεύου. νῦν δέ, πείσθητί μοι. τὸ δὲ ἀντιβολῶ παρακαλῶ, Ἀττικῶς.

112. ΚΑΙ ΤΙ ΣΟΙ ΜΑΘΗΣΟΜΑΙ] οὐ γὰρ ἑαυτῷ ἔμελλε μαθεῖν, ἤγουν δι' οἰκεῖον θέλημα ἢ ὠφέλειαν, ἀλλὰ διὰ τὸ τοῦ πατρός· διὸ τὸ σοί λέγει. ἤγουν τί μαθήσομαι ὑπὲρ σοῦ.

113. ψεύδεται κἀνταῦθα ὁ κωμικὸς λέγων παρὰ Σωκράτει εἶναι τὸν ἄδικον λόγον. οὐ γὰρ Σωκράτης ἀλλὰ Πρωταγόρας ὁ Ἀβδηρίτης ἐφεῦρε αὐτὸν καὶ ἐδίδασκεν. *Schol. Cant.* 3.

ΑΜΦΩ ΤΩ ΛΟΓΩ] δυϊκῶς ἔκλινε. φησὶ δὲ ἀμφοτέρους τοὺς λόγους τοὺς περὶ Σωκράτην ἐκπαιδεύειν ἱκανῶς.

115. ΤΟΝ ΕΤΕΡΟΝ] τὸν δίκαιον νικᾶν. ὡς ἀγνοῶν δὲ τὸν δίκαιον εἶπε τὸν ἕτερον· ἐβούλετο γὰρ ἀδικίαν μανθάνειν.

121. ΤΟΥΣ ΙΠΠΕΑΣ ΤΟ ΧΡΩΜΑ] οἷον, οὐχ ὑπομείναιμι ὁραθῆναι ὑπὸ τῶν ἱππέων ὠχρὸς καὶ διεφθαρμένος· ἐκόμων γὰρ οἱ ἱππεῖς, οἱ δὲ φιλόσοφοι κατακείρονται. ΔΙΑΚΕΚΝΑΙΣΜΕΝΟΣ δὲ ἠμαυρωμένος, αἰσχρὸς καὶ διεφθαρμένος γενόμενος. οἱ γὰρ ἱππεῖς ἐν γυμνασίοις καὶ παλαίστραις διέτριβον. οὐ γενοίμην, φησίν, ὠχρός, ὡς οἱ περὶ τὸν Σωκράτη, καὶ ἀνυπόδητος καὶ ῥυπῶν· οἱ γὰρ ἱππεῖς εὔχροι καὶ ὑποδεδεμένοι καὶ ἐν γυμνασίοις ἐξεταζόμενοι. καὶ ἐν τοῖς Ἱππεῦσί φησι "μὴ φθονείτω δ' ἡμῖν μηδ' ἀπεστλεγγισμένοις," τουτέστι λιπῶσι. τοῦτο οὖν ὁ νεανίσκος δεδοικέναι φησί, τὸ ἀπέχθεσθαι τοῖς περὶ τὴν ἱππικὴν ἔχουσιν, εἰ καταλιπὼν τὸ κοσμεῖν τὸ σῶμα καὶ μετιέναι τὰ τῶν ἱππέων ἐπιτηδεύματα τὰ τῶν φιλοσόφων μετέλθοι. ὡς ἱππαζόμενον δὲ καὶ τοῦτον μετὰ τῶν ἱππέων φησὶ τάττεσθαι. *διακεκναισμένος) βεβλαμμένος, ἐφθαρμένος, ὠχρός, οἷόν ἐστι τὸ τῶν φιλοσόφων. *Gl. Br.*

122. ΜΑ ΤΗΝ ΔΗΜΗΤΡΑ] εἰκότως τὴν Δήμητρα ὄμνυσιν, ἐπεὶ περὶ τροφῶν ὁ λόγος ἐστί· τούτων γὰρ ἡ θεὸς εὑρετίς.

123. ΟΥΘ' Ο ΖΥΓΙΟΣ ΟΥΘ' Ο ΣΑΜΦΟΡΑΣ] ζύγιοι ἵπποι καλοῦνται οἱ ὑποβαλλόμενοι τῷ τοῦ ἅρματος ζυγῷ, τουτέστιν ὁ μέσος δεξιὸς καὶ ὁ μέσος ἀριστερός, σαμφόραι δὲ οἱ σῖγμα ἔχοντες περὶ τὸν μηρόν. καὶ διὰ τοῦ μ καὶ π γράφεται.

124. ΑΛΛ' ΕΞΕΛΩ Σ' ΕΣ ΚΟΡΑΚΑΣ] ἀλλ' ἐκβαλῶ σε καὶ διώξω σε τῆς οἰκίας τῆς ἐμῆς. τραχύτερον δὲ αὐτῷ διαλέγεται καὶ ἀπηνέστερον, τὴν ἐλπίδα τοῦ πείσειν αὐτὸν ἀπολωλεκώς.

125. ΟΥ ΠΕΡΙΟΨΕΤΑΙ ΜΕ] εἰκὸς γὰρ ἦν καὶ τοῦτον, σεμνυνόμενον ἐπὶ ταῖς τρισὶ νίκαις τοῦ πατρὸς, ἥδεσθαι τὸν νεανίσκον ὁρῶντα μετερχόμενον τὰ προγονικὰ ἐπιτηδεύματα.

127. ΑΛΛ' ΟΥΔ' ΕΓΩ ΜΕΝΤΟΙ] ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μέντοι ἀθυμήσω, διότι μὴ πέπεικα τὸν υἱόν, οὐδὲ τέλεον ἀφέξομαι τῆς γνώμης τῆς προκειμένης. οἷον οὐ παραδώσω ἐμαυτὸν ταῖς λύπαις.

128. ΔΙΔΑΞΟΜΑΙ] νῦν μὲν παθητικὸν ἀποδεκτέον. διδάξομαι δὲ τὸν υἱὸν φιλοσοφεῖν, κυριώτερον ἢ διδάξω· διδάξω μὲν γὰρ ὁ φιλόσοφος διδάσκαλος ἐρεῖ, διδάξομαι δὲ ὁ πατὴρ καὶ πᾶς ὁ παραδιδοὺς ἕτερον μανθάνειν. δύναται οὖν καὶ νῦν εἶναι τὸ αὐτό, ἵν' ᾖ νοούμενον, ἐπεὶ οὐ τὸν υἱόν, ἐμαυτόν. διδάξομαι ἔφη, ἅτε βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον. τὸ δὲ ἐμαυτὸν λείπει, τοῦ μέτρου οὐκ ἐπιτρέποντος. ΑΛΛΩΣ. ἀντὶ τοῦ διδασκάλῳ παραδώσω, ἐπεὶ μέσον ὂν τὸ διδάξομαι πρὸς ἄμφω τὰς ἐνεργείας χωρεῖ.

130. ΠΩΣ ΟΥΝ ΓΕΡΩΝ ΩΝ] ταῦτα καθ' ἑαυτὸν λογίζεται ἐν τῷ ἀπιέναι. τὸ δὲ βραδύς οὐκ ἐπὶ τῆς τοῦ σώματος κινήσεως παρείληφεν, ἀλλὰ τὸ μὴ ἀγχίνουν καὶ νωθὲς τῆς διανοίας δηλοῦν θέλει.

131. ΛΟΓΩΝ ΑΚΡΙΒΩΝ ΣΚΙΝΔΑΛΜΟΥΣ] λόγων ἰσχνῶν λεπτολογίας· λεπτὰ γὰρ καὶ ἰσχνὰ τὰ τῶν λόγων ζητήματα. σκινδαλμοὺς δὲ λεπτολογίας, ἀπὸ τῆς σκίσεως τῶν καλάμων. ἐξήγησις δὲ καὶ ἐπεξεργασία τῶν ἀκριβῶν λόγων οἱ σκινδαλμοί· ἰδίως γὰρ σκινδαλμοὺς καλοῦμεν τὰ λεπτότατα τῶν ξύλων καὶ τὰ τῶν καλάμων ξύσματα. τοῦτο δὲ ἐπὶ μὲν τῆς εὐθείας ὀξύνεται, ἐπὶ δὲ τῶν πλαγίων παροξύνεται.

132. ΤΙ ΤΑΥΤ' ΕΧΩΝ ΣΤΡΑΓΓΕΥΟΜΑΙ] διὰ τί ταῦτ' ἔχων κατὰ νοῦν, πιέζομαι καὶ συνθλίβομαι. στρὰγξ δέ ἐστιν, ὁ διὰ λεπτοτάτης ὀπῆς σχολῇ κατιὼν

[1] Ἀρίσταρχον *Hermannus.*

σταλαγμός. *Junt.* ΣΤΡΑΓΓΕΥΟΜΑΙ] ἀναβάλλω καὶ διατρίβω, βραδύνω. *Gl. Br.* ἀργῶν πιέζομαι καὶ συνθλίβομαι. *Gl. Victor.*

133. ΑΛΛ' ΟΥΧΙ ΚΟΠΤΩ ΤΗΝ ΘΥΡΑΝ] ἀλλ' οὐκ ἔχομαι τῶν ἐγνωσμένων. τοῦτο δὲ παρεγκύκλημα· δεῖ γὰρ αὐτὸν ἐλθεῖν καὶ κόψαι τὴν θύραν Σωκράτους. παρατηρητέον δὲ ὅτι ἐπὶ μὲν τῶν ἔξωθεν κρουόντων κόπτειν λέγουσιν, ἐπὶ δὲ τῶν ἔσωθεν ψοφεῖν. ἱκανῶς δὲ διέστειλε Μένανδρος, ἐπὶ μὲν τῶν ἔξω "κόψω τὴν θύραν" εἰπών, ἐπὶ δὲ τῶν ἔσω "ἐψόφηκε τὴν θύραν ἐξιών."

134. ΒΑΛΛ' ΕΣ ΚΟΡΑΚΑΣ] ἄπιθι ἐς κόρακας. ἔστι δὲ παροιμία ἐπὶ κατάρας λεγομένη, ἀντὶ τοῦ εἰς ἀπώλειαν καὶ εἰς φθοράν. Βοιωτοῖς γὰρ ἀναστάτοις ὑπὸ Θρακῶν γενομένοις εἶπεν ὁ θεὸς ἐκεῖ κατοικεῖν, ἔνθα ἂν ἴδωσι λευκοὺς κόρακας· οἱ δ' ἐν Θετταλίᾳ παρὰ τὸν Παγασητικὸν κόλπον εἶδον περιπταμένους τοὺς τοῦ ἡλίου ἱεροὺς κόρακας, οὓς παῖδες ἀφῆκαν γυψώσαντες ὑπὸ μέθης, καὶ τελεῖσθαι τὸν χρησμὸν φήσαντες ἐνταῦθα κατῴκησαν. οἱ δὲ ἐκ τοῦ ζώου λέγεσθαι τὴν παροιμίαν· ἐν γὰρ τοῖς ἐρημοτέροις τόποις ἐπιτηρεῖ τὰ πτώματα. Ζηνόδοτος [1] δὲ, ὁ τὰς Ταῤῥαίου καὶ Διδύμου παροιμίας ἐπιτεμὼν, "Βοιωτοὺς" φησὶν "Ἄρνην ποτὲ διοικοῦσι προείρητο ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐκπεσεῖσθαι λευκῶν κοράκων φανέντων. νεανίσκοι δέ ποτε μεθυσθέντες καὶ συλλαβόντες κόρακας, γυψώσαντες ἀφῆκαν πέτεσθαι. ἰδόντες δὲ οἱ Βοιωτοὶ ἐταράχθησαν ὡς τῆς μαντείας λαβούσης τὸ τέλος, καὶ φοβηθέντες οἱ νεανίσκοι, τὸν θόρυβον φυγόντες, ᾤκησάν τινα τόπον, ὃν ἐκάλεσαν Κόρακας. μετὰ δὲ ταῦτα ἐκβαλόντες τοὺς Βοιωτοὺς οἱ Αἰολεῖς ἔσχον τὴν Ἄρνην οἰκείαν οὖσαν, καὶ τοὺς ἁμαρτάνοντας μεθιστᾶσιν εἰς τοὺς Κόρακας καλουμένους."

135. ΚΙΚΥΝΝΟΘΕΝ] ἀπὸ δήμου τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς Κικύννα, ἔνθα ἄγεται καὶ τὰ Ἀπολλώνεια.

136. ΑΜΑΘΗΣ] ἰδιώτης καὶ ἀπαίδευτος.

137. ΑΠΕΡΙΜΕΡΙΜΝΩΣ] ἀμαθῶς καὶ ἀπείρως καὶ ἀνεπιστημόνως. τὸ δὲ ΛΕΛΑΚΤΙΚΑΣ σφοδρότητος καὶ βίας σημαντικόν· διόπερ καὶ τὴν μέμψιν ἐπήγαγεν, οὐ τὸ κροῦσαι καὶ τὸ προσελθεῖν αἰτιώμενος (οὐδὲ γὰρ πρὸς φιλοσόφου τὸ τοῖς δεομένοις μὴ παρέχειν τοῦ συνιέναι ἐξουσίαν), τὸν δὲ τρόπον μεμφόμενος, ὅτι βιαιοτέρως ἔπαισε τὴν θύραν ὡς διαταραχθῆναι τοὺς ἐμφιλοσοφοῦντας.

138. ΕΞΗΜΒΛΩΚΑΣ] ἐξέωσας, ἐξέβαλες. ἐξαμβλῶσαι δὲ ἰδίως ἐπὶ τῶν γυναικῶν λέγεται τῶν ἀποτικτουσῶν θᾶττον ἢ κατὰ τὸν τῶν ὠδίνων καὶ τῆς κυοφορίας νόμον· καὶ ἀμβλωθρίδιον φάρμακον ἀμβλίσκειν τὰς γυναῖκας ποιοῦν. ἰδίως δὲ νῦν ἐπὶ φιλοσόφων τὴν φροντίδα, ἐπεὶ καὶ μεριμνοφροντιστὰς ἐκάλουν αὐτούς, ὡς προεῖπεν. τοῦ δὲ Σωκράτους λέγοντος ὅτι τέχνην ἔχω τὴν μαιευτικὴν καὶ διὰ ταύτης ποιῶ τοὺς νέους ἀποτίκτειν τὰ νοήματα ἐν τῇ ἑαυτῶν ψυχῇ, τοῦτο νῦν κωμῳδεῖ Ἀριστοφάνης διὰ τοῦ ἐξήμβλωκας. *ἡμιτελῆ ἐποίησας διαφθείρας. *Gl. Br. Victor.*

139. ΤΗΛΟΥ ΓΑΡ ΟΙΚΩ ΤΩΝ ΑΓΡΩΝ] ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς ἀγροῖς. πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι αὐτῷ χρῶνται πόῤῥω τῆς πόλεως. ἄδηλον δὲ πότερον λέγει πόῤῥω τῶν ἀγροίκων αὐτὸς κατοικεῖν, ἢ ἐν τοῖς μακρὰν καὶ πολὺ τῆς πόλεως ἀπέχουσι. λέγεται γὰρ αὐτὸ παρὰ τὸ Εὐριπίδειον "τηλοῦ γὰρ οἴκων βιοτὸν ἐξιδρυσάμην." πρὸς τὸ σχῆμα οὕτω χρῶνται· πόῤῥωθεν ἐπὶ τῶν ἀγρῶν ὅτι ἀγροῖκος εἰμί. *Rav.*

140. ΠΡΑΓΜΑ] θεώρημα. *Gl. Victor.*

141. ΑΛΛ' ΟΥ ΘΕΜΙΣ ΠΛΗΝ ΤΟΙΣ ΜΑΘΗΤΑΙΣΙ ΛΕΓΕΙΝ] ἀλλ' οὐ δυνατόν. δηλονότι ἐπὶ διασυρμῷ καὶ διαβολῇ ταῦτα παρεισάγει λέγοντα τὸν θυρωρόν· ἀλλότριον γὰρ τῶν φιλοσόφων τὸ βασκαίνειν καὶ φθονεῖν.

142. ΑΝΗΡΕΤ'] ἐπύθετο, ἀνηρώτησεν. ΑΡΤΙ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐξ ὑπογυίου, ἵνα αὐτοσχεδιάζειν δοκῶσι. διαβάλλει δὲ τοὺς φιλοσόφους ὡς εὐτελῆ ζητοῦντας· διὸ καὶ ταῦτα γελοίου χάριν λέγεται, καὶ διὰ γελοίων τὴν Σωκράτους παρίστησιν ἀκρίβειαν.

ΧΑΙΡΕΦΩΝΤΑ] τῶν πάνυ γνωρίμων Σωκράτους ὁ Χαιρεφῶν. οὐδὲν δὲ αὐτοῦ διασέσωσται τῶν συγγραμμάτων. δοκεῖ δὲ γενέσθαι περίθερμος καὶ σφόδρα ἐχθρεύσας τῷ ἀδελφῷ. καὶ φησὶ Ξενοφῶν Σωκράτην ξυνάγοντα αὐτοὺς λέγειν ὡς οὐδὲν ὀφθαλμῶν ὄφελός τι, εἰ μὴ συμφωνοῖεν, οὐδὲ χειρῶν, οὐδὲ ποδῶν. δήμου δὲ ἦν ὁ Χαιρεφῶν Σφήττιος. τούτῳ καὶ ἡ Πυθὼ δοκεῖ τὸν περὶ τοῦ Σωκράτους χρησμὸν εἰπεῖν· "σοφὸς Σοφοκλῆς· σοφώτερος δ' Εὐριπίδης· ἀνδρῶν δὲ πάντων Σωκράτης σοφώτατος." τοῦτον τὸν χρησμὸν ὁμολογῶν [2] ἐν τῇ κατὰ φιλοσόφων ψεύδεσθαί φησι τὴν Πυθίαν· τοὺς γὰρ Πυθικοὺς χρησμοὺς ἐξαμέτρους εἶναι· καὶ ἔστι δὲ παρὰ κωμικῶν τινὶ "πῇ συγκεχωρῆσθαι τῷ χρησμῷ δύναται." [3] ὅτι δὲ καὶ ἄλλοι διὰ τριμέτρων πλείους χρησ-

[1] Ζηνόβιος *Suidas.* [2] τοῦτον τὸν χρησμὸν ὁ Δημοχάρης *Menagius.*
[3] εἰ συγκεχρῶσθαι τοῖς νεκροῖς δυνήσεται *Toupius.*

μοί, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πεζῷ λόγῳ λεχθέντες τῇ Πυθίᾳ, τὸ μὲν καὶ ἐπ' ἐμοὶ μέχρι καὶ νῦν κεχρηκέναι τὸν Πύθιον οὕτω παρήσω λέγειν· ἀλλὰ τῶν ἀρχαίων παραδείγματος ἕνεκα χεῖρον οὐδὲν μνημονεῦσαι. τοῦτο μὲν γὰρ ἐπί τῳ φέρεται οὗτος ὁ χρησμὸς ἐξενεχθεὶς ὑπὸ τῆς Πυθίας "ἐμοὶ μελήσει ταῦτα καὶ λευκαῖς κόραις." ἐν Λέσβῳ δὲ Γονναπαίου Ἀπόλλωνος ὁ δοθεὶς Πέλοπι, αἰτοῦντος αὐτὸν ἀνάθημα τοῦ θεοῦ τὴν ἄρνα τὴν χρυσῆν, ἕτερα παρέχοντα κειμήλια. ἔστι δ' οὕτως· "ὃ βούλομαι, δός· μὴ δίδου δ', ὃ μὴ θέλω." φέρει δὲ τὸν χρησμὸν τοῦτον Ἀντικλείδης ἐν τοῖς Νόστοις. καὶ ἑτέρους πλείστους ἄν τις ἔχοι λέγειν τοιούτῳ ἐξενεχθέντας μέτρῳ.

146. ΨΥΛΛΑΝ μὲν Ἀττικῶς, ὃν ἡμεῖς ψύλλον καλοῦμεν. τὸ δὲ λεγόμενον τοιοῦτο, τὸ πήδημα τῆς ψύλλης διαμετρῆσαι τοῖς αὐτῆς τῆς ψύλλης ποσίν, ὁπόσους τούτους πηδήσειε. δῆλον δὲ ὅτι ταῦτά φησι διασῦραι βουλόμενος τὰ τῶν φιλοσόφων ζητήματα ὡς ἰσχνὰ καὶ λόγου μηδενὸς ἐχόμενα. διὸ καὶ τὰ ἑξῆς γελοίου χάριν αὐτῷ λέλεκται.

147. ΤΟΥ ΧΑΙΡΕΦΩΝΤΟΣ ΤΗΝ ΟΦΡΥΝ] ἰστέον ὅτι αὐτοπροσώπως εἰσῆγον τοὺς κωμῳδουμένους, καὶ ὅτι γελοίου χάριν παρείληφε τοῦτο. αὐτίκα γοῦν οὐδὲ ἄλλου τινὸς ἐμνημόνευσε μέρους τοῦ σώματος ἢ τοῦ ἐν ἑκατέρῳ γελοίου· ὁ μὲν γὰρ μεγάλας εἶχε τὰς ὀφρῦς ὁ Χαιρεφῶν, ὁ δὲ φαλακρὸς ἦν ὁ Σωκράτης.

151. ΤΩ ΠΟΔΕ] δυϊκὸν τὼ πόδε, ἐπὶ τῆς ψύλλης κακῶς· λέγεται γὰρ ἓξ ἔχειν πόδας. ΨΥΓΕΙΣΗι δὲ ἀντὶ τοῦ θανούσῃ.

152. ΠΕΡΣΙΚΑΙ] εἶδος ὑποδήματος αἱ Περσικαί, ὡς καὶ Ἡρόδοτος. ἐπεὶ δὲ καὶ δένδρου ὄνομά ἐστι Περσικαί, διὸ καὶ περιέφυσαν εἶπεν, ὡς ἐπὶ δένδρου. ἔστι μὲν γὰρ καὶ δένδρον, ἔστι δὲ καὶ ὑποδημάτων εἶδος γυναικείων. διὸ ἐπιφέρει ΥΠΟΛΥΣΑΣ. διὰ δὲ τὸ δένδρον παίζων ΠΕΡΙΕΦΥΣΑΝ εἶπεν.

153. ΤΑΥΤΑΣ ΥΠΟΛΥΣΑΣ] ἀδύνατον· οὔτε γὰρ ὑπόδημα δύναται φορέσαι ψύλλα, οὔτε ὑπολύσασθαι, οὔτε μετρῆσαι τῷ προσπλασθέντι κηρῷ τοῖς ποσὶ τὸ διάστημα τοῦ πηδήματος. ἀλλ' ἀδύνατον ἀδυνάτῳ ἐπήγαγεν· οὔτε γὰρ τὰ ὑποδήματα ἐκ κηροῦ φῦναι φύσιν ἔχει, οὔτε τῶν τῆς ψύλλης ποδῶν ταῦτα δυνατὸν ἦν ἐξελεῖν, καὶ διαμετρῆσαι τῷ τοῖς ποσὶν αὐτῆς προσπλασθέντι κηρῷ τὸ διάστημα τοῦ πηδήματος.

157. ΣΦΗΤΤΙΟΣ] ἀπὸ δήμου τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς.

158. ΟΠΟΤΕΡΑ ΤΗΝ ΓΝΩΜΗΝ] ἀντὶ τοῦ πῶς διανοεῖται καὶ διαλογίζεται περὶ τῶν ἐμπίδων. τὸ δὲ ὁπότερα ἀντὶ τοῦ ὁποτέρως. ἐμπίδας δὲ, οὓς ἡμεῖς κώνωπας καλοῦμεν· οἱ δὲ εἶδος κώνωπος παραποτάμιον, ζώνην ἔχοντος.

159. ΚΑΤΑ ΤΟ ΣΤΟΜ' ΑιΔΕΙΝ] ἀντὶ τοῦ διὰ τοῦ στόματος φθέγγεσθαι καὶ βοᾷν, ἢ διὰ τοῦ ὀῤῥοπυγίου. τὰ γὰρ τοιαῦτα τῶν ζώων τροφὴν μὲν λαμβάνει στόματι, φθέγγεται δ' αὐτῷ οὐκέτι. καὶ γάρ ἐστιν ἐκ τῶν τεττίγων τοῦτο καὶ τῶν ἐγκελάδων ἰδεῖν, ἃ καὶ οὕτω προσηγορεύθησαν, ἐπεὶ ἐν αὐτοῖς τὸν κέλαδον ἔχουσιν. οὕτω γὰρ καὶ τὰ τοιαῦτα ζῶα πάντα διὰ τοῦ στήθους τὴν φωνὴν προΐεται. εἰ γὰρ τοῦτο λάβοιο, καὶ οὔτε φθέγξαιτο τὸ ἐγκέλαδον οὔτε ὁ μουσικὸς καὶ καλὸς τέττιξ ἔτι προΐοι φωνήν· τῆς αὐτῆς γὰρ καὶ ὁ τέττιξ ἐστὶ φύσεως, καὶ τὰ τοιαῦτα ζῶα καλεῖται μὲν παρά τισι βομβύλια, καλεῖται δὲ καὶ ἐντόμια, ὅτι κατὰ τὴν ῥάχιν ἐντέτμηνται, ὡς ἔστιν ἰδεῖν ἐπὶ τῶν σφηκῶν καὶ κανθάρων καὶ ἐγκελάδων, καὶ τῶν τεττίγων μάλιστα. διὸ καὶ φθέγγεσθαι ἀξιοῦσιν αὐτά.

166. ΣΑΛΠΙΓΞ Ο ΠΡΩΚΤΟΣ] τοιαύτη γάρ. κατὰ μὲν τὸ ἀνώτατον καὶ πρὸς τὸ ἄκρον κοίλη ἡ σάλπιγξ, τὰ κάτω δὲ στενή. διὸ καὶ ὀξὺ ᾄδει.

167. ΤΟΥ ΔΙΕΝΤΕΡΕΥΜΑΤΟΣ] τοῦ ἐρωτήματος τοῦ διὰ τοῦ ἐντέρου. τοῦ ἐπινοήματος ἢ τῆς λύσεως. τοῦ μαθήματος τοῦ περὶ τοῦ ἐντέρου καὶ ἐμπίδος. ἐπειδὴ δὲ περὶ τῶν τῆς ἐμπίδος ἐντέρων λέγει, ἔπαιξε παρὰ τὸν ὑπὸ τοῦ Σωκράτους λόγον, τὸν περὶ τοῦ τῆς ἐμπίδος ἐντέρου. * τῆς περὶ τοῦ ἐντέρου λεπτολογίας καὶ φυσιολογίας. *Gl. Br.*

170. ΑΦΗιΡΕΘΗ] οἷον ἐστερήθη ἐμποδισθεὶς ὑπὸ ἀσκαλαβώτου ὁ Σωκράτης. λέγεται δὲ καὶ ἀσκαλαβώτης καὶ γαλεώτης.

174. ΑΠΟ ΤΗΣ ΟΡΟΦΗΣ] καὶ ἀρσενικῶς ὁ ὄροφος καὶ θηλυκῶς ἡ ὀροφή, ὡς τὸ "πρὸς τὸν ὄροφον ἀνατενῶ τὰ Περσικά," καὶ ἐν Λυσιστράτῃ· καὶ ἐν Σφηξὶν "ὀροφὴν θέασαι." * ὄροφος καὶ ὀροφή· ἔστι δὲ κάλαμος, ᾧ στεγάζουσιν. *Gl. Victor.*

176. ΕΧΘΕΣ ΔΕ Γ' ΗΜΙΝ] λεληθότως σκώπτει τὸν τῶν φιλοσόφων βίον ὡς ἐπίπονον καὶ ταλαίπωρον. διὰ τοῦτο εἰς αὔξησιν καὶ τῷ καιρῷ συνεχρήσατο, εἴ γε μέχρι τῆς ἑσπέρας ἀναμένοντες φαγεῖν οὐδὲ τότε παρεσκευασμένον οὐδὲν εἶχον.

177. ΕΠΑΛΑΜΗΣΑΤΟ] εἰκότως εἶπε τὸ ἐπαλαμήσατο διὰ τὸ καὶ τοὺς ἄρτους ὑπὸ τῆς παλάμης πλάττεσθαι. *Victor.*

178. ΛΕΠΤΗΝ ΤΕΦΡΑΝ] ἰσχνὴν σποδόν. οὐχ ἁπλῶς δὲ τὸ λεπτὴν προσέθηκε πρὸς τὴν ὁμοίωσιν τῶν ἀλφίτων καὶ τὰ παραπλήσια. ἰσχνὴν δὲ τέφραν τὴν ἐκ τῶν κεκαυμένων ξύλων κόνιν. οὐ ματαίως δὲ τὸ λεπτὴν προσέθηκε πρὸς τὸ ταύτην δεῖ-

ξαι παραπλήσιον τοῖς ἀλφίτοις. * τέφρα δὲ ἡ τῶν κεκαυμένων ξύλων κόνις. *Rav.*

179. ΚΑΜΨΑΣ] καμπύλον ποιήσας, ὥσπερ ὀγκίνων εἴδη. ὀρθοὶ γὰρ οἱ ὀβελίσκοι. καὶ Ὅμηρος " αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὤπτησε καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν." ἀλλ' ἐπειδὴ ἔδεσμα ἦν οὐδὲν πρὸς τὸ ὀβελίσκου δεῖσθαι, πρὸς δὲ τὸ λαθεῖν καὶ ἁρπάσαι τι καὶ κατασχεῖν τὸ καμφθῆναι τοῦτον ἦν χρήσιμον. ἔτι δὲ μέλλων εἰπεῖν ὅτι ὑφείλετο, ὀρθὸν ὄντα, φησί, τὸν ὀβελίσκον ἔκαμψεν, ἵνα δι' αὐτοῦ δυνηθῇ κλέψαι τὸ ἱμάτιον. τοιαῦτα γὰρ οἱ κλέπται μηχανῶνται, ἵνα ῥᾳδίως πόῤῥωθεν ἁρπάσωσιν ὃ βούλονται.

ΔΙΑΒΗΤΗΝ] ἐργαλεῖον ὁ διαβήτης πολλαῖς εὔχρηστον τέχναις, τῷ Λ στοιχείῳ παρεοικός. τούτου τὸ ἓν ἐντιθέντες μέρος, καὶ χαράσσοντες τὸ ὑποκείμενον, τὸ ἴσον τηροῦσι διάστημα τοῦ κύκλου ἐκ τοῦ κέντρου.

180. ΕΚ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΡΑΣ] ὅμοιον τῷ ὑπὸ Εὐπόλιδος ῥηθέντι περὶ Σωκράτους· " Στησιχόρου πρὸς τὴν λύραν οἰνοχόην ἔκλεψεν." ἐμφαίνει δὲ διὰ τούτου ὅτι παίδων ἤρα ὁ Σωκράτης· ἐν ταῖς παλαίστραις γὰρ τὰ πολλὰ ἐξητάζετο, ἵνα αὐτοὺς ὁρῴη.

ΥΦΕΙΛΕΤΟ] τοῦτο παρ' ὑπόνοιαν ἐπήγαγεν· ἔδει γὰρ αὐτὸν εἰπεῖν " μετέβαλεν αὐτὸν εἰς τὰ ἄλφιτα." ΑΛΛΩΣ. δέον γὰρ αὐτὸν εἰπεῖν, κατέγραψεν, ᾧ τέως προσέχοντες οὐκ ἐπεινήσαμεν, καὶ σχήματά τινα ἐπεποιήκει, εἰς ἃ πάντων ἡμῶν ὁ νοῦς καθάπερ κεχηνὼς τροφῆς ἐπελάθετο, ἐπήνεγκεν ὅτι ἀπὸ τῆς παλαίστρας ἔλαβε τὸ ἱμάτιον. διαβάλλει δὲ αὐτὸν ὡς περὶ τὰς παλαίστρας τῶν παίδων ἕνεκα διατρίβοντα· ἐκεῖ γὰρ ἐφοίτα ὡς γυμνοὺς τοὺς παῖδας ὁρῴη. ΑΛΛΩΣ. ἐπειδὴ οἱ τὰ γεωμετρικὰ θεωρήματα διδάσκοντες διαβήταις γράφουσι ταῦτα, φησὶν ὅτι ὀβελίσκον κάμψας καὶ διαβήτου σχῆμα διαλαβών, πάντας πρὸς αὐτὸν ἐπαγόμενος, ὑφεῖλε τὸ ἱμάτιον.

181. ΤΟΝ ΘΑΛΗΝ] οὗτος ἐγένετο τῶν ἑπτὰ σοφῶν εἷς, Μιλήσιος· ὃς πρῶτος τὰ περὶ οὐρανὸν ἐξεῦρε. παρατηρητέον δὲ ὅτι ἀπ' εὐθείας τῆς ὁ Θαλῆς ὡς Ἑρμῆς, Ἑρμῆν Θαλῆν, καὶ Ἑρμέας ὡς Θαλέας. διχῶς δὲ τοὔνομα ἐκφωνητέον, βαρυτόνως μὲν Θάλης ὡς Χρέμης, οὗ ἡ γενικὴ Θάλητος ὡς Χρέμητος, Θάλητι, Θάλητα, ὡς τὸ " Θάλητα χρημάτων ἐλεύθερον," ἔτι δὲ καὶ περισπωμένως Θαλῆς ὡς Ἑρμῆς, καὶ Θαλοῦ ὡς Ἑρμοῦ. ΑΛΛΩΣ. ὁ Θαλῆς οὗτος Μιλήσιος ἦν, εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν. οὗτος ἄκρος μηχανικὸς ἦν. στρατεύσαντος γὰρ Κροίσου πρὸς Κῦρον, καὶ μὴ δυναμένης τῆς στρατιᾶς αὐτοῦ διαβῆναι τὸν Ἅλυν ποταμὸν μέγιστον ὄντα, τοιόνδε τι μηχανᾶται· ἄνω τῆς στρατιᾶς ἰὼν τέμνει τὸν ποταμὸν ἑτέρωσε ῥεῖν, οὐ πάντα, ἀλλὰ τὸ ῥεῖθρον αὐτοῦ σχισθὲν τὸ μὲν ἓν εἰς τὴν ἀρχαίαν πορείαν ἐχώρει, θάτερον δὲ ὑπ' ἀγκάλης εἶχε τὴν στρατιάν· καὶ οὕτως ἐπεραιώθησαν. ἐποίησε δὲ τὴν εἰς δύο τομήν, ἵνα καὶ ἐπανιόντες περαιωθήσωνται. ΜΑΘΗΤΙΩ δὲ ἀντὶ τοῦ μαθεῖν ἐπιθυμῶ.

185. Ω ΗΡΑΚΛΕΙΣ] πεποίηκε γὰρ τὸ προσταχθὲν ὁ φιλόσοφος, καὶ ἀνέῳξε τὰς θύρας. ὁ δὲ εἰσελθὼν καὶ θεασάμενος αὐτοὺς ὠχροὺς καθημένους ὡς ἀνθρώπων μορφὰς μὴ ἔχοντας τεθαύμακε, μηδὲ ὄψεις διὰ τὴν ὠχρότητα ἔχοντας. ὁρᾷ δὲ ὡς φιλοσόφους κομῶντας, στραφέντος τοῦ ἐγκυκλήματος.[1]

187. ΤΟΙΣ ΕΚ ΠΥΛΟΥ] Πύλος χωρίον τῆς Λακωνικῆς, ἔνθα Κλέων στρατηγήσας ἔλαβεν αἰχμαλώτους, προανύσαντος τὸν πόλεμον Δημοσθένους καὶ Νικίου. εἰκὸς οὖν τούτους καὶ διὰ τὸν αἰχμαλωτισμοῦ φόβον καὶ διὰ τὸ πολλαῖς μὲν ἡμέραις πεπολιορκῆσθαι ἐν ἐρήμῳ νήσῳ, καὶ ἀφ' ἧς οὐδὲν τῶν ἐπιτηδείων ἦν λαβεῖν, πολλῷ δὲ καὶ μετὰ τὴν ἅλωσιν συγκεκλεῖσθαι χρόνῳ δεδεμένους ἐν ξύλῳ, ὠχρούς τε καὶ ἰσχνοὺς καὶ δυσώδεις γεγονέναι. ἰστέον δὲ ὅτι τρεῖς ἐπωνυμίας εἶχε τότε, Πύλος, Κορυφάσιον, Σφακτηρία. ΑΛΛΩΣ. Πύλος νῆσος πλησίον Πελοποννήσου. ταύτην ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ Λάχης προκατασχών, ὁ τῶν Ἀθηναίων στρατηγός, φρούριον ᾠκοδόμησεν, ὅθεν ἐξορμώμενος τὴν παραλίαν ἐδῄου τῆς Λακωνικῆς. Λακεδαιμόνιοι γοῦν καταλῦσαι τὸ φρούριον θέλοντες ἐπέπλευσαν τῇ νήσῳ, καὶ παραστησάμενοι ἄνδρας ἑπτακοσίους ἐντὸς τοῦ φρουρίου κατέλιπον. Ἀθηναῖοι οὖν ἔπεμψαν πολλήν τινα στρατιὰν κατὰ τῶν ἀνδρῶν τούτων μετὰ Κλέωνος στρατηγοῦ. ἐλθὼν οὖν ὁ Κλέων μετὰ τῆς στρατιᾶς, καὶ πλεῖστον χρόνον τούτους πολιορκήσας, ὕστερον παρεστήσατο, καὶ αἰχμαλώτους λαβὼν Ἀθήναζε ἤγαγεν· οἳ διά τε τὸν πολὺν λιμόν, ὃν ὑπέστησαν διὰ τῆς πολιορκίας, καὶ διὰ τὸ κατακλεισθῆναι Ἀθήνησιν εἰς εἱρκτὴν πάνυ ὠχροὶ ἦσαν.

188. ΑΤΑΡ ΤΙ ΠΟΤΕ] διὰ τί ἄρα. εἰσελθὼν δὲ ἐπὶ συννοίᾳ κατέλαβε τοὺς περὶ Σωκράτην καθημένους, ἅτε φροντίζοντας περὶ τῆς ἐμπίδος, καὶ συγκεκυφότας εἰς γῆν.

189. ΒΟΛΒΟΥΣ] τὰ λεγόμενα ὕδνα, ἅτινα τὴν γῆν σκάπτοντες εὑρίσκουσιν οἱ ἄνθρωποι.

191. ΕΓΩ ΓΑΡ ΟΙΔ'] ὡς ἀγροῖκός φησιν εἰδέναι τῶν περὶ Σωκράτην ἀκριβέστερον, ἔνθα οἱ βολβοὶ φύονται.

[1] ἐκκυκλήματος *Hermannus.*

192. ΟΙ ΣΦΟΔΡ' ΕΓΚΕΚΥΦΟΤΕΣ] τοιαῦτα γὰρ τὰ τῶν ἄγαν φροντιζόντων καὶ περὶ τὴν διάνοιαν ἐχόντων σχήματα. Ὅμηρος "στάσκεν, ὕπαὶ δὲ ἴδεσκε κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας." ΕΓΚΕΚΥΦΟΤΕΣ] κύπτοντες κατὰ γῆς. *Gl. Victor.*

193. ΕΡΕΒΟΔΙΦΩΣΙΝ] τὰ ὑπὸ ἔρεβος διφῶσι. τουτέστι τὰ ὑπὸ γῆν ζητοῦσι. *ἐρευνῶσιν, ἐξετάζουσι. Τάρταρος δὲ ἐστὶν ὁ ὑπὸ γῆν κατώτατος τόπος. *Junt.*

194. ΤΙ ΔΗΘ' Ο ΠΡΩΚΤΟΣ] ἴσως ἐγγύθεν τοῦτο εἴληφεν ἐκ τῆς ἐμπίδος, ἐπεὶ κἀκείνην διὰ τοῦ πρωκτοῦ[1] ἀστρονομεῖν διδάσκεσθαι λέγει· ἀνάγκη γὰρ συγκεκυφότων αὐτῶν καὶ εἰς γῆν ὁρώντων ἄνω τὸν πρωκτὸν βλέπειν.

196. ΑΛΛ' ΕΙΣΙΘ', ΙΝΑ ΜΗ 'ΚΕΙΝΟΣ] κατὰ τὸ σιωπώμενον ἄλλων ἐξεληλυθότων ἐκ τοῦ φροντιστηρίου, τοῖς φιλοσόφοις φησὶν ὅτι εἴσιτε, ἀντὶ τοῦ εἰσέλθετε, ἵνα μὴ ὁ Σωκράτης εὕρῃ ἡμᾶς ἐνταῦθα διατρίβοντας. τὸ δ' ἐκεῖνος κατ' ἐξοχήν. ΑΛΛΩΣ. τὸ ἐκεῖνος, τὸ αὐτός, ἀντὶ ὀνομάτων παραλαμβάνουσι. καὶ Ὅμηρος παρεισάγει τὴν Θέτιν λέγουσαν "τίπτε μ' ἐκεῖνος ἄνωγε μέγας θεός." καὶ παρὰ Πυθαγορείοις τὸ "αὐτὸς ἔφα," τουτέστιν ὁ Πυθαγόρας. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ΑΥΤΟΣ, ἤγουν ὁ Σωκράτης.

200. ΕΞΩ ΔΙΑΤΡΙΒΕΙΝ] εἰ γὰρ θεάσεται αὐτοὺς ἔξω, δυσχερανεῖ τὰ μέγιστα Σωκράτης. *Gl. Victor.*

201. ΠΡΟΣ ΤΩΝ ΘΕΩΝ, ΤΙ ΤΑΥΤΑ] εἰσελθὼν ὁ πρεσβύτης ὁρᾷ τὰ τῶν φιλοσόφων σκεύη, ἄβακα ἢ σφαῖραν ἢ ζωγραφίαν, καὶ ἐρωτᾷ τί ἐστι.

202. ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ] σφαῖραν δεικνυσι. *Gl. Br.*

ΤΟΥΤΙ ΔΕ ΤΙ] διαγράμματά τινα καὶ πίνακας δεικνυσιν ἀστρονομικῶν καὶ γεωμετρικῶν.

204. ΠΟΤΕΡΑ ΤΗΝ ΚΛΗΡΟΥΧΙΚΗΝ] ὡς ἄγροικος ταῦτά φησι. τὴν ἰδιωτικήν, τὴν ὑπὸ κλήρου δεδομένην, τὴν τελοῦσαν· ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι λαμβάνοντες πόλιν πολεμίαν καὶ τοὺς ἐνοικοῦντας ἐκβάλλοντες κλήρῳ τὴν γῆν αὐτοῖς διένεμον. ἢ κληρουχικὴν ἐνταῦθα λέγει τὴν γεωργικήν· κληροῦχοι γὰρ οἱ γεωργοὶ διὰ τὸ τοὺς Αἰγυπτίους κλήρῳ μερίζειν τὴν αὐτῶν γεωργίαν.

206. ΤΟ ΓΑΡ ΣΟΦΙΣΜΑ ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ] οἴεται τῶν πρὸς γεωργίαν εἶναι τοῦτο. ἀβάκιον ἢ τοιοῦτόν τι δημωφελὲς μάθημα, τῷ δήμῳ συμφέρον.

208. ΑΙΔΕ ΜΕΝ ΑΘΗΝΑΙ] χωρογραφίαν δείκνυσιν αὐτῷ. τινὲς ἔνθεν ἕως τοῦ ΟΥΜΟΙ ΔΗΜΟΤΑΙ τοῦ γέροντός φασιν. ἔνιοι δὲ διαιροῦσι. καὶ κατ' ἐρώτησιν δὲ εἶναι τὸ τοῦ φιλοσόφου καὶ ἐν ἀποφάσει δύναται. τὸ δὲ ἑξῆς, ΩΣ ΤΟΥΤ' ΑΛΗΘΕΣ, ἐν ἐρωτήσει. ὡς τοῦτό σοι δοκεῖ Ἀττικὸν χωρίον, ἐν ᾧ καθήμενοι δικάζουσιν.

209. ΔΙΚΑΣΤΑΣ ΟΥΧ ΟΡΩ] κατηγορεῖ Ἀθηναίων ἐνταῦθα ὡς περὶ τὰ δικαστήρια μόνα ἠσχολημένων καὶ τοῦ στρατεύειν ἀμελούντων. τοῦτο δὲ καὶ Δημοσθένης ἔστιν ὅτε ποιεῖ. τὸ δὲ ΠΑΡΑΤΕΤΑΤΑΙ ΜΑΚΡΑ διὰ τὸ σχῆμα, λέγω δὲ τὸ ἐπίμηκες τῆς θέσεως, διὸ καὶ Μάκρις ἐκλήθη· ἐπιμήκης γὰρ ἦν. κλίνεται δὲ ἡ Μάκρις αὕτη διὰ καθαροῦ τοῦ ο, διὸ καὶ ὁ νησιώτης αὐτῆς Μακριεύς. ἦν δὲ καὶ αἰγιαλὸς οὕτω λεγόμενος, κλινόμενος δὲ διὰ τοῦ δ. ἐλέγετο δὲ Μάκρις καὶ τῶν Κυκλάδων μία, ἡ Ἴκαρος, ἀφ' ἧς νομίζουσί τινες εἰρῆσθαι καὶ τὸ Ἰκάριον πέλαγος.

213. ΗΔΙ] αὕτη. ἤγουν ἰδού. *Junt.*

214. ΥΠΟ ΓΑΡ ΥΜΩΝ ΠΑΡΕΤΑΘΗ] εἰς φόρον ἐξετάθη, πλείονα φόρον παρέχουσα. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἡπλῶσθαι. ἐκληρούχησαν δὲ Ἀθηναῖοι κρατήσαντες αὐτῆς. πρὸς τὸν χρόνον δὲ ἀπήντησε καὶ τὸ μῆκος τοῦ πολέμου, τὸ σχῆμα τῆς θέσεως δεικνύντος αὐτῷ τοῦ φιλοσόφου. ἐπολιόρκησαν δὲ αὐτὴν Ἀθηναῖοι μετὰ Περικλέους, καὶ μάλιστα Χαλκιδέας καὶ Ἐρετριέας. οὕτω πρὸς τὸ παρατέταται ἐν ᾧ ἡ θέσις δηλοῦται, καὶ αὐτὸς ἐπήνεγκε τὸ παρετάθη ἴσον τῷ ἐξετρυχώθη καὶ κατεπονήθη. Περικλέους δὲ στρατηγοῦντος καταστρέψασθαι αὐτὴν πᾶσάν φησι Φιλόχορος, καὶ τὴν μὲν ἄλλην ἐπὶ ὁμολογίᾳ καταστῆναι. Περικλῆς γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοὺς Ἀθηναίους ἐποίησεν, ἐν πολέμῳ νικήσας τοὺς Ἄβαντας. διὸ παρετάθη τοῖς φόροις καὶ ἐπεφορτίσθη. ὡς τῶν Ἀθηναίων ἐπιτεινάντων τοὺς φόρους αὐτῇ. ΑΛΛΩΣ. τοῦτό φησιν ὁ Στρεψιάδης οὐ νοήσας τὸ παρὰ τοῦ μαθητοῦ λεγόμενον, τὸ ΠΑΡΑΤΕΤΑΤΑΙ ΜΑΚΡΑ ΠΟΡΡΩ ΠΑΝΥ, ὅ τι νοεῖ. ὁ μὲν γὰρ τοῦτο εἴρηκεν, ὅτι μακρὰ καὶ ἐπιμήκης ἡ Εὔβοια, ὁ δὲ ἐπὶ αὐξήσεως τοῦτο φόρων ἐξέλαβε. παραστησάμενος γὰρ Περικλῆς τὴν Εὔβοιαν ἐξέτεινε τοὺς αὐτῆς φόρους ἐπὶ πολύ. τοῦτο ἔδοξε τῷ Στρεψιάδῃ νοεῖν τὸ παρατέταται μακρὰ πόρρω πάνυ, καὶ διὰ τοῦτό φησιν "οἶδα· ὑπὸ γὰρ ὑμῶν καὶ Περικλέους παρετάθη." *ΠΑΡΕΤΑΘΗ] ηὐξήθη τοῖς φόροις. *Gl. Victor.*

216. ΤΟΥΤΟ ΠΑΝΥ ΦΡΟΝΤΙΖΕΤΕ] τοῦτο λέγει, ὅτι προσέκειτο Ἀθηναίοις. γράφεται μέγα ἀντὶ τοῦ μεγάλως. τὸ δὲ φροντίζετε ἀντὶ τοῦ μεταβουλεύεσθε. ΕΓΓΥΣ δὲ ΗΜΩΝ διὰ τοῦτό φησι, διὰ τὸ ἐν χωρογραφίᾳ σύνεγγυς παρεῖναι· ἐπεὶ οὐκ εἰσὶν οὗτοι ἀστυγείτονες.

[1] ᾄδειν ἔλεγεν addidit *Portus.*

217. ΑΠΑΓΑΓΕΙΝ] ἀποστῆσαι. *Gl. Victor.*

218. ΟΙΜΩΞΕΣΘ' ΑΡΑ] συνεχῶς ὑπ' αὐτῶν ληϊζόμενοι. *Gl. Br.*

219. ΦΕΡΕ] ἀντὶ τοῦ ὑπόθου. Ἀττικὴ δὲ ἡ σύνταξις. κατὰ δὲ διάνοιαν, ἧς προτάσσεται, σημαίνει πλείονα τὸ φέρε. νῦν μὲν οὖν τὸ ἄγε δηλοῖ· ἐν ἄλλοις δὲ σημαίνει ἄλλο τι, ὥσπερ Δημοσθένης "φέρε ἂν ἡμᾶς ἀπαιτήσωσιν οἱ Ἕλληνες, ὧν νῦν παρήκασθε καιρῶν." ἐνταῦθα γὰρ βούλεται λέγειν ὅτι ὑπερεθέμεθα. ΚΡΕΜΑΘΡΑ δὲ λέγεται διὰ τὸ μετέωρον εἶναι αὐτὴν κρεμωμένην. ἔστι δὲ σκεῦος εἰς ὃ τὰ περιττεύοντα ὄψα εἰώθαμεν ἀποτίθεσθαι. ΑΛΛΩΣ. παρεγκύκλημα· δεῖ γὰρ κρεμᾶσθαι τὸν Σωκράτην ἐπὶ κρεμαστῇ καθήμενον, καὶ τοῦτον εἰσελθόντα καὶ θεασάμενον αὐτὸν οὕτω πυθέσθαι. κρεμαστὴ δὲ λέγεται διὰ τὸ οὕτως αὐτὴν ἀεὶ μετέωρον εἶναι κρεμαμένην. γελοίου δὲ χάριν ἐν τῷ τοιούτῳ παρήγαγεν αὐτὸν σχήματι.

220. ΑΥΤΟΣ] τιμῶν τὸν διδάσκαλον οὐκ εἶπε πρῶτον τὸ ὄνομα.

221. ΑΝΑΒΟΗΣΟΝ] τῷ μαθητῇ λέγει ὁ Στρεψιάδης καὶ τοῦτο. οἷον οὐκ ἤκουσέ μου, αὐτὸς σὺ βόησον.

224. Ω ΣΩΚΡΑΤΙΔΙΟΝ] ἀντὶ τοῦ ὦ Σώκρατες. ὑποκοριστικῶς διαβάλλει αὐτόν. *Rav.*

Ω 'ΦΗΜΕΡΕ] ἀντὶ τοῦ ὦ θνητέ· ὦ ἐφήμερα φρονῶν, καὶ ὑπερφρονῶν τὰ τῶν ἀνθρώπων. ΑΛΛΩΣ. ὦ ἄνθρωπε. ἐλέγετο δὲ ὁ Σωκράτης τὴν ὄψιν Σειληνῷ παρεμφαίνειν· σιμός τε γὰρ καὶ φαλακρὸς ἦν. περιέθηκεν οὖν αὐτῷ οἷον τοῦ παρὰ Πινδάρῳ Σειληνοῦ φωνήν· ὁ γάρ τοι Πίνδαρος διαλεγόμενον παραγαγὼν τὸν Σειληνὸν τῷ Ὀλυμπίῳ, τοιούτους αὐτῷ περιέθηκε λόγους· "ὦ τάλας ἐφήμερε, νήπια βάζεις, χρήματά μοι διακομπέων." ἅμα δὲ ὡς ὑπερηφανοῦντος τοῦ Σωκράτους τὰ ἀνθρώπινα καὶ ἐν θεοῖς ὄντος αὐτοῦ, διότι μετεωρολέσχης ἦν, οὕτως ἐφήμερον ἐποίησεν αὐτὸν καλοῦντα τὸν γέροντα.

226. ΑΕΡΟΒΑΤΩ ΚΑΙ ΠΕΡΙΦΡΟΝΩ ΤΟΝ ΗΛΙΟΝ] ἀντὶ τοῦ περιεργάζομαι τὸν τούτου δρόμον. ἐπιβαίνω τῷ ἀέρι· διὰ τοῦτο γὰρ καὶ μετέωρον αὐτὸν ἐποίησε καθήμενον. ἔγκειται δὲ ἅμα καὶ τὸ τοῖς πολλοῖς ἀσεβὲς διὰ τῆς λέξεως· ἴσον γὰρ τῷ καταφρονῶ. ΑΛΛΩΣ. ὅτι περιφρονῶ εἶπε, καὶ οὐ περισκοπῶ, ἵν' ἐπειδὴ τὸ περιφρονῶ διπλοσήμαντόν ἐστι, καὶ ἀντὶ τοῦ περισκοπῶ καὶ ἀντὶ τοῦ ὑπερφρονῶ, ἀμφότερα εἰς τὸν Σωκράτην νοῶνται, ὅτι τε ἀέρα καὶ ἥλιον καὶ νεφέλας καὶ ὅσα τοιαῦτα ἐφρόντιζε καὶ ἐφιλοσόφει, καὶ ὅτι αἰθέριον ἑαυτὸν ἡγεῖτο καὶ ὑπὲρ αὐτὸν μόνον οὐ τὸν ἥλιον. ὁ Στρεψιάδης δὲ ἀντὶ τοῦ καταφρονῶ μόνον ἐνόησεν. *ΠΕΡΙΦΟΝΩ ΤΟΝ ΗΛΙΟΝ] περιεργάζομαι καὶ περισκοπῶ τὴν τοῦ ἡλίου πορείαν. *Gl. Victor.*

227. ΑΠΟ ΤΑΡΡΟΥ] Ἀττικῶς τὰ ἐξ οἰσύων πλέγματα οὕτω καλεῖται. τοὺς γὰρ καλάθους τοὺς γεωργικοὺς ταλάρους καλοῦσι. νῦν δὲ τὴν κρεμάθραν οὕτως ἐκάλεσεν, ἐφ' ἧς Σωκράτης ἐκρέματο. ΑΛΛΩΣ. ταῤῥὸς μετέωρόν τι ἰκρίον, ἐφ' ᾧ ἀλεκτορίδες κοιμῶνται. ἔφη δὲ ὑπερφρονεῖς ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν περινοεῖς καὶ περισκοπεῖς, ἵνα διαβάλῃ τὸν Σωκράτην ὑπερφρονοῦντα τῶν θεῶν. ΥΠΕΡΦΡΟΝΕΙΣ] καταφρονεῖς. *Gl. Victor.*

228. ΑΛΛ' ΟΥΚ ΑΠΟ ΤΗΣ ΓΗΣ] ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς ἦν δυνατὸν ἄνθρωπον ὄντα διαγνῶναι τὰ θεῖα; *ΕΙΠΕΡ] εἴπερ ἔξεστι περιφρονεῖν τοὺς θεοὺς δηλονότι. *Schol. A.* ΕΙΠΕΡ] ἔδει καταφρονῆσαι ἐκείνους. *Gl. Victor.*

229. ΟΡΘΩΣ] ἀκριβῶς.

ΤΑ ΜΕΤΕΩΡΑ] τὰ ὑψηλὰ καὶ οὐράνια· περὶ τούτων γὰρ τοῖς φιλοσόφοις τὰ ζητήματα. ἐπὶ τῆς γῆς δηλαδὴ ἐπιβεβηκώς. ψυχρὰ δὲ ἡ αἰτία ἣν ὁ Σωκράτης λέγει.

231. ΛΕΠΤΗΝ ΚΑΤΑΜΙΞΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΜΟΙΟΝ ΑΕΡΑ] ἀπολογεῖται πρὸς τὴν ἐρώτησιν τοῦ γέροντος ὁ Σωκράτης, λέγων τὴν αἰτίαν, δι' ἣν κρεμάμενος ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς φησὶ περιθεῖν τὰ μετέωρα πράγματα. ὅμοιον δὲ εἶπε τὸν ἀέρα, ἀντὶ τοῦ ὁμοιολεπτομερῆ. ψυχρὰν δὲ καὶ ματαίαν αὐτὸν πεποίηκε παρέχοντα λύσιν.

233. ΟΥ ΓΑΡ ΑΛΛ'] ἀντὶ τοῦ καὶ γάρ. Ἀττικῶς. Καλλίμαχος "ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος· οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω." ἀντὶ τοῦ καὶ γὰρ ἥκω.

234. ΤΗΝ ΙΚΜΑΔΑ] τουτέστι τὸ νοητικὸν καὶ γονιμώτατον τῆς ψυχῆς. φασὶ γὰρ οἱ φιλόσοφοι καὶ περὶ τὴν κράτησιν τῶν ἀέρων τὸ ὀξύτερον ἢ τὸ ἀραιότερον ἐπιβάλλειν τοῖς θείοις. διαπαίζει δὲ τὰ τῶν φιλοσόφων ἡ κωμῳδία· λόγος γὰρ παρ' ἐκείνοις ὡς ὄντως ἐπισπᾶται εἰς ἑαυτὴν τὰς ὑποκειμένας οὐσίας ἡ γῆ.

235. ΠΑΣΧΕΙ] τὸ δὲ πάσχειν οὐ μόνον ἐπὶ τῶν πασχόντων τι λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ποιούντων· καὶ γὰρ οἱ ποιοῦντες τρόπον τινὰ καὶ αὐτοὶ πάσχουσι πάθος, αὐτὸ τὸ ποιεῖν. τὰ οὖν κάρδαμα τὴν τῶν παρακειμένων αὐτοῖς βοτανῶν ὑγρότητα εἰς ἑαυτὰ ἕλκοντα, ξηρὰς αὐτὰς καταλείπει. καὶ ἔστι τοῦτο αὐτῶν πάθος. *Junt.*

ΤΑ ΚΑΡΔΑΜΑ] εἶδος βοτάνης ἀγρίου παρὰ Πέρσαις. νῦν δὲ τὴν σφάκον λέγει. ταῦτα δὲ τῶν περὶ αὐτὰ φυομένων λαχάνων τὴν δύναμιν ἐπισπᾶται, καὶ πᾶν τὸ ἐν ἐκείνοις ὑγρὸν ἐπισπώμενον αἴτιον τοῦ ξη-

ραίνεσθαι καθίσταται. *ΚΑΡΔΑΜΑ] εἶδος λαχάνου ἀγρίου παρὰ Πέρσαις. *Rav.*

237. Η ΦΡΟΝΤΙΣ ΕΛΚΕΙ] δέον εἰπεῖν "ἡ γῆ ἕλκει τὰ κάρδαμα," ὁ δὲ ὡς ἰδιώτης συνέχεε τὴν φράσιν καὶ ἀσαφὲς ἐποίησε τὸ δηλούμενον. τοῦτο δὲ πρὸς τὴν τοῦ Στρεψιάδου ἀμάθειαν ἐπιτηδείως ὁ ποιητὴς ἐποίησεν ἀδιανόητον.

240. ΗΛΘΕΣ ΔΕ ΚΑΤΑ ΤΙ] ἐντεῦθεν κατέρχεται κατὰ τὸ σιωπώμενον. φθάσαντι δὲ αὐτῷ λέλεκται ἐν εἰρήνῃ, καὶ οὐκ ὀκνεῖ τοῦ αὐτοῦ μνημονεύειν Ἀριστοφάνης.

241. ΥΠΟ ΓΑΡ ΤΟΚΩΝ] ὅτι χρήστας Ἀριστοφάνης τοὺς δανειστὰς λέγει. ἡ μὲν γὰρ συνήθεια τοὺς χρεωφειλέτας χρήστας καλεῖ, Ἀθηναῖοι δὲ τοὺς μὲν δανειστὰς χρήστας λέγουσι, τοὺς δὲ ὀφειλέτας χρεωφειλέτας καὶ χρεώστας. Φωκυλίδης ἐν μὲν τοῖς αὐτοῦ ποιήμασι κατὰ τὴν συνήθειαν τοὺς χρεωφειλέτας χρήστας καλεῖ, λέγων οὕτως "χρήστης κακοῦ ἔμμεναι ἀνδρὸς φεῦγε, μή σ' ἀνιήσειε διδοὺς, παρὰ καιρὸν ἀπαιτέων." ἐν ἐκείνῳ μέντοι ἀντὶ τοῦ δανειστῆς λαμβάνεται, "μηδέποτε χρήστης πικρὸς γένῃ ἀνδρὶ πένητι."

242. ΤΑ ΧΡΗΜΑΤ' ΕΝΕΧΥΡΑΖΟΜΑΙ] τουτέστιν εἰς ἐνέχυρον ἀφαιροῦμαι τὴν ἐνυπάρχουσαν οὐσίαν, οἷον ἱμάτια καὶ σκεύη καὶ ἄλλα.

243. ΠΟΘΕΝ Δ' ΥΠΟΧΡΕΩΣ ΣΑΥΤΟΝ ΕΛΑΘΕΣ] ὡς ὑπὸ νοσήματός τινος, οὕτως εἰσήγαγε τὸν λόγον. εἰώθαμεν γὰρ ἐν τῇ συνηθείᾳ πυνθανόμενοι τῶν καμνόντων λέγειν "πόθεν δὲ συνέβη γενέσθαι τὴν νόσον;" διὸ κἀκεῖνος ἑξῆς λέγει "νόσος μ' ἐπέτριψεν ἱππική." ἐκ ποίας δέ τινος, φησίν, αἰτίας ἔλαθες σεαυτὸν πολλοῖς ὑποπεσὼν δανείοις;

244. ΝΟΣΟΣ] ἔστι γὰρ ὡς ἀληθῶς νόσος καὶ τὸ ἵππους τρέφειν· δαπανηρὸν γὰρ καὶ οὐκ ἔχον τοὺς καρποὺς ἀξίους τοῦ ἀναλώματος. ΕΠΕΤΡΙΨΕ δ', οἷον ἐξέτριψε καὶ κατεδαπάνησε.

ΔΕΙΝΗ ΦΑΓΕΙΝ] καταναλῶσαι δεινή, δαπανηρά. ἅμα δ' ὅτι τὰ δύσπεπτα τῶν σιτίων νόσων πρόξενα γίνεται.

247. ΟΜΟΥΜΑΙ ΣΟΙ] ἀντὶ τοῦ, ὃν σύνθωμαι μισθόν σοι τελεῖν, ὄμνυμι τοὺς θεοὺς τοῦτόν σοι δοῦναι. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἵνα διαβάλλῃ αὐτόν.

248. ΠΟΙΟΥΣ ΘΕΟΥΣ] ταῦτα ἴσως αἰνίττεσθαι δύναται πρὸς τὴν διαβολὴν τοῦ Σωκράτους, ἣν τινες διέβαλλον αὐτὸν, ὡς ἠσέβει λέγοντες περὶ τὸ θεῖον [τῷ] ὀμνύναι νὴ τὸν ἀλεκτρυόνα καὶ τὴν πλάτανον καὶ ἄλλα τοιαῦτα, ὡς ἐν τοῖς Ἀπομνημονεύμασι Ξενοφῶν ἱστορεῖ, λέγων οὕτως· "πολλάκις ἐθαύμασα τίσι ποτὲ λόγοις ἔπεισαν Ἀθηναίους οἱ γράψαντες Σωκράτη ὡς ἄξιος εἴη θανάτου τῇ πόλει." εἶθ' ὑποβὰς ὀλίγον "ἀδικεῖ γάρ" φησί "Σωκράτης τοὺς νέους διαφθείρων καὶ ξένα δαιμόνια εἰσάγων." ἤτοι οὖν ὡς τέλεον ἀναιροῦντος αὐτοῦ θεοὺς τὸν λόγον ἐκδεκτέον, ἢ ὡς πολυπραγμονοῦντος ποῖον ὀμόσει γένος θεῶν ..... [1] γεγονέναι, πρῶτον μὲν τοὺς κατὰ Ὀφίωνα καὶ Εὐρυνόμην, δεύτερον δὲ τοὺς κατὰ Κρόνον καὶ Ῥέαν, οὕστινας Ὅμηρος Οὐρανίωνας, τρίτον δὲ [τοὺς] Διὶ τὴν ἀρχὴν καταλύσαντας τὴν ἐκείνων, οὓς Ὀλυμπίους κλῄζομεν. ΑΛΛΩΣ. τοῦτό φησιν, ἐπεὶ ἐκεῖνος ὁ γέρων ἀσυναρτήτως εἶπεν, ὡς νομίσματα αὐτῷ καταθήσειν τοὺς θεοὺς, ἅμα ἐπιφέρει τὸ ποίους ὀμεῖ σὺ θεούς; οὐχ ὡς ἄλλοις αὐτὸς χρώμενος θεοῖς, ἀλλ' ὅτι ὤμοσεν ὡς νόμισμα καταθήσειν τοὺς θεούς.

250. ΣΙΔΑΡΕΟΙΣΙΝ] τοῦ νομίσματος σημαίνοντος δύο, τό τε νόμιμον ἔθος καὶ τὸ τύμμα τοῦ τετυπωμένου χαλκοῦ ἢ χρυσοῦ, ἐπὶ τοῦ χαλκοῦ ὁ Στρεψιάδης ἐδέξατο, καὶ οὐ πρὸς τὸ ὑπὸ Σωκράτους ῥηθὲν ἀπήντησεν, ἀλλ' ἔμιξεν ἀμφότερα· ἔδει γὰρ εἰπεῖν, τίσιν ὄμνυτε θεοῖς, ἢ τίνι χρῆσθε νομίσματι. λεπτοῖς δὲ νομίσμασι φαίνονται κεχρῆσθαι Βυζάντιοι· διὸ καὶ Δωρικῶς εἶπεν. ἔνιοι δὲ κατὰ πολυμάθειαν δωρίζουσιν. Πλάτων Πεισάνδρῳ "χαλεπῶς ἂν οἰκήσαιμεν ἐν Βυζαντίοις, ὅπου σιδαρέοισι νομίσμασι χρῶνται." ΑΛΛΩΣ. ἐδόκει τὸ τῶν Βυζαντίων νόμισμα ἐλάχιστον εἶναι πάντων καὶ φαυλότατον, ἅτε σιδηροῦν ὑπάρχον. ἢ ὅτι ἐκεῖ μέταλλον ἦν, ἐν ᾧ ὤμνυον.

251. ΤΑ ΘΕΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤ'] οὐχ ὡς θεοὺς ἡγούμενος τοὺς παρὰ τοῖς ἄλλοις νομιζομένους, τὰ θεῖα λέγει οὕτως, ἀλλ' οἷον τὰ ἀξιοθέατα καὶ ὄντως μεγάλα καὶ τίμια.

254. ΔΑΙΜΟΣΙΝ] ὡς εἰ ἔλεγε τοῖς καπνοῖς, ταῖς σκιαῖς, ταῖς ἡμετέραις θεαῖς. τὰ γὰρ μηδενὸς ἄξια καπνοὺς καὶ σκιὰς καὶ νεφέλας ὀνομάζομεν. Εὔπολις ἐν Αὐτολύκῳ "καπνοὺς ἀποφαίνει καὶ σκιάς." ἁρμοζόντως δὲ τῶν φιλοσόφων ἐπιγράφει ταύτας εἶναι θεάς, ἐπειδή, ὡς ἔφημεν, περὶ τὰ οὐράνια μᾶλλον ἐπτόηνται.

255. ΣΚΙΜΠΟΔΑ] τὸν κράβατον σκίμποδα λέγουσιν Ἀττικοί. οἱ δέ φασι σκιμπόδιον. ἰδίως δὲ λέγουσιν τὸ χωλὸν κραβάτιον· σκιμπάζειν γὰρ τὸ χωλαίνειν παρὰ τοῖς παλαιοῖς εἴρηται, παρὰ τὸ σκαμβοὺς ἔχειν τοὺς πόδας.

256. ΤΟΥΤΟΝΙ ΤΟΙΝΥΝ ΛΑΒΕ] καὶ τοῦτο παρεπιγραφή· καὶ γὰρ τὸν Σωκράτη περιθεῖναι δεῖ τὸν στέφανον αὐτῷ, κἀκεῖνον λαβεῖν.

258. ΤΟΝ ΑΘΑΜΑΝΘ'] Ἀθάμας ἐκ

[1] Reizius supplebat: φασὶ γὰρ τριπλάσιον γένος θεῶν.

Νεφέλης δύο παῖδας ἔσχεν, Φρύξον καὶ Ἕλλην. ἀφεὶς οὖν τὴν Νεφέλην θεὰν οὖσαν θνητῇ γυναικὶ ἐμίγη. ζηλοτυπήσασα οὖν ἡ Νεφέλη, ἀπέπτη εἰς οὐρανὸν, καὶ τὴν τοῦ ἀνδρὸς χώραν αὐχμῷ ἐκόλαζε. πέπομφεν οὖν θεωροὺς εἰς Ἀπόλλωνα Ἀθάμας, ἐρέσθαι περὶ τοῦ αὐχμοῦ. ἡ οὖν τούτου γυνὴ θέλουσα Φρύξον καὶ Ἕλλην ἀπολωλέναι, πέπεικε διὰ δώρων τοὺς θεωροὺς εἰπεῖν Ἀθάμαντι, ὡς οὐκ ἂν ἄλλως παύσασθαι τὸν αὐχμὸν ἔχρησεν ἡ Πυθία, εἰ μὴ τοὺς τῆς Νεφέλης θύσαιεν παῖδας. ἀκούσας οὖν Ἀθάμας, μεταπέμπεται τοὺς παῖδας ἐκ τῶν ποιμνίων. εἷς οὖν κριὸς ἀνθρωπίνῃ χρησάμενος φωνῇ λέγει Φρύξῳ καὶ Ἕλλῃ τὰ περὶ τῆς σφαγῆς. φευγόντων οὖν τούτων μετὰ τοῦ κριοῦ, ἡ μὲν Ἕλλη ἐν τῷ περαιοῦσθαι τὸν ἐν Ἀβύδῳ πορθμὸν ἀπεπνίγη πεσοῦσα ἀπὸ τοῦ κριοῦ. ὅθεν καὶ ἀπ᾽ ἐκείνης Ἑλλήσποντος κέκληται. Φρύξος δὲ ἐποχούμενος τῷ κριῷ εἰς τὴν τῶν Κόλχων γῆν περισώζεται. ἔνθα καὶ τὸν κριὸν, ὃς ὑπὸ τῶν θεῶν χρυσόμαλλος γέγονε, θύει τῷ Ἄρει, ἢ τῷ Ἑρμῇ· καὶ κατοικήσας αὐτόθι τοὔνομα καταλέλοιπε τῷ τόπῳ. ἐκ τούτου γὰρ ἡ Φρυγία οὕτως ἐκλήθη. Ἀθάμαντα δὲ ἡ Νεφέλη δίκην αὐτῇ δώσειν διὰ τοὺς παῖδας πεποίηκε· προσαχθεὶς οὖν στεφανηφορῶν, ἐν τῷ βωμῷ τοῦ Διὸς σφαγησόμενος ὑπὸ Ἡρακλέους σέσωσται. οὕτω γὰρ Σοφοκλῆς ἐν δράματι πεποίηκε. ΑΛΛΩΣ. ἐν Ἀθάμαντι Σοφοκλέους ὑπόκειται Ἀθάμας στεφανηφορῶν, ὥσπερ ἱερεῖον, δίκας εἰσπραττόμενος περὶ Φρύξου. ΑΛΛΩΣ. τοῦτο πρὸς τὸν ἕτερον Ἀθάμαντα Σοφοκλέους ἀποτεινόμενος λέγει. ὁ γάρ τοι Σοφοκλῆς πεποίηκε τὸν Ἀθάμαντα ἐστεφανωμένον καὶ παρεστῶτα τῷ βωμῷ τοῦ Διὸς σφαγιασθησόμενον. μέλλοντα δὲ ἀποσφάττεσθαι αὐτὸν, παραγενόμενον Ἡρακλέα, καὶ τοῦ θανάτου ῥυόμενον, λέγοντα ὡς σώζοιτο ὁ Φρύξος, δι᾽ ὃν ἔμελλεν ἐκεῖνος τεθνήξεσθαι. ἐπεὶ οὖν καὶ ὁ πρεσβύτης ἔστεπται, ὥσπερ παραδείγματι τῷ κατ᾽ ἐκεῖνον χρώμενος, δεδοικέναι φησὶν ἐκείνῳ παραπλήσια.

259. ΤΟΥΣ ΤΕΛΟΥΜΕΝΟΥΣ] τοὺς μυουμένους. ἐνδόξοις δὲ μυστηρίοις παραβάλλει τὰ τῶν φιλοσόφων μαθήματα, ἵνα ἔτι μᾶλλον πείθῃ προσέχειν τὸν γέροντα, ὡς θειοτέρῳ τῷ πράγματι.

261. ΛΕΓΕΙΝ ΓΕΝΗΣΕΙ ΤΡΙΜΜΑ] ἱκανὸς καὶ δεινὸς ἔσῃ λέγειν. καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου ὡς ἰταμοῦ καὶ ἀναισχύντου ῥήτορος καθαπτόμενος Αἰσχίνου, περίτριμμα ἀγορᾶς αὐτὸν καλεῖ. τρίμμα δὲ, τετριμμένος ἐν λόγοις. κρόταλον δὲ, εὔγλωττος, εὔστομος. ἡ μεταφορὰ ἐκ τοῦ κροτάλου. ταῦτα δὲ λέγων λίθους συγκρούει ἄνωθεν αὐτοῦ. τρίμμα οὖν εἶπε διὰ τὸ τρίβεσθαι τοὺς λίθους· κρόταλον δὲ διὰ τὸ κρούεσθαι αὐτόν· παιπάλη δὲ διὰ τὴν τραχύτητα· ἐπεὶ παίπαλα καλοῦμεν τὰ δύσβατα. ΑΛΛΩΣ. ταῦτα λέγων ἅμα ὁ Σωκράτης εἰς τὰ θύματα παρατρίβων ὀρεινοὺς λίθους καὶ κρούων πρὸς ἀλλήλους, συναγαγὼν τὰ ἀπὸ τούτων θραύσματα, βάλλει τὸν πρεσβύτην, καθάπερ τὰ ἱερεῖα οἱ ταῖς οὐλαῖς θύοντες. καὶ διὰ τοῦτο παίζει τοῖς ὀνόμασι. τρίμμα μὲν, τὴν ἀπὸ τούτων ἐκπίπτουσαν λατύπην. καλοῦμεν δὲ καὶ τῶν ἀνθρώπων τοὺς κακεντρεχεῖς καὶ μὴ ἁπλοῦς τρίμματα, καὶ πολυτρίμματα καὶ πολυκρότους, καὶ κρόταλα. ὅθεν καὶ τὸν πρῶτον στίχον Ὀδυσσείας οὕτως ἀξιοῦσι γράφειν τινές "ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα πολύκροτον."

ΚΡΟΤΑΛΟΝ] κυρίως ὁ σχιζόμενος κάλαμος, ὁ κατασκευαζόμενος ἐπίτηδες, ὥστε ἠχεῖν, εἴ τις αὐτὸν δονοίη ταῖς χερσὶ, καθάπερ κρότον ἀποτελῶν. τρανὸς οὖν ἔσῃ, φησὶ, καὶ τὴν φωνὴν διηρθρωμένος, καθάπερ κρόταλον.

ΠΑΙΠΑΛΗ] παίπαλα καλοῦμεν τὰ τῶν χωρίων δύσβατα. *Rav.* λεπτολόγος. *Gl. E.*

*ΤΡΙΜΜΑ] ἔμπειρος. ΚΡΟΤΑΛΟΝ] λάλος. ΠΑΙΠΑΛΗ] λεπτὸς περὶ τὸ λέγειν. *Gl. Victor.*

262. ΕΧ᾽ ΑΤΡΕΜΑΣ] μένε ἐφ᾽ ἡσυχίας. βαλλόμενος γὰρ ὁ πρεσβύτης τῇ παιπάλῃ ἀποσείεται. διὸ παρακελεύει αὐτὸν μένειν. παιπάλη δὲ κυρίως τὸ λεπτομερὲς τοῦ ἀλεύρου. * ΑΤΡΕΜΑΣ] ἡσύχως. *Gl. Victor.*

ΟΥ ΨΕΥΣΕΙ ΓΕ ΜΕ] τουτέστιν ἀπατήσεις. ὅτι μηδὲν ὧν ἐπαγγέλλεται Σωκράτης ψεύδεται. πληρωθεὶς γάρ, φησι, τούτων, λέγω δὴ τῶν τριμμάτων τῶν λίθων καὶ τῆς λατύπης, ἣν ἔφαμεν παιπάλην καλεῖσθαι, γενήσομαι παιπάλη. ΑΛΛΩΣ. τῇ χιόνι παττόμενος, ἐὰν ἔλθωσιν αἱ Νεφέλαι. λέγεται δὲ παιπάλη τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου· ἀφ᾽ οὗ παλύνειν, τὸ λευκαίνειν· ὡς τὸ "πολλὰς δὲ χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας." ἐπεὶ οὖν ἐκεῖνος εἶπε, γενήσῃ τρίμμα, κρόταλον, παιπάλη· αὐτὸς ἔπαιξε παρὰ τὴν παιπάλην, τουτέστι τὸ ἄλευρον, εἰπὼν καταπαττόμενος. καταπαττόμενος ὑπὸ σοῦ ταῖς πληγαῖς διὰ τὰ μαθήματα, παιπάλη γενήσομαι. *Gl. Br.*

263. ΚΑΤΑΠΑΤΤΟΜΕΝΟΣ] πληρωθεὶς τούτων. ΠΑΙΠΑΛΗ ΓΕΝΗΣΟΜΑΙ] ἀφανισθήσομαι καὶ εἰς οὐδὲν ἔλθω. *Gl. Victor.*

264. ΕΥΦΗΜΕΙΝ ΧΡΗ] ἡ συστηματικὴ αὕτη ἀμοιβαία τοῦ ὕμνου εἴσθεσίς ἐστιν ἐκ στίχων ἀναπαιστικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν ιβ΄, ὧν τελευταῖος "ἐπακούσατε δεξάμεναι θυσίαν, καὶ τοῖς

ΣΤΡΕ. *τί γὰρ μαθόντ' ἐς τοὺς θεοὺς ὑβρίζετον,*
καὶ τῆς Σελήνης ἐσκοπεῖσθον τὴν ἕδραν;
δίωκε, βάλλε, παῖε, πολλῶν οὕνεκα,
μάλιστα δ' εἰδὼς τοὺς θεοὺς ὡς ἠδίκουν.

ΧΟ. *ἡγεῖσθ' ἔξω· κεχόρευται γὰρ μετρίως τό γε τήμερον ἡμῖν.*

1489. μαθόντες τοὺς θεοὺς ὑβρίζετε MR, μαθόντες εἰς τοὺς θεοὺς ὑβρίζετε V, μαθόντ' ὑβρίζετόν γ' εἰς τοὺς θεούς m. 1490. ἐσκοπεῖσθε RVmn. 1491. δίωκε] ερμ. δίωκε R. βάλλε παῖε] παῖε βάλλε M, ἑρμῆς: παῖε βάλλε V. 1493. τὸ, omisso γε, RV. σήμερον M.

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΝΕΦΕΛΑΣ.

ΕΙΣ ΤΑΣ ΝΕΦΕΛΑΣ.

Η ΕΙΣΘΕΣΙΣ τοῦ δράματος ἄρχεται ἐκ συστηματικῆς περιόδου, καὶ ἑξῆς ἐκ προσώπων ἀμοιβαίων· οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι σνθ′,[1] ὧν προτίθεται ἐν ἀρχῇ τοῦ δράματος κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον. ἐν ἐκθέσει κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον· καὶ μετὰ τὸν διακοσιοστὸν τριακοστὸν τρίτον ἕτερον κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον βραχυκατάληκτον. τελευταῖος δὲ πάντων τούτων οὗτος "καταπαττόμενος γὰρ παιπάλη γενήσομαι." ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι τῶν συστημάτων παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει πάντων τῶν στίχων κορωνίς.

1. ΙΟΥ ΙΟΥ] σχετλιαστικὸν ἐπίῤῥημα. διὰ τὸ ἐγρηγορέναι καὶ ἀγρυπνεῖν δυσφορῶν ἀναβοᾷ. συμβαίνει γὰρ τοῖς ἀγρυπνοῦσι μάλιστα μεγάλας τὰς νύκτας νομίζειν. ἠγρύπνει δὲ ὁ Στρεψιάδης μὴ δυνάμενος ὑπνώττειν ὑπὸ τῆς τῶν χρεῶν φροντίδος. τὸ δὲ προοίμιον σχετλιαστικὸν ἐκ τοῦ πράγματος.

2. ΒΑΣΙΛΕΥ] οὐκ ἀργῶς χρὴ τοῦτο νομίζειν τὸν ποιητὴν εἰρηκέναι· ἔχεται γὰρ ἱστορίας τοιαύτης. τοῖς Ἀθηναίοις Πυθόχρηστον ἐγένετο καταλῦσαι μὲν τὰς βασιλείας, προστήσασθαι δὲ καὶ σέβειν Δία βασιλέα, ὥστε τὸ λεχθὲν τῆς ἱστορίας ταύτης ἔχεσθαι χρὴ νομίζειν. *εἰώθασι δὲ ἐπὶ τὰς συμφορὰς ἀναβοᾷν τὸν Δία, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ Ἀγαμέμνων "προθελύμνους ἕλκετο χαίτας ὑψόθ' ἐόντι Διί." *Rav.*

ΤΟ ΧΡΗΜΑ ΤΩΝ ΝΥΚΤΩΝ] τὸ μέγεθος, τὸ ἔκταμα. ἔθος δὲ τοῖς Ἀττικοῖς ἐπαγωγῇ χρῆσθαι, οἷον "ἵππος σπάνιόν τι χρῆμα" καὶ "γυνὴ σπάνιόν τι χρῆμα" καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως.

3. ΑΠΕΡΑΤΟΝ] μέγα, οὗ πέρας οὐκ ἔστιν. οἱ δὲ ἀπέραντον μετὰ τοῦ ν γράφοντες ἁμαρτάνουσι. ζητεῖται δὲ πῶς τὰς νύκτας μεγάλας λέγει· Διονυσιακοῦ γὰρ ὄντος τοῦ δράματος συνεστάλθαι τὰς νύκτας ἀνάγκη διὰ τὸ τοιούτῳ καιρῷ ὑποπίπτειν τὰ Διονύσια, πλὴν εἰ μὴ τούτῳ μεγάλαι καταφαίνονται διὰ τὸ φροντίζειν, ὅπερ πάσχειν συμβαίνει τοὺς ἀγρυπνοῦντας. παρεπιγραφὴ δέ· συγκεκαλυμμένος γὰρ καὶ καθεύδων ὑποτίθεται ἐξανακαλυψάμενος καὶ ἔξω τὴν κεφαλὴν ποιήσας τοῦ περιβλήματος. *ἀπλήρωτον, ἀτελείωτον. *Gl. Br.* ἀπέρατον τὸ μὴ ἔχον πέρας· ἀπέραντον δὲ τὸ μὴ περαινόμενον, καὶ τὸ ὅπερ μὴ δύναιτ' ἄν τις ἐξελθεῖν. *Schol. C.*

5. ΟΙ Δ' ΟΙΚΕΤΑΙ ΡΕΓΚΟΥΣΙΝ] οὕτως Ἀττικοὶ διὰ τοῦ κ. οἰκέτας δὲ νῦν οὐ τοὺς θεράποντας μόνον λέγει, ἀλλὰ πάντας τοὺς κατὰ τὴν οἰκίαν. καθεύδουσιν οὖν πάντες, ὡς τῶν ἄλλων μὲν ἀμεριμνούντων, αὐτοῦ δὲ φροντίζοντος. διὰ τοῦτο καὶ τὸ ῥέγκουσιν ἐπήγαγεν, ἵνα μᾶλλον αὐτοὺς δείξῃ πάσης ὄντας ἔξω φροντίδος· τῶν γὰρ βαθέως καθευδόντων ἴδιον τὸ ῥέγκειν. *ΡΕΓΚΟΥΣΙ]—ἔστι δὲ Ἀττικόν. ἐπεὶ καὶ ῥέγχουσι γρ. τὸ δὲ ῥέγκουσιν ἀπὸ τῶν Ἰώνων λέγουσι λαβόντες, οἵτινες ἀεὶ τὰ δασέα εἰς ψιλὰ τρέπουσι. *Schol. Harl.* 5.

ΑΛΛ' ΟΥΚ ΑΝ ΠΡΟΤΟΥ] ἀλλ' οὐκ ἂν πρότερον. ἐν γὰρ τῇ εἰρήνῃ, φησίν, ἐξέπεμπον αὐτοὺς ἐργασομένους, ὡς ὑπὸ τῆς περὶ τὴν γεηπονίαν ἀσχολίας μὴ ἀνέτως μηδὲ οὕτω βαθέως δύνασθαι καθεύδειν.

6. ΑΠΟΛΟΙΟ ΔΗΤ' Ω ΠΟΛΕΜΕ] φασὶν ὡς Ἀθηναῖοι, Λακεδαιμονίοις ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχήσειν μέλλοντες, προεῖπον τοῖς δούλοις ὡς εἴ τις αὐτῶν συμπαρατάξεται τῇ ναυμαχίᾳ, τιμῆς εἰς τὸ λοιπὸν ἀπολαύσειεν. βοηθησάντων οὖν τῶν δούλων Λακεδαιμονίους ἐνίκησαν. καὶ ταῦτα μέν τινες φάσκουσι, τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἔχει. Ἀθηναίοις καὶ Λακεδαιμονίοις πόλεμος ἦν. οὐκ ἤθελον οὖν Ἀθηναῖοι τοὺς δούλους κολάζειν, εἴ τι πταίσαιεν, δεδιότες μὴ πρὸς Λακεδαιμονίους αὐτομολήσωσι. τὸ δὲ ΟΤΕ ποτὲ μὲν μόνον χρόνον δηλοῖ, ποτὲ δὲ καὶ χρόνον καὶ αἰτίαν, ὥς ἐστι κἀνταῦθα.

8. Ο ΧΡΗΣΤΟΣ ΟΥΤΟΣΙ] νῦν οὐκ ἐπαινῶν αὐτὸν χρηστόν φησιν, ἀλλ' ἐν εἰρωνείᾳ. πῶς γὰρ δύναται θαυμάζειν, ὃν ἐπὶ ῥαθυμίᾳ μέμφεται;

10. ΣΙΣΥΡΑΙΣ] στερεὰ περιβλήματα παχέα, ταῖς νῦν καλουμέναις ἐμφερῆ σύραις. ἔστι δὲ φαῦλα καὶ μικρὰ περιβλήματα. ἰστέον ὅτι λήγοντος τοῦ χειμῶνος, ἀρχομένου δὲ τοῦ ἔαρος, γίνεται τὰ Διονύσια, ὥστε διὰ τὸ κρύος αὐτοὺς εἰκὸς κα-

[1] σμε′ *Ald.*

θεύδειν τοιούτῳ σχήματι τὴν κεφαλὴν περιβεβλημένους, καὶ πέντε περιβόλαια περιβεβλῆσθαι τὸν υἱόν. * σισύρη τὸ παχὺ ἱμάτιον ἀπὸ αἰγείων δερμάτων. *Gl. Victor.*

ΕΓΚΕΚΟΡΔΥΛΗΜΕΝΟΣ] ἐγκεκρυμμένος· κορδύλην γὰρ οἱ Κύπριοι λέγουσι τὸ περιείλημα τῆς κεφαλῆς. * ΕΓΚΕΚΟΡΔΥΛΗΜΕΝΟΣ] ἐντετυλιγμένος, ἐγκεκρυμμένος. *Gl. Br.*

11. ΑΛΛ' ΕΙ ΔΟΚΕΙ, ΡΕΓΚΩΜΕΝ] παρεπιγραφὴ ποιήσας γὰρ ἀσχήμονα τὴν ὄψιν, καὶ τὸ σχῆμα τοῦ νεανίσκου μιμησάμενος, ὥσπερ ἐκεῖνος ἐκάθευδεν, ἀποστραφεὶς καὶ αὐτὸς πειρᾶται δῆθεν καθεύδειν, ἐγκρύψας τὴν κεφαλὴν τοῖς περιειλήμασιν.

12. ΑΛΛ' ΟΥ ΔΥΝΑΜΑΙ] ἀλλ' οὐκ ἔπεισι μοι ὕπνος. εὐθὺς δὲ καὶ τὴν αἰτίαν ἐπάγει τοῦ μὴ δύνασθαι καθεύδειν.

ΔΕΙΛΑΙΟΣ] ἄθλιος, κακοδαίμων.

ΔΑΚΝΟΜΕΝΟΣ] ἐνοχλούμενος ὑπὸ τῶν τῆς ἱπποτροφίας ἀναλωμάτων. δοκεῖ γὰρ δαπανηρὸν εἶναι ἵππους τρέφειν, ὅπερ καὶ τῇ Λακωνικῇ προσέζευκται κατάρᾳ· καὶ γὰρ δὴ καὶ τοῦτο οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐν κατάρας ἔθεσαν μέρει. [1]τὸ δὲ δακνόμενος ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ αὐτὸν κατακεκλεῖσθαι εἴσω τῶν στρωμάτων καὶ τῶν περιβλημάτων. τὸ δὲ ΧΡΕΩΝ νῦν περισπαστέον· δηλοῖ γὰρ τῶν ὀφλημάτων. εἴρηκε δὲ ἀπὸ τῶν κόρεων. δαπάνην δὲ, τουτέστι τὰ δεσμὰ τοῦ χόρτου, ἵνα ἑξῆς καὶ ἀκολούθως τῇ φάτνῃ λέγειν δοκῇ. * ἐνοχλούμενος. *Gl. Br.*

14. ΚΟΜΗΝ ΕΧΩΝ] ἐκόμων γὰρ οἱ περὶ ἱππικὴν ἔχοντες. κἀν τοῖς Ἱππεῦσι "μὴ φθονῆθ' ἡμῖν κομῶσι μηδ' ἀπεστλεγγισμένοις."

15. ΙΠΠΕΥΕΤΑΙ ΤΕ ΚΑΙ ΞΥΝΩΡΙΚΕΥΕΤΑΙ] νῦν μὲν ἐπὶ κέλητος, νῦν δὲ ἐπὶ ξυνωρίδος ἅρματος ὀχούμενος ἄνω καὶ κάτω βακχεύει. ξυνωρὶς δὲ τὸ μὴ πλῆρες ἅρμα, ἀλλ' ἐκ δυοῖν ἵππων συνεστώς· ὃ νῦν δίφρον καλοῦμεν. τὸ δὲ ἱππεύεσθαι οὐχ ἁπλῶς χρείαν περὶ ἱππικὴν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ ἐπὶ ἑνὸς ἵππου ὀχεῖσθαι καὶ οὕτως ἱππάζεσθαι, ὃ νῦν κέλητα καλοῦσιν. *ΙΠΠΑΖΕΤΑΙ] ἐν ἵππῳ ὀχεῖται. ΞΥΝΩΡΙΚΕΥΕΤΑΙ] ἐπὶ δίφρου φέρεται. *Gl. Br.*

16. ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΕΙ Θ' ΙΠΠΟΥΣ] κἀν τοῖς ὀνείροις ἵππους περινοεῖ. τουτέστιν, οὕτω προστέτηκε τῷ πράγματι καὶ οὕτω περὶ ἵππους ἐσπούδακεν, ὥστε καὶ καθεύδων τὰ ὀνείρατα περὶ ἵππων ὁρᾷ. τὸ ὀνειροπολεῖν δὲ καὶ ὀνειρώττειν ταύτῃ διενήνοχεν, ὅτι τὸ μὲν ὀνειροπολεῖν ἐπὶ τῶν ἐνύπνιον ὁρώντων, τὸ δὲ ὀνειρώττειν ἐπὶ τῶν νυκτὸς αὐτομάτως ἀφιέντων γόνον, ὅπερ τοῖς ἐρῶσιν ἐκτόπως συμβαίνει, δόξασι τοῖς παιδικοῖς συνεῖναι. * ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΕΙ] ἐν ὀνείρασι φαντάζεται. *Gl. Br.*

17. ΕΙΚΑΔΑΣ] ἢ ὅτι μετὰ εἰκάδα ὁ μὴν καὶ προσεγγίζει τῇ τριακάδι, καὶ τῶν δανείων οἱ τόκοι αὐξάνονται· ἢ ὅτι αἱ μυστικαὶ δαπάναι ὑπῆρχον. οἱ Ἀττικοὶ δὲ τὰς εἰκάδας πληθυντικῶς λέγουσιν. ΑΛΛΩΣ. ἐπεὶ ἡ σελήνη ἐν ἡμέραις εἰκοσιεννέα τελεῖται, τὰ δὲ κ' τῶν εἰκοσιεννέα ἐγγύς, ἐδίδοντο δὲ ἐν τῷ τέλει τῆς σελήνης οἱ τόκοι, διὰ τοῦτο εἰκάδας εἶπεν. ἢ τὸ εἰκάδας μὴ νόει διὰ μόνα τὰ εἴκοσιν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ ἐφεξῆς· τούτου γὰρ ἕνεκα πληθυντικῶς εἴρηται.

18. ΑΠΤΕ ΠΑΙ ΛΥΧΝΟΝ] ταῦτα πάντα παρεγκυκλήματά ἐστι. δεῖ γὰρ τὸν οἰκέτην τὰ προσταχθέντα ποιῆσαι, ἅψασθαι τὸν λύχνον καὶ δοῦναι τὸ βιβλίον, ἔπειτα καθορᾷν ἐν αὐτῷ, καὶ οὕτω λέγειν τοὺς δανειστάς.

*20. ΛΟΓΙΣΩΜΑΙ] λογαριάσωμαι, λογαριάσω. *Gl. Br.*

21. ΠΑΣΙΑι] τοῦτον ὡς ἱπποτρόφον καὶ διαπορθήσαντα τὴν οὐσίαν παρεισήγαγε. χαριέντως δὲ τούτου νῦν μνημονεύει, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς δι' ἱπποτροφίαν δοκεῖ δυστυχεῖν.

22. ΤΟΥ ΔΩΔΕΚΑ ΜΝΑΣ] τοῦτο παρεγκύκλημα ἐφίστησιν, ὡς διαπορεῖν τοῦ δανείου τὴν αἰτίαν. εἶτα ἀναμνησθεὶς τὰ ἑξῆς ἐπάγει. ΤΟΥ ΔΩΔΕΚΑ] μὴ λάβῃς εἰς τὸ τοῦ ἔξωθεν τὸ ἕνεκα, ὡς οἴονταί τινες· ἀλλ' ἔστιν ἡ τοιαύτη γενικὴ πρὸς τὸ μνᾶς. * ΤΟΥ] ἕνεκεν τίνος πράγματος; ΤΙ] ἐς τί; κατὰ τί; *Gl. Br.*

23. ΤΟΝ ΚΟΠΠΑΤΙΑΝ] κοππατίας ἵππους ἐκάλουν οἷς ἐγκεχάρακτο τὸ κόππα στοιχεῖον, ὡς σαμφόρας τοὺς ἐγκεχαραγμένους τὸ σάν· τὸ γὰρ σ καὶ τὸ ν χαρασσόμενον σὰν ἔλεγον. αἱ δὲ χαράξεις αὗται καὶ μέχρι τοῦ νῦν σώζονται ἐπὶ τοῖς ἵπποις. συνεζευγμένου γὰρ τοῦ κ καὶ σ τὸ σχῆμα τοῦ ϛ ἀριθμοῦ δύναται νοεῖσθαι, οὗ προηγεῖται τὸ κ. καὶ παρὰ γραμματικοῖς οὕτω διδάσκεται, καὶ καλεῖται κόππα, ἐννενήκοντα. τινὲς δὲ κοππατίαν ἐξηγήσαντο τὸν κόπτοντα καὶ κοιλαίνοντα ταῖς ὁπλαῖς τὸ ἔδαφος, οὐδὲν ὄντως ὑποτιθέμενοι· οὐ γὰρ βουκεφάλους ἵππους καλοῦμεν διὰ τὸ μορφὴν τοιαύτην αὐτοὺς ἔχειν, ἀλλὰ διὰ τὸ οὕτως ἐγκεχαράχθαι, ὡς καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος ὁ ἵππος ἦν, ὃς τελευτήσαντος τοῦ Βουκεφάλου Ἀλεξάνδρειαν ἔκτισεν, ἐντάφιον αὐτῷ τῆς ἀρετῆς χαριζόμενος πόλιν.

24. ΕΙΘ' ΕΞΕΚΟΠΗΝ] ἔπαιξε τὸ ἐξε-

[1] Cf. Suid. v. δακνόμενος.

κόπην παρὰ τὸν κοππατίαν. φησὶ δὲ, ὄφελον, πρὶν πρίασθαι τὸν ἵππον, τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκεκόφθαι, πατάξας αὐτὸν λίθῳ. ΕΞΕΚΟΠΗΝ] ἐξέβαλον. ΛΙΘΩι] διὰ λίθου. *Gl. cod. in Catal. codd. Nanian. p.* 478.

25. ΦΙΛΩΝ, ΑΔΙΚΕΙΣ] ὁ νεανίσκος Φειδιππίδης τοῦτο καθεύδων ὑποφθέγγεται, ὥς τινα συνηνιοχοῦντα μεμφόμενος, ὅτι δέον αὐτὸν ἐλαύνειν μὴ ὑποσκελίζοντα μηδ' ὑποθέοντα τὰς τῶν ἵππων ὁδοὺς, ὡς ἀνεπικωλύτως θέοιεν, ὁ δ' ὑποθέει καὶ ἐμποδίζει προλαμβανόμενος τῶν ἵππων τῶν ἐκείνου τὸν δρόμον. δεῖγμα δὲ τῆς περὶ τὴν ἱππικὴν αὐτοῦ σπουδῆς τὸ φροντίζειν καὶ καθεύδοντα περὶ τούτων. τὸ δὲ Φίλων οἱ μέν φασιν ἀναρμόστως καθ' ὕπνον εἰρηκέναι τὸν νεανίσκον ἀντὶ τοῦ ὦ φίλε, οἱ δὲ κύριον ἡνιόχου.

28. ΠΟΣΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ] ὀνειρώττων εἶπε πόσους δρόμους· εἷς δ' ἐστὶν ἀπὸ τῆς ἀφετηρίας μέχρι τοῦ καμπτῆρος. οἱ δ' ἡνίοχοι καθωπλισμένοι ἤλαυνον· τοῦτο δὲ εὗρεν ὁ Θησεύς. *πόσους καμπτοὺς πεποίηκας; ἐστὶ δὲ εὕρημα τοῦτο τοῦ Θησέως. *Rav.*

ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΡΙΑ] κατά τινας ἀγὼν Ἀθήνησιν ἱππικοῦ δρόμου. ἕνα δὲ δρόμον ἐκεῖ τρέχουσιν, ὥστε τὰ ἁμιλλητήρια πληθυντικῶς εἶπεν ὁ νέος σφαλλόμενος ἐκ τοῦ ὀνειροπολεῖν. πολεμιστήρια καλοῦνται καὶ τὰ πολεμικὰ ἅρματα, ἐφ' ὧν ὁ ὁπλίτης ἐπιβέβηκεν ἅμα τῷ παραβάτῃ· ταῦτα δὲ ἐξεῦρεν ὁ Θησεύς. ἁμιλλητήρια δὲ τὰ ἀγωνίσματα. ΑΛΛΩΣ. δέον εἰπεῖν "πόσους δρόμους ἐλαύνει τὰ ἁμιλλητήρια" ἀντὶ τοῦ πόσοι δρόμοι εἰσὶ τῆς ἁμίλλης, ὁ δὲ ἐπειδὴ καθ' ὕπνους τοῦτ' ἔλεγε, πολεμιστήρια εἶπεν· ὁ γὰρ νοῦς, τῶν ὀργάνων ἀργούντων τῷ ὕπνῳ, εἰκῇ φέρεται.

29. ΕΛΑΥΝΕΙΣ] στρέφεσθαί με ποιεῖς, ἤγουν πολλὰς στροφὰς φροντίδων διεγείρεις. *Gl. Br.*

30. ΑΤΑΡ ΤΙ] τί δὴ μετὰ ταῦτα ὄφλημά με κατέλαβεν. Εὐριπίδης "τί χρέος ἔβα δῶμα." *ΕΒΑ ΜΕ κατέλαβε. *Gl. Br.*

31. ΔΙΦΡΙΣΚΟΥ] δίφρος καλεῖται τὸ σκεῦος ἐν ᾧ οἱ ἡνίοχοι ἐφεστῶτες ἐλαύνουσιν. ὑποκοριστικῶς δὲ εἶπε τοὺς διφρίσκους διὰ τὸ μικροὺς εἶναι καὶ κούφους τοῖς ἀγωνιζομένοις πρὸς τοὺς ἀγωνιστικούς.

ΑΜΥΝΙΑι] καὶ οὗτος τῶν ὑπὲρ ἵππους πταισάντων· μέμνηται δὲ αὐτοῦ καὶ ἐν τοῖς Σφηξί. νῦν δὲ οὐκ ἐκείνου καθαπτόμενος μνημονεύει αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἄρχοντα διασύρειν βουλόμενος τῇ ἐκείνου προσηγορίᾳ ἐχρήσατο. τότε γὰρ ἦρχεν Ἀμινίας Προνάπου υἱός. ἐκεῖνον οὖν ἐπισκῶψαι θελήσας παρέτρεψε τὸ ι εἰς τὸ υ, καὶ παρεγραμμάτισε γελοίως, ἐπεὶ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ὁ νόμος φανερῶς ἐκώλυε τὸν ἄρχοντα κωμῳδεῖν. Ἀμυνίαν δὲ αὐτὸν εἶπεν ἀντὶ τοῦ Ἀμινίαν.

32. ΑΠΑΓΕ ΤΟΝ ΙΠΠΟΝ] καὶ τοῦτο ὀνειροπολούμενος ὁ νεανίσκος λέγει. ΕΞΑΛΙΣΑΣ δὲ ἐκκυλισθῆναι ποιήσας. καὶ τὸν τόπον, ἐν ᾧ τιθέντες ἑαυτοὺς οἱ ἵπποι τοῦτο ποιοῦσιν, ἀλινδήθραν ἐκάλουν, ὥς που καὶ ἐν τοῖς Βατράχοις ὁ αὐτὸς ποιητὴς ἀλινδήθρας τε καὶ ἐγκυλίσματα.

33. Ω ΜΕΛ'] κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ ε, Ἀττικῶς. οὕτω ἐν τοῖς παλαιοῖς τῶν ἀντιγράφων εὕρηται γραφόμενον.

ΕΞΗΛΙΚΑΣ] ἐξέβαλες, ἐξέωσας. *Rav.*

34. ΟΤΕ ΚΑΙ ΔΙΚΑΣ ΩΦΛΗΚΑ] ἤγουν καὶ δίκας προσώφληκα. ἢ ὡς καὶ δίκας προσώφληκα. ἐπιτάσει δὲ χρῆται ταύτῃ, ὅτι πρὸς τῷ ζημιωθῆναι εἰς τὴν ἱπποτροφίαν καὶ εἰς δίκας ἐπεπτώκειν. ἐπιτείνει γοῦν τὸ κακόν, ὅτι πρὸς τῷ ζημιοῦσθαί με ἔτι καὶ δίκας ὀφείλω. καὶ γὰρ οὐ τοῦ δανείου χάριν ἀλλὰ τοῦ τόκου ἐνεχυράσασθαι ἀπειλοῦσιν.

ΧΑΤΕΡΟΙ ΤΟΚΟΥ] ἀντὶ τοῦ καὶ ἄλλοι. Ἀττικῶς εἶπε· λείπει ἡ ὑπέρ. καὶ ἕτεροι ὑπὲρ τόκου ἐνέχυρα παρ' ἐμοῦ λήψεσθαί φασιν. μᾶλλον δὲ τὴν ὄχλησιν δείκνυσι τὴν κατ' αὐτοῦ, οὓς φησι τόκου χάριν ἐνεχυριάσειν αὐτὸν ἀπειλεῖν. *ἐνέχυρον ἐξ ἐμοῦ λαβεῖν. *Gl. Br.*

35. ΕΤΕΟΝ Ω ΠΑΤΕΡ] ταῦτα οὐκέτι ὀνειροπολούμενος ἀλλ' ἐγερθεὶς λέγει, ἑωρακὼς τὸν πατέρα ὀδυρόμενον. τοῦτο δὲ οὐκέτι καθεύδων, ἀλλ' ἐγερθείς.

36. ΤΙ ΔΥΣΚΟΛΑΙΝΕΙΣ ΚΑΙ ΣΤΡΕΦΗι] τί περιστρέφῃ συνεχῶς. συμβαίνει δὲ τοῖς ἀγρυπνοῦσι τοῦτο πάσχειν, τῇδε κἀκεῖσε ῥίπτειν ἑαυτοὺς καὶ μεταβάλλειν.

37. ΔΑΚΝΕΙ ΜΕ ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΤΙΣ] παίζων τὸν κόριν ἢ τὴν ψύλλαν καλεῖ. οἱ δὲ δήμαρχοι οὗτοι τὰς ἀπογραφὰς ἐποιοῦντο τῶν ἐν ἑκάστῳ δήμῳ χρεῶν·[1] καὶ τὰ ληξιαρχικὰ γραμματεῖα παρ' αὐτοῖς ἦν· συνῆγόν τε τοὺς δήμους, ὅτε δέοι, καὶ ψῆφον αὐτοῖς ἐπεδίδοσαν, καὶ ἐνεχυρίαζον. Ἀριστοτέλης δὲ περὶ Κλεισθένους φησί "κατέστησε καὶ δημάρχους τὴν αὐτὴν ἔχοντας ἐπιμέλειαν τοῖς πρότερον ναυκράροις· καὶ γὰρ τοὺς δήμους ἀντὶ τῶν ναυκραρίων ἐποίησεν." οἱ πρότερον ναύκραροι, εἴτε ὑπὸ Σόλωνος κατασταθέντες εἴτε καὶ πρότερον. οὗτοι δὲ τὴν πομπὴν τῶν Παναθηναίων ἐκόσμουν, Κλεισθένους καταστήσαντος ἀντὶ ναυκράρων. ἔστι δὲ δήμαρχος ὁ τὴν ἐπώ-

[1] Χωρίων *Harpocration et Suidas.*

νυμον ἀρχὴν ἄρχων. καὶ Ἀσκληπιάδης ὁ Ἀλεξανδρεὺς τοὺς κατὰ δῆμον ἄρχοντάς φησι. Δημήτριος δὲ ὁ Φαληρεὺς οὕτω φησί· "καὶ δημάρχους οἱ περὶ Σόλωνα καθίσταντο ἐν πολλῇ σπουδῇ, ἵνα οἱ κατὰ δῆμον διδῶσι καὶ λαμβάνωσι τὰ δίκαια παρ' ἀλλήλων." ἔδει οὖν τὸν δήμαρχον ἀγαγεῖν εἰς τοὺς οἴκους τοὺς ἐνεχυριαζομένους. παίζει δὲ, ὡς εἰ ἔλεγε κόρις ἡ ψύλλα. ὄνομα δὲ πολιτείας οἱ δήμαρχοι, οὓς ἐχρῆν ἐνεχυριάζειν τοὺς ἀγνώμονας τῶν χρεωστῶν. *δέον εἰπεῖν κόρεις. οἱ γὰρ κόρεις ἐν τοῖς στρώμασιν ὄντες τοὺς ὑπνοῦντας δάκνουσιν. ὁ δὲ μεμνημένος ὅτι εἰς δικαστήριον ἥξει ὑπὸ τῶν δανειστῶν, δήμαρχος φησί. δήμαρχος δέ ἐστιν ὁ τοῦ δήμου προστάτης, ὃν φασὶν ἰδιωτικῶς δοῦκαν. *Schol. C.*

38. ΚΑΤΑΔΑΡΘΕΙΝ] οἱ Ἀττικοὶ παροξύνουσι καταδάρθειν. κυρίως δὲ τὸ ἐπὶ δέρματος κοιμᾶσθαι. ταῦτα δὲ εἰπὼν ὁ νεανίσκος συγκαλυψάμενος καὶ στραφεὶς πάλιν κοιμᾶται. *Ω ΔΑΙΜΟΝΙΕ] κακοδαίμων. ΚΑΤΑΔΑΡΘΕΙΝ] κοιμηθῆναι. *Gl. Victor.*

41. ΕΙΘ' ΩΦΕΛ' Η] τὸ ὤφελε τινὲς ἐπιῤῥηματικῶς δέχονται, ὡς τὸ "ὤφελε μηδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες" καὶ τὸ Εὐριπίδου ἐν Μηδείᾳ κατ' ἀρχὰς τοῦ δράματος, ἵν' ᾖ παράλληλον τὸ σχῆμα, τοῦ πρεσβύτου συνεχέστερον ἀπευχομένου τῇ προμνηστρίᾳ· ὁ δὲ ποιητὴς ῥῆμα αὐτὸ οἶδεν "οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσσάμενος" καὶ "μὴ ὄφελες λίσσεσθαι ἀμύμονος Αἰακίδαο." τὸ δὲ φεῦ ἰδίως.

Η ΠΡΟΜΝΗΣΤΡΙΑ] ἡ προνοήσασα τῶν γάμων προμνήστρια καλεῖται, ἡ νῦν προξενήτρια. *ἡ τοῦ γάμου πρόξενος. *Gl. Br.*

43. ΕΠΗΡΕ] κυρίως τὸ ἀνεχαύνωσεν, ἀνεκούφισεν, ἐπαγγελλομένη προῖκα μεγάλην εἰσοίσειν τὴν γυναῖκα. καταχρηστικῶς δὲ ἀνέπεισεν. *παρεκίνησε, κατέπεισε. *Gl. Br.*

45. ΕΥΡΩΤΙΩΝ] ἀντὶ τοῦ ἱδρῶν. ἑρμηνεύει δὲ τοῦτο διὰ τοῦ εἰκῇ κείμενος· εὐρωτιῶσι γὰρ τὰ εἰκῇ κείμενα, ὥσπερ νοτίδος αὐτοῖς ἐγγινομένης καὶ σηπούσης. καὶ εὐρὼς ὁ σκώληξ. ἐπεὶ τοῖς ἀμελῶς κειμένοις ἱδρὼς προσίζει, τουτέστι νοτίς. τοιοῦτος δὲ ὁ τῶν ἀγροίκων βίος· ὁ γὰρ αὐτῶν οἶκος πυρῶν καὶ δερμάτων μεστὸς ὢν οὐδεμίαν ἔχει τῶν τοιούτων πραγμάτων εὐθεσίαν, ἀλλ' ἄλλο ἀλλαχῇ κεῖται, ὡς ἔτυχε. τὸ δὲ ἀκόρητος ἀκαλλώπιστος· κορεῖν γὰρ καλλωπίζειν, ὅθεν καὶ νεωκόρος.

46. ΣΤΕΜΦΥΛΟΙΣ] στέμφυλα κυρίως λέγεται τὰ ἀποπιέσματα τῶν ἐλαιῶν, περιπίσματα δὲ τὰ ἐκ τῶν σταφυλῶν ἀποπιεζόμενα. εὑρίσκεται δὲ καὶ ἀνάπαλιν τὰ στέμφυλα ἐπὶ τῶν σταφυλῶν καὶ τὰ περιπίσματα ἐπὶ τῶν ἐλαιῶν. *τεταριχευμέναις σταφύλαις. *Gl. Br.*

47. ΤΟΥ ΜΕΓΑΚΛΕΟΥΣ] ἐδιπλασίασε τὸ ὄνομα εἰρωνευόμενος. τοῦ Ἀλκμαιωνιδῶν δὲ οὗτοί εἰσι γένους. αὐτὸς δὲ διεβάλλετο ὡς δοῦλος. ὁ πρῶτος οὖν Μεγακλῆς Κοισύρας ἦν υἱός, ἥτις ἦν ὑπερβαίνουσα γένει καὶ πλούτῳ. ἦν δὲ ἐξ Ἐρετρίας· διὸ καὶ κοισυρεῖσθαι τὸ μέγα φρονεῖν παρ' Ἐρετριεῦσιν.

48. ΑΓΡΟΙΚΟΣ ΩΝ ΕΞ ΑΣΤΕΟΣ] οὐκ ἀργῶς τῇ παραθέσει νῦν ἐχρήσατο. οὐ γὰρ ὀνειδίσαι βουλόμενος ἑαυτὸν ἄγροικον καλεῖ (ἀνόητον γὰρ καὶ ἄγροικον παντάπασι διαβάλλειν ἑαυτόν), ἀλλὰ πρῶτον μὲν λεληθότως διὰ τούτου τὴν εὐπορίαν δείκνυσι τὴν ἑαυτοῦ. οὐ γὰρ ἄν, εἰ μὴ πάνυ ἦν πλούσιος, ἐπεδικάσατο ἂν αὐτοῦ ἡ γυνή, καὶ τῇ δόξῃ αὐχοῦσα τοῦ γένους καὶ τῇ ἐν ἄστει διατριβῇ. δόξαν γὰρ εἰώθασιν οἱ ἄνδρες ἔχειν οὐχ ἧττω τῶν γυναικῶν. ὁ δὲ τῇ ἀντιπαραθέσει καὶ τοῦτο ἐπιστώσατο, φήσας αὐτὸν ἀγροῖκον εἶναι, τὴν δὲ γυναῖκα πολιτικήν. θαυμαστὸν γὰρ οὐδὲν, εἰ ἄνθρωπον ἰδιοπράγμονα καὶ μέτριον τοὺς τρόπους τῇ ἐπὶ τῆς ἀγροικίας διαίτῃ γύναιον ὑπέταξε πολιτικὸν καὶ κατεδουλώσατο.

49. ΣΕΜΝΗΝ] οὐ τὴν σώφρονα· οὐ γὰρ ἐπαινεῖ αὐτήν. ἀλαζόνα καὶ ὑπέρογκον καὶ σοβαρὰν τῷ εἴδει, τρυφῶσαν δὲ ἱματίοις καὶ τῇ ἄλλῃ δαπάνῃ. *σοβαρὰν τὸ ἦθος. *Gl. Br.*

ΕΓΚΕΚΟΙΣΥΡΩΜΕΝΗΝ] περισσῶς κεκοσμημένην. ἡ ἔθνος ἡ Κοισυρόπολις ὀνομάζεται, πάνυ αἰσχρὸν καὶ μυσαρόν. ἢ τὰ τῆς Κοισύρας φρονοῦσαν. ἔστι δὲ Ἐρετριακὸν τὸ ὄνομα· οὗτοι δὲ εἰς τρυφὴν διαβάλλονται. αὕτη δὲ ἐγαμήθη Πεισιστράτῳ ἐπιχειρήσαντι τυραννεῖν. *περισσῶς κεκοσμημένην, κεκαλλωπισμένην, ὁμοίως τῇ Κοισύρᾳ. αὕτη δὲ ἦν γυνή τις πάνυ ἑαυτὴν κοσμοῦσα ἱματίοις καὶ τῇ ἄλλῃ διαίτῃ, ὡς τοὺς ὁρῶντας ἐκπλήττεσθαι. *Schol. Br.*

51. ΤΡΥΓΟΣ] νέου οἴνου, ἡ τῆς ὑποστάθμης. ΤΡΑΣΙΑ δὲ λέγεται ὁ τόπος ὅπου ψύχεται τὰ σῦκα καὶ ταριχεύεται, ἡ σανίς. τρία δὲ εἶπε τὰ αὐτοῦ, τρυγός, τρασιᾶς (ἀντὶ τοῦ σύκων) καὶ ἐρίων περιουσίαν. καὶ τὰ ἐκείνης δέ. ἐλεγκτικὸν δὲ τὸ τοιοῦτον σχῆμα.

*ΤΡΑΣΙΑΣ] ξύλου ἐν ᾧ τὰς ὀπώρας ἐξήραινον. *Gl. Br.*

ΕΡΙΩΝ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ] ἀντὶ τοῦ πλούτου. τοιοῦτος δὲ ὁ γεωργικὸς βίος. ἀπὸ δὲ τοῦ καθόλου ἐπὶ τὰ κατὰ μέρος ἦλθε. καθόλου γὰρ ἐν τοῖς ἐπάνω εἰπὼν τὴν εὐδαιμονίαν τὴν ἑαυτοῦ, "βρύων μελίτταις καὶ προβάτοις καὶ στεμφύλοις," πάλιν καταμερίζει αὐτά. ἀπὸ μὲν γὰρ

τῶν προβάτων τὰ ἔρια, ἀπὸ δὲ τῶν στεμφύλων τρὺξ καὶ οἶνος, ἀπὸ δὲ τρασιᾶς τὰ σῦκα.

52. ΚΑΤΑΓΛΩΤΤΙΣΜΑΤΩΝ] αἰσχρῶν φιλημάτων καὶ περιεργοτέρων. ἢ εἶδος αἰσχροῦ φιλήματος τὸ καταγλώττισμα. κυρίως δὲ καταγλώττισμα, ὅταν ἐν τῷ καιρῷ τῆς συνουσίας ὁ ἀνὴρ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ τῷ τῆς γυναικὸς ἐμβάλλῃ στόματι. ἐστὶ δὲ καὶ ὁ λαφυγμὸς κατὰ μέν τινας τὸ αὐτό, κατὰ δέ τινας ἡ ἄλογος καὶ καθ' ὑπερβολὴν δαπάνη. ἔστι γὰρ λάπτω καὶ λαφύσσω τὸ ῥοφῶ, κυρίως ἐπὶ κυνῶν καὶ χοίρων· ὅθεν παράγεται καὶ ὁ λαφυγμός. εἰκότως δὲ ταῦτα καταλέγει, δεικνὺς ὅτι αἱ εὐγενεῖς γυναῖκες ὑπὸ τῆς ἄγαν τρυφῆς τοιαῦτα πράττουσιν.

53. ΛΑΦΥΓΜΟΥ] τῆς περὶ τὰ ἐδέσματα πολυτελείας. τουτέστιν ἀσωτίας· λαφυγμὸν γὰρ λέγει τὸ ἀπλήστως ἐσθίειν. Εὔπολις ἐν Κόλαξι "λαφύσσεται λαφυγμὸν ἀνδρεῖον πάνυ." Ὅμηρος "ἔγκατα πάντα λαφύσσει."

ΚΩΛΙΑΔΟΣ] οἱ μὲν Κωλιάδα τὴν θεὸν καλοῦσι, νεανίου Ἀττικοῦ ἀποδράντος ἀπὸ λῃστῶν συμμαχίᾳ τῆς θεοῦ, καὶ οὕτως αὐτὴν ὀνομάσαντος, καθάπερ αὐτὸς δεθεὶς τῶν κώλων ἀπελύθη ὑπὸ γυναικὸς (οἱ δὲ θυγατρὸς) τοῦ ἀρχιλῃστοῦ δι' ἔρωτα· οἱ δὲ τόπον ἐοικότα κώλοις ἀνδρὸς, ἔνθα ἡ θεὸς τιμᾶται. ἔνιοι δὲ, Ἴωνος θύοντος κόρακα ἁρπάσαι κωλῆν καὶ ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ ἀποθέσθαι· ὅθεν οὕτως ὠνομάσθη. ΑΛΛΩΣ. Κωλιὰς ναός ἐστιν Ἀφροδίτης, οὕτω καλούμενος ἀπό τινος νεανίσκου Ἀττικοῦ ἁλόντος ὑπὸ Τυῤῥηνῶν καὶ δεθέντος τὰ κῶλα· εἶτα ἐρασθείσης αὐτοῦ τῆς θυγατρὸς τοῦ Τυῤῥηνοῦ καὶ λυσάσης ἐπανελθὼν εἰς Ἀθήνας χαριστήριον τῇ Ἀφροδίτῃ ναὸν ἱδρύσατο Κωλιάδος, διὰ τὸ τὰ κῶλα λελύσθαι. *Κωλιὰς ναός ἐστιν τῆς Ἀφροδίτης οὕτω καλούμενος, ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος τὴν προσηγορίαν λαβών. νεανίας γὰρ Ἀττικὸς, ἁλοὺς ὑπὸ Τυῤῥηνῶν, δεσμῷ δουλεύων, ἐρασθείσης αὐτοῦ τῆς θυγατρὸς τοῦ ἔχοντος καὶ ἀπολυσάσης, ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἔχοντος. οὕτως ἐλευθερωθεὶς καὶ εὐχαριστήριον τῇ Ἀφροδίτῃ . . . ναὸν ἱδρύσατο. Κωλιάδα δὲ προσηγόρευσε τὸν τόπον ἀπὸ τῶν κώλων, ἃ ἐν τοῖς δεσμοῖς κατεπονεῖτο. ἡ δὲ Γενετυλλὶς δαίμων περὶ τὴν Ἀφροδίτην τῆς γενέσεως ἔφορος. *Rav.*

ΓΕΝΕΤΥΛΛΙΣ ἡ τῆς γενέσεως ἔφορος Ἀφροδίτη.

54. ΟΥ ΜΗΝ ΕΡΩ Γ', ΩΣ ΑΡΓΟΣ, ΑΛΛ' ΕΣΠΑΘΑ] πρὸς τὸ ἀργὸς ἐσπάθα, καὶ τοῦτο εἰρωνευόμενος· περὶ γυναικὸς δὲ λέγει. ἀντὶ τοῦ κατηνάλισκε, κατησθιε· καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἀργὸς ἦν. Ἀττικοὶ δὲ ἐπὶ τῶν θηλυκῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων κέχρηνται καταλήξεσιν, ὡς ἐνταῦθα, καὶ παρ' Ὁμήρῳ "κλυτὸς Ἱπποδάμεια" καὶ Εὐριπίδῃ ἐν Ἑκάβῃ "τὸ δ' αὖ λίαν παρεῖλες ἀγγελθεῖσά μοι γενναῖος." σπαθᾷν δὲ τὸ ἀφειδῶς καταναλίσκειν· καὶ παρὰ τοῖς ῥήτορσιν εἴρηται πολλάκις. οἰκείως δὲ νῦν τῇ λέξει χρῆται ἐπὶ γυναικός· καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν ὑφαινομένων ἱματίων σπαθᾷν τὸ ἄγαν κρούειν τὴν κρόκην. δύναται μὲν οὖν τὸ σπαθᾷν ἐπ' ἀμφοτέρων νοεῖσθαι· ὅτι δὲ νῦν ἐπὶ τοῦ πολλὰ δαπανᾷν παρείληπται, δῆλον ἐκ τοῦ ἐπιφερομένου, "ἐγὼ δ' ἂν αὐτῇ θοιμάτιον δεικνὺς τοδί, κατὰ πρόφασιν ἔφασκον, ὦ γύναι, λίαν σπαθᾷς." τοῦτο δὲ ἐπήνεγκε διττὸν ὂν, τό τε ἀναλοῦν καὶ τὸ ὑφαίνειν.

56. ΣΠΑΘΑιΣ] ἐργάζῃ. εἰρωνικῶς καὶ τοῦτο· δεικνὺς γὰρ αὐτῇ τὸ ἱμάτιον παραῤῥαγὲν ἔλεγε τοῦτο αὐτῇ.

58. ΠΟΤΗΝ] πότης Ἀττικῶς ὁ ταχέως ἀναλίσκων λύχνος.

60. ΘΡΥΑΛΛΙΔΩΝ] ἀπὸ τοῦ θρύου τὸ παλαιὸν τὰ ἐλλύχνια. τὰ γὰρ παχέα ἐλλύχνια πολὺ ἔλαιον δαπανῶσι.

61. ΜΕΤΑ ΤΑΥΘ' ΟΠΩΣ] μετὰ τὸ ἐπιτιμῆσαι τῷ οἰκέτῃ ἐπὶ τὸ διήγημα πάλιν ἀνατρέχει τοῦ γάμου. οὐ μὴν συναπτέον πάντα τὸν στίχον, ἀλλ' ἀναπαυστέον μέχρι τοῦ υἱός· εἶτα διαστήσαντα χρὴ μεθ' ὑποκρίσεως ἐπάγειν οὑτοσί, ὡς ἀχθομένου αὐτοῦ τῇ γενέσει.

62. ΤΗΓΑΘΗι] καὶ τοῦτο εἰρωνευόμενος λέγει· οὐ γὰρ ἀγαθὴν αὐτὴν παρίστησι στασιαζόμενος, ὥστε ὑπὸ τῆς φιλονεικίας καὶ εἰς λοιδορίαν ἐκτραπῆναι.

65. ΞΑΝΘΙΠΠΟΝ] ὁ Ξάνθιππος Περικλέους ἦν πατὴρ, ὃς ἦν τοῦ τῶν Ἀλκμαιονιδῶν γένους. ἐσεμνύνετο δὲ τὸ γύναιον θείῳ Μεγακλεῖ, τρίτον νικήσαντι Ὀλύμπια καὶ δι' ἱπποτροφίαν κατελθόντι ἐκ τῆς φυγῆς· ἐδίωξε γὰρ αὐτὸν ὁ Πεισίστρατος, ὃν καὶ μετεπέμψατο παραχωρήσαντα αὐτῷ τὸ τῆς νίκης κήρυγμα. Καλλίας δὲ ὁ δᾳδοῦχος, προσελθὼν ἐν τῇ ἱερᾷ στολῇ κατὰ Περσῶν ἐν Μαραθῶνι καὶ ἀριστεύσας κατὰ βαρβάρων, καὶ τρίτον Ὀλύμπια νικήσας ἅρματι, τὸν υἱὸν Ἱππόνικον ὠνόμασε. λέγεται δὲ τοῦτον πλουτῆσαι μάλιστα, αἰχμαλώτου τινὸς ἐν τῇ μάχῃ τῶν βαρβάρων προσελθόντος αὐτῷ καὶ μηνύσαντος θησαυρόν· καὶ αὐτὸν ὕστερον ἀπέκτεινεν ὁ Καλλίας. Ξάνθιππος μὲν οὖν ἐγένετο Περικλέους πατήρ. οὐδὲν δὲ νῦν πρὸς αὐτὸν ἐπικοινωνεῖ τὸ λεγόμενον, πλὴν εἰ μὴ ἄρα διὰ Κοισύραν (ἣν ἔφαμεν δούλην οὖσαν μητέρα γενέσθαι τοῦ Μεγακλέους) τὸ ὄνομα τὸ Ξανθίππου εἰλήφει. παρῴδηται δὲ τὸ Περικλέους, Μεγακλέους, ὡς ἂν δυνάμενον ἀμφότερα δηλοῦν. δριμέα γὰρ καὶ ἀστεῖα τὰ τῆς κωμῳδίας σκώμματα.

ραίνεσθαι καθίσταται. *ΚΑΡΔΑΜΑ] εἶδος λαχάνου ἀγρίου παρὰ Πέρσαις. *Rav.*

237. Η ΦΡΟΝΤΙΣ ΕΛΚΕΙ] δέον εἰπεῖν "ἡ γῆ ἕλκει τὰ κάρδαμα," ὁ δὲ ὡς ἰδιώτης συνέχεε τὴν φράσιν καὶ ἀσαφὲς ἐποίησε τὸ δηλούμενον. τοῦτο δὲ πρὸς τὴν τοῦ Στρεψιάδου ἀμάθειαν ἐπιτηδείως ὁ ποιητὴς ἐποίησεν ἀδιανόητον.

240. ΗΛΘΕΣ ΔΕ ΚΑΤΑ ΤΙ] ἐντεῦθεν κατέρχεται κατὰ τὸ σιωπώμενον. φθάσαντι δὲ αὐτῷ λέλεκται ἐν εἰρήνῃ, καὶ οὐκ ὀκνεῖ τοῦ αὐτοῦ μνημονεύειν Ἀριστοφάνης.

241. ΥΠΟ ΓΑΡ ΤΟΚΩΝ] ὅτι χρήστας Ἀριστοφάνης τοὺς δανειστὰς λέγει. ἡ μὲν γὰρ συνήθεια τοὺς χρεωφειλέτας χρήστας καλεῖ, Ἀθηναῖοι δὲ τοὺς μὲν δανειστὰς χρήστας λέγουσι, τοὺς δὲ ὀφειλέτας χρεωφειλέτας καὶ χρεώστας. Φωκυλίδης ἐν μὲν τοῖς αὑτοῦ ποιήμασι κατὰ τὴν συνήθειαν τοὺς χρεωφειλέτας χρήστας καλεῖ, λέγων οὕτως "χρήστης κακοῦ ἔμμεναι ἀνδρὸς φεῦγε, μή σ' ἀνιήσειε διδοὺς, παρὰ καιρὸν ἀπαιτέων." ἐν ἐκείνῳ μέντοι ἀντὶ τοῦ δανειστὴς λαμβάνεται, "μηδέποτε χρήστης πικρὸς γένῃ ἀνδρὶ πένητι."

242. ΤΑ ΧΡΗΜΑΤ' ΕΝΕΧΥΡΑΖΟΜΑΙ] τουτέστιν εἰς ἐνέχυρον ἀφαιροῦμαι τὴν ἐνυπάρχουσαν οὐσίαν, οἷον ἱμάτια καὶ σκεύη καὶ ἄλλα.

243. ΠΟΘΕΝ Δ' ΥΠΟΧΡΕΩΣ ΣΑΥΤΟΝ ΕΛΑΘΕΣ] ὡς ὑπὸ νοσήματός τινος, οὕτως εἰσήγαγε τὸν λόγον. εἰώθαμεν γὰρ ἐν τῇ συνηθείᾳ πυνθανόμενοι τῶν καμνόντων λέγειν "πόθεν δὲ συνέβη γενέσθαι τὴν νόσον;" διὸ κἀκεῖνος ἑξῆς λέγει "νόσος μ' ἐπέτριψεν ἱππική." ἐκ ποίας δέ τινος, φησίν, αἰτίας ἔλαθες σεαυτὸν πολλοῖς ὑποπεσὼν δανείοις;

244. ΝΟΣΟΣ] ἔστι γὰρ ὡς ἀληθῶς νόσος καὶ τὸ ἵππους τρέφειν· δαπανηρὸν γὰρ καὶ οὐκ ἔχον τοὺς καρποὺς ἀξίους τοῦ ἀναλώματος. ΕΠΕΤΡΙΨΕ δ', οἷον ἐξέτριψε καὶ κατεδαπάνησε.

ΔΕΙΝΗ ΦΑΓΕΙΝ] καταναλῶσαι δεινή, δαπανηρά. ἅμα δ' ὅτι τὰ δύσπεπτα τῶν σιτίων νόσων πρόξενα γίνεται.

247. ΟΜΟΥΜΑΙ ΣΟΙ] ἀντὶ τοῦ, ὃν σύνθωμαι μισθόν σοι τελεῖν, ὄμνυμι τοὺς θεοὺς τοῦτόν σοι δοῦναι. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἵνα διαβάλλῃ αὐτόν.

248. ΠΟΙΟΥΣ ΘΕΟΥΣ] ταῦτα ἴσως αἰνίττεσθαι δύναται πρὸς τὴν διαβολὴν τοῦ Σωκράτους, ἥν τινες διέβαλλον αὐτὸν, ὡς ἠσέβει λέγοντες περὶ τὸ θεῖον [τῷ] ὀμνύναι νὴ τὸν ἀλεκτρυόνα καὶ τὴν πλάτανον καὶ ἄλλα τοιαῦτα, ὡς ἐν τοῖς Ἀπομνημονεύμασι Ξενοφῶν ἱστορεῖ, λέγων οὕτως· "πολλάκις ἐθαύμασα τίσι ποτὲ λόγοις ἔπεισαν Ἀθηναίους οἱ γράψαντες Σωκράτη ὡς ἄξιος εἴη θανάτου τῇ πόλει." εἶθ' ὑποβὰς ὀλίγον "ἀδικεῖ γάρ" φησί "Σωκράτης τοὺς νέους διαφθείρων καὶ ξένα δαιμόνια εἰσάγων." ἤτοι οὖν ὡς τέλεον ἀναιροῦντος αὐτοῦ θεοὺς τὸν λόγον ἐκδεκτέον, ἢ ὡς πολυπραγμονοῦντος ποῖον ὀμόσει γένος θεῶν .....[1] γεγονέναι, πρῶτον μὲν τοὺς κατὰ Ὀφίωνα καὶ Εὐρυνόμην, δεύτερον δὲ τοὺς κατὰ Κρόνον καὶ Ῥέαν, οὕστινας Ὅμηρος Οὐρανίωνας, τρίτον δὲ [τοὺς] Διὶ τὴν ἀρχὴν καταλύσαντας τὴν ἐκείνων, οὓς Ὀλυμπίους κλῄζομεν. ΑΛΛΩΣ. τοῦτό φησιν, ἐπεὶ ἐκεῖνος ὁ γέρων ἀσυναρτήτως εἶπεν, ὡς νομίσματα αὐτῷ καταθήσειν τοὺς θεοὺς, ἅμα ἐπιφέρει τὸ ποίους ὀμεῖ σὺ θεούς; οὐχ ὡς ἄλλοις αὐτὸς χρώμενος θεοῖς, ἀλλ' ὅτι ὤμοσεν ὡς νόμισμα καταθήσειν τοὺς θεούς.

250. ΣΙΔΑΡΕΟΙΣΙΝ] τοῦ νομίσματος σημαίνοντος δύο, τό τε νόμιμον ἔθος καὶ τὸ τύμμα τοῦ τετυπωμένου χαλκοῦ ἢ χρυσοῦ, ἐπὶ τοῦ χαλκοῦ ὁ Στρεψιάδης ἐδέξατο, καὶ οὐ πρὸς τὸ ὑπὸ Σωκράτους ῥηθὲν ἀπήντησεν, ἀλλ' ἔμιξεν ἀμφότερα· ἔδει γὰρ εἰπεῖν, τίσιν ὄμνυτε θεοῖς, ἢ τίνι χρῆσθε νομίσματι. λεπτοῖς δὲ νομίσμασι φαίνονται κεχρῆσθαι Βυζάντιοι· διὸ καὶ Δωρικῶς εἶπεν. ἔνιοι δὲ κατὰ πολυμάθειαν δωρίζουσιν. Πλάτων Πεισάνδρῳ "χαλεπῶς ἂν οἰκήσαιμεν ἐν Βυζαντίοις, ὅπου σιδαρέοισι νομίσμασι χρῶνται." ΑΛΛΩΣ. ἐδόκει τὸ τῶν Βυζαντίων νόμισμα ἐλάχιστον εἶναι πάντων καὶ φαυλότατον, ἅτε σιδηροῦν ὑπάρχον. ἢ ὅτι ἐκεῖ μέταλλον ἦν, ἐν ᾧ ὤμνυον.

251. ΤΑ ΘΕΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤ'] οὐχ ὡς θεοὺς ἡγούμενος τοὺς παρὰ τοῖς ἄλλοις νομιζομένους, τὰ θεῖα λέγει οὕτως, ἀλλ' οἷον τὰ ἀξιοθέατα καὶ ὄντως μεγάλα καὶ τίμια.

254. ΔΑΙΜΟΣΙΝ] ὡς εἰ ἔλεγε τοῖς καπνοῖς, ταῖς σκιαῖς, ταῖς ἡμετέραις θεαῖς. τὰ γὰρ μηδενὸς ἄξια καπνοὺς καὶ σκιὰς καὶ νεφέλας ὀνομάζομεν. Εὔπολις ἐν Αὐτολύκῳ "καπνοὺς ἀποφαίνει καὶ σκιάς." ἁρμοζόντως δὲ τῶν φιλοσόφων ἐπιγράφει ταύτας εἶναι θεάς, ἐπειδή, ὡς ἔφημεν, περὶ τὰ οὐράνια μᾶλλον ἐπτόηνται.

255. ΣΚΙΜΠΟΔΑ] τὸν κράβατον σκίμποδα λέγουσιν Ἀττικοί. οἱ δέ φασι σκιμπόδιον. ἰδίως δὲ λέγουσιν τὸ χωλὸν κραβάτιον· σκιμπάζειν γὰρ τὸ χωλαίνειν παρὰ τοῖς παλαιοῖς εἴρηται, παρὰ τὸ σκαμβοὺς ἔχειν τοὺς πόδας.

256. ΤΟΥΤΟΝΙ ΤΟΙΝΥΝ ΛΑΒΕ] καὶ τοῦτο παρεπιγραφή· καὶ γὰρ τὸν Σωκράτη περιθεῖναι δεῖ τὸν στέφανον αὐτῷ, κἀκεῖνον λαβεῖν.

258. ΤΟΝ ΑΘΑΜΑΝΘ'] Ἀθάμας ἐκ

[1] Reizius supplebat: φασὶ γὰρ τριπλάσιον γένος θεῶν.

ἐπεὶ καὶ Σωκράτης ὁριζόμενος περὶ ψυχῆς ἀσαφῶς ἔδοξε λέγειν, καὶ ὥς τινες νομίζουσιν, ἀπεναντίας αὐτῷ, τὴν ἰδίαν ἀσθένειαν κατηγορίαν Σωκράτους ποιούμενοι. ἃ δὲ περὶ ψυχῆς ὥρισε, ταῦτα· "ψυχὴ πᾶσα ἀθάνατος. τὸ γὰρ ἀεικίνητον ἀθάνατον, τὸ δ' ἄλλο κινοῦν ἢ ὑπὸ ἄλλου κινούμενον, παῦλαν ἔχον κινήσεως, παῦλαν ἔχει καὶ ζωῆς."

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ] οἱονεὶ βουλευτήριον, ἢ σύνοδός τις καὶ θᾶκος σοφῶν. θᾶκος δὲ καλεῖται ὁ τόπος Ἀττικῶς, ἔνθα πολλοὶ συνέρχονται σκεψόμενοι. φροντισταὶ δὲ ἐκαλοῦντο οἱ περὶ τὸν Σωκράτη διὰ τὸ φροντίζειν ἀλλήλων[1] καὶ διὰ τοῦτο μηδέποτε παύεσθαι τῆς φροντίδος.

97. ΠΝΙΓΕΥΣ] ἡ τῶν ἀνθράκων κάμινος. διὸ ἐπιλέγει ΗΜΕΙΣ Δ' ΑΝΘΡΑΚΕΣ, διὰ τὸ ὑπὸ ἡλίου θερμαίνεσθαι. κυρίως δὲ πνιγεὺς, ἔνθα οἱ ἄνθρακες ἔχονται καὶ πνίγονται. ταῦτα δὲ πρότερος Κράτης ἐν Πανόπταις δράματι περὶ Ἵππωνος τοῦ φιλοσόφου κωμῳδῶν αὐτὸν λέγει· ἀφ' οὗ στοχαζόμενοί τινές φασιν ὅτι μηδεμιᾶς ἔχθρας χάριν Ἀριστοφάνης ἧκεν ἐπὶ τὴν τῶν Νεφελῶν ποίησιν, ὅς γε μήτε ἴδιόν τι μήτε ἁρμόττον, ἀλλὰ μηδὲ πρὸς ἓν ἔγκλημα ἦλθε Σωκράτους. δύο γὰρ κατ' αὐτοῦ ταῦτα προθεὶς ἐγκλήματα, τὸ περὶ οὐρανοῦ, ὅτι ἐστὶ πνιγεύς, καὶ ὡς ἱκανός ἐστι τὸν ἥττω λόγον διδάσκειν καὶ τὸν κρείττονα, τὸ μὲν κοινὸν τῶν φιλοσόφων ἁπάντων ἐπήγαγεν ἔγκλημα, φαίνεται δὲ καὶ ἐπὶ τούτων ὁ Ἵππων κωμῳδηθῆναι φθάσας, τὸ δὲ τῶν ἐγκλημάτων οὐδὲ τὸ σύνολον ἐπικοινωνεῖ φιλοσοφίᾳ. οὐ γὰρ τοῦτο ἐπαγγέλλονται οἱ φιλόσοφοι, δεινοὺς ποιήσειν λέγειν· ἴδιον δὲ τὸ τοιοῦτο μᾶλλον τῆς ῥητορικῆς· ὡς ἐπ' ἀμφοτέροις τὸν φιλόσοφον καθαρεύειν. οἳ δ' ὅτι ὁλόκληρον εἰς αὐτὸν συνέταξε δρᾶμα, δι' ἔχθραν νομίζουσιν αὐτὸν πεποιηκέναι, οὐκ ὀρθῶς οἴονται. πρῶτον μὲν γὰρ Δίφιλος εἰς Βοΐδαν τὸν φιλόσοφον ὁλόκληρον συνέταξε ποίημα, δι' οὗ καὶ εἰς δουλείαν ἐῤῥυπαίνετο ὁ φιλόσοφος, οὐ διὰ τοῦτο δὲ ἐχθρὸς ἦν. ἔπειτα Εὔπολις, εἰ καὶ δι' ὀλίγων ἐμνήσθη Σωκράτους, μᾶλλον ἢ Ἀριστοφάνης ἐν ὅλαις ταῖς Νεφέλαις αὐτοῦ καθήψατο. οὐδὲν δὲ χεῖρον ὑπομνησθῆναι τῶν Εὐπόλιδος· "δεξάμενος δὲ Σωκράτης τὴν ἐπίδειξιν Στησιχόρου οἰνοχόην ἔκλεψεν." οἷον δ' ἦν ὁρᾶν τὸν φιλόσοφον τὸ ἐν φανερῷ μάλιστα σκεῦος κατακείμενον κλέπτοντα καὶ ὑφαιρούμενον. ΠΝΙΓΕΥΣ] κάμινος. *Gl. Br.*

99. ΟΥΤΟΙ ΔΙΔΑΣΚΟΥΣΙΝ, ΑΡΓΥΡΙΟΝ ΗΝ ΤΙΣ ΔΙΔΩι] καὶ τοῦτο ψεῦδος διαβολῆς χάριν· οὐδεὶς γὰρ μισθὸν ἐτέλει Σωκράτει, ἐπεὶ ἐκεῖνος ἔφασκε μηδὲν εἰδέναι. διόπερ καὶ ὑπὸ Πυθίου σοφὸς ἐκρίθη· τοῦτο γὰρ αὐτοῦ πρῶτον ἔκρινεν εἶναι σοφὸν, τὸ γνωρίσαι ὅτι μηδὲν οἶδε. πῶς οὖν ἂν μισθὸν ἐπράττετο παρὰ τῶν συνόντων ὁ λέγων περὶ αὑτοῦ ὅτι οὐδὲν οἶδα;

103. ΑΛΑΖΟΝΑΣ] ἰδίως τοὺς ψεύστας ἐκάλουν. εἰκότως δὲ καὶ τοὺς φιλοσόφους ἀλαζόνας καλεῖ, ἐπεὶ λέγειν ἐπαγγέλλονται περὶ ὧν οὐκ ἴσασιν. ἢ ὅτι σεμνὰ ἔχοντες ἤθη ἀλαζόνες δοκοῦσιν. ΩΧΡΙΩΝΤΕΣ δὲ καὶ ΑΝΥΠΟΔΗΤΟΙ, ἐπεὶ μόνης ἀρετῆς φροντίζοντες, καὶ οὐ τρυφῆς, διώκουσι τὸ ἀπέριττον. ΠΟΝΗΡΟΙ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπίπονοι, ἄθλιοι.

105. ΧΑΙΡΕΦΩΝ] ἑταῖρος Σωκράτους ὁ Χαιρεφῶν· ὃς ἐκαλεῖτο καὶ νυκτερὶς διὰ τὸ μέλας εἶναι καὶ ἰσχνόφωνος.[2]

106. ΜΗΔΕΝ ΕΙΠΗιΣ ΝΗΠΙΟΝ] μηδὲν εὔηθες μηδὲ μειρακιῶδες μηδ' ἀνόητον εἴπῃς, ἀπὸ τοῦ μηδὲ τὰ νήπια παιδία εἰδέναι τι. *ΝΗΠΙΟΝ] μωρόν. *Gl. Br.*

107. ΚΗΔΕΙ] ἤγουν φροντίζεις, ΠΑΤΡΩιΩΝ δ' ΑΛΦΙΤΩΝ ἀντὶ τοῦ τῶν χρημάτων ἢ τῆς πατρῴας οὐσίας. τὸ δὲ ΣΧΑΣΑΜΕΝΟΣ ἀντὶ τοῦ καταπαύσας, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀποσχιζομένων καὶ διαχεομένων ὑδάτων. ΑΛΛΩΣ. καταλύσας, κατασπάσας, ἀποστὰς τούτου. σχάσαι γὰρ δὴ καὶ ὥσπερ διαστεῖλαι καὶ σχίσαι τὸ ὕδωρ τῇ κώπῃ ἐρεσσούσῃ. καὶ Πίνδαρος "κώπαν ἤδη μοι σχάσαι," καὶ Εὐριπίδης "σχάσον δὲ δεινὸν ὄμμα." ΑΛΛΩΣ. στήσας, καταπαύσας· σχάσαι γὰρ τὸ κωπηλατοῦντα στῆσαι τὴν κώπην. *ΣΧΑΣΑΜΕΝΟΣ] ἀφείς. *Gl. Br.*

109. ΜΑ ΤΟΝ ΔΙΟΝΥΣΟΝ] εὐλόγως Διόνυσον ὄμνυσι. τούτῳ γὰρ ἐπετελεῖτο τὰ Διονύσια, οἷς ἠγωνίζοντο οἵ τε τῆς τραγῳδίας καὶ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιηταί.

110. ΤΟΥΣ ΦΑΣΙΑΝΟΥΣ] οἱ μὲν ἵππους, οἱ δὲ ὄρνεα, ἔνιοι δ' ἵππους χάραγμα ἔχοντας φασιανοῦ ὡς ἀλεκτρυόνος. καὶ εἴπερ ἐστὶ τοῦτο μὴ κατεψευσμένον, οἰκεῖον ἂν εἴη τῇ τοῦ νεανίσκου σπουδῇ. οἱ δὲ περὶ Ἀρχίλοχον,[3] ὀρνίθων γένος. οἱ δὲ, ὅτι Φᾶσις ποταμός ἐστι Σκυθίας, ὅπου καλοὶ ἵπποι γίνονται. Λεωγόρας δὲ τρυφερός τις, ὁ Ἀνδοκίδου πατήρ. Πλάτων Περιαλγεῖ "ὦ θεῖε Μόρυχε, νῦν γὰρ εὐδαίμων ἔφυς, καὶ Γλαυκέτης ἡ ψῆττα, καὶ Λεωγόρας, οἳ ζῆτε τερπνῶς, οὐδὲν ἐνθυμούμενοι." Εὔπολις ἐν Αὐτολύκῳ β' ὡς καὶ διὰ Μυῤῥίναν ἑταίραν τὰ χρήματα ἀποβέβληκέ φησιν. οἱ δὲ, ἔχον-

[1] ἀλλοτρίων *Reizius.*
[2] λεπτόφωνος *Rav.*
[3] Ἀρίσταρχον *Ruhnkenius.*

τας τοῦ μηροῦ ἐγκεχαραγμένον φασιανόν. Λεωγόρας δὲ ὄνομα κύριον ἑνὸς τῶν Ἀθήνησι πολιτευσαμένων τότε. πατὴρ δὲ οὗτος ἦν Ἀνδοκίδου τοῦ ῥήτορος. ἄδηλον δὲ εἰ καὶ ὄρνεα ἔτρεφεν ὁ Λεωγόρας. μέμνηται δὲ αὐτοῦ ὡς ἱπποτρόφου. * *Ἀθήναιος· καὶ τὸ ἐν Νεφέλαις δὲ ἐπὶ τῶν ὀρνίθων ἔγωγε ἀκούω, καὶ οὐκ ἐπὶ ἵππων, ὡς οἱ πολλοί· "τοὺς φασιανούς, οὓς τρέφει Λεωγόρας." δύναται γὰρ ὁ Λεωγόρας καὶ ἵππους τρέφειν καὶ ὄρνεις φασιανούς. κωμῳδεῖται γὰρ ὁ Λεωγόρας ὡς γαστρίμαργος ὑπὸ Πλάτωνος ἐν Περιαλγεῖ. Junt. Φᾶσις ποταμὸς Σκυθίας, ὅπου καλοὶ ἵπποι γίνονται. Λεωγόρα ὡς ἱπποτρόφου μέμνηται. οἱ περὶ Ἀρχίλοχον* [1] *ὀρνίθων τι γένος λέγουσι τοὺς φασιανούς. ἢ φασιανοὶ λέγονται οἱ ἔχοντες τῷ μηρῷ φασιανὸν ἐγκεχαραγμένον ἵπποι. Rav.*

111. ΙΘ', ΑΝΤΙΒΟΛΩ] *πορεύου. νῦν δέ, πείσθητί μοι. τὸ δὲ ἀντιβολῶ παρακαλῶ, Ἀττικῶς.*

112. ΚΑΙ ΤΙ ΣΟΙ ΜΑΘΗΣΟΜΑΙ] *οὐ γὰρ ἑαυτῷ ἔμελλε μαθεῖν, ἤγουν δι' οἰκεῖον θέλημα ἢ ὠφέλειαν, ἀλλὰ διὰ τὸ τοῦ πατρός· διὸ τὸ σοί λέγει. ἤγουν τί μαθήσομαι ὑπὲρ σοῦ.*

113. *ψεύδεται κἀνταῦθα ὁ κωμικὸς λέγων παρὰ Σωκράτει εἶναι τὸν ἄδικον λόγον. οὐ γὰρ Σωκράτης ἀλλὰ Πρωταγόρας ὁ Ἀβδηρίτης ἐφεῦρε αὐτὸν καὶ ἐδίδασκειν. Schol. Cant.* 3.

ΑΜΦΩ ΤΩ ΛΟΓΩ] *δυϊκῶς ἔκλινε. φησὶ δὲ ἀμφοτέρους τοὺς λόγους τοὺς περὶ Σωκράτην ἐκπαιδεύειν ἱκανῶς.*

115. ΤΟΝ ΕΤΕΡΟΝ] *τὸν δίκαιον νικᾷν. ὡς ἀγνοῶν δὲ τὸν δίκαιον εἶπε τὸν ἕτερον· ἐβούλετο γὰρ ἀδικίαν μανθάνειν.*

121. ΤΟΥΣ ΙΠΠΕΑΣ ΤΟ ΧΡΩΜΑ] *οἷον, οὐχ ὑπομείναιμι ὁραθῆναι ὑπὸ τῶν ἱππέων ὠχρὸς καὶ διεφθαρμένος· ἐκόμων γὰρ οἱ ἱππεῖς, οἱ δὲ φιλόσοφοι κατακείρονται.* ΔΙΑΚΕΚΝΑΙΣΜΕΝΟΣ *δὲ ἠμαυρωμένος, αἰσχρὸς καὶ διεφθαρμένος γενόμενος. οἱ γὰρ ἱππεῖς ἐν γυμνασίοις καὶ παλαίστραις διέτριβον. οὐ γενοίμην, φησίν, ὠχρός, ὡς οἱ περὶ τὸν Σωκράτη, καὶ ἀνυπόδητος καὶ ῥυπῶν· οἱ γὰρ ἱππεῖς εὔχροι καὶ ὑποδεδεμένοι καὶ ἐν γυμνασίοις ἐξεταζόμενοι.' καὶ ἐν τοῖς Ἱππεῦσί φησι "μὴ φθονείτω δ' ἡμῖν μηδ' ἀπεστλεγγισμένοις," τουτέστι λιπῶσι. τοῦτο οὖν ὁ νεανίσκος δεδοικέναι φησὶ, τὸ ἀπέχθεσθαι τοῖς περὶ τὴν ἱππικὴν ἔχουσιν, εἰ καταλιπὼν τὸ κοσμεῖν τὸ σῶμα καὶ μετιέναι τὰ τῶν ἱππέων ἐπιτηδεύματα τὰ τῶν φιλοσόφων μετέλθοι. ὡς ἱππαζόμενον δὲ καὶ τοῦτον μετὰ τῶν ἱππέων φησὶ τάττεσθαι.* * *διακεκναισμένος) βεβλαμμένος, ἐφθαρμένος, ὠχρός, οἷόν ἐστι τὸ τῶν φιλοσόφων. Gl. Br.*

122. ΜΑ ΤΗΝ ΔΗΜΗΤΡΑ] *εἰκότως τὴν Δήμητρα ὄμνυσιν, ἐπεὶ περὶ τροφῶν ὁ λόγος ἐστί· τούτων γὰρ ἡ θεὸς εὑρετίς.*

123. ΟΥΘ' Ο ΖΥΓΙΟΣ ΟΥΘ' Ο ΣΑΜΦΟΡΑΣ] *ζύγιοι ἵπποι καλοῦνται οἱ ὑποβαλλόμενοι τῷ τοῦ ἅρματος ζυγῷ, τουτέστιν ὁ μέσος δεξιὸς καὶ ὁ μέσος ἀριστερός, σαμφόραι δὲ οἱ σῖγμα ἔχοντες περὶ τὸν μηρόν. καὶ διὰ τοῦ μ καὶ π γράφεται.*

124. ΑΛΛ' ΕΞΕΛΩ Σ' ΕΣ ΚΟΡΑΚΑΣ] *ἀλλ' ἐκβαλῶ σε καὶ διώξω σε τῆς οἰκίας τῆς ἐμῆς. τραχύτερον δὲ αὐτῷ διαλέγεται καὶ ἀπηνέστερον, τὴν ἐλπίδα τοῦ πείσειν αὐτὸν ἀπολωλεκώς.*

125. ΟΥ ΠΕΡΙΟΨΕΤΑΙ ΜΕ] *εἰκὸς γὰρ ἦν καὶ τοῦτον, σεμνυνόμενον ἐπὶ ταῖς τρισὶ νίκαις τοῦ πατρὸς, ἥδεσθαι τὸν νεανίσκον ὁρῶντα μετερχόμενον τὰ προγονικὰ ἐπιτηδεύματα.*

127. ΑΛΛ' ΟΥΔ' ΕΓΩ ΜΕΝΤΟΙ] *ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μέντοι ἀθυμήσω, διότι μὴ πέπεικα τὸν υἱόν, οὐδὲ τέλεον ἀφέξομαι τῆς γνώμης τῆς προκειμένης. οἷον οὐ παραδώσω ἐμαυτὸν ταῖς λύπαις.*

128. ΔΙΔΑΞΟΜΑΙ] *νῦν μὲν παθητικὸν ἀποδεκτέον. διδάξομαι δὲ τὸν υἱὸν φιλοσοφεῖν, κυριώτερον ἢ διδάξω· διδάξω μὲν γὰρ ὁ φιλόσοφος διδάσκαλος ἐρεῖ, διδάξομαι δὲ ὁ πατὴρ καὶ πᾶς ὁ παραδιδοὺς ἕτερον μανθάνειν. δύναται οὖν καὶ νῦν εἶναι τὸ αὐτό, ἵν' ᾖ νοούμενον, ἐπεὶ οὐ τὸν υἱόν, ἐμαυτόν. διδάξομαι ἔφη, ὥστε βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον. τὸ δὲ ἐμαυτὸν λείπει, τοῦ μέτρου οὐκ ἐπιτρέποντος.* ΑΛΛΩΣ. *ἀντὶ τοῦ διδασκάλῳ παραδώσω, ἐπεὶ μέσον ὂν τὸ διδάξομαι πρὸς ἄμφω τὰς ἐνεργείας χωρεῖ.*

130. ΠΩΣ ΟΥΝ ΓΕΡΩΝ ΩΝ] *ταῦτα καθ' ἑαυτὸν λογίζεται ἐν τῷ ἀπιέναι. τὸ δὲ βραδύς οὐκ ἐπὶ τῆς τοῦ σώματος κινήσεως παρείληφεν, ἀλλὰ τὸ μὴ ἀγχίνουν καὶ νωθὲς τῆς διανοίας δηλοῦν θέλει.*

131. ΛΟΓΩΝ ΑΚΡΙΒΩΝ ΣΚΙΝΔΑΛΜΟΥΣ] *λόγων ἰσχνῶν λεπτολογίας· λεπτὰ γὰρ καὶ ἰσχνὰ τὰ τῶν λόγων ζητήματα. σκινδαλμοὺς δὲ λεπτολογίας, ἀπὸ τῆς σκίσεως τῶν καλάμων. ἐξήγησις δὲ καὶ ἐπεξεργασία τῶν ἀκριβῶν λόγων οἱ σκινδαλμοί· ἰδίως γὰρ σκινδαλμοὺς καλοῦμεν τὰ λεπτότατα τῶν ξύλων καὶ τὰ τῶν καλάμων ξύσματα. τοῦτο δὲ ἐπὶ μὲν τῆς εὐθείας ὀξύνεται, ἐπὶ δὲ τῶν πλαγίων παροξύνεται.*

132. ΤΙ ΤΑΥΤ' ΕΧΩΝ ΣΤΡΑΓΓΕΥΟΜΑΙ] *διὰ τί ταῦτ' ἔχων κατὰ νοῦν, πιέζομαι καὶ συνθλίβομαι. στρὰγξ δέ ἐστιν, ὁ διὰ λεπτοτάτης ὀπῆς σχολῇ κατιὼν*

[1] *Ἀρίσταρχον Hermannus.*

σταλαγμός. *Junl.* ΣΤΡΑΓΓΕΥΟΜΑΙ] ἀναβάλλω καὶ διατρίβω, βραδύνω. *Gl. Br.* ἀργῶν πιέζομαι καὶ συνθλίβομαι. *Gl. Victor.*

133. ΑΛΛ' ΟΥΧΙ ΚΟΠΤΩ ΤΗΝ ΘΥΡΑΝ] ἀλλ' οὐκ ἔχομαι τῶν ἐγνωσμένων. τοῦτο δὲ παρεγκύκλημα· δεῖ γὰρ αὐτὸν ἐλθεῖν καὶ κόψαι τὴν θύραν Σωκράτους. παρατηρητέον δὲ ὅτι ἐπὶ μὲν τῶν ἔξωθεν κρουόντων κόπτειν λέγουσιν, ἐπὶ δὲ τῶν ἔσωθεν ψοφεῖν. ἱκανῶς δὲ διέστειλε Μένανδρος, ἐπὶ μὲν τῶν ἔξω "κόψω τὴν θύραν" εἰπών, ἐπὶ δὲ τῶν ἔσω "ἐψόφηκε τὴν θύραν ἐξιών."

134. ΒΑΛΛ' ΕΣ ΚΟΡΑΚΑΣ] ἄπιθι ἐς κόρακας. ἔστι δὲ παροιμία ἐπὶ κατάρας λεγομένη, ἀντὶ τοῦ εἰς ἀπώλειαν καὶ εἰς φθοράν. Βοιωτοῖς γὰρ ἀναστάτοις ὑπὸ Θρᾳκῶν γενομένοις εἶπεν ὁ θεὸς ἐκεῖ κατοικεῖν, ἔνθα ἂν ἴδωσι λευκοὺς κόρακας· οἱ δ' ἐν Θετταλίᾳ παρὰ τὸν Παγασητικὸν κόλπον εἶδον περιιπταμένους τοὺς τοῦ ἡλίου ἱεροὺς κόρακας, οὓς παῖδες ἀφῆκαν γυψώσαντες ὑπὸ μέθης, καὶ τελεῖσθαι τὸν χρησμὸν φήσαντες ἐνταῦθα κατῴκησαν. οἱ δὲ ἐκ τοῦ ζώου λέγεσθαι τὴν παροιμίαν· ἐν γὰρ τοῖς ἐρημοτέροις τόποις ἐπιτηρεῖ τὰ πτώματα. Ζηνόδοτος [1] δὲ, ὁ τὰς Ταῤῥαίου καὶ Διδύμου παροιμίας ἐπιτεμὼν, "Βοιωτοῖς" φησίν "Ἄρνην ποτὲ διοικοῦσι προείρητο ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐκπεσεῖσθαι λευκῶν κοράκων φανέντων. νεανίσκοι δέ ποτε μεθυσθέντες καὶ συλλαβόντες κόρακας, γυψώσαντες ἀφῆκαν πέτεσθαι. ἰδόντες δὲ οἱ Βοιωτοὶ ἐταράχθησαν ὡς τῆς μαντείας λαβούσης τὸ τέλος, καὶ φοβηθέντες οἱ νεανίσκοι, τὸν θόρυβον φυγόντες, ᾤκησάν τινα τόπον, ὃν ἐκάλεσαν Κόρακας. μετὰ δὲ ταῦτα ἐκβαλόντες τοὺς Βοιωτοὺς οἱ Αἰολεῖς ἔσχον τὴν Ἄρνην οἰκείαν οὖσαν, καὶ τοὺς ἁμαρτάνοντας μεθιστᾶσιν εἰς τοὺς Κόρακας καλουμένους."

135. ΚΙΚΥΝΝΟΘΕΝ] ἀπὸ δήμου τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς Κικύννα, ἔνθα ἄγεται καὶ τὰ Ἀπολλώνεια.

136. ΑΜΑΘΗΣ] ἰδιώτης καὶ ἀπαίδευτος.

137. ΑΠΕΡΙΜΕΡΙΜΝΩΣ] ἀμαθῶς καὶ ἀπείρως καὶ ἀνεπιστημόνως. τὸ δὲ ΛΕΛΑΚΤΙΚΑΣ σφοδρότητος καὶ βίας σημαντικόν· διόπερ καὶ τὴν μέμψιν ἐπήγαγεν, οὐ τὸ κροῦσαι καὶ τὸ προσελθεῖν αἰτιώμενος (οὐδὲ γὰρ πρὸς φιλοσόφου τὸ τοῖς δεομένοις μὴ παρέχειν τοῦ συνιέναι ἐξουσίαν), τὸν δὲ τρόπον μεμφόμενος, ὅτι βιαιοτέρως ἔπαισε τὴν θύραν ὡς διαταραχθῆναι τοὺς ἐμφιλοσοφοῦντας.

138. ΕΞΗΜΒΛΩΚΑΣ] ἐξέωσας, ἐξέβαλες. ἐξαμβλῶσαι δὲ ἰδίως ἐπὶ τῶν γυναικῶν λέγεται τῶν ἀποτικτουσῶν θᾶττον ἢ κατὰ τὸν τῶν ὠδίνων καὶ τῆς κυοφορίας νόμον· καὶ ἀμβλωθρίδιον φάρμακον ἀμβλίσκειν τὰς γυναῖκας ποιοῦν. ἰδίως δὲ νῦν ἐπὶ φιλοσόφων τὴν φροντίδα, ἐπεὶ καὶ μεριμνοφροντιστὰς ἐκάλουν αὐτούς, ὡς προεῖπεν. τοῦ δὲ Σωκράτους λέγοντος ὅτι τέχνην ἔχω τὴν μαιευτικὴν καὶ διὰ ταύτης ποιῶ τοὺς νέους ἀποτίκτειν τὰ νοήματα ἐν τῇ ἑαυτῶν ψυχῇ, τοῦτο νῦν κωμῳδεῖ Ἀριστοφάνης διὰ τοῦ ἐξήμβλωκας. *ἡμιτελῆ ἐποίησας διαφθείρας. *Gl. Br. Victor.*

139. ΤΗΛΟΥ ΓΑΡ ΟΙΚΩ ΤΩΝ ΑΓΡΩΝ] ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς ἀγροῖς. πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι αὐτῷ χρῶνται πόῤῥω τῆς πόλεως. ἄδηλον δὲ πότερον λέγει πόῤῥω τῶν ἀγροίκων αὐτὸς κατοικεῖν, ἢ ἐν τοῖς μακρὰν καὶ πολὺ τῆς πόλεως ἀπέχουσι. λέγεται γὰρ αὐτὸ παρὰ τὸ Εὐριπίδειον "τηλοῦ γὰρ οἴκων βιοτὸν ἐξιδρυσάμην." πρὸς τὸ σχῆμα οὕτω χρῶνται· πόῤῥωθεν ἐπὶ τῶν ἀγρῶν ὅτι ἀγροῖκος εἰμί. *Rav.*

140. ΠΡΑΓΜΑ] θεώρημα. *Gl. Victor.*

141. ΑΛΛ' ΟΥ ΘΕΜΙΣ ΠΛΗΝ ΤΟΙΣ ΜΑΘΗΤΑΙΣΙ ΛΕΓΕΙΝ] ἀλλ' οὐ δυνατόν. δηλονότι ἐπὶ διασυρμῷ καὶ διαβολῇ ταῦτα παρεισάγει λέγοντα τὸν θυρωρόν· ἀλλότριον γὰρ τῶν φιλοσόφων τὸ βασκαίνειν καὶ φθονεῖν.

142. ΑΝΗΡΕΤ'] ἐπύθετο, ἀνηρώτησεν. ΑΡΤΙ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐξ ὑπογυίου, ἵνα αὐτοσχεδιάζειν δοκῶσι. διαβάλλει δὲ τοὺς φιλοσόφους ὡς εὐτελῆ ζητοῦντας· διὸ καὶ ταῦτα γελοίου χάριν λέγεται, καὶ διὰ γελοίων τὴν Σωκράτους παρίστησιν ἀκρίβειαν.

ΧΑΙΡΕΦΩΝΤΑ] τῶν πάνυ γνωρίμων Σωκράτους ὁ Χαιρεφῶν. οὐδὲν δὲ αὐτοῦ διασέσωσται τῶν συγγραμμάτων. δοκεῖ δὲ γενέσθαι περίθερμος καὶ σφόδρα ἐχθρεύσας τῷ ἀδελφῷ. καὶ φησὶ Ξενοφῶν Σωκράτην ξυνάγοντα αὐτοὺς λέγειν ὡς οὐδὲν ὀφθαλμῶν ὄφελός τι, εἰ μὴ συμφωνοῖεν, οὐδὲ χειρῶν, οὐδὲ ποδῶν. δήμου δὲ ἦν ὁ Χαιρεφῶν Σφήττιος. τούτῳ καὶ ἡ Πυθὼ δοκεῖ τὸν περὶ τοῦ Σωκράτους χρησμὸν εἰπεῖν· "σοφὸς Σοφοκλῆς· σοφώτερος δ' Εὐριπίδης· ἀνδρῶν δὲ πάντων Σωκράτης σοφώτατος." τοῦτον τὸν χρησμὸν ὁμολογῶν [2] ἐν τῇ κατὰ φιλοσόφων ψεύδεσθαί φησι τὴν Πυθίαν· τοὺς γὰρ Πυθικοὺς χρησμοὺς ἑξαμέτρους εἶναι· καὶ ἔστι δὲ παρὰ κωμικῶν τινι "πῇ συγκεχωρῆσθαι τῷ χρησμῷ δύναται." [3] ὅτι δὲ καὶ ἄλλοι διὰ τριμέτρων πλείους χρησ-

[1] Ζηνόβιος *Suidas.*

[2] τοῦτον τὸν χρησμὸν ὁ Δημοχάρης *Menagius.*

[3] εἰ συγκεχρῶσθαι τοῖς νεκροῖς δυνήσεται *Toupius.*

μοί, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πεζῷ λόγῳ λεχθέντες τῇ Πυθίᾳ, τὸ μὲν καὶ ἐπ' ἐμοὶ μέχρι καὶ νῦν κεχρηκέναι τὸν Πύθιον οὕτω παρρήσω λέγειν· ἀλλὰ τῶν ἀρχαίων παραδείγματος ἕνεκα χεῖρον οὐδὲν μνημονεῦσαι. τοῦτο μὲν γὰρ ἐπί τῳ φέρεται οὗτος ὁ χρησμὸς ἐξενεχθεὶς ὑπὸ τῆς Πυθίας "ἐμοὶ μελήσει ταῦτα καὶ λευκαῖς κόραις." ἐν Λέσβῳ δὲ Γονναπαίου Ἀπόλλωνος ὁ δοθεὶς Πέλοπι, αἰτοῦντος αὐτὸν ἀνάθημα τοῦ θεοῦ τὴν ἄρνα τὴν χρυσῆν, ἕτερα παρέχοντα κειμήλια. ἔστι δ' οὕτως· "ὃ βούλομαι, δός· μὴ δίδου δ', ὃ μὴ θέλω." φέρει δὲ τὸν χρησμὸν τοῦτον Ἀντικλείδης ἐν τοῖς Νόστοις. καὶ ἑτέρους πλείστους ἄν τις ἔχοι λέγειν τοιούτῳ ἐξενεχθέντας μέτρῳ.

146. ΨΥΛΛΑΝ μὲν Ἀττικῶς, ὃν ἡμεῖς ψύλλον καλοῦμεν. τὸ δὲ λεγόμενον τοιοῦτο, τὸ πήδημα τῆς ψύλλης διαμετρῆσαι τοῖς αὐτῆς τῆς ψύλλης ποσίν, ὁπόσους τούτους πηδήσειε. δῆλον δὲ ὅτι ταῦτά φησι διασῦραι βουλόμενος τὰ τῶν φιλοσόφων ζητήματα ὡς ἰσχνὰ καὶ λόγου μηδενὸς ἐχόμενα. διὸ καὶ τὰ ἑξῆς γελοίου χάριν αὐτῷ λέλεκται.

147. ΤΟΥ ΧΑΙΡΕΦΩΝΤΟΣ ΤΗΝ ΟΦΡΥΝ] ἰστέον ὅτι αὐτοπροσώπως εἰσῆγον τοὺς κωμῳδουμένους, καὶ ὅτι γελοίου χάριν παρείληφε τοῦτο. αὐτίκα γοῦν οὐδὲ ἄλλου τινὸς ἐμνημόνευσε μέρους τοῦ σώματος ἢ τοῦ ἐν ἑκατέρῳ γελοίου· ὁ μὲν γὰρ μεγάλας εἶχε τὰς ὀφρῦς ὁ Χαιρεφῶν, ὁ δὲ φαλακρὸς ἦν ὁ Σωκράτης.

151. ΤΩ ΠΟΔΕ] δυϊκὸν τὼ πόδε, ἐπὶ τῆς ψύλλης κακῶς· λέγεται γὰρ ἓξ ἔχειν πόδας. ΨΥΓΕΙΣΗι δὲ ἀντὶ τοῦ θανούσῃ.

152. ΠΕΡΣΙΚΑΙ] εἶδος ὑποδήματος αἱ Περσικαί, ὡς καὶ Ἡρόδοτος. ἐπεὶ δὲ καὶ δένδρου ὄνομά ἐστι Περσικαί, διὸ καὶ περιέφυσαν εἶπεν, ὡς ἐπὶ δένδρου. ἔστι μὲν γὰρ καὶ δένδρον, ἔστι δὲ καὶ ὑποδημάτων εἶδος γυναικείων. διὸ ἐπιφέρει ΥΠΟΛΥΣΑΣ. διὰ δὲ τὸ δένδρον παίζων ΠΕΡΙΕΦΥΣΑΝ εἶπεν.

153. ΤΑΥΤΑΣ ΥΠΟΛΥΣΑΣ] ἀδύνατον· οὔτε γὰρ ὑπόδημα δύναται φορέσαι ψύλλα, οὔτε ὑπολύσασθαι, οὔτε μετρῆσαι τῷ προσπλασθέντι κηρῷ τοῖς ποσὶ τὸ διάστημα τοῦ πηδήματος. ἀλλ' ἀδύνατον ἀδυνάτῳ ἐπήγαγεν· οὔτε γὰρ τὰ ὑποδήματα ἐκ κηροῦ φῦναι φύσιν ἔχει, οὔτε τῶν τῆς ψύλλης ποδῶν ταῦτα δυνατὸν ἦν ἐξελεῖν, καὶ διαμετρῆσαι τῷ τοῖς ποσὶν αὐτῆς προσπλασθέντι κηρῷ τὸ διάστημα τοῦ πηδήματος.

157. ΣΦΗΤΤΙΟΣ] ἀπὸ δήμου τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς.

158. ΟΠΟΤΕΡΑ ΤΗΝ ΓΝΩΜΗΝ] ἀντὶ τοῦ πῶς διανοεῖται καὶ διαλογίζεται περὶ τῶν ἐμπίδων. τὸ δὲ ὁπότερα ἀντὶ τοῦ ὁποτέρως. ἐμπίδας δέ, οὓς ἡμεῖς κώνωπας καλοῦμεν· οἱ δὲ εἶδος κώνωπος παραποτάμιον, ζώνην ἔχοντος.

159. ΚΑΤΑ ΤΟ ΣΤΟΜ' ΑιΔΕΙΝ] ἀντὶ τοῦ διὰ τοῦ στόματος φθέγγεσθαι καὶ βοᾶν, ἢ διὰ τοῦ ὀρροπυγίου. τὰ γὰρ τοιαῦτα τῶν ζώων τροφὴν μὲν λαμβάνει στόματι, φθέγγεται δ' αὐτῷ οὐκέτι. καὶ γὰρ ἔστιν ἐκ τῶν τεττίγων τοῦτο καὶ τῶν ἐγκελάδων ἰδεῖν, ἃ καὶ οὕτω προσηγορεύθησαν, ἐπεὶ ἐν αὐτοῖς τὸν κέλαδον ἔχουσιν. οὕτω γὰρ καὶ τὰ τοιαῦτα ζῶα πάντα διὰ τοῦ στήθους τὴν φωνὴν προΐεται. εἰ γὰρ τοῦτο λάβοιο, καὶ οὔτε φθέγξαιτο τὸ ἐγκέλαδον οὔτε ὁ μουσικὸς καὶ καλὸς τέττιξ ἔτι προΐοι φωνήν· τῆς αὐτῆς γὰρ καὶ ὁ τέττιξ ἐστὶ φύσεως, καὶ τὰ τοιαῦτα ζῶα καλεῖται μὲν παρά τισι βομβύλια, καλεῖται δὲ καὶ ἔντομα, ὅτι κατὰ τὴν ῥάχιν ἐντέτμηνται, ὡς ἔστιν ἰδεῖν ἐπὶ τῶν σφηκῶν καὶ κανθάρων καὶ ἐγκελάδων, καὶ τῶν τεττίγων μάλιστα. διὸ καὶ φθέγγεσθαι ἀξιοῦσιν αὐτά.

166. ΣΑΛΠΙΓΧ Ο ΠΡΩΚΤΟΣ] τοιαύτη γάρ. κατὰ μὲν τὸ ἀνώτατον καὶ πρὸς τὸ ἄκρον κοίλη ἡ σάλπιγξ, τὰ κάτω δὲ στενή. διὸ καὶ ὀξὺ ᾄδει.

167. ΤΟΥ ΔΙΕΝΤΕΡΕΥΜΑΤΟΣ] τοῦ ἐρωτήματος τοῦ διὰ τοῦ ἐντέρου. τοῦ ἐπινοήματος ἢ τῆς λύσεως. τοῦ μαθήματος τοῦ περὶ τοῦ ἐντέρου καὶ ἐμπίδος. ἐπειδὴ δὲ περὶ τῶν τῆς ἐμπίδος ἐντέρων λέγει, ἔπαιξε παρὰ τὸν ὑπὸ τοῦ Σωκράτους λόγον, τὸν περὶ τοῦ τῆς ἐμπίδος ἐντέρου. * τῆς περὶ τοῦ ἐντέρου λεπτολογίας καὶ φυσιολογίας. *Gl. Br.*

170. ΑΦΗιΡΕΘΗ] οἷον ἐστερήθη ἐμποδισθεὶς ὑπὸ ἀσκαλαβώτου ὁ Σωκράτης. λέγεται δὲ καὶ ἀσκαλαβώτης καὶ γαλεώτης.

174. ΑΠΟ ΤΗΣ ΟΡΟΦΗΣ] καὶ ἀρσενικῶς ὁ ὄροφος καὶ θηλυκῶς ἡ ὀροφή, ὡς τὸ "πρὸς τὸν ὄροφον ἀνατενῶ τὰ Περσικά," καὶ ἐν Λυσιστράτῃ· καὶ ἐν Σφηξὶν "ὀροφὴν θέασαι." * ὄροφος καὶ ὀροφή· ἔστι δὲ κάλαμος, ᾧ στεγάζουσιν. *Gl. Victor.*

176. ΕΧΘΕΣ ΔΕ Γ' ΗΜΙΝ] λεληθότως σκώπτει τὸν τῶν φιλοσόφων βίον ὡς ἐπίπονον καὶ ταλαίπωρον. διὰ τοῦτο εἰς αὔξησιν καὶ τῷ καιρῷ συνεχρήσατο, εἴ γε μέχρι τῆς ἑσπέρας ἀναμένοντες φαγεῖν οὐδὲ τότε παρεσκευασμένον οὐδὲν εἶχον.

177. ΕΠΑΛΑΜΗΣΑΤΟ] εἰκότως εἶπε τὸ ἐπαλαμήσατο διὰ τὸ καὶ τοὺς ἄρτους ὑπὸ τῆς παλάμης πλάττεσθαι. *Victor.*

178. ΛΕΠΤΗΝ ΤΕΦΡΑΝ] ἰσχνὴν σποδόν. οὐχ ἁπλῶς δὲ τὸ λεπτὴν προσέθηκε πρὸς τὴν ὁμοίωσιν τῶν ἀλφίτων καὶ τὰ παραπλήσια. ἰσχνὴν δὲ τέφραν τὴν ἐκ τῶν κεκαυμένων ξύλων κόνιν. οὐ ματαίως δὲ τὸ λεπτὴν προσέθηκε πρὸς τὸ ταύτην δεῖ-

ξαι παραπλήσιον τοῖς ἀλφίτοις. * τέφρα δὲ ἡ τῶν κεκαυμένων ξύλων κόνις. *Rav.*

179. ΚΑΜΨΑΣ] καμπύλον ποιήσας, ὥσπερ ὀγκίνων εἴδη. ὀρθοὶ γὰρ οἱ ὀβελίσκοι. καὶ Ὅμηρος "αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὤπτησε καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν." ἀλλ' ἐπειδὴ ἔδεσμα ἦν οὐδὲν πρὸς τὸ ὀβελίσκου δεῖσθαι, πρὸς δὲ τὸ λαθεῖν καὶ ἁρπάσαι τι καὶ κατασχεῖν τὸ καμφθῆναι τοῦτον ἦν χρήσιμον. ἔτι δὲ μέλλων εἰπεῖν ὅτι ὑφείλετο, ὀρθὸν ὄντα, φησὶ, τὸν ὀβελίσκον ἔκαμψεν, ἵνα δι' αὐτοῦ δυνηθῇ κλέψαι τὸ ἱμάτιον. τοιαῦτα γὰρ οἱ κλέπται μηχανῶνται, ἵνα ῥᾳδίως πόῤῥωθεν ἁρπάσωσιν ὃ βούλονται.

ΔΙΑΒΗΤΗΝ] ἐργαλεῖον ὁ διαβήτης πολλαῖς εὔχρηστον τέχναις, τῷ Λ στοιχείῳ παρεοικός. τούτου τὸ ἓν ἐντιθέντες μέρος, καὶ χαράσσοντες τὸ ὑποκείμενον, τὸ ἴσον τηροῦσι διάστημα τοῦ κύκλου ἐκ τοῦ κέντρου.

180. ΕΚ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΡΑΣ] ὅμοιον τῷ ὑπὸ Εὐπόλιδος ῥηθέντι περὶ Σωκράτους· "Στησιχόρου πρὸς τὴν λύραν οἰνοχόην ἔκλεψεν." ἐμφαίνει δὲ διὰ τούτου ὅτι παίδων ἤρα ὁ Σωκράτης· ἐν ταῖς παλαίστραις γὰρ τὰ πολλὰ ἐξητάζετο, ἵνα αὐτοὺς ὁρῴη.

ΥΦΕΙΛΕΤΟ] τοῦτο παρ' ὑπόνοιαν ἐπήγαγεν· ἔδει γὰρ αὐτὸν εἰπεῖν "μετέβαλεν αὐτὸν εἰς τὰ ἄλφιτα." ΑΛΛΩΣ. δέον γὰρ αὐτὸν εἰπεῖν, κατέγραψεν, ᾧ τέως προσέχοντες οὐκ ἐπεινήσαμεν, καὶ σχήματά τινα ἐπεποιήκει, εἰς ἃ πάντων ἡμῶν ὁ νοῦς καθάπερ κεχηνὼς τροφῆς ἐπελάθετο, ἐπήνεγκεν ὅτι ἀπὸ τῆς παλαίστρας ἔλαβε τὸ ἱμάτιον. διαβάλλει δὲ αὐτὸν ὡς περὶ τὰς παλαίστρας τῶν παίδων ἕνεκα διατρίβοντα· ἐκεῖ γὰρ ἐφοίτα ὡς γυμνοὺς τοὺς παῖδας ὁρῴη. ΑΛΛΩΣ. ἐπειδὴ οἱ τὰ γεωμετρικὰ θεωρήματα διδάσκοντες διαβήταις γράφουσι ταῦτα, φησὶν ὅτι ὀβελίσκον κάμψας καὶ διαβήτου σχῆμα διαλαβὼν, πάντας πρὸς αὐτὸν ἐπαγόμενος, ὑφεῖλε τὸ ἱμάτιον.

181. ΤΟΝ ΘΑΛΗΝ] οὗτος ἐγένετο τῶν ἑπτὰ σοφῶν εἷς, Μιλήσιος· ὃς πρῶτος τὰ περὶ οὐρανὸν ἐξεῦρε. παρατηρητέον δὲ ὅτι ἀπ' εὐθείας τῆς ὁ Θαλῆς ὡς Ἑρμῆς, Ἑρμῆν Θαλῆν, καὶ Ἑρμέας ὡς Θαλέας. διχῶς δὲ τοὔνομα ἐκφωνητέον, βαρυτόνως μὲν Θάλης ὡς Χρέμης, οὗ ἡ γενικὴ Θάλητος ὡς Χρέμητος, Θάλητι, Θάλητα, ὡς τὸ "Θάλητα χρημάτων ἐλεύθερον," ἔτι δὲ καὶ περισπωμένως Θαλῆς ὡς Ἑρμῆς, καὶ Θαλοῦ ὡς Ἑρμοῦ. ΑΛΛΩΣ. ὁ Θαλῆς οὗτος Μιλήσιος ἦν, εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν. οὗτος ἄκρος μηχανικὸς ἦν. στρατεύσαντος γὰρ Κροίσου πρὸς Κῦρον, καὶ μὴ δυναμένης τῆς στρατιᾶς αὐτοῦ διαβῆναι τὸν Ἅλυν ποταμὸν μέγιστον ὄντα, τοιόνδε τι μηχανᾶται· ἄνω τῆς στρατιᾶς ἰὼν τέμνει τὸν ποταμὸν ἑτέρωσε ῥεῖν, οὐ πάντα, ἀλλὰ τὸ ῥεῖθρον αὐτοῦ σχισθὲν τὸ μὲν ἓν εἰς τὴν ἀρχαίαν πορείαν ἐχώρει, θάτερον δὲ ὑπ' ἀγκάλης εἶχε τὴν στρατιάν· καὶ οὕτως ἐπεραιώθησαν. ἐποίησε δὲ τὴν εἰς δύο τομὴν, ἵνα καὶ ἐπανιόντες περαιωθήσωνται. ΜΑΘΗΤΙΩ δὲ ἀντὶ τοῦ μαθεῖν ἐπιθυμῶ.

185. Ω ΗΡΑΚΛΕΙΣ] πεποίηκε γὰρ τὸ προσταχθὲν ὁ φιλόσοφος, καὶ ἀνέῳξε τὰς θύρας. ὁ δὲ εἰσελθὼν καὶ θεασάμενος αὐτοὺς ὠχροὺς καθημένους ὡς ἀνθρώπων μορφὰς μὴ ἔχοντας τεθαύμακε, μηδὲ ὄψεις διὰ τὴν ὠχρότητα ἔχοντας. ὁρᾷ δὲ ὡς φιλοσόφους κομῶντας, στραφέντος τοῦ ἐγκυκλήματος.[1]

187. ΤΟΙΣ ΕΚ ΠΥΛΟΥ] Πύλος χωρίον τῆς Λακωνικῆς, ἔνθα Κλέων στρατηγήσας ἔλαβεν αἰχμαλώτους, προανύσαντος τὸν πόλεμον Δημοσθένους καὶ Νικίου. εἰκὸς οὖν τούτους καὶ διὰ τὸν αἰχμαλωτισμοῦ φόβον καὶ διὰ τὸ πολλαῖς μὲν ἡμέραις πεπολιορκῆσθαι ἐν ἐρήμῳ νήσῳ, καὶ ἀφ' ἧς οὐδὲν τῶν ἐπιτηδείων ἦν λαβεῖν, πολλῷ δὲ καὶ μετὰ τὴν ἅλωσιν συγκεκλεῖσθαι χρόνῳ δεδεμένους ἐν ξύλῳ, ὠχρούς τε καὶ ἰσχνοὺς καὶ δυσώδεις γεγονέναι. ἰστέον δὲ ὅτι τρεῖς ἐπωνυμίας εἶχε τότε, Πύλος, Κορυφάσιον, Σφακτηρία. ΑΛΛΩΣ. Πύλος νῆσος πλησίον Πελοποννήσου. ταύτην ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ Λάχης προκατασχών, ὁ τῶν Ἀθηναίων στρατηγός, φρούριον ᾠκοδόμησεν, ὅθεν ἐξορμώμενος τὴν παραλίαν ἐδῄου τῆς Λακωνικῆς. Λακεδαιμόνιοι γοῦν καταλῦσαι τὸ φρούριον θέλοντες ἐπέπλευσαν τῇ νήσῳ, καὶ παραστησάμενοι ἄνδρας ἑπτακοσίους ἐντὸς τοῦ φρουρίου κατέλιπον. Ἀθηναῖοι οὖν ἔπεμψαν πολλήν τινα στρατιὰν κατὰ τῶν ἀνδρῶν τούτων μετὰ Κλέωνος στρατηγοῦ. ἐλθὼν οὖν ὁ Κλέων μετὰ τῆς στρατιᾶς, καὶ πλεῖστον χρόνον τούτους πολιορκήσας, ὕστερον παρεστήσατο, καὶ αἰχμαλώτους λαβὼν Ἀθήναζε ἤγαγεν· οἳ διά τε τὸν πολὺν λιμὸν, ὃν ὑπέστησαν διὰ τῆς πολιορκίας, καὶ διὰ τὸ κατακλεισθῆναι Ἀθήνησιν εἰς εἱρκτὴν πάνυ ὠχροὶ ἦσαν.

188. ΑΤΑΡ ΤΙ ΠΟΤΕ] διὰ τί ἄρα. εἰσελθὼν δὲ ἐπὶ συννοίᾳ κατέλαβε τοὺς περὶ Σωκράτην καθημένους, ἅτε φροντίζοντας περὶ τῆς ἐμπίδος, καὶ συγκεκυφότας εἰς γῆν.

189. ΒΟΛΒΟΥΣ] τὰ λεγόμενα ὕδνα, ἅτινα τὴν γῆν σκάπτοντες εὑρίσκουσιν οἱ ἄνθρωποι.

191. ΕΓΩ ΓΑΡ ΟΙΔ'] ὡς ἀγροῖκός φησιν εἰδέναι τῶν περὶ Σωκράτην ἀκριβέστερον, ἔνθα οἱ βολβοὶ φύονται.

[1] ἐκκυκλήματος *Hermannus.*

192. ΟΙ ΣΦΟΔΡ' ΕΓΚΕΚΥΦΟΤΕΣ] τοιαῦτα γὰρ τὰ τῶν ἄγαν φροντιζόντων καὶ περὶ τὴν διάνοιαν ἐχόντων σχήματα. Ὅμηρος "στάσκεν, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας." ΕΓΚΕΚΥΦΟΤΕΣ] κύπτοντες κατὰ γῆς. *Gl. Victor.*

193. ΕΡΕΒΟΔΙΦΩΣΙΝ] τὰ ὑπὸ ἔρεβος διφῶσι. τουτέστι τὰ ὑπὸ γῆν ζητοῦσι. *ἐρευνῶσιν, ἐξετάζουσι. Τάρταρος δὲ ἐστὶν ὁ ὑπὸ γῆν κατώτατος τόπος. *Junt.*

194. ΤΙ ΔΗΘ' Ο ΠΡΩΚΤΟΣ] ἴσως ἐγγύθεν τοῦτο εἴληφεν ἐκ τῆς ἐμπίδος, ἐπεὶ κἀκείνην διὰ τοῦ πρωκτοῦ[1] ἀστρονομεῖν διδάσκεσθαι λέγει· ἀνάγκη γὰρ συγκεκυφότων αὐτῶν καὶ εἰς γῆν ὁρώντων ἄνω τὸν πρωκτὸν βλέπειν.

196. ΑΛΛ' ΕΙΣΙΘ', ΙΝΑ ΜΗ 'ΚΕΙΝΟΣ] κατὰ τὸ σιωπώμενον ἄλλων ἐξεληλυθότων ἐκ τοῦ φροντιστηρίου, τοῖς φιλοσόφοις φησὶν ὅτι εἴσιτε, ἀντὶ τοῦ εἰσέλθετε, ἵνα μὴ ὁ Σωκράτης εὕρῃ ἡμᾶς ἐνταῦθα διατρίβοντας. τὸ δ' ἐκεῖνος κατ' ἐξοχήν. ΑΛΛΩΣ. τὸ ἐκεῖνος, τὸ αὐτός, ἀντὶ ὀνομάτων παραλαμβάνουσι. καὶ Ὅμηρος παρεισάγει τὴν Θέτιν λέγουσαν "τίπτε μ' ἐκεῖνος ἄνωγε μέγας θεός." καὶ παρὰ Πυθαγορείοις τὸ "αὐτὸς ἔφα," τουτέστιν ὁ Πυθαγόρας. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ΑΥΤΟΣ, ἤγουν ὁ Σωκράτης.

200. ΕΞΩ ΔΙΑΤΡΙΒΕΙΝ] εἰ γὰρ θεάσεται αὐτοὺς ἔξω, δυσχερανεῖ τὰ μέγιστα Σωκράτης. *Gl. Victor.*

201. ΠΡΟΣ ΤΩΝ ΘΕΩΝ, ΤΙ ΤΑΥΤΑ] εἰσελθὼν ὁ πρεσβύτης ὁρᾷ τὰ τῶν φιλοσόφων σκεύη, ἄβακα ἢ σφαῖραν ἢ ζωγραφίαν, καὶ ἐρωτᾷ τί ἐστι.

202. ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ] σφαῖραν δείκνυσι. *Gl. Br.*

ΤΟΥΤΙ ΔΕ ΤΙ] διαγράμματά τινα καὶ πίνακας δείκνυσιν ἀστρονομικῶν καὶ γεωμετρικῶν.

204. ΠΟΤΕΡΑ ΤΗΝ ΚΛΗΡΟΥΧΙΚΗΝ] ὡς ἄγροικος ταῦτά φησι. τὴν ἰδιωτικήν, τὴν ὑπὸ κλήρου δεδομένην, τὴν τελοῦσαν· ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι λαμβάνοντες πόλιν πολεμίαν καὶ τοὺς ἐνοικοῦντας ἐκβάλλοντες κλήρῳ τὴν γῆν αὐτοῖς διένεμον. ἢ κληρουχικὴν ἐνταῦθα λέγει τὴν γεωργικήν· κληροῦχοι γὰρ οἱ γεωργοὶ διὰ τὸ τοὺς Αἰγυπτίους κλήρῳ μερίζειν τὴν αὐτῶν γεωργίαν.

206. ΤΟ ΓΑΡ ΣΟΦΙΣΜΑ ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ] οἴεται τῶν πρὸς γεωργίαν εἶναι τοῦτο. ἀβάκιον ἤ τοιοῦτόν τι δημωφελὲς μάθημα, τῷ δήμῳ συμφέρον.

208. ΑΙΔΕ ΜΕΝ ΑΘΗΝΑΙ] χωρογραφίαν δείκνυσιν αὐτῷ. τινὲς ἔνθεν ἕως τοῦ ΟΥΜΟΙ ΔΗΜΟΤΑΙ τοῦ γέροντός φασιν. ἔνιοι δὲ διαιροῦσι. καὶ κατ' ἐρώτησιν δὲ εἶναι τὸ τοῦ φιλοσόφου καὶ ἐν ἀποφάσει δύναται. τὸ δὲ ἑξῆς, ΩΣ ΤΟΥΤ' ΑΛΗΘΕΣ, ἐν ἐρωτήσει. ὡς τοῦτό σοι δοκεῖ Ἀττικὸν χωρίον, ἐν ᾧ καθήμενοι δικάζουσιν.

209. ΔΙΚΑΣΤΑΣ ΟΥΧ ΟΡΩ] κατηγορεῖ Ἀθηναίων ἐνταῦθα ὡς περὶ τὰ δικαστήρια μόνα ἠσχολημένων καὶ τοῦ στρατεύειν ἀμελούντων. τοῦτο δὲ καὶ Δημοσθένης ἔστιν ὅτε ποιεῖ. τὸ δὲ ΠΑΡΑΤΕΤΑΤΑΙ ΜΑΚΡΑ διὰ τὸ σχῆμα, λέγω δὲ τὸ ἐπίμηκες τῆς θέσεως, διὸ καὶ Μάκρις ἐκλήθη· ἐπιμήκης γὰρ ἦν. κλίνεται δὲ ἡ Μάκρις αὕτη διὰ καθαροῦ τοῦ ο, διὸ καὶ ὁ νησιώτης αὐτῆς Μακριεύς. ἦν δὲ καὶ αἰγιαλὸς οὕτω λεγόμενος, κλινόμενος δὲ διὰ τοῦ δ. ἐλέγετο δὲ Μάκρις καὶ τῶν Κυκλάδων μία, ἡ Ἴκαρος, ἀφ' ἧς νομίζουσί τινες εἰρῆσθαι καὶ τὸ Ἰκάριον πέλαγος.

213. ΗΔΙ] αὕτη. ἤγουν ἰδού. *Junt.*

214. ΥΠΟ ΓΑΡ ΥΜΩΝ ΠΑΡΕΤΑΘΗ] εἰς φόρον ἐξετάθη, πλείονα φόρον παρέχουσα. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἡπλῶσθαι. ἐκληρούχησαν δὲ Ἀθηναῖοι κρατήσαντες αὐτῆς. πρὸς τὸν χρόνον δὲ ἀπήντησε καὶ τὸ μῆκος τοῦ πολέμου, τὸ σχῆμα τῆς θέσεως δεικνύντος αὐτῷ τοῦ φιλοσόφου. ἐπολιόρκησαν δὲ αὐτὴν Ἀθηναῖοι μετὰ Περικλέους, καὶ μάλιστα Χαλκιδέας καὶ Ἐρετριέας. οὕτω πρὸς τὸ παρατέταται ἐν ᾧ ἡ θέσις δηλοῦται, καὶ αὐτὸς ἐπήνεγκε τὸ παρετάθη ἴσον τῷ ἐξετρυχώθη καὶ κατεπονήθη. Περικλέους δὲ στρατηγοῦντος καταστρέψασθαι αὐτὴν πᾶσάν φησι Φιλόχορος, καὶ τὴν μὲν ἄλλην ἐπὶ ὁμολογίᾳ καστασταθῆναι. Περικλῆς γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοὺς Ἀθηναίους ἐποίησεν, ἐν πολέμῳ νικήσας τοὺς Ἄβαντας. διὸ παρετάθη τοῖς φόροις καὶ ἐπεφορτίσθη. ὡς τῶν Ἀθηναίων ἐπιτεινάντων τοὺς φόρους αὐτῇ. ΑΛΛΩΣ. τοῦτό φησιν ὁ Στρεψιάδης οὐ νοήσας τὸ παρὰ τοῦ μαθητοῦ λεγόμενον, τὸ ΠΑΡΑΤΕΤΑΤΑΙ ΜΑΚΡΑ ΠΟΡΡΩ ΠΑΝΥ, ὅ τι νοεῖ. ὁ μὲν γὰρ τοῦτο εἴρηκεν, ὅτι μακρὰ καὶ ἐπιμήκης ἡ Εὔβοια, ὁ δὲ ἐπὶ αὐξήσεως τοῦτο φόρων ἐξέλαβε. παραστησάμενος γὰρ Περικλῆς τὴν Εὔβοιαν ἐξέτεινε τοὺς αὐτῆς φόρους ἐπὶ πολύ. τοῦτο ἔδοξε τῷ Στρεψιάδῃ νοεῖν τὸ παρατέταται μακρὰ πόρρω πάνυ, καὶ διὰ τοῦτό φησιν "οἶδα· ὑπὸ γὰρ ὑμῶν καὶ Περικλέους παρετάθη." *ΠΑΡΕΤΑΘΗ] ηὐξήθη τοῖς φόροις. *Gl. Victor.*

216. ΤΟΥΤΟ ΠΑΝΥ ΦΡΟΝΤΙΖΕΤΕ] τοῦτο λέγει, ὅτι προσέκειτο Ἀθηναίοις. γράφεται μέγα ἀντὶ τοῦ μεγάλως. τὸ δὲ φροντίζετε ἀντὶ τοῦ μεταβουλεύεσθε. ΕΓΓΥΣ δὲ ΗΜΩΝ διὰ τοῦτό φησι, διὰ τὸ ἐν χωρογραφίᾳ σύνεγγυς παρεῖναι· ἐπεὶ οὐκ εἰσὶν οὗτοι ἀστυγείτονες.

[1] ᾄδειν ἔλεγεν addidit *Portus.*

217. ΑΠΑΓΑΓΕΙΝ] ἀποστῆσαι. *Gl. Victor.*

218. ΟΙΜΩΞΕΣΘ' ΑΡΑ] συνεχῶς ὑπ' αὐτῶν ληϊζόμενοι. *Gl. Br.*

219. ΦΕΡΕ] ἀντὶ τοῦ ὑπόθου. Ἀττικὴ δὲ ἡ σύνταξις. κατὰ δὲ διάνοιαν, ἧς προτάσσεται, σημαίνει πλείονα τὸ φέρε. νῦν μὲν οὖν τὸ ἄγε δηλοῖ· ἐν ἄλλοις δὲ σημαίνει ἄλλο τι, ὥσπερ Δημοσθένης "φέρε ἂν ἡμᾶς ἀπαιτήσωσιν οἱ Ἕλληνες, ὧν νῦν παρήκασθε καιρῶν." ἐνταῦθα γὰρ βούλεται λέγειν ὅτι ὑπερεθέμεθα. ΚΡΕΜΑΘΡΑ δὲ λέγεται διὰ τὸ μετέωρον εἶναι αὐτὴν κρεμωμένην. ἔστι δὲ σκεῦος εἰς ὃ τὰ περιττεύοντα ὄψα εἰώθαμεν ἀποτίθεσθαι. ΑΛΛΩΣ. παρεγκύκλημα· δεῖ γὰρ κρεμᾶσθαι τὸν Σωκράτην ἐπὶ κρεμαστῇ καθήμενον, καὶ τοῦτον εἰσελθόντα καὶ θεασάμενον αὐτὸν οὕτω πυθέσθαι. κρεμαστὴ δὲ λέγεται διὰ τὸ οὕτως αὐτὴν ἀεὶ μετέωρον εἶναι κρεμαμένην. γελοίου δὲ χάριν ἐν τῷ τοιούτῳ παρήγαγεν αὐτὸν σχήματι.

220. ΑΥΤΟΣ] τιμῶν τὸν διδάσκαλον οὐκ εἶπε πρῶτον τὸ ὄνομα.

221. ΑΝΑΒΟΗΣΟΝ] τῷ μαθητῇ λέγει ὁ Στρεψιάδης καὶ τοῦτο. οἷον οὐκ ἤκουσέ μου, αὐτὸς σὺ βόησον.

224. Ω ΣΩΚΡΑΤΙΔΙΟΝ] ἀντὶ τοῦ ὦ Σώκρατες. ὑποκοριστικῶς διαβάλλει αὐτόν. *Rav.*

Ω 'ΦΗΜΕΡΕ] ἀντὶ τοῦ ὦ θνητέ· ὦ ἐφήμερα φρονῶν, καὶ ὑπερφρονῶν τὰ τῶν ἀνθρώπων. ΑΛΛΩΣ. ὦ ἄνθρωπε. ἐλέγετο δὲ ὁ Σωκράτης τὴν ὄψιν Σειληνῷ παρεμφαίνειν· σιμός τε γὰρ καὶ φαλακρὸς ἦν. περιέθηκεν οὖν αὐτῷ οἷον τοῦ παρὰ Πινδάρῳ Σειληνοῦ φωνήν· ὁ γάρ τοι Πίνδαρος διαλεγόμενον παραγαγὼν τὸν Σειληνὸν τῷ Ὀλυμπίῳ, τοιούτους αὐτῷ περιέθηκε λόγους· "ὦ τάλας ἐφήμερε, νήπια βάζεις, χρήματά μοι διακομπέων." ἅμα δὲ ὡς ὑπερηφανοῦντος τοῦ Σωκράτους τὰ ἀνθρώπινα καὶ ἐν θεοῖς ὄντος αὐτοῦ, διότι μετεωρολέσχης ἦν, οὕτως ἐφήμερον ἐποίησεν αὐτὸν καλοῦντα τὸν γέροντα.

226. ΑΕΡΟΒΑΤΩ ΚΑΙ ΠΕΡΙΦΡΟΝΩ ΤΟΝ ΗΛΙΟΝ] ἀντὶ τοῦ περιεργάζομαι τὸν τούτου δρόμον. ἐπιβαίνω τῷ ἀέρι· διὰ τοῦτο γὰρ καὶ μετέωρον αὐτὸν ἐποίησε καθήμενον. ἔγκειται δὲ ἅμα καὶ τὸ τοῖς πολλοῖς ἀσεβὲς διὰ τῆς λέξεως· ἴσον γὰρ τῷ καταφρονῶ. ΑΛΛΩΣ. ὅτι περιφρονῶ εἶπε, καὶ οὐ περισκοπῶ, ἵν' ἐπειδὴ τὸ περιφρονῶ διπλοσήμαντόν ἐστι, καὶ ἀντὶ τοῦ περισκοπῶ καὶ ἀντὶ τοῦ ὑπερφρονῶ, ἀμφότερα εἰς τὸν Σωκράτην νοῶνται, ὅτι τε ἀέρα καὶ ἥλιον καὶ νεφέλας καὶ ὅσα τοιαῦτα ἐφρόντιζε καὶ ἐφιλοσόφει, καὶ ὅτι αἰθέριον ἑαυτὸν ἡγεῖτο καὶ ὑπὲρ αὐτὸν μόνον οὐ τὸν ἥλιον. ὁ Στρεψιάδης δὲ ἀντὶ τοῦ καταφρονῶ μόνον ἐνόησεν. *ΠΕΡΙΦΟΝΩ ΤΟΝ ΗΛΙΟΝ] περιεργάζομαι καὶ περισκοπῶ τὴν τοῦ ἡλίου πορείαν. *Gl. Victor.*

227. ΑΠΟ ΤΑΡΡΟΥ] Ἀττικῶς τὰ ἐξ οἰσύων πλέγματα οὕτω καλεῖται. τοὺς γὰρ καλάθους τοὺς γεωργικοὺς ταλάρους καλοῦσι. νῦν δὲ τὴν κρεμάθραν οὕτως ἐκάλεσεν, ἐφ' ἧς Σωκράτης ἐκρέματο. ΑΛΛΩΣ. ταῤῥὸς μετέωρόν τι ἰκρίον, ἐφ' ᾧ ἀλεκτορίδες κοιμῶνται. ἔφη δὲ ὑπερφρονεῖς ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν περινοεῖς καὶ περισκοπεῖς, ἵνα διαβάλῃ τὸν Σωκράτην ὑπερφρονοῦντα τῶν θεῶν. ΥΠΕΡΦΡΟΝΕΙΣ] καταφρονεῖς. *Gl. Victor.*

228. ΑΛΛ' ΟΥΚ ΑΠΟ ΤΗΣ ΓΗΣ] ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς ἦν δυνατὸν ἄνθρωπον ὄντα διαγνῶναι τὰ θεῖα; *ΕΙΠΕΡ] εἴπερ ἔξεστι περιφρονεῖν τοὺς θεοὺς δηλονότι. *Schol. A.* ΕΙΠΕΡ] ἔδει καταφρονῆσαι ἐκείνους. *Gl. Victor.*

229. ΟΡΘΩΣ] ἀκριβῶς.

ΤΑ ΜΕΤΕΩΡΑ] τὰ ὑψηλὰ καὶ οὐράνια· περὶ τούτων γὰρ τοῖς φιλοσόφοις τὰ ζητήματα. ἐπὶ τῆς γῆς δηλαδὴ ἐπιβεβηκώς. ψυχρὰ δὲ ἡ αἰτία ἣν ὁ Σωκράτης λέγει.

231. ΛΕΠΤΗΝ ΚΑΤΑΜΙΞΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΜΟΙΟΝ ΑΕΡΑ] ἀπολογεῖται πρὸς τὴν ἐρώτησιν τοῦ γέροντος ὁ Σωκράτης, λέγων τὴν αἰτίαν, δι' ἣν κρεμάμενος ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς φησὶ περιθεῖν τὰ μετέωρα πράγματα. ὅμοιον δὲ εἶπε τὸν ἀέρα, ἀντὶ τοῦ ὁμοιολεπτομερῆ. ψυχρὰν δὲ καὶ ματαίαν αὐτὸν πεποίηκε παρέχοντα λύσιν.

233. ΟΥ ΓΑΡ ΑΛΛ'] ἀντὶ τοῦ καὶ γάρ. Ἀττικῶς. Καλλίμαχος "ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος· οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω." ἀντὶ τοῦ καὶ γὰρ ἥκω.

234. ΤΗΝ ΙΚΜΑΔΑ] τουτέστι τὸ νοητικὸν καὶ γονιμώτατον τῆς ψυχῆς. φασὶ γὰρ οἱ φιλόσοφοι καὶ περὶ τὴν κράτησιν τῶν ἀέρων τὸ ὀξύτερον ἢ τὸ ἀραιότερον ἐπιβάλλειν τοῖς θείοις. διαπαίζει δὲ τὰ τῶν φιλοσόφων ἡ κωμῳδία· λόγος γὰρ παρ' ἐκείνοις ὡς ὄντως ἐπισπᾶται εἰς ἑαυτὴν τὰς ὑποκειμένας οὐσίας ἡ γῆ.

235. ΠΑΣΧΕΙ] τὸ δὲ πάσχειν οὐ μόνον ἐπὶ τῶν πασχόντων τι λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ποιούντων· καὶ γὰρ οἱ ποιοῦντες τρόπον τινὰ καὶ αὐτοὶ πάσχουσι πάθος, αὐτὸ τὸ ποιεῖν. τὰ οὖν κάρδαμα τὴν τῶν παρακειμένων αὐτοῖς βοτανῶν ὑγρότητα εἰς ἑαυτὰ ἕλκοντα, ξηρὰς αὐτὰς καταλείπει. καὶ ἔστι τοῦτο αὐτῶν πάθος. *Junt.*

ΤΑ ΚΑΡΔΑΜΑ] εἶδος βοτάνης ἀγρίου παρὰ Πέρσαις. νῦν δὲ τὴν σφάκον λέγει. ταῦτα δὲ τῶν περὶ αὐτὰ φυομένων λαχάνων τὴν δύναμιν ἐπισπᾶται, καὶ πᾶν τὸ ἐν ἐκείνοις ὑγρὸν ἐπισπώμενον αἴτιον τοῦ ξη-

φαίνεσθαι καθίσταται. *ΚΑΡΔΑΜΑ] *εἶδος λαχάνου ἀγρίου παρὰ Πέρσαις.* *Rav.*

237. Η ΦΡΟΝΤΙΣ ΕΛΚΕΙ] *δέον εἰπεῖν "ἡ γῆ ἕλκει τὰ κάρδαμα," ὁ δὲ ὡς ἰδιώτης συνέχεε τὴν φράσιν καὶ ἀσαφὲς ἐποίησε τὸ δηλούμενον. τοῦτο δὲ πρὸς τὴν τοῦ Στρεψιάδου ἀμάθειαν ἐπιτηδείως ὁ ποιητὴς ἐποίησεν ἀδιανόητον.*

240. ΗΛΘΕΣ ΔΕ ΚΑΤΑ ΤΙ] *ἐντεῦθεν κατέρχεται κατὰ τὸ σιωπώμενον. φθάσαντι δὲ αὐτῷ λέλεκται ἐν εἰρήνῃ, καὶ οὐκ ὀκνεῖ τοῦ αὐτοῦ μνημονεύειν Ἀριστοφάνης.*

241. ΥΠΟ ΓΑΡ ΤΟΚΩΝ] *ὅτι χρήστας Ἀριστοφάνης τοὺς δανειστὰς λέγει. ἡ μὲν γὰρ συνήθεια τοὺς χρεωφειλέτας χρήστας καλεῖ, Ἀθηναῖοι δὲ τοὺς μὲν δανειστὰς χρήστας λέγουσι, τοὺς δὲ ὀφειλέτας χρεωφειλέτας καὶ χρεώστας. Φωκυλίδης ἐν μὲν τοῖς αὐτοῦ ποιήμασι κατὰ τὴν συνήθειαν τοὺς χρεωφειλέτας χρήστας καλεῖ, λέγων οὕτως "χρήστης κακοῦ ἔμμεναι ἀνδρὸς φεῦγε, μή σ' ἀνιήσειε διδοὺς, παρὰ καιρὸν ἀπαιτέων." ἐν ἐκείνῳ μέντοι ἀντὶ τοῦ δανειστὴς λαμβάνεται, "μηδέποτε χρήστης πικρὸς γένῃ ἀνδρὶ πένητι."*

242. ΤΑ ΧΡΗΜΑΤ' ΕΝΕΧΥΡΑΖΟΜΑΙ] *τουτέστιν εἰς ἐνέχυρον ἀφαιροῦμαι τὴν ἐνυπάρχουσαν οὐσίαν, οἷον ἱμάτια καὶ σκεύη καὶ ἄλλα.*

243. ΠΟΘΕΝ Δ' ΥΠΟΧΡΕΩΣ ΣΑΥΤΟΝ ΕΛΑΘΕΣ] *ὡς ὑπὸ νοσήματός τινος, οὕτως εἰσήγαγε τὸν λόγον. εἰώθαμεν γὰρ ἐν τῇ συνηθείᾳ πυνθανόμενοι τῶν καμνόντων λέγειν "πόθεν δὲ συνέβη γενέσθαι τὴν νόσον;" διὸ κἀκεῖνος ἑξῆς λέγει "νόσος μ' ἐπέτριψεν ἱππική." ἐκ ποίας δέ τινος, φησίν, αἰτίας ἔλαθες σεαυτὸν πολλοῖς ὑποπεσὼν δανείοις;*

244. ΝΟΣΟΣ] *ἔστι γὰρ ὡς ἀληθῶς νόσος καὶ τὸ ἵππους τρέφειν· δαπανηρὸν γὰρ καὶ οὐκ ἔχον τοὺς καρποὺς ἀξίους τοῦ ἀναλώματος.* ΕΠΕΤΡΙΨΕ δ', *οἷον ἐξέτριψε καὶ κατεδαπάνησε.*

ΔΕΙΝΗ ΦΑΓΕΙΝ] *καταναλῶσαι δεινή, δαπανηρά. ἅμα δ' ὅτι τὰ δύσπεπτα τῶν σιτίων νόσων πρόξενα γίνεται.*

247. ΟΜΟΥΜΑΙ ΣΟΙ] *ἀντὶ τοῦ, ὃν σύνθωμαι μισθόν σοι τελεῖν, ὄμνυμι τοὺς θεοὺς τοῦτόν σοι δοῦναι. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἵνα διαβάλλῃ αὐτόν.*

248. ΠΟΙΟΥΣ ΘΕΟΥΣ] *ταῦτα ἴσως αἰνίττεσθαι δύναται πρὸς τὴν διαβολὴν τοῦ Σωκράτους, ἥν τινες διέβαλλον αὐτὸν, ὡς ἠσέβει λέγοντες περὶ τὸ θεῖον [τῷ] ὀμνύναι νὴ τὸν ἀλεκτρυόνα καὶ τὴν πλάτανον καὶ ἄλλα τοιαῦτα, ὡς ἐν τοῖς Ἀπομνημονεύμασι Ξενοφῶν ἱστορεῖ, λέγων οὕτως· "πολλάκις ἐθαύμασα τίσι ποτὲ λόγοις ἔπεισαν Ἀθηναίους οἱ γράψαντες Σωκράτη ὡς ἄξιος εἴη θανάτου τῇ πόλει." εἶθ' ὑποβὰς ὀλίγον "ἀδικεῖ γάρ" φησί "Σωκράτης τοὺς νέους διαφθείρων καὶ ξένα δαιμόνια εἰσάγων." ἤτοι οὖν ὡς τέλεον ἀναιροῦντος αὐτοῦ θεοὺς τὸν λόγον ἐκδεκτέον, ἢ ὡς πολυπραγμονοῦντος ποῖον ὀμόσει γένος θεῶν .....*[1] *γεγονέναι, πρῶτον μὲν τοὺς κατὰ Ὀφίωνα καὶ Εὐρυνόμην, δεύτερον δὲ τοὺς κατὰ Κρόνον καὶ Ῥέαν, οὕστινας Ὅμηρος Οὐρανίωνας, τρίτον δὲ [τοὺς] Διὶ τὴν ἀρχὴν καταλύσαντας τὴν ἐκείνων, οὓς Ὀλυμπίους κλῄζομεν.* ΑΛΛΩΣ. *τοῦτό φησιν, ἐπεὶ ἐκεῖνος ὁ γέρων ἀσυναρτήτως εἶπεν, ὡς νομίσματα αὐτῷ καταθήσειν τοὺς θεοὺς, ἅμα ἐπιφέρει τὸ ποίους ὀμεῖ σὺ θεούς; οὐχ ὡς ἄλλοις αὐτὸς χρώμενος θεοῖς, ἀλλ' ὅτι ὤμοσεν ὡς νόμισμα καταθήσειν τοὺς θεούς.*

250. ΣΙΔΑΡΕΟΙΣΙΝ] *τοῦ νομίσματος σημαίνοντος δύο, τό τε νόμιμον ἔθος καὶ τὸ τύμμα τοῦ τετυπωμένου χαλκοῦ ἢ χρυσοῦ, ἐπὶ τοῦ χαλκοῦ ὁ Στρεψιάδης ἐδέξατο, καὶ οὐ πρὸς τὸ ὑπὸ Σωκράτους ῥηθὲν ἀπήντησεν, ἀλλ' ἔμιξεν ἀμφότερα· ἔδει γὰρ εἰπεῖν, τίσιν ὄμνυτε θεοῖς, ἢ τίνι χρῆσθε νομίσματι. λεπτοῖς δὲ νομίσμασι φαίνονται κεχρῆσθαι Βυζάντιοι· διὸ καὶ Δωρικῶς εἶπεν. ἔνιοι δὲ κατὰ πολυμάθειαν δεωρίζουσιν. Πλάτων Πεισάνδρῳ "χαλεπῶς ἂν οἰκήσαιμεν ἐν Βυζαντίοις, ὅπου σιδαρέοισι νομίσμασι χρῶνται."* ΑΛΛΩΣ. *ἐδόκει τὸ τῶν Βυζαντίων νόμισμα ἐλάχιστον εἶναι πάντων καὶ φαυλότατον, ἅτε σιδηροῦν ὑπάρχον. ἢ ὅτι ἐκεῖ μέταλλον ἦν, ἐν ᾧ ὤμνυον.*

251. ΤΑ ΘΕΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤ'] *οὐχ ὡς θεοὺς ἡγούμενος τοὺς παρὰ τοῖς ἄλλοις νομιζομένους, τὰ θεῖα λέγει οὕτως, ἀλλ' οἷον τὰ ἀξιοθέατα καὶ ὄντως μεγάλα καὶ τίμια.*

254. ΔΑΙΜΟΣΙΝ] *ὡς εἰ ἔλεγε τοῖς καπνοῖς, ταῖς σκιαῖς, ταῖς ἡμετέραις θεαῖς. τὰ γὰρ μηδενὸς ἄξια καπνοὺς καὶ σκιὰς καὶ νεφέλας ὀνομάζομεν. Εὔπολις ἐν Αὐτολύκῳ "καπνοὺς ἀποφαίνει καὶ σκιάς." ἁρμοζόντως δὲ τῶν φιλοσόφων ἐπιγράφει ταύτας εἶναι θεάς, ἐπειδή, ὡς ἔφημεν, περὶ τὰ οὐράνια μᾶλλον ἐπτόηνται.*

255. ΣΚΙΜΠΟΔΑ] *τὸν κράβατον σκίμποδα λέγουσιν Ἀττικοί. οἱ δέ φασι σκιμπόδιον. ἰδίως δὲ λέγουσιν τὸ χωλὸν κραβάτιον· σκιμπάζειν γὰρ τὸ χωλαίνειν παρὰ τοῖς παλαιοῖς εἴρηται, παρὰ τὸ σκαμβοὺς ἔχειν τοὺς πόδας.*

256. ΤΟΥΤΟΝΙ ΤΟΙΝΥΝ ΛΑΒΕ] *καὶ τοῦτο παρεπιγραφή· καὶ γὰρ τὸν Σωκράτη περιθεῖναι δεῖ τὸν στέφανον αὐτῷ, κἀκεῖνον λαβεῖν.*

258. ΤΟΝ ΑΘΑΜΑΝΘ'] *Ἀθάμας ἐκ*

[1] Reizius supplebat: *φασὶ γὰρ τριπλάσιον γένος θεῶν.*

Νεφέλης δύο παῖδας ἔσχεν, Φρύξον καὶ Ἕλλην. ἀφεὶς οὖν τὴν Νεφέλην θεὰν οὖσαν θνητῇ γυναικὶ ἐμίγη. ζηλοτυπήσασα οὖν ἡ Νεφέλη, ἀπέπτη εἰς οὐρανὸν, καὶ τὴν τοῦ ἀνδρὸς χώραν αὐχμῷ ἐκόλαζε. πέπομφεν οὖν θεωροὺς εἰς Ἀπόλλωνα Ἀθάμας, ἐρέσθαι περὶ τοῦ αὐχμοῦ. ἡ οὖν τούτου γυνὴ θέλουσα Φρύξον καὶ Ἕλλην ἀπολωλέναι, πέπεικε διὰ δώρων τοὺς θεωροὺς εἰπεῖν Ἀθάμαντι, ὡς οὐκ ἂν ἄλλως παύσασθαι τὸν αὐχμὸν ἔχρησεν ἡ Πυθία, εἰ μὴ τοὺς τῆς Νεφέλης θύσαιεν παῖδας. ἀκούσας οὖν Ἀθάμας, μεταπέμπεται τοὺς παῖδας ἐκ τῶν ποιμνίων. εἷς οὖν κριὸς ἀνθρωπίνῃ χρησάμενος φωνῇ λέγει Φρύξῳ καὶ Ἕλλῃ τὰ περὶ τῆς σφαγῆς. φευγόντων οὖν τούτων μετὰ τοῦ κριοῦ, ἡ μὲν Ἕλλη ἐν τῷ περαιοῦσθαι τὸν ἐν Ἀβύδῳ πορθμὸν ἀπεπνίγη πεσοῦσα ἀπὸ τοῦ κριοῦ. ὅθεν καὶ ἀπ' ἐκείνης Ἑλλήσποντος κέκληται. Φρύξος δὲ ἐποχούμενος τῷ κριῷ εἰς τὴν τῶν Κόλχων γῆν περισώζεται. ἔνθα καὶ τὸν κριὸν, ὃς ὑπὸ τῶν θεῶν χρυσόμαλλος γέγονε, θύει τῷ Ἄρει, ἢ τῷ Ἑρμῇ· καὶ κατοικήσας αὐτόθι τοὔνομα καταλέλοιπε τῷ τόπῳ. ἐκ τούτου γὰρ ἡ Φρυγία οὕτως ἐκλήθη. Ἀθάμαντα δὲ ἡ Νεφέλη δίκην αὐτῇ δώσειν διὰ τοὺς παῖδας πεποίηκε· προσαχθεὶς οὖν στεφανηφορῶν, ἐν τῷ βωμῷ τοῦ Διὸς σφαγησόμενος ὑπὸ Ἡρακλέους σέσωσται. οὕτω γὰρ Σοφοκλῆς ἐν δράματι πεποίηκε. ΑΛΛΩΣ. ἐν Ἀθάμαντι Σοφοκλέους ὑπόκειται Ἀθάμας στεφανηφορῶν, ὥσπερ ἱερεῖον, δίκας εἰσπραττόμενος περὶ Φρύξου. ΑΛΛΩΣ. τοῦτο πρὸς τὸν ἕτερον Ἀθάμαντα Σοφοκλέους ἀποτεινόμενος λέγει. ὁ γάρ τοι Σοφοκλῆς πεποίηκε τὸν Ἀθάμαντα ἐστεφανωμένον καὶ παρεστῶτα τῷ βωμῷ τοῦ Διὸς σφαγιασθησόμενον. μέλλοντα δὲ ἀποσφάττεσθαι αὐτὸν, παραγενόμενον Ἡρακλέα, καὶ τοῦ θανάτου ῥυόμενον, λέγοντα ὡς σώζοιτο ὁ Φρύξος, δι' ὃν ἔμελλεν ἐκεῖνος τεθνήξεσθαι. ἐπεὶ οὖν καὶ ὁ πρεσβύτης ἔστεπται, ὥσπερ παραδείγματι τῷ κατ' ἐκεῖνον χρώμενος, δεδοικέναι φησὶν ἐκείνῳ παραπλήσια.

259. ΤΟΥΣ ΤΕΛΟΥΜΕΝΟΥΣ] τοὺς μυουμένους. ἐνδόξοις δὲ μυστηρίοις παραβάλλει τὰ τῶν φιλοσόφων μαθήματα, ἵνα ἔτι μᾶλλον πείθῃ προσέχειν τὸν γέροντα, ὡς θειοτέρῳ τῷ πράγματι.

261. ΛΕΓΕΙΝ ΓΕΝΗΣΕΙ ΤΡΙΜΜΑ] ἱκανὸς καὶ δεινὸς ἔσῃ λέγειν. καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου ὡς ἰταμοῦ καὶ ἀναισχύντου ῥήτορος καθαπτόμενος Αἰσχίνου, περίτριμμα ἀγορᾶς αὐτὸν καλεῖ. τρίμμα δὲ, τετριμμένος ἐν λόγοις. κρόταλον δὲ, εὔγλωττος, εὔστομος. ἡ μεταφορὰ ἐκ τοῦ κροτάλου. ταῦτα δὲ λέγων λίθους συγκρούει ἄνωθεν αὐτοῦ. τρίμμα οὖν εἶπε διὰ τὸ τρίβεσθαι τοὺς λίθους· κρόταλον δὲ διὰ τὸ κρούεσθαι αὐτόν· παιπάλη δὲ διὰ τὴν τραχύτητα· ἐπεὶ παίπαλα καλοῦμεν τὰ δύσβατα. ΑΛΛΩΣ. ταῦτα λέγων ἅμα ὁ Σωκράτης εἰς τὰ θύματα παρατρίβων ὀρεινοὺς λίθους καὶ κρούων πρὸς ἀλλήλους, συναγαγὼν τὰ ἀπὸ τούτων θραύσματα, βάλλει τὸν πρεσβύτην, καθάπερ τὰ ἱερεῖα οἱ ταῖς οὐλαῖς θύοντες. καὶ διὰ τοῦτο παίζει τοῖς ὀνόμασι. τρίμμα μὲν, τὴν ἀπὸ τούτων ἐκπίπτουσαν λατύπην. καλοῦμεν δὲ καὶ τῶν ἀνθρώπων τοὺς κακεντρεχεῖς καὶ μὴ ἁπλοῦς τρίμματα, καὶ πολυτρίμματα καὶ πολυκρότους, καὶ κρόταλα. ὅθεν καὶ τὸν πρῶτον στίχον Ὀδυσσείας οὕτως ἀξιοῦσι γράφειν τινές "ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα πολύκροτον."

ΚΡΟΤΑΛΟΝ] κυρίως ὁ σχιζόμενος κάλαμος, ὁ κατασκευαζόμενος ἐπίτηδες, ὥστε ἠχεῖν, εἴ τις αὐτὸν δονοίη ταῖς χερσὶ, καθάπερ κρότον ἀποτελῶν. τρανὸς οὖν ἔσῃ, φησὶ, καὶ τὴν φωνὴν διηρθρωμένος, καθάπερ κρόταλον.

ΠΑΙΠΑΛΗ] παίπαλα καλοῦμεν τὰ τῶν χωρίων δύσβατα. *Rav.* λεπτιλόγος. *Gl. E.*

*ΤΡΙΜΜΑ] ἔμπειρος. ΚΡΟΤΑΛΟΝ] λάλος. ΠΑΙΠΑΛΗ] λεπτὸς περὶ τὸ λέγειν. *Gl. Victor.*

262. ΕΧ' ΑΤΡΕΜΑΣ] μένε ἐφ' ἡσυχίας. βαλλόμενος γὰρ ὁ πρεσβύτης τῇ παιπάλῃ ἀποσείεται. διὸ παρακελεύει αὐτὸν μένειν. παιπάλη δὲ κυρίως τὸ λεπτομερὲς τοῦ ἀλεύρου. * ΑΤΡΕΜΑΣ] ἡσύχως. *Gl. Victor.*

ΟΥ ΨΕΥΣΕΙ ΓΕ ΜΕ] τουτέστιν ἀπατήσεις. ὅτι μηδὲν ὧν ἐπαγγέλλεται Σωκράτης ψεύδεται. πληρωθεὶς γάρ, φησι, τούτων, λέγω δὴ τῶν τριμμάτων τῶν λίθων καὶ τῆς λατύπης, ἣν ἔφαμεν παιπάλην καλεῖσθαι, γενήσομαι παιπάλη. ΑΛΛΩΣ. τῇ χιόνι παττόμενος, ἐὰν ἔλθωσιν αἱ Νεφέλαι. λέγεται δὲ παιπάλη τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου· ἀφ' οὗ παλύνειν, τὸ λευκαίνειν· ὡς τὸ "πολλὰς δὲ χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας." ἐπεὶ οὖν ἐκεῖνος εἶπε, γενήσῃ τρίμμα, κρόταλον, παιπάλη· αὐτὸς ἔπαιξε παρὰ τὴν παιπάλην, τουτέστι τὸ ἄλευρον, εἰπὼν καταπαττόμενος. καταπαττόμενος ὑπὸ σοῦ ταῖς πληγαῖς διὰ τὰ μαθήματα, παιπάλη γενήσομαι. *Gl. Br.*

263. ΚΑΤΑΠΑΤΤΟΜΕΝΟΣ] πληρωθεὶς τούτων. ΠΑΙΠΑΛΗ ΓΕΝΗΣΟΜΑΙ] ἀφανισθήσομαι καὶ εἰς οὐδὲν ἔλθω. *Gl. Victor.*

264. ΕΥΦΗΜΕΙΝ ΧΡΗ] ἡ συστηματικὴ αὕτη ἀμοιβαία τοῦ ὕμνου εἴσθεσίς ἐστιν ἐκ στίχων ἀναπαιστικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν ιβ', ὧν τελευταῖος "ἐπακούσατε δεξάμεναι θυσίαν, καὶ τοῖς

ἱεροῖσι χαρεῖσαι." καλεῖται δὲ τὸ μέτρον τοῦτο Ἀριστοφάνειον, ὡς εἴπομεν. τὰ τοιαῦτα δὲ εἴδη καλεῖται ἑτερόστροφα. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος. ΑΛΛΩΣ. ΕΥΦΗΜΕΙΝ ΧΡΗ] ταῦτα πρὸς τὸν Στρεψιάδην. παρακελεύεται γὰρ αὐτὸν σιωπᾶν καὶ εὐφημεῖν, ἵνα εὔξηται, καὶ μηδὲν βλάσφημον εἰπεῖν. *ΕΥΦΗΜΕΙΝ] βοᾶν μετ' εὐφημίας. *Gl. Victor.*

265. ΑΜΕΤΡΗΤ' ΑΗΡ] ἀκατάληπτε καὶ ἀναρίθμητε. τὸν δὲ ἀέρα προσεύχεται, ἐπεὶ αἱ νεφέλαι τούτου μέρη. τοῖς φιλοσόφων λόγοις ἀέρα βούλεται εἶναι τὸ πᾶν· οἳ καὶ τὴν ἐν ἡμῖν ψυχὴν ἀέρα καὶ πνεῦμα ἐδογματίσαντο. *ΑΜΕΤΡΗΤ' ΑΗΡ] ἄπειρε. *Gl. Victor.*

ΟΣ ΕΧΕΙΣ] ὃς παρείληφας τὴν γῆν καὶ βαστάζεις. δόξα γάρ τις ἐθρυλλεῖτο τῶν φυσικῶν, ὅτι πλατεῖα οὖσα ἡ γῆ ὀχεῖται ἐν τῷ ἀέρι. *ΜΕΤΕΩΡΟΝ] κρεμαμένην. *Gl. Victor.*

266. ΛΑΜΠΡΟΣ Τ' ΑΙΘΗΡ] ἰδίως τὸ τοῦ ἡλίου φῶς αἰθὴρ καλεῖται, ἀπὸ τοῦ αἴθειν, ὅ ἐστι πυροῦν· θερμὸς γὰρ ὁ ἥλιος καὶ διάπυρος. διόπερ εὐκαίρως ὁ ποιητὴς τῷ ἐπιθετικῷ ἐχρήσατο, αἰθέρα λαμπρὸν εἰπών.

ΣΕΜΝΑΙ ΤΕ ΘΕΑΙ] οὐχ οὕτω λέγει τὰς Νεφέλας σεμνὰς ὡς τὰς Ἐριννύας, ἃς ἐκτρεπόμενοι πάντως ἂν ὀνομαστὶ λέγειν Εὐμενίδας αὐτὰς καὶ σεμνὰς θεὰς προσηγόρευσαν· τὸ γὰρ σιωπηλὸν σεμνὸν νενόμισται.

ΒΡΟΝΤΗΣΙΚΕΡΑΥΝΟΙ] ἀλλήλων γὰρ προσερχομένων τῶν νεφελῶν πῦρ ἐξάπτεται ἐκ τῆς πυκνῆς ἐκτρίψεως. ἰδίως δὲ κἀνταῦθα τῷ συνθέτῳ τούτῳ κέχρηται. δοκοῦσι γάρ πως αἱ νεφέλαι προδεικνύναι καὶ προσημῆναι ἡμῖν τούς τε ὄμβρους καὶ τὰς χαλάζας τοῦ οὐρανοῦ, ὅτε βροντᾷ ἢ ἀστράπτει ἢ ὅτε σκηπτοὺς ἐπιπέμπει. ἐκ τῶν νεφελῶν φησὶ τὴν ἀστραπὴν καὶ βροντὴν συγκρουομένας ἀποπέμπειν.

267. ΑΡΘΗΤΕ] φυσικώτερον ἐχρήσατο τούτῳ τῷ λόγῳ, ἄρθητε εἰπών, οἱονεὶ ἐπάρθητε. φασὶ γὰρ τὰς νεφέλας εἰς ὕψος αἴρεσθαι κατ' ὀλίγον ἀπὸ τῆς γῆς ἢ τῆς θαλάσσης.

ΤΩι ΦΡΟΝΤΙΣΤΗι] δύναται καὶ ἐπὶ τοῦ Σωκράτους καὶ ἐπὶ τοῦ πρεσβύτου νοεῖσθαι, ἐπὶ μὲν τοῦ Σωκράτους, ἵνα ᾖ παρακαλῶν αὐτῷ φανῆναι τὰς Νεφέλας, ἐπὶ δὲ τοῦ γέροντος, ὡς ἤδη συγκαταριθμοῦντος αὐτὸν τοῦ Σωκράτους τῷ τῶν φιλοσόφων συλλόγῳ.

268. ΜΗΠΩ ΓΕ, ΜΗΠΩ ΓΕ] ἐπαναδίπλωσις καλεῖται τὸ τοιοῦτον σχῆμα, τὸ δὶς τοῖς αὐτοῖς ὀνόμασι χρῆσθαι ἐμφανῶς. ἔστι δὲ παρεπιγραφή· διπλασιάσας γὰρ τὸ ἱμάτιον περιβαλέσθαι φησὶν αὐτὸ θέλειν ὑπὲρ τοῦ σκέπεσθαι καὶ ἧττον αὐτοῦ καθικέσθαι τὸν ὑετὸν τοῦ σώματος. ἡ γὰρ ἀρχὴ τῶν Διονυσίων χειμῶνος ἄγεται. *ΠΤΥΞΩΜΑΙ] ἤγουν καλύψωμαι, συσπάσωμαι. *Gl. Victor.* τὸ πτύξασθαι ἐκ μεταφορᾶς εἴρηται τῶν ζωοφύτων ἤτοι ὀστράκων, ἅπερ οἱονεὶ πτύχας ἤτοι πύλας τὰ ὄστρακα ἔχοντα, καὶ ταῦτα συνάπτοντα, ἑαυτοῖς περιποιοῦσι τὸ ἀσφαλές. *Victor.*

269. ΚΥΝΗΝ] περικεφαλαίαν, ἀγροίκων φόρημα. οὕτως δὲ ἐκλήθη, ἐπειδὴ πρῶτον ἀπὸ κυνείων δερμάτων ἦν.

ΕΧΟΝΤΑ] οὐ μωρὸν δηλονότι, οὐκ ἀνόητον; ἐλλειπὲς γὰρ εἴρηται.

271. ΧΙΟΝΟΒΛΗΤΟΙΣΙ ΚΑΘΗΣΘΕ] ἀντιπαρατάττεται Ὁμήρῳ λέγοντι "Οὔλυμπόνδ', ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος ἔμμεναι." χιονόβλητα γὰρ τὰ ὑψηλὰ τῶν ὀρῶν πληροῦσθαί τε καὶ διατηρεῖν τὴν χιόνα πέφυκεν. εἰώθασι δὲ καὶ τὰ νέφη τούτοις ἐπικαθῆσθαι.

272. ΩΚΕΑΝΟΥ ΠΑΤΡΟΣ] καὶ τοῦτο φυσικόν φησιν, ἀπὸ τοῦ Ὠκεανοῦ πάντα τὸν ἀέρα τὴν νοτίαν, τὴν ἰκμάδα καὶ τὸν ὑετὸν τούτοις ἐπιχορηγεῖν.

ΝΥΜΦΑΙΣ] λείπει ἡ σύν. ἤγουν σὺν ταῖς Νύμφαις.

273. ΠΡΟΧΟΑΙΣ] λείπει ἡ ἐπί. ἤγουν ἐπὶ ταῖς προχοαῖς τοῦ Νείλου. ΠΡΟΧΟΥΣΙΝ δὲ ἀγγείοις. *ΠΡΟΧΟΥΣΙΝ] ἀγγείοις, ὑδρείαις. *Gl. Victor.*

274. ΜΑΙΩΤΙΝ ΛΙΜΝΗΝ] περὶ ταύτης Ἡρόδοτος μαρτυρεῖ, λίμνην εἶναι Σκυθίας. ἀπὸ τῶν ποταμῶν δὲ ἀρύονται ὕδωρ εἰς χρῆσιν. διὰ δὲ τὸ ἄδηλον ἐκ διαφόρων τύπων καλεῖ αὐτὰς, ἵνα πιστευθῇ.

ΝΙΦΟΕΝΤΑ ΜΙΜΑΝΤΟΣ] τὸν ἀεὶ νιφόμενον. ὄρος Θρᾴκης ὁ Μίμας· καὶ Ὅμηρος "παρ' ἠνεμόεντα Μίμαντα."

275. ΧΑΡΕΙΣΑΙ] ἡδυνθεῖσαι. γράφεται δὲ φανεῖσαι. *ΦΑΝΕΙΣΑΙ] παραγενόμεναι. *Gl. E.*

276. ΑΕΝΑΟΙ ΝΕΦΕΛΑΙ] ἡ ἐπεισόδιος αὕτη στροφὴ καὶ ᾠδὴ τοῦ χοροῦ κώλων ἐστὶ ιϛ', ὧν τὰ πρῶτα δύο δακτυλικὰ πενθημιμερῆ, ἃ καλεῖται Ἀρχιλόχεια, ὡς Ἡφαιστίων φησὶ, διὰ τὸ τὸν Ἀρχίλοχον τούτοις χρήσασθαι ἐν ἐπῳδῷ, ὡς τὸ "ἐν δὲ Βατουσιάδης." ἔχει δὲ τὸ πενθημιμερὲς, ὡς εἴρηται, πόδας δύο καὶ συλλαβήν. τὸ γ' ἀναπαιστικὸν ἐφθημιμερὲς, ὃ καλεῖται, ὡς εἴρηται, παροιμιακόν· ἔχει δὲ πόδας γ' καὶ συλλαβὴν, ὡς εἴρηται. τὸ δ' δακτυλικὸν τετράμετρον ἀκατάληκτον, ὃ καλεῖται καὶ αὐτὸ Ἀρχιλόχειον· καὶ τούτῳ γὰρ οὕτως ἐν ἐπῳδοῖς ἐχρήσατο, ὡς Ἡφαιστίων φησί. τετράμετρον δὲ εἴρηται, διότι κατὰ μονοποδίαν μετρεῖται τὰ δακτυλικά. τὸ ε' ὅμοιον. τὸ ἕκτον δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ζ' ὅμοιον τῷ τετάρτῳ. τὸ η', τὸ θ' καὶ τὸ ι' ὅμοια.

τὸ ιά ὅμοιον τῷ πρώτῳ, τὸ ιβ′ ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές, τὸ ιγ′ δακτυλικὸν τρίμετρον κατὰ μονοποδίαν, τὸ ιδ′ ὅμοιον τῷ δ′, τὸ ιέ ὅμοιον. τὸ ις′ "τηλεσκόπῳ ὄμματι γαῖαν" ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερές, ὃ καλεῖται, ὡς εἴρηται, παροιμιακόν· ἔστι γὰρ κοινὴ συλλαβὴ τὸ πῳ, διὰ τὸ ἔχειν ἔμπροσθεν φωνῆεν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλῆ ἔσω νενευκυῖα, δηλοῦσα ἔχειν ἀνταπόδοσιν. ΑΛΛΩΣ. ΑΕΝΑΟΙ ΝΕΦΕΛΑΙ] μετὰ τὴν τοῦ Σωκράτους εὐχὴν αἱ Νεφέλαι παρακελεύονται δῆθεν ἑαυταῖς πεισθῆναι τῇ ἐπικλήσει καὶ συναθροισθῆναι καὶ οὕτως ἐπιφανῆναι τῷ Σωκράτει. ἐκ τούτων δὲ ὁ χορὸς συνέστηκεν αὐτῷ, διόπερ καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἔχει τὸ δρᾶμα, Νεφέλαι, ἅτε ἐξ ἀέρος καὶ πνεύματος οὐσία παχυνομένη σωματοειδής. ἀέναοι δὲ διὰ παντὸς νάουσαι, ὡς ἀέναος ποταμὸς ὁ ἀδιαλείπτως ῥέων. τοῦ δὲ χοροῦ τὰς ἑκατέρωθεν λέγουσι παρόδους, οὔσας ις′ κώλων. τῶν δὲ ὑποκριτῶν μέσων ὄντων, ἐκ στίχων ζ′ ἀναπαίστων τετραμέτρων καταληκτικῶν. καλῶς δὲ εἶπεν ἀέναοι· εἰσὶ γὰρ ὑδάτων μητέρες. ἀρθῶμεν δὲ ἀναπηδήσωμεν. *ΑΕΝΑΟΙ] ἀεὶ ῥέουσαι καὶ στάζουσαι. *Gl. Victor.*

Μετὰ τὴν τοῦ Σωκράτους εὐχὴν αἱ Νεφέλαι παρακελεύονται ἀλλήλαις, ὥστε πεισθείσας τῇ ἐπικλήσει Σωκράτους συναθροισθῆναι, καὶ οὕτως αὐτῷ φανῆναι. τινὲς οὖν εἰς τὸ δροσερὰν φύσιν εὐάγητον, προστιθέασι τὸ ἀφεῖσαι, ἵνα ἐντεῦθεν τὰς αἰτιατικὰς συντάξωσι. τοῦτο δὲ ἐν οὐδενὶ τῶν ἀρχαίων βιβλίων εὕρηται, ἀλλ' οὐδὲ μέτρον ἀπαιτεῖ. συντάσσεται δὲ οὕτω· ὦ νεφέλαι ἀέννaoι αἱ ἔχουσαι φύσιν δροσερὰν εὐάγητον ἤγουν εὐκίνητον. *Schol. LB.*

278. ΕΥΑΓΗΤΟΝ] πανταχοῦ φερομένην, ἢ λαμπράν. *πάντη φερόμενον. εὐκίνητον· τοιοῦτον γὰρ τὸ ὕδωρ. *Gl. Br.*

279. ΩΚΕΑΝΟΥ ΒΑΡΥΑΧΕΟΣ] ἀκολούθως τοῖς ὑπὸ τοῦ Σωκράτους εἰρημένοις "εἴτ' Ὠκεανοῦ πατρὸς ἐν κήποις." ἀλλ' ὁ μὲν διὰ τὸ ἄδηλον ἐκ διαφόρων αὐτὰς τόπων καλεῖ, ἵν' οὕτως τῆς ἀληθείας τυχεῖν δυνηθῇ· αἱ δὲ, ἅτε τῆς ἑαυτῶν γενέσεως γινώσκουσαι τὸ ἀκριβὲς, εὐθὺς διώρισαν καὶ πόθεν αὐτὰς ἀρθῆναι δεήσει. ΑΛΛΩΣ. ΒΑΡΥΑΧΕΟΣ τοῦ μέγα ἠχοῦντος· οἱ γὰρ βαρεῖς ποταμοὶ ῥέοντες μέγαν ἦχον ἀπεργάζονται.

281. ΙΝΑ ΤΗΛΕΦΑΝΕΙΣ] ὅθεν, ἀφ' ὧν ἔστιν ἰδεῖν τὰ πόῤῥω· τοῖς γὰρ εἰς ὕψος οὖσι καὶ τὰ μακρὰ καταφανῆ. τὸ δὲ ἵνα ἀντὶ τοῦ ὅπου. ἢ τὸ ἵνα ἀφορώμεθα ἐστὶν ἀντὶ τοῦ ὅθεν· κέχρηται δὲ ἐπιῤῥήματι τῷ ἐν τόπῳ ἀντὶ τοῦ ἐκ τόπου.

284. ΖΑΘΕΩΝ] θαυμαστῶν, ἄγαν θείων. ΚΕΛΑΔΗΜΑΤΑ] κρ.. ν.. τας βοάς. *Gl. Victor.*

285. ΚΕΛΑΔΟΝΤΑ] ἠχοῦντα. ΒΑΡΥΒΡΟΜΟΝ] μεγαλόψοφον. *Gl. Victor.*

286. ΣΕΛΑΓΕΙΤΑΙ] ἀντὶ τοῦ καταλάμπεται. ἔοικε δὲ λέγειν τὸν ἥλιον, ἐπεὶ καὶ οἱ τραγικοὶ εἰώθασιν ὀφθαλμὸν ὀνομάζειν αὐτόν. τοιαύτη δόξα ἐστὶ παρὰ τοῖς φιλοσόφοις, ὄμμα αἰθέρος καλεῖν τὸν ἥλιον. *ὄμμα αἰθέρος τὸν ἥλιον ἔοικε λέγειν· ἐπεὶ καὶ οἱ τραγικοὶ εἰώθασιν οὕτως καλεῖν, ὀφθαλμὸν δηλαδή. ἔστι δὲ καὶ παρὰ τοῖς φιλοσόφοις τοιαύτη δόξα, ὥστε ὀφθαλμὸν καὶ ἡγεμόνα τοῦ οὐρανοῦ καλεῖν. *Schol. LB.*

289. ΑΘΑΝΑΤΑΙΣ ΙΔΕΑΙΣ] ἐπεὶ καὶ γυναικοειδεῖς εἰσιέναι μέλλουσι, τοῦτο λέγουσιν, ἐμπαρασκευαζόμεναι τὴν εἴσοδον, ὡς ὅμοιαι μὲν τοῖς ἄλλοις θεοῖς οὖσαι, περικείμεναι δὲ νέφους τινὰ φύσιν. ΑΛΛΩΣ. ἀθανάτας ἰδέας κεῖται. καί ἐστιν ἑνικὸν ἐν γενικῇ πτώσει. μέλλει δὲ τὰς Νεφέλας γυναικομόρφους εἰσάγειν, ἐσθῆτι ποικίλῃ χρωμένας, ἵνα τὰ τῶν οὐρανίων φυλάττωσι σχήματα. τὸ δ' ΕΠΙΔΩΜΕΘΑ ἀντὶ τοῦ ἐπιφανῶμεν, ἐπισκέψωμεν, ἵνα γυναῖκας εἰσαγάγῃ τὰς τοῦ χοροῦ, ἐπίδωμεν καὶ σκεψώμεθα.

290. ΤΗΛΕΣΚΟΠΩι] πόῤῥω ὁρῶντι. *Gl. Victor.*

291. Ω ΜΕΓΑ ΣΕΜΝΑΙ] τὸ μερικὸν τοῦτο ἀμοιβαῖον σύστημα ἐκ στίχων ἐστὶν ἀναπαιστικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν ζ′, ὡς ἐῤῥέθη. λέγεται δὲ τοῦτο σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές, ὡς Ἡφαιστίων φησίν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

292. ΗιΣΘΟΥ ΦΩΝΗΣ] ἐν ταῖς κωμῳδίαις τινὲς μηχαναί, τὰ καλούμενα ἠχεῖα, ὧν ὁ κτύπος σχηματίζεται εἰς βροντῆς ἀπήχησιν. ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ σκηνῇ μηχάνημά τι ὃ καλεῖται βροντεῖον, ἀμφορεὺς μεστὸς ψηφίδων ἀντιβαλλομένων εἰς χαλκοῦν λέβητα.

293. ΚΑΙ ΣΕΒΟΜΑΙ Γ' Ω ΠΟΛΥΤΙΜΗΤΟΙ] ἀντὶ τοῦ προσκυνῶ ἢ καταπέπληγμαι. δεῖ δὲ καὶ τοῖς τούτου σχήμασιν ἐνδείκνυσθαι τὸ δεδιττόμενον καὶ ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ τῶν Νεφελῶν ἐκπεπληγμένον. σέβεται δὲ ὡς σεβασμίας ὑπὸ θεῶν καὶ τιμωμένας. καὶ προσκυνῶν δὲ δῆθεν ταῦτα λέγει.

ΑΝΤΑΠΟΠΑΡΔΕΙΝ] ἀντὶ τοῦ κτυπῆσαι καὶ ἀντηχῆσαι. περὶ δὲ τὴν βροντὴν ἔπαιξεν, ὁμοιῶν αὐτῇ τῆς πορδῆς τὸν ἦχον.

294. ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΒΡΟΝΤΑΣ] μηχανή ἐστιν, ὃ καλεῖται βροντεῖον, ὑπὸ τὴν σκηνήν· ὃ ἦν ἀμφορεὺς ἔχων ψηφῖδας θαλασσίας. ἦν δὲ λέβης χαλκοῦς, εἰς ὃν

αἱ ψῆφοι κατήρχοντο καὶ κυλιόμενοι ἦχον ἀπετέλουν.

ΤΕΤΡΕΜΑΙΝΩ] τρέμω, παραγέγως. ἐπίτηδες δὲ ἐξέτεινε τὴν λέξιν τερατευόμενος.

295. ΚΕΙ ΘΕΜΙΣ ΕΣΤΙ] καὶ εἰ εὐσεβές ἐστι καὶ ὅσιον, καὶ εἰ μὴ εὐσεβές. ὡς ὑπὸ τοῦ φόβου προειλημμένος καὶ μὴ δυνάμενος ἑαυτὸν ἀνασχεῖν ἔτι. ὁ γὰρ ἐπιστάμενος ὅτι μὴ δέοντα ποιεῖ, εἶτα τοῦτο οὐδὲν ἧττον ποιῶν, ὑπὸ μείζονος ἀνάγκης ἐξαγόμενον εἰς τὸ παρανομεῖν δείκνυσιν ἑαυτόν.

296. ΟΥ ΜΗ ΣΚΩΨΗιΣ] τοῦτο ὁμοῦ μὲν ὁ Σωκράτης καὶ ὡς περιφρονῶν τὰ ἀνθρώπινα πιστῶς λέγει, καὶ τοὺς τῆς κωμῳδίας ποιητὰς ἡγούμενος ἀθλίους. ὁμοῦ δὲ καὶ Ἀριστοφάνης, αὐτὸς μὲν οὔ, τῶν δὲ ἄλλων κωμῳδογράφων ἀτεχνούντων, ὡς καταλιπόντων μὲν τὴν ποίησιν, τοῦ δὲ σκώπτειν ἐχομένων.

ΟΙ ΤΡΥΓΟΔΑΙΜΟΝΕΣ] οἱ ποιηταί, ἐπειδὴ τὴν τρύγα χριόμενοι, ἵνα μὴ γνώριμοι γένωνται, οὕτως τὰ αὐτῶν ᾖδον ποιήματα κατὰ τὰς ὁδοὺς ἁμάξης ἐπικαθήμενοι. διὸ καὶ παροιμία, ὡς ἐξ ἁμάξης λαλεῖ, ἤγουν ἀναισχύντως ὑβρίζει. τοῦτο δὲ ἐποίουν οἱ κωμικοὶ ποιηταί. ΑΛΛΩΣ. οἱ κωμικοί, παρὰ τὸ κακοδαίμονες, ἐπεὶ πολλῇ τῇ αἰσχροποιίᾳ ἐχρῶντο. κακοδαίμονες δέ, παρόσον ἀφέμενοι τῶν θείων περὶ τὸ σκώπτειν τρέπονται. ΤΡΥΓΟΔΑΙΜΟΝΕΣ] οἱ ἄλλοι κωμικοί. οὗτοι γὰρ ἐν τοῖς ποιήμασιν αὐτῶν ἀνθρώπους εἰσῆγον χέζοντάς τε καὶ ἕτερα αἰσχρὰ ποιοῦντας. λέγει δὲ δι' Εὔπολιν καὶ Κρατῖνον καὶ τοὺς ἄλλους. τρυγοδαίμονας δὲ τούτους καλεῖ, διότι πάντες οἱ κωμῳδοὶ τρυγὶ ἀνηλείφοντο. *Schol. E.*

297. ΣΜΗΝΟΣ] κυρίως μὲν τὸ σύστημα τῶν μελισσῶν. Ὅμηρος δὲ κέχρηται τῇ τροπῇ ἐπὶ εὐγλωττίας ἐπαινῶν τὸν Νέστορα· "τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή." ὅπερ ἐστὶν ἑσμὸς, τουτέστι σμῆνος τῶν Ἀριστοφάνους ᾠδῶν.

298. ΠΑΡΘΕΝΟΙ ΟΜΒΡΟΦΟΡΟΙ] ἡ ἀντῳδὴ αὕτη τοῦ χοροῦ κώλων ἐστὶν ὁμοίων τῇ ᾠδῇ δεκαέξ, ὧν ὁ τελευταῖος "καὶ μοῦσα βαρύβρομος αὐλῶν." ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ, ἡ μὲν κατ' ἀρχὰς τοῦ κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος. καὶ ἀμφότεραι ἔξω νενευκυῖαι, δηλοῦσαι ὅτι τέλος ἔσχε τὰ ἀποδιδόμενα. τινὲς δὲ εἰς τὸ παρθένοι στίζουσι, τὸ παλίμβολον τῶν Νεφελῶν παριστάντες. ἄμεινον δὲ εἰς τὸ ὀμβροφόροι στίζειν. ΑΛΛΩΣ. τοῦτο οὐχ ὑφ' ἓν ἀναγνωστέον, οὐδ' ὡς ἐπίθετον τῶν Νεφελῶν τὸ ὀμβροφόροι νῦν ἐκληπτέον· ἀλλ' ὡς αὐτὸ καθ' αὑτὸ πρᾶγμα δηλοῦν. ἢ καὶ ἄμεινον μὲν ἂν εἴη ὑποστίζειν εἰς τὸ παρθένοι, συζευγνύναι δὲ τὸ ὀμβροφόροι τῷ ἐπιφερομένῳ, ἵν' ᾖ νοούμενον "ἔλθωμεν ἐπὶ τὴν Ἀθηναίων γῆν ὄμβρου γέμουσαι." καὶ γὰρ ἐν ἀμφοτέροις ἡ ἔννοια σώζεσθαι δύναται, ἀλλ' εὐφημότερόν ἐστιν, ὥσπερ προειρήκαμεν. αἱ Νεφέλαι παρακελευόμεναί φασιν, ὅλαι ὀμβρίας πληρωθεῖσαι τῇ τῶν Ἀθηναίων ἐπισκεύσωμεν πόλει. ἡ δὲ τοιαύτη διαστολὴ ὑπεναντία τοῖς ἄνω γενήσεται προειρημένοις ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ, ὡς χρὴ τὰς Νεφέλας τὸ λοιπὸν εὐδίους εἶναι· δι' ὧν ἔφη ἀλλ' ἀποσεισάμεναι νέφος ὄμβριον. ἐκεῖνο δὲ πρὸς τοῦτο ἀντιθετέον, ὅτι τὸ συμβαῖνον περὶ τὰς Νεφέλας αἰνιττόμενος ὁ ποιητὴς παλίμβολόν τινα καὶ παλίνστροφον ἐποίησε τὴν γνώμην αὐτῶν, ἐπεὶ καὶ ἐκ τοῦ χειμῶνος εἰς εὐδίαν χωρεῖν καὶ πάλιν ἐξ εὐδίας χειμάζειν πεφύκασι.

299. ΛΙΠΑΡΑΝ ΧΘΟΝΑ] λιπαρὰς Ἀθήνας οὐκ ἀπεικότως καλοῦσι, μάλιστα μὲν καὶ διὰ τὸ δόξαι πλουτεῖν τὴν πόλιν, ἔπειτα δέ τοι καὶ διὰ τὴν τῶν ἡμέρων τροφῶν εὕρεσιν. παρ' οἷς ἔτι καὶ νῦν τὸ λιπαρὸν τῆς ἐλαίας φυτὸν δείκνυται. ΑΛΛΩΣ. ΛΙΠΑΡΑΝ εὐθαλῆ, τὴν πᾶσι κομῶσαν. Πίνδαρος "λιπαραὶ καὶ ἀοίδιμοι, Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθᾶναι." ΕΥΑΝΔΡΟΝ δὲ τὴν ὑπ' ἀρίστων ἀνδρῶν παροικουμένην. ΠΟΛΥΗΡΑΤΟΝ δὲ πᾶσιν ἐράσμιον. * ΛΙΠΑΡΑΝ] εὔγαιον. *Gl. Victor.*

301. ΠΟΛΥΗΡΑΤΟΝ] τὴν πάνυ ἐπέραστον. *Gl. Victor.*

302. ΟΥ ΣΕΒΑΣ] ὅπου σέβασμά ἐστι καὶ ἄρρητα μυστήρια. ὅτι δὲ λίαν ἐσπούδαζον περὶ τὰ μυστήρια, δῆλον ἐκ τοῦ ψηφίσματος Μεγαρέων. ΑΛΛΩΣ. εἰκότως πρὸ πάντων σεμνολογοῦσι τὰ Ἐλευσίνια. κοινωνίαν γὰρ ἔχουσι πρὸς τὰς θεάς, ὅσον ἐκ τῆς τοῦ ἔτους φορᾶς καὶ τῆς τῶν καρπῶν αὐξήσεως. αὗται δὲ τὸν Ἴακχον ἐχόρευσαν ταῖς θεαῖς Νεφέλαις μυστικαῖς, ὡς Ἡρόδοτος. φησὶ γὰρ ἐν τῇ περὶ Σαλαμῖνα ναυμαχίᾳ, πολὺ λειπομένου τοῦ Ἑλληνικοῦ πλήθους τῶν νεῶν τῶν Περσικῶν, συμμαχῆσαι Ἀθηναίοις τὰς θεάς, μέγιστον τῆς συμμαχίας ἐπιδειξαμένας καὶ ἐναργέστατον τεκμήριον· μελλόντων γὰρ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν βαρβάρων εἰς χεῖρας ἥξειν, πρῶτον μὲν πλεῖστον ὅσον κονιορτὸν αἰρόμενον ἀπὸ Ἐλευσῖνος ἐπὶ τὴν συμβολὴν παντὶ τῷ στρατῷ δῆλον γενέσθαι, εἶτα τοῦτον εἰς οὐρανὸν ἀνιόντα καὶ νέφος γινόμενον, διὰ μέσου τοῦ στρατοπέδου χωροῦντα, τὸν Ἴακχον βοᾶν. μυστικὸς δὲ ὁ λόγος ὁ περὶ τὰ ἀπόρρητα μυστήρια· λίαν γὰρ αὐτοῖς τὸ μὴ ἐξαγγέλλεσθαι ταῦτα ἐσπουδάζετο.

303. ΜΥΣΤΟΔΟΚΟΣ ΔΟΜΟΣ] τὴν Ἐλευσῖνα λέγει. μυστικὸς καὶ ἱερός, τοὺς

μύστας ἐπιδεχόμενος. ἔνθα τὰ Δήμητρος καὶ Κόρης ἐπιτελεῖται μυστήρια.

304. ΕΝ ΤΕΛΕΤΑΙΣ ΑΓΙΑΙΣ] ἐν τελεσιουργίαις ὁσιωτάταις, τουτέστι μυστηρίοις. εἰκότως δὲ τὰς Νεφέλας παρήγαγε πρῶτον σεμνολογούσας περὶ τῶν μυστηρίων, ἐπεὶ ἔχουσί τινα πρός τε τὰς θεὰς αὐτὰς καὶ τοὺς διὰ ταύτας καρποὺς τελειουμένους οἰκειότητα. εἰ γὰρ τῶν Νεφελῶν τὸ ὕειν, ἀδύνατον δὲ καρποὺς ἄνευ ὄμβρων γεωργεῖν, πῶς οὐκ οἰκεῖος ὁ περὶ τῶν θεῶν ταῖς Νεφέλαις λόγος;

305. ΟΥΡΑΝΙΟΙΣ ΤΕ ΘΕΟΙΣ] πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν καταχθονίων, ὧν ἡ Δημήτηρ καὶ Κόρη. τὸ οὐρανίοις δὲ θεοῖς ἐπήγαγεν ὑπερβαλλόντως εὐσεβῆ βουλόμενος ἀποδεῖξαι τὴν πόλιν· αἱ μὲν γὰρ ἄλλαι πόλεις ἐνὶ κεῖνται θεῷ, αἱ δὲ Ἀθῆναι πάντας ἀδιαφόρως τοὺς θεοὺς τιμῶσι.

ΔΩΡΗΜΑΤΑ] ἡ γὰρ Δημήτηρ αὐτοῖς τὸν σῖτον ἔδωκε, καὶ Ἀθηνᾶ τὴν ἐλαίαν, καὶ Ποσειδῶν πρώτους εἶναι τὰ ναυτικὰ, καὶ ἄλλοι ἄλλα πάντα. ἢ τὰ δωρήματα θεοῖς ἀντὶ τοῦ θυσίαι νοητέον. *Victor.*

306. ΥΨΕΡΕΦΕΙΣ] ὑψηλοί. *Gl. Br.* ὑψηλὴν ὀροφὴν ἔχοντες. *Gl. Victor.*

307. ΚΑΙ ΠΡΟΣΟΔΟΙ] θρησκεῖαι περὶ τοὺς βωμοὺς, πρόσοδοι τοῖς θεοῖς, καὶ προσελεύσεις. *ΠΡΟΣΟΔΟΙ] πανηγύρεις. *Gl. Victor.*

308. ΕΥΣΤΕΦΑΝΟΙ ΤΕ] παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν "εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα." αὗται γάρ εἰσιν αἱ εὐστέφανοι θυσίαι, κοσμεῖν μὲν καὶ στεφανοῦν τοὺς ναοὺς, πληροῦν δὲ τοὺς βωμοὺς ἱερῶν καὶ θυμιαμάτων. *ἢ ὅτι στεφανηφοροῦντες τὰς θυσίας ἐτέλουν. *Junt.*

ΘΑΛΙΑΙ] εὐδαιμονίαι, εὐθηνίαι, ἀκμαὶ, εὐφροσύναι, πανηγύρεις. *Junt.*

309. ΠΑΝΤΟΔΑΠΑΙΣ ΕΝ ΩΡΑΙΣ] διηνεκῶς, παντὶ καιρῷ. διὰ τὸ θρησκεύειν πάντας θεοὺς καὶ πανηγυρίζειν ἀεὶ, θύουσι διὰ παντὸς καὶ διηνεκῶς.

310. ΗΡΙ Τ' ΕΠΕΡΧΟΜΕΝΩι] τὴν παροῦσαν ἑορτὴν λέγει, τουτέστι τὰ Διονύσια· ἀρχομένου γὰρ τοῦ ἦρος ἄρχεται καὶ ἡ πανήγυρις. ΒΡΟΜΙΑ δὲ ΧΑΡΙΣ οἱ Διονυσιακοὶ ἀγῶνες, ἐν οἷς αἱ ἅμιλλαι τῶν χορῶν. *ΗΡΙ] ἔαρι. τότε γὰρ ἐτελοῦντο τὰ Διονύσια. *Gl. Br.*

311. ΕΥΚΕΛΑΔΩΝ ΤΕ ΧΟΡΩΝ] προσηύλουν γὰρ τοῖς τραγικοῖς καὶ τοῖς κωμικοῖς, ἐπηύλουν δὲ προηγουμένως τοῖς κυκλίοις χοροῖς. ΕΥΚΕΛΑΔΩΝ δὲ τῶν εὐμούσων καὶ ἡδέων χορῶν. ΕΡΕΘΙΣΜΑΤΑ δὲ ἤγουν ἅμιλλαι, ἢ ὄργανα μουσικά. τοῖς γὰρ Διονυσίοις τοὺς κυκλικοὺς χοροὺς ἵστασαν, καὶ ἠγωνίζοντο οἱ κωμικοὶ καὶ οἱ τραγικοὶ ποιηταὶ ἀναγορεύοντες τὰ ὑπόγυιον αὐτοῖς πεποιημένα δράματα.

312. ΑΥΛΩΝ] σάλπιγγες μὲν καὶ σύριγγες καὶ αὐλοὶ ἐμπνευστά εἰσιν ὄργανα, λύραι δὲ καὶ κιθάρα ἐντατὰ, κύμβαλα δὲ καὶ τύμπανα κρουστά. *Gl. Victor.*

313. ΠΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΣ] εἴσθεσις διπλῆς ἀμοιβαίας καθόλου ἐκ στίχων ἀναπαιστικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν ρκέ, ὧν τελευταῖος "διὰ τοὺς ἵππους τοὺς κοππατίας καὶ τὸν γάμον, ὅς μ' ἐπέτριψεν." καλεῖται δὲ τὸ μέτρον Ἀριστοφάνειον, ὡς εἴρηται. ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.

314. ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΣΕΜΝΟΝ] λεληθότως, φασίν, ἑαυτὸν ἐπαινεῖ, σεμνὸν εἶναι λέγων τὸ μέλος. ἔστι γὰρ τοῦτο ἀληθές. ὁ δὲ τὸν ἔπαινον ἐπὶ τὰς Νεφέλας τρέπων οὐκ οἴεται φορτικὸς εἶναι.

ΜΩΝ ΗΡΩιΝΑΙ] Ἀττικὴ ἡ σύνταξις τὸ ἡρῷναι, ὡς ἠίθεοι ἤθεοι. κατὰ δὲ τὸ ἀρχαῖον καὶ σύνηθες αὐτῷ ἐνθάδε τρισυλλάβως προήνεγκε τὸ ἡρῷναι.

315. ΑΝΔΡΑΣΙΝ ΑΡΓΟΙΣ] τοῖς φιλοσόφοις. διασύρει δὲ αὐτοὺς πάλιν. ὠφέλιμοι, φησί, τοῖς ἀνθρώπων ἀπράκτοις. οἱ γὰρ ἀργοὶ κεχήνασιν εἰς τὰς Νεφέλας. *ΑΝΔΡΑΣΙΝ ΑΡΓΟΙΣ] τοῖς φιλοσόφοις καὶ ποιηταῖς, οἳ μηδὲν ἄλλο μεταχειρίζονται, ἢ περὶ λόγων σχολάζουσιν. *Gl. E.*

316. ΑΙΠΕΡ ΓΝΩΜΗΝ] αἵπερ σύνεσιν καὶ φρόνησιν, ὡς τὰ δέοντα νοεῖν, καὶ ΔΙΑΛΕΞΙΝ, λόγων ἐμπειρίαν, ὥστε τὰ νοηθέντα φράζειν δύνασθαι. *ΓΝΩΜΗΝ] ἐνθυμήματα. ΔΙΑΛΕΞΙΝ] εὐπορίαν εἰς τὸ διαλέγεσθαι. *Gl. E.*

ΝΟΥΝ] σύνεσιν.

317. ΤΕΡΑΤΕΙΑΝ] ψευδολογίαν. *παροδοξολογίαν. ἀλαζονείαν. *Gl. Br.*

ΠΕΡΙΛΕΞΙΝ] περιττολογίαν, περίφρασιν. *εὐπορίαν καὶ περιττότητα λόγων. *Gl. E.*

ΚΡΟΥΣΙΝ] ἀπάτην, δοκιμασίαν, παραλογισμόν. *ποικιλίαν καὶ στροφὰς λόγων, δι' ὧν τοὺς διαλεγομένους σοφιζόμεθα καὶ ἀπατῶμεν. *Gl. E.*

ΚΑΤΑΛΗΨΙΝ] εὕρεσιν. τὰ αὐτὰ δὲ καὶ διεξοδικώτερον ἑρμηνευτέον ἂν εἴη πάλιν ἐπαναλαβόντας. ΔΙΑΛΕΞΙΝ τοίνυν, λόγων ἐμπειρίαν, ὡς ἔφαμεν, ὥστε τὰ νοηθέντα δύνασθαι ἑρμηνεύειν. διαφέρει δὲ διάλεκτος καὶ διάλεξις· διάλεκτος μὲν γάρ ἐστι φωνῆς χαρακτὴρ ἐθνικός, διάλεξις δὲ τῆς συνήθους φωνῆς ἐπὶ τὸ σεμνότερον ἐκτροπὴ καὶ ἐπὶ τὸ ἀγροικότερον. ΤΕΡΑΤΕΙΑΝ δὲ τερατολογεῖν καὶ ἀπίθανα διηγεῖσθαι, καὶ λέγειν πράγματα ἐπέκεινα τῶν ἀνθρωπίνων. ΠΕΡΙΛΕΞΙΝ δὲ περιττῶς καὶ περιέργως περιτείνεσθαι διὰ λόγων, καὶ δύνασθαι ἑρμηνεύειν τὸ νοηθέν· ὅπερ ἐστὶ λοιπὸν ἔργον τῆς ἐξηγήσεως τοῦ λόγου. δείκνυσι δὲ ἐξ ὅσων συνέστηκε ῥητορική· δεῖ γὰρ νοεῖν, εἶθ' ἑρμηνεύειν, ὅπερ ἐστὶ λοιπὸν ἔργον τῆς ἐξηγήσεως τοῦ λόγου. ΚΡΟΥΣΙΝ ἢ τὸν παραλογισμὸν καὶ τὴν ἀπάτην, τὸ συναρπά-

σαι τὸν ἀκούοντα, ἢ δοκιμασίαν, ἐπεὶ τὰ σαθρὰ κροτούμενα δοκιμάζεται. ΚΑΤΑΛΗΨΙΝ τὴν γνῶσιν καὶ αἴσθησιν καὶ τὴν τέχνην· οὕτω γὰρ ὁριζόμεθα τὴν τέχνην, οἷον σύστημα ἐκ καταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων καὶ τὰ ἑξῆς. κατάληψιν δὲ εἰώθασιν οἱ μουσικοὶ λέγειν, ἐπειδὰν πλήξαντες τοῖς δακτύλοις ἢ τῷ πλήκτρῳ τὰς χορδὰς καταλάβωσι καὶ ἀποτείνωσι τὸν φθόγγον.

318. ΠΕΠΟΤΗΤΑΙ] ἀνέπτη καὶ ἀνεκουφίσθη καὶ μετέωρα φρονεῖ ἤδη. * μετέωρος γέγονε. *Gl. E. Victor.*

319. ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΚΑΠΝΟΥ] ἀντὶ τοῦ περὶ μηδενὸς καὶ κενῶν πραγμάτων. στενὸς γὰρ καὶ ἀμενηνὸς καὶ ἀσθενὴς ὁ καπνός. παρὰ δὲ τὸ στενὸν τὸ στενολεσχεῖν εἴληπται, τὸ μεταρσιολεσχεῖν καὶ τὸ μηδὲν λέγειν καὶ τοῦτο δὲ, τὸ λεπτολογεῖν, διασυρμοῦ λέγει χάριν, ὡς ἰσχνὰ τῶν φιλοσόφων ζητούντων ζητήματα. ἢ ποικίλα καὶ λεπτὰ διεξέρχεσθαι, ὡς εἰς στενὸν κομιδῇ τοὺς διαλεγομένους καθιστᾷν, μὴ ἔχοντας ὅ τι ἀπολογήσονται. * περὶ τοῦ τυχόντος λεπτῶς φιλοσοφεῖν, μικρολογεῖν. *Gl. Br.*

322. ΒΛΕΠΕ ΝΥΝ] καθ' ὑπερβατόν· βλέπε νῦν δευρὶ πρὸς τὴν Πάρνηθα ἡσύχως· ὁρῶ γὰρ ἤδη κατιούσας αὐτάς. Πάρνης δὲ ὄρος τῆς Ἀττικῆς. τοῦτο καὶ ἀρσενικῶς λέγεται, ὡς τὸ "ἐς κόρακας ἥξω, φέρων τε δεῦρο τὸν Πάρνηθ' ὅλον," καὶ θηλυκῶς, ὡς ἐνταῦθα. εἰκότως δὲ εἶπε πρὸς τὴν Πάρνηθα κατέρχεσθαι αὐτάς· πᾶσαι γὰρ αἱ τῶν ὀρέων κορυφαὶ διὰ τὸ ὕψος ἀεὶ συννεφεῖς φαίνονται.

323. ΗΣΥΧΑ] ἡσύχως. *Gl. Br.*

ΧΩΡΟΥΣ' ΑΥΤΑΙ] τὸ χωροῦσι καθ' αὑτὸ ἀναγνωστέον, εἶτα ὡς τοῦ πρεσβύτου οὐχ ὁρᾷν λέγοντος, προστίθησι πλέον ἐκτείνων τὴν προφορὰν τοῦ λόγου, τὸ ΑΥΤΑΙ ΠΑΝΥ ΠΟΛΛΑΙ. εἶτα ὡς οὐδὲ οὕτως ὁρῶντος, πρὸς πλείονα γνῶσιν προστίθησι καὶ τόπον. τὴν δὲ τῶν λεγομένων ἐνάργειαν τῷ τῶν ὑποκρινομένων σχήματι δείκνυσι. δείκνυσι δὲ αὐτῷ ὄρος ἐν τῷ θεάτρῳ τὴν Πάρνηθα, ἐξ οὗ κατέρχονται.

326. ΕΙ ΜΗ ΛΗΜΑΙΣ] τῶν Νεφελῶν πλησίον οὐσῶν, ἐκεῖνος μηδ' οὕτως ὁρῶν, τοῦτο νῦν προσέθηκεν, ἵν' ᾖ τὸ νοούμενον οὕτως· νῦν αὐτὰς ὁρᾷς, εἰ μὴ λήμας ἔχεις ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς μεγάλας ὡς κολοκύντας. λήμη δέ ἐστι τὸ πεπηγὸς δάκρυον. δέον δὲ εἰπεῖν ἐν λήμαις, ὁ δὲ κολοκύνταις εἶπε, δεικνύων τὴν ὑπερβολὴν τῆς λημότητος. λείπει δὲ ἡ ἐν, ἵν' ᾖ ἐν κολοκύνταις, ὡς τὸ νοσεῖν ἐν φρενίτιδι. ἀποδοκιμαστέοι δὲ οἱ νοοῦντες ἔξωθεν ὁμοίας· οὐκ ὀρθῶς γὰρ ἐοίκασι λέγειν. ὁ δὲ Λουκιανὸς ἐν τῷ πρὸς ἀπαίδευτον καὶ πολλὰ βιβλία ὠνούμενον οὐκ ὤκνησεν εἰπεῖν "χύτραις λημῶντες."

327. ΝΗ ΔΙ' ΕΓΩΓΕ] ἔξωθεν ὑπακούεται τὸ ὁρῶ ὡς ἀληθῶς. ἑώρα γὰρ πλησίον οὐσῶν.

330. ΙΣΘ' ΟΤΙ] γίνωσκε. *Gl. E.*

ΣΟΦΙΣΤΑΣ] ἐν ἄλλοις τοὺς πεπαιδευμένους· νῦν δὲ τοὺς μετεωρολέσχας λέγει, καὶ πάντας τοὺς ἀπὸ τῶν μαθηματικῶν ὁρμωμένους. καὶ θαυμαστὸν οὐδὲν, ὅπου μηδὲ τοὺς αὐλητὰς οὕτως ἀγορεύειν ὤκνησαν. Πλάτων γὰρ οὖν ὁ κωμικὸς ἐν δράματι Σοφισταῖς καὶ τὸν Ὀπούντιον αὐλητὴν Βακχυλίδην εἰς τοὔνομα κατέταξε τῶν σοφιστῶν. καταχρηστικῶς δὲ νῦν ἐπὶ πάσης ἐπιστήμης παρέλαβε τὸ ὄνομα τῶν σοφιστῶν. * σοφισταὶ, οἱ ῥήτορες καὶ οἱ ἀπατεῶνες· καὶ οἱ διδάσκαλοι, καὶ ὅσοι τῶν φιλοσόφων ῥητορικῶς ἔγραψαν. ἐνταῦθα δὲ σοφιστὰς τοὺς διδασκάλους νόει· ὡς τοὺς ἄλλους σοφίζοντας. *Junt.*

331. ΘΟΥΡΙΟΜΑΝΤΕΙΣ] ἀπὸ τοῦ γενικοῦ ἐχώρησεν ἐπὶ τὸ κατ' εἶδος· εἰπὼν γὰρ ὅτι πάντας αἱ Νεφέλαι τρέφουσι τοὺς σοφιστὰς, ἐπήγαγε τίνας καὶ τίνας. θουριομάντεις δὲ οὐ τοὺς ἀπὸ Θουρίου μάντεις, ἀλλὰ τοὺς εἰς Θούριον πεμφθέντας ἐπὶ τὸ κτίσαι αὐτήν. ἐπέμφθησαν δὲ δέκα ἄνδρες, ὧν καὶ Λάμπων ἦν ὁ μάντις, ὃν ἐξηγητὴν ἐκάλουν. ἦν δὲ καὶ τῶν πολιτευομένων πολλάκις. λόγους δὲ συνεχῶς εἰσάγειν ἐφαίνετο περὶ τῆς εἰς Θούριον ἀποικίας. ἁλούσης γὰρ Συβάρεως Θούριοι ἐκλήθησαν ἀπὸ κρήνης Θουρίας, ὕστερον δὲ Ἀπίαι.[1] * λέγεται καὶ Θουρία καὶ Θούριον, ὡς ἐν τῷ Ἡροδότου ἐπιγράμματι· "Ἡρόδοτον Λύξεω κρύπτει κόνις ἥδε θανόντα, Ἰάδος ἀρχαίης ἱστορίης πρύτανιν, Δωριέων πάτρης βλαστόντ' ἄπο· τῶν ἄρ' ἄπλητον μῶμον ὑπεκπροφυγὼν Θούριον ἔσχε πάτρην." τὸ ἐθνικὸν ὁμωνύμως Θούριοι καὶ Θουριακοί, καὶ Θουρῖνος οἶνος, ὡς Στράβων. Παυσανίας δὲ Ἄνθειαν αὐτὴν καλεῖ. ΑΛΛΩΣ. πολλῶν γενομένων μαντειῶν ἐπὶ τῆς εἰς Θουρίαν ἀποικίας, τούτους δὲ ἔφη τρέφεσθαι ἐκ τῶν Νεφελῶν, ὡς διὰ τῶν οἰωνῶν τῶν ἐν τῷ ἀέρι μαντευομένους καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ τὰ νέφη ἀποβλέποντας.

ΙΑΤΡΟΤΕΧΝΑΣ] καὶ ἰατροὶ περὶ ἀέρων καὶ ὕδατος συνέγραψαν· ὕδατα δέ εἰσι καὶ αἱ νεφέλαι. σύνταγμα δέ ἐστιν Ἱπποκράτους περὶ ἀέρων τόπων καὶ ὑδάτων.

ΣΦΡΑΓΙΔΟΝΥΧΑΡΓΟΚΟΜΗΤΑΣ] τοὺς κόμῃ καὶ περιττοῖς δακτυλίοις τὰς χεῖρας κοσμουμένους μέχρι τῶν ὀνύχων, ὡς ὑπὸ τῶν δακτυλίων σκέπεσθαι. τῶν ὀνύχων

[1] Κωπίαι Stephanus Byzant.

ἐπιμελουμένους, καὶ ὁσημέραι ξύοντας αὐτοὺς ὑπὲρ τοῦ ἐκλάμπειν ἄγαν· ὃ πάσχουσιν οἱ τῷ καλλωπίζεσθαι σχολάζοντες μόνον.

332. ΚΥΚΛΙΩΝ] αἰνίττεται εἰς τοὺς περὶ Κινησίαν καὶ Φιλόξενον καὶ Κλεομένη, καὶ τούτους εἶναι τῶν σοφιστῶν βούλεται, διθυραμβοποιοὺς χρηματίσαντας· τῶν γὰρ κυκλίων χορῶν εἰσὶν οὗτοι διδάσκαλοι. ΑιΣΜΑΤΟΚΑΜΠΤΑΣ δέ, ὅτι διὰ τὸ ἁρμονίᾳ μὴ ὑποπίπτειν αὐτῶν τὰ συγγράμματα καμπὰς ἔχουσι πλείονας, ἃς μουσικοὶ καλοῦσι στροφὰς καὶ ἀντιστρόφους καὶ ἐπῳδούς. διὸ καὶ ἐν τραγῳδίαις τὰ χορικά. ΑΛΛΩΣ. οἱ παλαιοὶ διαφθορὰν μουσικῆς ἡγοῦντο εἶναι τοὺς διθυράμβους. καὶ προελθὼν αὐτῶν μᾶλλον καθάψεται λέγων "εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαιτ', ἢ κάμψειέ τινα καμπήν, οἵας οἱ νῦν τὰς κατὰ Φρῦνιν ταύτας τὰς δυσκολοκάμπτους, ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλάς, ὡς τὰς Μούσας ἀφανίζων." Καλλίμαχος δὲ πρὸς αὐτοὺς ἀποτεινόμενος οὕτω, πως αὐτῶν καθάπτεται "νόθοι δ' ἤνθησαν ἀοιδαί."

ΑιΣΜΑΤΟΚΑΜΠΤΑΣ] τοὺς διθυράμβους, ἐπεὶ καμπὰς τὰς περιῳδὰς λέγουσι. *Rav.* οἱ λυρικοὶ ποιηταὶ χοροῖς καὶ αὐλοῖς καὶ λύραις τὰ ποιήματα ᾖδον. καὶ νῦν μὲν οἱ τούτων χορευταὶ ἐνταυθοῖ τὰς μετακλίσεις καὶ τὰς καμπὰς ἐποιοῦντο, νῦν δὲ ἐνταυθοῖ, ἀκολουθοῦντες τῷ ᾄσματι. λέγει οὖν τοὺς τοιούτους ποιητὰς ᾀσματοκάμπτας. *Junt.*

ΜΕΤΕΩΡΟΦΕΝΑΚΑΣ] τοὺς διὰ τῶν μετεώρων ἀπατῶντας· φενακίζειν γάρ ἐστι τὸ ἀπατᾷν. περὶ δὲ τῶν φιλοσόφων λέγει.

333. ΜΟΥΣΟΠΟΙΟΥΣΙ] ποιητικῇ ὑμνοῦσι. *Junt.*

334. ΤΑΥΤ'] λείπει ἡ διά. μιμεῖται δὲ τοὺς διθυράμβους. τὸ δὲ ΣΤΡΕΠΤΑΙΓΛΑΝ εἰς τὸ διεστραμμένον αὐτῶν. τὴν ἔμπροσθεν οὖσαν τῆς αἴγλης τοῦ ἡλίου καὶ σκοτίζουσαν· νεφέλης γὰρ ἐπιτεθείσης τῷ ἡλίῳ οὐκέτι τὰς ἀκτῖνας εἰς τὴν γῆν ἀφίησι. ταῦτα δὲ εἰς Φιλόξενον τὸν διθυραμβοποιόν· τὸ γὰρ στρεπταίγλαν αὐτὸς εἶπεν. ἐπεὶ οὖν συνθέτοις καὶ πολυπλόκοις οἱ διθυραμβοποιοὶ χρῶνται λέξεσιν, κατὰ τὸν ἐκείνων ζῆλον καὶ αὐτὸς τοιαύταις χρῆται. χρῆται δ' οὖν ἄντικρυς τῷ ἐξεστραμμένῳ. ἔστι δὲ ἡ γενικὴ τὸ ΥΓΡΑΝ ΝΕΦΕΛΑΝ καὶ ΣΤΡΕΠΤΑΙΓΛΑΝ, εἴπερ οὕτω γράφεται, οὐ πρός τι συνταττόμενον, ἀλλ' οὕτως ἦν ἐν τοῖς ποιήμασιν ἐκείνοις· διὸ καὶ αὐτὸς οὕτως ἔθηκεν. οἱ δὲ πρὸς τὸ δᾴϊον ὁρμάν (τουτέστι ταχυτάτην), ἑνὸς τὸ πᾶν εἶναι φάσκοντες. τὸ αὐτὸ δὲ καὶ περὶ τοῦ δροσερᾶν νεφελᾶν. εἰ δὲ στρεπταίγλαν, πρὸς τὸ ὑγρᾶν νεφελᾶν. *ΣΤΡΕΠΤΑΙΓΛΑΝ] ταχυτάτην. *Gl. Victor.*

335. ΘΥΕΛΛΑΣ] τουτέστι συστροφὰς ἀνέμου. ΠΡΗΜΑΙΝΟΥΣΑΣ δὲ ἀντὶ τοῦ μαινομένας καὶ λάβρως φυσώσας· πρῆσαι γὰρ τὸ φυσῆσαι.

336. ΓΑΜΨΟΥΣ ΟΙΩΝΟΥΣ] ἤτοι τὰς καμπτούσας καὶ πλαγίους νεφέλας, ἢ τὰς ὀρνίθων ὄψεσιν εἰκασμένας· γαμψοὺς γὰρ ἐκάλουν τοὺς ὄρνιθας. αὐτίκα γοῦν καὶ αὐτὸς τῷ γαμψοὺς οἰωνοὺς ἐπήγαγεν. Ὅμηρος "οἰωνοῖσί τε πᾶσι."

ΑΕΡΟΝΗΧΕΙΣ] τὰς ἐν τῷ ἀέρι νηχομένας. παρόσον ἐν αὐταῖς νήχεται τὰ ὄρνεα, ἢ δίκην ὀρνέων ἵπτανται αἱ νεφέλαι. ταῦτα δὲ πάντα ἔκ τινων ποιητῶν εἰσίν, ἄλλο ἄλλου γράψαντος, καὶ τοῦ μὲν τοῦτο, τοῦ δὲ ἐκεῖνο.

337. ΑΝΤ' ΑΥΤΩΝ] τουτέστιν ἀντὶ τούτων ὧν ἐποίουν εἰς τὰς νεφέλας. διὰ τοῦτο ἤσθιον τοὺς κεστρέας καὶ τὰ ὀρνίθεια κρέα.

338. ΚΕΣΤΡΑΝ] ἰστέον ὅτι οὐχ οἱ αὐτοὶ τοῖς κεστρεῦσιν ἰχθύσιν αἱ κεστρέαι. ἄλλοι μὲν γὰρ τὰς μυραίνας ἀξιοῦσι καλεῖν, οἱ δὲ ἄλλο τι διάφορον ἰχθύων γένος. νῦν μέντοι κεστρεῖς καλοῦμεν τοὺς κεφάλους.

ΤΕΜΑΧΗ ΜΕΓΑΛΑΝ ΑΓΑΘΑΝ] τουτέστι τιμίων καὶ λαμπρῶν. ἐπὶ ἰχθύων τὸ τέμαχος καὶ ἐπὶ πλακοῦντος, ἐπὶ δὲ κρεῶν οὐκέτι. ἐδώρισε δὲ μιμούμενος τοὺς διθυράμβους. τὸ δὲ ὅλον τείνει πρός τε τοὺς παρὰ τοῖς χορηγοῖς ἑστιωμένους καὶ πρὸς τοὺς ἐν πρυτανείῳ ἀεὶ δειπνοῦντας.

ΚΡΕΑ Τ' ΟΡΝΙΘΕΙΑ] καταχρηστικῶς ἐπὶ ὀρνέων κρέα εἶπεν. τούτων δὲ μέμνηται τῶν ᾠκειωμένων νεφέλαις ὑδάτων καὶ ὀρνέων. ταῦτα δέ φησιν, ἐπεὶ ἐν πρυτανείῳ τινὲς αὐτῶν ἐσιτοῦντο, καὶ τῶν χρησμολόγων καὶ τῶν μάντεων. βέλτιον μέντοι ὑφ' ἓν ἀναγινώσκειν, κρέατ' ὀρνίθεια, ἵνα ὁ ποιητὴς μνημονεύῃ τῶν ταῖς Νεφέλαις προσῳκειωμένων, τῶν τε ἐνύγρων καὶ τῶν πτηνῶν.

339. ΔΙΑ ΜΕΝΤΟΙ ΤΑΣΔ' ΟΥΧΙ ΔΙΚΑΙΩΣ] οὐ δικαίως, φησίν, ἠξιοῦντο τῆς τιμῆς καὶ τῶν δείπνων διὰ ταῦτα τὰ εἰς τὰς Νεφέλας ὑπ' αὐτῶν γραφόμενα· οὐδὲν γὰρ ἀξιόλογον ἐποίουν.

340. ΕΙΞΑΣΙ] ὡμοιώθησαν. *Gl. Br.*

341. ΦΕΡΕ ΠΟΙΑΙ ΓΑΡ ΤΙΝΕΣ] δείκνυσιν ἐνταῦθα ὁ Σωκράτης ὡς ἐν ὅσῳ τις βλέπει τὰς Νεφέλας τοῦτο τὸ σχῆμα ἐχούσας, μεταστραφεὶς ἀλλοίας ὁρᾷ. *Junt.*

343. ΑΥΤΑΙ ΔΕ ΡΙΝΑΣ ΕΧΟΥΣΑΙ] εἰσεληλύθασιν οἱ χορευταὶ προσωπεῖα περικείμενοι μεγάλας ἔχοντα ῥῖνας, γελοῖα καὶ ἀσχήμονα. διόπερ φησὶν εἰκὸς αὐτὰς μὴ ἑωρακέναι, διὰ τὸ μὴ νεφελῶν ἀλλὰ γυναικῶν ὄψεις ἔχειν· ὃ τὴν ἀγνω-

σίαν αὐτῷ παρεῖχε. δῆλον οὖν ὅτι ὁπόσα ἐν τοῖς ἄνω λέλεκται χορικά, οὐκ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὄντως λέλεκται, τοῦ χοροῦ δὲ ἔξω ἑστῶτος καὶ κρυπτομένου ἡ φωνὴ μόνη τοῖς ἔνδον ἐξηκούετο· οὐ γὰρ ἠδύναντο ἐντὸς εἶναι τῆς σκηνῆς αἱ μὴ καταπτᾶσαι μηδέπω. προειρήκαμεν δὲ τῶν Νεφελῶν εἶναι.

344. ΑΠΟΚΡΙΝΑΙ] ἐμοὶ δή. *Gl. Victor.*

345. ΚΕΝΤΑΥΡΩι ΟΜΟΙΑΝ] τὸ συμβαῖνον γίνεσθαι περὶ τὰς νεφέλας διηγεῖται. πολλάκις γάρ εἰσι νέφη παρομοιούμενα ζῴοις, ἢ ἀνθρωποειδῆ γιγνόμενα, ἢ ἄλλην τινὰ τοιαύτης ὄψεως ἀποπέμποντα εἰκόνα. φησὶν οὖν, οὐ χρή σε θαυμάζειν εἰ αἱ Νεφέλαι γυναικῶν ἔχουσι μορφάς· καὶ γὰρ ἐν τῷ οὐρανῷ πολλὰς ἔχουσιν εἰκόνας. τούτων δὲ ἐμνημόνευσεν ἐκείνων ἕνεκα μόνον, δι' ὧν λοιδορῆσαί τινας τῶν πολιτευομένων βούλεται.

347. ΚΟΜΗΤΗΝ] Κλεῖτον λέγει, ὃς ἦν ἐπὶ κόμῃ σκωπτόμενος. ἀγρίους δὲ καὶ καλοποδιώκτας ἐκάλουν τοὺς τὰς ἀπηγορευμένας πράξεις ποιοῦντας, τοὺς παιδεραστάς. Ἱερώνυμον δὲ λέγει τὸν διθυραμβοποιόν, ὃς Ξενοφάντου μὲν ἦν παῖς, περὶ παῖδας δὲ ἄγαν ἐπτόητο, λάσιον δὲ εἶχε τὸ σῶμα. ἐπεὶ οὖν καὶ οἱ Ἱπποκένταυροι λάσιον εἶχον τοῦ σώματος τὸ τῶν ἵππων μέρος, ὥστε καὶ ὁ πρὸς τοὺς Λαπίθας πόλεμος δι' ἀκρασίαν ἔρωτος αὐτοῖς συνέστη, εὐλόγως τῶν ἐρωμανῶν τινὰ θεωμένας ἐξομοιοῦν αὐτὰς τῇ τῶν Κενταύρων ἰδέᾳ τὰς Νεφέλας παρήγαγεν. *ΑΓΡΙΟΝ] ἀγρίους τοὺς παιδεραστὰς ἐκάλουν. *Rav.* ΤΟΝ ΞΕΝΟΦΑΝΤΟΥ] υἱόν, Ἱερώνυμον λέγει. *Gl. Victor.* Ἱερομνήμων ἦν υἱὸς τοῦ Ξενοφάντου, διθυραμβοποιὸς ποιητής. ἦσαν δέ τινες ἄγαν ἐπτοημένοι πρὸς αὐτὸν αἰσχρῷ ἔρωτι. *Schol. LB.*

350. ΣΙΜΩΝΑ] οὗτος κεκωμῴδηται παρὰ Ἀριστοφάνει ὡς χρεωφειλέτης. τίνι, φησίν, αἱ Νεφέλαι ἑαυτὰς ἂν εἰκάσειαν, ἐὰν ἀφομοιώσασθαι θελήσωσιν ἑαυτὰς Σίμωνι διαρπάζοντι καὶ νοσφιζομένῳ τὰ κοινά; σοφιστὴς δὲ ὁ Σίμων ἦν καὶ τῶν ἐν πολιτείᾳ διαπρεπόντων τότε, καὶ πάντως τῶν δημοσίων τι ἐνοσφίσατο χρημάτων. μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Εὔπολις ἐν Πόλεσιν, ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς διαβάλλων αὐτὸν ἐγκλήμασιν οὕτως· "ἐξ Ἡρακλείας ἀργύριον ὑφείλετο." κωμῳδεῖται δὲ νῦν, ἵν' ἢ παύσηται ἁρπάζων, ἢ ἀκούσαντες οἱ Ἀθηναῖοι εἰς εὐθύνας ἀγάγωσιν ὧν κατεδήδοκε.

352. ΚΛΕΩΝΥΜΟΝ] τοῦτον ὡς δειλὸν καὶ ἐπὶ τῆς παρατάξεως ῥίψαντα τὴν ἀσπίδα οἵ τε ἄλλοι κωμῳδοὶ διαβάλλουσι πάντες καὶ ἐν τοῖς Σφηξὶν ὁ αὐτός. ὡς δειλὸς δὲ ἐν πολλοῖς κωμῳδεῖται. τὸ δὲ ΕΧΘΕΣ προσέθηκεν ὡς ὑπόγυιον τοῦ Κλεωνύμου ῥιψάσπιδος γεγενημένου, τῷ καιρῷ χρώμενος εἰς αἰσχύνην τοῦ δεδρακότος· πλείονα γὰρ τὴν συμφορὰν τὰ πταίσματα ἔχει τὰ ὑπόγυια.

353. ΔΕΙΛΟΤΑΤΟΝ] δειλότατον γὰρ τὸ τῶν ἐλάφων γένος. καὶ Ὅμηρος· κραδίην δ' ἐλάφοιο. *Rav.*

354. ΚΑΙ ΝΥΝ ΟΤΙ ΚΛΕΙΣΘΕΝΗ] καὶ νῦν, φησί, διὰ τὸν Κλεισθένη ἐγένοντο γυναῖκες. οὗτος δὲ ἐπὶ κιναιδείᾳ διαβάλλεται. τοῦτον δὲ ὡς γυναικιζόμενον οὐκ Ἀριστοφάνης διαβάλλει μόνος, ἀλλὰ καὶ Κρατῖνος ἐν Πυτίνῃ, λέγων οὕτως· "ληρεῖς ἔχων. γράφ' αὐτὸς ἐν ἐπεισοδίῳ· γελοῖος ἔσται Κλεισθένη κυβεύων. ἐν τῇ τοῦ κάλλους ἀκμῇ." τοῦτον ἰδοῦσαι, φησίν, αἱ Νεφέλαι εἰς γυναῖκας μετεμόρφωσαν ἑαυτάς.

357. ΧΑΙΡ' Ω ΠΡΕΣΒΥΤΑ] νῦν οὐχ ὡς σεμνόν τινα προσηγόρευσαν διὰ τὸν χρόνον, ἀλλ' ἀνόητον· τοὺς γὰρ δῆθεν ἀρχαίους καὶ παλαιοὺς πρεσβύτας ἔλεγον. *ΠΑΛΑΙΓΕΝΕΣ] οὐκ ἐπὶ σεμνῆς προσηγορίας τοῦτο παρείληφεν, ἀλλ' ἀνόητον δεῖξαι βουλόμενος. τοὺς γὰρ εὐήθεις καὶ ἀνοήτους ἀρχαίους καὶ παλαιοὺς ἐκάλουν. *Schol. LB.*

ΘΗΡΑΤΑ] ἀντὶ τοῦ ἰχνευτὰ λόγων, ἢ ζηλωτά, ἢ μετιὼν λόγους.

358. Ο ΤΙ ΧΡΗιΖΕΙΣ] ὅ τι βούλοιο. Σωκράτει δὲ λέγουσι. τὸ δὲ λεπτοτάτων λήρων ἀντὶ τοῦ συνετωτάτων καὶ δυσπαρακολουθήτων λόγων.

360. ΠΛΗΝ Η ΠΡΟΔΙΚΩι] οὕτως ἡ ἀκολουθία εἶχε τοῦ λόγου, πλὴν ἢ Προδίκῳ καὶ σοί· ὁ δὲ ἄλλως τὸν λόγον ἐσχημάτισε, τὸ μὲν σοί κατ' ἀρχὰς οὐκ εἰπών, ἔπειτα δὲ ἐπενεγκών. μέμνηται δὲ νῦν τοῦ Προδίκου διασύρων ὅτι μεγίστην δόξαν εἶχε περὶ αὐτοῦ ὡς ὑπὲρ πάντας ἐν τῇ σοφίᾳ. σοφιστὴς δὲ ἦν ὁ Πρόδικος, Χῖος[1] τὸ γένος· ἤκμασε δὲ κατὰ τοὺς χρόνους Σωκράτους. πρῶτος δὲ οὗτος τὴν πεντηκοντόδραχμον ἐπίδειξιν ἐποιήσατο. μνημονεύει δ' αὐτοῦ Πλάτων ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ, καὶ Ξενοφῶν ἐν τοῖς Ἀπομνημονεύμασιν, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς· "τὸν ἄνδρα τοῦτον βιβλίον διέφθορεν, ἢ Πρόδικος, ἢ τῶν ἀδολεσχῶν εἷς γέ τις." διαβάλλει δὲ αὐτὸν καὶ ἐν Ὄρνισιν οὕτω· "παρ' ἐμοῦ Προδίκῳ κλαίειν εἴπητε τὸ λοιπόν." διδάσκαλος δὲ ἦν οὗτος καὶ Θηραμένους τοῦ ἐπικαλουμένου κοθόρνου, ὃς τῆς τῶν τριάκοντα τυραννίδος συμμετέσχεν. κόθορνος δὲ ἐκαλεῖτο, ἐπεὶ καὶ τοῖς τριάκοντα συνέσπευδε καὶ τῷ πλήθει καὶ πλάττει τὸν Ἡρακλέα τῇ ἀρετῇ καὶ τῇ κακίᾳ συντυγχάνοντα, καὶ καλουσῶν ἑκατέρων ἐπὶ τὰ

[1] Κεῖος *Suidas.*

ἤθη αὐτῶν προσκλῖναι τῇ ἀρετῇ τὸν Ἡρακλέα, καὶ τοὺς ἐκείνης ἱδρῶτας προκρῖναι τῶν προσκαίρων τῆς κακίας ἡδονῶν. ΑΛΛΩΣ. ἐπὶ καθαιρέσει Σωκράτους τὸν Πρόδικον νῦν μέγαν ἀποφαίνει διαφερόντως. οὗτος δὲ σοφιστὴς ἦν μετεωρολόγος, ἐπὶ κιναιδίᾳ δὲ διεβάλλετο. *ΠΛΗΝ Η] εἰ μή. ΓΝΩΜΗΣ] συνέσεως. *Gl. Victor.*

361. ΒΡΕΝΘΥΕΙ] ἀποσεμνύνεις σεαυτὸν ἐν τῷ σχήματι καὶ ταυρηδὸν ὁρᾷς. *κομπάζεις καὶ ὑπεροπτικῶς βαδίζεις. *Gl. Victor.*

ΚΑΙ ΤΩ 'ΦΘΑΛΜΩ] ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν σεμνὴν τὴν ὄψιν ἔχεις. εἰσὶ γὰρ ἀνθρώπων τινὲς τοιοῦτοι, σεμνοὶ μὲν φανῆναι, οὐ κατὰ τὴν ὄψιν δὲ ἔχοντες καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα. οὕτω δὲ ἐβάδιζε Σωκράτης. καὶ Πλάτων περὶ αὐτοῦ· "ταυρηδὸν ὑποβλέψας, ὥσπερ εἰώθει." ΑΛΛΩΣ. σεμνύνῃ καὶ μέγα φρονεῖς. οἱ γὰρ ἐπιδεδωκότες αὐτοῖς σοβαρῶς πεφύκασι βαδίζειν. ὡς τοῦ μὲν Προδίκου ὄντος σοφοῦ, τοῦ δὲ Σωκράτους κενὴν μόνον ἐπὶ σοφίᾳ δόξαν καρπουμένου. *ἴδιόν ἐστι τῶν ἀλαζόνων τὸ μὴ ἔχειν ἀεὶ τὸ βλέμμα ἐπὶ ταὐτοῦ, ἀλλ' ἄνω καὶ κάτω κινεῖν, καὶ νῦν μὲν ἐνταῦθα νῦν δ' ἄλλοσε μεταφέρειν. *Schol. E. Victor.*

370. ΚΑΙ ΤΟΙ ΧΡΗΝ] ἀντὶ τοῦ, καί τοι ἐχρῆν. *Junt.*

εἰ τὸ βρέχειν ἦν, φησίν, ἐν τῇ τοῦ Διὸς ἐξουσίᾳ καὶ μὴ τῶν Νεφελῶν ἦν τοῦτο τὸ ἔργον, ἐχρῆν αὐτὸν καθ' ἑαυτὸν ὕειν ἄνευ Νεφελῶν. ΑΛΛΩΣ. δοκεῖ τῆς κατὰ Μύσκελλον ἱστορίας ἔχεσθαι τὸ λεχθέν. Μυσκέλλῳ γάρ φασι χρησμὸν δοθῆναι κτίζειν πόλιν, ὅπου ἂν αὐτὸν ἐξ αἰθρίας ὑετὸς βάλῃ· ὁ δὲ ᾤετο οὐκ ἄν ποτε ὑπ' αὐτοῦ κτισθήσεσθαι πόλιν διὰ τὸ ἀδύνατον τοῦ χρησμοῦ. παραγεγενημένου δ' αὐτοῦ περὶ τὴν Ἰταλίαν καὶ ἀμηχανοῦντος περὶ τὴν κτίσιν, παρακαθίσασαν τὴν παλλακίδα δακρύειν ἐπ' αὐτῷ ὀδυρομένην, καὶ τέλος εἰληφέναι τὸ χρηστήριον. διὸ καὶ εὐθὺς ἔκτισε τὴν πόλιν. *εἰ τὸ ὕειν, φησίν, ἔργον ἦν τοῦ Διὸς, ἔδει αὐτὸν ὕειν μηδαμῶς τῶν νεφελῶν φαινομένων. ἴσως δὲ δοκεῖ τὸ λεχθὲν ἔχεσθαι τῆς κατὰ Μύσκελον ἱστορίας. ὁ Μύσκελος γὰρ χρησμὸν δεξάμενος, κτίσαι πόλιν ὅπου ἂν αὐτὸν ὑετὸς καταλάβοι αἰθρίας οὔσης, ᾤετο μηδέποτε ἂν κτισθῆναι ὑπ' αὐτοῦ πόλιν, διὰ τὸ ἀδύνατον τοῦ χρησμοῦ. παραγενόμενος δὲ περὶ τὴν Ἰταλίαν καὶ μηχανώμενος περὶ τὴν κτίσιν τῆς πόλεως, παρακαθίσασαν τὴν παλλακίδα δακρύουσαν καὶ ὀδυρομένην, καὶ τέλος ὑπολαβὼν τὸν χρησμὸν εἰληφέναι, ἔκτισε τὴν πόλιν. *Schol. Harl.* 5.

371. ΠΡΟΣΕΦΥΣΑΣ] ἥρμοσας. καλῶς καὶ ὡς ἔδει προσήρμοσας. *Gl. Br.*

373. ΤΕΤΡΕΜΑΙΝΕΙΝ] κατὰ ἀναδιπλασιασμόν. ἀντὶ τοῦ φρίττειν καὶ δεδιέναι· τὸ γὰρ τρέμειν καὶ πάλλεσθαι τὸ σῶμα τῶν ἄγαν εὐλαβουμένων.

376. ΚΡΗΜΝΑΜΕΝΑΙ] κρεμάμεναι ἐκ τοῦ ἀέρος. οἷον ἐπικρεμάμεναι ἀλλήλαις καὶ ἐπιβαρούμεναι. περισσὸν δὲ τὸ ΕΙΤΑ.

377. ΠΑΤΑΓΟΥΣΙΝ] ἠχοῦσιν. Ὅμηρος "πάταγος δὲ διὰ στόμα γίνετ' ὀδόντων."

379. ΑΙΘΕΡΙΟΣ ΔΙΝΟΣ] καὶ τοῦτο ἐθρυλλεῖτο παρὰ τοῖς φυσικοῖς. τουτέστι δίνησις ἡ αἰθερία. ταῦτα δὲ ἐκ τῶν Ἀναξαγορείων λαμβάνει.

380. ΔΙΝΟΣ ΝΥΝΙ ΒΑΣΙΛΕΥΩΝ] ἐγγύθεν ἔλαβεν ἐκ τοῦ Διός, ὥσπερ εἰ ἔλεγε μὴ βασιλεύειν τὸν Δία ἀλλὰ Δῖνον. οὐχ ὅτι τὴν δίνησιν ὑποβάλλει, ἐκ τούτου Δῖνος εἶπεν, ἀλλὰ κεραμοῦν ἐστὶ βαθὺ ποτήριον, ὃ καλεῖται δῖνος, ὅπερ ἄνω εὐρύτερον ὂν κάτω εἰς ὀξὺ λήγει. τὸ γὰρ γελοῖον ἐκ τούτου εἰς τὴν τοῦ Δῖνος παρείληφε διάνοιαν. *δῖνος κυρίως ὁ τόρνος, ἐνταῦθα δὲ ἡ τοῦ οὐρανοῦ κίνησις, ἀφ' οὗ δίνη ἡ συστροφὴ καὶ δινεῖν τὸ συστρέφειν. ὁ μὲν οὖν Σωκράτης δῖνον εἶπε τὴν τοῦ οὐρανοῦ ἢ τοῦ ἀέρος συστροφὴν καὶ κίνησιν καὶ περιφοράν, ὁ δὲ Στρεψιάδης ποτήριόν τι ἐνόησε κεραμοῦν, δῖνον καὶ τοῦτο καλούμενον παρ' Ἀττικοῖς, τὸ λεγόμενον καυκίον. *Victor.*

384. ΑΠΟ ΣΑΥΤΟΥ 'ΓΩ ΣΕ ΔΙΔΑΞΩ] εἰς τὸ σαυτοῦ τελείαν στικτέον, ἐπεὶ σύνθετόν ἐστι, καὶ ἀμετάβατον γίνεται ὑφ' ἓν λέγουσι.

385. ΖΩΜΟΥ ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΟΙΣ] ἐν τοῖς Παναθηναίοις αἱ Ἀττικαὶ τοῖς Ἀθηναίοις πόλεις ἔπεμπον βοῦς, ὅθεν ἡ δαψίλεια τῶν κρεῶν. ΑΛΛΩΣ. ἤδη ποτ' ἐν τοῖς Παναθηναίοις ἐκόρεσάς σου ζωμοῦ τὴν γαστέρα. τὰ δὲ Παναθήναια ἑορτὴν παρ' Ἀθηναίοις εἶναι μεγίστην παρὰ πάντων ᾄδεται. ἐπεὶ οὖν ἐν τοῖς Παναθηναίοις πᾶσαι αἱ ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν ἀποικισθεῖσαι πόλεις βοῦν τυθησόμενον ἔπεμπον, συνέβαινεν ἀφθονίαν εἶναι κρεῶν, ὥστε κορέννυσθαι πληρουμένους τοὺς βουλομένους κρεάτων τε καὶ ζωμῶν.

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΟΙΣ] τὰ Παναθήναια ἑορτὴ τῶν Ἀθηνῶν ἦν, πασῶν τῶν ἐν Ἀθήναις τελουμένων ἑορτῶν ἡ μεγίστη, ἐν ᾗ ζώων πολλῶν σφαττομένων, ὡς πασῶν τῶν ἀποικισθεισῶν ἀπ' Ἀθηνῶν πόλεων πεμπούσης ἑκάστης ἀνὰ ἕνα βοῦν εἰς τὴν θυσίαν καὶ ἕτερα ἱερεῖα, οἱ μὲν τῆς καλλίονος μοίρας ἄνθρωποι τὰ κρέατα ἤσθιον, οἱ πένητες δὲ τοὺς ζωμοὺς σὺν τμήματι ἄρτου βραχυτάτῳ. *Victor.*

ΕΙΤ' ΕΤΑΡΑΧΘΗΣ] εἶτα συνέβη κινηθῆναι καὶ διαταραχθῆναι τὴν γαστέρα.

386. ΚΑΙ ΚΛΟΝΟΣ] καὶ στρόφος τις καὶ

ἴλιγξ αὐτῇ συνέπεσε. ΔΙΕΚΟΡΚΟΡΥΓΗΣΕ δὲ ἀντὶ τοῦ ἤχησε· κορκορυγεῖν γάρ ἐστι τὸ τὴν γαστέρα λαλεῖν μόνον. ἢ ἐμιμήσατο τῇ φωνῇ τῶν ἐντέρων τὸν ἦχον.

391. ΤΥΝΝΟΥΤΟΥΙ] ποσόν. συναγαγὼν δὲ τοὺς δακτύλους ἐρεῖ. τύννον γὰρ τὸ μικρόν. ὅτε δὲ ἔλαβεν ὁμολογοῦντα τὸν πρεσβύτην, τότε προσάγειν αὐτὸν ἐπεχείρει τῇ συγκρίσει· καί φησι, θαυμάζεις εἰ βροντῶσιν αἱ Νεφέλαι πάντα κατέχουσαι τὸν οὐρανόν, ὅτε ἀπὸ μικρᾶς οὕτω τῆς σῆς οὔσης κοιλίας τοσοῦτος ἦχος ἀπὸ τῶν πορδῶν γίνεται;

393. ΤΩ 'ΝΟΜΑΤ' ΑΛΛΗΛΟΙΝ] διὰ τοῦτο καὶ τὰ τοιαῦτα ὀνόματα ἀλλήλοις εἶναι δοκεῖ προσφερῆ καὶ ὅμοια, τῆς βροντῆς καὶ τῆς πορδῆς. ἔπαιξε δὲ παρὰ τὸ ὁμοιοκατάληκτον.

395. ΚΑΤΑΦΡΥΓΕΙ] λέγεται γὰρ ὅτι πολλάκις ὁ κεραυνὸς ἀψάμενος οὐκ ἀναιρεῖ ἀλλὰ περιφλέγει μόνον. ΑΛΛΩΣ. ΚΑΤΑΦΡΥΓΕΙ καταίθει, ΠΕΡΙΦΛΥΕΙ δὲ περικαίει ἐπιπολῆς. τὸ δὲ ΖΩΝΤΑΣ τινὲς ἀντὶ τοῦ πλουσίους ἤκουσαν. *κατακαίει. ΤΟΥΣ ΖΩΝΤΑΣ, τοὺς πλουσίους. περιφλύει, ἐξ ἐπιπολῆς καίει. *Gl. Br.* ΤΟΥΣ ΔΕ ΖΩΝΤΑΣ ΠΕΡΙΦΛΕΓΕΙ] ἤγουν τοὺς μὴ ἀποθανόντας μετρίως καίει. *Gl. LB.*

397. ΚΡΟΝΙΩΝ ΟΖΩΝ] οἷον ἀρχαϊκῆς εὐηθείας ὀδωδώς. ἔστι δὲ Κρόνια παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἑορτή, τὰ παρὰ Ῥωμαίοις καλούμενα Σατουρνάλια. ἢ Ἀπατούρια. *ἀρχαίας καὶ εὐηθείας πνέων. ἔστιν δὲ Κρόνια παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἑορτή. ἤγετο δὲ ἑκατομβαιῶνι μηνί. καὶ Κρονίους τοὺς λήρους ἐκάλουν. *Rav.*

ΒΕΚΚΕΣΕΛΗΝΕ] Σεσόγχωσις ὁ βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων κοσμοκράτωρ γεγονὼς ἠθέλησε γνῶναι τοὺς ἀρχαιοτέρους τῶν ἀνθρώπων, καὶ τροφόν τινα γλωττοτομήσας ἀπέκλεισε μετὰ βρέφους. αὐξηθέντος οὖν καὶ βοῶντος βεκ ἤκουσε καὶ ἔγνω ὁ βασιλεὺς ὅτι ἀρχαιότεροι ἦσαν οἱ Παφλαγόνες· παρ' αὐτοῖς δὲ ὁ ἄρτος βεκ λέγεται. συνθέτως δὲ εἶπε τὴν λέξιν βεκκεσέληνε, ἐπεὶ καὶ οἱ Ἀρκάδες προσέληνοι ἐλέγοντο. Ἀπολλώνιος "Ἀρκάδες, οἳ καὶ πρόσθε σεληναίης ὑδέονται." τοῦτο δὲ τοῦπος οἱ περὶ τὸν Λούκιλλον τὸν Ταρβαῖον καὶ Σοφόκλειον καὶ Θέωνα ἑρμηνεύοντες τάδε φασίν· οἱ Ἀρκάδες δοκοῦσι πρὸ τῆς σελήνης γεγονέναι, ὡς καὶ Εὔδοξος ἐν τῇ Περιόδῳ. Θεόδωρος δὲ ἐν τῇ εἰκοστῇ δευτέρᾳ ὀλίγῳ πρότερόν φησι τοῦ πρὸς Γίγαντας πολέμου Ἡρακλέους τὴν σελήνην φανῆναι. καὶ Ἀριστίας ὁ Χῖος ἐν ταῖς Θέσεσι, καὶ Διονύσιος ὁ Χαλκιδεὺς ἐν πρώτῳ Κτίσεως καὶ ἔθνος φησὶν Ἀρκαδίας Σεληνίτας εἶναι. Μνασέας δέ φησι Προσέληνον Ἀρκάδων βασιλεῦσαι. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ Τεγεατῶν πολιτείᾳ φησὶν ὅτι βάρβαροι τὴν Ἀρκαδίαν ᾤκησαν, οἵτινες ἐξεβλήθησαν ὑπὸ τῶν νῦν Ἀρκάδων πρὸ τοῦ ἐπιτεῖλαι τὴν σελήνην· διὸ καὶ προσωνομάσθησαν προσέληνοι. Δοῦρις δὲ ἐν τῷ πεντεκαιδεκάτῳ τῶν Μακεδονικῶν Ἀρκάδα φησίν, ἀφ' οὗ ἡ Ἀρκαδία καλεῖται, Ὀρχομενοῦ υἱόν· διὸ καὶ ποταμὸν τῆς Ἀρκαδίας Ὀρχομενόν. τινὲς δέ φασιν Ἐνδυμίωνα εὑρηκέναι τὰς περιόδους τῆς σελήνης, ὅθεν καὶ προσελήνους τοὺς Ἀρκάδας κληθῆναι. ἔνιοι δὲ ὑπὸ Τυφῶνος. ὑπὸ δὲ Ἄτλαντος καὶ Ξεναγόρας εἴρηκεν. ΑΛΛΩΣ. ἀντὶ τοῦ ἀρχαῖε καὶ μωρέ· τοὺς γὰρ μωροὺς ἀρχαίους ἐκάλουν ἀπὸ τῆς ἱστορίας, τοὺς Ἀρκάδας κατὰ τοὺς πρὸ σελήνης χρόνους ἐν ταῖς ἐρήμοις διάγειν, ἢ ὑπὸ ταῖς ὕλαις ἐκ τῶν ἀποπιπτόντων καρπῶν διαζῆν. φιλονεικησάντων δέ ποτε Ἀρκάδων καὶ τῶν Φρυγῶν καὶ Περσῶν περὶ τῆς ἀρχαιότητος, καὶ εἰς κρίσιν ἐλθόντων, Ψαμμήτιχος ὁ βασιλεὺς Αἰγύπτου λαβὼν δύο ἀρτίτοκα παιδία ἔν τινι ἀπέκλεισε τόπῳ, καὶ αἶγα ἐποίησε ταῦτα θηλάζειν· ἄλλοι δέ φασιν οὐκ αἶγας, ἀλλὰ τὰς ἑαυτῶν μητέρας, ἐκτετμημένας τὰς αὐτῶν γλώττας, ἵνα μὴ δύνωνται διδάσκεσθαι ὁμιλουσῶν ἀλλήλαις τὰ παιδία. ἔπειτα μετὰ τριετῆ χρόνον ἐκέλευσε σιωπῶντα ἄνδρα εἰσελθεῖν πρὸς αὐτά· εἰσελθόντος δὲ αὐτοῦ προσεπήδησαν τὰ παιδία λέγοντα βέκ. ἔστι δὲ τοῦτο Φρυγιστὶ ἄρτος. ἐκ τούτου Φρύγες ἐφάνησαν ἀρχαιότεροι. ἀπὸ ἱστορίας οὖν εἴρηται ἡ λέξις. ἔστι δὲ παρ' Ἡροδότῳ, ἔνθα περὶ Ψαμμητίχου φησί. δέον δὲ εἰπεῖν προσέληνε τὸ βὲκ παρέπλεξεν, ὅπερ ἐστὶ κατὰ Φρύγας ἄρτος. οἷον σεληνόβλητε καὶ ἀπόπληκτε.

399. ΣΦΟΔΡΑ Γ' ΕΙΣ' ΕΠΙΟΡΚΟΙ] οὗτοι, οὓς εἶπεν, ὡς ἐπίορκοι καὶ εἰς ἀλλήλους κακοὶ κωμῳδοῦνται.

400. ΚΑΙ ΣΟΥΝΙΟΝ ΑΚΡΟΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ] χάρις ἐστὶν ἐκ στίχου τοῦ ἀλλοτρίου, ὡς ἔφη Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεὺς ἐν τῷ περὶ ἑρμηνείας· οὐκέτι γὰρ ὁ Ζεὺς κωμῳδεῖσθαι δοκεῖ, ἀλλ' Ὅμηρος. *Σούνιον. τόπος τῆς Ἀττικῆς, ἀκρωτήριον ὂν τῆς Ἀτλαντίδος φυλῆς. *Rav.*

401. ΤΑΣ ΔΡΥΣ ΓΕ ΤΑΣ ΜΕΓΑΛΑΣ] ἐπειδὴ τοῖς ὑψηλοῖς καὶ τοῖς δένδροις ἐμπίπτει ὁ κεραυνός. σημειωτέον δὲ ὅτι Πελοποννήσιοι ἀρσενικῶς λέγουσι τοὺς δρῦς.

402. ΟΥΚ ΟΙΔ', ΑΤΑΡ] ἐστενοχωρήθη ὑπὸ τῶν Σωκράτους λόγων.

403. ΞΗΡΟΣ] εὔδιος καὶ θερμὸς καὶ μηδεμίαν ὑγρασίαν ἔχων. φησὶ δὲ ὅτι ἄνεμος ἐμπεσὼν ταῖς Νεφέλαις καὶ ὑπό τινος ἀνάγκης ἐλαυνόμενος, σφοδρότερον πνεύσας καὶ διαρρήξας ἀπορρήγνυσιν ἐξ αὐτῶν τὸν κεραυνόν. ΚΑΤΑΚΛΕΙΣΘΗΙ

δὲ ἀντὶ τοῦ στενοχωρηθῇ, συσχεθῇ, καὶ μεῖζον καὶ σφοδρότερον πνεύσῃ. ἐντεῦθεν δὲ δῆλον ὡς πυκνότατόν ἐστι τὸ τῶν νεφῶν σῶμα· εἰ γὰρ ἦν ἀραιόν, διεφορεῖτ' ἂν ὁ ἄνεμος κατ' ὀλίγον.

404. ΩΣΠΕΡ ΚΥΣΤΙΝ] τὴν κοιλίαν, τὴν φύσαν. εἴρηται δὲ φύσα ἀφ' οὗ πάσχειν πέφυκε. κύστις δὲ κοιλίας διενήνοχε· τὸ μὲν γὰρ τῆς ὑγρᾶς περιττώσεως δεκτικὸν μόριον ὀνομάζεται κύστις, τὸ δὲ τῆς ξηρᾶς κοιλία, ὡς Ἀριστοτέλης περὶ ζώων ἱστορίας α'. ΡΗΞΑΣ δὲ, διασκεδάσας, διασκορπίσας.

405. ΣΟΒΑΡΟΣ] αὐθάδης, ὑπερήφανος. *Gl. Victor.*

406. ΡΟΙΒΔΟΥ] ψόφου. ΡΥΜΗΣ] ὁρμῆς. *Gl. Victor.*

407. ΔΙΑΣΙΟΙΣΙΝ] Ἀθήνῃσιν ἑορτὴ Μειλιχίου Διὸς μηνὸς ἀνθεστηριῶνος φθίνοντος. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ἀχαρνεὺς διακρίνει τὰ Διάσια ἀπὸ τῆς τοῦ Μειλιχίου Διὸς ἑορτῆς, ὠνομάσθαι λέγων αὐτὰ ἀπὸ τοῦ φυγεῖν αὐτοὺς ταῖς εὐχαῖς τὰς ἄσας. ΑΛΛΩΣ. ἑορτὴ Διὸς τὰ Διάσια Ἀθήνῃσιν, ἐν ᾗ πανδημεὶ ἔξω τείχους συνόντες ἑορτάζουσιν. *ΑΤΕΧΝΩΣ] ἀμελῶς, ἀμαθῶς. *Gl. Victor.*

408. ΟΥΚ ΕΣΧΩΝ] οὐκ ἔσχαζον· Ἀττικῶς ἔκλινεν. οὐκ ἐκίνουν, οὐκ ἔσχισα. ποιοῦσι δὲ τοῦτο, ἵνα μὴ διαῤῥαγῇ. ΑΛΛΩΣ. οὐκ ἔσχαζον. εἰώθασι δὲ κεντεῖν καὶ σχίζειν, δίοδον χαριζόμενοι τῷ πνεύματι. ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ σχάω σχῶ, ἐξ οὗ τὸ σχάζω, ὡς ἀπὸ τοῦ χλοῶ χλοάζω καὶ χνοῶ χνοάζω. *ΞΥΓΓΕΝΕΣΙΝ] ἤγουν τοῖς συμπεφυκόσι κοπρίοις. *Gl. Victor.*

409. ΕΦΥΣΑΤΟ] ὠγκοῦτο ἐπαιρομένων τῶν ἀρτύσεων. ΔΙΑΛΑΚΗΣΑΣΑ δὲ διαῤῥαγεῖσα· λακὶς γὰρ τὸ σχίσμα. *ΔΙΑΛΑΚΗΣΑΣΑ] ἠχήσασα. *Gl. LB.*

410. ΠΡΟΣΕΤΙΛΗΣΕ] προσεῤῥάντισεν. οἰκείως δὲ νῦν τῷ προσετίλησε χρῆται ὡς ἐπὶ κοιλίας.

413. ΤΑΛΑΙΠΩΡΟΝ] ἐπίπονον, τλητικόν. *Gl. Victor.*

415. ΜΗΤΕ ΡΙΓΩΝ] ἐν γὰρ μόνῳ τῷ τρίβωνι ἐχείμαζον οἱ φιλόσοφοι, μηδὲν ἐσθίοντες. *ΑΡΙΣΤΑιΝ] εὐωχεῖσθαι, τρυφᾷν. *Gl. Victor.*

416. ΟΙΝΟΥ Τ' ΑΠΕΧΕΙ] τὸ αὐτὸ οὐκ εἶπε Σωκράτης, ἀλλὰ πίνειν μὲν αὐτόν φησι πλεῖστον, νήφειν δὲ καὶ τὰ συνήθη πράττειν.

ΑΝΟΗΤΩΝ] τῶν ἀφροδισίων. τῆς τοιαύτης λαγνείας· τὸ γὰρ ἀνοηταίνειν μωραίνειν διὰ τὸ ἀφροδισιάζειν ἔλεγον.

*ΑΝΟΗΤΩΝ] ἀφροδισίων, καὶ πάντων τῶν ἐκ μωρίας γινομένων. *Gl. E.*

417. ΔΕΞΙΟΝ] εὐφυῆ. *Gl. Victor.*

418. ΤΗι ΓΛΩΤΤΗι ΠΟΛΕΜΙΖΩΝ] τῇ γλώττῃ πολεμοῦσι τοὺς ἐναντίους οἱ ῥήτορες. ἐκ τούτων δὲ δείκνυσι τῶν τριῶν ὡς οὗτος ἄριστος ἐν ἀνθρώποις, ὃς ἔν τε πράξει καὶ βουλῇ καὶ λόγῳ τοὺς ἄλλους νικᾷ. τὸ δὲ ΔΥΣΚΟΛΟΚΟΙΤΟΥ δυσκόλως κεῖσθαι ἐώσης. ΤΡΥΣΙΒΙΟΥ δὲ κεκολασμένης καὶ καταπονούσης τὸν βίον. *ΓΛΩΤΤΗι ΠΟΛΕΜΙΖΩΝ] διαλεγόμενος. *Gl. Victor.*

420. ΘΥΜΒΡΕΠΙΔΕΙΠΝΟΥ] θύμβρα εἶδος λαχάνου. ἀφ' οὗ δῆλον ὅτι λάχανα μόνον ἤσθιον εὐτελῆ. *ἐκ δὲ τοῦ λαχάνου τούτου καλοῦμεν τὸν εὐτελῶς καὶ φειδωλῶς ζῶντα θυμβρεπίδειπνον. *Junt.* εὐτελοῦς περὶ τὰς τροφάς. *Gl. Br.* ΘΡΥΜΒΕΠΙΔΕΙΠΝΟΥ] θρύμβον δειπνούσης. *Gl. LB.* ΤΡΥΣΙΒΙΟΥ] τρύσις, νόσος, πόνος. *Gl. Victor.*

421. ΕΠΙΧΑΛΚΕΥΕΙΝ] παίεσθαι, οἱονεὶ ἄκμων.

423. ΧΑΟΣ] λέγει τὸν ἀέρα, παρὰ τὸ κεχύσθαι. ἐτίμων δὲ καὶ τὴν γλῶτταν καὶ ἤσκουν τὴν πολυλογίαν. *ΓΛΩΤΤΑΝ τὴν στωμυλίαν. *Gl. E.*

424. ΟΥΔ' ΑΝ ΔΙΑΛΕΧΘΕΙΗΝ] ἀντὶ τοῦ οὐδὲ προσείποιμι.

426. ΟΥΚ ΑΤΥΧΗΣΕΙΣ] οὐκ ἀποτεύξῃ. ἀντὶ τοῦ τεύξῃ ὧν ἐθέλεις. ΔΕΞΙΟΣ δὲ ἀντὶ τοῦ πεπαιδευμένος.

431. ΓΝΩΜΑΣ ΜΕΓΑΛΑΣ] δημηγορίας.

433. ΕΜΑΥΤΩι] χάριν ἐμαυτοῦ. *Gl. Br.*

ΣΤΡΕΨΟΔΙΚΗΣΑΙ] στρέψαι τὰς δίκας. πρὸς ταύτην δὲ τὴν λέξιν καὶ τὸ ὄνομα πεποίηται τῷ γέροντι Στρεψιάδης. τὸ δὲ ΤΟΥΣ ΧΡΗΣΤΑΣ ΔΙΟΛΙΣΘΕΙΝ τοὺς δανειστὰς ἐκφυγεῖν. *διὰ στροφῶν καὶ ποικιλίας λόγων τὸ δίκαιον διαφθεῖραι. *Gl. E.*

435. Προπόλοισι δὲ πρόσφυξι καὶ θεράπουσι· λέγει δὲ τοῖς φιλοσόφοις. ΠΙΕΖΕΙ δὲ στενοχωρεῖ, ἀναγκάζει. *ΠΡΟΠΟΛΟΙΣΙΝ] ὑπηρέταις, νεωκόροις. *Gl. Victor.*

437. ΤΟΥΣ ΚΟΠΠΑΤΙΑΣ] μετὰ τοῦ χαράγματος καὶ τοὺς ἐκκεκοφότας αὐτοῦ τὴν οὐσίαν δηλοῖ.

ΟΣ Μ' ΕΠΕΤΡΙΨΕΝ] ὃς αἴτιός μοι πάντων τῶν συμβάντων κακῶν· ἢ δι' ὃν ἐδυστύχησα. *ΕΠΕΤΡΙΨΕΝ] ἠφάνισεν. *Gl. Victor.*

438. ΝΥΝ ΟΥΝ ΧΡΗΣΘΩΝ] ἡ ἔκθεσις τῆς διπλῆς κώλων ἐστὶν ὁμοίων ἀναπαιστικῶν ιη', ὧν τὸ πρῶτον τρίμετρον βραχυκατάληκτον, τὰ δὲ ἑξῆς δίμετρα ἀκατάληκτα, πλὴν τοῦ δωδεκάτου καὶ ἑπτακαιδεκάτου, ἀναπαιστικῶν βάσεων παρατελεύτων καλουμένων, καὶ τοῦ τελευταίου ἐφθημιμεροῦς ὄντος καὶ παροιμιακοῦ, ὡς εἴρηται, καλουμένου. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ ἔξω νενευκυῖαι.

ΧΡΗΣΘΩΝ] κατὰ δυϊκὴν προφοράν. ὡς δυϊκὸν ἔχον τὸν σχηματισμόν. πληθυντικῶς δὲ νῦν λέλεκται, χρήσθωσαν. Ἀττικὴ δὲ ἡ τοιαύτη σύνταξις, οἷον ποιούντων ἐκεῖνοι ἀντὶ τοῦ ποιείτωσαν, φρονούντων ἀντὶ τοῦ φρονείτωσαν. ὡς καὶ ἐνταῦθα νῦν φησί, τὴν ἐξουσίαν αὐτοῖς παραδίδωμι τοῦ ἐμαυτοῦ σώματος.

440. ΤΥΠΤΕΙΝ] ὑπὲρ τοῦ πιστεύεσθαι ἐμμένειν αὐτὸν τοῖς ὑποκειμένοις, προσέθηκε πλέον ἢ ἐκεῖνοι προσέταξαν· ὁ γὰρ τὸ μεῖζον ἐπαγγελλόμενος ὑπομένειν πῶς οὐκ ἂν τὸ ἧττον ἐνέγκοι ῥᾳδίως;

441. ΑΣΚΟΝ ΔΕΡΕΙΝ] ἀντὶ τοῦ τὸ σῶμα ἐκδέρειν, εἰ δέοι καταφρονήσειν ἐκδερομένου τοῦ σώματος. *ΑΥΧΜΕΙΝ] ξηραίνεσθαι, ἀλουτιᾷν. *Gl. Victor.*

444. ΙΤΗΣ] ἰταμὸς, ἀναιδὴς καὶ δι' αὐτῶν χωρῶν τῶν πραγμάτων. * ὁρμητικός. *Gl. Br.*

445. ΒΔΕΛΥΡΟΣ] καὶ τὸν πόρνον οὕτως ἐκάλουν, ὡς ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου Αἰσχίνης, καὶ τὸν μίσους ἄξιον· καὶ τὸ μισεῖσθαι βδελύττεσθαι. ἢ τὸν ἀνελεύθερον. τὸ δὲ ΨΕΥΔΩΝ ΣΥΓΚΟΛΛΗΤΗΣ ἀντὶ τοῦ ψευδοπλάστης. *μιαρός. *Gl. Br.* θρασὺς, ἰσχυρός. *Gl. Victor.* ΞΥΓΚΟΛΛΗΤΗΣ] συῤῥαφεύς. *Gl. Victor.*

446. ΕΥΡΗΣΙΕΠΗΣ] ἐφευρετὴς λόγων. *Gl. A.* ΠΕΡΙΤΡΙΜΜΑ ΔΙΚΩΝ] τετριμμένος περὶ τὰς δίκας. *Gl. Br.*

447. ΚΥΡΒΙΣ] ἡ σανὶς ἔνθα ἦσαν οἱ νόμοι γεγραμμένοι. λέγει οὖν, εἰ τά τε ἄλλα δόξαιμι τοῖς πολλοῖς καὶ ἔμπειρος εἶναι τῶν νόμων καὶ τῶν λόγων, ἡδέως ἂν ὑπομείναιμι πᾶν ὁτιοῦν παθεῖν. ΑΛΛΩΣ. κύρβις ὁ περίεργος, ὃν οὐκ ἔστι λαθεῖν. ἢ μνήμων· καὶ γὰρ αἱ κύρβεις πρὸς μνήμην εἰργάζοντο. ἈΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ δέ φησι πᾶσαν δημοσίαν γραφὴν καὶ νόμους κύρβιν καλεῖσθαι, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι λίθους ἱστάντες τὸ δόξαν ἀνέγραφον, οὓς ἀπὸ μὲν τῆς στάσεως στήλας ἐκάλουν, κύρβεις δὲ ἀπὸ τῆς εἰς ὕψος ἀναστάσεως. ὕστερον δὲ τὰ ξύλα λελευκωμένα γράφοντες ὁμοίως ἐκάλεσαν. κύρβις οὖν ἡ περιέχουσα τὰς ἱερὰς γραφὰς στήλη. ἢ ὡς Ἐρατοσθένης φησὶν, ἄξων Ἀθήνησιν οὕτω καλούμενος, ἐν ᾧ οἱ νόμοι περιέχονται. Πλούταρχος δὲ ἐν τῷ Σόλωνος βίῳ περὶ αὐτοῦ λέγων, "ἰσχὺν δέ" φησι "τοῖς νόμοις πᾶσιν εἰς ἑκατὸν ἔδωκεν ἐνιαυτοὺς, καὶ κατεγράφησαν εἰς ξυλίνους ἄξονας ἐν πλαισίοις περιέχουσι στρεφομένους, ὧν ἔτι καθ' ἡμᾶς ἐν πρυτανείῳ λείψανά τινα διεσώζετο· καὶ προσηγορεύθησαν, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶ, κύρβεις. καὶ Κρατῖνος ὁ κωμικὸς εἴρηκέ που "πρὸς τοῦ Σόλωνος καὶ Δράκοντος, οἷσι νῦν φρύγουσιν ἤδη τὰς κάγχρυς τοῖς κύρβεσιν." ἔνιοι δέ φασιν ἰδίως, ἐν οἷς ἱερὰ καὶ θυσίαι περιέχονται, κύρβεις, ἄξονας δὲ τοὺς ἄλλους ὀνομάσθαι.

ΚΡΟΤΑΛΟΝ δὲ εὔστομος καὶ εὔγλωττος ὡς τὰ κρόταλα. λάλος.

ΚΙΝΑΔΟΣ εἶδός τι θηρίου. καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ στεφάνου "τοῦτο δὲ καὶ φύσει κίναδος τἀνθρώπιόν ἐστιν." οἱ δὲ πᾶν μὲν θηρίον κίναδος ἀξιοῦσι καλεῖσθαι, ἰδίως δὲ τὴν ἀλώπεκα. καὶ Σοφοκλῆς "ἢ τοὐπίτριπτον κίναδος, ἐξῄρου μ', ὅπου." κακοῦργος οὖν, φησίν, ὡς ἀλώπηξ. τινὲς δὲ κίναδος ζῶον μικρὸν, τὸ αἰδοῖον εἰσωθῶν καὶ ἐξωθῶν. *πανοῦργος. *Gl. Br.*

ΤΡΥΜΗ] ὁ περιτετριμμένος ἐν τοῖς πράγμασιν, ὃν ἡμεῖς τρύπανον καλοῦμεν. τρῦμα καὶ τρῆμα τὴν ὀπὴν φασι. θέλει οὖν εἰπεῖν λεπτολόγος καὶ εὔστομος ὡς τρύπανον. τρύμη οὖν τρύπανον, ὡς πάντων περιγενόμενον. ἢ τριβὸς καὶ ταλαίπωρος. ἢ τρυμαλιά.

448. ΜΑΣΘΛΗΣ] ἰδίως καλεῖται ὁ ἰταμός, ὁ κατειργασμένος καὶ ἔκλυτος. μάσθλης οὖν ὁ πολυγνώμων, καὶ μηδὲν βέβαιον μηδὲ σταθερὸν γινώσκων, ἀλλ' ἄλλο μὲν νοῶν ἄλλο δὲ ποιῶν, οἱονεὶ τοὺς τρόπους ἔκλυτος. μάσθλης οὖν ὁ μεμαλαγμένος λῶρος. λέγει οὖν τὸν ὀλισθηρὸν καὶ διαβατικόν.

ΕΙΡΩΝ] πάντα παίζων, ὑποκριτὴς, εἰρωνευόμενος.

ΓΛΟΙΟΣ] τὸ αὐτὸ δηλοῖ τῷ μάσθλης, εἴληπται δὲ ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς βαλανείοις ἐλαίου πεπηγότος, ὅπερ τοὺς ἐπιλαμβανομένους διολισθαίνειν πέφυκε. τοιοῦτος οὖν ὁ πρεσβύτης εὔχεται γενέσθαι τοὺς τρόπους, ἵνα διολισθαίνειν καὶ φεύγειν δύνηται τοὺς δανειστάς. καὶ μέχρι δὲ τῆς δεῦρο τοὺς τῇ γνώμῃ σκάζοντας καὶ μηδὲν σταθερὸν φρονοῦντας, ἀλλὰ ἄλλα μὲν ἐπαγγελλομένους ἄλλα δὲ πράσσοντας, διὰ τὸ τῆς γνώμης ὀλισθηρὸν καὶ ἄπιστον γλοιοὺς καλοῦμεν. ἢ γλοιὸς λέγεται ὁ ῥύπος τοῦ ἐλαίου· λέγει οὖν τὸν ῥυπαρὸν τοὺς τρόπους. ΑΛΛΩΣ. γλοιὸς ἐπὶ τοῦ ῥυπαροῦ καὶ μικροῦ καὶ μικρολόγου παραλαμβάνεται· καὶ γὰρ ὁ ῥυπαρὸς διὰ τὴν ἄσκησιν σύνεγγυς τῷ γλοιῷ. ἐπὶ δὲ τὸ ἦθος μετενεχθὲν τὸν μοχθηρὸν δηλοῖ καὶ ὀλισθηρὸν καὶ εὐμετάβολον. * γλίσχρος. *Gl. Br.*

449. ΚΕΝΤΡΩΝ] φανερὸς κλέπτης, ὅτι βασανιζομένοις αὐτοῖς κέντρα προσφέρουσιν. ἢ κέντρων, τουτέστι χαλεπὸς καὶ φρικτός, καθὸ καὶ τοὺς ἡνιόχους κεντροτύπους καλοῦμεν τοὺς τοῖς κέντροις τύπτοντας. κέντρων δέ ἐστι τὸ ἐπισασσόμενον τοῖς ὄνοις ἐκ πολλῶν καὶ διαφόρων συῤῥαφὲν σακκίων. καὶ ἐπίσαγμα τῶν ὄνων. ΑΛΛΩΣ. οἱ ἐκ πολλῶν συνηθροισμένοι, ἐπεὶ τοιαῦτά τινα τοῖς ὑποζυγίοις ῥαπτό-

μενα καλοῦνται κέντρωνες. οἱ δὲ τὸν λοίδορον ἀκούουσιν. οἱονεὶ κεντροτύπος, ὁ κεκεντρωμένος καὶ φρικτός. * πλήττων. *Gl. Br.*

ΣΤΡΟΦΙΣ] ἀπὸ τοῦ στρόφιγγος ἡ μεταφορά, οἷον εὔστροφος καὶ εὐκίνητος ἐν τοῖς πράγμασι. λέγεται δὲ στρόφιγξ τὸ τοῖς σωλῆσιν ἐμβαλλόμενον ὥστε τὴν τοῦ ὕδατος ἐπέχειν, ὅτε τις θελήσει, καὶ αὖ πάλιν ἀνιέναι φοράν. * στρέφων τὰ πράγματα. ΑΡΓΑΛΕΟΣ] λυπηρός. *Gl. Br.*

450. ΜΑΤΙΟΛΟΙΧΟΣ] ἤτοι ὁ κρουσιμέτρης (μάτιον γὰρ εἶδος μέτρου), ἢ ὁ φειδωλὸς καὶ σμικρολόγος, ἢ ὁ μυκτηριστής. ὀξύνει δὲ Ἡρωδιανός. ἢ μάταιον τὸ ἐλάχιστον. ἤτοι τὸν μάταια βουλευόμενον καὶ λοχῶντα. * σμικρολόγος, φειδωλὸς, καὶ οὐ προιέμενός τι τῶν αὐτοῦ. *Gl. Br.* ΜΑΤΤΙΟΛΟΙΧΟΣ] ἐκ μεταφορᾶς τῶν μασσώντων. *Gl. LB.*

455. ΦΡΟΝΤΙΣΤΑΙΣ] εἰς ἑστίασιν. *Gl. Victor.*

456. ΛΗΜΑ ΜΕΝ ΠΑΡΕΣΤΙ] ἐπέκθεσις τῆς διπλῆς ἀμοιβαία, ἐκ κώλων κʹ, ὧν τὸ πρῶτον τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ δεύτερον τροχαϊκὸν τρίμετρον καταληκτικόν, τὸ τρίτον δακτυλικὸν πενθημιμερές, τὸ τέταρτον ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές, τὸ πέμπτον τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον (ὃ καλεῖται Φερεκράτειον ἀτελές), τὸ ἕκτον ἰαμβικὴ βάσις, τὸ ἕβδομον ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, τὸ ὄγδοον ὅμοιον, τὸ ἔνατον ἰαμβικὸν πενθημιμερὲς (ὃ προῦχον καλεῖται), τὸ δέκατον ὅμοιον τῷ τρίτῳ, τὸ ἑνδέκατον ὅμοιον τῷ ἕκτῳ, τὸ δωδέκατον τροχαϊκὸν πενθημιμερές, τὸ τρισκαιδέκατον ἀναπαιστικὴ βάσις. τὸ τεσσαρεσκαιδέκατον ὅμοιον τῷ ἐνάτῳ, τὸ πεντεκαιδέκατον δακτυλικὸν ἑφθημιμερὲς (ὃ Ἀλκμάνειον καλεῖται), τὸ ἑκκαιδέκατον ὅμοιον τῷ τετάρτῳ, τὸ ἑπτακαιδέκατον ὅμοιον τῷ τρίτῳ, τὸ ὀκτωκαιδέκατον ὅμοιον τῷ ἐνάτῳ, τὸ ἐννεακαιδέκατον (ὃ παρατέλευτον ὀνομάζεται) δακτυλικὴ βάσις, τὸ εἰκοστὸν ὅμοιον τῷ πεντεκαιδεκάτῳ. * ΛΗΜΑ] φρόνημα, ἀξίωμα. *Gl. Victor.*

458. ΟΥΡΑΝΟΜΗΚΕΣ] μέγιστον, παρὰ τὸ "ἐπουράνιον κλέος εἴη." πάλιν δὲ ὡς φιλόσοφος ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ τὴν λέξιν παρήγαγε, διὰ τὸ διδάσκειν τὰ οὐράνια.

463. ΤΟΥΤΟ] τὸ ζῆσαι βίον τοιοῦτον. *Gl. Victor.*

465. ΑΝΑΚΟΙΝΟΥΣΘΑΙ] τὸ ἀνακοινοῦσθαι πρὸς τὸ πράγματα σύναπτε καὶ ἀντιγραφάς. εἰκότως δὲ εἶπε τῇ σῇ φρενὶ, δεικνὺς ἐντεῦθεν ὡς ἄλλος μὲν ἄν τις οὐδενὸς ἄξια ταῦτα ἐλογίσατο, σὺ δὲ πλείστου ἄξια. *Victor.*

466. ΠΡΑΓΜΑΤΑ Κ'ΑΝΤΙΓΡΑΦΑΣ] οὕτως γὰρ ἐκάλουν τὰς δίκας πάσας, πράγματα κἀντιγραφάς, διὰ τὰς ἀντιθέσεις καὶ λύσεις τῶν ἐπιφερομένων. τὸ δὲ ἑξῆς, ἀνακοινοῦσθαι τὰ πράγματα καὶ τὰς ἀντιγραφάς.

467. ΑΞΙΑ ΣΗι ΦΡΕΝΙ] τὰ ἄξια πράγματα σὺν τῇ σῇ φρενὶ βουλευσομένους.

468. ΑΛΛ' ΕΓΧΕΙΡΕΙ] ἐν ἐκθέσει δίστιχον ἀναπαιστικὸν τετράμετρον καταληκτικόν· εἰώθασι γὰρ μετὰ τὰς τοιαύτας περιόδους ἐπάγειν δίστιχον. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν ἐπεκθέσεως δύο συνήθως διπλαῖ ἔξω νενευκυῖαι, τῆς δὲ διστιχίας παράγραφος. καλεῖται δὲ ταῦτα πολυσχημάτιστα διὰ τὸ διάφορα δέχεσθαι μέτρα. τὰ δ' ἐφεξῆς λβʹ ἰαμβικά εἰσιν ἀκατάληκτα τρίμετρα, ὧν τελευταῖον "χώρει, τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν." ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. * ΕΓΧΕΙΡΕΙ] ἀρχὴν ποίει. *Gl. Victor.*

* 473. ΤΕΙΧΟΜΑΧΕΙΝ ΜΟΙ ΔΙΑΝΟΕΙ] ἐντεῦθεν παρίστησι τὴν ἑαυτοῦ ἄνοιαν. τὸ γὰρ μηχανὰς οὐχ ὡς ὁ Σωκράτης εἶπεν, οὕτω καὶ αὐτὸς ἐνόησεν, ἀλλ' εἰς τειχομαχικὰ ὄργανα. ἐξεπίτηδες δὲ ὁ ποιητὴς ταῦτα ποιῶν διλημμάτους τίθησι λέξεις. *Junt. Victor.*

476. ΟΦΕΙΛΕΤΑΙ] χρεωστεῖταί μοι δάνεισμα παρ' ἑτέρου. *Gl. Br.*

479. ΑΠΟΣΤΕΡΕΙΝ Δ' ΕΝΙ] πρὸς ὁμοιοκατάληκτον, καὶ πρὸς τὸ αὐτοῦ ὁ γέρων βούλευμα· τοῦτο γὰρ αὐτῷ σπουδάζεται τὸ ἀποστερεῖν τοὺς δανειστάς.

480. ΑΜΕΛΕΙ] παρέλκει. Ἀττικὴ δὲ ἡ φράσις. ἀντὶ τοῦ μὴ ἀθύμει.

482. ΣΥΝΑΡΠΑΣΕΙ] Ἀττικοῦ δευτέρου προσώπου ἀντὶ τοῦ συναρπάσῃ. ἔπαιξε δὲ διὰ τοῦ ὑφαρπάσαι αἰνιττόμενος τὴν κυνικὴν φιλοσοφίαν. ἴσως δὲ κἀκεῖνος ἐκ τῶν κυνικῶν φιλοσόφων ἔλαβε τὸ κυνηδόν.

488. ΔΙΚΑΖΟΜΑΙ] εἰς δικαστήριον ἀπέρχομαι. *Gl. Victor.*

489. ΚΑΤΑΘΟΥ] ὅπερ ἐποίουν ἐπὶ τῶν μυουμένων τὰ μυστήρια. ἀποδῦσαι δὲ αὐτὸν βούλεται τὴν ἐσθῆτα. ὡς μέλλων δὲ ἐκεῖνος τύπτεσθαί φησιν "ἠδίκηκά τι;" ὁ δὲ τερατευόμενος ὡς ἐπὶ τῶν μυουμένων γυμνὸν εἰσάγει αὐτόν.

ΚΑΤΑΘΟΥ ΘΟΙΜΑΤΙΟΝ] ἔθος ἦν τοῖς τότε φιλοσόφοις ἓν χιτώνιον μόνον ἐνδεδυμένους καὶ ἡμιγύμνους καθημένους φιλοσοφεῖν. κατὰ τοῦτο οὖν τὸ ἔθος κατάθου, εἶπεν ὁ Σωκράτης τῷ Στρεψιάδῃ, τὸ ἱμάτιον, ἤγουν ἀπόδυσαι. ὁ Στρεψιάδης δὲ ὑπολαβὼν ὅτι ἀποδύσασθαι τοῦτο κελεύει, ἵνα τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ δῆθεν ἀφέληται, ἢ γυμνωθέντα τοῦτο ἱμᾶσι τύψῃ, διὸ καὶ ἠδίκηκά τι, φησὶ, καὶ διὰ τοῦτο βούλει ἀφαιρεῖσθαί μου τὸ ἱμάτιον; *Victor.*

491. ΦΩΡΑΣΩΝ] ἔθος ἦν τοὺς εἰσιόντας εἰς οἰκίαν τινὸς ἐπὶ τῷ ἐρευνῆσαι γυμνοὺς εἰσιέναι, ἵνα μή τι ὑπὸ τὰ ἱμάτια κρύψαντες λάθωσιν, ἢ ἵνα μὴ ὑπὸ ἔχθρας λά-

θωσιν ὑποβαλόντες τὸ ζητούμενον καὶ ζημίας αἴτιοι τούτῳ γένωνται. οἱ γοῦν μέλλοντες εἰσιέναι, ἵνα ἐπιθεάσωνται χρήματα τοῦ δημοσίου ἢ κατ' ἔρευναν, γυμνοὶ εἰσῄεσαν, ἵνα μή τι ἀποκρύψωνται. * ΕΙΣΕΡΧΟΜΑΙ] καὶ δεῖμα ἐντεῦθεν γυμνὸν εἰσιέναι, μήπως κρατηθῶ. *Gl. Victor.*

496. ΗΜΙΘΝΗΣ ΓΕΝΗΣΟΜΑΙ] ἐπεὶ ἰσχνὸς καὶ ὠχρὸς τὴν ἰδέαν ὁ Χαιρεφῶν, ἅτε φιλοσοφίᾳ συντετηκώς· παρὸ ἐκαλεῖτο νυκτερὶς καὶ πύξινος. * ἰστέον ὅτι ἰσχνὸς καὶ ὠχρὸς τὴν ἰδέαν ὁ Χαιρεφῶν ἦν, ἅτε φιλοσοφίᾳ συζῶν καὶ ἐκ ταύτης συντετηκὸς ἔχων τὸ σῶμα. διὸ καὶ νυκτερὶς ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ ἰσχνόν. *Schol. Br.* ΗΜΙΘΝΗΣ] ἡμιμαθής. *Gl. Cant.* 3. ὤφειλεν εἰπεῖν ἡμιμαθὴς γενήσομαι, ἐπεὶ περὶ μαθήσεως ὁ λόγος. ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ μὲν τελείως μαθεῖν ἐστὶ τῷ Στρεψιάδῃ ζωή, διὰ τὸ ἐκ τούτων δυνήσεσθαι τοὺς δανειστὰς ἀποκρούσασθαι, τὸ δὲ μηδόλως μαθεῖν οἱονεὶ θάνατος, διὰ τὸ μέλλειν ἀποδοῦναι τὰ χρέα, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἡμιμαθὴς ἡμιθνὴς εἶπε. *Schol. Cant.* 3.

499. ΜΕΛΙΤΟΥΤΤΑΝ] μᾶζαν τῷ μέλιτι δεδευμένην. ἔφερον δέ, ὡς ἐδόκουν, τοῖς ὄφεσιν.

500. ΕΣ ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ] ὁ Τροφώνιος ἐγένετο λιθοξόος ἄριστος, ὃς κατεσκεύασεν ἱερὸν ἐν τῇ Λεβαδείᾳ τῆς Βοιωτίας ὑπὸ γῆν, καὶ καλεῖται Τροφωνίου. ἐκεῖ οὖν οἱ μυούμενοι καθέζονται ἐπὶ τοῦ στόματος γυμνοί, καὶ ἁρπάζονται ὑπό τινων πνευμάτων, καὶ φέρονται ὑπὸ τὴν γῆν· ἐπειδὴ δὲ ἀπαντῶσι δαίμονες καὶ ὄφεις καὶ ἄλλα τινὰ ἑρπετά, βαστάζουσι πλακοῦντά τινα, καὶ ῥίπτουσιν ἐπὶ τῷ ἐκφυγεῖν. καὶ μετὰ τὴν μύησιν δι' ἄλλου στόματος ἀναρριπτοῦνται. ΑΛΛΩΣ. οὕτως ὁ Χάραξ. Ἀγαμήδης ἄρχων Στυμφάλου τῆς Ἀρκαδίας ἐγάμει Ἐπικάστην, ἧς παῖς ἦν Τροφώνιος σκότιος. οὗτοι τοὺς ὑπερεβάλλοντο πάντας εὐτεχνίᾳ, τόν τε ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος ναὸν ἐργολάβησαν, ἐν Ἤλιδι δὲ ταμιεῖον χρυσοῦν κατεσκεύασαν Αὐγείᾳ· ᾧ καταλείψαντες ἁρμὸν λίθου, νυκτὸς εἰσιόντες ἔκλεπτον τῶν χρημάτων ἅμα Κερκύωνι, ὃς ἦν γνήσιος Ἀγαμήδους καὶ Ἐπικάστης υἱός. ὡς δὲ ἠπόρει λίαν Αὐγείας, ἐπιδημήσαντα Δαίδαλον αὐτόσε κατὰ φυγὴν Μίνωος ἐλιτάνευσεν ἐξιχνεῦσαι τὸν φῶρα. ὁ δὲ παγίδας ἔστησεν, αἷς περιπεσὼν Ἀγαμήδης ἀναιρεῖται. Τροφώνιος δὲ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ τεμὼν πρὸς τὸ μὴ γνωρισθῆναι, ἅμα Κερκύωνι φεύγει εἰς τὸν Ὀρχομενόν. Αὐγείου δὲ κατὰ κέλευσιν Δαιδάλου ὑπὲρ τὴν τῶν αἱμάτων ἔκλυσιν ἐπιδιώκοντος, καταφεύγουσιν ὁ μὲν Κερκύων εἰς Ἀθήνας, ὡς Καλλίμαχος "ὅς ῥ' ἔφυγεν μὲν Ἀρκαδίην, ἡμῖν δὲ κακὸς παρενάσσατο γείτων," ὁ δὲ ἕτερος εἰς Λεβάδειαν τῶν Βοιωτῶν, οὗ καταωρυχὴν ποιησάμενος οἴκησιν διετέλει. τελευτήσαντι δὲ αὐτῷ μαντεῖον ἀτρεκὲς ἐφάνη αὐτόσε, καὶ θύουσιν αὐτῷ ὡς θεῷ. περιέλιπε δὲ υἱὸν Ἄλκανδρον. ΑΛΛΩΣ. ἐν μὲν τοῖς παλαιοῖς ἀντιγράφοις οὕτως εὗρον, πρῶτον μὲν ὅτι οἱ περὶ Ἀγαμήδην υἱοὶ Ἀπόλλωνος καὶ Ἐπικάστης, οἱ δὲ Διὸς καὶ Ἰοκάστης, οἱ δὲ Ἐργίνου. εἶτα ὡς Δαίδαλος μὲν τὸ τεχνίον ἐποίησεν, αὐτοὶ δὲ κεκλοφότες ἑάλωσαν, καὶ τῷ ἑτέρῳ φεύγοντι διέσχεν ἡ γῆ, καὶ ἐδέξατο περὶ Λεβάδειαν. ὕστερον δὲ Βοιωτοῖς λιμώττουσιν ἔχρησεν ὁ θεὸς Τροφώνιον τιμᾶν. οἱ δὲ ἀγνοοῦντες ὅπη εἴη τὸ μνῆμα, σμήνει μελισσῶν προσέτυχον ἐξ ὑπορρῶγός τινος ἀνιουσῶν· καὶ στοχασάμενοι τοῦτον εἶναι τὸν τόπον, ἔκριναν ἐκεῖσε δεῖν τινὰ κατελθεῖν θεασόμενον· ὃς εὑρὼν δύο δράκοντας προσήγαγε μελιτούττας καὶ οὐκ ἠδικήθη. ἐξ οὗ τὸ ἔθος ἐγένετο. οἱ δὲ βουλόμενοι χρηστηριασθῆναι, ἁγνεύοντες ὡρισμένως καὶ στολῇ κεκοσμημένοι θεοπρεπεῖ, κατίασι λόγχας ἔχοντες, πρὸς τὸ βάλλειν τοὺς ὄφεις καὶ μὴ ἀδικηθῆναι ὑπ' αὐτῶν. καὶ πολλοὶ μὲν αὐθημερὸν ἐπέμφθησαν, οἱ δὲ διὰ πλειόνων. ἐν δὲ τοῖς νεωτέροις οὕτως· ὁ Τροφώνιος ἀνὴρ ἦν πάνυ φιλόδοξος· ποιήσας οὖν ἐν Λεβαδείᾳ τῆς Βοιωτίας ὑπόγειον οἴκημα, εἰσελθὼν ἐμαντεύετο καὶ λιμαγχονηθεὶς ἀπέθανεν. ἐγκατοικῆσαν δὲ δαιμόνιόν τι τὰς μαντείας ἐτέλει. εἰσήρχοντο οὖν ἐντὸς οἱ χρησόμενοι ἔχοντες ἐν ταῖν χεροῖν πόπανα, ἵνα τοῖς ἐκεῖ ἐμφιλοχωροῦσιν ὄφεσι διδόντες μηδὲν ὑπ' αὐτῶν δυσχερὲς πάσχωσιν. ὁ δὲ εἰσιὼν ἐκεῖσε λοιπὸν οὐκέτι ἐγέλα διὰ τὴν τῶν ὄφεων ἔκπληξιν· ὅθεν καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀγελάστων καὶ συνωφρυωμένων, ἐς Τροφωνίου μεμάντευται. *ἐν Λεβαδείᾳ ἱερόν ἐστι Τροφωνίου, ὅπου ὄφις ἦν ὁ μαντευόμενος, ᾧ οἱ κατοικοῦντες πλακοῦντας ἔβαλλον μέλιτι δεδευμένους. *Rav.*

501. ΤΙ ΚΥΠΤΑΖΕΙΣ ΕΧΩΝ] Ἀττικῶς περιττεύει τὸ ἔχων. τὸ δὲ κυπτάζεις στραγγεύῃ, διατρίβεις. * χρονίζεις, διατρίβεις. *Gl. Victor.*

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΘΥΡΑΝ] βαρέως διακείμενος εἰς τὸ εἰσιέναι δι' αὐτῆς.

502. ΑΛΛ' ΙΘΙ ΧΑΙΡΩΝ] τοῦτο διὰ τὸ εἰσάγεσθαι τὸν χορὸν ἐξιόντων τῶν ὑποκριτῶν ὀνομάζεται κορωνίς, διὰ δὲ τὸ προτίθεσθαι τῆς παραβάσεως κατὰ τὸ ἔθος ὀνομάζεται κομμάτιον, κώλων ὀκτώ, ὧν τὸ μὲν πρῶτον ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἢ χοριαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐπιμεμιγμένον δισπονδείῳ, τὸ δεύτερον ἀναπαιστικὸν μονόμετρον. τὸ τρίτον καὶ τὸ ἑξῆς καὶ ἕβδομον καὶ τὸ μετ' αὐτὸ χοριαμβικὰ δίμετρα καταληκτικὰ εἰς ἀμφίβραχυν περαιούμενα

ἢ βακχεῖον διὰ τὸ ἀδιάφορον, Ἀριστοφάνεια καὶ αὐτὰ καλούμενα. τὸ πέμπτον χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ἕκτον ἀπὸ ἰαμβικῆς βάσεως εἰς χοριαμβικὴν ὑπερκατάληκτον.

τὸ συστηματικὸν τόδε ἐκ κώλων συνίσταται η'. τὸ α' χοριαμβικὸν δίμετρον ἐκ χοριάμβου, σπονδείου καὶ ἀμφιμάκρου. τὸ β' δακτυλικὸν μονόμετρον. τὸ γ' χοριαμβικὸν μονόμετρον ἐκ χοριάμβου καὶ βακχείου. τὸ δ' ὅμοιον τῷ γ'. τὸ ε' ἐκ β' χοριάμβων. τὸ ς' ἐκ διιάμβου, χοριάμβου καὶ συλλαβῆς. τὸ ζ' ἐκ χοριάμβου καὶ ἀμφιμάκρου. τὸ η' ἐκ χοριάμβου καὶ βακχείου. εἶτα ἡ παράβασις ἐκ τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν μέ συνισταμένη, ὧν τελευταῖος· ἐς τὰς ὥρας τὰς ἕτερας εὖ φρονεῖν δοκήσεται. λέγεται δὲ τροχαϊκὸν τοῦτο τὸ μέτρον οὐχ ὅτι μόνον τροχαίους ἔχει, ἀλλ' ἐκ τοῦ πλεονάζοντος καὶ μάλισθ' ὅτι ἐκ παντὸς τὸν ζ' πόδα τὸν πρὸ τῆς καταληκτικῆς συλλαβῆς τροχαῖον ἔχει. παράβασις δὲ λέγεται τοῦτο τὸ σύστημα, ὅτι οἱ ποιηταὶ ὡς ἐκ στόματος τοῦ χοροῦ ἐξέφαινον πρὸς τοὺς θεατὰς ἃ ἐβούλοντο γενέσθαι αὐτοῖς, ὡς οἰκείοις προσώποις τοῖς χοροῖς κεχρημένοι, ὅπερ καὶ νῦν οὗτος ποιεῖ δι' αἰτίαν τοιαύτην. νόμος ἦν Ἀθηναίοις μήπω τινὰ ἐτῶν λ' γεγονότα μήτε δρᾶμα ἀναγινώσκειν ἐν θεάτρῳ μήτε δημηγορεῖν. τούτῳ τῷ νόμῳ καὶ ὁ κωμικὸς οὗτος εἰργόμενος πρότερον διὰ τὸ μὴ τριακονταετὴς ἔτι ὑπάρχειν, ποιῶν δράματα διὰ Φιλωνίδου καὶ Καλλιστράτου ἀνεγίνωσκεν εἰς τὸ θέατρον, ὧν ἓν ἦν τὸ τῶν Δαιταλέων λεγόμενον, ἐν ᾧ δύο εἰσήγαγε μειράκια διαλεγόμενα, σῶφρόν τε καὶ αἰσχρόν. καὶ πολλοῖς τῶν θεατῶν ἐπῃνέθη, οὐ μέντοι καὶ νενίκηκεν ἐν τούτῳ ὁ ποιητής. ἐπιβὰς δὲ ἤδη τοῦ λ' ἔτους καὶ τοῦτο δὴ τὸ τῶν Νεφελῶν ποιήσας δι' ἑαυτοῦ διδάσκει, καὶ αἰτεῖ παρὰ τῶν θεατῶν ἃ δεῖ γενέσθαι αὐτῷ, ἤτοι τὸ νικῆσαι τῷ δράματι. *Victor.* ΙΘΙ] πορεύου, ἐλθέ. *Gl. Victor.*

508. ΧΡΩΤΙΖΕΤΑΙ] ἀντὶ τοῦ χρωματίζεται. αὐτὸς δὲ ὁ χρωματισμὸς εἰς πρόσωπον γίνεται. αὐτὸς γὰρ κατὰ νοῦν ἐχρωματίζετο, διὰ τοῦτο ἐπήγαγε, τὴν αὐτοῦ φύσιν, ἵν' ᾖ ὅλον καὶ μέρος, διὰ μὲν τοῦ χρωματίζεται νοουμένου τοῦ ὅλου, διὰ δὲ τοῦ τὴν αὐτοῦ φύσιν, τοῦ μέρους. *Junt. Victor.*

509. ΕΠΑΣΚΕΙ] παιδεύεται. *Gl. Victor.*

510. Ω ΘΕΩΜΕΝΟΙ] ἡ παράβασις δοκεῖ μὲν ἐκ τοῦ χοροῦ λέγεσθαι, εἰσάγει δὲ τὸ ἑαυτοῦ πρόσωπον ὁ ποιητής. παράβασις δέ ἐστιν ὅταν ἐκ τῆς προτέρας στάσεως ὁ χορὸς μεταβὰς, ἀπαγγέλῃ πρὸς τὸν δῆμον ἀφορῶν. εἴδη δὲ παραβάσεων ἑπτά; ἁπλᾶ μὲν τρία, κατὰ δὲ σχέσιν τέσσαρα. τὰ μὲν οὖν ἁπλᾶ ἐστὶ ταῦτα, κομμάτιον, παράβασις ὁμωνύμως, ἣ καὶ ἀνάπαιστος καλεῖται, ἐπεὶ πολλάκις ἐν ταύτῃ τῷ ἀναπαίστῳ χρῆται, πνῖγος, ὃ καὶ μακρόν. τὰ δὲ κατὰ σχέσιν στροφή, ἀντίστροφος, ἐπίρρημα, ἀντεπίρρημα. συνεμπίπτουσι γὰρ ἀλλήλοις κατὰ τὸ μέτρον καὶ τὰ κῶλα· ἡ γὰρ στροφὴ ἔχει ὁμοίαν ἑαυτῇ τὴν ἀντίστροφον, καὶ τὸ ἐπίρρημα ὡσαύτως τὸ ἀντεπίρρημα. τινὲς δὲ προστιθέασι καὶ ᾠδὴν καὶ ἀντῳδήν· ἔχουσι γὰρ καὶ ταῦτα σχέσιν πρὸς ἄλληλα. ἡ μὲν οὖν παράβασις ἡ ἐκ τούτων συγκειμένη τελεία ἐστίν· εἰσὶ δὲ καὶ ἀτελεῖς παραβάσεις. ἑπτὰ δὲ ὄντων τῶν τῆς παραβάσεως μερῶν, ἐφ' ἕκαστον τῶν ἀπολελυμένων τριῶν τίθεται ἡ παράγραφος. οὐχ ἧττον δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μέλους καὶ τοῦ ἐπιρρήματος, ἂν μηδὲν ἀποδιδῶται. ἐὰν δὲ ᾖ τὰ ἀνακυκλούμενα, τό τε ἀντίστροφον τοῦ μέλους καὶ τὸ ἀντεπίρρημα, ἐπὶ τοῦ ἐπιρρήματος τίθεται ἡ ἔσω νενευκυῖα διπλῆ ὑπὲρ τοῦ δηλῶσαι ὅτι ἐστὶ τὰ ἀνταποδιδόμενα, ἐπὶ δὲ τοῦ ἀντεπιρρήματος ἡ ἔξω νενευκυῖα. ἐν δὲ τοῖς ἀποδιδομένοις πάλιν ἐφ' ἑκάστης στροφῆς παράγραφος. ἐπὶ δὲ τοῦ τελευταίου κώλου δύο διπλαῖ, ἡ μὲν κατ' ἀρχὰς, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος, ἀμφότεραι μέντοι ἔξω νενευκυῖαι, δηλοῦσαι ἡμῖν ὅτι ἀνταποδίδοται. τὸ δὲ μέτρον ἀσύστατον Εὐπολίδειον καλούμενον, στίχων τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν μέ, ὧν τελευταῖος "ἐς τὰς ὥρας τὰς ἑτέρας εὖ φρονεῖν δοκήσετε." τὸ δὲ τροχαϊκὸν μέτρον κατὰ πᾶσαν μὲν χώραν δέχεται τροχαῖον καὶ σπονδεῖον, πλὴν τῆς παρατελεύτου, μὴ ὄντος τοῦ μέτρου χωλοῦ. καὶ κατὰ μὲν τὰς περιττὰς τρίβραχυν καὶ δάκτυλον, εἰ τύχοι, τῶν δ' ἀρτίων τὰς μὲν ἑτέρας ἀνάπαιστον, καὶ οὓς ἔφην ἐγχωρεῖν πάσῃ χώρᾳ, ἰδίως δὲ τὴν τετάρτην ἐν τούτοις ἴαμβον. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. ἐχρῆν δὲ τὴν λέξιν ὑπὸ τοῦ χ σημειοῦσθαι· ἐχρήσατο γὰρ μετοχῇ ἀντὶ ὀνόματος.

ΚΑΤΕΡΩ] ἀργὸν ἐρῶ. ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ] μετὰ παῤῥησίας. *Gl. Victor.*

511. ΝΗ ΤΟΝ ΔΙΟΝΥΣΟΝ] ἐπεὶ ἐν Διονυσίοις παρῆλθε τὸ δρᾶμα. καὶ γὰρ ἐν τοῖς Διονυσιακοῖς ἀγῶσι τὰ δράματα ἤγετο καὶ ἐδιδάσκετο. *ΤΟΝ ΔΙΟΝΥΣΟΝ] συνίζησις. *Gl. Victor.*

512. ΟΥΤΩ ΝΙΚΗΣΑΙΜ' ΕΓΩΓΕ] διπλῆ εἴσθεσις εἰς τὴν παράβασιν. οὐχ ἡ αὐτὴ δέ ἐστιν, οὐδὲ τοῦ αὐτοῦ μέτρου τοῦ ἐν ταῖς Νεφέλαις πρώταις, ἀλλ', ὡς ὀλίγῳ πρότερον εἴρηται, τοῦ καλουμένου Εὐπολιδείου.

515. ΑΝΑΓΕΥΣ' ΥΜΑΣ] διατάξαι τὸ δρᾶμα. ὡς ἐπὶ βρώματος δὲ εἶπεν. *ΑΝΑΓΕΥΣΑΙ] δεῖξαι ὑμῖν ταύτην. *Gl. LB.*

ΗΝΙΩΣΑ] ἀξίους ἔκρινα τῆς κωμῳδίας ἐκείνης. ΑΝΑΓΕΤΣΑΙ] φαγεῖν. Η ΠΑΡΕΣΧΕ ΜΟΙ] εἰς ἣν πολλὰ ἐμόγησα. *Gl. Victor.*

516. ΑΝΔΡΩΝ] τῶν κριτῶν. τοῦτο ἐπὶ τῶν προτέρων Νεφελῶν. *ΦΟΡΤΙΚΩΝ] βασκάνων, κριτῶν. *Gl. Victor.*

517. ΤΑΥΤ' ΟΥΝ ΥΜΙΝ ΜΕΜΦΟΜΑΙ] ἐπεὶ οὐ Κρατίνου ἀλλ' Ἀμειψίου δεύτερος ὤφθη.

520. ΟΙΣ ΗΔΥ ΚΑΙ ΛΕΓΕΙΝ] οἷς τὸ ἐμὲ ἐπιδείκνυσθαι ἡδύ ἐστιν. ἢ ἐλλογίμοις.

521. ΣΩΦΡΩΝ ΤΕ ΧΩ] πρῶτον δρᾶμα γράψας ὁ ποιητὴς ἐξέθηκε τοὺς Δαιταλεῖς, ἐν ᾧ σώφρον μειράκιον εἰσάγει καὶ ἕτερον ἄχρηστον. εὐδοκίμησε δὲ σφόδρα ἐν τούτῳ τῷ δράματι. *ΚΑΤΑΠΥΓΩΝ] κίναιδος, ἀσελγής. δα... νος μαλακός. *Gl. Victor.*

ΑΡΙΣΤ' ΗΚΟΥΣΑΤΗΝ] ἀντὶ τοῦ ηὐδοκίμησαν· οὐ γὰρ τότε ἐνίκησεν, ἐπεὶ δεύτερος ἐκρίθη ἐν τῷ δράματι. διόπερ ἐστὶ μὲν αὐτὸ πρῶτον τῶν δραμάτων, ὑπὸ δὲ αἰδοῦς οὐ δι' ἑαυτοῦ ἐπεδείξατο αὐτό.

522. ΚΟΥΚ ΕΞΗΝ ΠΩ ΜΟΙ] οὔπω ἐπέτρεπον ἐμαυτῷ τὸ λέγειν δημοσίᾳ διὰ τὸ νέον τῆς ἡλικίας. οὐ γὰρ πρῶτον δι' ἑαυτοῦ καθίει τὰ δράματα ὁ ποιητὴς εὐλαβούμενος, ἀπὸ δὲ τῶν Ἱππέων ἤρξατο εἰσιέναι. νόμος δὲ ἦν μὴ εἰσελθεῖν τινὰ εἰπεῖν μήπω τεσσαράκοντα ἔτη γεγονότα, ὡς δέ τινες, τριάκοντα. * οὔπω ἐπέτρεπον ἐμαυτῷ λέγειν διὰ τὴν αἰδῶ. οὐ γὰρ διὰ ἑαυτοῦ ἐξ ἀρχῆς καθῆκε τὰ δράματα ὁ ποιητής, εὐλαβὴς ὤν. ἀπὸ δὲ τῶν Ἱππέων ἤρξατο διὰ ἑαυτοῦ εἰσιέναι. *Rav.*

523. ΕΞΕΘΗΚΑ] ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν λάθρᾳ τικτουσῶν καὶ φοβουμένων γνωσθῆναι γυναικῶν, καὶ διὰ τοῦτο ἔξω ῥιπτουσῶν τὰ βρέφη, ἵν' ἰδών τις ἀνέλοιτο. Εὐριπίδης· "δίδωσι βουκόλοισιν ἐκθεῖναι βρέφος." λέγει οὖν Ἀριστοφάνης ὡς ἐπειδὴ παρανόμως ταύτην τὴν κωμῳδίαν ἔτεκον, ὥσπερ τι βρέφος ἔξω ἔῤῥιψα.

ΠΑΙΣ Δ' ΕΤΕΡΑ] Κλεωνίδης καὶ Καλλίστρατος. οὐ γὰρ δι' ἑαυτοῦ ἐδίδαξε τοὺς Δαιταλεῖς, πρῶτον αὐτοῦ δρᾶμα. τὸ δὲ ΑΝΕΙΛΕΤΟ ΛΑΒΟΥΣΑ ἢ ἐκ παραλλήλου, ὡς τὸ "ἁγνεύσας ἐκάθηρεν" ἢ τὸ μὲν λαβοῦσα διὰ τὴν ἐκ τῆς γῆς ὑπὸ τῶν χειρῶν ἄρσιν, τὸ δὲ ἀνείλετο διὰ τὴν ἀναδοχὴν καὶ εἰσποίησιν. *δηλονότι ὁ Φιλωνίδης καὶ ὁ Καλλίστρατος, οἱ ὕστερον γενόμενοι ὑποκριταὶ τοῦ Ἀριστοφάνους. *Schol. Br.* ΑΝΕΙΛΕΤΟ] ἀνεδέξατο. *Gl. Victor.*

524. ΕΞΕΘΡΕΨΑΤΕ] ἄριστον καὶ καλὸν ἐκρίνατε. ΚΑΠΑΙΔΕΥΣΑΤΕ] ἐπῃνέσατε. *Gl. Victor.*

525. ΠΙΣΤΑ ΠΑΡ' ΥΜΙΝ] ἤγουν μεγάλη πίστις ἐστί μοι πρὸς ὑμᾶς καὶ πληροφορία. εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν τὰς φιλίας δι' ὅρκου ποιούντων. *Junt. Victor.*

526. ΗΛΕΚΤΡΑΝ] Αἰσχύλος ἐποίησε δρᾶμα Χοηφόρους, ἐν ᾧ Ἠλέκτρα παραγινομένη εἰς τὸν τάφον τοῦ πατρὸς ἐκ τοῦ πλοκάμου τὸν ἀδελφὸν ἐγνώρισεν. αὕτη, φησίν, ἡ κωμῳδία ἀδελφὴ οὖσα τῆς πρώτης (ὡς ἐν τοῖς Χοηφόροις Αἰσχύλου Ἠλέκτρα, ἐκ τοῦ πλοκάμου τὸν ἀδελφὸν ἐπιγνοῦσα παραγενόμενον, πρὸς τὸν τάφον, ὅπως αὐτὸν γνωρίσῃ, ἦλθεν) εἰς ζήτησιν ἦλθε τῶν τότε θεατῶν. ἐπιγνώσεται γάρ, ἐάν τι ξύμβολον ἴδῃ ἐκείνων. *ἡ Χρυσόθεμις ἀπελθοῦσα θῦσαι τῷ πατρί, καὶ τὸν Ὀρέστου πλόκαμον ἐνταῦθα εὑροῦσα, εἶπε τοῦτο τῇ Ἠλέκτρᾳ. ἡ δὲ ἀπελθοῦσα ἐγνώρισεν αὐτὸν ὄντα Ὀρέστου, εἰ καὶ Σοφοκλῆς τοῦτο οὐ λέγει. λέγει οὖν ὁ ποιητὴς ὅτι, εἰ ἐπαινεθήσεται παρ' ὑμῶν ἡ νῦν κωμῳδία, γνώσεται ὅτι ὑμεῖς ἐστὲ οἱ καὶ τὴν πάλαι αὐτῆς ἀδελφὴν ἐπαινέσαντες. *Junt.*

527. ΘΕΑΤΑΙΣ ΟΥΤΩ ΣΟΦΟΙΣ] ἤγουν καθὼς εἰς τὸ δρᾶμα ἐκεῖνο ἐφάνητε. *Gl. Victor.*

528. ΤΑΔΕΛΦΟΥ ΤΟΝ ΒΟΣΤΡΥΧΟΝ] ὅ ἐστι σύμβολον καὶ ἔπαινον ἐκείνων ἐπιγνώσεται, ἐὰν ἴδῃ.

530. ΟΥΔΕΝ ΗΛΘΕ] παρέλκει τὸ δεν, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ "οὐδὲν ἔτισε." θέλει δὲ εἰπεῖν, οὐκ ἦλθε συνήθως.

ΣΚΥΤΙΝΟΝ] διεζωσμένοι γὰρ δερμάτινα αἰδοῖα οἱ κωμικοὶ εἰσῄεσαν τοῦ γέλωτος χάριν. θέλει δὲ εἰπεῖν αὐτοὺς φορτικῶς χαριεντιζομένους. * ΣΚΥΤΙΝΟΝ] δερμάτινον ἱμάτιον μακρόν, καθώς τινες ἕτεροι κωμικοὶ ποιοῦσιν. *Gl. Victor.*

531. ΕΡΥΘΡΟΝ] ἢ ἐρυθρὸν ἐξ ἄκρου, ἢ ἐξ ἄκρου παχύ. ταῦτα γὰρ οἱ κωμικοὶ εἰσῆγον διὰ γέλωτα. *ΙΝ' Ηι ΓΕΛΩΣ] τοῦτό φησι διὰ τὸν Ἕρμιππον, καὶ τὸν Σιμέρμωνα τὸν τούτου ὑποκριτήν. *Schol. Br.*

532. ΤΟΥΣ ΦΑΛΑΚΡΟΥΣ] Εὔπολις "ἔσκωψα τοὺς φαλακρούς, τοῦτο δ' ἀδωρησάμην."[1]

ΚΟΡΔΑΧ' ΕΙΛΚΥΣΕ] τρία εἴδη ὀρχήσεως, ἐμμέλεια μὲν τραγική, σίκιννις σατυρική, κόρδαξ κωμική, ἥτις αἰσχρῶς κινεῖ τὴν ὀσφῦν. *ΚΟΡΔΑΚΑ] ἔστι δὲ ὀρχήσεως κωμικῆς εἶδος ἀσχήμονος. εἰσὶ δὲ τρία εἴδη ὀρχήσεως, ἐμμέλεια μὲν τραγικῆς, σικιννὶς δὲ σατυρικῆς, κόρδαξ δὲ κωμικῆς. *Rav.* τὸν λεγόμενον ἰδιωτικῶς καριδὰν λέγει. τὸ δὲ ΕΙΛΚΥΣΕΝ ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ θεάτρῳ εἰσήγαγε νόει. *Schol.*

[1] τοὺς Ἱππέας ξυνεποίησα τῷ φαλακρῷ τούτῳ κἀδωρησάμην. *Hermannus.*

Br. ΚΟΡΔΑΧ' ΕΙΛΚΥΣΕΝ] ἀσέμνως ὠρχήσατο. *Gl. Victor.* τρία εἴδη ὀρχήσεως, ὡς καὶ Ἡσύχιος ὁ ἰλούστριος φησὶν, ἐμμέλεια, κ. τ. λ. *Schol. Cant.* 2.

533. ΟΥΔΕ ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ Ο ΛΕΓΩΝ] ὡς Εὔπολις ἐν τοῖς Προσπαλτίοις. ἢ ὡς εἰς τοῦτο τὸ μέρος εὐεπίφορον ὄντα τὸν Ἕρμιππον. οἱ δὲ Σισέρμιον τὸν ὑποκριτήν.

534. ΤΥΠΤΕΙ ΤΟΝ ΠΑΡΟΝΤ'] καὶ γὰρ ἐκεῖνος τοῦ γελᾶν χάριν τοὺς ἐγγὺς ἑστῶτας ἔτυπτε τῇ βακτηρίᾳ. τὸ δὲ ΑΦΑΝΙΖΩΝ, ὅ ἐστιν ἐκτοπίσας καὶ ἀποφυγὼν τὰ σκώμματα, δι' ὧν ἔδει σωφρονίζειν τοὺς κακῶς πράττοντας. ἐκτὸς ἑαυτοῦ ποιῶν τὰ πονηρὰ σκώμματα, ἢ τὸ ἀφανίζων ἀντὶ τοῦ ἀφανεῖς ποιῶν, τουτέστι περικαλύπτων τῷ γέλωτι τὰς εἰκῇ διεσκεμμένας αὐτοῦ κωμῳδίας καὶ εὐτελῶς πεπλασμένας. ἰστέον δὲ ὅτι πάντα ὅσα ἂν λέγῃ, εἰς ἑαυτὸν τείνει. τοὺς μὲν γὰρ φάλητας εἰσήγαγεν ἐν τῇ Λυσιστράτῃ, τὸν δὲ κόρδακα ἐν τοῖς Σφηξί, τοὺς δὲ φαλακροὺς ἐν Εἰρήνῃ, τὸν δὲ πρεσβύτην ἐν Ὄρνισι, τὰς δὲ δᾷδας καὶ τὸ ἰοὺ ἰού ἐν Νεφέλαις τὸ πρῶτον. *ΟΥΔΕ ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ] ὁ Σιμέρμνων. *Gl. Cant.* 3. Σιμέρμνω τις ἕτερος κωμικὸς ἔν τινι αὐτοῦ δράματι εἰσῆξε πρεσβύτην τινὰ βακτηρίαν κρατοῦντα. *Schol. Cant.* 3.

535. ΟΥΔ' ΕΙΣΗΞΕ ΔΑιΔΑΣ] οὐκ ἔστι δῆλος τίνι παρονειδίζει· ἀλλ' ἴσως ἑαυτῷ, ἐπεὶ πεποίηκεν ἐν τῷ τέλει τοῦ δράματος καιομένην τὴν διατριβὴν Σωκράτους καί τινας τῶν φιλοσόφων λέγοντας ἰοὺ ἰού. ἐν δὲ ταῖς πρώταις Νεφέλαις τοῦτο οὐ πεποίηκε. ποιήσει δὲ αὐτὸ μετὰ λόγου· οὗτοι δὲ ἀκαίρως.

536. ΑΛΛ' ΑΥΤΗι] τῇ ἐπινοίᾳ τῆς ὑποθέσεως καὶ οἰκονομίᾳ, καὶ τῇ χάριτι τῶν ἐπῶν θαῤῥοῦσα. *ΠΙΣΤΕΥΟΥΣΑ] θαῤῥοῦσα. ΕΛΗΛΥΘΕΝ] εἰς τὸ θέατρον. *Gl. Victor.*

537. ΟΥ ΚΟΜΩ] οὐ σεμνύνομαι. χαριέντως δὲ λέγει, ἐπεὶ φαλακρὸς ἦν. *ΚΟΜΩ] ἐπαίρομαι. *Gl. Victor.*

538. ΔΙΣ ΚΑΙ ΤΡΙΣ] καίτοι καὶ αὕτη δεύτερον εἰσήχθη. ἀλλ' ἴσως διαφόρως. δοκοῦσι δὲ καὶ οἱ ἄλλοι κωμικοὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν λημμάτων τὰ αὐτὰ εἰσάγειν δράματα.

539. ΚΑΙΝΑΣ] νέας. ΣΟΦΙΖΟΜΑΙ] σοφὸς φαίνομαι, ἢ μηχανῶμαι. *Gl. Victor.*

541. ΟΣ ΜΕΓΙΣΤΟΝ ΟΝΤΑ] ὥσπερ ζῶντος αὐτοῦ διαλέγεται ἐν οἷς φησὶ "Κλέωνα τὸν λάρον." καὶ Ἀνδρυτίων δέ φησιν αὐτὸν ἐπὶ Ἀλκαίου τεθνάναι, δυσὶν ἔτεσιν ὕστερον Ἰσάρχου, ἐφ' οὗ αἱ πρῶται Νεφέλαι ἐδιδάχθησαν. πῶς οὖν δύναται καὶ τοῦ Μαρικοῦ μεμνῆσθαι, ὃς ἐδιδάχθη μὲν πρὸ τῶν Νεφελῶν, ὡς καὶ νῦν αὐτός φησιν, ἐκεῖ δὲ ὁ Εὔπολις ὡς τεθνηκότος Κλέωνος μέμνηται. ἢ ἐπεὶ οὐ φέρονται αἱ διδασκαλίαι τῶν δύο Νεφελῶν, οὐδὲν δυνάμεθα διαρθρῶσαι εἰ Εὔπολις ἐπλάσατο τὴν Κλέωνος τελευτὴν ἐν Μαρικᾷ.

ΕΠΑΙΣ'] ἔτυψα. ἔγραψε γὰρ κατ' αὐτοῦ τοὺς Ἱππέας. ἔτυψα ἐν τοῖς Ἱππεῦσιν· ἀντὶ τοῦ ἠρκέσθην τῇ πρώτῃ κωμῳδίᾳ. *ΕΠΑΙΣΑ] ἔτυψα, ἢ ὅτι γαστρίμαργος ἦν, ἢ διὰ τὸ σφετερίζεσθαι πολλὰ τῶν κοινῶν. *Gl. Victor.*

542. ΕΠΕΜΠΗΔΗΣΑ] δεύτερον ἐκωμῴδησα. *Gl. Victor.*

543. ΛΑΒΗΝ] ἀφορμὴν μέμψεως. *Gl. Victor.*

544. ΚΟΛΕΤΡΩΣ' ΑΕΙ] κατὰ τοῦ κόλου τύπτουσιν. ἢ καταπατοῦσιν, ἀπὸ τῶν τὰς ἐλαίας πατούντων. [ὃ δὴ λέγουσι κοκέτρειν. *Victor.*] ἢ τὸ ἐνάλλεσθαι τῇ κοιλίᾳ καὶ τύπτειν εἰς τὴν γαστέρα· κόλον γὰρ τὸ παχὺ ἔντερον. δῆλον δὲ ὅτι πρότερον ὁ Μαρικᾶς ἐδιδάχθη τῶν δευτέρων Νεφελῶν. Ἐρατοσθένης δέ φησι Καλλίμαχον ἐγκαλεῖν ταῖς διδασκαλίαις, ὅτι φέρουσιν ὕστερον τρίτῳ ἔτει τὸν Μαρικᾶν τῶν Νεφελῶν, σαφῶς ἐνταῦθα εἰρημένου ὅτι πρότερον καθεῖται. λανθάνει δ' αὐτόν, φησίν, ὅτι ἐν μὲν ταῖς διδαχθείσαις οὐδὲν τοιοῦτον εἴρηκεν,' ἐν δὲ ταῖς ὕστερον διασκευασθείσαις εἰ λέγεται, οὐδὲν ἄτοπον· αἱ διδασκαλίαι δὲ δῆλον ὅτι τὰς διδαχθείσας φέρουσι. πῶς δ' οὐ συνεῖδεν ὅτι καὶ ἐν τῷ Μαρικᾷ προτετελεύτηκε Κλέων, ἐν δὲ ταῖς Νεφέλαις λέγεται "εἰς τὸν θεοῖσιν ἐχθρὸν τὸν βυρσοδέψην." Εὔπολις δὲ ἐν τοῖς Βάπταις τοὐναντίον φησὶν, ὅτι συνεποίησεν Ἀριστοφάνης τοὺς Ἱππεῖς. λέγει δὲ τὴν τελευταίαν παράβασιν. φησὶ δὲ κἀκεῖνος "τοὺς Ἱππέας συνεποίησα τῷ φαλακρῷ κἀδωρησάμην." Κλέων ἀποθνήσκει ἐπὶ Ἀμινίου· πρὸ τούτου δὲ Ἴσαρχος, ἐφ' οὗ αἱ Νεφέλαι εἰσήχθησαν. ὁ μέντοι Ἀνδροτίων ἐπὶ Ἀλκαίου φησὶ τοῦ μετὰ Ἀμινίαν τὸν Κλέωνα δυσὶν ὕστερον ἔτεσι τεθνάναι τῆς τῶν Νεφελῶν διδασκαλίας. εἰκότως οὖν ὡς ἔτι περιόντι τῷ Κλέωνι λοιδορεῖται ὁ Ἀριστοφάνης, οὐ μόνον ἐν τοῖς προκειμένοις, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς "ἣν Κλέωνα τὸν λάρον δώρων."

*ΚΟΛΕΤΡΩΣ'] ὑβρίζουσι. *Gl. Br.* ὃ φασὶν ἰδιωτικῶς κλοτζοκοποῦσι (τζαλαπατοῦσι *D*, κλοτζοκουποῦσιν *E.*). *Gl. C.*

ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ] τὴν Ὑπερβόλου, τὴν δοκοῦσαν[1] ἐν ταῖς ἀρτοπώλισι. πολλὰ

[1] δοιδυκίζουσαν, et mox ἵνα πολλὰ, *Hemsterhusius.*

κατ' αὐτοῦ εἶπεν Ἕρμιππος. *ΜΗΤΕΡΑ] ἀρτοπώλιδα. *Gl. Victor.*

545. τὸ δρᾶμα ἐν ᾧ τὸν Ὑπέρβολον Εὔπολις ἐκωμῴδει Μαρικᾶς ἐκαλεῖτο. *Schol. Cant.* 2. ΠΑΡΕΙΛΚΥΣΙΝ] εἰς τὸ θέατρον εἰσήγαγεν. *Gl. Br. Victor.*

546. ΕΚΣΤΡΕΨΑΣ] πάντα τὰ ἐμά, φησίν, ἔλαβεν. ΕΚΣΤΡΕΨΑΣ—ΚΑΚΩΣ] μεταβαλών. *Gl. Victor.*

547. ΓΡΑΥΝ ΜΕΘΥΣΗΝ] τὴν μητέρα Ὑπερβόλου. ΗΝ] γραῦν. *Gl. Victor.*

548. ΦΡΥΝΙΧΟΣ] φέρεται ὑπεύθυνος Φρυνίχου. μήποτε οὖν ἐκείνην φράζων ὡς γραῦν ἐκκειμένην τῷ κήτει. καὶ ἴσως ἐν Ὑπερβόλῳ ἂν λέγοι αὐτὸς ὅτι τὸ κῆτος ἤσθιεν. ΑΛΛΩΣ. εἰσῆγε γραῦν Φρύνιχος ὑπὸ κήτους ἐσθιομένην, κατὰ μίμησιν Ἀνδρομέδας, διὰ γέλωτα τῶν θεατῶν. ἦν δὲ καὶ αὐτὸς κωμῳδίας ποιητής.

549. ΕΡΜΙΠΠΟΣ] Ἕρμιππος μὲν δρᾶμα οὐκ ἐποίησεν εἰς Ὑπέρβολον, ἔοικε δὲ τὸ ΠΛΕΙΣΤΑΣ ΑΡΤΟΠΩΛΙΔΑΣ λεχθὲν κατ' αὐτοῦ σημαίνειν.

550. ΕΡΕΙΔΟΥΣΙΝ] ἑδραιοῦσι τὰς ἑαυτῶν κωμῳδίας. *Gl. Victor.*

551. ΤΩΝ ΕΓΧΕΛΕΩΝ] ἀντὶ τοῦ λέξεων εἰπεῖν, ἐγχέλεων ἔφη, παρόσον ἐν τοῖς Ἱππεῦσιν ἐμνήσθη τῶν ἐγχέλεων "ὅπερ γὰρ οἱ τὰς ἐγχέλεις θηρώμενοι πεπόνθασι." τὸ δὲ διὰ παραβολῆς εἰκάζειν τῆς πόλεως τὰ πράγματα ἐξ αὐτοῦ φησὶν εἰληφέναι τοὺς ἄλλους ὁ Ἀριστοφάνης. *ΕΓΧΕΛΕΩΝ] δρᾶμα οὕτω καλούμενον. *Gl. Victor* ἐν τῷ τῶν Ἐγχέλεων δράματί φησιν ὁ Ἀριστοφάνης, ὅτι οἱ βουλόμενοι θηρεῦσαι ἐγχέλεις, εἰ μὴ ταράξωσι τὸ ὕδωρ, αὐτὰς οὐκ ἰσχύουσιν. *Victor.*

552. ΤΟΥΤΟΙΣΙ ΓΕΛΑι] οἷον, εἴ τις ἐκείνοις τέρπεται καὶ ἡδέως ἀκούει, τοῖς ἐμοῖς μὴ προσίτω. *ἥδεται. *Gl. Victor.*

553. ΕΥΡΗΜΑΣΙ] νοήμασι καὶ ποιήμασι. *Gl. Victor.*

554. ΕΥ ΦΡΟΝΕΙΝ] παρ' ὑπόνοιαν· δέον γὰρ εἰπεῖν ἐλεύσεσθε, ἐπήνεγκεν ὅτι φρόνιμοι δόξετε εἶναι καὶ εὔνομοι καὶ εὖ φρονοῦντές μοι. διὸ ἐπισημειοῦσθαι τὴν λέξιν ἔδει τὸ χ. *ΕΣ ΤΑΣ ΩΡΑΣ ΤΑΣ ΕΤΕΡΑΣ] εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα ἐνιαυτούς. *Gl. Victor.*

555. ΥΨΙΜΕΔΟΝΤΑ ΜΕΝ] τοῦτο ᾠδὴ καὶ στροφὴ ὀνομάζεται διὰ τὸ στροφήν τινα ποιεῖσθαι τὸν χορὸν ἀπὸ τοῦ πρὸς τοὺς θεατὰς ὁρᾶν καὶ ᾄδειν, εἰς ἕτερον ἀφορῶντα μέρος. ἔστι δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς θεοὺς ἡ ᾠδή. ἔστι δὲ ἡ παροῦσα στροφὴ κώλων ιβ', ὧν τὸ πρῶτον χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐπιμεμιγμένον διιάμβῳ, τὸ β' ὅμοιον, τὸ τρίτον δίμετρον καταληκτικόν, ἐπιμεμιγμένον βακχείῳ, ὃ καλεῖται ἐφθημιμερές. τὸ τέταρτον καὶ τὸ πέμπτον τῷ πρώτῳ ὅμοια. τὸ ἕκτον τρίμετρον ἐκ διιάμβου, χοριαμβικοῦ καὶ βακχείου. τὸ ἕβδομον δακτυλικὸν τετράμετρον. τὸ ὄγδοον δακτυλικὸν πεντάμετρον. τὸ ἔνατον δίμετρον, ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ χοριάμβου. τὸ δέκατον ὅμοιον, ἐκ δισπονδείου καὶ χοριάμβου, ἢ δακτυλικὸν ἐφθημιμερές, τῆς σι ἀντὶ μακρᾶς λογιζομένης. τὸ ἑνδέκατον ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ καλούμενον Γλυκώνειον, ἐκ διτροχαίου καὶ διιάμβου, ὡς ἔχει τὰ Γλύκωνος "κάπρος ἡνίχ' ὁ μαινόλης Κύπριδος θάλος ὤλεσε." τὸ δυοκαιδέκατον ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικόν, τὸ καλούμενον Φερεκράτειον ἐφθημιμερές, ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ βακχείου, ὡς ἔχει τὰ Φερεκράτους "ἄνδρες πρόσχετε τὸν νοῦν ἐξευρήματι καινῷ, συμπτύκτοις ἀναπαίστοις." καλεῖται δὲ ταῦτα πολυσχημάτιστα διὰ τὸ διάφορα δέχεσθαι μέτρα. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος [καὶ διπλῆ ἔσω νενευκυῖα. *Junt.*], δηλοῦσα ἔχειν ἀνταπόδοσιν. *ὕμνος εἰς τοὺς θεοὺς ἀπὸ χοροῦ. *Victor.*

556. ΑΛΛΩΣ. τὸν Δία ἐπικαλοῦνται, ὃν οἱ φιλόσοφοι εἶναι οὐκ ἔφασκον, ἀλλὰ ταύτας εἶναι τὸ πᾶν διεβεβαιοῦντο. εἰκότως οὖν καὶ διὰ τούτων σκώπτει τοὺς φιλοσόφους· ὃν γὰρ εἶναι οὐκ ἐδόξαζον, αἱ νομιζόμεναι ὑπ' αὐτῶν Νεφέλαι τοῦτον ἐπικαλοῦνται. *ΖΗΝΑ] τὸν Δία. ΧΟΡΟΝ] ἤτοι εἰς ἡμᾶς ἐλθεῖν. *Gl. Victor.*

557. ΚΙΚΛΗΣΚΩ] ἀπὸ τοῦ κλῶ τοῦ σημαίνοντος τὸ καλῶ γέγονε κλήσω, ὁ μέλλων, καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ καὶ ἀναδιπλασιασμῷ κικλήσκω, ὡς τρώσω τιτρώσκω. *Gl. Victor.*

558. ΤΟΝ ΤΕ ΜΕΓΑΣΘΕΝΗ] ὅτι ἔθος τοῖς ποιηταῖς ἀπὸ Διὸς ἄρχεσθαι, μετὰ δὲ τὸν Ποσειδῶνα ὑμνεῖν. καὶ αὐτὸς δὲ τὴν Ὁμηρικὴν τάξιν τῆς ἡλικίας δηλοῖ.

ΤΑΜΙΑΝ] ἤγουν φύλακα. τὸν Ποσειδῶνα φησίν, ὃς τούς τε σεισμοὺς καὶ τὰς ἐν θαλάσσῃ τρικυμίας ποιεῖ, τὰς μὲν ὡς κύριος ὢν τῶν ἀνέμων· σείει δὲ τὴν γῆν διὰ τῶν αὐτῶν τούτων ἀνέμων, εἰσιόντων εἰς τοὺς ἀδήλους πόρους αὐτῆς. *Schol. Br.* ΤΑΜΙΑΝ] φύλακα. *Gl. Victor.*

559. ΓΗΣ ΤΕ ΚΑΙ ΑΛΜΥΡΑΣ] δοκεῖ γὰρ Ποσειδῶν οὐ τὴν θάλασσαν κινεῖν μόνον ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν. ἔχει δὲ καὶ κοινωνίαν πρὸς αὐτὰς ὡς δεσπόζων ὑγρᾶς οὐσίας. εἰκότως οὖν τῶν θεῶν τούτων ἐμνημόνευσε, τοῦ μὲν Διός, ὅτι γενάρχης, τοῦ δὲ Ποσειδῶνος, ὅτι τῶν ὑγρῶν δεσπότης, Ἀέρος δέ, ὅτι πατήρ, Ἡλίου δέ, ἐπεὶ διάπυρος ὢν τὴν ἰκμάδα ἐπισπώμενος ἐργάζεται νεφέλην.

ΑΓΡΙΟΝ] ἰσχυρότατον. ΜΟΧΛΕΥΤΗΝ] κινητήν. *Gl. Victor.*

560. ΜΕΓΑΛΩΝΥΜΟΝ] μεγαλόδοξον. ἐν τούτῳ γὰρ αἱ νεφέλαι συνίστανται. *Gl. Victor.*

561. ΑΙΘΕΡΑ] ἀντὶ τοῦ ἀέρα· ὁ γὰρ αἰθὴρ διακαὴς ὢν ἀνέφελός ἐστι. καὶ ἐκ τοῦ βιοθρέμμονος δῆλον ὅτι ἀὴρ, οὐχὶ αἰθήρ. ἢ ἐπειδὴ τὰ ζῶα ἐν τῷ ἀέρι ἔχει τὴν ζωήν. ΒΙΟΘΡΕΜΜΟΝΑ δὲ, ἐπειδὴ ἀρδεύει τὴν γῆν.

ΒΙΟΘΡΕΜΜΟΝΑ] τὸν βίου καὶ ζωῆς παρεκτικόν. *Gl. Victor.*

562. ΤΟΝ Θ' ΙΠΠΟΝΩΜΑΝ] τὸν ἥλιον, τὸν ἐλαύνοντα καὶ νωμῶντα τὸ ἅρμα καὶ τοὺς ἵππους ἡνιοχοῦντα. ἐξ αὐτοῦ δὲ δοκοῦσι συνεστάναι· διάπυρος γὰρ ὢν ἕλκει εἰς ἑαυτὸν τὴν τῆς θαλάσσης ὑγρότητα, ἐξ ἧς αἱ νεφέλαι. * τὸν ἵππους κινοῦντα ἥλιον. *Gl. E.* τὸν ἥλιον τὸν τοὺς ἵππους κινοῦντα. *Gl. Victor.*

564. ΠΕΔΟΝ] ἔδαφος. *Gl. Victor.*

566. Ω ΣΟΦΩΤΑΤΟΙ ΘΕΑΤΑΙ] τοῦτο ἐπίῤῥημα ὀνομάζεται διὰ τὸ ἐπιῤῥέπειν αὖθις τὸν χορὸν πρὸς τοὺς θεατὰς, καὶ χρηστά τινα συμβουλεύειν αὐτοῖς ἢ σκώπτειν τοὺς πονηρούς. ἔστι δὲ ἐκ στίχων τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν, ὧν τελευταῖος "ἐπὶ τὸ βέλτιον τὸ πρᾶγμα τῇ πόλει συνοίσεται." ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔσω νενευκυῖα, δηλοῦσα ἔχειν ἀνταπόδοσιν.

571. ΜΗΔΕΝΙ ΞΥΝ ΝΩι] ξὺν μηδεμιᾷ κρίσει, μετ' οὐδενὸς νοῦ, ἀλλ' ἀσυμφόρως καὶ ἀκαίρως, μετὰ μηδενὸς λογισμοῦ. οἷον προπετῶς. ἐκ τῶν πρώτων δὲ Νεφελῶν ἐστὶ ταῦτα· τεθνεὼς γὰρ ἦν νῦν ὁ Κλέων.

ΒΡΟΝΤΩΜΕΝ Η ΨΕΚΑΖΟΜΕΝ] δῆλον ἐντεῦθεν ποιοῦσαι ὡς οὐκ ἀποδεχόμεθα ταύτην, ὡς ἀλυσιτελῆ τῆς πόλεως. *Gl. Br.*

572. ΒΥΡΣΟΔΕΨΗΝ] σκυτοτόμον τὸν τὰς βύρσας θεραπεύοντα καὶ μαλάσσοντα καὶ ἐμβρέχοντα. *Gl. Victor.*

573. ΤΑΣ ΟΦΡΥΣ ΞΥΝΗΓΟΜΕΝ] συννέφειαν ἐποιήσαμεν, καὶ ἐχαλεπήναμεν ἢ ἐστυγνάσαμεν. ΑΛΛΩΣ. ἐπεὶ ὁ Κλέων τοιοῦτος. εἶπε δὲ ἀνωτέρω ὅτι πάντας μιμοῦνται.

574. ΒΡΟΝΤΗ Δ' ΕΡΡΑΓΗ] παρὰ τὰ ἐκ Τεύκρων Σοφοκλέους "οὐρανοῦ δ' ἄπο ἤστραψε, βροντὴ δ' ἐῤῥάγη δι' ἀστραπῆς."

575. Η ΣΕΛΗΝΗ Δ' ΕΞΕΛΙΠΕΝ] ἐπειδὴ ἔκλειψις ἐγένετο σελήνης τῷ προτέρῳ ἔτει ἐπὶ Στρατοκλέους βοηδρομιῶνι.

576. ΤΗΝ ΘΡΥΑΛΛΙΔΑ] τὴν ἀκτῖνα εἰς ἑαυτὸν συστείλας. ἀπὸ τοῦ λύχνου δὲ ἡ μεταφορά. οὐχ ὡς τοῦ ἡλίου ἐκλείψαντος, ἀλλ' ὡς ἀπειλοῦντος ἐκλείψειν, εἰ στρατηγήσει Κλέων. οἷον παρ' Ὁμήρῳ "δύσομαι εἰς Ἀΐδαο καὶ ἐν νεκύεσσι φαείνω." ἡλίου δὲ ἐγένετο κατά τινα τύχην ἔκλειψις Κλέωνος χειροτονουμένου.

578. ΔΥΣΒΟΥΛΙΑΝ] τὴν οὐκ ὀρθῶς βουλήν. ἀποτυχόντα φησὶ Ποσειδῶνα τῆς χώρας τὸ κακῶς βουλεύεσθαι ἐνσκῆψαι αὐτοῖς, τὴν δὲ Ἀθηνᾶν παρασχεῖν τὸ κακῶς βουλεύεσθαι μὲν ἀποκλῖναι δὲ καλῶς. καὶ ἦν τοῦτο λεγόμενον ἐπιχώριον. Εὔπολις "ὦ πόλις, πόλις, ὡς εὐτυχὴς εἶ μᾶλλον ἢ καλῶς φρονεῖς." ΑΛΛΩΣ. φασὶν ὅτι Ποσειδῶν ἡττηθεὶς τῇ Ἀθηνᾷ δυσβουλίαν ἐπέβαλεν Ἀθηναίοις, Ἀθηνᾶν δὲ τὰ βουλευόμενα καλῶς μεταβάλλειν.

580. ΑΥΤ' ΑΝ ΥΜΕΙΣ] ὅσα οἱ Ἀθηναῖοι κακῶς ἐβουλεύσαντο, δι' ὑπερβάλλουσαν εὐτυχίαν εἰς τὸ χρήσιμον ἀπέβαινε καὶ εἰς τὸ καλόν. αἰνίττεται δὲ εἰς Ἀθηνᾶν.

581. ΞΥΝΟΙΣΕΙ] λυσιτελήσει, ὠφελήσει. *Gl. Br.*

582. ΤΟΝ ΛΑΡΟΝ] ὅτι ὁ λάρος τοιοῦτος. καὶ ἐν Ἱππεῦσι "λάρος κεχηνὼς ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν." ταῦτα δὲ ἀπὸ τῶν προτέρων Νεφελῶν· τότε γὰρ ἔζη ὁ Κλέων, ἐπὶ δὲ τούτων τέθνηκε. καὶ γὰρ Εὔπολις μετὰ θάνατον Κλέωνος τὸν Μαρικᾶν ἐποίησεν. καὶ μὴν ὡς μετὰ θάνατον Κλέωνος φαίνεται γεγραφὼς τὸ δρᾶμα, ὅπου γε τοῦ Μαρικᾶ Εὐπόλιδος μέμνηται, ὃς ἐδιδάχθη καθ' Ὑπερβόλου μετὰ τὸν Κλέωνος θάνατον. ταῦτα δὲ ὡς ἔτι ζῶντος Κλέωνος λέγεται. δῆλον οὖν ὅτι κατὰ πολλοὺς τοὺς χρόνους διεσκεύασε τὸ δρᾶμα· καὶ ταῦτα μὲν οὐ πολλῷ ὕστερον, ἐν οἷς δὲ Εὐπόλιδος μέμνηται καὶ τῶν εἰς Ὑπέρβολον κωμῳδιῶν, πολλῷ.

585. ΞΥΝΟΙΣΕΤΑΙ] συνδραμεῖται. *Gl. Br.*

586. ΑΜΦΙ ΜΟΙ ΑΝΑΞ] ἡ ἀντῳδὴ αὕτη καὶ ἀντιστροφὴ ὁμοία ἐστὶ τῇ ᾠδῇ καὶ στροφῇ κατά τε τὰ κῶλα καὶ τὰ μέτρα. μιμεῖται δὲ τῶν διθυράμβων τὰ προοίμια· συνεχῶς γὰρ χρῶνται ταύτῃ τῇ λέξει, διὸ καὶ ἀμφιάνακτας αὐτοὺς ἐκάλουν. ἔστι δὲ Τερπάνδρου "ἀμφ' ἐμοὶ ἄνακτα ἑκατηβόλον." λείπει δὲ τὸ ἔσο ἢ τὸ χόρευσον ἤ τι τοιοῦτον. καὶ τὸ προοιμιάζεσθαι δὲ ἀμφιανακτίζειν ἔλεγον. εἰκότως δὲ μετὰ τὸν ἥλιον ἀνυμνοῦσι τὸν Ἀπόλλωνα· ὅτι δὲ ὁ αὐτός ἐστιν ἥλιος καὶ Ἀπόλλων, δῆλον. τὸ δὲ ΑΥΤΕ ἀντὶ τοῦ πάλιν· ὥσπερ γὰρ ἀναλαμβάνων πρὸς τὸ ἄνω λέγει ἀντίστροφον. ἔφαμεν γὰρ ἐν τοῖς χορικοῖς γίνεσθαι τὰς στροφὰς καὶ τὰς ἀντιστρόφους καὶ ἐπῳδούς, ἅ τινες καλοῦσιν ἐπιῤῥήματα. καὶ ἐνταῦθα οὖν τὴν ἀντίστροφον ἐπήγαγεν ὁ ποιητὴς,

ὥσπερ ἀναστρέφων ἐπὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς μέλος, ὅθενπερ ἐξετράπη εἰς τὸ ἐπίῤῥημα. ἀρξάμενος γὰρ ὑμνεῖν τοὺς θεοὺς καὶ παραγενόμενος μέχρι τοῦ ὅλου, ἐπήγαγε τὴν ἐκτροπὴν, τουτέστι τὸ ἐπίῤῥημα, ἀπὸ τοῦ "ὦ σοφώτατοι θεαταί." οὔτε γὰρ ἡ διάνοια τοῖς προειρημένοις ἀκόλουθος, οὔτε τὸ μέτρον τοῦ λόγου. πάλιν οὖν ἐπαναστρέφων ἐπὶ τὸν ὕμνον τῇ τῶν θεῶν χρῆται ἐπαναστροφῇ. εἰ γοῦν τις τὰ ἐν μέσῳ ἅπαντα ἀφελὼν ἐπὶ ταῦτα ἔλθῃ, οὔτε ὁ λόγος οὔτε ὁ νοῦς ἐπιζητήσειεν, ἀλλὰ μᾶλλον ἡ ἀκολουθία οὕτω φυλάττοιτο· τόν θ' ἱππονώμαν, ὃς ὑπερλάμπροις ἀκτῖσι· καὶ ἑξῆς, ἀμφί μοι αὖτε Φοῖβ' ἄναξ. φησὶν οὖν, ἀλλά σου πάλιν ὦ Ἄπολλον ἕξομαι, καὶ τῶν σῶν ἐπαίνων. οὐ μὴν ἁπλῶς ἐπὶ τὴν ἀντίστροφον ἐλθὼν θεοῦ τινὸς ἐμνημόνευσεν, ἀλλὰ μετὰ τὸν Ἥλιον εὐθὺς τὸν Ἀπόλλωνα, ἐπεί τινες τὸν Ἥλιον τὸν αὐτὸν εἶναί φασι τῷ Ἀπόλλωνι. ὅτι δὲ τῷ λόγῳ τούτῳ καὶ ὁ ποιητὴς κατακολουθῶν μετὰ τὸν Ἥλιον ἐπὶ τὸν Ἀπόλλωνος ἔρχεται ὕμνον, φανερὸν ποιεῖ αὐτὸς λέγων "ἀμφί μοι αὖτε Φοῖβ' ἄναξ" τουτέστι πάλιν. οὐδαμοῦ γὰρ νῦν τοῦ Ἀπόλλωνος μέμνηται. τί οὖν ἔδει μνημονεῦσαι τοῦ αὖτε, εἰ μὴ τῆς προειρημένης διανοίας εἴχετο; τὸ δὲ μέτρον ἀντῳδὴ καὶ ἀντιστροφή. ἔστι δὲ τὸ μέτρον καὶ ἡ ποσότης ὁμοία τῇ στροφῇ. ὁμοίωται δέ καὶ τὸ ἐπίῤῥημα καὶ τὸ ἀντεπίῤῥημα.

ΑΥΤΕ] πάλιν. ἤγουν ἔσο ἢ χόρευσον. *Gl. Victor.*

587. ΚΥΝΘΙΑΝ ΕΧΩΝ] περιφραστικῶς τὴν Κύνθον· ἔστι δὲ ὄρος Δήλου ἡ Κύνθος. τὸ δὲ ὑψικέρατα πέτραν ἐπῳδός ἐστι. τὸ αὐτὸ δὲ μέτρον τῷ μέλει τῷ πρώτῳ, καὶ ἑξῆς οὕτω. ἔστι δὲ παραγώγως ἀντὶ τοῦ ὑψηλήν. μεταπλασμὸς δέ ἐστιν ἀντὶ τοῦ ὑψικέρατον.

589. Η Τ' ΕΦΕΣΟΥ] μετὰ τὸν Ἥλιον εὐθὺς ἡ Ἄρτεμις, ἧς ἡ Ἔφεσος * πάγχρυσον δὲ οἶκον λέγει τὸν πολυτελέστατον ναόν, ὃς ἦν εἷς τῶν ἑπτὰ θεαμάτων. *Junt. Victor.*

590. ΕΝ Ωι ΚΟΡΑΙ] ἔνθα σε αἱ παρθένοι Λυδῶν τιμῶσιν, ὦ Ἄρτεμι. ὅτι τῆς Λυδίας τὸ παλαιὸν ἡ Ἔφεσος.

596. (604. ed. Kuster.) ΣΥΝ ΠΕΥΚΑΙΣ] μετὰ δᾴδων, παρὰ τὸ Εὐριπίδειον "Διόνυσος, ὃς πεύκαισι καὶ νεβρῶν δοραῖς καθαπτὸς ἐν πεύκαισι Παρνασὸν κάτα πηδᾷ χορεύων σὺν παρθένοις."[1]

ΣΕΛΑΓΕΙ] μετὰ λαμπάδων καὶ πυρὸς χορεύει· διάπυρος γὰρ ὁ θεός, καὶ ὁ Ζεὺς διὰ πυρὸς τῇ Σεμέλῃ συνῆλθεν. οὐ γὰρ ἀργῶς τοῦτο παρέλαβεν ὁ ποιητής.

595. (605.) ΒΑΚΧΑΙΣ ΔΕΛΦΙΣΙ] ταῖς τὴν Δελφικὴν χώραν κατοικούσαις· κἀκεῖ γὰρ ἐτιμᾶτο ὁ Διόνυσος. * ΕΜΠΡΕΠΩΝ] διαπρέπων. *Gl. Victor.*

596. (606.) ΚΩΜΑΣΤΗΣ] ὅτι καὶ μεθύοντες βακχεύονται καὶ ὥσπερ ἐκμαίνονται. * τρυφῶν μετ' ᾠδῆς. *Gl. Victor.*

597. (607.) ΗΝΙΧ' ΗΜΕΙΣ] τὸ ἀντεπίῤῥημα τοῦτο ὅμοιόν ἐστι τῷ ἐπιῤῥήματι· καὶ τοῦτο γὰρ ἐκ στίχων ἐστὶ τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν εἴκοσι. ἐνταῦθα μέντοι ὁ ἐπὶ τῆς τετάρτης χώρας ἴαμβος ἐξέλιπεν. ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.

598. ΞΥΝΤΥΧΟΥΣΑ] οὐκ ἔστιν ἐνταῦθα τὸ συντυχοῦσα ἀντὶ τοῦ συναντήσασα, ὥς τινες οἴονται, συντάσσοντες πρὸς τοῦτο τὸ ἡμῖν· ἀλλὰ τὸ συντυχοῦσα λέγε ἀντὶ τοῦ κατὰ τύχην φανεῖσα καὶ εὑρεθεῖσα, συντάσσων τὸ ἡμῖν πρὸς τὸ ἐπέστειλεν. ἐντυγχάνει γὰρ τῷδε ὁ δεῖνα, λέγε· συντυγχάνει δὲ, ἀντὶ τοῦ κατὰ τύχην συμβαίνει. καὶ Θουκυδίδης, οὕτω ποι ξυντυχόν, ἤτοι συμβάν. οἱ δὲ ἄλλως λέγοντες ἁμαρτάνουσιν. *Schol. Br.*

599. (609.) ΠΡΩΤΑ ΜΕΝ ΧΑΙΡΕΙΝ] τὸν Κλέωνά φασιν ἀπὸ τῆς Πύλου καὶ Σφακτηρίας τοῖς Ἀθηναίοις ἐπιστέλλοντα χαίρειν προθεῖναι· ὅπερ γέγονεν ἐν χρήσει. Πλάτων μέντοι ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπιστολῶν τὸ εὖ πράττειν προέθηκεν, οἱ δὲ Πυθαγόρειοι τὸ ὑγιαίνειν. καὶ τό γε τριπλοῦν τρίγωνον, τὸ δι' ἀλλήλων, τὸ πεντάγραμμον, ᾧ συμβόλῳ πρὸς τοὺς ὁμοδόξους ἐχρῶντο, ὑγεία πρὸς αὐτῶν ὠνομάζετο. ΑΛΛΩΣ. ἀρχαῖον ἦν ἔθος προτάσσειν ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς χαίρειν. οὐ γάρ, ὥς τινες, Κλέων οὕτως πρῶτος ἐπέστειλεν Ἀθηναίοις ἐκ Σφακτηρίας.

604. ΦΩΣ ΣΕΛΗΝΑΙΗΣ] Ἀττικῶν ἐστὶ κτητικὰ λαμβάνειν ἀντὶ πρωτοτύπων, ὡς καὶ παρθενικὴ ἡ παρθένος. *Victor.*

605. (615.) ΑΛΛΑ Τ' ΕΥ ΔΡΑΙΝ] καὶ εἰς ἄλλα φησὶν ἡμᾶς εὐεργετεῖν· οὐ παρατηρεῖν δὲ ὑμᾶς ἀκριβῶς τὰς κατὰ σελήνην ἡμέρας.

606. (616.) ΚΥΔΟΙΔΟΠΑΙΝ] συνταράττειν. γίνεται δὲ ἐξ ἑκατέρου, ἐὰν μὲν διὰ τοῦ κ, παρὰ τὸ κυκᾷν, ἐὰν δὲ διὰ τοῦ δ, παρὰ τὸν κυδοιμόν. * ταράσσειν, ἀνατρέπειν. καὶ γὰρ ἐν τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ τεταγμένον ἦν τὸν Δία τιμᾷν, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ τὸν Ποσειδῶνα, καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς καθεξῆς. οὗτοι δὲ, ὅτε ἔδει τῷ Διὶ θύειν, τῷ Ποσειδῶνι ἔθυον, ὅτε δὲ τῷ Ποσειδῶνι, ἑτέρῳ θεῷ ἔθυον. καὶ διὰ τοῦτο λέγει τὸ κυδοιδοπᾷν. *Schol. Br.* κυδοιδοπᾷν γίνεται ἀπὸ τοῦ κύδος ἀρσενικῶς, ὃ

[1] παρθένοις σὺν Δελφίσιν *Hermannus.*

σημαίνει τὴν λοιδορίαν, καὶ τοῦ ὂψ ὀπὸς, ἡ φωνή. γίνεται οὖν κυδοπᾷν καὶ Ἀττικῷ διπλασιασμῷ μετὰ τῆς τοῦ ι προσθήκης κυδοιδοπᾷν. κύδος γὰρ ἀρσενικῶς τὴν λοιδορίαν, ἐξ οὗ καὶ τὸ κυδάζω τὸ λοιδορῶ, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ "κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ." κῦδος δὲ οὐδετέρως ἡ δόξα, ἐξ οὗ καὶ κύδιστος ὁ ἐνδοξότατος. *Victor.*

608. (618.) ΨΕΥΣΘΩΣΙΝ] ἀποτύχωσιν, ἢ μὴ δέξωνται τὰς θυσίας εὐτάκτως.

609. (619.) ΚΑΤΑ ΛΟΓΟΝ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ] διὰ γὰρ τὸ πλανᾶσθαι τὴν τάξιν τῶν ἡμερῶν ὑπερβαίνειν τὰς δεήσεις καὶ τὰς ἑορτὰς ἀνάγκη.

611. (621.) ΑΠΑΣΤΙΑΝ] ἀγευστίαν, παρὰ τὸ πάσασθαι. * νηστείαν, ἀσιτίαν. *Gl. Br.*

612. (622.) Μέμνων δὲ καὶ Σαρπηδὼν υἱοὶ ὄντες Διὸς, ἀποθανόντες ἐν Τροίᾳ, οὕτω παρὰ θεοῖς ἐτιμήθησαν τοῦ πατρὸς νομοθετήσαντος, ὡς τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἀπέθανον, ἐν πένθει καὶ νηστείᾳ τοὺς θεοὺς διάγειν κατ' ἔτος.

613. (623.) ΛΑΧΩΝ ΥΠΕΡΒΟΛΟΣ] εἰς τὴν σύνοδον τῶν Ἀμφικτυόνων πεμφθῆναι εἰς τὴν Πυλαίαν. κατὰ πόλιν δ' ἔπεμπον τοὺς θύσοντας καὶ συνεδρεύσοντας· καὶ ἦσαν οἱ πεμπόμενοι πυλαγόραι καὶ ἱερομνήμονες. λέγουσι δὲ ὅτι Πυλάδης πρῶτος ἐκρίθη ἐπὶ τῷ Κλυταιμνήστρας φόνῳ, καὶ ἐξ αὐτοῦ τοὔνομα σχεῖν τὸν τόπον. ἀπῄεσαν δὲ εἰς Δελφοὺς ἐπίσκοποι τῶν ἀναλισκομένων ἐν ταῖς θυσίαις. ἱερομνήμονας ἔπεμπον εἰς Πυλαίαν καὶ πυλαγόρας. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις "ἀγαθὰ μεγάλα τῇ πόλει ἥκειν φέροντάς φασι τοὺς πυλαγόρας, καὶ τὸν ἱερομνήμονα." καὶ εἰσὶν οἷον ἱεροὶ γραμματεῖς· μνήμονας γὰρ τούτους ἐκάλουν· "φόρτου τε μνήμων καὶ ἐπίσκοπος ᾖσιν ὁδαίων."

614. (624.) ΤΗΤΕΣ] ἐν τῷδε τῷ ἔτει. οἱ δὲ Δωριεῖς σατές φασιν. ὅθεν σατανίους πυροὺς τοὺς μὴ τελεσφοροῦντας, ἀλλὰ πρὸ ὥρας θεριζομένους. *Junt. Victor.*

ΤΗΤΕΣ ΙΕΡΟΜΝΗΜΟΝΕΙΝ] ἐξέπεμπον γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι εἰς Δελφοὺς ἱερομνήμονας, οἳ πρὸ πυλαγόρου προεστήκεσαν τῶν ἱερῶν τοῦ θεοῦ. οὐδεὶς δ' ἱστόρησε κατ' ἐκεῖνον τὸν ἐνιαυτὸν ἱερομνήμονα εἶναι τὸν Ὑπέρβολον· οὐδέπω γὰρ διέπρεπε Κλέωνος ἔτι ζῶντος. * Πυλαγόραι οἱ προεστῶτες τῆς πυλαίας· πυλαία δέ ἐστιν ἡ εἰς πύλας, τὰς Θερμοπύλας, γινομένη σύνοδος τῶν Ἀμφικτυόνων. *Gl. Victor.*

615. (625.) ΜΑΛΛΟΝ ΓΑΡ ΟΥΤΩΣ ΕΙΣΕΤΑΙ] τότε γὰρ μαθήσεται ὅτι καλόν ἐστι ζῆν αὐτὸν ὡς πρότερον, καὶ ὡς ἀνάξιος ἦν.

617. (627.) ΜΑ ΤΗΝ ΑΝΑΠΝΟΗΝ] ὑποχωρήσαντος τοῦ χοροῦ εἰσίασιν αὖθις οἱ ὑποκριταί. ἔστιν οὖν ἡ παροῦσα εἴσθεσις τῆς διπλῆς ἐκ στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ογ', ὧν τελευταῖος "οἵαν δίκην τοῖς κόρεσι δώσω τήμερον." ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα. δυσφορεῖ δὲ Σωκράτης ἐπὶ τῇ τοῦ Στρεψιάδου ἀμαθίᾳ. ἐντεῦθεν δέ φασι τὸν Ἀριστοφάνη χαριζόμενον τοῖς περὶ Ἄνυτον καὶ Μέλητον γεγραφέναι τὸ δρᾶμα, διαβάλλοντα εἰς ἀθεΐαν τὸν Σωκράτη διὰ τῆς πολυμαθίας· καὶ τοὺς φιλοσόφους ἁπλοϊκῶς διαβάλλειν. ἐπεὶ καὶ οὕτω προεῖπε μὴ ἡγεῖσθαι θεοὺς πλὴν τὸ Χάος καὶ τὴν Ἀναπνοὴν καὶ τὸν Ἀέρα. * ἀναπνοὴν λέγει τὴν τοῦ ἀέρος ἀνάπνευσιν, ἣν ἀναπνέουσιν ἄνθρωποι· χάος δὲ τὸν τόπον ἐν ᾧ ὁ ἀήρ. *Gl. Br.*

619. (629.) ΣΚΑΙΟΝ] σκαιοὺς τοὺς ἀμαθεῖς καὶ δυσπαρακολουθήτους ἔλεγον, ἢ τοὺς μωρούς, ἀπὸ τῆς σκαιᾶς. * ΑΠΟΡΟΝ] ἀφυῆ. ΣΚΑΙΟΝ] ἀπαίδευτον, φαυλόνουν. *Gl. Br.*

620. (630.) ΣΚΑΛΑΘΥΡΜΑΤΙ ΑΤΤΑ] σκαλεύματα σμικρὰ, καὶ λεπτὰ παντάπασι νοήματα καὶ μαθήματα, σκαριφήματα. ἔγκειται δὲ καὶ τὸ ἄθυρμα, οἱονεὶ παίγνια, καὶ οὐδὲν ἀξιόπιστα. ἐκ τούτου δὲ διαβάλλει Σωκράτη, ὡς εὐτελῆ εἰσὶν ἃ διδάσκει, καὶ οὐδενὸς ἄξια λόγου. * μικρὰ καὶ εὐτελῆ παίγνια. *Gl. Br.*

623. (633.) ΕΞΕΙ] ἀντὶ τοῦ ἔξελθε. ἔστιν εἴω τὸ πορεύομαι, οὗ παράγωγον εἶμι. ὁ παρατατικὸς εἶν εἷς εἶ. καὶ ὥσπερ ἐν τοῖς εἰς ω τὸ τρίτον πρόσωπον τοῦ ὁριστικοῦ παρατατικοῦ δεύτερόν ἐστι προστακτικόν, οὕτω καὶ ἐν τοῖς εἰς μι σχηματίζουσιν οἱ Αἰολεῖς καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, οἷον ἵστη μετὰ κῦμα ἀντὶ τοῦ ἵσταθι. Ἀριστοφάνης "καὶ τοὺς κοφίνους ἅπαντας ἐμπίμπλη πετρῶν" ἀντὶ τοῦ ἐμπίμπληθι. οὕτως οὖν καὶ ἐκ τοῦ εἶ τρίτου προσώπου τοῦ ὁριστικοῦ παρατατικοῦ ἐν συνθέσει ἔξει προστακτικόν. ἢ ἀπὸ τοῦ εἴω, οὗ ὁ δεύτερος ἀόριστος ἴον ἴες ἴε, καὶ μετὰ τῆς ἐξ ἔξιε, καὶ κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν ἔξει. ὡσαύτως καὶ μετὰ τῶν λοιπῶν προθέσεων, μέτει καὶ δίει, πλὴν τοῦ πάρει καὶ σύνει· ἐνταῦθα γὰρ αἱ προθέσεις τῷ εἶ ἀντὶ τοῦ ὑπάρχεις συνδοιάζονται.

ΤΟΝ ΑΣΚΑΝΤΗΝ] σκίμποδα. δίφρου τι εἶδος· ἢ τὸν κράβατον. * τὸν σκάμνον, τὸν σκίμποδα. *Gl. Br.*

628. (638.) ΠΟΤΕΡΑ ΠΕΡΙ ΜΕΤΡΩΝ] καλῶς διέστησεν. οὐ γὰρ εἴ τι μέτρον ἐστὶν, ἤδη καὶ ἔπος· εἴ τι δὲ ἔπος, ἤδη πάντως καὶ ῥυθμὸς καὶ μέτρον. σημειω-

τέον δ' ὅτι καὶ ταῦτα τῶν κυκλικῶν μαθημάτων, καὶ ὅτι πατὴρ μέτρου ῥυθμὸς, καὶ ὅτι ἀρχαία ἡ τῶν μέτρων καὶ ῥυθμῶν διδασκαλία. διαφέρει δὲ μέτρον καὶ ῥυθμός.

629. (639.) ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΕΤΡΩΝ] λείπει τὸ θέλω μαθεῖν. διαβολὴ δὲ τὸ πᾶν, ὅτι τὰ μὴ οἰκεῖα τῇ τέχνῃ ἐπαγγέλλεται διδάσκειν· οὔτε γὰρ ποιητής ἐστιν οὔτε μουσικός. ὡς ἄγροικος δὲ ὁ πρεσβύτης ἀπεκρίνατο περὶ τῶν γεωργικῶν δεξάμενος. * ἀκούσας περὶ μέτρων ὁ Στρεψιάδης, τὸ δημοτικὸν μέτρον, ᾧ μετροῦσι τὰ σπέρματα, σκαιῶς ὑπείληφεν, διὸ περὶ μέτρων, φησὶν, ἔγωγε. καὶ ἐκ τούτου διαβάλλει τὸν Σωκράτην, ὅτι τὰ μὴ οἰκεῖα τῇ τέχνῃ ἐπαγγέλλεται διδάσκειν· οὔτε γὰρ ποιητὴς ἦν οὔτε μουσοποιός. *Schol. D.*

630. (640.) ΑΛΦΙΤΑΜΟΙΒΟΥ] τοῦ ἀντικαταλλάσσοντος καὶ πιπράσκοντος ἄλφιτα. ἢ τοῦ ἀμείβοντος ἀντὶ ἀργυρίου ἄλφιτα. οὕτω καὶ ἀργυραμοιβοὶ οἱ ἀντὶ ἀργυρίου κέρματα ἀμείβοντες.

ΠΑΡΕΚΟΠΗΝ] ἐξημιώθην. ἀντὶ τοῦ ἐπλάνησέ με τῇ μέτρων ποσότητι δύο χοίνικας. * ἠπατήθην. *Gl. Victor.*

631. (641.) ΚΑΛΛΙΣΤΟΝ ΜΕΤΡΟΝ] διαβάλλει Σωκράτη· οὐ γὰρ ποιητικὴν ἢ μουσικὴν ἐπηγγέλλετο διδάσκειν. ὁ δὲ τὰ προσόντα μὴ λέγων, χαριζόμενος δὲ τὰ μὴ'. προσόντα, ἀμφοτέρων ἐκεῖνος ἀποστερεῖται, ὁ τοὺς λόγους ἀμφοτέρων ἀποφαίνων ἀλλοτρίους καὶ ἀπείρους.

633. (643.) ΗΜΙΕΚΤΕΟΥ] τοῦ τετραχοινίκου. ὁ γὰρ μέδιμνος χοίνικας ἔχει μη'· τούτων τὸ ἕκτον ὀκτώ, τὸ ἥμισυ τοῦ ἕκτου (τουτέστι τῶν ὀκτώ) τὰ τέσσαρα. ὃ καλεῖται τετράμετρον. ὁ οὖν ἡμίεκτος τέσσαρας ἔχει χοίνικας. ἔπαιξε δὲ πάλιν εἰπὼν "οὐδὲν κάλλιον ἡγοῦμαι ἡμιεκτέου μέτρου" τουτέστι τεσσάρων χοινίκων. τούτου οὖν τὸ ἕκτον ἐστὶν ὀκτὼ χοίνικες. τὸ δὲ ἡμίεκτον, τουτέστι τὸ δωδέκατον τῶν ὀκτὼ πρὸς τοῖς τεσσαράκοντα, χοίνικες τέσσαρες. παρατηρητέον δὲ ὅτι διὰ τοῦ ε δεῖ γράφειν ἡμιεκτέου, οὐ κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν διὰ διφθόγγου, ἡμιεκταίου.

634. (644.) ΠΕΡΙΔΟΥ ΝΥΝ ΕΜΟΙ] ἀντὶ τοῦ συνθήκας ποίησον, παρὰ τὸ Ὁμηρικόν "δεῦρό γε νῦν τρίποδος περιδώμεθα." γίνεται δὲ οὕτω· δίδημι τὸ δεσμεύω, ὁ μέλλων διδήσω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔδην, μέσος ἐδέμην ἔδεσο καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ ἔδεο καὶ ἔδου, καὶ τὸ προστακτικὸν δοῦ καὶ περίδου. καὶ Ὅμηρος "δίδει μόσχοισι λύγοισιν." ὡς ἄγροικος δὲ πάλιν ὁ πρεσβύτης ἀπεκρίνατο· ὁ μὲν γὰρ τὸ τῶν ποιημάτων ἔλεγε μέτρον, ὁ δὲ ὡς ἐπὶ τῶν γεωργικῶν ἐδέξατο.

635. (645.) ΕΙ ΜΗ ΤΕΤΡΑΜΕΤΡΟΝ] πρὸς τὸ τετράμετρον ἀπήντησε. τὸ ἡμιεκτέον μέτρον ἐστὶ τέσσαρα, ὡς πλεονάκις ἴσως τοῦ δέοντος εἴρηται.

637. (647.) ΤΑΧΥ Δ' ΑΝ] ἐν εἰρωνείᾳ. λέγει δὲ εἰς τὸ κιθαρίζειν. ταχὺ δυνηθείης, φησὶ, αἰσθάνεσθαι καὶ μεταλαμβάνειν τὸ κιθαρίζειν.

639. (649.) ΚΟΜΨΟΝ] ἀντὶ τοῦ πιθανὸν καὶ εὔχαριν ἐν συνόδῳ καὶ τῇ πρὸς ἑτέρους κοινωνίᾳ. πιθανὸν καὶ ἀστεῖον φαίνεσθαι τοῖς συνοῦσιν. * πιθανὸν καὶ ἡδύν. *Gl. Br.*

640. ΕΠΑΙΕΙΝ] αἰσθάνεσθαι. *Gl. Br.*

641. (651.) ΚΑΤΕΝΟΠΛΙΟΝ] εἶδος ῥυθμοῦ πρὸς ὃν ὠρχοῦντο σείοντες τὰ ὅπλα. ἔστι δὲ ὁ ἐν ἡμιολίῳ· ἡ γὰρ μακρὰ πρὸς τὰς δύο βραχείας ἴσον τι ἔχει ῥυθμὸν ἐκ τριποδίας ἀναπαιστικὸν, ὃς δέχεται πάντας τοὺς δισυλλάβους πόδας. οἱ δὲ ἐνόπλιον τὸν ἀμφίμακρον, ὃς καὶ Κρητικὸς καλεῖται ἀπὸ τοῦ εἰς τοὺς Κούρητας ἀναγυμένου μέλους· τούτῳ γὰρ τῷ μέτρῳ προσωρχοῦντο σείοντες τὰ ὅπλα. καλεῖται δὲ ἐνόπλιον κατὰ δάκτυλον, ᾧ χρῶνται ζήτει τίνες. ἴσως δὲ λείπει τὸ οἱ αὐληταί. * [κατενόπλιος ὁ μετὰ δύο δακτύλους ἔχων σπονδεῖον κατὰ τὸ πάλιν καὶ πάλιν, οἷον "ὣς φάτο δακρυχέων, τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ." λέγοιτο δ' ἂν ἴσως κατ' ἐνόπλιον, διὰ τὸ πρέπειν μὲν ῥυθμὸν τοιοῦτον καὶ τοῖς ἄλλοις κινουμένοις μετὰ συντονίας, ἐπὶ πλέον δὲ τοῖς μεθ' ὅπλων σεμνῶς πηδῶσι καὶ πυρριχίζουσι. *Junt. Victor.*

ΚΑΤΑ ΔΑΚΤΥΛΟΝ] ἀριθμητικόν ἐστι μέτρον. ἔστι δὲ ῥυθμὸς κρούματος εἶδος κατὰ δάκτυλον, ᾧ χρῶνται οἱ αὐληταί. ὁ κατὰ δάκτυλον ῥυθμός ἐστιν ὁ ἐν ἴσῳ λόγος· ὁ δὲ ἐνόπλιος, ὁ καὶ προσοδιακὸς καλούμενος ὑπό τινων, σύγκειται ἐκ σπονδείου καὶ πυρριχίου καὶ τροχαίου καὶ ἰάμβου. συνεμπίπτει δὲ οὗτος ἤτοι τριποδίᾳ ἀναπαιστικῇ ἢ βάσεσι δυσίν, ἀναπαιστικῇ καὶ Ἰωνικῇ.

643. (653.) ΤΙΣ ΑΛΛΟΣ] τὴν παραστροφὴν ἐατέον μεταξὺ τοῖν δυοῖν, ὡς ἐν τοῖς πλείστοις σχεδὸν φέρεται. ὁ πρότερος Σωκράτους· "τίς ἄλλος ἀντὶ τουτουῒ τοῦ δακτύλου;" καὶ τάχα εἴη λέγων τῷ γέροντι· ἕτερόν τινα εἶναι δάκτυλον νομίζεις ἢ τοῦτον; δεικνὺς αὐτῷ ἕνα τῶν δακτύλων τῶν αὐτοῦ. ὅταν γὰρ περὶ ῥυθμῶν, οὐ περὶ τούτου τοῦ δακτύλου φησὶν ἀλλὰ περὶ ἑτέρου. ὡς γὰρ ἄγροικος καὶ οὗτος ἐρεῖ οὐδὲν ἧττον δείξειν τὸν μέσον δάκτυλον ἀσελγαινόμενος. ἐὰν δὲ περιαίρηται, ἀμφότεροι ἔσονται τοῦ γέροντος ἀσυνδέτως εἰρημένοι. ΑΛΛΩΣ. δεικνύει τὸν μέσον δάκτυλον αἰσχρῶς. οὐδεὶς φήσει ὡς ἔστιν ἄλλος ἀντὶ τούτου τοῦ δακτύλου· καὶ γὰρ παιδίῳ μοι ὄντι πάλαι

ὁ αὐτὸς ἦν, καὶ νῦν δὲ γεγηρακότι. * ΤΟΥΤΟΥΙ] τὴν πόστην αὐτοῦ ἔδειξε. *Gl. Victor.*

645. ΑΓΡΕΙΟΣ] ἄγροικος. *Gl. Victor.* Ω ΟΖΥΡΕ] ὀζυρὸς καὶ οἰζυρὸς ὁ ταλαίπωρος καὶ ἄθλιος, καὶ οἰζῶ ἡ ταλαιπωρία. *Schol. LB.* Ω 'ΖΥΡΕ] ὥσπερ ἀπὸ τοῦ αἴ θρηνητικοῦ μορίου καὶ ἐπιῤῥήματος γίνεται ῥῆμα αἰάζω τὸ θρηνῶ, καὶ ἐξ αὐτοῦ αἴας, καὶ αἰανὸς ὁ σκοτεινός, οὕτως καὶ ἀπὸ τοῦ οἴ θρηνητικοῦ ἐπιῤῥήματος γίνεται μὲν τὸ οἰμώζω, καὶ ἐξ αὐτοῦ οἰμωγὴ ὁ θρῆνος, γίνεται δὲ καὶ τὸ οἴζω, ὃ σημαίνει τὸ θρηνῶ, κατὰ δὲ διάλυσιν καὶ μεταπλασμὸν ὀϊζύω, καὶ ἐξ αὐτοῦ ὀϊζυρὸς καὶ ὀϊζύς. *Victor.*

651. (661.) ΚΥΩΝ, ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ] ἔπαιξε τὸν ἀλεκτρυόνα ὡς τετράπουν καταριθμήσας. καὶ ταῦτα δὲ γελοίου χάριν παρείληπται. ἢ καὶ πρὸς τὴν ἀθεότητα Σωκράτους, ὅτι κατ' αὐτῶν ὄμνυσιν.

653. (663.) ΑΛΕΚΤΡΥΟΝΑ ΚΑΤΑ ΤΑΥΤΟΝ] οὐκ ἂν ἄλλως λέγοιτο τοῦτο, εἰ μὴ ἐν ἔθει ἦν τότε καὶ τὴν θήλειαν ἀλεκτρυόνα λέγειν. σαφὲς δὲ γίνεται ἐν Ἀμφιαράῳ "γύναι, τί τὸ ψοφῆσάν ἐστιν; ἢ ἀλεκτρυὼν τὴν κύλικα καταβέβληκεν. οἰμώξουσά γε." καὶ ἐν τῷ Πλάτωνος Δαιδάλῳ "ἐνίοτε πολλαὶ τῶν ἀλεκτρυόνων" καὶ "ὑπηνέμια τίκτουσιν ὠὰ πολλάκις. ὁ δὲ παῖς ἔνδον τὰς ἀλεκτρυόνας σοβεῖ." οἱ Ἀττικοὶ δὲ οὕτω καὶ τὰς θηλείας ἐκάλουν καὶ Θεόπομπος. λέγουσι δ' αὐτὴν καὶ ἀλεκτρύαιναν.

657. (667.) ΝΗ ΤΟΝ ΑΕΡΑ] μιμεῖται καὶ αὐτὸς τοὺς φιλοσόφους, καὶ κατὰ τοῦ ἀέρος ὄμνυσιν.

663. (673.) ΩΣΠΕΡ ΚΑΙ ΚΛΕΩΝΥΜΟΝ] σύ, φησί, τὴν κάρδοπον καλεῖς ἀρσενικῶς, δέον θηλυκῶς, ὥσπερ Κλεώνυμον ἄῤῥενα καλοῦσί τινες, οὐδὲν διαφέροντα τῇ αἰσχύνῃ τῶν γυναικῶν. * ἢ πρὸς τὸ φράσον στίξον καὶ τὸ λοιπὸν κατ' ἐρώτησιν λέγε· ἢ τὸ ὅλον ἓν ἔστω. *Schol. Cant.* 1.

664. (674.) ΤΑΥΤΟΝ ΔΥΝΑΤΑΙ ΣΟΙ] οἷον τὸ αὐτὸ γένος. σημαίνει δὲ τὴν κατάληξιν. ὅ ἐστι, δοκεῖ σοι ὁμοιοκατάληκτον εἶναι. ἅμα δὲ καὶ ὡς γυναικώδη σκώπτει τὸν Κλεώνυμον, καὶ ὡς ἀδηφάγον διασύρει, τῷ ἀλφίτων δεκτικῷ λέγων ὅμοιον. τῶν πολιτευομένων δὲ εἷς ἦν, καὶ ὡς γυναικιζόμενον αὐτὸν οἱ ποιηταὶ διαβάλλουσιν.

666. (676.) ΑΛΛ' ΕΝ ΘΥΕΙΑι] ἀδηφαγίας ὑπερβολή. ὡς πένητα δὲ καὶ παράσιτον διαβάλλει αὐτὸν καὶ ἀποροῦντα μάκτρας. μάκτρα δὲ ἡ [μικρὰ] θυεία, ἡ δὲ κάρδοπος μεγάλη. ἀδηφαγίας δὲ ἔχει διαβολὴν κατὰ τοῦ Κλεωνύμου· τρόπον γὰρ μάκτρας ἔνδον ὁ Κλεώνυμος.

668. (678.) ΤΗΝ ΣΩΣΤΡΑΤΗΝ] πάλιν ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς σκώπτει τὸν Σώστρατον, Σωστράτην εἰπὼν, διότι λίαν ἀσελγὴς ἦν καὶ θηλυδρίας. *Junt. Victor.*

670. (680.) ΚΑΡΔΟΠΗ, ΚΛΕΩΝΥΜΗ] τοῦτον ἤδη ὡς κίναιδον διασύρει, ἐπεὶ ῥίψασπις καὶ δειλός. ἐν ἐρωτήσει δὲ ὁ λόγος, καὶ λείπει τὸ ὡς, ἵν' ᾖ, ἐκεῖνο δ' ἦν ὀρθῶς ὡς καρδόπη καὶ Κλεωνύμη λέγειν. ὅμοιον δὲ ἦν τὸ λέγειν καρδόπην ὡς Κλεωνύμην.

678. ΟΥΚ ΑΡΡΕΝ' ΕΝ ΥΜΙΝ ΕΣΤΙΝ] οὐκ ἄῤῥενα ταῦτα ὑμεῖς ἡγεῖσθε. *Gl. E.*

681. (691.) ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΗΝ 'ΑΜΥΝΙΑΝ] πρὸς τὴν κατάληξιν τοῦ ὀνόματος ἔπαιξε, καὶ εἰς διαβολὴν τοῦ ἀνδρός. ἐνταῦθα μὲν εἰς δειλίαν μόνον καὶ μαλακίαν. Κρατῖνος δὲ ἐν Σεριφίοις ὡς ἀλαζόνα καὶ κόλακα καὶ συκοφάντην, Εὔπολις δὲ ὡς παραπρεσβευτήν, ὅπερ καὶ ἐν τοῖς Σφηξὶ φαίνεται.

684. (694.) ΚΑΤΑΚΛΙΝΕΙΣ] τοῦτο κοινόν· τὸ γὰρ κατακλιθεὶς Ἀττικόν. * Ἰωνικῶς δὲ κατακλινθείς. *Junt.*

685. (695.) ΕΚΦΡΟΝΤΙΣΟΝ ΤΙ] ἀντὶ τοῦ σκέψαι καὶ διανοήθητι περὶ τῶν ἰδίᾳ σοι συμφερόντων πραγμάτων.

686. (696.) ΜΗ ΔΗΘ' ΙΚΕΤΕΥΩ] παρεπιγραφή· ποιήσει γὰρ τὸ προσταχθέν, εἶτα καταβρωθεὶς ἀρνηθήσεται.

688. (698.) ΟΥΚ ΕΣΤΙ ΠΑΡΑ ΤΑΥΤ' ΑΛΛΑ] εἰ μὴ ἐπὶ τοῦ ἀσκάντου σκέψῃ. τοῦτο, φησί, πάντως δέδοκται. οὐκ ἀνίημί σε ἑλόντα ποιῆσαί τι.

689. (699.) ΤΗΜΕΡΑ] ὡς ἐν Ὁλκάσιν "ἰὼ Λακεδαῖμον, τί ἄρα πείσῃ τήμερα;" τήμερος ὁ σημερινός. καὶ ἔστι τεταγμένος ἐπὶ σώματος, τὸ δὲ τήμερον ἐπὶ χρόνου λέγεται.

690. (700.) ΦΡΟΝΤΙΖΕ ΔΗ ΚΑΙ ΔΙΑΘΡΕΙ] ἐκάθισεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ἀσκάντου. τὸ δὲ δή ἰσοδυναμεῖ τῷ νῦν. ἔκθεσις τῆς διπλῆς ἀμοιβαία ἐκ στίχων καὶ κώλων δύο πρὸς τοῖς εἴκοσιν, ὧν τὸ πρῶτον δίμετρον ἐκ διιάμβου καὶ χοριάμβου, τὸ δεύτερον δίμετρον ἐκ χοριάμβου καὶ βακχείου, τὸ τρίτον ἰαμβικὸν πενθημιμερές, τὸ τέταρτον ἐκ διιάμβου καὶ χοριάμβου τρίμετρον βραχυκατάληκτον, τὸ πέμπτον ἐκ διιάμβου καὶ τροχαίου ταυτοπαθές, τὸ ἕκτον τρίμετρον ἐκ διιάμβων καὶ κατὰ τὸ μέσον τροχαίου, τὸ ἕβδομον ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ ὄγδοον δίμετρον ἀντισπαστικὸν βραχυκατάληκτον, ἢ ἐκ δυοῖν βακχείοιν ἀκατάληκτον. τὰ ἑξῆς δύο ἰαμβικὰ τρίμετρα. τὰ δὲ μετὰ ταῦτα ἀναπαιστικὰ δίμετρα καταληκτικὰ εἰς δισύλλαβον, πλὴν τοῦ πεντεκαιδεκάτου, μονομέτρου ὄντος. ὁμοίως καὶ τοῦ ἑπτακαιδεκάτου καὶ εἰκοστοῦ πρώτου (ἀναπαιστικαὶ γὰρ βάσεις) καὶ τοῦ τελευταίου ἀνα-

παιστικοῦ μὲν ὄντος ἐφθημιμεροῦς, παροιμιακοῦ δὲ, ὡς πολλάκις εἴρηται, καλουμένου. ἔστι δὲ καὶ ταῦτα πολυσχημάτιστα. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ ὡς ἐν τοῖς προφθάσιν. ἰστέον δὲ ὅτι τὰς ἐκθέσεις τῶν διπλῶν οὐκ ἀεὶ διὰ τοῦ αὐτοῦ μέτρου ἐκφέρουσιν, ἀλλὰ καὶ δι' ἑτέρου· ἔστι δ' ὅτε καὶ διὰ διαφόρων, ὡς κἀνταῦθα.

691. (701.) ΠΑΝΤΑ ΤΡΟΠΟΝ] τουτέστιν, ἐπὶ πολλὰ τὴν διάνοιάν σου στρέφε.

692. (702.) ΣΤΡΟΒΕΙ] ἀνάκρινε καὶ δοκίμαζε. περίφερε τῇδε κἀκεῖσε ἐπὶ πολλά, πυκνόν τι καὶ συνετὸν ποιήσας καὶ φρόνιμον σκεψάμενος.

ΠΥΚΝΩΣΑΣ] συναγαγὼν πάντα τὸν νοῦν σου. *Gl. E.*

693. (703.) ΕΙΣ ΑΠΟΡΟΝ ΠΕΣΗΙΣ] ἐπειδὰν δέ, φησίν, εἴς τι ἄπορον πέσῃς, ταχὺ ἐπ' ἄλλο νόημα φρενὸς πήδα. ἄπορον δὲ, οὗ πόρον καὶ λύσιν οὐκ ἔστιν εὑρεῖν. καθάπτεται δὲ τοῦ Σωκράτους ὡς καὶ αὐτοῦ ἐπὶ ταῖς ζητήσεσιν οὕτω ποιοῦντος· ὅταν γὰρ στενοχωρῆται καὶ ἀπορῇ, μεθίσταται εἰς ἕτερον. ὁ γὰρ ὑποτιθέμενος ἄλλῳ δηλονότι αὐτὸς ἐν πείρᾳ γενόμενος τῶν ὅσα λέγει ὑποτίθεται.

697. (706.) ΙΑΤΤΑΤΑΙ] καταπονούμενος ὑπὸ τῶν κόρεων στενάζει ὁ Στρεψιάδης. ἔστι δὲ παρεπιγραφή· κατακλιθεὶς γὰρ καὶ μὴ δυνάμενος ὑπενεγκεῖν παρεκάλει.

700. (709.) ΟΙ ΚΟΡΙΝΘΙΟΙ] ἴσως αὐτοῖς ἐπέκειντο κατ' ἐκεῖνο καιροῦ οἱ Κορίνθιοι. παρονομάζει δὲ παίζων ἅμα μὲν πρὸς τὸ κόρεων, ἅμα δὲ καὶ διὰ τὸν πόλεμον, ὅτι ἐχθροὶ ἦσαν Ἀθηναίων οἱ Κορίνθιοι. * δέον οἱ κόρεις εἰπεῖν, Κορίνθιοι εἶπεν, ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Κορίνθιοι κατ' ἐκεῖνο καιροῦ πόλεμον εἶχον, καὶ οἱ Κορίνθιοι τὰ τῆς Ἀττικῆς ἐδῄουν. *Schol. Br.*

702. (711.) ΨΥΧΗΝ ΕΚΠΙΝΟΥΣΙΝ] ἰστέον ὅτι τρεῖς ψυχάς φασι, τὴν αὐξητικήν, ἥτις ἐστὶ κοινὴ τῶν ἀνθρώπων, τῶν ἀλόγων ζώων καὶ τῶν φυτῶν· τὸ αἷμα, ὅπερ ἐστὶ μόνων τῶν ζώων· καὶ τὴν λογικήν, ἥτις ἐστὶ μόνων τῶν ἀνθρώπων. *Junt.* αἷμα. *Gl. Br.*

709. (717.) ΦΡΟΥΔΗ Δ' ΕΜΒΑΣ] μέχρι τοῦ εὐτελοῦς κτήματος. τοῦτο δὲ εἶπε διὰ τὸ ὑπολελύσθαι τὰς ἐμβάδας, ὅτε ἀπεδύετο μέλλων εἰσιέναι εἰς τὸ φροντιστήριον. * ΑΛΛΩΣ. οὐκ εἶπεν ὄπισθεν ὅτι τὰς ἐμβάδας ὑπελύσατο ὁ Στρεψιάδης, ὅτε εἰσῄει τὸ ὑπὲρ γῆν ἐκεῖνο φροντιστήριον, ἀλλὰ μόνον ὅτι ἐξεδύσατο τὸ ἱμάτιον. καὶ οὐδὲν θαυμαστὸν, εἰ τὸ γεγονὸς μὲν τότε παρῆκε, νῦν δὲ λέγει, τουτέστι τὸ ὑπολύσασθαι τὰς ἐμβάδας, ὃ δὲ ἐκεῖ εἶπεν, ἤγουν τὸ ἀποδύσασθαι τὸ ἱμάτιον, νῦν οὐ λέγει. *Junt.*

711. (719.) ΦΡΟΥΡΑΣ ΑΙΔΩΝ] οἱ φρουροῦντες ἐν τῷ πολέμῳ διὰ τὸ παραμυθεῖσθαι αὐτῶν τὴν ἀγρυπνίαν ᾖδον. καὶ οὕτως ἦν λεγόμενον ἐπὶ τῶν ἀγρυπνούντων, φρουρᾶς ᾄδειν. ΑΛΛΩΣ. ἐκ τοῦ παρεπομένου τοῖς φρουροῖς· εἰώθασι γὰρ ἑαυτοῖς ᾄδειν ἀποπερισπῶντες τὸν ὕπνον. φρουρᾶς ᾄδων, οἷον διαγρυπνῶν τὴν φρουράν. παρὰ δὲ τὴν λέξιν τὴν φρούδη τοῦτο πεποίηκε. δισσὴ δὲ ἡ γραφή. φρουρὸς ᾄδων ἀντὶ τοῦ συνεχῶς ᾄδων φρουρός. τὸ δὲ φρουρᾶς ᾄδων[1] ἀντὶ τοῦ φυλάττων, ἐπεὶ φύλακες ἦσαν τῶν τοῦ φροντιστηρίου θυρῶν. * ΑΛΛΩΣ. τὸ φρουρᾶς ᾄδειν παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀγρυπνούντων καὶ φροντιζόντων πάνυ λεγομένη. οἱ γὰρ ἐπιτραπέντες ἐν νυκτί τινα φυλακὴν ᾄδουσιν, ἵνα μὴ ὑπὸ τοῦ ὕπνου καταμαλθακισθέντες ἐκλίπωσιν ὃ φυλάσσουσιν. εἰκότως δ' ἐνταῦθα ἡ παροιμία ἐλήφθη· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐν τῇ κλίνῃ κείμενος οὐκ ἐκοιμᾶτο ἀλλ' ἐφρόντιζεν. ἀστείως δὲ πάνυ καὶ τὸ φροῦδος εἴρηκεν ὁ ποιητής, ἐκ τῶν δύο λέξεων συνθήκης, τοῦ φρουρᾶς καὶ τοῦ ᾄδων, σχηματίσας αὐτό. *Junt.* ἕνεκα. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀγρυπνούντων. *Gl. Br.*

716. (724.) ΑΠΟΛΩΛ' ΑΡΤΙΩΣ] ὑπὸ τῶν κόρεων δηλονότι. ἐπειδὴ Σωκράτης εἶπεν ἀπολεῖ, ὅ ἐστι μέλλεις ἀπολέσθαι, αὐτὸς λέγει ὅτι ἀπόλωλ' ἤδη.

717. (725.) ΠΕΡΙΚΑΛΥΠΤΕΑ] δεῖ σε, φησί, καλύψασθαι καὶ σκέψασθαι. ἐπεὶ οἱ εἰστείνοντες τὸν ὀφθαλμὸν ἀποπλανῶνται τὴν γνώμην.

719. (727.) ΚΑΠΑΙΟΛΗΜ'] ἀπαιόλημα γίνεται ἀπὸ τοῦ αἰόλλω, ὃ δηλοῖ τὸ ταχέως καὶ δίκην ἀέλλης κινῶ· ἀφ' οὗ Ὅμηρος αἰολοπώλους τοὺς Φρύγας καλεῖ, ἤγουν ταχυΐππους, ἢ ποικίλως ἱππαζομένους. *Junt.* ἀπάτη καὶ πανουργία. *Gl. Br.* ΚΑΠΑΙΟΛΗΜΑ] αἴολος ποικίλος ἢ εὐκίνητος, ἀπὸ τοῦ αἰολεῖν, ὅ ἐστι κινεῖν. *Gl. Victor.*

720. (728.) ΑΡΝΑΚΙΔΩΝ] ἀρνακὶς λέγεται τὸ τοῦ ἀρνὸς κώδιον. ἔπαιξε δὲ πρὸς τὸ ἀρνεῖσθαι. δέον εἰπεῖν τίς ἄν μοι περιβάλοι ἐξ ἀρνακίδων σισύραν, ἔπαιξε παρ' ὀνομάσας ἀπὸ τῶν ἀρνῶν καὶ τοῦ ἀρνεῖσθαι τὸ ἐξ ἀρνακίδων. τὸ δὲ ἀποστερητίδα ἅμα μὲν καὶ πρὸς τὸ ἀπὸ τοῦ ἀποστερεῖν τοὺς δανειστάς, ἅμα δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ περιβόλαιον. * ἀρνακὶς, τὸ τοῦ ἀρνὸς κώδιον. παίζει δὲ ἐνταῦθα, γνώμην ἐξ ἀρνακίδων εἰπὼν ἀποστερητίδα, ἤγουν γνώμην ἐξ ἀρνήσεως καὶ ἀποστερήσεως. ὤφειλε δὲ εἰπεῖν· τίς ἂν δῆτ' ἐπιβάλοι καὶ ἐπιθήσει σκέπασμα ἐξ ἀρνακίδων, ὡς ἂν γνώ-

[1] ἰδὼν Suidas.

μην εὕροιμι ἀποστερητικήν; ὁ δὲ παίξας οὕτως ἐξήνεγκεν. *Schol. Br.*

723. (731.) ΕΧΕΙΣ ΤΙ] ἐπειδὴ προεῖπεν αὐτῷ, ἀναρτήσας τὴν φροντίδα, ὡς ἐπὶ ὀρνιθοθήρου εἶπε τὸ ἔχεις. ὡς ἐπὶ τῶν ἀγρευόντων ἤτοι ὄρνιν ἢ ἰχθῦν, εἶπε τὸ ἔχεις τι· ἀναρτῆσαι γὰρ αὐτῷ ἐκέλευσε τὴν διάνοιαν καὶ τὴν φροντίδα. ΑΛΛΩΣ. χαριέντως τὸ ἔχεις τι, τῇ τῶν ἀγρευτῶν λέξει χρώμενος· τοῖς γὰρ ἁλιεῦσιν ἢ ὀρνιθαγρευταῖς οὕτω φασὶν, ἔχεις τι.

724. (732.) Η ΤΟ ΠΕΟΣ] παρεπιγραφή· δεῖ γὰρ αὐτὸν καθέζεσθαι ἔχοντα τὸ αἰδοῖον, καὶ μιμεῖσθαι τὸν δερμύλλοντα ἑαυτόν.

725. (733.) ΤΙ ΦΡΟΝΤΙΕΙΣ] φροντίζω, τὸ φροντίδα ἔχω, κοινῶς μὲν γενικῇ συντάσσεται, Ἀττικῶς δὲ μετὰ αἰτιατικῆς, ὡς ἐνταῦθα, ἢ ἐν τῷ, βολβοὺς ζητεῖτε; μὴ τοῦτο φροντίζετε. *Junt.*

727. (735.) ΑΥΤΟΣ Ο ΤΙ ΒΟΥΛΕΙ] διαβάλλει αὐτὸν ὡς μὴ παρέχοντα εὕρημα τοῖς μαθηταῖς.

730. (738.) ΣΧΑΣΑΣ] κατασπάσας, στήσας ἀτρεμήσας. καὶ Πίνδαρος "κώπην σχάσας" ἀντὶ τοῦ ἀτρεμήσας. ἔνιοι δὲ σχάσας ἀντὶ τοῦ ἁπλώσας. * ὄπισθεν μὲν ἔλεγε παθητικῶς σχασάμενος, νῦν δὲ σχάσας. ἔοικε δὲ ἀμφότερα ἐν χρήσει. ἔστι δὲ καὶ σχάζειν τὸ τέμνειν τὴν φλέβα, ὡς Ξενοφῶν "σχάζει τὴν παρὰ τῷ σφυρῷ[1] φλέβα." *Schol. Cant.* 3.

731. (739.) ΛΕΠΤΗΝ] ἀκριβῆ. ἔνθεν καὶ λεπτολόγος ἔρευνα.

732. (740.) ΔΙΑΙΡΩΝ] ἀκριβῶς καὶ ἐπιμελῶς καταμερίζων, περὶ οὗ τὴν σκέψιν ποιῇ· ἀναπτύσσων, δοκιμάζων καὶ διακρίνων τὰ πράγματα, οἷον διαίρεσιν αὐτῶν ποιῶν. ΑΛΛΩΣ. ὡς ἐπὶ τῶν μίμων,[2] ἐχρήσατο, ὡσεὶ ἔλεγε κατὰ κεφάλαιον ἐκζητῶν. * ὁ γὰρ σκεπτόμενος οὕτω διαιρεῖ τὴν βουλήν, οἷον, εἰ τόδε ποιήσω, τόδε ἀπαντήσει, καὶ εἰ τόδε, τόδε. *Junt. Victor.*

733. (741.) ΕΧ' ΑΤΡΕΜΑ] ἐφ' ἡσυχίας μένε, ὡς αὐτοῦ κινουμένου διὰ τοὺς κόρεις. * ΑΛΛΩΣ. ἰστέον ὅτι οἱ Ἀττικοὶ πάντα τὰ ἑνικά τε καὶ πληθυντικὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ῥημάτων καὶ τὰς τῶν ὀνομάτων δοτικὰς τῶν πληθυντικῶν συμφώνου καὶ φωνήεντος ἐπιφερομένου μετὰ τοῦ ν γράφουσιν, ὡς ἔστι σαφῶς συμβαλεῖν ταῖς τοῖς πάλαι σοφοῖς πεπονημέναις ἐντυγχάνοντα βίβλοις. οἱ δὲ Ἴωνες δίχα τοῦ ν. τούτοις οὖν καὶ ἀμφοτέροις οἱ ποιηταὶ παρακολουθοῦντες, καὶ δὴ καὶ τῇ ἀνάγκῃ τοῦ μέτρου ἑπόμενοι, πολλάκις συμφώνου μὲν ἐπιφερομένου μετὰ τοῦ ν γράφουσι, πολλάκις δὲ καὶ φωνήεντος ἐπιφερομένου δίχα τοῦ ν. τοιοῦτον δή τι τῇ τοῦ μέτρου ἀνάγκῃ καὶ ἐν τοῖς ν καὶ εἰς ς λήγουσιν ἐπιῤῥήμασι ποιεῖν εἰώθασιν, οἷον τὸ πρόσθεν, νέρθεν, ὑπένερθεν, τὸ οὕτως, αὖθις, πολλάκις, εὐθύς, ταχύς, ἀτρέμας, καὶ τοῖς ὁμοίοις. τοῦτο δὲ οὕτως ἔχον εὑρήσεις ἀκριβῶς σκοπῶν. *Junt.*

734. (742.) ΑΦΕΙΣ ΑΠΕΛΘΕ] ἔασον τὸ ἀπορούμενον, ἔπειτα πάλιν ἀνασκοπεῖν καὶ οἷον ἀνοίγειν ἀποπειρῶ. τὸ γὰρ ἀναζυγοῦν ἐστὶ τὸ ἔξωθεν ἀνοίγειν τὴν θύραν. ἔνιοι δὲ ΖΥΓΩΘΡΙΣΟΝ συνάρμοσον, σύμπλεξον. ΚΙΝΗΣΟΝ δὲ ΑΥΘΙΣ ἀντὶ τοῦ καὶ δεύτερον καὶ τρίτον ἐπίστησον· περὶ τῶν αὐτῶν ζυγοστάτησον, ἴσωσον.

735. (743.) ΚΙΝΗΣΟΝ ΑΥΘΙΣ] ὑποτίθεται πῶς δεῖ φροντίζειν καὶ τίνα τρόπον. φησὶ γάρ, ἐὰν ὑπεισέλθῃς, ἔτι μὴ ἀμελήσῃς, ἀλλὰ πολλάκις αὐτὸ μέτελθε, καὶ οὕτως εἰς ἓν συμφορήσας τὴν ἀρίστην γνώμην ἑλοῦ.

ΖΥΓΩΘΡΙΣΟΝ] ἀπὸ τοῦ ζυγὸς γίνεται καὶ τοῦ ἀθερίζω, τὸ ἀποδοκιμάζω, ζυγοαθέρισον, καὶ κατὰ συγκοπὴν τοῦ ε καὶ κρᾶσιν τοῦ ο καὶ α εἰς ω μέγα, ζυγώθρισον. *Junt.* σκόπησον, μελέτησον, μεταφορικῶς. *Gl. Br.*

736. (744.) Ω ΣΩΚΡΑΤΙΔΙΟΝ] ἐνθυμηθεὶς ἐξανίσταται βοῶν.

739. (747.) ΓΥΝΑΙΚΑ ΦΑΡΜΑΚΙΔ'] ὡς νῦν τὰς φαρμακίδας Θετταλὰς καλοῦσι. διαβάλλονται γὰρ οἱ Θετταλοὶ ὡς γόητες, καὶ μέχρι δὲ νῦν φαρμακίδες παρ' ἡμῖν αἱ Θετταλαὶ καλοῦνται. φασὶ δὲ ὅτι Μήδεια φυγοῦσα κίστην ἐξέβαλε φαρμάκων ἐκεῖ, καὶ ἀνέφυσαν. τὸ δὲ Θεττάλην Ἀττικοὶ βαρύνουσιν οἱ κατὰ Μένανδρον, ὡς δαμάλην.

741. (749.) ΛΟΦΕΙΟΝ] τὴν τοῦ κατόπτρου θήκην, ἢ τὴν θήκην τοῦ λόφου τῆς περικεφαλαίας. περιφερὴς δὲ αὕτη. * ΛΟΦΕΙΟΝ] ἀγγεῖον. *Gl. Br.*

742. (750.) ΩΣΠΕΡ ΚΑΤΟΠΤΡΟΝ] ὁ γὰρ τῆς σελήνης κύκλος στρογγυλοειδής, καθάπερ καὶ τὰ ἔσοπτρα. καὶ φασὶ τοὺς περὶ τὰ τοιαῦτα δεινοὺς οὕτω κατάγειν τὴν θεόν. ἔστι δὲ καὶ Πυθαγόρου παίγνιον διὰ τοῦ τοιούτου κατόπτρου. πληροσελήνου τῆς σελήνης οὔσης, εἴ τις ἔσοπτρον ἐπιγράψειεν αἵματι ὅσα βούλεται, καὶ προειπὼν ἑτέρῳ στῆναι κατόπιν αὐτοῦ, δεικνύοι πρὸς τὴν σελήνην τὰ γράμματα, κἀκεῖνος ἀτενίσαι ὁ πλησίον εἰς τὸν τῆς σελήνης κύκλον, ἀναγνοίη πάντα τὰ ἐν τῷ κατόπτρῳ γεγραμμένα ὡς ἐπὶ τῆς σελήνης γεγραμμένα.

744. (752.) ΜΗΚΕΤ' ΑΝΤΕΛΛΟΙ] πρὸς τὸ προειρημένον ὑπ' αὐτοῦ "δρῶν ἄγουσαν τὴν σελήνην εἰκάδας." * τελουμένης γὰρ σελήνης οἱ τόκοι ἐδίδοντο. εἰ γοῦν

[1] μηρῷ *Harl.* 5.

[2] νομισμάτων *Toupius.*

οὐκ ἀνατέλλοι, πῶς ἂν οἱ δανεισταὶ γνόντες τὸν μῆνα τελούμενον ἀπαιτήσαιεν τοὺς τόκους; *Junt.*

745. (753.) ΤΙΗΤΙ ΔΗ] παράλληλα. καὶ παρ' Ὁμήρῳ "τιητί δὴ λείπεσθαι ἄριστοι."

746. (754.) ΑΡΓΥΡΙΩΝ] οὕτως ἡ γραφὴ ἀργυρίων παρὰ Φρυνίχῳ κεῖται· ὅτι οἱ κωμικοὶ πληθυντικῶς φασίν, οἱ δὲ ῥήτορες ἑνικῶς. καὶ Σώφρων πληθυντικῶς "ἀργυρίων δεήσῃ."

747. (755.) ΠΡΟΒΑΛΩ] προθήσω, εἰς ὃ δεῖ σε μηχανὴν εὑρεῖν. *Junt.*

748. (756.) ΠΕΝΤΕΤΑΛΑΝΤΟΣ ΔΙΚΗ] κατηγορία πέντε σε δυναμένη ζημιῶσαι τάλαντα. Ἀττικῶς δὲ τοῦ ἀριθμοῦ τὸ πέντε ἐφύλαξε. * ΑΛΛΩΣ. ἰστέον ὅτι ἐν τοῖς δικασταῖς οἱ δανεισταὶ ἐρχόμενοι ἔλεγον ὡς ὁ δεῖνα αὐτοῖς ὀφείλει. εἶτα ὁ τοῦ δικαστηρίου γραμματεὺς ἔγραφε τοῦτο, καὶ μετὰ ταῦτα ὁ ὀφείλων καλούμενος ἀπῃτεῖτο τὸ δάνειον. *Junt.*

751. (759.) ΕΙΛΕ ΤΗΝ ΓΝΩΜΗΝ] εἱλῶ τὸ στρέφω παρὰ τοῖς κοινοῖς περισπωμένως, εἴλω δὲ βαρυτόνως, παρὰ τοῖς ποιηταῖς. *Junt.* στρέφε. *Gl. D. E.* ΕΙΛΕ] ἀπόκλειε. *Gl. A.*

752. ΥΠΟΧΑΛΑ] ὥσπερ ἀπὸ ὕψους τινὸς καταβίβαζε. *Schol. Cant.* 3.

753. (761.) ΜΗΛΟΛΟΝΘΗΝ] οὕτω γράφουσιν οἱ ἀκριβέστεροι. τινὲς δὲ λέγουσιν ὅτι ζωΰφιόν ἐστι χρυσίζον, κανθάρῳ ὅμοιον, ὃ λαμβάνοντες οἱ παῖδες ἀποδεσμοῦσι λίνῳ καὶ ἐκπεταννύουσιν. ΑΛΛΩΣ. τὸν χρυσοκάνθαρον. οὕτως οὖν, φησί, δῆσόν σου τὴν γνώμην, ἵν', ὅταν ἁρπάσῃς ἐκ τοῦ ἀέρος τὴν γνώμην, πάλιν ἐπισπάσῃ αὐτήν. * ΜΗΛΟΛΟΝΘΗΝ] χρυσοκάνθαρον, ζίναν. *Gl. Br.* εἶδος ζωϋφίου τινὸς παρὰ τὸν κάνθαρον, ὃ τοῖς ἄνθεσιν ἐπικαθέζεται. ταύταις οὖν εἰς παιδιὰν ἐχρῶντο Ἀθήνῃσι παῖδες. *Rav.*

756. (764.] ΤΟΙΣΙ ΦΑΡΜΑΚΟΠΩΛΑΙΣ] φαρμακοπῶλαι κυρίως οἱ τὰ φάρμακα πιπράσκοντες, τά τε λυσιτελοῦντα καὶ τὰ θανάσιμα. παρὰ τοῖς παλαιοῖς δὲ καὶ οἱ τοὺς τιμαλφεῖς (τουτέστι πολυτίμους) λίθους πιπράσκοντες φαρμακοπῶλαι ἐλέγοντο· οὐδεὶς γὰρ τῶν τοιούτων λίθων, ὃς οὐκ ἔχει καινοτέραν δύναμιν. *Junt.*

758. (766.) ΤΗΝ ΥΑΛΟΝ ΛΕΓΕΙΣ] κατασκεύασμά ἐστιν ὑάλου τροχοειδές, παχύ, εἰς τοῦτο τεχνασθέν, ὅπερ ἐλαίῳ χρίοντες καὶ θερμαίνοντες προσάγουσι θρυαλλίδα, καὶ οὕτως ἅπτουσι. τοῦτο οὖν, φησίν, εἰ ὑφάψαιμι διὰ τῆς ὑέλου, καὶ προσάγοιμι τῇ δέλτῳ τὸ πῦρ τῇ τοῦ γραμματέως, ἀφανίσαιμι τὰ γράμματα τῆς δίκης. ὅτι δὲ ὕαλος θηλυκῶς, καὶ διὰ τοῦ α· διὸ τὸ χ. Ὅμηρος δὲ οὐκ οἶδε τὸ ὄνομα, ἀλλὰ παρ' αὐτῷ καὶ τοῖς ἀρχαίοις ἤλεκτρος μέν ἐστιν, ὕαλος δὲ οὔ. * ΑΛΛΩΣ. ὕαλον ἡμεῖς μὲν ἀρτίως τὸ ἐκ βοτάνης τινὸς κεκαυμένης καὶ διὰ πυρὸς τηκόμενον εἰς κατασκευὴν ἀγγείων τινῶν λέγομεν. οἱ παλαιοὶ δὲ τὴν διαφανῆ λίθον, τὸν ἰδιωτικῶς λεγόμενον κρύον, ἐοικότα δὲ ὑάλῳ. *Junt.*

763. (771.) ΝΗ ΤΑΣ ΧΑΡΙΤΑΣ] οὐχ ἁπλῶς ὄμνυσι κατὰ τῶν Χαρίτων. ὄπισω γὰρ τῆς Ἀθηνᾶς ἦσαν γλυφεῖσαι αἱ Χάριτες ἐν τῷ τοίχῳ, ἃς ἐλέγετο ὁ Σωκράτης γλύψαι· τὸ γὰρ πρῶτον λιθογλύφος ἦν τὴν τέχνην. αἰνίττεται οὖν αὐτοῦ τοῦ Σωκράτους εἰς τὴν πρώτην τέχνην. * ΑΛΛΩΣ. τῷ μὲν φαινομένῳ ἀρεσκόμενος Σωκράτης δείκνυται τῷ τοῦ Στρεψιάδου νοήματι, καὶ ὄμνυσι τὰς Χάριτας ὅτι σοφῶς τοῦτο τὸ νόημα ἐπενόησε τὸ τῆς τοῦ χάρτου τεφρώσεως· Χαρίτων γὰρ ἔργα καὶ δῶρα σοφία. ἐσχηματισμένως δὲ τοῦ Σωκράτους καθάπτεται ὁ ποιητής, κωμῳδῶν τοῦτον ὡς λιθοξόον· Σωφρονίσκου γὰρ λιθοξόου ἦν υἱὸς Σωκράτης, καὶ τῆς λαξευτικῆς μετέσχε τέχνης, καὶ ἀνδριάντας λιθίνους ἐλάξευε, καὶ ἀγάλματα δὲ τῶν τριῶν Χαρίτων εἰργάσατο, Πειθοῦς Ἀγλαΐας καὶ Θαλείας· καὶ ἦσαν ὄπισθεν τῆς Ἀθηνᾶς ἐγγεγλυμμένα τῷ τοίχῳ. *Junt.*

ΟΙΜ' ΩΣ ΗΔΟΜΑΙ] τὸ οἴμοι καὶ ᾤμοι ποτὲ μὲν ἐπ' εὐφροσύνῃ κείμενον εὕρηται, ποτὲ δὲ ἐπὶ λύπης. καὶ ἐπ' εὐφροσύνῃ μὲν ὡς ἐνταῦθα, "οἴμ' ὡς ἥδομαι" καὶ "ᾤμοι σοφίας ἧς ἐμνήσθης," ἐπὶ δὲ λύπης ὡς τὸ "οἴμοι τάλας" καὶ "οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλα δείλαιος" καὶ "ᾤμοι μανίας τῆς σῆς πόλεώς τε." *Junt.*

764. (772.) ΔΙΑΓΕΓΡΑΠΤΑΙ) κατέξυσται, ἀνῄρηται, ἀπὸ τῆς τοῦ γραμματέως δέλτου, ὅπου αἱ δίκαι ἀνεγράφοντο καὶ αἱ εἰσαγωγαὶ τῶν δικῶν. * ἀπήλειπται, ἠφάνισται. *Gl. Br.*

766. (774.) ΑΝΤΙΔΙΚΩΝ] κατηγορῶν καὶ ἐναντιούμενος. τοῖς γὰρ γραψαμένοις καὶ μὴ ἀποδείξασιν ἐπεβάλλετο χρηματικὴ ζημία, καὶ εἰ μὴ κατὰ τὸ ὡρισμένον ἐξέτισεν, ὑπερήμερος γενόμενος ἐξέτιε τετραπλῆν. οἱ δὲ μὴ ἔχοντες τῖσαι καθείργνυντο εἰς τὸ δεσμωτήριον. πολλοὶ δὲ τοῦτο πεπόνθασιν, ὡς ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογείτονος. * ΑΠΟΣΤΡΕΨΑΙΣ] ἀποδιώξαις. ΑΝΤΙΔΙΚΩΝ] ἀντεγκαλῶν, ἀντιλέγων. *Gl. Br.*

773. ΥΘΛΕΙΣ] ληρεῖς, φλυαρεῖς. *Gl. Br.* ΥΘΛΕΙΣ] ὕθλος φλυαρία, μωρία, ληρό . . . . ΑΠΕΡΡ'] ἀποφθείρου, πορεύου μετὰ φθορᾶς. *Gl. Victor.* ΑΠΑΙΡΕ] ἄπελθε. *Gl. D.*

778. (786.) ΤΙΣ ΗΝ ΕΝ Ηι] ὡς ἐπιλανθανόμενος. θέλει δὲ εἰπεῖν τὴν κάρδοπον.

780. (788.) ΕΠΙΛΗΣΜΟΤΑΤΟΝ] ἔδει εἰπεῖν ἐπιλησμονέστατον. ΑΛΕΞΙΣ] δὲ ἐπιλήσμη φησὶ, Κρατῖνος δὲ ἐπιλησμοσύνη.

782. (790.) ΓΛΩΤΤΟΣΤΡΟΦΕΙΝ] τὴν γλῶτταν στρέφειν, δι' ἧς ἂν τοὺς δανειστὰς ἀποκρούσωμαι. *Junt. Victor.*

789. (797.) ΕΥΣΩΜΑΤΕΙ] ἐκ τοῦ ἐναντίου συγκατατίθεται· δέον γὰρ ἂν μανθάνειν τοιοῦτον ὑγιαίνοντα. εἰ μὴ ἄρα τοῦτο λέγει, ὅτι φοβοῦμαι αὐτόν. * ναὶ, ἄκων ἐπιτρέπω. *Gl. E.*

790. (798.) ΕΥΠΤΕΡΩΝ] ἀντὶ τοῦ εὐγενῶν, ἀπὸ τῶν ὀρνέων· ἢ κούφων, ὧν ὁ λογισμὸς ἵπταται. φρονουσῶν τὰ Κοισύρας, ἀντὶ τοῦ μεγάλα φρονουσῶν. εὐπτέρων δὲ τῶν εὐγενῶν· ἡ μεταφορὰ ἐκ τῶν ὀρνέων. ἢ τῶν μετεώρων καὶ ὑπερηφάνων. ἢ ἐπηρμένων. ὡς δραπέτας δὲ αὐτοὺς διαβάλλει. ἀσύμβουλοι δέ, φησίν, ὅτι καὶ ταχέως μεταβαλλόμενοι ἐπιθυμίας ἥττους ἁλίσκονται. *ΕΥΠΤΕΡΩΝ] εὐγενῶν, ἐπηρμένων. ΤΩΝ ΚΟΙΣΥΡΑΣ] ἐκ ταύτης γὰρ ἡ τούτου γυνὴ κατήγετο. *Gl. Br.* ἐκ ταύτης τῆς Κοισύρας ἡ τούτου γυνή. καὶ διὰ τοῦτο εὐγένιζεν ἑαυτήν. *Gl. D.*

791. (799.) ΑΤΑΡ ΜΕΤΕΙΜΙ] καὶ δὴ μετέλθω, μεταχειρίσομαι, εἴ πως δυνηθῶ πεῖσαι αὐτόν. *Junt. Victor.* ΜΕΤΕΙΜΙ] μετελεύσομαι. *Gl. Victor.*

792. ΕΞΕΛΩ] ἐξελάσω. *Gl. Br.*

794. (802.) ΑΡΑ Γ' ΑΙΣΘΑΝΕΙ] κορωνὶς καὶ εἴσθεσις χοροῦ μεσῳδικὴ κώλων διαφόρων δέκα. τούτων τὸ μὲν πρῶτον δίμετρον ἀντισπαστικὸν ἐκ διτροχαίου καὶ παλιμβακχείου, τὸ δεύτερον ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἀμφιβράχεος, τὸ τρίτον ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου δίμετρον βραχυκατάληκτον, τὸ τέταρτον δίμετρον ἐκ διτροχαίου καὶ ἀμφιβράχεος, τὸ πέμπτον τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἀδιαφόρου τῆς τελευταίας οὔσης. τὸ ἕκτον ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ἕβδομον ἐκ χοριάμβου καὶ διιάμβου δίμετρον. τὸ ὄγδοον χοριαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ἔνατον ὅμοιον τῷ ἕκτῳ, ἐχούσης ἀνάπαιστον τῆς ἀρχούσης. τὸ δέκατον χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν, εἴτ' οὖν ἐκ χοριάμβου καὶ βακχείου.

799. (807.) ΕΚΠΕΠΛΗΓΜΕΝΟΥ] ἀντὶ τοῦ ἐπαινοῦντος. λείπει δὲ τὸ σέ. οἱονεὶ ἐκπλήκτου καὶ μέγα φρονοῦντος. *ἐξεστηκότος καὶ ἄγαν προθυμουμένου. *Gl. E.*

800. ΕΠΗΡΜΕΝΟΥ] μετεώρου καὶ ἑτοίμου πᾶν ποιήσειν, ὃ ἂν κελεύῃς. *Gl. E.*

801. (809.) ΓΝΟΥΣ ΑΠΟΛΑΨΕΙΣ] οἱ λέγοντες τὸ γνοὺς ἀντὶ τοῦ αἴσθησιν λαβών, ἵνα συντάσσωσι τὴν γενικὴν, οὐ καλῶς λέγουσιν. ἐστὶ γὰρ αὕτη ἡ γενικὴ πρὸς τὸ ἀπολάψεις, οὕτω· σὺ δὲ ἀπολάψεις (ἀντὶ τοῦ ἀποκέρδησον) ταχέως ὅ τι πλεῖστον δύνασαι ἀνδρὸς ἐκπεπληγμένου καὶ φανερῶς ἐπηρμένου. εἶτα ὕστερον ἐπάξεις τὸ γνούς ἀντὶ τοῦ οὕτως ἔχοντα αὐτὸν νοήσας. ἔστι δὲ ἀπολάψεις ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ· δείκνυται γὰρ ἐκ τῆς κατασκευῆς, ὅτι τοῦτο αἱ Νεφέλαι αὐτῷ ἐπιτάττουσιν. *Junt. Schol. E.* ΑΠΟΛΑΨΕΙΣ] ἀποκέρδησον, ἐμφορηθῇς. *Gl. Br.*

ΑΠΟΛΕΨΕΙΣ] ἀπολεπίσεις. ἐὰν δὲ, ὡς τοῖς πολλοῖς, ἀπολάψῃς, ἐκπίῃ· ἀπὸ τῶν κυνῶν ἡ μεταφορὰ, ἢ ὅσα λάπτοντα πίνει. καταστρέφει δὲ εἰς τὸ ἀποκερδανεῖς ἢ ἀφαρπάσεις, ἀποσπάσεις. Ὅμηρος "λάψαντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσι μέλαν ὕδωρ."

802. (810.) ΦΙΛΕΙ ΓΑΡ ΠΩΣ] ἔθος ἔχει, συμβαίνει γὰρ ἄλλως ἀποβαίνειν ἢ προσδοκᾷ τις. ἀντὶ τοῦ εὐμετάβλητοί εἰσιν οἱ ἐξ ἐπιθυμίας ἀλόγου τινὶ συμβαλόντες. εὐμετάβλητοι γὰρ αἱ τῶν τοιούτων ἀνδρῶν γνῶμαι.

804. (812.) ΟΥΤΟΙ ΜΑ ΤΗΝ ΟΜΙΧΛΗΝ] κορωνὶς ἑτέρα ὁμοία, οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι οε', ὧν τελευταῖος "πρὸς πάντα τὰ δίκαι' ἀντιλέγειν δυνήσεται." ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς, καὶ ἑξῆς τὸ χοροῦ· ὤφειλε γὰρ κἀνταῦθα θεῖναι χορὸν, ἄχρις ἂν οἱ λόγοι ἐξέλθωσι.

805. (813.) ΚΙΟΝΑΣ] ὡς ἅπαντα καταφαγόντος τοῦ Μεγακλέους. ὡς εἰ ἔλεγε τὸν πλοῦτον. ἐμφαίνει δὲ διὰ τούτων ὡς οὐδὲν αὐτῷ κατελείφθη, εἰ μὴ ἡ αὐλὴ Μεγακλέους. λέγει δὲ ὅτι πάντα κατηναλωκὼς καταλέλοιπε τοὺς λίθους τῆς οἰκίας. αἰνίττεται οὖν εἰς τὴν ἀσωτίαν τοῦ υἱοῦ, ὅτι πάντα κατηνάλωσεν αὐτοῦ καὶ οὐδὲν ἔτι ὑπολείπεται. * ΑΛΛΩΣ. ἐντεῦθεν δῆλον ὅτι ἐν κίοσιν ἵστατο ὁ οἶκος αὐτοῦ. δείκνυται δὲ ὅτι μόνοι οὗτοι ὑπελείφθησαν αὐτῷ τῶν ἄλλων καταναλωθέντων παρ' αὐτοῦ. *Junt.*

807. (815.) ΟΥΚ ΕΥ ΦΡΟΝΕΙΣ] εἴ γε καὶ αὐτὸς ἐπετιμήθη ἐπὶ τούτοις παρὰ Σωκράτους, ταῦτα δὲ πειρᾶται τὸν υἱὸν διδάσκειν. καταγελᾷ δὲ αὐτοῦ ὡς μὴ δεόντως μήτε Δία ὀμνύντος μήτε νομίζοντος. τοῦ δὲ Δία τὸ α ἐκτείνεσθαί φησι Σύμμαχος Ἀττικῶς. ἐνδεῖ δὲ τὸ χ.

809. (817.) ΤΗΛΙΚΟΥΤΟΝΙ] οἷον τελείαν ἔχοντα τὴν ἡλικίαν καὶ ὀφείλοντα πάντα εἰδέναι.

811. (819.) ΑΡΧΑΙΚΑ] μωρά, εὐήθη, λῆρα. *ἀρχαῖοι οἱ μωροὶ ἐκαλοῦντο ἀπὸ τῶν ἐπὶ τοῦ Κρόνου ἐκείνων ἀρχαίων καὶ ἀπραγμόνων ἀνδρῶν. *Junt.*

814. (822.) ΟΠΩΣ ΔΕ ΤΟΥΤΟ] ὡς ἐπὶ τῶν φρονούντων [1] διδασκάλων, ὡς καὶ αὐτὸς παρηγγέλθη "νομίσαι δὲ ταῦτα χρὴ μυστήρια." *ΑΛΛΩΣ. τηρεῖ τὰς παραινέσεις ἃς παρῄνεσεν αὐτῷ πρότερον μαθητὴς Σωκράτους. ὅρα. *Gl. Br.*

815. (823.) ΙΔΟΥ ΤΙ ΕΣΤΙ] πλησιάσας αὐτῷ φησὶ τὸ ἰδού.

819. (827.) ΑΙΒΟΙ] γελῶν λέγει τὸ αἰβοῖ· ἔστι γὰρ ἐπίῤῥημα σχετλιαστικόν.

820. (828.) Ο ΜΗΛΙΟΣ] παρ' ἱστορίαν· Ἀθηναῖος γὰρ ὁ Σωκράτης. ἀλλ' ἐπεὶ Διαγόρας Μήλιος ὢν διεβάλλετο ὡς θεομάχος, καὶ τὸν Σωκράτη δὲ ὡς ἄθεον διαβάλλει, διὰ τοῦτο Μήλιον αὐτὸν ἔφη. ΑΛΛΩΣ. ὁ Μήλιος ἀντὶ τοῦ ὁ ἀσεβής. Ἀρισταγόρου γὰρ τοῦ Μηλίου μαθητὴς ὁ Σωκράτης. διεβέβλητο δὲ ἐπὶ ἀθείᾳ οἱ Μήλιοι ἀπὸ Διαγόρου, ὃς χρήματα παραθέμενός τινι καὶ ἀποστερηθεὶς εἰς ἀθείαν ἐτράπη· ἢ διότι Μῆλον ἐπολέμησαν Ἀττικοί. οἱ δὲ, ἐπειδή τις Ἀρισταγόρας διθυραμβοποιὸς ἐξωρχήσατο τὰ Ἐλευσίνια. οἱ δὲ Μήλιον τὸν καταπραΰνοντα τῇ διδαχῇ τὰς ψυχὰς τῶν Μηλίων. οἱ δὲ τὸν κομῶντα, τὸν δασύν. ΑΛΛΩΣ. Ο ΜΗΛΙΟΣ] τινὲς ἐξεδέξαντο τὸν τὰς τῶν εἰσιόντων ψυχὰς ὀξύνοντα πρὶν εἰσελθεῖν ἠγριωμένας, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀλόγων θηρίων· μῆλα γὰρ τὰ θρέμματα. οἱ δὲ εἰς τὸ δασὺ καὶ αὐχμηρὸν νοοῦσιν αὐτό. οἱ δὲ παρέλαβον οὕτως. Διαγόρας ὁ Μήλιος, ὃς τὸ πρότερον ἦν θεοσεβὴς, παρακαταθήκην ὑπό τινος ἀποστερηθεὶς ἐπὶ τὸ ἄθεον ἐξέδραμεν, ἐφ' ᾧ οἱ Ἀθηναῖοι ἀγανακτήσαντες τὴν Μῆλον ἐκάκωσαν. ΑΛΛΩΣ. Διαγόρας γέγονέ τις βλάσφημος εἰς τὸ θεῖον, Μήλιος. καί ποτε, φασίν, ἐν πανδοκείῳ εὑρεθεὶς, καὶ μὴ εὑρὼν ξύλα ἀλλ' ἄγαλμα Ἡρακλέους, ἄγε, φησί, τρισκαιδέκατον ἡμῖν ἐπιτέλει ἄεθλον καὶ ἕψησον τὸν φακόν. *ἄλλοι δέ φασιν ὡς οὗτος ὁ Διαγόρας διδάσκαλος ἦν Σωκράτους. *Schol. LB. Cant.* 2.

823. ΠΕΙΘΕΙΝ] οὐκ ἔστι τὸ πείθειν ἀντὶ τοῦ πείθεσθαι, ὥς τινές φασιν, ἵνα τὴν δοτικὴν συντάξωσιν· ἀλλ' ἔστιν ἡ τοιαύτη δοτικὴ πρὸς τὸ ἐλήλυθας, οὕτω· σὺ δὲ εἰς τοσοῦτον τῶν μανιῶν ἐλήλυθας ἀνδράσι χολῶσιν, ὥστε πείθειν αὐτοὺς σέ. τουτέστιν, οὕτω τῆς αὐτῶν μανίας μετέσχες, ὥστε καὶ πείθειν σε περὶ τῶν ματαίων. *Schol. C.*

825. (833.) ΥΠΟ ΤΗΣ ΦΕΙΔΩΛΙΑΣ] ὡς κομῶντας διαβάλλει τοὺς φιλοσόφους. ταῦτα δὲ ἐποίουν οἱ φιλόσοφοι διὰ καρτερίαν. ὁ δέ φησιν ὅτι οὐ διὰ ἀρετὴν ἐποίουν ἀλλὰ διὰ σμικρολογίαν. ἃ γοῦν ὑπ' ἐγκρατείας ἐποίουν οὗτοι, οὗτος ὑπὸ φειδωλίας φησίν. ἅμα δὲ δοκῶν ἐπαινεῖν ψέγει· ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν καρτερίας, εἶπε φειδωλίας.

828. (836.) ΚΑΤΑΛΟΥΕΙ ΜΟΥ] ἐντρυφᾷς, καταναλίσκεις τὴν περιουσίαν. τὸ δὲ καταλούει καταναλίσκεις εἰς λουτρά. ἤδη γὰρ ὥσπερ τεθνεῶτός μου καταλούει. ΑΛΛΩΣ. δαψιλῶς ἀναλίσκεις μου τὸν βίον, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐκχυνομένων ὑδάτων ἐν τοῖς βαλανείοις. ἢ ἐντρυφᾷς, ὡς καὶ τοῦ βαλανείου διὰ τρυφὴν ὄντος. ἐπεὶ ἔθος ἦν μετὰ τὴν ἐκκομιδὴν τοῦ νεκροῦ λούεσθαι τοὺς κατ' οἶκον καθαρμοῦ χάριν. *ΚΑΤΑΛΟΥΕΙ] δαπανᾷς, ἀφανίζεις. *Gl. Br.*

831. (839.) ΑΛΗΘΕΣ] ἐὰν μὲν προπαροξυτόνως, αὐτὸ τὸ ἀληθὲς λέγει, ἐὰν δὲ ὀξυτόνως, τὸ πρᾶγμα δηλοῖ τὸ μετέχον τῆς ἀληθείας.

834. (842.) ΟΙΜΟΙ ΤΙ ΔΡΑΣΩ] πρὸς τὸν πατέρα δικάσομαι, καὶ δείξας αὐτὸν μαινόμενον οὕτω τὴν μανίαν παύσω.

835. (843.) ΠΑΡΑΝΟΙΑΣ] ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ δικαστήριον εἰσαγαγὼν κατηγορήσω ὡς παραφρονοῦντος. *ΠΑΡΑΝΟΙΑΣ] παραφροσύνης. ΕΙΣΑΓΑΓΩΝ] εἰς δικαστήριον. ΕΛΩ] νικήσω, λαβῶ. *Gl. Br.*

836. (844.) ΣΟΡΟΠΗΓΟΙΣ] τουτέστι τοῖς ποιοῦσι σοροὺς τοῖς νεκροῖς. χλευάζει δὲ τὸν πατέρα ὡς πρεσβύτην καὶ γειτονεύοντα τῷ θανάτῳ. ΑΛΛΩΣ. τοῖς σοροποιοῖς, τοῖς τοὺς σοροὺς τῶν ἀποθνησκόντων ποιοῦσι. τουτέστιν ἄλλην ἴασιν οὐχ ἕξει ἢ τὸν θάνατον, καὶ δέον αὐτῷ πρὸς τὸ θανεῖν τὰ ἐπιτήδεια κατασκευάζειν. *τοῖς νεκροθάπταις· ἄξια γὰρ θανάτου πράττει. *Gl. Br.*

843. (851.) ΤΟΥΣ ΓΗΓΕΝΕΙΣ] διὰ τὸ ὠχροὺς καὶ νεκρώδεις εἶναι. ἢ ἀσεβεῖς καὶ θεομάχους, διὰ τοὺς γίγαντας. *γηγενεῖς αὐτοὺς καλεῖ, ὡς ὑπὸ γῆν διατρίβοντας, ὥσπερ μύας, ἢ ὡς ἀσεβεῖς καὶ θεομάχους· τοιοῦτοι γὰρ ἦσαν καὶ οἱ γίγαντες. *Schol. Br.*

847. (855.) ΚΑΤΑΠΕΦΡΟΝΤΙΚΑ] εἰς τοὺς φροντιστὰς ἠνάλωσα. ὡς εἰ ἔλεγε καταπεφρόνηκα. ἢ εἰς τὴν παίδευσιν καταδεδαπάνηκα. *τοῖς φροντισταῖς ἀφῆκα. *Gl. E.*

848. ΤΕΤΡΟΦΑΣ] κατέφαγες, ἐτράφης. *Gl. Br.*

849. (857.) ΩΣΠΕΡ ΠΕΡΙΚΛΕΗΣ] Περικλῆς πολλῶν ὄντων χρημάτων ἐν τῇ ἀκροπόλει, εἰς τὸν πόλεμον τὰ πλεῖστα ἠνάλωσε. φασὶ δὲ ὅτι καὶ λογισμοὺς διδοὺς, τάλαντα εἴκοσιν ἁπλῶς εἶπεν εἰς τὸ δέον ἀνηλωκέναι. φησὶ δὲ Ἔφορος ὅτι μετὰ ταῦτα μαθόντες οἱ Λακεδαιμόνιοι,

[1] ἐπὶ τούτῳ φθονούντων τῶν *Hermannus.*

Κλεανδρίδην μὲν ἐδήμευσαν, Πλειστοάνακτα δὲ ιε' ταλάντοις ἐζημίωσαν, ὑπολαβόντες δωροδοκήσαντας αὐτοὺς διὰ τὸ φείσασθαι τῆς λοιπῆς Ἀθηναίων γῆς ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Περικλέα, μὴ θελήσαντα γυμνῶς εἰπεῖν ὅτι δέδωκα τοῖς Λακεδαιμονίων βασιλεῦσι τὸ ἐνδεές. ΑΛΛΩΣ. Περικλῆς, Ἀθηναίων στρατηγὸς, χρήματα τοῦ δημοσίου λαβὼν εἰς τὸ κατασκευάσαι ὁλόχρυσον ἄγαλμα τῇ Ἀθηνᾷ, ἐλεφάντινον ποιήσας τὰ πολλὰ ἐσφετερίσατο, συμποιησάμενος μετὰ Φειδίου τοῦ πλάστου. ἐπεὶ δὲ κατακρινόμενος ὡς πλεῖστα ἀναλώσας, ἠρωτᾶτο ποῦ ἀνηλώθη, ὑπὸ μεγαλονοίας ἔλεγεν "εἰς τὸ δέον ἀνήλωσα." ΑΛΛΩΣ. Περικλῆς τοῖς ἐφόροις Λακεδαιμονίων Κλεάνδρῳ καὶ Πλειστοάνακτι χρήματα δέδωκεν ὑπερ προδόσεως, καὶ τούτων ἀπαιτούμενος ὑπὸ τῆς πόλεως λόγον, οὐκ ἀξιῶν ἑαυτόν τε καὶ τοὺς Λακεδαιμονίους καταισχύνειν, ἔλεγεν "εἰς τὸ δέον ἀνήλωσα." τοῦτο δὲ γνόντες Λακεδαιμόνιοι τὸν μὲν Κλεανδρίδην ἐφόνευσαν, τὸν δὲ Πλειστοάνακτα δεκαπέντε ταλάντοις ἐζημίωσαν, οἰηθέντες αὐτοὺς διὰ τὸ φείσασθαι τῆς λοιπῆς Ἀθηναίων γῆς δωροδοκήσαντας ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἀναχωρῆσαι.

850. (858.) ΕΙΤΑ ΤΩ ΠΑΤΡΙ] ἀντὶ τοῦ ἔχεις ἀπολογίαν ὅτι τῷ πατρὶ πειθόμενος ἐξήμαρτες. ὠφελήθητι καὶ ἁμάρτανε δι' ἐμέ. *ΙΘΙ ΒΑΔΙΖ'] πορεύου, παραγένου. *Gl. Victor.*

852. (860.) ΤΡΑΥΛΙΣΑΝΤΙ] ψελλίσαντι. ἀντὶ τοῦ ἄσημον ἀφιέντι φωνήν. ΗΛΙΑΣΤΙΚΟΝ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐκκλησιαστικόν. ἡλιαία δὲ τὸ δικαστήριον, διὰ τὸ ὑπαίθριον εἶναι καὶ τῷ ἡλίῳ βάλλεσθαι. οὐχ ἵστατο δὲ τῶν δικαστικῶν ὁ μισθός.

854. (862.) ΔΙΑΣΙΟΙΣ] ἑορτὴ τοῦ Διός. ΑΜΑΞΙΣ δὲ τὸ μικρὸν ἁμάξιον, ἢ πλακοῦντος εἶδος. *Διάσια, ἑορτὴ τοῦ Διὸς παρ' Ἀθηναίοις. ἁμαξὶς δὲ πλακοῦντος εἶδος, ἣν νῦν κοπτὴν φαμέν. Σύμμαχος δὲ τὸ μικρὸν ἁμάξιον· ταῦτα γὰρ τοῖς παιδίοις ἠγόραζον. *Rav.*

855. (863.) Η ΜΗΝ ΣΥ ΤΟΥΤΟΙΣ] προαναφωνεῖ αὐτῷ ἃ μέλλει ποιήσειν. ἀντὶ τοῦ λυπηθήσῃ ποτὲ, ἂν μάθω. τοῦτο δὲ λέγει πεισθεὶς τῷ πατρί. διὸ καὶ ὁ πατὴρ ἐπιφέρει ΕΥ γ' ΟΤΙ ΕΠΕΙΣΘΗΣ.

858. (866.) ΝΗΠΥΤΙΟΣ] ἀντὶ τοῦ νήπιος. ἐπεκτείνει δὲ τὸ ὄνομα ὁ Σωκράτης, ἵνα καταπλήξῃ τὸν νεώτερον νῦν εἰσελθόντα. *ΝΗΠΥΤΙΟΣ] ἄφρων, ἀνόητος. *Gl. Victor.*

860. ΤΡΙΒΩΝ] ἐκ τῶν κρεμαστῶν δηλονότι τετριμμένος εἴης ἀεὶ κρεμάμενος. λέγει δὲ τῶν ὀργάνων τῶν ἀστρονομικῶν καὶ γεωμετρικῶν. κρεμάθρα γὰρ ἐν τῷ φροντιστηρίῳ γράφεται, ἐπεὶ αὐτὸς ἐπὶ κρεμάθρας ἦν.

862. (868.) ΙΔΟΥ ΚΡΕΜΑΙΟ ΓΕ] διώκων ὁ Σωκράτης τῇ φωνῇ ἔριν μιμούμενος, ὅτι κακῶς τῷ στόματι εἶπε τὸ κρέμαιό γε.

863. (871.) ΚΑΙ ΤΟΙΣΙ ΧΕΙΛΕΣΙ ΔΙΕΡΡΥΗΚΟΣΙ] τῇ φωνῇ μιμούμενος ὁ Σωκράτης φησὶ διακεχηνόσι τοῖς χείλεσι. *διακεχηνόσι. *Gl. Br.*

865. (873.) ΚΛΗΣΙΝ] τὴν μαρτυρίαν. ΧΑΥΝΩΣΙΝ δὲ λύσιν τῶν δικῶν, καὶ οἷον ἀπάτην καὶ κενὰ ῥήματα ἀναπείθοντα τοὺς ἀκούοντας. ΑΛΛΩΣ. ΧΑΥΝΩΣΙΝ ΑΝΑΠΕΙΣΤΗΡΙΑΝ, ὅταν τοῦ ἀντιδίκου προβάλλοντος λόγους πιθανοὺς εἰς τοὐναντίον τις αὐτοὺς περιτρέψῃ καὶ χαύνους καὶ ἀσθενεῖς ποιήσῃ, διὰ τῶν λόγων αὐτοῦ ἀναπείσας τοὺς δικαστὰς ὡς ἄρ' ἀληθῆ λέγει.

866. (874.) ΚΑΙΤΟΙ ΤΑΛΑΝΤΟΥ] ἀξιοπιστεύονται ἀεὶ οἱ διδάσκαλοι, λέγοντες ἔλαττον τοῦδε οὐ λαμβάνω ἐπὶ τούτῳ τῷ ἀναγνώσματι. καὶ ἐπαγέλλονται προνοήσασθαι τῶν κοινῶν μαθημάτων, ὅσων προνοοῦσι μάλιστα.

867. (875.) ΘΥΜΟΣΟΦΟΣ ΕΣΤΙ] ἐκ φύσεως ἔχει σοφίαν. ἐκ τοῦ ἰδίου θυμοῦ σοφός, καὶ οὐκ ἐκ μαθήσεως.

871. (879.) ΣΙΔΙΩΝ] ἐκ τῶν λεπύρων τῶν ῥοιῶν. ἐκ μὲν τῶν δερμάτων τροχοὺς καὶ ἁμάξια, ὅταν δὲ καταφάγωσι τὰ ἐντός, ἐκ τῶν λεπύρων βατράχους γλύφουσιν. εἶτα τὸ ΠΩΣ ΔΟΚΕΙΣ θαυμάζων προφέρεται καθ' ἑαυτόν. βούλεται δὲ αὐτὸν ὡς ἐκ παιδὸς ἀποδεῖξαι εὐφυᾶ καὶ γλύφειν ἀστείως δυνάμενον.

872. ΜΑΘΗΣΕΤΑΙ] γνώσεται, ὅντινα δεῖ μαθεῖν. *Gl. E.*

873. ΤΟΝ ΗΤΤΟΝΑ] ὃς τἄδικα λέγων ἀνατρέπει τὸν κρείττονα. *Gl. Victor.*

879. (886.) ΧΩΡΕΙ ΔΕΥΡΙ. ΔΕΙΞΟΝ ΣΑΥΤΟΝ] διπλῆ κορωνὶς ἀποχωρησάντων ὑποκριτῶν. μέλος δὲ τοῦ χοροῦ οὐ κεῖται, ἀλλὰ γέγραπται μὲν ἐν μέσῳ ὁ χορὸς, καὶ ἕπεται εἴσθεσις ἀναπαιστικὴ τῶν ὑποκριτῶν, καὶ διὰ τὰ πρόσωπα οὐ τελείας ἔχει τὰς συζυγίας. ὑπόκειται δὲ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐν πλεκτοῖς οἰκίσκοις οἱ λόγοι δίκην ὀρνέων διαμαχόμενοι. τοῦ δὲ χοροῦ τὸ πρόσωπον ἐκλέλοιπεν, ἐπιγραφὴ δὲ φέρεται χοροῦ. ὁ δὲ κρείττων λόγος καὶ ὁ ἥττων διαλέγονται. ΑΛΛΩΣ. ΧΩΡΕΙ ΔΕΥΡΙ] εἴσθεσις διπλῆς κατὰ σχῆμα δικανικὸν ἐκ κώλων ἀναπαιστικῶν μέ, ὧν τὸ κη', τὸ λέ καὶ τὸ λθ' μονόμετρα ἀκατάληκτα, τὰ δὲ λοιπὰ πάντα δίμετρα ἀκατάληκτα, τῶν δύο προσώπων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δίμετρον κῶλον ἀποτελούντων, ὧν τὸ τελευταῖον "κλαύσει· τὴν χεῖρ' ἐπιβάλλεις," ἐφθημιμερές. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ κη' κῶλον τετράβραχυν ἔχει ἤτοι προ-

κελευσματικὸν τὸν πρῶτον πόδα ἀντὶ ἀναπαίστου· διαλύεται γὰρ ἡ μακρὰ τοῦ ἀναπαίστου εἰς δύο βραχείας, ὡς καὶ τοῦ ἰάμβου καὶ τοῦ τροχαίου καὶ τῶν λοιπῶν τετρασυλλάβων ποδῶν. ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.

881. ΙΘ' ΟΠΟΙ ΧΡΗΖΕΙΣ] τοῦτο ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου· "ἴθ' ὅποι χρῄζεις· οὐκ ἀπολοῦμαι τῆς σῆς Ἑλένης οὕνεκα."

882. ΕΝ ΤΟΙΣ ΠΟΛΛΟΙΣΙ] ἐνώπιον πολλῶν. *Gl. Br.* ἐνώπιον πολλῶν παρόντων. *Gl. Victor.*

885. (893.) ΓΝΩΜΑΣ ΚΑΙΝΑΣ] ὡς παρορωμένου τοῦ δικαίου παρὰ Ἀθηναίοις. διὸ καὶ μωροὺς αὐτοὺς εἶπεν.

887. ΔΙΑ ΤΟΥΤΟΥΣΙ] διαβάλλει τοὺς Ἀθηναίους ὡς ἀδικίᾳ χαίροντας, τὸ δὲ δίκαιον παρορῶντας. *Schol. E.*

895. ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΟΥΚ ΑΠΩΛΕΣΕ ΔΗΣΑΣ] τὸν πατέρα αὐτοῦ Κρόνον οὐκ ἔφθειρε δεσμεύσας. *Gl. Harl.* 5.

897. (904.) ΔΟΤΕ ΜΟΙ ΛΕΚΑΝΗΝ] ἵνα τὴν χολὴν ἐμέσω. ὡς ναυτιῶν ὑπὸ τῆς ἐκείνου ψυχρίας. ἢ ἵνα ἐμέσω· χολὴ γάρ μοι ἐπιπλέει διὰ τὰ αὐτοῦ ῥήματα. * ΧΩΡΕΙ] αὔξει, προβαίνει. *Gl. Br.*

898. ΤΥΦΟΓΕΡΩΝ] μάταιος γέρων, κενόδοξος. ΑΝΑΡΜΟΣΤΟΣ] ἀηδὴς, ἀνεπιτήδειος. *Gl. Br.* ἄρρυθμος, ἀηδὴς, ἄμουσος. *Gl. Victor.*

899. ΑΝΑΙΣΧΥΝΤΟΣ] ἀναιδής. *Gl. Victor.*

900. (907.) ΡΟΔΑ Μ' ΕΙΡΗΚΑΣ] ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ τὰ ὑπὸ σοῦ εἰρημένα ῥόδα ἐστί.

ΒΩΜΟΛΟΧΟΣ] κακοῦργος, ἀσεβὴς, παρὰ τοὺς λοχῶντας τὰ ἐν τοῖς βωμοῖς ἐπιτιθέμενα θύματα ἢ τοὺς θύσαντας, ἵνα αἰτήσαντες λάβωσί τι. βωμολοχία δὲ κυρίως ἡ περὶ τὸ ἐν παιδιᾷ ἡδύ, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν δευτέρῳ Ἠθικῶν. ὑπερβολή. βωμολόχοι τοίνυν οἱ ἐν τοῖς βωμοῖς ἐρχόμενοι, καὶ ἀντὶ τοῦ τὸ θεῖον εὐχαῖς ἐξιλεοῦν πολλοῖς τισὶ λόγοις χρώμενοι καὶ ματαίοις.

901. (908.) ΚΡΙΝΕΣΙΝ] ὡς ἀπὸ τοῦ τὸ κρίνος, κατὰ μεταπλασμόν. * ΚΡΙΝΕΣΙ] κρίνον κοινῶς, κρίνος Ἀττικῶς, καὶ κλίνεται τοῦ κρίνεος, νους. ἡ δοτικὴ τῶν πληθ. τοῖς κρίνεσίν ἐστι. ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ] πατροτύπτης. *Gl. Victor.*

903. (910.) ΠΡΟ ΤΟΥ Γ'] πρὸ τοῦ χρυσῷ. ΜΟΛΙΒΔΩι δὲ ἀτιμίᾳ· ὡς νυνὶ μᾶλλον τῶν κακῶν ἀνθούντων, διὸ καὶ ἐκεῖνος ἐπιφέρει "νῦν δέ γε κόσμος τοῦτ' ἔστιν ἐμοί."

906. (913.) ΔΙΑ ΣΕ ΔΕ ΦΟΙΤΑιΝ] τοῦ αὐτοῦ δεῖν πάντα εἶναί φασι τοῦ ἥττονος λόγου. οὐ θέλει γάρ, φησί, τὰ μειράκια διὰ τὴν σὴν εὐήθειαν φοιτᾶν ὡς μαθησόμενα τὰ χρήσιμα μαθήματα.

910. ΑΥΧΜΕΙΣ] πτωχεύεις. ΑΙΣΧΡΩΣ] ἀτίμως. *Gl. Victor.*

912. (919.) ΤΗΛΕΦΟΣ ΕΙΝΑΙ] διαβάλλει Εὐριπίδην ὡς πτωχὸν εἰσενεγκόντα τὸν Τήλεφον. τοῦτον γὰρ Εὐριπίδης ὡς πτωχὸν εἰσήγαγε· περὶ οὗ καὶ κωμῳδεῖται. ΑΛΛΩΣ. ὁ Τήλεφος βασιλεὺς ἦν Μυσίας, ὃν πλανηθέντων, ὅτε εἰς Τροίαν ἀπήρχοντο, τῶν Ἑλλήνων καὶ δῃούντων τὴν αὐτοῦ γῆν ἀντὶ τῆς Τροίας, Ἀχιλλεὺς ἔτρωσεν· καὶ πάλιν ἀποροῦντα τοῦ θεραπεύσοντος, τῆς Πυθίας "ὁ τρώσας ἰάσεται" ἀνελούσης, παραγενόμενον εἰς Θετταλίαν τῷ χρησμῷ πεισθεὶς θεραπείας ἠξίωσε. δυστυχήσαντα δὲ ὕστερον πεποίηκεν Εὐριπίδης ἐν δράματι πήραν ἔχοντα καὶ προσαιτοῦντα. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν ἄρτους καθαροὺς ἢ ξηροὺς τρώγων, Πανδελετείους γνώμας εἶπε, διαβάλλων αὐτὸν κατ' ἄμφω, καὶ ὡς ἄτιμον καὶ ὡς πανοῦργον· ἐπὶ γὰρ πανουργίᾳ διεβεβόητο ὁ Πανδέλετος. συκοφάντης δὲ ἦν καὶ φιλόδικος, γράφων ψηφίσματα. Πανδελετείους οὖν οὕτως εἶπεν, ἀντὶ ἄρτων πανουργίαν σιτούμενος. μέμνηται τοῦ Πανδελέτου καὶ Κρατῖνος Χείροσιν. οὗτος καὶ ψηφίσματα ἔγραψε. διαβάλλει δὲ τοὺς ῥήτορας ὡς ἐκ τῶν πτωχῶν πλουτοῦντας. * ΠΑΝΔΕΛΕΤΕΙΟΥΣ] δυστρόπους. ὁ Πανδέλιτος τῶν περὶ τὰ δικαστήριά ἐστι διατριβόντων συκοφαντῶν. *Rav.* παρ' ὑπόνοιαν ἀντὶ τοῦ ἄρτους. *Gl. Victor.*

918. (925.) ΛΥΜΑΙΝΟΜΕΝΟΝ] ἀντὶ τοῦ ἐνυβρίζοντα. οὕτως δὲ αὐτοῖς σύνηθες, οὐχὶ τὰ μειράκια λυμαινόμενον· πρὸς ὃ καὶ τὸ χ.

919. (926.) ΚΡΟΝΟΣ] ἀρχαῖος, λῆρος. * ἄφρων. *Gl. Br.* ΤΟΥΤΟΝ] τὸν Φειδιππίδην. ΚΡΟΝΟΣ] μωρὸς, ἀφυής. *Gl. Victor.*

923. ΕΠΙΒΑΛΛΕΙΣ] αὐτῷ. *Gl. Victor.*

924. (931.) ΠΑΥΣΑΣΘΕ ΜΑΧΗΣ] ἔκθεσις τῆς διπλῆς συστηματική, εἰς δύο περιόδους διῃρημένη ἐκ κώλων ὁμοίων ἀναπαιστικῶν ιε', ὧν τῆς πρώτης περιόδου κῶλα δίμετρα ἀκατάληκτα ε', καὶ ἐν ἐκθέσει ἕτερα δύο ὅμοια δίμετρα ἀκατάληκτα. τῆς δὲ δευτέρας περιόδου κῶλα ὀκτώ, ὧν τὸ πρῶτον μονόμετρον ἀκατάληκτον, τὰ ἑξῆς ἓξ δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ τελευταῖον ἐφθημιμερές, ὃ καλεῖται παροιμιακόν. ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ πρώτου συστήματος παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τοῦ δευτέρου δύο διπλαῖ, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος.

928. (935.) ΚΡΙΝΑΣ ΦΟΙΤΑι] ἀντὶ τοῦ φοιτήσῃ. ἐὰν δὲ ᾖ φοιτᾶν ἀπαρεμφάτως, λείπει ποιήσω· ὡς τὸ τὸν παῖδα φοιτήσω τῷ ἐλλογιμωτάτῳ. ΚΡΙΝΑΣ] ἐκλεξάμενος ἕνα ὑμῶν παρ' αὐτῷ. *Gl. Victor.*

937. (944.) ̔ΥΠ' ΑΝΘΡΗΝΩΝ] οὕτως οἱ ποιηταὶ τὰς μελίσσας συνεχῶς λέγουσιν. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης συγγενῆ τῇ μελίσσῃ τὴν ἀνθρήνην φησί. κοινότερον δὲ ἐπὶ τῶν μελισσῶν τὰς ἀνθρήνας λέγουσιν. ἔστι δὲ εἶδος μελίσσης, ὅμοιον σφηξί.

939. (946.) ΝΥΝ ΔΕΙΞΕΤΟΝ] εἴσθεσις μέλους χοροῦ προῳδική, στροφῆς λόγον ἔχουσα (ἔχει γὰρ καὶ ἀντιστροφὴν τὸ "ὦ καλλίπυργον σοφίαν") ἐκ κώλων χοριαμβικῶν διαφόρως κεκολλημένων δέκα, ὧν τὸ πρῶτον δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ χοριάμβου, τὸ δεύτερον ἐκ χοριάμβου καὶ ἀμφιβράχεος, τὸ τρίτον ἐκ διιάμβου καὶ χοριάμβου, τὸ τέταρτον ἐκ χοριάμβου καὶ βακχείου, τὸ πέμπτον ἀντιστρόφως τῷ πρώτῳ ἐκ χοριάμβου καὶ ἐπιτρίτου τρίτου, τὸ ἕκτον ἐξ ἀντισπάστου καὶ κρητικοῦ εἴτ' οὖν ἀμφιμάκρου, τὸ ἕβδομον χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ ὄγδοον ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἰάμβου, διὰ τὸ ἔχειν τὸν ὅλον πόδα τὸν τετρασύλλαβον καὶ τὸ ἥμισυ αὐτοῦ, τὰς δύο δηλαδὴ συλλαβὰς, ἡμιόλιον καλούμενον. τὸ ἔνατον ἐκ χοριάμβου καὶ διιάμβου. τὸ δέκατον ἐκ χοριάμβου καὶ ἀμφιβράχεος.

ΤΩ ΠΙΣΤΝΩ] οἱ θαῤῥοῦντες. ΦΡΟΝΤΙΣΙ] σκέψεσι. ΓΝΩΜΟΤΥΠΟΙΣ] ταῖς κατὰ νοῦν τυπουμέναις. *Gl. Br.*

943. (953.) ΑΝΕΙΤΑΙ] κεῖται, δέδοται. νῦν πρόκειται ἡμῖν ὑπὲρ ἁπάσης τῆς σοφίας κινδυνεῦσαι. ἤγουν παράστασις καταλέλειπται.

948. (958.) ΛΕΞΩ ΤΟΙΝΥΝ] εἴσθεσις διπλῆς περιοδικῆς ἀμοιβαίας μονοστροφικῆς ὑφ' ἓν, διὰ τὸ εἰς μῆκος ἐκτείνεσθαι τὴν περίοδον ἐκ στίχων ἀναπαιστικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν μζʹ, ὧν τελευταῖος "ἦρος ἐν ὥρᾳ χαίρων ὁπόταν πλάτανος πτελέᾳ ψιθυρίζῃ." τοῦτο δὲ τὸ μέτρον Ἀριστοφάνειον καλεῖται, ἐπεὶ εὐδοκίμησε λέγων, ὡς "ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια ἤσκουν καὶ σωφροσύνη νενόμιστο." τοῦτο οὖν ἄγαν Ἀριστοφάνης ἀπεδέχετο ὡς εὖ πεποιημένον. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.

950. ΓΡΥΞΑΝΤΟΣ] μουγγρίσαντος. *Gl. Br.*

951. (961.) ΕΙΣ ΚΙΘΑΡΙΣΤΟΥ] οὕτως Ἀττικοί. ἐσπούδαζον γὰρ περὶ τὴν κιθάραν οἱ Ἀθηναῖοι τότε μανθάνειν, μὴ φροντίζοντες τοῦ καλύπτεσθαι.

952. (962.) ΚΩΜΗΤΑΣ] τὸ χ, ὅτι κωμήτας τοὺς ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἀμφόδου καὶ τόπου ἔλεγεν.

ΚΡΙΜΝΩΔΗ] ἀντὶ τοῦ παχεῖαν σύστασιν ἔχοντα, παρὰ τοὺς κρίμνους· οὗτοι γὰρ παχύτεροι τῶν ἀλεύρων. κρίμνος γὰρ εἶδος ἀλεύρου. *ΚΡΙΜΝΩΔΗ] ψυχρότατα. *Gl. E.*

γράφεται καὶ κριμνώδη καὶ κρυμώδη. καὶ κριμνώδη μὲν ἤγουν μέγιστα καὶ παχέα δίκην κρίμνων ἤγουν κριθῶν. οἱ δὲ κρίμνον φασὶ τὸ παχύτερον τῶν ἀλεύρων· τὰ γὰρ παχύτερα τῶν ἀλεύρων καὶ πιτυρώδη καὶ κριθώδη. εἰ δὲ γράφεται κρυμώδη, ἀντὶ τοῦ ψυχρότερα. *Victor.* κρίμμα εἶδος ἀλεύρου, ἐξ οὗ ἡ παιπάλη γίνεται. τοῦτο ἄλευρον. *Rav.*

953. (963.) ΤΩ ΜΗΡΩ ΜΗ ΞΥΝΕΧΟΝΤΑΣ] ἀντὶ τοῦ ἀνειμένως ἑστῶτας, πρὸς τὸ μὴ θλίβειν τὸ μόριον. ἐκθλίβοντας τὰ αἰδοῖα ἐκ τοῦ συνέχειν τοὺς μηρούς.

954. (964.) ΠΑΛΛΑΔΑ] εἴδη ᾀσμάτων ἀμφότερα, τὸ "Παλλάδα περσέπολιν θεάν" καὶ τὸ "τηλέπορόν τι βόαμα." τὸ μὲν οὖν πρότερον Λαμπροκλέους εἶναί φασιν Ἀθηναίου, τοῦ Μίδωνος υἱοῦ. ἔχει δὲ οὕτως· "Παλλάδα περσέπολιν κλῄζω πολεμαδόκον ἁγνάν, παῖδα Διὸς μεγάλου δαμάσιππον." τὸ δὲ "τηλέπορόν τι βόημα" μὴ εὑρίσκεσθαι ὅτου πότ' ἐστίν· ἐν γὰρ ἀποσπάσματι εὑρεῖν Ἀριστοφάνη ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ. τινὲς δέ φασιν αὐτὸ Κυδίδου Ἑρμιονέως, "τηλέπορόν τι βόημα λύρας." ΑΛΛΩΣ. οὕτως Ἐρατοσθένης. Φρύνιχος αὐτοῦ τούτου τοῦ ᾄσματος μέμνηται ὡς Λαμπροκλέους ὄντος, τοῦ Μίδωνος υἱοῦ ἢ μαθητοῦ. ἔχει δὲ οὕτως· "Παλλάδα περσέπολιν, δεινὴν θεὸν ἐγρεκύδοιμον, ποτικλῄζω, πολεμαδόκον ἁγνὰν παῖδα Διὸς μεγάλου δαμάσιππον." καὶ κατὰ Λαμπροκλέα ὑποτίθησι κατὰ λέξιν. τὸ δὲ "τηλέπορον βόημα" Κυδίδου τοῦ Ἑρμιονέως κιθαρῳδοῦ, ἀπό τινος τῶν ᾀσμάτων, "τηλέπορόν τι βόαμα λύρας." *Η ΠΑΛΛΑΔΑ] ἀρχὴ ᾄσματος Φρυνίχου, ὡς Ἐρατοσθένης φησί. Φρύνιχος δὲ αὐτοῦ τούτου μνημονεύει ὡς Λαμπροκλέους ὄντος, "Παλλάδα περσέπτολιν κλῄζω πολεμαδόκον ἁγνάν." *Rav.*

955. (965.) ΤΗΝ ΑΡΜΟΝΙΑΝ] τὴν κιθάραν, ὡς συντόνου οὔσης τῆς παλαιᾶς ἁρμονίας, οὐκ ἀνειμένης, ὡς οἱ νέοι ἐπενόησαν.

956. (966.) ΚΑΜΨΕΙΕΝ] ἀντὶ τοῦ εἰ κακοηθεύσοιτο. κεκλασμένῃ τῇ φωνῇ τὴν ᾠδὴν ἀνενέγκοιτο, οἷον καταισχύνων τῷ μαλθακῷ τῆς φωνῆς. *ΒΩΜΟΛΟΧΕΥΣΑΙΤ'] φλυαρῆσαι. ΚΑΜΨΕΙΕΝ] ἐν κεκλασμένῃ τῇ φωνῇ τὴν ᾠδὴν προφέροι, παρηχήσειε παρήχησιν τοῦ μέλους. *Gl. Br.*

958. (967.) ΚΑΤΑ ΦΡΥΝΙΝ] ὁ Φρῦνις κιθαρῳδὸς Μιτυληναῖος. οὗτος δὲ δοκεῖ πρῶτος παρὰ Ἀθηναίοις κιθαρῳδικῇ

νικῆσαι Παναθήναια ἐπὶ Καλλίου ἄρχοντος. ἦν δὲ Ἀριστοκλείτου μαθητής. ὁ δὲ Ἀριστόκλειτος τὸ γένος ἦν ἀπὸ Τερπάνδρου, ἤκμασε δ' ἐν τῇ Ἑλλάδι κατὰ τὰ Μηδικά· παραλαβὼν δὲ τὸν Φρῦνιν αὐλῳδοῦντα κιθαρίζειν ἐδίδαξεν. ὁ δὲ Ἴστρος Ἱέρωνος αὐτόν φησι μάγειρον ὄντα σὺν ἄλλοις δοθῆναι τῷ Ἀριστοκλείτῳ. ταῦτα δὲ σχεδιάσαι ἔοικεν· εἰ γὰρ ἦν γεγονὼς δοῦλος καὶ μάγειρος Ἱέρωνος, οὐκ ἂν ἀπέκρυψαν οἱ κωμικοί, πολλάκις αὐτοῦ μεμνημένοι ἐφ' οἷς ἐκαινούργησε κλάσας τὴν ᾠδὴν παρὰ τὸ ἀρχαῖον ἔθος, ὡς Ἀριστοφάνης φησὶ καὶ Ἀριστοκράτης. καθὸ πρῶτος τὴν ἁρμονίαν ἔκλασεν ἐπὶ τὸ μαλθακώτερον. ἦν δὲ γύννις καὶ ψυχρός.

959. (968.) ΠΟΛΛΑΣ] πληγὰς δηλονότι.[1]

960. (969.) ΕΝ ΠΑΙΔΟΤΡΙΒΟΥ] εἰς τὸν τόπον ὅπου γυμνάζονται καὶ διατρίβουσιν οἱ παῖδες.

ΠΡΟΒΑΛΕΣΘΑΙ] τουτέστιν εὐκοσμίως καθεσθῆναι, ὡς μηδὲν τοῖς περιεστῶσιν ὑποδεῖξαι ἄκοσμον. * ἐνδύσθαι, περιβαλέσθαι. προαγαγεῖν, προτείνειν. *Gl. Br.*

961. ΑΠΗΝΕΣ] ἀναίσχυντον, ἀπαίδευτον. *Gl. Br.* - σκληρόν. *Gl. Victor.*

962. (971.) ΣΥΜΨΗΣΑΙ] ἀντὶ τοῦ συγχέαι τὴν κόνιν, ὡς μὴ σημεῖον ἢ τύπον ἀπολείπεσθαι ταῖς καθέδραις· ἐν γὰρ ψάμμῳ λεπτοτάτῃ ἐγυμνάζοντο. κατέψων δὲ τὸν τόπον ὅπου ἐκαθέζοντο, ἵνα μὴ σημεῖον τῆς ἥβης ἑαυτῶν καταλείψειαν τοῖς ἐρασταῖς. παρεγίνοντο γὰρ ὥστε γυμνοὺς ὁρᾷν τοὺς ἐρωμένους. * καθομαλίσαι τὴν κόνιν. *Gl. Br.*

963. ΕΙΔΩΛΟΝ] τύπον. ΤΗΣ ΗΒΗΣ] τῶν αἰδοίων. *Gl. Br.*

965. ΧΝΟΥΣ] χνοῦς τὰ λεπτὰ τῶν ἀχύρων, καὶ χνοῦς λέγεται τοῦ γενειᾷν ἀρξαμένου. *Victor.* ΜΗΛΟΙΣΙΝ] κυδωνίοις. *Gl. C.* προβάτοις. *Gl. Br.*

966. ΦΥΡΑΣΑΜΕΝΟΣ] μηκύνας τῇ μεταβολῇ. *Gl. Br.* μαλάξας, μολύνας. *Gl. Victor.*

967. ΠΡΟΑΓΩΓΕΥΩΝ] μαστροπεύων. *Gl. Br.*

968. (977.) ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΗΣ ΡΑΦΑΝΙΔΟΣ] ὡς θερμὸν καὶ διεγεῖρον πρὸς τὰ ἀφροδίσια παρῃτοῦντο ταῦτα. κεφάλαιον δὲ τὸ πρὸς τοῖς φύλλοις καυλῶδες. οὐκ ἔτεμον δὲ κατὰ μῆκος, ὡς νῦν, ἀλλὰ κατὰ κύκλον φησὶ διὰ τὴν κεφαλήν.

970. (979.) ΚΙΧΛΙΖΕΙΝ] ἀντὶ τοῦ λιπαροὺς ὄρτυγας τρώγειν, κίχλας ἐσθίειν. ἢ ἀτάκτως γελᾷν καὶ ἀμέτρως. * λιπαροὺς ὄρτυγας ἐσθίειν, ἤγουν κίχλας. ἄλλοι δὲ ἀτάκτως γελᾷν. *Rav.*

971. (980.) ΤΕΤΤΙΓΩΝ ΑΝΑΜΕΣΤΑ] ἀρχαῖον τὸ τοὺς τέττιγας ἀναπλέκειν, τουτέστι τοὺς κρωβύλους. ΑΛΛΩΣ. οἱ ἀρχαιότατοι τῶν Ἀθηναίων τέττιγας χρυσοῦς ἐν τοῖς τῶν τριχῶν πλέγμασιν εἶχον, διότι οἱ τέττιγες μουσικοὶ ὄντες ἀνάκεινται τῷ Ἀπόλλωνι, ὃς ἦν πατρῷος τῇ πόλει. τὰ δὲ Διπόλεια τῶν ἀρχαιοτάτων ἑορτῶν, τὰ καὶ Διάσια. τοὺς δὲ τέττιγας παρέλαβεν, ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ κατὰ τὴν ἀναπλοκὴν τῶν τριχῶν χρυσῷ ἐχρῶντο τέττιγι, τεκμήριον ὅτι αὐτόχθονες ἦσαν οἱ Ἀθηναῖοι ὡς οἱ τέττιγες. καὶ Θουκυδίδης "καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς τῶν εὐδαιμόνων οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνάς τε λινοῦς ἐπαύσαντο φοροῦντες, καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐν ἔρσει κρωβύλων ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν."

972. (981.) ΚΗΚΕΙΔΟΥ] ἀρχαῖος διθυραμβοποιός, οὗ μέμνηται Κρατῖνος ἐν Πανόπταις. ΚΥΚΗΔΟΥ] Κυκήδης παλαιὸς ἦν ποιητής, ἀφελὴς καὶ ἄχαρις. *Schol. LB.* τὰ δὲ Βουφόνια παλαιὰ ἑορτή, ἥν φασιν ἄγεσθαι μετὰ τὰ μυστήρια, ὅτε καὶ βοῦν θύουσιν εἰς ὑπόμνησιν τοῦ πρώτου φονευθέντος βοὸς ἐν ἀκροπόλει, ἁψαμένου τοῦ πελάνου ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Διονυσίων.[2] ΑΛΛΩΣ. ἑορτὴ Ἀθηναίων πάνυ ἀρχαία. ἐν γὰρ τοῖς Διπολείοις φασὶ βοῦν τὸ πόπανον καταφαγεῖν τὸ παρεσκευασμένον πρὸς τὴν θυσίαν, Βαύλωνα[3] δέ τινα, ὡς εἶχε, τῷ πελέκει ἀποκτεῖναι τὸν βοῦν, καθὰ καὶ Ἀνδροτίων μέμνηται διὰ τῆς τετάρτης.

973. (982.) ΜΑΡΑΘΩΝΟΜΑΧΟΥΣ] τοὺς ἐν Μαραθῶνι τροπωσαμένους τὴν Δαρείου στρατιάν, ἣν Δᾶτις ὁ τούτων στρατηγὸς ἤγαγεν οὖσαν περὶ πεντήκοντα μυριάδας. τὸ δὲ ἐντετυλίχθαι τὸ ἐναντίον τῷ γυμνοῦσθαι. οὐκ ἐγκεκαλύφθαι.

975. (984.) ΩΣΤΕ Μ' ΑΠΑΓΧΕΣΘΑΙ] τότε δηλονότι. *Gl. Br.* πνίγεσθαι. *Gl. D.*

ΟΡΧΕΙΣΘΑΙ] ὠρχοῦντο γὰρ ἐν ὅπλοις ἐν τοῖς Παναθηναίοις οἱ παῖδες. διὰ δὲ τὸ ἀπρεπές, φησί, προέχοντες τῶν αἰδοίων τὴν ἀσπίδα. ὡσανεὶ τούτων ἐν τῇ πομπῇ ἀσπιδοφορούντων διὰ τὸ ἐπικαλύπτεσθαι τὴν αἰσχύνην. ηὔξησε δὲ τὴν διαβολὴν εἰς τὴν ἀσπίδα τῆς θεοῦ.

976. (985.) ΤΗΣ ΚΩΛΗΣ] τοῦ ποδός· ἕτεροι δέ φασι τοῦ αἰδοίου. *Gl. Br.*

ΤΡΙΤΟΓΕΝΕΙΗΣ] εἶδος ὀρχήσεως, ἣ καλεῖται ἐνόπλιος. διὰ δὲ τὸ εἰς Ἀθηνᾶν ταύτην τελεῖσθαι Τριτογένεια κέκληται· τριτὼ γὰρ ἡ κεφαλὴ παρ' Αἰολεῦσιν, ἐγεννήθη δὲ Ἀθηνᾶ ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διός. ἐτέλουν δὲ ταύτην τὴν ὄρχησιν οἱ πρότερον μὲν ὡπλισμένοι καὶ τὴν ἀσπίδα ἐν

[1] πληγάς. πολλὰς δ. *Ald.* [2] διπολίων *Suidas.* [3] Θαύλωνα *Suidas.*

πλαγίῳ φέροντες· οἱ ὕστερον δὲ ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν ἔφερον. σημειωτέον δέ φασι τὴν σύνταξιν· πρῶτον γὰρ πληθυντικῶς εἰπὼν εἰς ἑνικὸν ἀποδέδωκεν. ἐν δὲ τοῖς παλαιοῖς τῶν ἀντιγράφων ΑΜΕΛΕΙ ΤΗΣ ΤΡΙΤΟΓΕΝΕΙΗΣ εὕρηται.

978. ΜΙΣΕΙΝ ΑΓΟΡΑΝ] ἐνταῦθα γὰρ οἱ πανοῦργοι διατρίβουσιν. ΒΑΛΑΝΕΙΩΝ ΑΠΕΧΕΣΘΑΙ] πάνυ γὰρ οἱ πόρνοι λουτροῖς ἐχρῶντο. *Gl. E.*

980. ΥΠΑΝΙΣΤΑΣΘΑΙ] ὑπαναχωρεῖν. *Gl. Br.* ΠΡΟΙΟΥΣΙ] προερχομένοις. *Gl. D.*

981. (990.) ΜΗ ΠΑΡΑ ΤΟΥΣ ΣΕΑΥΤΟΥ] ἀντὶ τοῦ μὴ παρὰ γνώμην τῶν σῶν γονέων, ὅπερ μέλλει μολύνειν τὴν αἰδῶ.

982. (991.) ΟΤΙ ΤΗΣ ΑΙΔΟΥΣ] εἴπερ μέλλεις τῆς αἰδοῦς τὰ ἀγάλματα πληρώσειν. γράφεται δὲ καὶ ἀφανίζειν. *τῆς αἰδοῦς ἄγαλμα, ἡ αἰδὼ περιφραστικῶς. ΑΓΑΛΜ' ΑΝΑΠΛΑΣΣΕΙΝ] τύπον ἐργάσεσθαι. *Gl. E.* ΑΝΑΠΛΗΣΕΙΝ] τυπώσειν, ἐργάσασθαι. *Gl. C.* ΑΝΑΠΛΑΣΣΕΙΝ] ποιήσειν τύπωσιν. *Gl. LB.* ΑΝΑΠΛΗΣΕΙΝ] πληρώσειν. *Gl. Victor.* ΑΝΑΠΛΑΣΕΙΝ] ἤγουν τυπώσειν, ἐργάζεσθαι. *Victorius, ex vetusto codice.*

ΟΤΙ Μ. ΤΗΣ ΑΙΔΟΥΣ ΤΑΓ. ΑΝΑΠΛΗΣΕΙΝ] ἐμὲ τὸν κρείττω λόγον αἱροῦ φησί· καὶ ἐπιστήσῃ τὸ καὶ τό· τὸ δ' αἴτιον τῆς ἐπιστήμης ταύτης, ὅτι μέλλεις ἐπιμελήσεσθαι καὶ τιμήσειν τὴν αἰδῶ, εἰ ἐμὲ αἱρῇ καὶ τὸ ἄγαλμα αὐτῆς ἀναλαβὼν ὡς ἀμελούμενον τελειώσειν ἐν σεαυτῷ δηλονότι, ὥσπερ εἰ καὶ ἄλλου οὑτινοσοῦν θεοῦ ἄγαλμα ἐν τῇ σῇ καρδίᾳ ἔστησας ὥστε σέβειν αὐτό. τούτῳ ὅμοιον καὶ Δημοσθένης φησὶν ἐν τούτοις· "δίκης καὶ εὐνομίας καὶ αἰδοῦς εἰσὶ πᾶσιν ἀνθρώποις βωμοί· οἱ μὲν κάλλιστοι καὶ ἁγιώτατοι ἐν αὐτῇ τῇ ψυχῇ ἑκάστου καὶ τῇ φύσει· οἱ δὲ καὶ κοινοὶ τοῖς πᾶσι τιμᾷν ἱδρυμένοι." *Manuel Moschopulus.*

983. ΕΙΣΑΓΕΙΝ] ἑαυτόν. *Gl. E.*

984. (993.) ΜΗΛΩι ΒΛΗΘΕΙΣ] ἀντὶ τοῦ ἔρωτι· μηλοβολεῖν γὰρ ἔλεγον τὸ εἰς ἀφροδίσια δελεάζειν, ἐπεὶ καὶ τὸ μῆλον Ἀφροδίτης ἐστὶν ἱερόν. *ΑΠΟΘΡΑΥΣΘΗιΣ] ἀποπέσῃς. *Gl. Br. Victor.*

985. ΙΑΠΕΤΟΝ] ἀρχαῖον, μωρόν. *Gl. Br.* ἀρχαῖον, μωρὸν καὶ ὑπέργηρων. ὁ γὰρ Ἰαπετὸς θεὸς ἦν πρὸ τοῦ Κρόνου. *Gl. Victor.*

986. ΜΝΗΣΙΚΑΚΗΣΑΙ] εἰς μνησικακίαν ἐμβαλεῖν. *Gl. Victor.* ΕΝΕΟΤΤΟΤΡΟΦΗΘΗΣ] ὥσπερ νεοσσὸς ἐτράφης. *Gl. Br.* ἐτράφης δίκην νεοττῶν. *Gl. Victor.*

988. (997.) ΤΟΙΣ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ] οὗτοί εἰσι Τελέσιππος, Δημοφῶν, Περικλῆς, διαβαλλόμενοι εἰς ὑωδίαν. καὶ Εὔπολίς φησιν ἐν Δήμοις "Ἱπποκράτους τε παῖδες ἐμβόλιμοί τινες, βληχητὰ τέκνα κοὐδαμῶς τοῦ' τρόπου."

ΒΛΙΤΟΜΑΜΑΝ] μωρόν· τὸ γὰρ βλίτον μωρὸν εἶναι δοκεῖ λάχανον. εἰκότως δὲ εἶπε καλοῦσι, καὶ οὐ καλέσουσι πρὸς τὸ εἴξεις. διότι μὲν γὰρ ἅπαξ ἔμελλεν ὅμοια πείσεσθαι, εἴξεις εἶπε· διότι δὲ μετὰ τὴν ὁμοίωσιν οὕτως ἀεὶ ἔμελλε καλεῖσθαι, καλοῦσιν εἴρηκε. *ΒΛΙΤΟΜΑΜΜΑΝ] μαλακογνώμονα. *Gl. Victor.*

990. (999.) ΤΡΙΒΟΛΕΚΤΡΑΠΕΛΑ] ἐκ τοῦ τρίβειν καὶ ἐκτράπελος σύγκειται, ἀντὶ τοῦ σκληρὰ καὶ ἀπαίδευτα καὶ ἀπόβλητα καὶ ἀνώμαλα. *οὐδαμινά, φευκτά. *Gl. Br.*

991. (1000.) ΓΛΙΣΧΡΑΝΤΙΛΟΓΕΞΕΠΙΤΡΙΠΤΟΥ] ἐκ τοῦ γλίσχρου καὶ ἀντιλογίας πεποιημένου, τοῦ καὶ δυναμένου ἐπιτρίψαι. *γλίσχρου καὶ ἀντιλογίαν ἔχοντος κατατετριμμένην. *Gl. Br.*

992. (1001.) ΕΙΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ] ἐνταῦθα γὰρ διέτριβον οἱ φιλόσοφοι. ἦν γὰρ καὶ γυμνάσιον, ἀπὸ Ἑκαδήμου τινός, καταλείψαντος τὴν κτῆσιν ἑαυτοῦ πρὸς ἐπισκευὴν τοῦ τόπου. περὶ αὐτὸν δ' ἦσαν αἱ ὄντως ἱεραὶ ἐλαῖαι τῆς θεοῦ, αἳ καλοῦνται μορίαι· ἐξ ὧν τὸ ἔλαιον τῶν Παναθηναίων. τὸν δὲ στέφανον τοῦ καλάμου προέκρινεν ὡς ἀπλούστερον ὄντα καὶ ἀπερίεργον, ἢ ὅτι αὐτῷ στέφονται οἱ Διόσκουροι.

ΥΠΟ ΤΑΙΣ ΜΟΡΙΑΙΣ] αἱ ἱεραὶ ἐλαῖαι τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῇ ἀκροπόλει μορίαι ἐκαλοῦντο. λέγουσι γὰρ ὅτι Ἁλιρρόθιος ὁ παῖς Ποσειδῶνος ἠθέλησεν ἐκκόψαι αὐτάς, διὰ τὸ τῆς ἐλαίας εὑρεθείσης κριθῆναι τῆς Ἀθηνᾶς τὴν πόλιν· ὁ δὲ ἀνατείνας τὸν πέλεκυν καὶ ταύτης ἀποτυχὼν ἔπληξεν ἑαυτὸν καὶ ἀπέθανε. καὶ διὰ τοῦτο μορίαι αἱ ἐλαῖαι ἐκλήθησαν. ἢ διὰ τὸ πάντα ἄνθρωπον κεκτημένον ἐλαίας ἀναγκάζεσθαι μέρος τι παρέχειν εἰς τὰ Παναθήναια· κέραμον γὰρ ἐλαίου ἐλάμβανον οἱ νικῶντες. ἐπεφύτευτο δὲ ἐν τῷ γυμνασίῳ τὸ δένδρον. ἔθος δὲ ἦν τοῖς ἀσκουμένοις ἀλειψαμένοις ἐν τῷ ἡλίῳ τρέχειν. *ΑΛΛΩΣ. ἡττηθεὶς τῆς Ἀθηνᾶς ὁ Ποσειδῶν ἐπὶ τῇ τῆς ἐλαίας ἐπιδείξει, ἔπεμψε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἁλιρρόθιον ταύτην τεμοῦντα. ὁ δὲ ἀνατείνας τὸν πέλεκυν ταύτης μὲν ἠστόχησε, τὸν δὲ πόδα αὐτοῦ πλήξας ἐτελεύτησε, καὶ οὕτω μορία ἡ ἐλαία ἐκλήθη ὡς μόρου παρεκτική. ἦν δὲ ἡ Ἀκαδημία σχολεῖόν τι ἐν Ἀθήναις, ἐλαίαις καὶ ἄλλοις τισὶ δένδρεσι κατάσκιον. *Junt. Victor.*

993. (1002.) ΚΑΛΑΜΩι ΛΕΥΚΩι] λιτὸς γὰρ καὶ ἀπερίεργος ὁ τοιοῦτος στέ-

' τοῦ νῦν *Kusterus*, τοῦ 'μοῦ *Brunckius.*

φανος. ἦν δὲ τῶν Διοσκούρων ἴδιον στεφανοῦσθαι καλάμῳ.

994. (1003.) ΜΙΛΑΚΟΣ] εἶδος βοτάνης. παρέμιξε τὸ ἀπραγμοσύνης. ἀπραγμοσύνη δὲ φυτὸν, ὡς Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς, ἐν Ἀκαδημίᾳ φυόμενον. ἡ λεύκη δὲ ὁμοία πλατάνῳ. ΑΛΛΩΣ. ἀπραγμοσύνη εἶδος ἄνθους οἷον πάσης εὐωδίας ὄζων καὶ ἀσφαλείας. ἢ ἀπραγμοσύνης ἀντὶ τοῦ πολυπραγμοσύνης. τὸ δὲ ΨΙΘΥΡΙΖΕΙ ἀντὶ τοῦ ἀνέμου πνέοντος μαλακοῦ καὶ ἠρέμα διὰ τῶν φύλλων εἰσιόντος ὥσπερ προσλαλεῖ τὰ δένδρα, ὅπερ ψιθυρίζειν λέγεται. καὶ Θεόκριτος "ἀδύ τι τὸ ψιθύρισμα." *ΦΥΛΛΟΒΟΛΟΥΣΗΣ] τὰ φύλλα ῥιπτούσης. *Gl. Victor.*

996. (1005.) ΗΝ ΤΑΥΤΑ ΠΟΙΗιΣ] ἔκθεσις τῆς διπλῆς ἐκ κώλων ὁμοίων ἀναπαιστικῶν δεκαπέντε, ὧν τὰ μὲν ιγ′ δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ τεσσαρακαιδέκατον μονόμετρον, ὃ παρατέλευτον ὀνομάζεται, τὸ τελευταῖον ἐφθημιμερὲς, ὃ καλεῖται παροιμιακὸν, ὡς εἴρηται. ἐπὶ τῷ τέλει δυο διπλαῖ, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος τοῦ κώλου, ἔξω νενευκυῖαι.

1000. (1009.) ΓΛΩΤΤΑΝ ΒΑΙΑΝ] σωφροσύνης ξύμβολον. οἷον μὴ φλυαρολογεῖν. τὸ δὲ ΠΥΓΗΝ ΜΕΓΑΛΗΝ ἢ γέλωτος χάριν, ἢ διὰ τὴν τροφὴν ἕξεις πυγὴν μεγάλην. ΠΟΣΘΗ δὲ τὸ μόριον τοῦ ἀνδρός. αἰνίττεται δὲ εἰς τοὺς Ἀθηναίους. *ΠΟΣΘΗΝ] ψωλήν. *Gl. Br.*

1003. (1012.) ΧΡΟΙΑΝ ΩΧΡΑΝ] διὰ τὴν ἀταξίαν. *ΩΧΡΑΝ] κίτρινον. *Gl. Br.*

1004. ΜΙΚΡΟΥΣ] γράφεται καὶ λεπτοὺς, καὶ λευκούς, οἷοι τῶν ἀγυμνάστων καὶ ἀργῶν.

1006. ΚΩΛΗΝ] μηρόν. *Gl. Br.*

1015. ΨΗΦΙΣΜΑ ΜΑΚΡΟΝ] τὸ ἐκ πολυλογίας συγκείμενον. ἀντὶ τοῦ μεγάλῳ ψηφίσματι γράψεις. *δικοῤῥαφίαν. *Gl. Br.*

1010. (1018.) ΤΗΣ ΑΝΤΙΜΑΧΟΥ] οὗτος ὡς κίναιδος καὶ εὔμορφος καὶ θηλυμανὴς κωμῳδεῖται. δεύτερος ὁ ἐπὶ πονηρίᾳ κωμῳδούμενος· τρίτος ὁ Ψακὰς λεγόμενος· τέταρτος ὁ τραπεζίτης, οὗ μέμνηται Εὔπολις ἐν Δήμοις· πέμπτος ἱστοριογράφος. τάχα δὲ ὁ αὐτός ἐστι τῷ εὐμόρφῳ. *οὗτος λίαν πόρνος ἦν. *Gl. Br.*

1012. (1020.) Ω ΚΑΛΛΙΠΥΡΓΟΝ] ἑτέρα εἴσθεσις μέλους χοροῦ μεσῳδικὴ ἀντίστροφος, ὁμοία τῇ προῤῥηθείσῃ στροφῇ, ἐκ κώλων χοριαμβικῶν ἐπιμεμιγμένων, ὡς τὰ τῆς στροφῆς καθ᾽ ἕκαστον ἐχόντων δέκα, πλὴν τοῦ πέμπτου ἐξ ἐπιτρίτου καὶ διιάμβου συγκειμένου, καὶ τοῦ ἑβδόμου ἐκ χοριάμβου ἰάμβου καὶ ἀντισπάστου. ἐν ἐκθέσει δὲ στίχοι δύο ἰαμβικοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ, ὅμοιοι τοῖς ἑξῆς. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ ἔξω νενευκυῖαι, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος.

1016. ΑΝΗΡ] οὗτος, ἤγουν ὁ δίκαιος. *Gl. Victor.*

1017. ΔΕΙΝ] χρείαν εἶναι. *Gl. Victor.*

1019. (1032.) ΚΑΙ ΜΗΝ] εἴσθεσις ἑτέρας διπλῆς ἀμοιβαίας ἐκ στίχων ἰαμβικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν μθ′, ὧν τελευταῖος "ἕξει τίνα γνώμην λέγειν τὸ μὴ εὐρύπρωκτος εἶναι." τὸ δὲ μέτρον Ἱππωνάκτειον. ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.

1020. ΣΥΝΤΑΡΑΞΑΙ] ἀνατρέψαι. *Gl. Victor.*

1021. (1034.) ΕΓΩ ΓΑΡ ΗΤΤΩΝ] ὅτι ποιῶ αὐτοὺς ἡττηθῆναι. ἢ ὅτι τὰ ἥττονα λέγω ἐπὶ τὸ πάντας ἡττᾶσθαι.

1024. (1037.) ΚΑΙ ΤΟΥΤΟ] τὸ τινὰ λαβόντα δίκην τῷ ἀδίκῳ λόγῳ νικᾷν. τὸ δὲ ΣΚΕΨΑΙ πρὸς τὸν Φειδιππίδην. *οὐδέποτε οἱ Ἀττικοὶ τὸ πλεῖν ἀντὶ τοῦ πλέον μόνον ἐκφέρουσιν, εἰ μὴ παραθήσουσι καὶ τὸ ἢ ἀντὶ τοῦ παρό. *Schol. Harl.* 5.

1025. ΑΙΡΟΥΜΕΝΟΝ] προκρίνοντα. *Gl. Victor.*

1029. (1042.) ΚΑΚΙΣΤΟΝ ΕΣΤΙ] ἐψοῖ γὰρ καὶ χαυνοῖ τὰ σώματα. δειλότατον δὲ εἶπεν· ἐκλύει γάρ. *ΔΕΙΛΟΝ ΠΟΙΕΙ ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ] μαλακίας γὰρ αἴτιον. *Gl. E.*

1030. (1043.) ΜΕΣΟΝ ΕΧΩ ΛΑΒΩΝ ΣΕ ΑΦΥΚΤΟΝ] ἔχω εὐθὺς μέσον λαβών. ἡ μεταφορὰ δὲ ἀπὸ τῶν παλαιστῶν λαμβανομένων εἰς τὸ μέσον καὶ ἡττωμένων. τὸ δὲ εὐθύς ἀντὶ τοῦ ἐν ἀρχῇ. *ΕΠΙΣΧΕΣ] σαυτὸν δηλονότι, ἤτοι καρτέρησον. ΜΕΣΟΝ] κατά. ΑΦΥΚΤΟΝ] ου φυγεῖν δυνάμενον. *Gl. Victor.*

1034. (1047.) ΗΡΑΚΛΕΙΑ ΛΟΥΤΡΑ] Ἴβυκός φησι τὸν Ἥφαιστον κατὰ δωρεὰν ἀναδοῦναι Ἡρακλεῖ λουτρὰ θερμῶν ὑδάτων· ἐξ ὧν τὰ θερμά τινές φασιν Ἡράκλεια λέγεσθαι. οἱ δέ φασιν ὅτι τῷ Ἡρακλεῖ μογήσαντι ἡ Ἀθηνᾶ θερμὰ λουτρὰ ἐξανῆκεν, ὡς Πείσανδρος· "τῷ δ᾽ ἐν Θερμοπύλῃσι θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη ποίει θερμὰ λοετρὰ παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης." *Ἡρακλεῖ πολλὰ καμόντι περὶ Θερμοπύλας Ἀθηνᾶ θερμὰ λουτρὰ ἀναδέδωκεν. Πείσανδρος· τῷ δ᾽ ἐν—θαλάσσης. *Rav.*

1036. (1049.) Α ΤΩΝ ΝΕΑΝΙΣΚΩΝ] ὡς ταῦτα ἀγυμνάστων νεανίσκων λαλούντων. τῶν εὐγενῶν δηλονότι.

1046. (1059.) Ο ΓΟΥΝ ΠΗΛΕΥΣ] ὅτε ἀφῆκεν αὐτὸν Ἄκαστος μεταξὺ θηρίων, οἱ θεοὶ δεδώκασιν αὐτῷ ξίφος πρὸς ἄμυναν τῶν θηρίων. τινὲς δὲ ἐπὶ τῷ Πε-

λίου ἀγῶνί φασι τὸν Πηλέα λαβεῖν διὰ σωφροσύνην Ἡφαιστότευκτον μάχαιραν. ΑΛΛΩΣ. ὁ Πηλεὺς ἐγένετο σωφρονέστατος. καί ποτε Ἱππολύτης τῆς γυναικὸς Ἀκάστου ἐρασθείσης αὐτοῦ καὶ μὴ δυνηθείσης πεῖσαι, ἀλλὰ διαβολῇ χρησαμένης ὡς ἄρα ἐπεχείρησε βιάσασθαι αὐτὴν, ὁ Ἄκαστος μαθὼν καὶ λαβὼν αὐτὸν εἰς ἐρημίαν, καὶ τῶν ὅπλων γυμνώσας, ἀφῆκεν αὐτὸν καὶ ἀνεχώρησεν, εἰπών "εἰ δίκαιος εἶ, σωθήσῃ." ὡς δὲ ἔμελλεν ὑπὸ θηρίων διαφθείρεσθαι, οἱ θεοὶ μάχαιραν αὐτῷ ἐχαρίσαντο Ἡφαιστότευκτον δι' Ἑρμοῦ, καὶ οὕτως ἔφυγε τὸν κίνδυνον. ΑΛΛΩΣ. Πηλεὺς Φῶκον τὸν ἀδελφὸν κατὰ πατρίδα σὺν Τελαμῶνι δολοφονήσας φεύγει εἰς Φθίαν πρὸς Εὔρυτον τὸν Ἄκτορος, ὑφ' οὗ καὶ καθαίρεται. ἐκεῖθεν ἐπὶ τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου ἐλθὼν Εὐρύτῳ ἐντυγχάνει, καὶ κτείνει τοῦτον ἄκων. πάλιν οὖν ὁ Πηλεὺς ἐκ Φθίας φυγὼν ἐς Ἰωλκὸν πρὸς Ἄκαστον ἀφικνεῖται, καὶ καθαίρεται ὑπ' αὐτοῦ. Ἀστυδάμεια δὲ ἡ Ἀκάστου γυνὴ, ἐρασθεῖσα Πηλέως καὶ μὴ πείσασα αὐτὸν διὰ σωφροσύνην συνελθεῖν αὐτῇ, καταψεύδεται αὐτοῦ πρὸς Ἄκαστον ὡς ἀποπειραθέντος αὐτῆς. ὁ δὲ κτεῖναι μὲν ὃν καθῆρεν οὐκ ἠβουλήθη, ἄγει δὲ αὐτὸν εἰς θήραν εἰς τὸ Πήλιον. ἀποκοιμηθέντα δὲ αὐτὸν Ἄκαστος καταλιπὼν καὶ τὴν μάχαιραν ὑπὸ τὴν κόπρον τῶν βοῶν κρύψας ἐπανέρχεται. ὁ δὲ ἐξαναστὰς καὶ μὴ εὑρὼν τὴν μάχαιραν ἤμελλεν ἀπόλλυσθαι καταληφθεὶς ὑπὸ τῶν Κενταύρων, σώζεται δὲ ὑπὸ Χείρωνος, ὃς καὶ τὴν μάχαιραν ἐκζητήσας δίδωσιν αὐτῷ.

1048. (1061.) ΥΠΕΡΒΟΛΟΣ] οὗτος λυχνοποιὸς ὢν πάνυ πανοῦργος ἦν. οὐ γὰρ χαλκῷ μόνον ἐχρῆτο πρὸς τὴν τῶν λύχνων κατασκευὴν, ἀλλὰ καὶ μόλιβδον ἐνετίθει, ἵνα πολὺ βάρος ἔχοντες πλείονος ἄξιοι ὦσι· καὶ οὕτως ἠπάτα τοὺς πριαμένους.

1051. (1064.) ΚΑιΤ' ΑΠΟΛΙΠΟΥΣΑ Γ' ΑΥΤΟΝ] φασὶν ὅτι τοὺς γινομένους παῖδας ἐκ τοῦ Πηλέως ἡ Θέτις λαμβάνουσα περιέκαιε τὸ θνητὸν αὐτῶν σῶμα, βουλομένη αὐτοὺς ἀθανάτους ποιεῖν· καὶ πολλοὺς ἔκαυσε. καὶ τὸν Ἀχιλλέα οὖν τεκοῦσα ἐπέθηκεν εἰς τὸ πῦρ, καὶ γνοὺς ὁ Πηλεὺς ἐβόησεν· ἡ δὲ λυπηθεῖσα ἐχωρίσθη. ΑΛΛΩΣ. ἡ Θέτις εἰς λέβητα ὕδατος ἐνέβαλλε τοὺς ἐκ Πηλέως γεννωμένους, γνῶναι βουλομένη εἰ θνητοί εἰσιν, ἑτέρους δὲ εἰς πῦρ, ὡς Ἀπολλώνιός φησι. καὶ δὴ πολλῶν διαφθαρέντων ἀγανακτῆσαι τὸν Πηλέα, καὶ κωλῦσαι τὸν Ἀχιλλέα ἐμβληθῆναι εἰς λέβητα. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς φησὶν ὑπὸ Πηλέως λοιδορηθεῖσαν τὴν Θέτιν καταλιπεῖν αὐτόν. Στάφυλος δὲ ἐν τῷ περὶ Θεσσαλίας φησὶ Χείρωνα σοφὸν ὄντα καὶ ἀστρονομίας ἔμπειρον, βουλόμενον τὸν Πηλέα ἔνδοξον γενέσθαι, μεταπέμψασθαι τὴν Ἄκτορος θυγατέρα τοῦ Μυρμηδόνος, καὶ λόγους διασπεῖραι ὅτι μέλλει γαμεῖν τὴν Θέτιν Πηλεὺς Διὸς διδόντος αὐτῷ, οἱ δὲ θεοὶ μετ' ὄμβρου καὶ χειμῶνος ἥξουσιν. ταῦτα φημίσας παρετήρει τὸν χρόνον, ἐν ᾧ ὕδατα πολλὰ καὶ πνεύματα ἐξαίσια, καὶ δίδωσι Πηλεῖ Φιλομήλαν. καὶ οὕτως ἐπεκράτησεν ἡ φήμη.

1053. (1066.) ΣΙΝΑΜΩΡΟΥΜΕΝΗ] ἀνδρὶ συνουσιάζουσα πρὸς μίξιν. σινάμωρος δὲ ἡ μεμορημένη. σίνος δὲ τὸ αἰδοῖον· ὅθεν καὶ Σιληνός. σινάμωρον οὖν τὸ πορνικόν. ΚΡΟΝΙΠΠΟΣ δὲ ὁ μέγας λῆρος, κατ' ἐπίτασιν λαμβανομένου τοῦ ἵππου. *συνουσιαζομένη. *Gl. Br.*

1056. (1069.) ΚΟΤΤΑΒΩΝ] ἐν συμποσίῳ παίγνιον. ἦν δὲ τοιοῦτον· ἐτίθεσαν λέβητα, καὶ τὸ λείψανον τοῦ πόματος ἐνέβαλον, καὶ κτύπον μέγαν ἀπετέλουν ἐν τούτοις. *ΚΙΧΛΙΣΜΩΝ] δὲ ἀντὶ τοῦ γελώτων ἀδιαφόρων. *Rav.*

1060. (1073.) ΑΔΥΝΑΤΟΣ ΓΑΡ] οὐ γὰρ δυνατὸς εἶ λόγοις νικῆσαι τοὺς ἐναντίους.

1063. ΕΠΑΝΕΝΕΓΚΕΙΝ] τὴν αἰτίαν. *Gl. Victor.*

1066. (1079.) ΗΝ ΡΑΦΑΝΙΔΩΘΗι] οὕτω γὰρ τοὺς ἁλόντας μοιχοὺς ᾐκίζοντο· ῥαφανῖδας λαμβάνοντες καθίεσαν εἰς τοὺς πρωκτοὺς τούτων, καὶ παρατίλλοντες αὐτοὺς τέφραν θερμὴν ἐπέπασσον, βασάνους ἱκανὰς ἐργαζόμενοι.

1067. (1080.) ΤΙΝΑ ΓΝΩΜΗΝ] ἀντὶ τοῦ ποίαν ἕξει γνώμην μὴ εὐρύπρωκτος εἶναι.

1068. (1081.) ΗΝ Δ' ΕΥΡΥΠΡΩΚΤΟΣ] ἔκθεσις τῆς διπλῆς ἀμοιβαία, ἧς προτίθενται στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι τέσσαρες. τὰ δὲ λοιπὰ κῶλά εἰσιν ἰαμβικὰ ὀκτωκαίδεκα δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ μέντοι ἕβδομον καὶ ἑνδέκατον τρίμετρα, καὶ [τὸ δέκαταν πενθημιμερές. τὸ πεντεκαιδέκατον καὶ ἑπτακαιδέκατον μονόμετρα. τὸ δὲ τελευταῖον ἐφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ ἔξω νενευκυῖαι, ἡ μὲν ἐν τῇ ἀρχῇ, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος.

1070. (1083.) ΗΝ ΤΟΥΤΟ] λείπει ἡ εἰς, ἵνα ᾖ εἰς τοῦτο. δύο προθέσεων ἐλλείψεις. ἀντὶ τοῦ εἰς τοῦτο νικηθῇς ὑπ' ἐμοῦ, ὅτι οὐκ ἔστι κακὸν εὐρύπρωκτον εἶναι. * ΤΟΥΤΟ] εἰς τοῦτο. ΕΜΟΥ] ὑπό. *Gl. Victor.*

1074. (1087.) ΤΡΑΓΩιΔΟΥΣΙΝ] εἰς Φρύνιχόν φασιν αὐτὸν ἀποτείνειν τὸν τραγικὸν χορευτήν, ἐπεὶ διεβάλλετο ἐπὶ μαλακίᾳ διὰ ποικιλίαν σχημάτων.

1085. (1099.) Ω ΚΙΝΟΥΜΕΝΟΙ] *τοῦτο ἄδηλον πότερον ὁ κρείττων λόγος φησὶν, ὁμολογῶν ἡττᾶσθαι, ἢ ὁ νεανίσκος ὁ τῶν λόγων κριτής· ὃ καὶ μᾶλλον φαίνεται ἐν τοῖς ἑξῆς ὁ κρείττων λόγος αὐτῷ συνάχθεσθαι, παραδοθέντι μανθάνειν τῷ ἑτέρῳ.* *ΣΥΝΟΥΣΙΑΖΟΜΕΝΟΙ. *Gl. E.* *ὦ εὐρύπρωκτοι. Gl. Victor.*

1087. (1101.) ΘΟΙΜΑΤΙΟΝ] *ἵνα ἐξ ἑτοίμου καὶ εὐχερῶς χωρήσῃ πρὸς αὐτὸν, καὶ μὴ ἐμποδίζοιτο τῷ δρόμῳ.*

1089. (1103.) ΤΙ ΔΗΤΑ; ΠΟΤΕΡΟΝ] *σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ὀκτώ. ἐν ἐκθέσει δὲ κῶλα ἰαμβικὰ δίμετρα καταληκτικὰ ἤτοι ἐφθημιμερῆ. ἔχει δὲ τὸ δεύτερον κῶλον [τὸν δεύτερον πόδα τρίβραχυν ἤτοι χορεῖον. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.* *ΕΠΑΓΕΣΘΑΙ] *ἀπελθεῖν. Gl. D.*

1092. (1106.) ΣΤΟΜΩΣΕΙΣ] *ὀξυνεῖς, ἢ εὔστομον ποιήσεις. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν μαχαιρῶν.* **ἀντὶ τοῦ ὀξυνεῖς, ὡς ἐπὶ σιδήρου φησὶ μεταφορικῶς, ἀκονήσεις. Rav.*

ΕΠΙ ΘΑΤΕΡΑ] *τὸ μὲν ἕτερον μέρος τῆς γνάθου οἵαν δικιδίοις, τουτέστι δυνατὴν καὶ ἔμπειρον δικῶν. ὑποκοριστικῶς δὲ τὸ δικιδίοις.*

1095. ΚΟΜΙΕΙ] *λήψῃ. Gl. Victor.*

1099. (1113.) ΤΟΥΣ ΚΡΙΤΑΣ] *κἀνταῦθα παράβασίς ἐστιν. ἔχει δὲ οὐ πάντα τὰ μέρη τῆς παραβάσεως, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐπίῤῥημα τῆς παραβάσεως, ἐν ᾧ ἔθος ἢ χρηστὰ συμβουλεύειν τῇ πόλει ἢ σκώπτειν τοὺς πονηρούς. τίθενται γὰρ οὐ μόνον τέλειαι παραβάσεις, ἀλλὰ καὶ μέρη τινὰ αὐτῶν. ἔστι δὲ τὸ παρὸν ἐπίῤῥημα ἐκ στίχων τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν ις΄, ὧν τελευταῖος "κἂν ἐν Αἰγύπτῳ τυχεῖν ὢν μᾶλλον ἢ κρῖναι κακῶς." αἰτιατικὴ δὲ ἀντὶ εὐθείας, ἀντὶ τοῦ οἱ κριταί. Ὅμηρος "μητέρα δ', εἴ τοι θυμὸς ἐποτρύνει γαμέεσθαι," ἀντὶ τοῦ ἡ μήτηρ.*

ΤΟΝΔΕ ΤΟΝ ΧΟΡΟΝ] *τῶν Νεφελῶν. Rav.*

1100. (1114.) ΩΦΕΛΩΣ' ΕΚ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ] *συναγωνίζωνται καὶ συλλαμβάνωνταί τι κατὰ τὸ δίκαιον. ἵνα δὲ μὴ χάριτι δοκῇ νικᾷν καὶ τὴν ψῆφον φέρειν, ἀλλὰ ταῖς ἀληθείαις, προσέθηκε τοῦτο.*

1101. ΝΕΑιΝ] *ἀροτριᾷν.* **ΕΝ ΩΡΑι]** *εὐκαίρως. Gl. Br.* **ΝΕΑιΝ]** *ἀντὶ τοῦ ἀροτριᾷν καὶ σπείρειν. Rav.*

1103. (1117.) ΤΕΚΟΥΣΑΣ] *χαριέντως εἶπε τεκούσας καὶ φυλάξαι ἐπὶ τῆς βλαστήσεως τῆς ἀμπέλου· λίαν γάρ ἐστιν εὐχερὲς ῥεῖν. τὸ δὲ αὐχμὸν πιέζειν ἀντὶ τοῦ ξηρασίαν καταπονεῖν, ἀφανίζειν.*

1109. (1123.) ΣΦΕΝΔΟΝΑΙΣ] *ὅτι ἡ χάλαζα ὡς λίθος ἐστίν. ἡ μεταφορὰ ἐκ τῶν λίθων καὶ τῶν σφενδονῶν. θέλει δὲ τὴν χιόνα εἰπεῖν. οὐκ ἀκύρως δὲ τὸ* ΠΑΙΗΣΟΜΕΝ, *ἐπειδὴ ἀνθούντων τῶν καρπῶν ἡ χιὼν γίνεται.* *ΑΠΟΚΕΚΟΨΟΝΤΑΙ] *ὑφ' ἡμῶν. Gl. E.*

1113. (1127.) ΤΗΝ ΝΥΚΤΑ] *ὅτε ἀνάγκη ἐστὶ μετελθεῖν τὴν νύμφην.*

1114. (1128.) ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩι] *ἐπεὶ μὴ ὕειν δοκεῖ αὐτόθι, ὡς Ἡρόδοτος· ἐκεῖ οὖν θελήσει τυχεῖν, ἔνθα μὴ βλαβήσεται ἐκ τῶν Νεφελῶν. ὡς πορρωτάτω τῆς πατρίδος. ἢ ὡς ἐπὶ κατάραν. ἐπεὶ καταρᾶται. ἐλέγετο γὰρ λῃστεύεσθαι ἡ Αἴγυπτος. Αἰσχύλος "δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι," καὶ Θεόκριτος ἐν Ἀδωνιαζούσαις "οὐδεὶς κακοεργὸς δαλεῖται τὸν ἰόντα παρέρπων Αἰγυπτιστί." καὶ αἰγυπτιάζειν τὸ ὕπουλα πράττειν.*

1115. (1129.) ΠΕΜΠΤΗ] *κορωνὶς εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν, καὶ ἔκθεσις παρὰ τοὺς τετραμέτρους. ἔστι γὰρ τὰ ἑξῆς ἰαμβικὰ τρίμετρα κγ΄. ἐξέρχεται δὲ ὁ Στρεψιάδης ἀριθμῶν τὰς ἡμέρας. οὕτω δὲ ἠρίθμουν Ἀθηναῖοι, τὰς μὲν ἀπὸ νουμηνίας ὁμοίως ἡμῖν, λέγοντες πρώτη ἱσταμένου, δευτέρα ἱσταμένου, μέχρι τῶν δέκα· μεθ' ἣν πρώτην ἐπὶ δέκα, εἶτα δευτέραν ἐπὶ δέκα, καὶ ἑξῆς ἄχρι εἰκοστῆς (ἡ αὐτὴ δὲ καὶ εἰκάς), μεθ' ἣν ἑνδεκάτην φθίνοντος ἢ δεκάτην ἢ ἐνάτην ἢ ὀγδόην, ὡς ἔτυχεν ἔχων ὁ μήν, καὶ ἑξῆς ἀναλύοντι ἄχρι δευτέρας. οὕτω γὰρ Ἀθηναῖοι ἠρίθμουν, οὐ προστιθέντες ἀλλ' ἀφαιροῦντες καὶ ἀναλύοντες μέχρι τριακάδος, Σόλωνος ἡγησαμένου, πρὸς τὰ τῆς σελήνης φῶτα οὕτω μειούμενα. μετὰ δὲ δευτέραν ἀκτέον ἕνην, τουτέστι τὴν τελευταίαν τοῦ μηνὸς ἡμέραν.* ΑΛΛΩΣ. *πέμπτη, τετράς· οὐ προσέθηκε τὸ φθίνοντος. οὕτω γάρ, φασίν, Ἀθηναῖοι μετροῦσιν· ἀπὸ πρώτης ἕως δευτέρας προστιθέασι τὸ ἱσταμένου, ἀπὸ τρισκαιδεκάτης ἕως ἐννεακαιδεκάτης τὸ ἐπὶ δέκα· εἶτα ἡ μεγάλη εἰκάς· ἀπὸ εἰκοστῆς πρώτης ἕως εἰκοστῆς ἐνάτης τὸ φθίνοντος. τὴν δὲ τριακοστὴν ἕνην τε καὶ νέαν, ἐπεὶ μετέχει τοῦ τε παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου φωτός. ταύτην δὲ καὶ Δημητριάδα προσηγόρευσαν. τὴν οὖν εἰκοστὴν δευτέραν ἐκάλουν ἐνάτην φθίνοντος, τὴν εἰκοστὴν τρίτην ὀγδόην, τὴν εἰκοστὴν τετάρτην ζ΄, τὴν εἰκοστὴν πέμπτην ς΄, τὴν εἰκοστὴν ἕκτην έ, τὴν εἰκοστὴν ἑβδόμην δ΄, τὴν εἰκοστὴν ὀγδόην γ΄, τὴν εἰκοστὴν ἐνάτην β΄, εἶτα τὴν τριακοστὴν ἕνην τε καὶ νέαν, ἐν ᾗ οἱ τόκοι ἀπῃτοῦντο, ἐπεὶ ἐν αὐτῇ συντελεῖται ὁ μὴν καὶ ἀρχὴν ἔχει τοῦ ἑτέρου μηνὸς τῆς*

σελήνης. ὥστε ἡ μὲν εἰκοστὴ ἕκτη παρ' αὐτοῖς πέμπτη ἀκούει, ἡ δὲ εἰκοστὴ ἑβδόμη τετρὰς λέγεται.

1118. (1132.) ΕΝΗ ΚΑΙ ΝΕΑ] ἡ νουμηνία. οὕτω παρ' Ἀθηναίοις ἡ παρ' ἡμῖν τριακάς, ἐπειδὴ συμβαίνει ἐν αὐτῇ καταλήγειν τὴν σελήνην καὶ γενέσθαι. τότε δὲ τοὺς μὴ ταχέως ἀποδιδόντας τοὺς τόκους ἢ τὰ δάνεια ἀπήτουν ὡς ὑπερόρους. διὸ λυπεῖσθαί φησιν, ὡς ὁρῶν ἐνισταμένην ἕνην καὶ νέαν. ἡ δέ ἐστιν ἡ καλουμένη εἰκὰς φθίνοντος.[1] ἕνη καὶ νέα ἡ νουμηνία· διὰ μὲν οὖν τὸ παρελθεῖν τὸν μῆνα ἕνη, διὰ δὲ τὴν ἀρχὴν νέα. ΑΛΛΩΣ. ἡ καλουμένη νουμηνία, διὰ τὸ τοῦ μὲν παρελθόντος μηνὸς εἶναι τέλος, ἀρχὴν δὲ τοῦ ἐνισταμένου. τὰς δὲ τριάκοντα ἡμέρας τῆς σελήνης εἰς τρεῖς δεκάδας Ἀθηναῖοι διαιροῦσι, καὶ τὴν μὲν πρώτην ὡς ἡμεῖς ἀπαριθμοῦνται, τὴν δὲ δευτέραν οὕτως· πρώτη ἐπὶ δέκα, δευτέρα ἐπὶ δέκα, ἄχρι τοῦ θ'. τὴν γὰρ εἰκάδα οὕτω καλοῦσι. τὴν δὲ εἰκάδα[2] πρώτην ὑστέραν δεκάδα, καὶ τὴν μετὰ ταύτην θ' φθίνοντος, ἕως β' φθίνοντος, ἥτις ἐστὶν κθ'. τὴν δὲ τριακάδα ἕνην τε καὶ νέαν φασί.

1120. (1134.) ΘΕΙΣ ΜΟΙ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑ] τὰς γὰρ δίκας τοῦ χρέους καταβάλλοντες τοῖς πρυτανεῦσιν εἰσῆγον τοὺς χρεωστοῦντας. πρυτανεῖα δὲ τὰ νῦν καλούμενα παρὰ Ῥωμαίοις σπόρτουλα. μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Ἰσοκράτης ἐν τῇ πρὸς Καλλίμαχον παραγραφῇ. ἔστι δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἀττικοῖς τὰ πρυτανεῖα. ἦν δὲ ἀργύριόν τι ὅπερ κατετίθεσαν οἱ δικαζόμενοι ἀμφότεροι, καὶ ὁ φεύγων καὶ ὁ διώκων. ΑΛΛΩΣ. δίκας, ἐκταγάς· αὗται γὰρ εἰς τὸ πρυτανεῖον συνήγοντο. τὸ δὲ ἦν δημόσιόν τι θησαυροφυλάκιον.

1126. (1140.) ΟΛΙΓΟΝ ΓΑΡ ΜΟΙ ΜΕΛΕΙ] ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὀλίγον φροντίζω λοιπὸν τῶν δανειστῶν διὰ τὸ μεμαθηκέναι δηλαδὴ τὸν υἱὸν τὸν ἥττω λόγον, ᾧ περιεγένετο τῶν δίκαια λεγόντων. *ΔΙΚΑΖΕΣΘΩΝ] ἀντὶ τοῦ δικαζέσθωσαν κατὰ ἀποκοπήν. *Victor.*

1129. ΗΜΙ] φημὶ, ἐνίημι. *Gl. Victor.*

1130. (1145.) ΠΡΩΤΟΝ ΛΑΒΕ] θύλακον ἀλφίτων δίδωσιν αὐτῷ· καὶ γὰρ ἄνω εἶπε "διαλφιτώσω σου κύκλῳ τὴν κάρδοπον." *ΤΟΥΤΟΝΙ] τὸν θύλακον, ὅς ἐστι μεστὸς ἀλφίτων. *Gl. C.* τὸν πλακοῦντα. *Gl. D.*

1131. ΕΠΙΘΑΥΜΑΖΕΙΝ] θαυμαστῶς τιμᾶν καὶ δεξιοῦσθαι. *Junt. Gl. Br.*

1133. (1148.) ΑΡΤΙΩΣ] διαφέρει τὸ ἄρτι τοῦ ἀρτίως παρὰ Ἀττικοῖς· ἄρτι μὲν γὰρ ἀντὶ τοῦ νῦν, ἀρτίως δὲ πρὸ ὀλίγου.

1134. (1149.) ΑΠΑΙΟΛΗ] πέπλακεν ὄνομα δαίμονος, σωματοποιήσας αὐτὴν, παρὰ τὸ ἀπαιολεῖν καὶ κινεῖν καὶ στερεῖν· ἤ τινα τοιαύτην, ὡς ἂν εἴποι τις ὦ Ἀδικία. Ἀριστοφάνης δὲ ὀξύνεσθαί φησι τὴν ἐσχάτην, Ἀπαιολή. τὸ δὲ ΩΣΤΕ πρὸς τὸ μεμάθηκε· τὸ γὰρ Ω ΠΑΜΒΑΣΙΛΕΙΑ διὰ μέσου.

1138. (1153.) ΒΟΑΣΟΜ' ΑΡΑ] διπλῆ εἴσθεσις εἰς μέλος ἀμοιβαῖον τῶν ὑποκριτῶν εἰκοσάκωλος. τὸ μὲν πρῶτον ἐξ ἰαμβικῆς βάσεως, τῶν ἄρα δύο βραχειῶν ἀντὶ μιᾶς μακρᾶς λογιζομένων, καὶ τροχαϊκοῦ πενθημιμεροῦς. τὸ δεύτερον ἐξ ἰαμβικῆς βάσεως καὶ τροχαϊκοῦ ἑφθημιμεροῦς. τὰ δὲ ἑξῆς δύο ἰαμβικὰ τρίμετρα ἀκατάληκτα, μεθ' ἃ δακτυλικὰ πενθημιμερῆ τρία. τὸ ὄγδοον ἐξ Ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ χορείου δίμετρον. τὸ ἔνατον ἐξ ἐπιτρίτων τρίτων δίμετρον ὑπερκατάληκτον. τὸ δέκατον ἐκ διτροχαίου καὶ ἀντισπάστου, εἴτε ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ διιάμβου. τὰ ἑξῆς δύο χοριαμβικὰ δίμετρα βραχυκατάληκτα. τὸ τρισκαιδέκατον ἐκ χοριάμβου καὶ σπονδείου. τὸ ιδ' σπονδειακὴ ταυτοποδία. τὸ ιε' ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ ἰάμβου. τὸ ις' ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ιζ' δακτυλικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ιη' ὅμοιον τῷ ις'. τὰ ἑξῆς δῆλα. ζητητέον δὲ περὶ πάντων ἀκριβέστερον. ΑΛΛΩΣ. παρὰ τὰ ἐκ Πηλέως Εὐριπίδου. ἐπιφέρει γὰρ "ἰὼ πύλαισιν ἥτις ἐν[3] δόμοις." καὶ Φρύνιχος Σατύροις "βοάσομαι γὰρ ἄρα τὰν ὑπέρτονον βοάν." *ΥΠΕΡΤΟΝΟΝ] ἰσχυρὰν, μεγάλην. *Gl. Victor.*

Χορικῇ περιπλοκῇ εἴρηται, καὶ διαλέκτῳ Δωρίδι. ὑπέρτονον δὲ μεγάλην, ὑπέροχον. φησὶ δὲ, εἰ οὗτος ὁ παῖς ἐκπεπαίδευται, μέγιστον ὑπὸ χαρᾶς ἐκβοήσομαι.

1139. Ω 'ΒΟΛΟΣΤΑΤΑΙ] δανεισταί. *Gl. Victor.*

1140. ΤΑΡΧΑΙΑ] τὰ κεφάλαια. *Gl. C. D.* οἱ γὰρ πρῶτοι τόκοι παρατεθέντος τοῦ δανείου κεφάλαια γιγνόμενοι τόκους ἄλλους γεννῶσι. *Gl. Victor.*

1143. (1159.) ΑΜΦΗΚΕΙ ΓΛΩΤΤΗι] ὡς ἀπὸ εὐθείας τῆς ἀμφήκης. ἀκόλουθον δὲ τῷ "εὖ μοι στομώσεις αὐτὸν, ἐπὶ μὲν θάτερα οἷαν δικιδίοις."

ΑΜΦΗΚΕΙ] ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένῃ. *Gl. Victor.*

1144. ΑΝΙΑΡΟΣ] βλαβερός. *Gl. D.*

1146. (1162.) ΛΥΣΑΝΙΑΣ] λύων τὰς τοῦ πατρὸς ἀνίας. ἐκτεταμένως δὲ προενεγκτέον τὴν πρώτην καὶ τὴν τρίτην συλλαβήν. πρὸς δὲ τὴν ὀνοματοποιίαν τὸν

[1] τριακάς *Kusterus.* [2] ἐπ' εἰκάδι *Hermannus.* [3] ἐν om. *R.*

Σοφοκλέα μυκτηρίζει λέγοντα· "Ζεῦ νόστος ἄγοι τὸν νικομάχαν καὶ πανσονίαν τὸν Ἀτρειδᾶν."

1148. Ὁ Εὐριπίδης ἐν τῷ τῆς Ἑκάβης δράματι δι' αὐτῆς φησιν "ὦ παῖ παῖ," Πολυξένη δηλονότι, "ἔξελθ', ἔξελθ' οἴκων." *Schol. LB.*

ΙΟΥ ΙΟΥ] τὸ ἰὼ καὶ τὸ ἰοῦ ἐπὶ χαρᾶς περισπῶται. *Schol. Harl.* 5.

1152. (1173.) ΧΡΟΙΑΝ] ὡς ἐκ τῆς ἀσκήσεως ὠχριάσαντος. οἱ Ἀττικοὶ δὲ παροξύνουσι τὴν χροιάν.

1154. (1174.) ΙΔΕΙΝ ΕΙ] λείπει ἡ εἰς, ἵν' ᾖ εἰς τὸ ἰδεῖν. ἐξαρνητικὸς δὲ ἀρνεῖσθαι δυνάμενος. *ΙΔΕΙΝ] εἰς τὸ ἰδεῖν. *Gl. Victor.*

1156. (1175.) ΑΤΕΧΝΩΣ] ἄγαν ἀκριβῶς. ΕΠΑΝΘΕΙ δὲ πλεονάζει, ἀκμάζει.

ΤΙ ΛΕΓΕΙΣ ΣΥ] τῷ περὶ τὴν συνήθειαν καὶ ἀνὰ χεῖρα ἐχρήσατο· εἰώθαμεν γὰρ ἐν ταῖς τῶν ἐναντίων διαλέξεσι λέγειν "τί λέγεις σύ." ὅτε γὰρ τοὺς ἐναντίους καταπλῆξαι βουλοίμεθα, τῇ τοιαύτῃ φωνῇ χρώμεθα· οἵ τε ἀναισχυντοῦντες παρὰ Ἀθηναίοις ἀνθιστάμενοι ἔλεγον "τί λέγεις σύ."

1158. (1178.) ΒΛΕΠΟΣ] ἀντὶ τοῦ πανοῦργον τὸ βλέμμα. τὸ δὲ χ πρὸς τὸν σχηματισμὸν τῆς λέξεως. τοὺς μὲν γὰρ Ἀττικοὺς ἐπὶ ἀναιδείᾳ διέβαλλον, τοὺς δὲ Ἀθηναίους ἐπὶ ἀναιδείᾳ καὶ τῷ ἱκανοὺς εἶναι λέγειν. *ΑΤΤΙΚΟΝ ΒΛΕΠΟΣ] ἤγουν βλέμμα καὶ ἦθος, οἷον οἱ Ἀθηναῖοι ἔχουσι, δριμὺ καὶ τιτανῶδες. διαβάλλει δὲ αὐτοὺς ὡς θρασεῖς καὶ ἑτοίμους προδήλως εἰς τὸ ἀδικεῖν. *Schol. LB.*

1161. (1181.) ΕΝΗ ΓΑΡ ΕΣΤΙΝ] ἀντιλέγει τῷ ὁμολογουμένῳ, ὅτι οὐκ ἔστιν ἡμέρα μία ἕνη καὶ νέα, ἀλλὰ δύο, ὅτι οὐ δυνατὸν τὰς δύο ἡμέρας μίαν γενέσθαι· καὶ δείκνυσιν ὅτι οὐ τῆς μιᾶς ἡμέρας ἐστὶ τὰ ὀνόματα, ἀλλὰ τὸ μὲν τῆς λ' ἕνη, τὸ δὲ τῆς νουμηνίας ἡ νέα. ΑΛΛΩΣ. παίζει ἐνταῦθα ἐρωτῶν "ἕνη γάρ ἐστι καὶ νέα τίς ἡμέρα;" ὥσπερ καὶ εἰς τὸ ἀλεκτρύαινα καὶ ἀλεκτρυών. ἡ αὐτὴ γάρ ἐστιν ἕνη καὶ νέα. ἡ γὰρ τοῦ μηνὸς πρώτη ἀρχή τέ ἐστι τῶν ἐπιλοίπων καὶ νέα· ἐκ ταύτης γὰρ τὰ τῆς σελήνης χωρεῖ πρὸς αὔξησιν. *Πλούταρχος περὶ τοῦ μὴ δεῖν δανείζεσθαι "τὴν δὲ τράπεζαν ἡ καλὴ Αὖλις, ἢ Τένεδος ἀντικοσμήσει τοῖς κεραμέοις καθαρωτέροις οὖσι τῶν ἀργύρων. οὐκ ὄζει τόκου βαρὺ καὶ δυσχερές, ὥσπερεὶ οὐ καθ' ἡμέραν ἐπιῤῥυπαίνοντος τὴν πολυτέλειαν· οὐδὲ ἀναμνήσει τῶν καλανδῶν καὶ τῆς νεομηνίας, ἣν ἱερωτάτην ἡμερῶν οὖσαν ἀποφράδα ποιοῦσιν οἱ δανεισταὶ καὶ στύγιον." *Junt.*

1163. (1183.) ΑΠΟΛΟΥΝΤ'] ζημιωθήσονται ἅπερ ἀναλώσουσι. σοφίζεται δὲ ὅτι οὐ δύναται εἶναί τις ἡμέρα ἡ αὐτὴ ἕνη καὶ νέα.

1166. (1186.) ΓΡΑΥΣ ΤΕ ΚΑΙ ΝΕΑ] διὰ τοῦτο τὸ παράδειγμα τῆς γυναικὸς ἔθηκε, διὰ τὸ τὴν ἕνην ἀρχαίαν καὶ παλαιὰν καὶ ὥσπερ τέλος τοῦ ὄπισθεν μηνὸς ἡγεῖσθαι, νέαν δὲ τὴν τριακοστὴν πρώτην, ἀφ' ἧς ὁ μὴν ἄρχεται.

1169. (1189.) Ο ΣΟΛΩΝ Ο ΠΑΛΑΙΟΣ] ἀρχὴ αὕτη τῆς τοῦ νόμου διηγήσεως. ἐκμιμεῖται δὲ τοὺς ῥήτορας, οἳ τὰ μὲν ὀνόματα τῶν νομοθετῶν ἴσασιν, οὐ μέντοι τοὺς νόμους.

1170. (1190.) ΤΟΥΤΙ ΜΕΝ] οὐκ ἀνασχόμενος ὁ Στρεψιάδης ἀκοῦσαι πάντα τὸν λόγον ἐκ περικοπῆς τοῦτό φησι, τὸ οὐδέν ἐστι τοῦτο πρὸς τὴν ἕνην τε καὶ νέαν.

1171. (1191.) ΤΗΝ ΚΛΗΣΙΝ] τὴν ἐν ταῖς δίκαις εἰσαγωγήν· καλοῦνται γὰρ εἰς τὰ δικαστήρια. ὥστε καλεῖσθαι καὶ τὰ πρυτανεῖα θεῖναι ἐν τῷ δήμῳ.

ΕΙΣ ΔΥ' ΗΜΕΡΑΣ] ἐγχειρεῖ λέγειν ὅτι οὐκ ἔστι μία ἡμέρα ἕνη καὶ νέα, ἀλλ' ὅτι δύο, ἕνη μὲν ἡ λ', νέα δὲ ἡ νουμηνία. τὰς οὖν κλήσεις τῶν δικῶν τῇ λ' φασὶ γενέσθαι, ὅπως ὁ κληθεὶς εἰς τὴν δίκην ἔχῃ τὴν τριακοστὴν ὅλην εἰς τὸ σκέψασθαι περὶ αὐτοῦ καὶ μὴ ἀποτομίᾳ ζημιωθῇ. οὐ χεῖρον δὲ καὶ τὰ παρὰ Πλουτάρχῳ περὶ Σόλωνος παραθέσθαι· "συνιδὼν γάρ" φησί "τοῦ μηνὸς τὴν ἀνωμαλίαν καὶ τὴν κίνησιν τῆς σελήνης οὔτε δυομένῳ τῷ ἡλίῳ πάντως οὔτε ἀνίσχοντι συμφερομένην, ἀλλὰ πολλάκις τῆς αὐτῆς ἡμέρας καὶ καταλαμβάνουσαν καὶ παρερχομένην τὸν ἥλιον, αὐτὴν μὲν ἔταξε ταύτην ἕνην καὶ νέαν καλεῖσθαι, τὸ μὲν πρὸ συνόδου μόριον αὐτῆς τῷ πανομένῳ μηνί, τὸ δὲ λοιπὸν ἤδη τῷ ἀρχομένῳ προσήκειν ἡγούμενος, πρῶτος, ὡς ἔοικεν, ὀρθῶς ἀκούσας Ὁμήρου λέγοντος τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἱσταμένοιο. τὴν δ' ἐφεξῆς ἡμέραν νουμηνίαν ἐκάλεσεν· τὰς δ' ἀπ' εἰκάδος οὐ προστιθεὶς ἀλλ' ἀφαιρῶν καὶ ἀναλύων, ὥσπερ τὰ φῶτα τῆς σελήνης ἑώρα, μέχρι τριακάδος ἠρίθμησεν."

1173. (1193.) ΑΙ ΘΕΣΕΙΣ] αἱ δίκαι καὶ αἱ καταβολαὶ τῶν πρυτανείων· ἅπερ μισθὸς ἦν τῆς εἰσαγωγῆς τῆς δίκης. ΑΛΛΩΣ. θέσεις τὰ δικαστήρια, παρὰ τὸ τοὺς δικαζομένους δραχμὴν τῷ δημοσίῳ διδόναι.

1174. (1194.) ΙΝ' Ω ΜΕΛΕ] ἵνα, φησί, παρόντες οἱ εἰσαγόμενοι, εἰ συνίδοιεν ἑαυτοῖς ἀδικοῦσι καὶ ὀφείλουσι, τοῦ δικάζεσθαι ἀπαλλάττοιντο, διαλυσάμενοι πρὸς τοὺς δανειστὰς διὰ τῆς τῶν τόκων ἀποδόσεως· εἰ δὲ μὴ οἰκείᾳ ἀποδοῖεν γνώμῃ,

ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου λυποῖντο. εἰς σκέψιν οὖν αὐτοῖς, φησίν, ἐδίδοτο ἡ τριακοστή. ΑΛΛΩΣ. ἵνα πρὸ μιᾶς ἡμέρας παραστάντες οἱ κατηγορούμενοι διαλυθῶσιν, εἰ δὲ μὴ, τῇ νουμηνίᾳ δικάζοιντο. εἰς σκέψιν οὖν αὐτοῖς ἡ τριακοστὴ συνεχωρεῖτο, ἵνα παρόντες τῇ κλήσει συνίδοιεν τὰς ἡμέρας, ἐν αἷς μετὰ τῶν ἐχθρῶν δικάζοιντο.

1177. (1197.) ΥΠΑΝΙΩιΝΤΟ] ἀντὶ τοῦ μετὰ βίας ἀπαιτοῖντο. ἔθος γὰρ ἦν καταβάλλειν τῇ νουμηνίᾳ.

1179. (1199.) ΕΝΗι ΤΕ ΚΑΙ ΝΕΑι] ἀποδεικτικὸς ὁ τόπος ὅτι ἕνη καὶ νέα λέγεται ἡ τριακάς· ἀντιδιέσταλκε γὰρ πρὸς νουμηνίαν. ΑΡΧΑΙ δὲ οἱ ἄρχοντες. ΠΡΥΤΑΝΕΙΑ δὲ τὰ διδόμενα ὑπὸ τῶν δικαζομένων τῷ δημοσίῳ ἀργύρια.

1180. (1200.) ΟΠΕΡ ΟΙ ΠΡΟΤΕΝΘΑΙ] οὐκέτι γὰρ δίδοται αὐτοῖς ἡ σκέψις ἡ πρὸ μιᾶς, ἀλλ' εὐθὺς ἐπὶ τὸ καταβάλλειν ὁρμῶσιν. εἰκὸς γὰρ αὐτοὺς ἀποσκεπτομένους τῇ ἐνδοσίμῳ τριακοστῇ καταβάλλειν χωρὶς δίκης τὸ χρέος, καὶ μηκέτι τούτους λαμβάνειν τὰ πρυτανεῖα. διὰ τοῦτο τοίνυν προέλαβον τὴν προθεσμίαν ὑπὸ τοῦ κερδαίνειν ἡττώμενοι. ΠΡΟΤΕΝΘΑΙ δὲ οἱ προλαμβάνοντες καὶ προεσθίοντες τὰ ὄψα πρὶν εἰς ἀγορὰν κομισθῆναι, καὶ μεταπιπράσκοντες πλείονος, οἱ νῦν μετάβολοι καλούμενοι· ἢ λίχνοι, ἢ ἀκρατεῖς. *λαίμαργοι. *Gl. Br.* ΠΡΟΤΕΝΘΑΙ] τένθης, λίχνος καὶ γαστρίμαργος. Αἰλιανός· τένθης καὶ ὀψοφάγος· τένθειν δὲ τὸ ἐσθίειν. *Victor.*

1181. ΟΠΩΣ ΤΑΧΙΣΤΑ] τοῦτο οὕτω συντάξεις· ὅπως τάχιστα ὑφελοίατο καὶ λάβοιεν τὰ πρυτανεῖα, διὰ τοῦτο προυτένθευσαν καὶ προὔλαβον ἡμέρᾳ μιᾷ. δοκοῦσι γάρ μοι παθεῖν ὅπερ οἱ προτένθαι. ἐποίησε δὲ τὴν σύνταξιν ἀσαφῆ τῷ προτάξαι τὴν κατασκευήν. *Schol. E.*

ΥΦΕΛΟΙΑΤΟ] λάβοιεν. οὐκέτι γὰρ δίδοται αὐτοῖς ἡ σκέψις ἡ πρὸ μιᾶς, ἀλλ' εὐθὺς ἐπὶ τὸ καταλαβεῖν ὁρμῶσι.

1182. (1202.) ΠΡΟΥΤΕΝΘΕΥΣΑΝ] προελιμβεύσαντο, προελιχνεύσαντο, προυθέσμευσαν ἡμέραν μίαν. προέλαβον τὴν προθεσμίαν ὑπὸ τοῦ ἐπιθυμητικῶς ἔχειν τοῦ κέρδους. *ἐλαιμάργησαν, προέλαβον. *Gl. Br.*

1183. (1203.) ΑΒΕΛΤΕΡΟΙ] ἀνόητοι· βέλτερος γὰρ ὁ φρόνιμος· ἢ ἀπαίδευτοι. πρὸς δὲ τοὺς δανειστὰς ποιεῖται τὸν λόγον. διὰ γὰρ τοῦ μωροῦ δοκιμάζεται ὁ φρόνιμος. *ἀμαθεῖς. *Gl. Br.*

1184. ΚΕΡΔΗ] τρυφὴ, γέλως, ἀπάτη. ΛΙΘΟΙ] ἀναίσθητοι. *Gl. Br.*

1185. ΑΡΙΘΜΟΣ] μάταιον πλῆθος. ΠΡΟΒΑΤ' ΑΛΛΩΣ] ἁπλούστατοι μάτην. ΑΜΦΟΡΗιΣ] Μεγαρικὰ σεσωρευμένα. *Gl. Br.* ΑΜΦΟΡΕΙΣ ΝΕΝΟΙΣΜΕΝΟΙ] ἐστερημένοι οἴνου ἢ φρονήσεως. *Gl. LB.* ΝΕΝΑΣΜΕΝΟΙ] ναίω, νήω ἢ νάσσω· μέλλων νάσω, νένακα, νένασμαι, νενακὸς ἡ μετοχή. *Gl. Victor.*

1188. (1208.) ΜΑΚΑΡ Ω ΣΤΡΕΨΙΑΔΕΣ] Στρεψιάδη μὲν ἡ κλητική· ἀλλ' ἵνα παίξῃ εἰς τὸ ὄνομα, διέστρεψε τὴν κλητικὴν καὶ ὡς ἄγροικος ἔπταισεν. ἔκθεσις δὲ τῆς διπλῆς περιοδικὴ εἰς μέλος μονοστροφικὸν τοῦ ὑποκριτοῦ ὀκτάκωλος, ὧν τὸ πρῶτον Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος δίμετρον καταληκτικόν, εἰ δὲ βούλει, ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές. τὸ δεύτερον Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἑφθημιμερὲς ἀντὶ Ἰωνικοῦ ἔχον ἐπίτριτον τρίτον. τὸ τρίτον ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ τέταρτον ὅμοιον τῷ δευτέρῳ. τινὲς δὲ ταῦτα τὰ τρία ἀπὸ ἰαμβικῆς βάσεως καὶ τροχαϊκῆς κατακλεῖδος. τὸ πέμπτον ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές. τὸ ς' Ἰωνικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ διτροχαίου καὶ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ Κρητικοῦ· εἰ δὲ βούλει, τροχαϊκὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἰάμβου κατὰ τὴν τετάρτην χώραν, ὡς ἐπὶ τῆς παραβάσεως, τιθεμένου. ἢ τὸ μὲν πέμπτον Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ δ' ἕκτον ἐξ ἰαμβικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ δοχμίου συζυγίας. συνῆψε τῇ λέξει καὶ ἑτέραν διαίρεσιν τὴν εἰς ἰαμβικὴν τρίμετρον ὥσπερ καταληκτικὴν καὶ δόχμιον. τὸ ἕβδομον Ἰωνικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐξ Ἰωνικοῦ καὶ διτροχαίου· ἢ ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ὄγδοον Ἰωνικὸν ἡμιόλιον, ἐκ διτροχαίου καὶ σπονδείου· ἢ τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικόν. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ ἔξω νενευκυῖαι, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος. ἔστι δὲ καὶ ταῦτα πολυσχημάτιστα κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον.

1195. (1216.) ΕΙΤ' ΑΝΔΡΑ] κορωνὶς ὁμοία ταῖς ῥηθείσαις. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι μέ, ὧν τελευταῖος "ὅτιὴ 'κάλεσας εὐηθικῶς τὴν κάρδοπον." ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. ἔρχεται δὲ δανειστὴς τοῦ Στρεψιάδου Πασίας, ἄγων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ μάρτυρα, πρὸς ὃν διαλέγεται. ΠΡΟΙΕΝΑΙ δὲ ἀντὶ τοῦ προδιδόναι καὶ κιχρᾶν. ἀσχάλλει δὲ ἐπὶ τῷ μὴ κεκομίσθαι ἅπερ ἐδανείσατο χρήματα. φησὶν οὖν, οὐ χρὴ ῥᾳδίως ἄλλοις προΐεσθαι τὰ ἑαυτοῦ χρήματα. ἐμφαντικῇ δὲ λέξει ἐχρήσατο, εἰπὼν μὴ διδόναι. ὁ γὰρ δῶρον λαβὼν τάχα τὴν χάριν οἶδε τῷ δεδωκότι, ἀλλ' οὐ τῷ δανειστῇ· ὁ γὰρ δανείζων ἐπὶ μείζονι ὠφελείᾳ δίδωσί τινι. ΑΛΛΩΣ. προϊέναι ἐμφαντικῶς, ἀντὶ τοῦ ῥιπτεῖν καὶ ἀπολέσαι καὶ σκορπίζειν.

1197. (1218.) ΑΠΕΡΥΘΡΙΑΣΑΙ ΓΕ ΜΑΛΛΟΝ] ἀντὶ τοῦ ἀρνησάμενον μὴ χρῆσαι, ἢ χρήσαντα πράγματα ἔχειν. ἀναισχυντῆσαι εἰπόντα μὴ ἔχειν. *ἀπε-

ῥυθμιάσαι ἐκ τοῦ μὴ διδόναι δάνειον, μᾶλλον ἢ λαβεῖν ὕστερον ὀχλήσεις ἐν τῇ ἀπαιτήσει. *Gl. Br.*

1198. ΟΤΕ] ἐπεί. *Gl. Br.*

1201. κατηγορεῖ Ἀθηναίων ὡς περὶ τὰς δίκας ἀεὶ διατριβόντων. *Gl. Br.*

1203. (1224.) ΕΣ ΤΗΝ ΕΝΗΝ ΤΕ ΚΑΙ ΝΕΑΝ] εἰς δικαστήριον δηλονότι. ὑπερβατὸν δέ· ἀλλὰ καλοῦμαι Στρεψιάδην εἰς ἔνην τε καὶ νέαν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ καλοῦμαι.

1204. (1225.) ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΣ] λείπει χάριν ἢ περί, Ἀττικῶς. ἕνεκα τοῦ χρήματος, οἷον τοῦ πράγματος, ἐρωτηματικῶς. εἶτα ἀποκρίνεται ὁ δανειστὴς ΤΩΝ ΔΩΔΕΚΑ ΜΝΩΝ καὶ τὰ ἑξῆς.

1206. (1227.) ΤΟΝ ΨΑΡΟΝ] τὸν ταχύν, ἀπὸ τοῦ ψαίρειν· ὅθεν καὶ αἰψηρός. ἢ τὸν τὸ χρῶμα τοιοῦτον. *ποικίλον. *Gl. Br.* λευκόν. *Gl. D.*

ΟΥΚ ΑΚΟΥΕΤΕ] αὐτοῦ διαβάλλοντός με. *Gl. C.* αὐτὸν διαβάλλοντά με. *Gl. D.*

1209. ΝΗ ΤΟΝ ΔΙ'] ναὶ ὤμνυον δηλονότι. *Gl. Victor.* ΕΞΗΠΙΣΤΑΤΟ] ἦν μαθών. *Gl. Harl.*

1210. (1231.) ΤΟΝ ΑΚΑΤΑΒΛΗΤΟΝ] τὸν ἀήττητον, τὸν μηδενὶ καταβαλλόμενον. πρὸ δὲ τοῦ ΜΑ ΤΟΝ ΔΙΑ τὸ ναί ληπτέον ἔξωθεν, οὕτως· ναὶ ὤμνυον· οὐ γὰρ ἠπίστατο μὰ τὸν Δία ὁ Φειδιππίδης· καὶ τὰ ἑξῆς.

1211. ΕΞΑΡΝΟΣ] ἐξαρνούμενος. *Gl. Victor.*

1214. ΙΝ' ΑΝ] ὅπου τὸ ἵνα μεθερμηνευτικόν[1] ἐστι. *Gl. Br.*

1216. (1237.) ΠΡΟΣΚΑΤΑΘΕΙΗΝ] ἀντὶ τοῦ ζημιωθείην ἂν τρεῖς ὀβολούς, ἵνα ἐπιτρέψῃς μοι ὀμόσαι τοὺς θεούς· οὕτω καταφρονῶ τοῦ ὅρκου. θεοὶ γάρ, ὥς φασιν, οὐκ εἰσί. τὸ δὲ ἑξῆς, καὶ προσκαταθείην ἂν τριώβολον ὥστε ὀμόσαι νὴ Δία. *ΚΑΝ ΠΡΟΣΚΑΤΑΘΕΙΗΝ] μὰ τὸν Δία καὶ προκαταθείην ἂν ἤτοι προκαταβάλοιμι τρ. *Schol. Cant.* 3.

1218. (1239.) ΔΙΑΣΜΗΧΘΕΙΣ] οἱ σμηχόμενοι ἁλσὶ βελτίονες γίνονται· ἅμα καὶ ὅτι τοὺς παραφρονοῦντας ἁλσὶ καὶ ἐλαίῳ διέβρεχον, καὶ ὠφελοῦντο. ὡς παχύδερμον δὲ αὐτὸν χλευάζει· τὰ γὰρ παχέα ὑπὸ πιμελῆς τῶν δερμάτων ἁλσὶ μαλαττόμενα εὐρύτερα γίνονται, ὡς πλέον χωρεῖν μέτρον. ΟΝΑΙΤΟ δὲ διὰ τὸ βάρος τοῦ δέρματος. οἷον ἀποκαθαρθεὶς τὴν παχύτητα. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν βυρσῶν. ταῦτα δὲ λέγει ἢ ἀσκὸν ἢ ἀγγεῖον χαλκοῦν βαστάζων. ὡς ἐπ' ἀγγείου ἢ ἀσκοῦ· τινὲς δὲ ὡς ἐπὶ οἴνου· οἱ γὰρ δεχόμενοι ἅλας οὐ τρέπονται. ΑΛΛΩΣ. τὴν μεταφορὰν εἴληφεν ἀπὸ τῶν κεράμων καὶ τοῦ οἴνου, οἷς ἅλες βάλλονται ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐξίστασθαι μηδὲ ὀξίζειν εὐχερῶς. ἢ ἐπεὶ τοὺς ὑπὸ μέθης ὡς παραφρονοῦντας ὑποβρέχειν εἰώθαμεν ἐλαίῳ ἁλσὶ μεμιγμένῳ. ὡς οὖν τοῦ δανειστοῦ μὴ καθεστηκότος ἀλλὰ καὶ παραφρονοῦντος, ὡς ἐπὶ ὡμολογημένοις ἔξαρνός ἐστιν, οὕτω τῇ μεταφορᾷ ἐχρήσατο. φησὶν οὖν, οὐ τὰ τυχόντα οὗτος ὠφεληθείη διαβρεχθεὶς ἁλσίν.

1219. (1240.) ΕΞ ΧΟΑΣ] πάλιν χλευάζει ὡς ἐπὶ ἀμφορέως καὶ οἴνου. ἢ πρὸς τῷ ἀνωτέρῳ, ἂν σμηχθῇ, πλέον χωρήσει. ὥσπερ λήκυθος ἢ ἀσκὸς ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων. πλέον γὰρ χωρεῖ τῶν ἐμπεφρακότων ἀποβεβλημένων.[2] χοεὺς δέ ἐστιν εἶδος μέτρου, ᾧ μετροῦσι τὸν οἶνον. ὃ καὶ κλίνεται χοέως ὡς Πηλέως, ὡς καὶ ἐν Ἱππεῦσί φησιν "ἀλλ' ἐξένεγκέ μοι ταχέως οἴνου χοᾶ." ἐνταῦθα δὲ τὸ χοᾶς, εἰ μὲν περισπᾶται, ἐκ τούτου τοῦ χοεύς ἐστι, κατὰ ποιητικὴν ἄδειαν (χοεῖς γὰρ ὤφειλεν εἰπεῖν ὡς ἱππεῖς), εἰ δὲ βαρύνεται, ἐξ ἑτέρας ἐστὶν εὐθείας, ἥτις ἐστὶν ἡ χοή θηλυκῶς, καὶ κλίνεται τῆς χοῆς.

1221. (1242.) ΚΑΤΑΠΡΟΙΞΕΙ] καταφρονήσεις, παρὰ τὴν προῖκα. δωρεὰν ἐπεγχανῇ μοι.

ΗΣΘΗΝ] παρεπιγραφή· γελῶν γάρ τοῦτό φησιν. ἐκκαγχάζει γὰρ τῆς προσηγορίας ἀκούσας καὶ τοῦ Διός, γέλωτα τὸν ἐκείνου τιθέμενος ὅρκον. ταῦτα δέ φησιν, ἐπεὶ δεδίδακται μήτε τὸν Δία μήτε τοὺς ἄλλους ἡγεῖσθαι θεοὺς ἀλλ' ἢ τὰς Νεφέλας καὶ τὸν Δῖνον, ὡς ἔφησεν ὁ Σωκράτης.

1222. (1243.) ΤΟΙΣ ΕΙΔΟΣΙΝ] ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ τῷ εἰδότι. ἢ τοῖς ἐπιστήμοσι καὶ εἰδόσιν ὅτι ὁ Ζεὺς οὐδείς ἐστι. διὸ καὶ γέλωτος ποιητικὸς ὁ Ζεὺς ὁ παρὰ σοί.

1227. (1248.) ΑΠΟΔΩΣΕΙΝ ΣΟΙ] τινὲς τοῦτο τοῦ κλητῆρος εἶναι λέγουσιν. ἢ εἰσελθόντος τοῦ Στρεψιάδου ὁ δανειστὴς φησι πρὸς τὸν μάρτυρα.

1229. (1250.) ΤΟΥΤΙ ΤΙ ΕΣΤΙΝ] εἰσελθὼν ὁ Στρεψιάδης προῆλθε πάλιν τῆς οἰκίας, σφαγίδιον ἢ μαγίδιον ἐξαγαγών. ἀνερωτᾷ οὖν αὐτὸν καὶ πυνθάνεται ὅ τι ποτὲ αὐτὸ προσαγορεύοι. ὁ δὲ συνήθως φησὶν ἀρσενικῶς, κάρδοπος. οὗτος δὲ ἀπὸ τοῦ Σωκράτους καρδόπην αὐτὸ δεδίδακται λέγειν. ἵνα οὖν ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀποδείξῃ τὸν δανειστήν, οὕτω φησίν.

1233. (1254.) ΟΥΧ ΟΣΟΝ ΓΕ Μ' ΕΙΔΕΝΑΙ] ἀντὶ τοῦ ὡς νομίζω, ἐν ὅσῳ ἐν ἐμαυτῷ εἰμὶ καὶ οἶδά τι.

1234. (1255.) ΑΠΟΛΙΤΑΡΓΙΕΙΣ] λι-

[1] μεθερμηνευτέον *Hermannus.*

[2] ἐμπεφρυγότων ἀποπεπλημένων *idem.*

*ταργισμοὺς ἐκάλουν τὰ σκιρτήματα. ἀποδραμῇ, ἀποσκιρτήσεις, καταλείψῃ ἀπὸ τῆς θύρας· ἥτις ἐστὶν ἡ λίτη. ἢ ἀπὸ τοῦ ἀργοῦ, ὃ δηλοῖ ταχύ, καὶ τὸ λιπεῖν. οὐ ταχέως οὖν, φησίν, ἀποδραμῇ. *ὑποχωρήσεις, ἀπέλθῃς.* Gl. Br.

1236. (1257.) ΘΗΣΩ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑ] *λείπει γραφὴν κατὰ σοῦ. ἐν γὰρ τῷ πρυτανείῳ ἐτίθεσαν τὰς τῶν ἀδίκων γραφάς.* ΕΥΗΘΙΚΩΣ *δὲ ἀπαιδεύτως.*

1237. (1258.) ΠΡΟΣΑΠΟΒΑΛΕΙΣ] *ἀντὶ τοῦ ζημιωθήσῃ καὶ τὰ πρυτανεῖα πρὸς ταῖς δώδεκα μναῖς, ὅ ἐστι τὸ δέκατον τοῦ τιμήματος τῆς δίκης· ὅπερ καλεῖται συνωνύμως παρακαταβολή.*

1240. (1261.) ΙΩ ΜΟΙ ΜΟΙ] *κορωνὶς ἑτέρα ὁμοία. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι μγ΄, ὧν προτίθεται κῶλα δύο, τὸ πρῶτον ἀντισπαστικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον, τὸ δεύτερον ἰαμβικὸν μονόμετρον βραχυκατάληκτον. ὁ δὲ τελευταῖος τούτων "αὐτοῖς τροχοῖς τοῖς σοῖσι καὶ ξυνωρίσιν." ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.*

1243. (1264.) ΔΑΙΜΟΝΩΝ] *παρ' ὑπόνοιαν εἶπεν ἀντὶ τοῦ παίδων, ἐπεὶ τραγικῶς ἀνεφώνησε τὸ ἰώ μοί μοι. Καρκίνου δὲ παῖδες Ξενοκλῆς, Ξενότιμος καὶ Δημότιμος. καὶ οἱ μὲν χορευταί, Ξενοκλῆς δὲ τραγῳδίας ποιητής. ὡς βέβαιον δὲ ἔχων τὸ νικᾷν κατειρωνεύεται αὐτοῦ.* *ΑΛΛΩΣ. *φασὶν ὡς ὁ Καρκίνος οὗτος ποιητὴς ὢν τραγικὸς εἰσήγαγέ τινας τῶν θεῶν ἔν τινι δράματι δεινοπαθοῦντας.* Junt. Victor. ΔΑΙΜΟΝΩΝ] *δαίμονες οἱ θεοί, δαήμονές τινες ὄντες ἢ ζα . . . . ροι, ἢ ἀπὸ τοῦ πάντα μερίζεσθαι, δάσσεσθαι.* Gl. Victor.

1246. (1267.) Ω ΣΚΛΗΡΕ ΔΑΙΜΟΝ] *τοῦτο Ξενοκλέους ὑπὸ Τληπολέμου [λεγόμενον]. διὸ καὶ ἐπήνεγκε "τί δαί σε Τληπόλεμος." ἐπεὶ δὲ Ξενοκλέους τοῦ Καρκίνου ἐμνήσθη, καὶ τὰ αὐτοῦ τραγῳδεῖ, εἰρηκὼς ὦ σκληρὲ δαῖμον. τοῦτο δὲ εἶπε διὰ τὸ ἄνω εἰρηκέναι "ἰώ μοί μοι" καὶ "ἀνὴρ κακοδαίμων." Εὐφρόνιος δέ φησι τὸ "ὦ Παλλὰς ὥς μ' ἀπώλεσας" Ξενοκλέους εἶναι ἐκ τοῦ Λικυμνίου, λεγόμενον ὑπὸ Ἀλκμήνης τοῦ Λικυμνίου ὑπὸ Τληπολέμου ἀνῃρημένου, διὸ καὶ ἐπήνεγκεν αὐτός "τί δαί σε Τληπόλεμός ποτ' εἴργασται κακόν." καὶ τὸ* ΧΡΥΣΑΜΠΥΓΕΣ *παραπεποιῆσθαι. ἄλλοι δὲ τραγικὸν ὑποκριτὴν εἶναι τὸν Τληπόλεμον, συνεχῶς ὑποκρινόμενον Σοφοκλεῖ. εἰκότως δὲ τούτοις ὁ δανειστὴς χρῆται· διὰ γὰρ ἱπποτροφίαν ἐπτώχευσεν.* *ΘΡΑΥΣΑΝΤΥΓΕΣ] *ἄντυξ ἅρματος περιφέρεια.* Gl. Victor.

1249. Ω ΤΑΝ] *ὦ σύ, ὦ ἑταῖρε, ὦ οὗτος, ὦ μακάριος, πρόσρημα τιμητικῆς λέξεως· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ εἰρωνείᾳ πολλάκις.* Gl. Victor.

1253. (1274.) ΚΑΚΩΣ ΑΡ' ΕΙΧΕΣ] *διὰ τὸ ἄνω εἰρηκέναι "ἰώ μοί μοι" καὶ "ἀνὴρ κακοδαίμων."*

1254. (1275.) ΙΠΠΟΥΣ Γ' ΕΛΑΥΝΩΝ] *καὶ τοῦτο ἐκ παρῳδίας. ἅμα δὲ καὶ αὐτὸς ἱπποτροφῶν ἐδυσπράγησεν.*

1255. (1276.) ΩΣΠΕΡ ΑΠ' ΟΝΟΥ] *ἐπὶ τῶν ἀλόγως πραττόντων ἡ παροιμία καὶ μὴ δυναμένων ὄνοις χρῆσθαι, μήτι γε δὴ ἵπποις. ὁ μέντοι Πλάτων ἐν τρίτῳ Νόμων τὴν τελευταίαν περισπᾷ* ΑΠΟ ΝΟΥ *λέγων, οὕτως· "καὶ μὴ καθάπερ ἀχάλινον κεκτημένον τὸ στόμα, βίᾳ ὑπὸ τοῦ λόγου φερόμενον κατὰ τὴν παροιμίαν ἀπὸ νοῦ πεσεῖν." ἢ ἔπαιξε πρὸς τὸ ὑπ' αὐτοῦ εἰρημένον, καὶ δέον εἰπεῖν ἀπὸ τοῦ νοῦ εἶπεν ἀπ' ὄνου.* ΑΛΛΩΣ. *γράφεται καὶ ἀπ' ὄνου καὶ ἀπὸ νοῦ. κεῖται δὲ παροιμία ἀπ' ὄνου. φασὶ γὰρ ὅτι δύο τινὲς περιτυχόντες ὄνῳ ἐν ἐρημίᾳ, φιλονεικοῦντες πρὸς ἀλλήλους περὶ τοῦ τίς αὐτὸν λήψεται, ἔλαθον αὐτοὺς ἄμφω ἀπολέσαντες αὐτόν· τούτων γὰρ μαχομένων ἀνεχώρησε τὸ ζῶον.*

1259. (1280.) ΠΡΟΣΚΕΚΛΗΣΕΣΘΑΙ] *ἀντὶ τοῦ διὰ μαρτύρων ἀπαχθήσεσθαι. εἰς τὸ δικαστήριον κληθήσεσθαι. κατὰ κοινοῦ δὲ τὸ δοκεῖς.*

1261. (1282.) ΚΑΙΝΟΝ ΑΙΕΙ ΤΟΝ ΔΙΑ] *νέον ὕδωρ ὕειν νομίζεις, φησίν, ἢ πάλιν ἀντεπαγόμενον αὐτὸ ὑπὸ τοῦ ἡλίου.*

1268. (1289.) ΤΙ ΘΗΡΙΟΝ] *τινὲς τὸ θηρίον πρὸς τὸν δανειστὴν λέγουσιν εἰρῆσθαι, ἀντὶ τοῦ ὦ θηρίον, τί ἐστιν ὁ τόκος. ἐπεὶ γέννημα φαμὲν ἐπὶ θηρίου καὶ τόκον.*

1272. (1293.) ΤΗΝ ΘΑΛΑΤΤΑΝ] *τί δῆτά ἐστιν ἃ νομίζεις; καὶ τοῦτο δὲ ἔμαθε κατὰ τὸ σιωπώμενον.*

1280. (1301.) Ω ΣΑΜΦΟΡΑ] *τινὲς τοῦτο Στρεψιάδου, τινὲς ὅλον τοῦ κλητῆρος. ἀντὶ τοῦ ὦ κλῆτορ. ὡς ἵππῳ αὐτῷ διαλέγεται.*

1281. (1302.) ΑΞΕΙΣ; ΕΠΙΑΛΩ] *ἡ γραφὴ δισσή, καὶ ἐπὶ ἄλω καὶ ἐπιαλῶ. καὶ πρὸς μὲν τὸ περισπωμένως τὸ ᾄξεις ἀπειλητικῶς χρὴ λέγειν, οἷον ᾄξεις, ὁρμήσεις τοὐντεῦθεν, ἐπεὶ ἀλῶ σε, ὅ ἐστιν ἐξελάσω σε· εἰ διφθογγογραφεῖται· καὶ διώξω σε κεντῶν ὑπὸ τὸν πρωκτόν, ὥσπερ ἵππον παρήορον. πρὸς δὲ τὴν ἑτέραν γραφήν, ὡς ἠθικῶς λέγοντος, οἷον ἀπάξεις σὺ τὸν σειραφόρον εἰς μύλωνα ἐπὶ τὸ ἀλήθειν, ἀντὶ τοῦ ἄπαγε σὺ σεαυτὸν ἵππον, κἀκεῖθεν τραφήσῃ.* ΑΛΛΩΣ. *ἐπιαλῶ μέλλων ἀπὸ τοῦ ἰάλλω. λέγει δὲ ἐπιπέμψω σοι. ἐν ἤθει δὲ τὸ ᾆξεις λέγει· οὐκ ἀπάξῃ ποτὲ ἐντεῦθεν καὶ πορεύσῃ. τὸ δὲ ἐπιαλῶ ἀντὶ τοῦ ἐπιπέμψω σε. συμβουλεύει δὲ αὐτῷ ἀλοάσοντα μισθοῦ πορεύε-*

σθαι, ἵνα τρέφειν ἔχῃ τοὺς ἵππους. σειραφόρος δὲ ὁ ἔξω τοῦ ζυγοῦ. ΑΛΛΩΣ. ἐὰν μὲν οὗτος ὁ λόγος ᾖ ἠθικός, ἀπέρχῃ, ἢ ὑποβαλῶ τὴν μάστιγα κεντῶν σε ὑπὸ τὸν πρωκτὸν, ὡς σειραφόρον· ἐὰν δὲ ἐπὶ ἄλω, οὕτως· ἀπέρχῃ ἐπὶ ἅλωνα κεντῶν σου τὸν σειραφόρον, ἐπὶ τὸ ἐργαζόμενον ἐκεῖθεν τραφῆναι· οὐδὲν γὰρ ἐντεῦθεν λήψῃ. οἱ δὲ οὕτως· ἐπιβαλών σοι τὴν μάστιγα καὶ δέρων τὸν πρωκτὸν ἄξω σε, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κεντουμένων ἵππων βραδέων ὑπὸ τῶν ἡνιόχων. *ΕΠΕΙ ΑΛΩ] νικήσω, συντριβεῖς. *Gl. B. D.* συντρίψω. *Gl. E.* ΕΠΙ Σ' ΑΛΩ] συντρίψω. *Gl. C.*

1282. (1303.) ΥΠΟ ΤΟΝ ΠΡΩΚΤΟΝ ΣΕ] μήποτε οὐκ ἔστι σέ, ἀλλὰ σύ· εἰ μὴ ἄρα λέγει, ἄξεις σεαυτὸν ὡς τὸν σειραφόρον, ὅπερ αὐτὸς ἐργάζῃ.

1284. ΞΥΝΩΡΙΣΙΝ] ξυνωρὶς ἅρμα ἵππων ἐζευγμένον. *Gl. Victor.*

1285. (1306.) ΟΙΟΝ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ ΕΡΑιΝ] κορωνὶς· καὶ εἴσθεσις μέλους ἐξιόντων ὑποκριτῶν μονοστροφικοῦ ἐκ κώλων ιη', ὧν τὸ πρῶτον ἰαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον τοῦ ΦΛΑΥΡΩΝ ποδὸς ἀνθ' ὅλης ἰαμβικῆς κειμένου διποδίας. τὸ δεύτερον ἐκ διιάμβου καὶ Ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάσσονος δίμετρον ἀκατάληκτον, ἢ ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές. τὸ τρίτον ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ τέταρτον ὅμοιον, ἢ ἐκ παιώνων δευτέρων. τὸ ε' χοριαμβικὸν ἐξ ἐπιτρίτων, ἢ ἰαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικόν. τὸ ς' τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἤτοι ἐφθημιμερές. τὸ ζ' ὅμοιον, τρίμετρον μέντοι. τὸ η' χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ θ' ἀντισπαστικὸν ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ πρώτου ὅμοιον. τὸ δέκατον ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ ια' καὶ ιβ' ὅμοια τῷ τρίτῳ. τὸ ιγ' χοριαμβικὸν πενθημιμερές, εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὸν δίμετρον. τὰ ἑξῆς τρία ἀντισπαστικὰ ἐφθημιμερῆ Φερεκράτεια, διτροχαϊκῆς κατὰ τὴν πρώτην τοῦ πεντεκαιδεκάτου χώραν κειμένης ταυτοποδίας. τὸ παρατέλευτον ὅμοιον τῷ τρίτῳ· μεθ' ὃ ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἤτοι ἐφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. αἰνίττεται δὲ εἰς τὸν Στρεψιάδην, λέγων ὅτι δεινόν ἐστι καὶ ἀηδὲς τὸ ἀτόπων ἐρᾶν. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκεῖνοι διαλεχθέντες ἀπεληλύθασιν. ὁ δὲ χορὸς ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὢν ταῦτα διέξεισι περὶ τοῦ Στρεψιάδου, προαναφωνῶν διὰ τούτων καὶ αἰνιττόμενος ἃ μέλλει πείσεσθαι ὁ Στρεψιάδης ὑπὸ τοῦ υἱοῦ. *ΦΛΑΥΡΩΝ] φαύλων, κακῶν, πονηρῶν. *Gl. Victor.*

1291. (1312.) ΤΟΝ ΣΟΦΙΣΤΗΝ] τὸν φιλόσοφον. τὸν παῖδα, ἢ τὸν γέροντα. ἀπὸ τοῦ σοφίζεσθαι.

1301. (1322.) ΙΣΩΣ ΙΣΩΣ] εὔξεται παρ' αὐτοῦ ἀδικούμενος καὶ δεινὰ πάσχων τέλεον ἄφωνον αὐτὸν εἶναι.

ΒΟΥΛΗΣΕΤΑΙ] ἐπεὶ μείζω κακὰ πείσεται ἢ φέρειν οἷός τε εἶναι. *Gl. B. C.*

1303. (1324.) ΙΟΥ ΙΟΥ] κορωνὶς ἑτέρα εἰσιόντων αὖθις τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι κγ', ὧν προτίθεται κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον. ὁ δὲ τελευταῖος τούτων "καὶ μὴν ὅ τι καὶ λέξεις ἀκοῦσαι βούλομαι." ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. κέχρηται δὲ προαναφωνήσει τῷ ἰοὺ ἰού. τινὲς δὲ ἁπλοῦν τὸ ἰού φασιν. σχετλιάζων δὲ ἔξεισιν ὁ πρεσβύτης ὡς ὑπὸ τοῦ παιδὸς τετυμμένος. δῆλον δὲ ὅτι πάντα ταῦτα διαπέπλασται αὐτῷ τῆς πρὸς Σωκράτη διαβολῆς χάριν, δεικνύναι διὰ τούτων φιλοτιμουμένος ὅτι μηδὲν χρηστὸν διδάσκει τοὺς νέους, ἀλλὰ τοὐναντίον πονηρούς, ὁπότε καὶ περὶ τοὺς γεγεννηκότας τοιοῦτοι γίνονται, καθίστησι.

1305. (1326.) ΠΑΣΗι ΤΕΧΝΗι] παντὶ τρόπῳ, πάσῃ δυνάμει. τὸ δὲ ἀμύνειν καὶ ἀμυνάθειν λέγουσι. *ΑΜΥΝΑΘΕΤΕ] βοηθήσατε. *Gl. E.* ἀμυνάθειν, ἀμύνειν, βοηθεῖν. *Gl. Victor.*

1309. ΠΑΤΡΑΛΟΙΑ] οὐ μόνον πατραλοίας, ἀλλὰ καὶ πατραλῴας εὕρηται. *Schol. Cant.* 1.

1310. (1331.) ΚΑΙ ΠΛΕΙΩ] ἀντὶ τοῦ χείρονα καὶ πλείω τούτων εἰπέ.

1312. ΛΑΚΚΟΠΡΩΚΤΕ] εὐρύπρωκτε. *Gl. Br.*

1320. (1341.) ΕΔΙΔΑΞΑΜΗΝ] παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ. δύναται δὲ εἶναι μεσότητος Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ ἐξεπαίδευσα δι' ἑτέρου· τὸ γὰρ ἐδίδαξα δι' ἑαυτοῦ. *ἤγουν εἰς διδάσκαλον ἔπεμψα. ἔστι δὲ κατ' εἰρωνείαν. *Gl. Br.*

1322. ΜΕΛΛΕΙΣ] ἔμελλες. *Gl. D.*

1327. (1348.) ΣΟΝ ΕΡΓΟΝ] εἴσθεσις χοροῦ, στροφῆς μὲν λόγον ἔχουσα διὰ τὸ ἔχειν καὶ ἀντίστροφον τὸ "οἶμαί γε τῶν νεωτέρων," ἧς οὐδὲν διενήνοχε· προῳδικὴ δὲ διὰ τὸ προτίθεσθαι καὶ προᾴδεσθαι τῆς διπλῆς. ἡ διπλῆ καὶ εἴσθεσις εἰς ἐπῳδικὴν τριάδα ἢ τετράδα κώλων ἕξ, ὧν τὰ μὲν περιττὰ ὅμοια τοῖς ἀνωτέρω, τὰ δὲ ἄρτια Ἰωνικά, ἡμιόλια διὰ τὸ ἔχειν πρὸς τῷ ὅλῳ καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ Ἰωνικοῦ καλούμενα, ἀδιαφοροῦντα τὴν πρώτην συλλαβήν. τὸ μέντοι τελευταῖον, ὃ καὶ ἐπῳδὸς, ὡς ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ᾠδῆς τιθέμενον, λέγεται, ἀντ' Ἰωνικοῦ ἐπίτριτον ἔχει. ἐν ἐκθέσει δὲ στίχοι δύο ἰαμβικοὶ τετράμετροι καταληκτικοί, ὅμοιοι τοῖς ἑξῆς· ἔθος γάρ ἐστι προτιθέναι τῆς διπλῆς διστιχίαν μετὰ τὴν περίοδον τῆς κορωνίδος ἢ τῆς ᾠδῆς.

1329. ΠΕΠΟΙΘΕΙΝ] ἐθάρῥει. *Gl. Br.*

1334. (1355.) ΠΡΟΣ ΧΟΡΟΝ] πρὸς ἐμέ. οὕτως ἔλεγον πρὸς χορὸν λέγειν,

ὅταν τοῦ ὑποκριτοῦ διατιθεμένου τὴν ῥῆσιν ὁ χορὸς ὀρχῆται. διὸ καὶ ἐκλέγονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τοῖς τοιούτοις τὰ τετράμετρα ἢ τὰ ἀναπαιστικὰ ἢ τὰ ἰαμβικὰ, διὰ τὸ ῥᾳδίως ἐμπίπτειν ἐν τούτοις τὸν τοιοῦτον ῥυθμόν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.

1335. (1356.) ΚΑΙ ΜΗΝ] κορωνὶς καὶ στίχοι ὅμοιοι τῷ διστιχίῳ λγʹ, ὧν τελευταῖος "ἐξέφερον ἂν καὶ προὐσχόμην σε· σὺ δέ με νῦν ἀπάγχων." μεθ' ὃν τρία κῶλα ἰαμβικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα, καὶ στίχος ὅμοιος τοῖς ἄνω.

1337. (1358.) ΛΥΡΑΝ ΛΑΒΟΝΤΑ] ἐν τοῖς συμποσίοις κύκλῳ τοῖς ἑστιωμένοις ὁ ἑστιάτωρ διδοὺς λύραν ἐκέλευεν ᾆσαι ᾠδήν.

1338. (1359.) ΑιΣΑΙ ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ] τοῦτο τὸ μέλος Σιμωνίδου ἐξ ἐπινίκου· "ἐπέξαθ' ὁ Κριὸς οὐκ ἀεικέως." ἦν δὲ παλαιστὴς Αἰγινήτης. ΑΛΛΩΣ. τῇ πρὸς τὸ ζῶον κοινωνίᾳ τῆς λέξεως συνέπλεξε τὰς κοινωνίας ὁ ποιητὴς, λέγων "ἐπέξαθ' ὁ κριὸς οὐκ ἀεικέως, ἐλθὼν εἰς δένδρων ἀγλαὸν Διὸς τέμενος." φαίνεται δὲ εὐδοκιμεῖν καὶ διαφανὴς εἶναι. τὸ δὲ ἐπέχθη καὶ διὰ τοῦ ε ψιλοῦ ἀπὸ τοῦ πέκω, καὶ διφθογγογραφεῖται. *τοῦτο τὸ μέλος ἐκ Σιμωνίδου ἐστίν. ἐκεῖνος γὰρ οὕτω φησίν· "ἐπέξαθ' ὁ καιρὸς οὐκ ἀκαίρως." ἦν δὲ ὁ κριὸς οὗτος παλαιστὴς Αἰγινήτης. *Schol. LB.* ΤΟΝ ΚΡΙΟΝ ΩΣ ΕΠΗΧΘΗ] τοῦτο τὸ μέλος ἐκ τῶν τοῦ Σιμωνίδου ἐστί. φησὶ γὰρ ἐκεῖνος, "ἐπήξασθ' ὁ Κριὸς οὐ κακαίρως." ἦν δὲ οὗτος ὁ Κριὸς παλαιὸς Αἰγινήτης. *Schol. Harl.* 5.

1339. (1360.) ΑΡΧΑΙΟΝ] μωρόν· παραιτοῦνται δὲ οἱ φιλόσοφοι κιθαρίζειν ἐν τῷ πίνειν. ΚΑΧΡΥΣ δὲ ἀντὶ τοῦ κριθὰς πεφρυγμένας. ᾄδουσι δὲ αἱ ἀλήθουσαι ὑπὲρ τοῦ παραπέμψασθαι τὸν κάματον.

1340. (1361.) ΩΣΠΕΡΕΙ ΚΑΧΡΥΣ] καθάπερ τινὰ γυναῖκα κριθὰς ἀλοῦσαν. διαβάλλει δὲ λεληθότως τὸ τῶν γυναικῶν γένος, αἷς ἔργον πίνειν καὶ ἕτερόν τι διαπραττομέναις. *ΚΑΓΧΡΥΣ] πεφρυγμένας κριθάς. *Gl. Br.*

1342. (1363.) ΩΣΠΕΡΕΙ ΤΕΤΤΙΓΑΣ] παρεποίησε τὸ ᾄδειν, καί φησιν ὅτι τὸ ᾄδειν φλυαρεῖν. ὡς τέττιγας, καὶ οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὡς γυναῖκας ᾄδειν ἀλετρευούσας.

1346. (1367.) ΑΛΛΑ ΜΥΡΡΙΝΗΝ] μυῤῥίνης γὰρ κλάδον κατέχοντες ᾖδον τὰ Αἰσχύλου, ὥσπερ τὰ Ὁμήρου μετὰ δάφνης. παρὰ τὰ Αἰσχύλου "οὕνεκ' ἐκεῖ ἄνθεα λειμώνια." ΑΛΛΩΣ. Δικαίαρχος ἐν τῷ περὶ μουσικῆς "ἐπεὶ δὲ κοινόν τι πάθος ἀεὶ φαίνεται συνακολουθεῖν τοῖς διερχομένοις, εἴτε μετὰ μέλους εἴτε ἄνευ μέλους, ἔχοντά τι τῇ χειρὶ ποιεῖσθαι τὴν ἀφήγησιν. οἵ τε γὰρ ᾄδοντες ἐν τοῖς συμποσίοις ἐκ παλαιᾶς τινὸς παραδόσεως κλῶνα δάφνης ἢ μυῤῥίνης λαβόντες ᾄδουσιν."

1348. ΕΓΩ ΓΑΡ] οὐκ ᾄσω δηλαδή. *Gl. C.*

1349. (1370.) ΑΣΥΣΤΑΤΟΝ] οὐ συνεστῶτα, οὐδὲ πυκνὸν ἐν τῇ ποιήσει, ἀλλ' ἀραιὸν καὶ κομπώδη. τὰ γὰρ ῥήματα Αἰσχύλου φαντασίαν μὲν ἔχει, βασανιζόμενα δὲ οὐδεμίαν ἔχει πραγματείαν· ἀσύστατα γάρ. ἀσύστατον δὲ οἷον ἀδιάθετον· ἀπιθάνους συνιστάντα τοὺς μύθους. *ἄνισον. *Gl. Br.*

ΣΤΟΜΦΑΚΑ] σκληρόν, παρὰ τὸ στόμα καὶ τὸν ὄμφακα. οἷον τραχύν. ΚΡΗΜΝΟΠΟΙΟΝ δὲ μεγάλας λέξεις ποιοῦντα. *ΣΤΟΜΦΑΚΑ] μεγαλοῤῥήμονα. ΚΡΗΜΝΟΠΟΙΟΝ] σκληρολέκτην. *Gl. Br.*

1350. ΟΡΕΧΘΕΙΝ] μίμημά ἐστι τραχέος ἤχου γινομένου ἐν τῷ σφάζεσθαι βοῦν. Θεόκριτος δὲ ἐπὶ θαλάσσης τὴν λέξιν τίθησι, καθ' ὁμοιότητα τοῦ "ῥόχθει δὲ μέγα κῦμα." δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ πατάγου καρδίας ἡ λέξις τίθεται. *Victor.*

1352. (1373.) ΤΑ ΣΟΦΑ ΤΑΥΤΑ] ἢ ἀντὶ τοῦ ἔπη ἐπινοητέον, ἢ δέον εἰπεῖν "οἵπερ εἰσὶν οἱ σοφοὶ οὗτοι ποιηταί," ὁ δὲ πρὸς οὐδέτερον ἔτρεψεν, ὥσπερ καὶ ἐν Βατράχοις ποιεῖ λέγων "οὐκοῦν ἕτερ' ἐστὶ μειρακύλλια τραγῳδίας ποιοῦντα."

1353. (1374.) ΩΣ ΕΚΙΝΕΙ ΑΔΕΛΦΟΣ] τὴν Καναχὴν ὁ Μακαρεύς. τὸ δὲ ΑΛΕΞΙΚΑΚΕ διὰ μέσου ἀναπεφώνηται. σημειοῦται δὲ τὸν Εὐριπίδου Αἴολον· ἐκεῖ γὰρ τὰς ἀδελφὰς γαμοῦσιν ἀδελφοί. ὡς ἐπὶ Ἡρακλέους δὲ τὸ ἀλεξίκακε. γέγραπται δὲ δρᾶμα Εὐριπίδου Αἴολος λεγόμενον, ἐν ᾧ παρήγαγε Μακαρέα τὸν παῖδα Αἰόλου φθείροντα Καναχὴν τὴν ἀδελφήν. ἐπειδὴ δὲ παρὰ Ἀθηναίοις ἔξεστι γαμεῖν τὰς ἐκ πατέρων ἀδελφάς, εἰς αὔξησιν τοῦ ἀδικήματος προσέθηκε τὴν ὁμομητρίαν. εἶτα εὐφυῶς ἐσχετλίασεν, ἐπάγων τὸν ἀλεξίκακον. τουτέστιν ἀποτρόπαιε, καὶ ὦ τὰ δεινὰ ἀπείργων. ἴδιον γὰρ Ἡρακλέους τὸ ἐπίθετον.

1355. (1376.) ΕΞΑΡΑΤΤΩ] κρούω αὐτόν, λοιδορῶ, πλήττω πολλοῖς κακοῖς.

1358. ΚΑΣΠΟΔΕΙ] κονιορτοῦ ἐπλήρου. *Gl. Victor.*

1363. (1384.) ΤΡΑΥΛΙΖΟΝΤΟΣ] ψελλίζοντος καὶ μηδὲν ἔναρθρον λαλοῦντος.

1364. ΠΙΕΙΝ ΠΑΡΕΣΧΟΝ] οὐ μόνον ἐπέχω τὸ κωλύω, ἀλλὰ καὶ τὸ δίδωμι. ὥσπερ γὰρ οὐδὲν ἕτερόν ἐστι τὸ παρέχω, τὸ δίδωμι, ἢ παρά σοι ἔχω τι, οὕτω καὶ ἐπέχω ἀντὶ τοῦ ἐπί σοι ἔχω τι· ἡ γὰρ παρὰ καὶ ἡ ἐπὶ ταυτοσήμαντά εἰσιν. *Schol. D.*

1365. (1386.) ΜΑΜΜΑιΝ] ἄσημος

φωνὴ τῶν παιδίων λαλούντων.

1374. ΠΗΔΑΛΙΝ] ὁρμᾷν. *Gl. Victor.*

1377. (1397.) ΛΑΒΟΙΜΕΝ ΑΝ] οὕτως ἀφανισθήσεται πληγαῖς, ὡς νομίσαι ἡμᾶς τὸ δέρμα καὶ τοῦ ἐρεβίνθου λεπτότερον αὐτοὺς ἔχειν.

ἀποροῦσί τινες ἐνταῦθα, πῶς οὕτω δέον εἰπεῖν, "τὸ δέρμα τῶν γεραιτέρων λάβοιεν ἂν οἱ νέοι" ὁ χορὸς λάβοιμεν εἶπεν, λύοντές τινες τὴν ἀπορίαν, εἰς ψυχρὰν λύσιν τὸν λόγον ἀποδιδόασιν. ἀλλὰ σὺ οὕτω λέγε· οἶμαι τὰς καρδίας τῶν νεωτέρων πηδᾷν καὶ ὁρμᾷν ἐν ἐκείνῳ, ὅπερ Φειδιππίδης λέξει, λεγόντων δηλονότι καθ' ἑαυτοὺς τῶν νεωτέρων τάδε· εἰ γὰρ ταῦτα οὗτος ἐξειργασμένος, εἶτα λαλῶν καὶ δημηγορῶν ἀναπείσει τὸν πατέρα ὅτι ἀληθῆ πεποίηκε, τὸ δέρμα τῶν γεραιτέρων λάβοιμεν ἄν, ἤγουν ἐκδείροιμεν αὐτούς, ἀλλ' οὐδὲ τοῦ ἐρεβίνθου αὐτῶν, ἤγουν τοῦ αἰδοίου, φεισαίμεθα ἂν δηλονότι. οὕτω τὸ λάβοιμεν ἐπὶ τῶν νέων νόει. *Gl. Victor.*

1378. ΕΡΕΒΙΝΘΟΥ] αἰδοίου. *Gl. Br.*

1379. ΜΟΧΛΕΥΤΑ] μοχλοί, κλεῖθρα, μοχλεύειν, κινεῖν. *Gl. Victor.*

1381. (1401.) ΩΣ ΗΔΥ ΚΑΙΝΟΙΣ] εἴσθεσις ἑτέρας διπλῆς ἀμοιβαίας ἐκ στίχων ἰαμβικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν μέ, ὧν τελευταῖος "τὴν μητέρ' ὥσπερ καὶ σὲ τυπτήσω. τί δῆτα φῂς σύ;" ὁ μέντοι ἑπτακαιδέκατος τρίμετρος ἴαμβός ἐστιν. ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.

1384. ΕΞΑΜΑΡΤΕΙΝ] βαρβαρίσαι, σφαλῆναι. *Gl. Victor.*

1389. ΤΕΘΡΙΠΠΟΝ] ἅρμα. *Gl. Br.*

1390. ΜΕΤΕΙΜΙ] μετελεύσομαι. *Gl.E.*

1392. ΕΓΩΓΕ Σ' ΕΥΝΟΩΝ] ναὶ ἔγωγε ἔτυπτον εὐνοῶν σου, ἵνα καλῆς ἀναγωγῆς τύχῃς. *Gl. Victor.*

1395. ΑΘΩΟΝ] ἀμέτοχον. *Gl. Victor.*

1397. (1417.) ΚΛΑΙΟΥΣΙ ΠΑΙΔΕΣ] τοῦτο ἐξ Ἀλκήστιδος Εὐριπίδου· "χαίρεις ὁρῶν φῶς· πατέρα δ' οὐ χαίρειν δοκεῖς;"

ΤΙ ΕΤΙ ΔΗ;] ἤγουν τί τοῦτό ἐστιν. *Gl. Victor.*

1398. ΤΟΥΤΟ ΤΟΥΡΓΟΝ] τὸ κλαίειν. *Gl. Br.*

1399. (1419.) ΔΙΣ ΠΑΙΔΕΣ ΟΙ ΓΕΡΟΝΤΕΣ] παῖδές τε γὰρ τὴν ἀρχὴν ἦσαν ἄφρονες, καὶ νῦν ὑπὸ τοῦ τῶν ἐτῶν πλήθους παρατραπέντος αὐτοῖς τοῦ λογισμοῦ παῖδές εἰσι τῷ νῷ πάλιν ληροῦντες. καὶ Σοφοκλῆς Πηλεῖ "Πηλέα τὸν Αἰάκειον οἰκουρὸς μόνη γεροντἀγωγῶ κἀναπαιδεύω πάλιν· πάλιν γὰρ αὖθις παῖς ὁ γηράσκων ἀνήρ." καὶ Θεόπομπος "δὶς παῖδες οἱ γέροντες ὀρθῷ τῷ λόγῳ." καὶ Πλάτων "ἆρ', ὡς ἔοικε, δὶς γένοιτ' ἂν παῖς γέρων." καὶ Ἀντιφῶν "γηροτροφία γὰρ προσέοικε παιδοτροφίᾳ."

1401. (1421.) ΩΣΠΕΡ] οἱ παῖδες ἐξαμαρτάνοντες συγγνώμης μᾶλλον ἄξιοι διὰ τὸ νέον τῆς ἡλικίας. τὸ δὲ ΗΤΤΟΝ ἀντὶ τοῦ μηδ' ὅλως.

1403. (1423.) ΟΥΚΟΥΝ ΑΝΗΡ] ἐν ἠθικῇ ἐρωτήσει.

1405. (1425.) ΗΤΤΟΝ ΤΙ ΔΗΤ' ΕΞΕΣΤΙ ΚΑΜΟΙ] ἀντὶ τοῦ κἀμοὶ οὐδὲν ἧττον ἔξεστι τοῦ παλαιοῦ νομοθέτου. παρὰ δέ τινι τῶν νεωτέρων κατὰ λέξιν οὕτως ἀποροῦσι πάντες ἐνταῦθα περὶ τοῦ ἧττον· τὸ δέ, ὡς ἐγᾦμαι, τοιοῦτόν ἐστιν. εἰπὼν γὰρ "καὶ λέγων ἔπειθε τοὺς παλαιούς" ἐπήγαγεν ἧττον, δεικνὺς ὡς εἰ καὶ ἔπειθεν, ἀλλ' ἧττον ἢ ἐγὼ αὐτὸς νῦν, ἐπειδὴ καὶ τὰ δίκαια καὶ τὰ μὴ λέγων ὁμοίως νικῶ. οἱ δὲ τὸ ἧττον πρὸς τὸ τί δῆτα συνάπτοντες ψυχροί τινές εἰσιν. ἢ τὸ ἧττον μὴ πρός τι σύναπτε, ἀλλὰ μόνον λέγε κατ' ἐρώτησιν· οὔκουν ἀνὴρ ἦν ὁ θεὶς τὸν νόμον τοῦτον ὡς σὺ καὶ ἐγώ, καὶ λέγων ἔπειθε τοὺς παλαιούς; ἧττον, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς τοῦτο οὕτως ἔχει. ἢ ὥσπερ ἐν τῷ πρώτῳ τὸ ἧττον πρὸς τὸ ἔπειθε συνήψαμεν, οὕτω καὶ πρὸς τὸ λέγων συναπτέον, οὕτω· καὶ λέγων ἧττον καὶ ἔλαττον ἢ ἐγὼ νῦν ἔπειθε τοὺς παλαιούς.

1408. (1428.) ΣΥΓΚΕΚΟΦΘΑΙ] τυφθῆναι ἡμᾶς. κατακοπῆναι ταῖς μάστιξι.

1409. ΒΟΤΑ] βοσκήματα, θρέμματα. *Gl. Victor.*

1411. (1431.) ΠΛΗΝ ΟΤΙ ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ] ἀντὶ τοῦ δικαστήρια οὐκ ἄγουσιν. εἰς δὲ τὸ φιλόδικον τῶν Ἀθηναίων αἰνίττεται.

1414. (1434.) ΣΩΚΡΑΤΕΙ ΔΟΚΟΙΗ] ἀπορήσας λύσεως ἐπὶ τὴν τοῦ Σωκράτους δόκησιν ἀνάγει πιστοτέραν οὖσαν. τὰ δὲ πρόσωπα οὕτως· ἀπὸ τοῦ ΟΥ ΤΑΥΤΟΝ ἕως τοῦ ΟΥ ΤΑΥΤΟΝ τοῦ νέου ἐστίν, ἵν' ᾖ τοῦ πρεσβύτου τὸ ΠΡΟΣ ΤΑΥΤΑ (τουτέστιν, ἅ σοι νῦν περὶ τῶν ἀλεκτρυόνων εἶπον), τὸ ΚΑΙ ΠΩΣ τοῦ Φειδιππίδου λέγοντος. ἐν δέ τισιν ὁ νέος τὸν ΟΥ ΤΑΥΤΟΝ καὶ ἑξῆς στίχον εὕρηται λέγων, τὰ δ' ἑξῆς μέχρι τοῦ ΗΝ ΔΕ ΜΗ ΓΕΝΗΤΑΙ Στρεψιάδης οἷον, καὶ πῶς ἐμαυτὸν αἰτιάσομαι; ἔξεστι γάρ μοι τύπτειν σε, ὥσπερ καὶ σοί, ἐὰν ἔχῃς υἱόν.

1418. ΕΓΧΑΝΩΝ] καταγελάσας. *Gl. Victor.*

1419. (1439.) ΕΜΟΙ ΜΕΝ] τοὺς τρεῖς τοὺς ἑξῆς ὁ πρεσβύτης πρὸς τοὺς θεατάς. ΕΠΙΕΙΚΗ δὲ ὅμοια, πρέποντα. κατὰ τὸ προσῆκον καὶ ἀκόλουθον. συγχωρεῖν τοῖς ἐπιεικέσι, συγχωρεῖν αὐτοῖς.

1420. ΚΑΜΟΙΓΕ] κἄμοιγε συγχωρεῖν ὑμᾶς δοκεῖ τοῖς παισίν, ἃ ἐστι πρέποντα ποιεῖν εἰς ἡμᾶς. *Gl. Br.*

1422. ΑΠΟ ΓΑΡ ΟΛΟΥΜΑΙ] *οὐ βούλομαι.* *Gl. Br.*

1426. (1446.) ΤΟΥΘ' ΕΤΕΡΟΝ ΑΥ] *ἔκθεσις τῆς διπλῆς ἐκ κώλων ἰαμβικῶν ὀκτώ, ὧν τὸ πρῶτον δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ β' δίμετρον καταληκτικὸν ἤτοι ἑφθημιμερές, τὰ ἑξῆς τρία ὅμοια τῷ πρώτῳ, τὸ ἕκτον τρίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ἕβδομον δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ τελευταῖον τῷ πρώτῳ ὅμοιον.* ΑΛΛΩΣ. *διπλῆ καὶ μέλος ἀμοιβαῖον, οὗ ἡ ἀρχὴ "τοῦθ' ἕτερον αὖ μεῖζον," τέλος δὲ "καὶ τὸν λόγον τὸν ἥττω." ἔστι δὲ ἰαμβικὰ τρίμετρα ἀκατάληκτα τρία· καὶ τὸ πρῶτον ἰαμβεῖον τετράμετρον καταληκτικόν. τινὲς δὲ διαιροῦσι τοῦτο εἰς δύο, ἐπειδὴ καὶ τὰ πρόσωπα κεχωρισμένα εἰσί· καὶ γίνεται μεσῳδική, τρία ἑκατέρωθεν ἔχουσα κῶλα. τινὲς δὲ τὸ μέσον τετράκωλον.*

1435. (1454.) ΤΑΥΤΙ ΔΙ' ΥΜΑΣ] *ἐν ἐκθέσει ἴαμβοι τρίμετροι ἀκατάληκτοι μά, ὧν τελευταῖος "ἐμοὶ ποιήσω, κεἰ σφόδρ' εἴσ' ἀλαζόνες." εἶτα ἀναφώνημα τὸ ἰοὺ ἰού, καὶ πάλιν ἴαμβοι ιέ, καὶ τελευταῖον τοῦ δράματος ἀναπαιστικὸν τετράμετρον καταληκτικόν· ἐφ' ᾧ κορωνὶς ἡ καὶ τὸ δρᾶμα ἀποπερατίζουσα.*

1439. ΤΟΤΕ] *ὅτε τὴν ἀρχὴν προσῆλθον ὑμῖν.* *Gl. E.*

1447. (1466.) Ω ΦΙΛΤΑΤΕ] *λείπει τὸ υἱέ ἢ παῖ. τοῦτο γὰρ ἐπιγράφεται· πρὸς γὰρ τὸν υἱὸν μετέβη.*

1451. (1470.) ΠΑΤΡΩιΟΝ ΔΙΑ] *πατρῷος Ζεὺς καὶ Ἀπόλλων ἐν Ἀθήναις τιμῶνται, ὁ Ζεὺς μὲν μετὰ τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἢ ὡς ἕτεροι, μετὰ τὴν ἐν Κρήτῃ ἀνατροφήν, ὅτε πρῶτον ταῖς Ἀθήναις ἐπέστη καὶ ἐφάνη τοῖς πατράσιν αὐτῶν, οἵτινες ταύτῃ τῇ προσηγορίᾳ τετιμήκασιν αὐτόν. Ἀπόλλων δὲ, ὅτι Ἐρεχθέως θυγατέρα ἔγημε τὴν Κρέουσαν, ἐξ ἧς γίνεται ὁ Ἴων. ὡς πρόγονον οὖν αὐτὸν ἐτίμων καὶ οἱ ἄρχοντες ὅτε ἐχειροτονοῦντο. ἐκ γὰρ τοῦ μὴ εἰδέναι ξένους αὐτοὺς ἐνόμιζον.* ΑΛΛΩΣ. *οὕτω τιμᾶται παρ' Ἀθηναίοις Ζεὺς πατρῷος καὶ Ἀπόλλων, διὰ τὸ πρώτους ὑποδέξασθαι τὼ θεὼ εἰς τὴν χώραν, καὶ θυσίας συντελέσαι κατὰ φρήτρας καὶ δήμους καὶ συγγενείας μόνους Ἑλλήνων.*

1452. (1471.) ΙΔΟΥ ΓΕ ΔΙΑ] *ἐξ ὧν ὁ πατὴρ ἐπελάβετο αὐτοῦ ἀνωτέρω, ἐκ τούτων καὶ αὐτὸς πειρᾶται τοῦ πατρὸς λαμβάνεσθαι.*

1456. (1475.) ΔΙΑ ΤΟΥΤΟΝΙ ΤΟΝ ΔΙΝΟΝ] *ὡς ἀγάλματος Δίνου ὄντος ἐν τῇ διατριβῇ Σωκράτους ὀστρακίνου.*

1457. (1476.) ΧΥΤΡΕΟΥΝ] *τὸ ἐν τῷ φροντιστηρίῳ μηχάνημα ὀστράκινον περιφερὲς ὡς χύτραν ὠνοματοποίησεν, καὶ ὄνομα αὐτῷ ἔθετο χυτρεοῦν. τουτέστι μάταιον, εὐτελές, χύτρας ἄξιον. ὡς ὀστρακίνου ἀγάλματος ὄντος πρὸ τῆς διατριβῆς.* *ΧΥΤΡΕΟΥΝΤ'] *χυτρεοῦς, ὁ τροχὸς ἐν ᾧ ἐργάζονται τὰς χύτρας.* *Schol. Harl.* 5.

1460. (1479.) ΟΥ' ΕΞΕΒΑΛΟΝ] *ταῦτα εἰς διαβολὴν Σωκράτους, ἐκβαλόντος τὰ δαιμόνια.*

1461. (1480.) ΑΛΛ' Ω ΦΙΛ' ΕΡΜΗ] *τοῦτο οἱ κλέπται πρὸς τὸν Ἑρμῆν ἔλεγον, ὅτε ἁλισκόμενοι ἐκολάζοντο, αἰτούμενοι αὐτὸν ἐλθεῖν αὐτοῖς εἰς βοήθειαν. ᾤοντο γὰρ διὰ τὸ μὴ τεθυκέναι αὐτῷ, ὡς ἐφόρῳ κλεπτικῆς ὄντι, εἰς ταῦτα περιπεσεῖν τὰ δεινά.*

1463. (1482.) ΠΑΡΑΝΟΗΣΑΝΤΟΣ] *ἀντὶ τοῦ ἀνοητεύσαντος παρὰ τὸ πρέπον, καὶ πεισθέντος.* ΑΔΟΛΕΣΧΙΑ *δὲ ἡ τῶν ἀηδῶν ὁμιλία.* **φλυαρίᾳ τῇ τοῦ Σωκράτους.* *Gl. Br.*

1476. ΙΟΥ ΙΟΥ] *ἰαμβικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον.* *Gl. Victor.*

1477. ΙΕΝΑΙ] *πέμπειν.* *Gl. Victor.*

1483. ΣΜΙΝΥΗ] *δίκελλα, ἀξίνη.* *Gl. Victor.* ΜΗ ΠΡΩΔΩι] *θραυσθεῖσα.* *Gl. E.*

1490. (1509.) ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ ΤΗΝ ΕΔΡΑΝ] *ἀντὶ τοῦ τὰς κινήσεις τῆς σελήνης. ἕδραν δὲ εἶπεν εἰς τὸ αἰσχρὸν ἀποτείνων τὸν λόγον. τὴν ἐπιφοράν, ἐπὶ τίνος ὀχεῖται καὶ διὰ τί καὶ πῶς μένει.*

ΤΑΣ ΕΔΡΑΣ] *τὰς στηρίξεις.* *Gl. E.* *τὴν στήριξιν.* *Gl. D.*

1491. (1510.) ΔΙΩΚΕ] *ὡς τῶν φιλοσόφων φευγόντων διὰ τὸ πῦρ. τὸ δὲ* ΩΣ ΗΔΙΚΟΥΝ *γράφεται καὶ οὓς ἠδίκουν.*

1493. (1512.) ΤΟ ΓΕ ΤΗΜΕΡΟΝ *ἀντὶ τοῦ τήμερον ἀρκετῶς ἔχει ἡ ἡμέρα· ὡς ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ δὲ ὁ λόγος.*

NOTÆ IN NUBES.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ I.

P. 107. l. 1. τις post πρεσβ. olim defuit. Adjecit Brunck. Dind.

— 3. φοιτήσαντα. Ed. Ald. φοιτήσαντος. Herm.

Σωκράτην. Ita Brunck. Antea Σωκράτη, quod recte restituit Herm. Dind.

— 4. ss. εἴ πως δύναιτο — ἀποδ. Hæc, olim omissa, accesserunt e Brunck. codd. Dind.

— 6. οὐ βουλομ. κ. τ. λ. Pro his olim lectum: μὴ πειθομένου δ. τ. μειρακίου, αὐτὸς ἐλθ. μανθάνειν, μαθητὴν — διαλ. Dind.

— 8. Verba ἐκλυθ. δ. τ. διατρ. redduntur ab intpp.: *cum schola aperiretur*, et verba ἐπὶ κρεμ. αἰωρουμ. *in qualo suspensus*. Dind.

— 12. τελεῖ. Cod. C. ap. Brunck. διδάσκει. Dind.

— 17. περὶ πλειόνων. Sic Brunck. et Ald. ἐπὶ πλ. Kusteri ed. Herm.

— 21. ἄγων. Antea erat διάγων. Dind.

P. 108. l. 1. ἐξαγαγ. In Ald. et Kust. ἐξάγοντος. Dind.

— 3. Perperam vulgo pro παραλαβὼν legitur περιλαβών. Brunck.

— 5. Olim: κατωρθωκότα, ut et Ald. Dind.

— 10. s. σύγκρουσιν. Ita jam Kust. vidit, vulgatum σύγκρισιν, quod ineptum esse dixit Brunck., emendandum esse. Dind.

— 11. Σωκρατιστῶν. Ita diserte Brunck. Vulgatum Σωκρατικῶν restituit Herm. Dind.

— 12. πάνυ δυνατῶς. Sic infra in Argum. Avium: τὸ δρᾶμα τοῦτο τῶν ἄγαν δυνατῶς πεποιημένων, id est, *valde docte*, vel *ingeniose*. Δυνατὸς enim Græcis interdum idem significat quod δεινός, i. e. *peritus*, *ingeniosus*, *eloquens* etc. Schol. infra ad Ran. 892. τῶν γὰρ δυνατῶν (*ingenio pollentium*) καὶ μετὰ θάνατον ᾄδονται τὰ ποιήματα. Sic δύναμις Synesio in Dione p. 40. ed. Græcolat. est *facultas dicendi*, vel *vis eloquentiæ*. Ibi enim de hac ipsa fabula Nubium ait, nulli comœdiarum Arist. majorem eloquentiæ vim, quam huic, inesse. θαυμάσας ἔχω, inquit, εἰ μήτε κωμῳδία τῶν Νεφελῶν μᾶλλον εὐδοκιμεῖ. οὐδὲ γάρ ἐστιν, ἥντινα μετὰ τῆς ἴσης δυνάμεως Ἀριστοφάνης ἀπήγγελκε. Hæc pulchre conveniunt cum iis, quæ Anonymus hic de eadem fabula scribit. Notandum autem est, Græcismum hunc esse inferioris ævi. Nam veteres Græci dicere quidem solent, δυνατὸς λέγειν, δυνατὸς πράττειν etc. at numquam vocem δυνατὸς solam et nude positam eo, quo hic, sensu ab illis accipi videas. Latini recentiores voc. *potens* et *potenter* eodem significatu interdum utuntur. Ut Sidon. Apoll. V. epist. ult.: 'Cum cætera potenter, tum potentissime condidit versus:' qui locus huc præcipue facit. Sic alibi legas: potentissimus *orator*, *potens facundia*, *fandi potens* etc. ut pluribus exemplis demonstrat Jos. Wassius in Notis nondum editis ad locum illum Sallustii: *Memmii facundia clara pollensque*. Kust.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ II.

P. 108. l. 15. Videtur deesse διαβολὰς vel simile quid. Kust. Decantata est fabula, ab Æliano quoque V. H. ii. 13. et Eunapio in Ædes. p. 35. prodita, hoc Nubium drama conscripsisse Comicum ab Anyto et Melito, qui Socratem majestatis reum egerant, pretio precibusque inductum, ut philosophum in scena sugillaret, et maledictis judices populumque ad iram et condemnationem Socratis impelleret. At viri docti ad h. l. et Meiners in Gesch. d. Ursprungs, Fortg. und Versalls der Wissensch. in Griech. ii. p. 476. ss. satis refutarunt illam historiolam. Atque res ipsa illius falsitatem abunde declarat, qua de re in singulari comm. disserui. Harl.

P. 108. l. 16. Perperam ed. Kust. εἶχον. Nam ad Socratem refertur, inepte tamen dictum est. Dind.

— 23. Male ed. Kust. Ἀλκμαιονιδῶν. Dind.

— 25. L. vi. c. 125. ibique Valcken. et Pind. Pyth. vii. Dind.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ III.

P. 109. l. 8. Ita vulg. ἐπωφελῆ correxit Herm. Participia ad Aristophanem spectant: λέγων ὡς ἐπωφελὴς ἐστι. Dind.

— 10. Excidit ἔτι aut simile quid, nisi ὑπὸ τἀνθρώπου scripsit. Herm.

— 11. Legebatur ante Herm. εἰς, sed vertebatur tamen *unus*. Dind.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ IV.

P. 109. l. 19. Μέλητος B. Suid. Ms. v. καλὸς κἀ. Pors. Μέλητος 1. 2. 3. 4. Dobr. μέλητος cod. Ar. Id.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ V.

P. 110. l. 1. Ex his intelligimus, quod et aliunde, vel ex ipso Arist. in hac fabula constat, quum πρώτας tum δευτέρας seu recentatas ab eodem Comico Nubes exstitisse. Unde etiam quum e πρώταις tum e δευτέραις Νεφέλαις adducuntur ab Athenæo versus, e προτέραις l. iv. p. 171. quinque versus, qui exstant etiamnum in hac fabula 1179. πῶς οὐ δέχονται etc. e δευτέραις vii. p. 299. hujus fabulæ 551. τὰς εἰκοὺς τῶν ἐγχέλεων etc. Cujus elaboratæ denuo seu διασκευασθείσης, ut loquuntur ea in re vett. Critici, fabulæ hæc erat peculiaris Aristophani causa, quod earum prior editio, etsi ingeniose adeo ac solerter elaborata, quæcumque fuerit ejus rei ratio, successu caruerat, qua de re ipse, velut de insigni injuria sibi facta, quum in hujus dramatis tum in altera Vesparum parabasi, graviter queritur. Unde etiam pro more in illis elaboratis denuo fabulis recepto, retenta in his secundis Nubibus loca de Cleone tum mortuo, sed dum primæ agerentur, adhuc superstite, ut 582. ubi v. Schol. Ἐν ἄστει vero additur, nempe, et quod hic supplendum est, Διονυσίοις. Comicorum enim vel Tragicorum apud Athenn. dramata *Dionysiis*, seu sacris Bacchi festis, edebantur; quæ (præter ea, quæ dicebantur *Anthesteria* seu ἐν λίμναις) vel ἐν ἄστει seu ἀστυκὰ, vel κατ' ἀγροὺς Διονύσια, aut Λήναια vocari consueverant. Hanc Nubium fabulam Διονυσίοις ἐν ἄστει actam adstruitur insuper chori in hac fab. v. 599. Πρῶτα μὲν χαίρειν κ. τ. λ. Horum enim Dionysiorum ἐν ἄστει s. ἀστυκῶν, quæ mense Elaphebolione s. ineunte vere agebantur, tributa ab Atheniensium sociis deferri in urbem consueverant, ut alibi ab ipso Arist. tangitur, sicut Acharn. 505. κοὔπω ξένοι πάρεισιν etc. Quod firmat insuper Ælianus, a quo, dicto jam loco, agitur de hujus fabulæ editione: καὶ ἅτε ὄντων Διονυσίων, πάμπολυ τὸ χρῆμα τῶν Ἑλλήνων σπουδῇ τῆς θέας ἀφίκετο. Ad illa enim ἐν ἄστει Διονύσια seu solennes illas tum Athenis theatrales dramatum editiones conspiciendas, non Atheniensium solum eosque tributa ferentes, socios sed spectatores insuper ex universa Græcia confluxisse, constare potest ex Æschine adv. Ctesiph. p. 429. ed. Gr. Lat. Frf. Eadem vero Διονύσια non ἐν ἄστει solum vel ἀστυκά, sed μεγάλα etiam dicta, ut ap. Demosth. de Cor., tum κατ' ἐξοχὴν Διονύσια, de qua re nos alibi. Spanh.

— 2. Id est, anno primo Olymp. lxxxix. V. Schol. ad 542. Sam. Petit. Miscell. i. 6. et Casaub. ad Athen. v. 18. Kust. Quo nempe Athenis archonte Isarcho actæ sint πρῶται Νεφέλαι h. e. Ol. 89, 1. ex Diod. Athen. et Schol. ad 541. adde et ad v. 545., monuerunt jam viri docti et nuper in Annal. Thucydd. p. 161. Dodwellus: ac proinde, ut vidit jam Palmerius, ante Socratis obitum eumque ab Anyto et Melito accusatum, annis xxiv. vel xxv. Unde haud immerito suspecta eidem Palmerio, quæ paullo ante de Aristophane pecunia corrupto ab iisdem Anyto et Melito, ut hac fabula Socratem coram Atheniensibus proscinderet, sunt ab Æliano, Eunapio, priscisque aliquot, et qui in hac Προθεωρίᾳ leguntur, Criticis adserta. Spanh.

— 2. Quæ h. l. dicuntur de victo a Cratino et Amipsia, aliis Comicis Atticis, in editione hujus fabulæ, Aristophane, iis adversantur, quæ tradit (ut vidit jam Petitus Misc. i. 6.) d. l. Ælianus, ubi Atheniensibus illas Nubes ἥδιστον ἀκρόαμα exstitisse dicitur, eosque poëtam tanto plausu prosequutos, quanto numquam antea, et illo victore proclamato jussisse, ut judices Aristoph. nomen summo loco, non vero aliud, scriberent. Unde vero id hauserit Ælianus, haud liquet; cui ea in re non refragantur solum hi veteres Critici, sed ipsemet Aristoph. qui se præter fas omne victum, in secundis hisce Nebulis, et quas ideo retractavit, queritur 519. ac præterea in Vesp. 1039. πέρυσι καταπρούδοτε, *præterito anno prodidistis me*, quo nempe primas ediderat Nubes: quod etiam Scholia firmant ibid. de victo tum in fabulæ illius editione Aristophane, ac paullo ante ad ejusd. dram. v. 1007. Quod vero in hac Προθεωρίᾳ additur, quasi haud felicius

eidem Aristophani cesserit secunda hujus fabulæ editio, id una illius Critici fide hactenus nititur. Spanh.

P. 110. l. 3. Priores Edd. minus recte Κόνῳ per unum ν. Vide Casaub. ad Athen. loco laud. Kust.

— 5. Vertuntur hæc: "quare Aristophanes quum præter rationem rejectus esset, existimavit, oportere se, posterioribus Nubibus in scena repetitis, cum spectatoribus expostulare." Dind.

— 6. ἐν τοῖς ἔπειτα est simpliciter *postea* (non *deinceps*, ut vulgo est redditum), ne quis putet ἐν ταῖς ἔπ. scribendum esse. Dind.

— 7. Id est, anno secundo Olymp. lxxxix. uno tantum post priores Nubes anno. V. Sam. Petit. l. laud. Kust. Quod ab Aristoph. Schol. obiter traditum itidem ad Nub. 31. nempe: τότε γὰρ ἦρχεν Ἀμυνίας. Quibus tamen repugnare videtur, quod Cleonis ut jam defuncti meminit 542. (αὐτῷ κειμένῳ.) Cleon vero non sub Aminia archonte, ut post Schol. ad Nub. 545. a Palmerio dicitur, sed ut ab alio Schol. idque ex Androtione, quum ibi ad eundem v. 545. tum ad v. 542. verius traditur, et adstruit etiam Dodwellus Ann. Thucyd. p. 162. [add. Corsini Fast. Att. iii. p. 240. s.] sub sequente demum archonte Alcæo, anno proinde Ol. lxxxix. 3. sit mortuus. Adde, ut viderunt alii, quod *Eupolidos Maricæ* in ead. fab. v. 545. meminerit, quæ tamen Cleone mortuo demum sit acta. Accedit, quod a Palmerio ad v. 543. harum Nubium adnotatur: nempe Arist. Vespas prodiisse *Dionysiis Lenæis*, sub Aminia archonte, unde non potuerint secundæ illæ Nubes agi eodem illo anno, et quidem vere, Dionysiis ἀστυκοῖς s. urbanis, et ita ante editas easdem Vespas; quum tamen, ut ab eo additur, e Scholl. ad easdem liqueat, *secundas Nubes* nec probatas nec rejectas ante Vesparum editionem. Verum quod postremum vellem Viro eruditissimo indictum, quod is ad Attici anni rationem ibi haud attendit, qui quum a xxv. Hecatombæonis s. Junii, æstivo nempe solstitio, ut aliunde notum, inciperet, *Dionysia* autem *Lenæa* s. κατ' ἀγροὺς agerentur in autumno, quibus editæ sunt Vespæ, præcederet proinde eadem editio sequens *Dionysiorum* ἐν ἄστει tempus vernum, quo actæ dicuntur in hac προθεωρίᾳ *secundæ Nubes*. Neque vero mirum aut insolitum videri potest, quod utique non novam, quod forte exemplo caruisset, sed recentatam demum fabulam, hasce nempe δευτέρας Νεφέλας, altero anno post priores et infelici successu actas ediderit denuo Aristophanes. Verum gravius hanc secundam Nubium sub archonte Aminia editionem premunt, quæ de morte Cleonis et Eupolidis Marica post ejusdem obitum edita in eadem hac fabula leguntur. Unde id omnino statuendum venit, aut sequenti demum anno, ac sub archonte Alcæo, in cujus initiis obiit in Thracia Cleon, ac Dionysiis vernis δευτέρας hasce Νεφέλας prodiisse, aut, juxta Petitum, emendatam adhuc fuisse et interpolatam denuo, etsi non productam in scenam hanc fabulam, et quod ex sequentibus in hac didascalia verbis etiam licet colligere. Spanh.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ VII.

P. 110. l. 14. Sensus est: Fabula hæc emendata ab auctore eadem est, quod scil. ad argumentum et primarias partes attinet, cum priori; unde sequitur, partim eam emendatam esse. Dind.

— 15. Obscurius et hic et in seqq. loquitur Anonymus. Videtur enim dicere velle, τὰς δευτέρας Νεφέλας non fuisse in theatrum productas: qua in re tamen non solum ipse sibi h. l. contradiceret, sed etiam Scholiastæ ad v. 546. Quare censeo verba διεσκεύασται δὲ ἐπὶ μέρους etc. intelligenda esse de *Nubibus* posterioribus, non prioribus: ut sensus sit, voluisse quidem Aristophanem Nubes posteriores quoque recentare, sive fabulam illam tertium in scenam producere, sed causis quibusdam ab incepto illo revocatum esse. Nisi enim locum hunc sic accipias, Anonymus manifestæ ἀντιλογίας reus erit. Kust. Hanc Kust. interpretationem repudiat orationis series, not. anteced. declarata. Immo videntur hic conjunctæ esse excerptæ variorum Grammaticorum observationes, et hæc τοῦτο δὲ ταυτό etc. alius esse, quam superiora. Dind.

— 17. Ed. Kust. παράπαν. Dind.

Inter Scripta Gallica politissimi auctoris Bernardi de Fontenelle exstat commentariolum, quod ille sibi olim juvenis memoriæ causa scripserat, nec luci destinaverat publicæ. Titulus est: "Remarques sur quelques Comédies d'Aristophane, sur le Théatre Grec, etc." Quæ de Comici nostri fabulis tulit judicia, non usquequaque vera sunt. Non videtur Græcæ antiquitatis et linguæ satis peritus fuisse vir inge-

niosus, diversisque variarum rerum districtus studiis, ut Dramatum scopum et allusionem, actionem scenæ, permultarumque Aristophanis facetiarum acumen percipere potuerit: in eoque minus æquum se prodit, quod pleraque e sui temporis moribus æstimet. Sunt tamen in hac commentatione nonnulla, quæ tollere velis, quæque acre viri ingenium ostendunt. Placent mihi isti quæ in Nubes observat: "Le dessein de cette pièce est fort plaisant. Strepsiade est le vrai Bourgeois Gentilhomme, par la difficulté qu'il a d'apprendre, par ses méprises continuelles, et par la naïveté avec laquelle il rend ce qu'il a appris. Il ressemble fort aussi à George Dandin, quand il se plaint d'avoir épousé une femme de la ville, lui qui étoit un homme de la campagne." Primus e scriptoribus nostris, nescio an solus, persensisse videtur Bernardus ille, novæ Comœdiæ poëtarum qui exstant ex omni ævo excellentissimum, solemque, qui ingenio et vi comica Aristophani æquiparari possit, Molierium. Comico nostro quædam debere, multaque lineamenta facetissimi illius plebeii hominis, nobilium mores æmulantis, Monsieur Jourdain, in Dramate, cui titulus, "Le Bourgeois Gentilhomme," e Strepsiade adumbrata esse; quod verissimum esse facile deprehendet, quicunque utramque fabulam diligenter leget. BRUNCK.

V. 1. Diei tempus, quo fabula inchoatur, est noctis pars inter gallicinium et primum diluculum, ὄρθρον βαθύν. Scena repræsentabat cubiculum Strepsiadis, hominis rustici; ipsum in grabato cubantem; servulos complures haud procul ab eo jacentes stertentesque; cernebatur etiam Phidippidis filii lectus. Strepsiades in somnis secum ipse loquitur, conquerens, ut solent, qui curis præsertim districti pervigilant, immanem noctis longitudinem. SCHUTZ. Post leniter excitat filium, rogat eum, ut mores mutet, e fenestra ostendit ei scholam Socratis, a quo discat artem eludendorum debitorum. Filius calumniatur Socratem, spernit patris monita, et scena abit 79—126. HARL. Priora verba Streps. se extendens in lecto et hians dicere videtur. WIL. In codice quinto Brunck. deest initium fabulæ usque ad v. 251. qui primus ibi comparet. DIND. ἰοὺ ἰού. Ita et in Pac. 1167. ἰοὺ ἰού· ὅσον τὸ χρῆμ' ἐπὶ δεῖπνον ἦλθεν. BERG. Brunck. ἰού ἰού. REISIG.

2. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ. Hippocrates epist. 12. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, λέγοντες, βοήθει, θεράπευσον. Ran. 1276. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ τὸ χρῆμα τῶν κόπων ὅσον. BERG. Vide Plut. 1095. SPANH. Χρῆμα τῶν νυκτῶν. Solitus Atticis scriptoribus et huic Comico inter alios pleonasmus. [Sunt tamen qui non omnino pleonastice, sed tum poni putent, quum rei inusitata vel magnitudo vel multitudo indicatur. v. Sturz. Lex. Xenoph. iv. p. 555. DIND.] Conc. 394. χρῆμα ὄχλου, Lys. 83. χρῆμα τιτθίων, etc. Sic Athen. xv. p. 677. de ingenti leone in Africa ab Hadriano Imp. prostrato μέγα χρῆμα ὄντα, pro μέγαν ὄντα· nisi quod illa vox χρῆμα aliquid majus subinde aut præstantius intendere videatur. Ita quoque Æl. V. H. iv. 13. πάμπολυ χρῆμα τῶν Ἑλλήνων, magna multitudo Græcorum. Add. infra 806. τί χρῆμα πάσχεις; SPANH. Cum voc. χρῆμα modo pluralis genitivus in hac formula jungitur, ut h. l. et Ach. 150. modo singularis, ut Lys. 1031. Aliquando vox χρῆμα jungitur cum alio substantivo in eodem casu, ut Alciphr. ii. ep. ult. τῆς Αἰγύπτου χρήματος μεγάλου, ad quem locum vid. quæ notavi. BERG.

3. Legit non solum vetus Schol. sed etiam Suidas v. Ἀπέρατον. At Mss. Vat. V. et Arund. habent ἀπέραντον: quarum lectionum utraque ferri potest. Nam non solum ἀπέρατον ap. Gr. dicitur, sed etiam ἀπέραντον, quamvis posterius damnare videatur Schol. ad h. l. KUST. Infra 392. legitur ἀπέραντον, cum ν. Sic Eurip. Hipp. 881. est δυσεκπέρατον, v. autem 677. δυσεκπέραντον. BERG. ἀπέραντον quatuor codd. [Accedit cod. Elb. ἀπέραντον multo frequentius legitur apud Atticos scriptt. quam ἀπέρατον. v. Valk. ad Eur. Hipp. 678. et 883. HARL.] Sic v. 393. codd. cum impressis eamdem formam exhibent. Quod ad h. l. legitur in Scholiis, οἱ δὲ ἀπέραντον μετὰ τοῦ ν γράφοντες, ἁμαρτάνουσι, imperiti Græculi est. In Æsch. Prom. 1086. εἰς ἀπέραντον δίκτυον ἄτης Gl. οὗ τέλος οὐχ εὑρίσκεται. Utraque forma perinde bona est. Nec eam differentiam agnoscunt boni scriptores, quam ille statuit in integra nota, quam e cod. C. describo: ἀπέρατον, τὸ μὴ ἔχον πέρας· ἀπέραντον δέ, τὸ μὴ περαινόμενον, καὶ τὸ ὅπερ μὴ δύναιτ' ἄν τις ἐξελθεῖν. BRUNCK. Mss. R. L. ἀπέραντον quod etiam bene de tempore dicitur. v. Wetst. ad 1 Tim. i. 4. Dixit et Porphyr. de abst. anim. i. 54. Immo magis Atticum est. v. Valk. ad Eur. Hipp. p. 238. B. Ceterum ὅσον ἀπερ. pro ὡς ἀπ. in interrogatione durum videtur, nec mihi uspiam occurrit. An sic interpungendum: τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον; ut quasi cum indignatione subjiciatur: ἀπερ. proh quam longæ sunt noctes! plane infinitæ. ERN. Neque ὅσον pro ὡς scripsit Aristophanes, quod interdum Græci faciunt, ut Xenophon in Anabasi iv. 5. 18. et Appianus de

Bell. Civ. iii. 23. neque omnino in his verbis interrogatio inest: sed usitatissima dicendi ratione hoc dicit: τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν τόσον ἐστὶν, ὅσον ἀπέραντον. Mirabundus, nescio hercle, inquit, qui fiat, ut noctes plane sint immensæ. Signum interrogationis etiam Brunkius omisit. Atque ita R. ἀπέραντον, recte, jam Brunkio e quatuor codd. probatum, quibus accedunt Mss. Vat. Arund. et Elb. Herm. [Atqui Dionysiorum ad urbem tempore agitur fabula, circa æquinoctium vernum, ubi contractiores jam noctes erant. Schutz.] Quemadmodum hic de longa nocte queritur Strepsiades, ita Sosia ap. Plaut. Amphitr. i. 1. 'Neque ego hac nocte longiorem me vidisse censeo: Nisi item unam, verberatus quam pependi perpetem.' Nec mirum Strepsiadem hunc noctes insomnes ducere: hoc enim evenire solet iis, qui in magno ære alieno sunt. Ap. Plaut. Men. v. 5. rogat medicus Menæchmum: 'Perdormiscin' usque ad lucem? facilen' tu dormis cubans?' Cui ille respondet: 'Perdormisco, si resolvi argentum, quoi debeo.' Ex Lamb. Bos. Obss. crit. p. 61. Brunck. ἀπέρατον sic B. eadem m. et supra (ν) γρ. ἀπέρατον. ἀπέραντον Dorv. Sine ν Suidas diserte. Pors. ἀπέραντον sex Mss. Dobr. ὅσον· ἀπέραντον. Reisig. οὐδέποθ' ἡμέρα γ. Citatur hic locus, sed indicto auctore, a Simplicio ad iv. Phys. p. 167. λέγει οὖν τις ἐν κωμῳδίᾳ· οὐδέπ. ἡμ. etc. ubi pro ἀλεκτρυόνος in sequ. versu ἀλεκτρυόνων legitur, verum nihil mutandum. Spanh.

5. Locum hunc citat Thomas Mag. v. Ῥέγκω, ubi simul monet, Atticos non dicere ῥέγχειν, sed ῥέγκειν per κ, quod etiam Schol. Comici nostri hic monet. Kust. Docet hoc etiam Eumœris Ms. [Mœris Attic. p. 338. ed. Piers.] Ῥέγκει ἐπὶ τῶν κοιμωμένων, Ἀττικῶς· ῥέγχει, Ἑλληνικῶς. Spanh. οἰκέται int. *servuli*, immo omnes domestici. In Mss. ῥέγχουσιν legi testatur. Locus Suidæ in ῥέγχουσι non satis planus videtur: ῥέγχουσι· τοῦτο ποιοῦσιν οἱ βαθέως καθεύδοντες, οἱ δὲ μὴ φροντίζοντες, κοιμῶνται. Opponere videtur τοὺς ῥέγχοντας τοῖς μὴ φροντίζουσι, ac si hi diversi essent, quod ineptum est; sunt enim iidem; nam quod stertunt, ex eo fit, quod curarum expertes sunt. Puto delendum δέ: *hoc faciunt, qui altius somno sopiti sunt, qui curarum expertes dormiunt*, vel καὶ οἱ μή, vel οἱ καὶ μή. Duck. ῥέγχουσιν Suid. Ms. οἰκέται. ῥέγγουσιν in v. Pors. Sch. in 5. ῥέγκουσι.—ἔστι δὲ Ἀττικόν. ἐπεὶ καὶ ῥέγχουσι γρ. τὸ δὲ ῥέγκουσιν ἀπὸ τῶν Ἰώνων λέγουσι λαβόντες, οἵτινες ἀεὶ τὰ δασέα εἰς ψιλὰ τρέπουσι, etc. Dobr. πρὸ τοῦ divisim Brunk. supple ἔρεγκον, ante scil. tempus hoc, quo bellum Peloponnesiacum, quod hic notatur, non erat, non stertuissent, non licuisset illis. Harl.

6. ἀπόλλοιο cod. Elbing. Harl. ὦ πόλεμε. Bellum Peloponnesiacum homini rustico multas ob causas molestum erat, e. c. quod agro relicto in urbe esset misere vivendum, et anguste habitandum. Schutz. Οὕνεκα subnotat Porson. codices scilicet consentire indicans, et sic 86. καρδίας μ' ὄντως. 87. πιθοῦμαι. 251. βούλει. 322. τήν. 329. σκιάν. 363. σεμνόν. 511. εἵνεκα. 647. σύ. 731. οὐδέν. 745. ἀποστερητικήν. 811. ἑτέρως. 836. καταλούει μου. 870. κρέμαιό γ'. 964. περσέπτολιν. Dobr.

7. ὅτι οὐδὲ κολάσαι 'ξεστι. Vide not. ad Lys. 611. et Thesm. 217. Perperam in impressis ὅτ' οὐδὲ κολάσ' ἔξεστι. In plerisque codd. scriptum est plene κολάσαι ἔξεστι. Mallem vero ὅτι τ' οὐδέ, vel ὅτι δ' οὐδέ. Copula enim desideratur: ἀπόλοιο πολλῶν οὕνεκα, καὶ ὅτι vel ὅτι δὲ —Sic extrema in fabula: παῖε, πολλῶν οὕνεκα, μάλιστα δ' εἰδὼς—In bellum imprecatur, quod non sinat servos castigare, qui, quum prope hostes [Lacedæmonii] essent, ab heris male habiti facile transfugiebant. [Ut Lacedæmoniorum Hilotes, qui aliquando catervatim transfugiebant ad Athenn. quia nimis duriter tractabantur. Berg.] Idcirco inter eos, quibus bellum commodum est, servos recenset, Pac. 451. Male hæc unus e Scholl. refert ad libertatis promissionem factam servis ante pugnam ad Arginusas, quæ contigit a. 3. Ol. xciii. diu post editam hanc fabulam. Brunck. Apud Aristophanem in ὅτι nuspiam ι eliditur. Brunck scripsit ὅτι, idem κολάσαι, quoniam diphthongus elidi non debet, sed ε sequentis vocis, quod jam vidit Dawes. in Miscell. Crit. p. 266. Enimvero de diphthongis nuspiam elidendis Tyrwhit. Burgess ad Dawes. p. 471. et Koen. ad Gregorium Corinth. de dialectis aliter sensisse, infra notabimus aliquoties. Harl. κολάσ'. R. κολάσαι. Ern. Κολάσαι ἔξεστι Borg. cum plerisque Mss. Κολάσαι 'ξεστι, quod recte dedit Brunk. etiam R. habet. Herm. κολάσαι 'ξεστι Dawes. Misc. Crit. p. 270. Liban. Ep. 144. Pors. ἔξ. μοι κολ. 4. Dobr.

8. Hæc dicit respiciens ad lectum, in quo filius, quem ironice χρηστὸν appellat, jacebat. Dind. οὐδ' ὁ χρηστὸς οὑτοσὶ νεανίας. Callide sic loquentem inducit poëta Strepsiadem, ut jam sic suspicari debeant spectatores filium frugi non esse. Schutz. οὐδ' om. Dorv. si Porsoni mentem assequor. Dobr.

9. Suid. Ἐγείρεται τ. ν. Pors.

10. Pollux L. vii. sect. 70. Schol. Theocr. ad Id. v. 15. Etym. M. V. Ἐγκεκορδυλημένος et v. Σισύρα, etiam Suid. v. Ἐγκεκορδ. hunc locum laudant. Kust. Glossæ: σισύρα, *Lodex*. v. Av. 122. Eccles. 838. Berg. Hunc Comici locum adducit quoque, ut passim alii vett. Grammatici, Eumœris Ms. [Mœris Att. p. 346. Piers.] Σισύρα, αἴγειον στέγαστρον τετριχωμένον. ἔστι δ' ὅτε καὶ τὸ τραχὺ καὶ ἔγναπτον ἱμάτιον, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης· Ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος. Idem vero de hac voce, quod dicatur *integumentum e pelle caprina pilis adhuc obsitum*, monent Scholia ad Ran. 1455. et ad Av. 122. in quibus locis fit σισύρας itidem mentio. Alibi vero, ut ad Vesp. 738. χλαῖναν μαλακήν, σισύραν, notant Scholia, σισύραν dici ab aliis βαίτην, quod fit quoque ab Hesych. et Schol. Theocr. iii. 25. additque non e *pelle caprina*, ut vulgo veteres Grammatici, sed e *lana ovium* constare hoc amiculum dicique σισύραν et σισύρναν. Pro *stragulo* vero, ut h. l. quo quis in lecto involvitur, adhibet alibi hoc voc. juxta alterum δαπίδων, Aristophanes Conc. 835. κλίναι τε σισυρῶν etc. *lectique stragulis pellitis et tapetibus adgesti*. Spanh. ἐγκεκορδυλημένος. Glossæ: κορδύλη, *tuber*. Suid. et Etym. οἴδημα κεφαλῆς, quod idem est. Si autem in genere pro quovis tumore et eminentia sumamus, poterit ἐγκεκορδυλ. dici, *qui quasi in acervo quodam absconditus est*, ut iste in quinque lodicibus. Est etiam κορδύλη *involucrum capitis*, ut aiunt Grammatici. Berg. ἐγκεκορδυλημένος. Gl. ἐντετυλιγμένος, ἐγκεκρυμμένος. Brunck. Tuberis notio hic prorsus aliena est. Suidas: Ἐγκεκορδυλημένος, ἐντετυλιγμένος, ἐγκεκαλυμμένος, καὶ συνεστραμμένος, ὥς τε μηδ' ἀνθρώπου σχῆμα δηλοῦν, ἀλλ' ἐξοχὴν φαίνεσθαι τῶν στρωμάτων. Κορδύλη γὰρ ἰδίως λέγεται τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ ἐξέχον οἴδημα ὑπὸ πληγῆς εἰς ὕψος καὶ ὄγκον ἀρθέν, ὃ καλοῦμεν κόνδυλον. Κρέων δὲ ἐν τῷ ά τῶν ῥητορικῶν, κορδύλην φησὶ καλεῖσθαι παρὰ Κυπρίοις τὸ πρὸς κεφαλῆς προσείλημα· ὃ δὴ παρ' Ἀθηναίοις καλεῖται κρώβυλον· παρὰ δὲ Πέρσαις κιδάριον (κιδάριον em. Kuster.). Ὅτι δὲ νῦν παρὰ Ἀριστοφάνει ἐγκεκορδυλημένος ἀντὶ τοῦ ἐνειλημένος καὶ ἐγκρύψας ἑαυτόν, δῆλον ἐκ τῶν ἐπιφερομένων Ἀλλ' εἰ δοκεῖ ῥέγκωμεν ἐγκεκαλυμμένοι. Ψυχὸς γὰρ ἦν, ὡς εἰκός, καὶ περιεκαλύπτοντο. ὅθεν καὶ πέντε περιβόλαια περιβεβλῆσθαι τὸν υἱὸν εἶπεν. Hesych. ἐγκεκορδυλῆσαι, ἐνειλῆσαι. Schutz.

11. ῥέγχομεν Dorv. sed ex eadem m. em. Pors. Hæc ad se dicit Strepsiades, recumbit, seque stragulo involvit, sed, quum non possit statim obdormiscere, tempore aliquo interjecto, pergit 12. ἀλλ' οὐ δύν. etc. Dind.

12. δάκνειν (ut mox v. 37.) ap. poëtas Atticos passim pro *lædere*, *molestia adficere*, legitur; unde conjunguntur Eqq. 494. δάκνειν, διαβάλλειν, *damnum inferre*, *calumniari*, et Av. 1348. ἄγχειν καὶ δάκνειν. Sic Æsch. S. C. Th. 405. λόφοι δὲ κώδων τ' οὐ δάκνουσ' ἄνευ δορός, ubi vett. Critici: δάκνουσι, λυποῦσι (lædunt), et Hesych. ibidem: δάκνει, λυπεῖ. add. Soph. Philoct. 382. et 391. Eurip. Hipp. 133. 696. quæ loca φιλέλλησιν obiter indicasse sufficiet. Eodem sensu δακνάζου dixit Æschylus Pers. 572. *ægre sis*, Gallis *rongez-vous l' esprit*. Opportune vero ad hunc Strepsiadem, qui se impensis filii, debitis inde contractis et usurarum futura intra paucos dies exactione δακνόμενον queritur, occurrit forte quod ab Hebræis נֶשֶׁךְ, a Chaldæis vero נְכִיתָא dicitur usura, quasi δάκνουσα s. *mordens*: illud a v. נָשַׁךְ, hoc a Chald. נְכַת, quod utrumque δάκνειν s. *mordere* significat. Spanh. δακνόμενος. Gl. ἐνοχλούμενος. Brunck.

13. τῆς δαπάνης καὶ τῆς φάτνης. Ob sumtus nempe filii in emendis et alendis equis. Alienus proinde parens ejus Strepsiades ab iis, de quibus ait Pindarus Isthm. iv. 49. δαπάνᾳ χαίρων ἵππων, quibus nempe decertarunt in sacris Græcorum agonibus. Adde eumdem Isthm. ii. 55. a quo Agrigentinus Xenocrates inde laudatur: ἱπποτροφίας τε νομίζων ἐν Πανελλάνων νόμῳ. Haud leves vero sumtus illos fuisse in alendis equis ad solemnes pompas et equestres vel curules agones destinatis, vel inde liquet, quod ditioribus id demum apud Athenn. adolescentibus incumberet: ut liquere potest e valde opportuno loco Demosth. adv. Phænipp. p. 592. ed. Gr. Lat. Paris. ἱπποτροφός ἐστι καὶ φιλότιμος, ἅτε νέος καὶ πλούσιος καὶ ἰσχυρὸς ὤν. Unde etiam Xenophon in Ἱππαρχ. c. 1. §. 11. ostendendum juvenibus ait, ὡς ἂν ἀναγκασθήσονται μὲν ἱπποτροφεῖν, ἢν μὴ ὑπὸ σοῦ, ὑπὸ ἄλλου γοῦν διὰ τὰ χρήματα. Quibus adde, quod notat Harpocration in Ἀδδηφάγους τριήρεις, ita (*voraces triremes*) a Lysia ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἵππων τῶν τελείων καὶ ἀγωνιστῶν λέγεσθαι, οἵτινες εἰώθασιν ἔδμεναι ἄδδην (*affatim comedere*) κατὰ τὸν ποιητήν (Il. Ξ. 203.). Unde φάτνης etiam fit hic a Strepsiade mentio, ob sumtus in alendis filii equis. Spanh. Dictum est, populari loquendi modo, pro δαπάνης εἰς τὴν φάτνην, h. e. τοὺς ἵππους. Dind. Vid. v. 30. Reisig.

14. κόμην ἔχων. Equites nimirum apud Athenn. sive illi, qui rei equestri operam

dabant, comam ornatus gratia alebant, ut docet Comicus Eqq. 577. v. etiam Schol. KUST. Quia erat eques, comam alebat. Homines liberi comam alebant: hinc Av. 911. dicitur ad eum, qui se servum dicebat esse: *ἔπειτα δῆτα δοῦλος ὢν κόμην ἔχεις*; quasi servis id non sit licitum; hinc *κομᾷν* accipitur pro *superbire* Plut. 170. 572. Nub. 537. et alibi. Etiam illi, qui incultum habent corpus et turpiter hirtum, *κομᾷν* dicuntur Av. 1282. ad q. l. vid. not. Hic in Nub. 825. de Socrate et ejus amicis: *ὧν ἀπεκείρατ' οὐδεὶς* etc. BERG. *κώμην* Dorv. PORS.

15. *ἱππάζεται.* Schol. vetus in suo codice legit *ἱππεύεται.* KUST. [Utrumque verbum de *equitatione,* de *rei equestris* cura et exercitatione etiam ap. Xen. legitur. DIND.] Theophyl. Epist. 65. *ὁ Γοργίου παῖς ἡμᾶς ἀδικεῖ· ξυνωρικεύεται γὰρ ἱππαζόμενος, ὁ παμμίαρος.* BERG. *ἱππάζεται* libri scripti et edd. Kusterus putat libros quosdam habuisse *ἱππευέται,* quod et placet Dorv. ad Char. p. 317. nempe inducti a Schol. qui *ἱππεύεσθαι* interpretatur; sed id argumentum idoneum non est; quia Scholiastæ interdum verbum synonymum ponunt, ut v. 28. *ἁμιλλητήρια* pro *πολεμιστήρια.* ERN. A nobilioribus et locupletioribus ap. Athenn. adolescentibus fieri hoc (*ἱππάζεσθαι*) potissimum solitum in solemnibus apud eos deorum pompis festisque diebus, ut e Xenoph. liquet, qui magistro equitum apud Athenn. curæ esse debere tradit in Ἱππαρχ. iii. 1. *ὅπως τὰς πομπὰς ἐν ταῖς ἑορταῖς ἀξιοθεάτους ποιήσῃ,* docetque dein, quæ in ejusmodi pompis diis et spectatoribus gratissimæ sint equestres id genus transvectiones: alibi autem de Re Equ. xi. 1. *τοῦ πομπικοῦ* s. *equi* ad ejusmodi *pompas* destinati, illiusque *μετεώρου καὶ λαμπροῦ, erigentis se ac splendidi,* meminit. SPANH. Glossæ: *ἱππάζεται, ἐν ἵππῳ ὀχεῖται. ξυνωρικεύεται, ἐπὶ δίφρου φέρεται. ὀνειροπολεῖ, ἐν ὀνείρασι φαντάζεται.* BRUNCK. *ξυνωρικεύεται.* Quod *aurigationis* studium Athenis itidem ditiorum fuisse et in honore habitum, ex Ælio Dionysio tradit Eustathius ad Il. B. 576. *τάγμα ἦν ἀξιόλογον οἱ ἡνίοχοι· κατελέγοντο γάρ, φησιν, οἱ εὐπορώτατοι ἅρματα τραφήσοντες.* Hinc de Alcibiade (qui eadem Megaclis et inde Alcmæonidarum materna stirpe, juxta hunc Phidippidem, oriundus) ait Plutarchus: *αἱ δὲ ἱπποτροφίαι περιβόητοι μὲν ἐγένοντο καὶ τῷ πλήθει τῶν ἁρμάτων,* quod solus ille, ut ibi additur, neque ab illo rege vel alio privato factum, septem ad Olympia currus miserit. Quo referas etiam quod de Phænippo, quem ut adolescentem et divitem alendorum equorum impense studiosum dictum a Demosth. paullo ante vidimus, subdit mox eodem loco Orator, quod ille postea, ubi bellatorem equum suum vendidisset, *ἀντ' ἐκείνου ὄχημα τηλικοῦτος ὢν ἐώνηται, ἵνα μὴ πεζῇ πορεύηται· τοσαύτης τρυφῆς μεστός ἐστι.* SPANH. Dorv. *ἱ.* (om. *τε*) *καὶ ξυνωρ.* PORS.

16. *ὀνειροπολεῖ.* Julianus epist. 40. *οὐδὲν ἄλλο ἢ σὲ καὶ τὰ παρὰ σοῦ ὀνειροπολῶν γράμματα.* Noster Eqq. 806. *ὀνειροπολεῖς περὶ σεαυτοῦ.* Vide mox v. 27. BERG. Dorv. *ἀπολ.* per *λ* simplex. PORS.

17. *εἰκάδας.* Quum non nisi decem dies restant, et reddendum est fœnus, aut summa. Nam in mensem locabant fœneratores argentum. Infra 745. et alibi. BERG. Ad menstruas usuras, quales vulgo Athenis persolvi consueverant, et inde postremo lunæ deficientis die exigi, hic respici, præter Scholia, e variis adhuc in hac fabula locis aliisque insuper scriptoribus Atticis est manifestum. Hinc infra Strepsiades de Luna, alicujus Thessalicæ veneficæ opera, e cœlo diripienda et a se occultanda cogitat, idque adeo, ut addit ibidem 745. *ὁτιὴ κατὰ μῆνά γ' ἀργύριον δανείζεται·* et alio adhuc loco a fœneratore Aminia 1269. *τί δ' ἄλλο γ' ἢ κατὰ μῆνα καὶ καθ' ἡμέραν*; *nisi quod per mensem ac per diem crescit pecunia*; ubi de *menstruis* non solum, sed de *diurnis* etiam *usuris* ab illo usurario agitur. Cujus *menstruæ,* illiusque vulgo Athenis, ut aliunde notum, receptæ *usuræ,* unum, ut alia jam omittam, exemplum suppeditabit Demosth. adv. Pantæn. p. 564. ubi pro mutuo dato centum et quinque minarum additur, *τοῦ γιγνομένου τόκου τῷ ἀργυρίῳ πέντε καὶ ἑκατὸν τοῦ μηνὸς ἑκάστου,* drachma nempe pro mina in singulos menses data. Unde etiam *τόκος ἐπὶ δραχμῇ* est iste Atheniensibus appellatus. Quomodo ab illa menstrua usurarum solutione a magno Basilio dicuntur in Psalm. p. 162. *μηνιαῖοι ἀπαιτηταί,* dein *κατὰ τὰς περιόδους τῆς Σελήνης ἐπιτιθέμενοι τοῖς πτωχοῖς, qui juxta Lunæ periodos invadunt pauperes*; ut debitas nempe singulis Lunæ periodis seu menstruis cursibus iidem usuras solverent: sed quæ gravissimi scriptoris loca, valde opportuna, ad hæc aliaque Strepsiadis, idem sibi a creditoribus metuentis, adducta in hoc dramate verba illustranda, Theodosiani Codicis interpreti Jac. Gothofredo Comment. p. 230. T. i. acceptum feret, ne hoc dissimulem, lector. Ideo vero Luna adducere hic dicitur *vicesimas,* *τὰς εἰκάδας,* numero nempe plurium Atticis ea in re, ut in Scholiis tangitur, familiari, quod lunares fuisse Athenn. menses

eosque triginta dierum, qua de re alibi in hac ipsa fabula, satis aliunde constet: ita ut *vigesimæ*, seu *viginti* Lunæ dies, quarum hic fit mentio, duas tertias mensis Attici, atque ita ceu ejus ad finem tendentis partes efficerent. Spanh. Heinsius ad Hesiod. Ἔργ. fin. notarum reprehendit Schol. qui parum rectam rationem reddiderit, cur Strepsiades, quum in fine mensis penderentur usuræ, non dixerit τριακάδα, sed εἰκάδας. Ipse causam dicit, quod εἰκάδες plures sint: nam aliam rationem in ejus verbis non invenio. Atque idem Schol. tradit: ait ideo dici εἰκάδας, quia post vicesimam mensis jam propinquat tricesima, qua solvendum erat fœnus, εἰκάδας autem dici plurali numero, eo quod vox illa non sit intelligenda solum de vicesimo die, sed etiam sequentibus. Quid his melius Heinsius adferat, ego quidem non intelligo. Quod autem Aldobrandinus ad Diog. Laërt. i. 58. vit. Solonis, Aristophanem forte εἰκάδας dixisse putat, quod olim ante Solonem menses absolvebantur 20. diebus, mihi parum probatur. Ita enim εἰκάδα dicendum fuisset, et mutata ratione mensium nil erat, cur ad antiqua illa tempora respiceret Comicus. Duck. Ἄγουσα. Dorv. Pors.

18. τόκοι χαροῦσιν. Quod infra dicitur hujus fab. v. 1270. πλέον, πλέον τἀργύριον ἀεὶ γίνεται, Ὑποῤῥέοντος τοῦ χρόνου. Τόκος nempe idem ac γένεσις s. *pecuniæ partus*, unde μῆνες τόκων πατέρας a Basilio dicti in Psalm. p. 159. Spanh. ἅπτε. Ad internoscendos homines mox luna sublustris poterat sufficere; ad cognoscendas rationum tabulas non item. Idcirco a servo (παῖς) lucernam accendi jubet. Schutz. ἅπται παῖ τὸν λύχνον cod. Elb. Harl. ε ἅπται B. Pors.

19. Dicta Athenis γραμματεῖα et γραμματίδια tabulæ, quibus vulgo inscribebantur pecuniæ creditæ, ac de sorte et usuris persolvendis dandisve pignoribus cavebatur: quæ vulgo συγγραφαὶ Atticis et quarum obvia sunt passim apud oratores Atticos, et Demosthenem inprimis in iis oratt., quibus de pecuniæ fœnore aut ære alieno agitur, exempla. Plura suppeditabit eam in rem Salmas. de modo usur. §. 10. Spanh. His verbis κ. τ. γρ. clarius pronuntiatis, quæ sequuntur, dum servulus lucernam accendit, loquitur submissius, ne ille exaudire possit. Sic v. 59. φέρ' ἴδε servulo dicit, reliqua (dum ille abit) secum murmurans. Sch. ἵνα γνῶ in marg. cod. Bau. a manu recentiore. De forma et discrimine structuræ part. ἵνα cum optat. (quod esset, *ut cognoscerem*) et cum conj. quod est (*ut cognoscam, sciam*), v. Dawes. M. Cr. p. 85. ss. Harl. ἵνα γνῶ 2. Dorv. Pors. ῖ γραμματεῖον 2. (ῖ corr.) ἵνα γνῶ 3. 5. hic cum gl. νοήσω. Dobr.

20. λογίσωμαι. Gl. λογαριάσωμαι, λογαριάσω. Brunck. Ὁπόσοις ὀφ. Suid. Ms. in ὀφείλω. Pors. Male Bau. et Elb. λογίσομαι. Nam λογίσωμαι pendet ab ἵνα. Dind.

21. Citat Suid. v. ὀφείλω. Pors. φέρ' ἴδω servulo adhuc dicit, reliqua secum murmurat. Harl. δώδ. μν. Π. Hæc e tabulis legit Strepsiades. Tum quærit secum, cur debeat. Duodecim minæ efficiunt fere 250. impp. Dind.

22. τοῦ. Subintellige ἕνεκα, vel ἀντί· ut dicat Strepsiades: τίνος ἕνεκα, vel ἀντὶ τίνος — *pro qua re debeo duodecim minas Pasiæ?* Sic v. 31. per eamdem ellipsin dicitur τρεῖς μναῖ διφρίσκου etc. Kust. Plenius v. 1204. τοῦ χρήματος, ubi v. Schol. Berg. τοῦ. Gl. ἕνεκεν τίνος πράγματος—τί ἐχρησάμην; Gl. εἰς τί, κατὰ τί. Brunck. τί ἐχρησάμην; dictum est per ellipsin pro εἰς τί ἐχρησ. *ad quid usus sum* (duodecim minis, quas a Pasia accepi): vel, *quid illis enim?* Sic Eqq. 1179. τί τούτοις χρήσομαι τοῖς ἐντέροις, pro, εἰς τί χρ. Similis phrasis occurrit Plut. 941. Ach. 905. et alibi. Kust. Bene τί per ellipsin Atticis poëtis familiarem pro εἰς τί seu *ad quid*, hic dici monuit Kusterus, aut, ut hoc addere mihi liceat, per ellipsin εἰς ὅ τι. [Pro κατὰ τί accepit Schütz.] Ita enim (unde Comici hæc verba haud parum illustrantur) Demosth. adv. Timoth. p. 657. ἀναγκαῖόν μοι δοκεῖ εἶναι ἐξ ἀρχῆς ἅπαντα διηγήσασθαι ὑμῖν τά τε ὀφειλόμενα, καὶ εἰς ὅ τι ἕκαστον αὐτῶν κατεχρήσατο. Mox: οἱ γὰρ τραπεζῖται εἰώθασιν ὑπομνήματα γράφεσθαι, ὧν τε διδόασι χρημάτων, καὶ εἰς ὅ τι. Alia adhuc occurrunt apud eumdem oratorem exempla, e quibus id receptum apud Athenn. liquet, ut in tabulis s. syngraphis dati mutui continuo adnotaretur, in quem usum pecuniam quis fœneraretur. Sic ubi de syngrapha nautica ter mille drachmarum agitur adv. Lacrit. p. 548. πρῶτον μὲν γὰρ γέγραπται, ὅτι ἐπὶ οἴνου κεραμίοις τρισχιλίοις δανείζετο παρ' ὑμῶν τὰς τριάκοντα μνᾶς. Unde et magis debitori Strepsiadi constare debuit, quem in usum fuisset illas xii. minas (h. e. cxx. circiter Philippicos hodiernos juxta accuratiores virorum eruditorum calculos) mutuatus: qui etiam non diu hæret, quin statim subdat, factum id a se, unde emeret pro filio equum. Unde etiam quanti ille nostra moneta Athenis tum vænierit, continuo intelligimus. Spanh. Versus non

est integer in vulgatis. [Immo integerrimus est, nec deest pes. Dind.] Nos edidimus integre, addito in fine συνῆχ' e Mss. L. R. C. 1a. 1b., qui tamen adponit capiti versus seq. Elisum est α et κ in χ mutatum ob vocalem adspiratam, in capite vers. seq. cujus generis et alia exempla apud poëtas occurrunt. Ern. Etiam in Mss. Bau. Elb. et Borg. v. 22. sic incipit: συνῆχ' ὅτ' ἐπριάμην. Συνῆκα adnotatio est interpretis. Herm. Post ἐχρ. aliquantisper meditatur, cupiens reminisci causam expensæ. Schutz.

23. Parmeno ap. Athen. v. p. 221. οὐδὲ κόππα γινώσκων. Berg. συνῆκα ὅτ' A.2. συνῆκα ὅτε B. συνῆχ' ὅτ' ἐ. τ. κοπα- Dorv. Pors. συνῆχ' ὅτ' sex. sed συνῆχ' in 2. correctoris; in 3. in fine v. 22. ponitur, et ex em. ut suspicor, sed proculdubio m. pr. καππατίαν 3. κοπα- corrector 2. Dobr. συνῆκα ὅτ' ε. τόν. Cod. Ar. Id. τὸν Κοππατίαν. Nihil aliud significat, quam equum cui nota numeralis, Κόππα inusta esset. Suidas: Κοππατίας ἵππους ἐκάλουν, οἷς ἐγκεχάρακται τὸ Κόππαστοιχεῖον ὡς σαμφόρας τοὺς ἐγκεχαραγμένους τὸ Σαμπῖ. Τὸ γὰρ C καὶ τὸ Π χαρασσόμενον Σαμπῖ ἔλεγον etc. Sed de hoc loco vide notata ad Scholiasten, quem Suidas exscripsit. Schutz. Bis mendosa est vulgata; ob ὅτε sensu vacuum, et ob articulum, cui non magis est locus quam ante διφρίσκου et τροχοῖν. συνῆκα præfigunt Msti plures. Lege, συνῆκ'. ἐπριάμην κ. Pors. Notent tirones erroris progressum. Similiter in Euripid. Hippol. 1420. quum semel interpolatum esset ὤλεσ' ἤσθημαι μία Κύπρις, alii μία, alii ἤσθημαι omiserunt. Verum vidit Valcken., post quem nihil amplius erat quærendum. Dobr.

24. Citat Thom. Mag. V. Ἐξεκόπη. Cæterum pro ἐξεκόπην, ut omnes Edd. habent, sensus gratia scribendum est ἐξεκόπη, ut referatur ad ἵππον κοππατίαν. Nam Strepsiades non sibi oculum optabat elisum, sed equo. Kust. Interpres: *utinam prius esset a me exsculptus huic oculus.* At non hoc sonant illa verba, verum: *utinam mihi prius exsculptus esset oculus;* quemadmodum recte vertit Constant. in Lex. Nam passivum in eo verbo significationem activi ex usu linguæ Græcæ habere non potest. Hoc autem repugnat sententiæ. Neque enim ratio est, cur Strepsiades sibi excuti oculum velit, sed hoc optat, ut excussus fuisset equo oculus; quod si factum fuisset, filius ejus emturus illum non erat. Alludit autem eo verbo ad κοππατίαν, ut Schol. Mihi videtur legendum: ἐξεκόπη sc. ὁ ἵππος τὸν ὀφθαλμόν, πρὶν πριᾶσθαι. Suidas: ἐξεκόπη τὸν ὀφθαλμόν· ἐπηρώθη. Plutarchus Publicola de Horatio: ἐκκοπεὶς ὀμμάτων θάτερον. Lucian. Jov. Trag. p. 137. τὴν φωνὴν ἐξεκόπτετο ὑπὸ τῆς βοῆς. Schol. et Tho. Mag. vulgatam agnoscunt. Sed ille tamen satis ostendit ad equum referri, Thomas in principio articuli, ubi h. l. laudat ἐξεκόπη τοὺς ὀφθαλμοὺς λέγων καὶ ἀνεκόπη κάλλιον ἢ ἀφῃρέθη. E quibus verbis apparet, etiam in his poëtæ, quæ laudat, legendum ἐξεκόπη et ἀνεκόπη, ut conveniant inter se personæ. Duck. Etiam Brunck. ἐξεκόπην dedit. Summa hujus sententiæ, si ἐξεκόπην legitur, hæc est: quidvis perpeti mallem, quam hunc equum emisse. Quorsum vero hæc? Num hoc uno emendo equo æs alienum contraxit? Num, si eum non emisset, salva et integra foret res familiaris? Atqui præter has 12. minas, quas a Pasia mutuas sumsit, tres minas debet Amyniæ, quas statim commemorat; quin etiam aliis alia bene multa: quod ni ita esset, tabellas non poposcisset, ut videret, quam multos haberet creditores. Accedit, quod sic omnis corrumpitur urbanitas acuminis, quod est in similitudine horum verborum κοππατίας et ἐκκοπῆναι. Nam quid hoc ἐκκοπῆναι ad κοππατίαν, nisi si hic ipse percutitur aut percutit? Quare non dubitavimus ἐξεκόπη scribere. Ita et sententia aptissima est, et lepor inamet dicacitatis. Id unum optat Strepsiades, ne necessarium fuerit istum equum emere. Atqui si oculus ei antea excussus fuisset, noluisset eum emi Phidippides. Facete igitur optat Strepsiades, equum ipsum, qui κόμμα habebat, quo in hippotropheis genus equorum designatur, et quæ res haud parvum habet in emendis equis momentum, aliud ante accepisse κόμμα, quo emtores deterruisset. Herm. ἐκόπην 3. Dobr. Sensus esse potest, utinam equo, prius quam emtus fuisset, oculus fuisset elisus: filius enim illum non emturus erat. At nil mutandum est, ut recte vidit cl. Schutzius. Homini enim pauperculo et ad rem adtento levius videbatur, oculum sibi excudi, quam æs alienum confieri. In cod. Bav. et Elbing. v. 23. legitur συνῆχ' ὅτ' ἐπριάμην. Harl. Quicquid sit, si ἐξεκόπην legatur, quæ lectio in omnibus Mss. exstat, certe non est vertendum: *utinam mihi prius excussus fuisset oculus;* nam si ab alio Strepsiadi oculus excussus fuisset, nihil impediebat, quo minus flagitante filio illum equum emeret; sed potius: *utinam egomet mihi prius oculum excussissem, quam istum equum emissem,* in quo lusus verborum κοππατίας et ἐξεκόπην non perit, si sic accipias: utinam ego potius κόμμα mihi inflixissem, quam illum equum κόμματι insignitum emissem. Schutz.

25. Phidippides per somnum socium

in curuli certamine, Philonem, appellat. Schutz. *Aurigam* hoc *Philonis* nomine, somniante equos et aurigationem Phidippide, dici ab uno Schol. traditur. Constat vero non aurigis solum, sed ipsis etiam *celetibus* seu *singularibus equis* in Græcorum agonibus indita fuisse nomina; ut, quod alibi haud ita pridem vidimus φερενίκου Hieronis Syracusanorum regis equo in Olympiis victori, idque duobus ap. Pind. locis, Ol. i. 29. et Pyth. iii. 131. ne jam tangam hujus ipsius Phidippidis equos, Κοππατίαν paullo ante ac Σαμφόραν v. 123. dictos: unde ad *equum* potius, *Philonis* nomine ab ipso impenso equorum amatore appellatum, quam ad *aurigam* hæc somniantis illius verba referenda crederem. Quod firmare posset haud dissimilis in hac fab. 1280. et rursus Eqq. 601. (ὦ Σαμφόρα) locus, hic autem ἔλαυνε etc. Adde Pausan. vi. p. 302. Ἐπιγέγραπται δὲ καὶ τῶν ἵππων τὰ ὀνόματα, Φοῖνιξ καὶ Κόραξ· ut de priscis inscriptt. ap. Spon. et alibi, ubi obvia equorum id genus nomina, sileam. Spanh. ἔλαυνε τὸν σ. δρόμον. Nempe quod periculosum esset in curulibus agonibus ab orbita recedere; unde proverbii vice ἔξω δρόμου, *extra orbitam*, dictum ap. Æsch. Choëph. 511. et ap. eumdem Agam. 1254. ἐκ δρόμου πεσὼν τρέχω. Nempe prout de aurigantibus in curuli, sed ficto ibi, Pythiorum agone, ubi e carceribus iidem erant emissi, ap. Soph. dicitur Electr. 722. ὁμοῦ γὰρ ἀμφὶ νῶτα καὶ τρόχων βάσεις Ἤφριζον, *simul enim circa terga et rotarum orbitam spumabant*. Unde etiam postea id Atheniensi in eodem scilicet agone auriganti, delapsis aliis ante eum et confractis curribus, saluti fuisse dicitur, quod in se caute ac provide. ἔξω παρασπᾷ καὶ ἀνακωχεύει, *extra declinat et frena equorum inhibet*, ejusdem dram. v. 735. Uti vero vulgo ἐλαύνειν ἵππον, *equum agitare*, sic ἐλαύνειν δρόμον de *bigarum* aut *quadrigarum cursu* dici a Græcis obvium, ut v. 28. Adde citra etiam additam δρόμου vel ἅρματος vocem, ut in eod. Soph. dramate, ubi de Oreste in illo curuli agone currum impellente dicitur, v. 737. ἤλαυνε δ' ἔσχατος μέν. Sicut alibi in hac fab. et Eqq. 601. οὐκ ἐλᾷς— Quomodo non ἐλαύνειν solum, sed ἐλᾷν quoque, non addita νηὸς vel κωπῶν s. ἐρετμῶν mentione, pro, *remigare*, remis navem impellere, dictum a Charonte ad Bacchum, scapham ejus ingressum, qua is ad inferos trajiceret, Ran. 205. ἐλᾷς προθύμως, *alacriter remigas*, et mox εἶτ' ἐλαύνεις. Ἐλᾷν nempe ab Atticis dictum pro ἐλαύνειν quod notat Helladius, ac juxta quosdam, sicut a βῶ, βαίνω, ita factum ab ἐλῶ, ἐλαύνω, a quibus tamen abit ibidem. Verum obvia jam vox ἐλάαν ap. Hom. pro, *currum agitare*, ut Od. O. 50. et alibi. Spanh. Tho. Mag. p. 298. Ἐλάω et ἐλῶ dicebant Ἕλληνες pro ἐλαύνω, Attici pro ἐλάσω. Cf. et Mœr. p. 146. Dind.

26. Fort. τουτί. Bent. Ταὐτὸ emendatur ab Elmsl. ni fallor. Burg. τοῦτο secundum om. 2. et πολλοὺς 29. ἐστὶν τὸ κακὸν ὅμμ' Dorv. Pors. τοῦτο secundum om. 5. 6. Dobr. τοῦτ' ἐστι τοῦτο τ. κ. *hoc est illud* malum, quod me miserum reddidit. Dind.

27. Ὀνειροπολεῖ. Sic Æsch. Eumen. 130. Furiarum chorus homines exagitare solitus, per somnum loquens fingitur: λάβε, λάβε, λάβε, φράζου, ad quem Clytæmnestra dicit: ὄναρ διώκεις θῆρα etc. *per somnum insectaris feram*. Cato: *dum vigilat sperans, per somnum cernit id ipsum*. Berg.

28. Pergit adolescens somniando loqui. Sic et v. 32. Schutz. δρόμους. Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 65. et Eurip. Hipp. 210. ss. Harl. Scil. δρόμοι dicebantur *loca cursibus destinata*. Dind. πολεμιστήρια. Duplex traditur in Scholl. hujus voc. explicatio: prior de quodam equestri agone apud Athenn. eo nomine appellato; altera de curribus ad usus bellicos destinatis ibi agi: nempe πολεμικὰ ἅρματα. Equidem dictus est ab Athenn. πολεμιστήριος ἵππος, qui ad equites spectaret, delectos e civium, ætate, opibus ac robore valentium, numero, qui in bellis contra hostes militarent et quorum præfectus vulgo Ἵππαρχος, *equorum magister*, Athenis dicebatur. Licet, ut Pollucem mittam, a quo πολεμιστηρίου ἵππου, *bellatoris equi*, mentio fit l. v. c. 11. §. 181. e duobus aliis auctoribus Atticis, de quibus silent Hellenismi Thesauri, id colligere. Prior erit Demosthenes, qui quum Phænippi, ut studiosi ἱπποτρόφου, et quidem tamquam juvenis divitis ac robusti meminisset, ead. p. 598. ἀποδόμενος τὸν πολεμιστήριον ἵππον καταβέβηκεν ἀπὸ τῶν ἱππέων· pro nota nempe Atheniensium in Πεντακοσιομεδίμνους, Ἱππέας, et Ζευγίτας, et Θῆτας divisione. Alter, et Demosthene anterior, Xenophon de re equ. c. 3. ἐπεὶ δὲ πολεμιστήριον ἵππον ὑπεθέμεθα ὠνεῖσθαι, ληπτέον πεῖραν ἁπάντων, ὅσων περ καὶ ὁ πόλεμος πεῖραν λαμβάνει. Sicut vero singulares id genus equi ad usus bellicos ab equitibus ad id destinatis Athenis alebantur, ita etiam eam in rem, quod vel hic Comici locus satis arguit, erant πολεμιστήρια ἅρματα, s. *currus bellici*, quæ postrema vox hic subauditur, nempe quærente, qui nihil nisi equos et aurigationem somniaret, Phidippide, quot cursus iidem currus conficere tenerentur. Spanh. Glossæ: Πολ. *Equiria*. Ovid. ii. Fast. 172. *Marsque citos junctis curribus urget equos*. *Ex*

vero positum permansit Equiria nomen. Etiam *bellator equus* dicitur πολεμιστήριος. Synesius epist. 40. οὐκ οἶδ' ὅτι μᾶλλόν ἐστι, κυνηγέτης ἢ κέλης ἐναγώνιος, ἢ πομπεύς, ἢ πολεμιστήριος. Berg.

29. Eurip. Iph. Taur. 80. διαδοχαῖς δ' Ἐρινύων ἠλαυνόμεσθα, δρόμους τε πολλοὺς ἐξέπλησα καμπίμους. Idem autem est δρόμους s. δρόμοις ἐλαύνεσθαι, quod διωγμοῖς ἐλαύνεσθαι. Idem Orest. 412. οἴμοι διωγμῶν, οἷς ἐλαύνομαι τάλας. Sic ἐλαύνεσθαι συμφοραῖς Soph. Trach. 1044. Noster Eqq. 884. οἵοις πιθηκισμοῖς με περιελαύνεις. Berg. ἐλαύνεις. Gl. στρέφεσθαί με ποιεῖς, ἤγουν πολλὰς στροφὰς φροντίδων διεγείρεις. Brunck. πολλοὺς —' om. 1. 5. Ita 6. ἐμὲ μὲν σὺ τὸν πρ' αὐτοῦ πολλοὺς δρ. ἐ. Dobr.

30. Citat hunc versum Phrynichus p. 72. idque voc. χρέος causa; ait enim dicto loco, Atticos dicere χρέως per ω, quamvis Arist. in Nubb. dixerit χρέος per ο. Deinde ἔβα με hic significat: *invasit me:* quod ideo moneo, quia Frischlinus minus recte vertit: *restat.* Kust. τί χρέος ἔβα. Ad literam: *quodnam aliud æs alienum venit,* seu *superest?* quod præter xii. minas earumve usuras Pasiæ debitas intra paucos dies persolvere insuper teneor. Sic v. 18. οἱ γὰρ τόκοι χωροῦσι, *usuræ procedunt.* ἔβα nempe a verbo βῶ ap. Atticos, unde βαίνω, ut notat Helladius in Chrestom. τινὲς δὲ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ βῶ, βαίνω etc. Spanh. Sumtum ex Euripide, ut notant Scholia. In ἔβα est Dorismus, [Idem monuerat Bergl. ἔβα pro ἔβη dici. Dind.] cujus quædam in dialecto Attica mansere in usu, præsertim apud poëtas, nisi hoc posuit poëta irridendi causa Euripidis, ut alia Tragicorum et propterea servavit Dorismum tragicum. Sic Eurip. Hipp. 581. τί ποτ' ἔβα κακόν; Ern. ἔβα με. Gl. κατέλαβε. Translata loquendi forma ex Euripidis Tragœdia, in qua erat juxta Scholiastem: τί χρέος ἔβα δῶμα. In Herc. Fur. legitur hic versus 531. γύναι, τί καινὸν ἦλθε δώμασιν χρέος; Vide Phrynichum in χρέως, p. 172. Brunck. με abest cod. Elb. Harl. ἔβα. ἐλᾷ Reisk. male. Vulgatum citat Suidas v. ἔβα. — ἔβη 2. με om. A. B. χρέος ἔβα με Suid. ed. Ms. ἔβα με et Πασίας. Pors. ἔβη η 3. 5. ἔβα 6. με om. 3. Dobr. In grandiore dialecto etsi aliquid inest in rem tenuem adhibita ridiculi, tamen maxima pars facetiarum sita est in eo, quod æs alienum cum cimice comparatur. Intelligendum est enim, qui in numorum angustiis versentur ære alieno oppressi, quum solvendum est, solere caput radere et dorsum. Quare Strepsiades æris alieni tanquam cimicum morsibus vexatus, dum corpus radit, ita loquitur: doch welche Schuld beschlich mich: quasi τίς κόρις ἔβα με cogitasset, cimicem venaturus. Eodem modo v. 13. δακνόμενος, | ὑπὸ τῆς δαπάνης καὶ τῆς φάτνης καὶ τῶν χρεῶν, alludit sono ad κόρεων. Vocum illarum similitudo δαπάνης et φάτνης servanda. Reisig.

31. διφρίσκου i. e. ἁρματίου δίφρου, ut locum hunc exponit Pollux x. 47. Kust. δίφροι nempe Græcis tum de *curribus* et maxime *bigarum,* in quibus stantes olim aurigabantur, ut vel e numis antiquis obvium, tum de *sellis gestatoriis,* quæ nobilioribus seu κανηφόροις matronis vel virginibus Athenis ad Eleusinia proficiscentibus ferri ab earum pedissequis consueverant, ut ea de re infra Av. 611. καὶ τὸν δίφρον φέρε. Subinde vero δίφρος de *curru quadrigario,* qui ἅρμα proprie vocabatur, etiam dictus: quomodo, ut alia nunc mittam, δίφρος de solis quadrigis, Callim. in Dian. 182. Spanh. τρεῖς μναῖ. Supple ὀφείλονται ἕνεκα — Brunck. μνᾶς Cod. Elb. Harl. διφρίσκος nunc, quia a *rotis* duabus (τροχοῖν) discernitur, est ipsa sedes in curru. Tres minæ sunt 63. impp. fere. Dind.

32. Ἄπαγε τὸν ἵππον. Citat Etym. V. Ἀλινδῶ. Kust. Ad h. l. Arist. videtur etiam respexisse Hesych. in ἀλινδήθρα. add. Salmas. ad Solin. p. 336. b. c. Duck. ἐξαλίσας. Sicut athletæ soliti in gymnasiis in pulvere volutari, quod ἀλίζειν et ἐξαλίζειν, ut h. l. et κυλινδεῖσθαι insuper a Græcis dicebatur: ejusmodi autem *volutatio,* ἀλίνδεσις, ut sæpe ap. Hippocr. de victus ratione l. ii. c. 11. et de insomn. l. iii. c. 4. et alibi. Unde locus, *volutabrum,* non ἀλινδήθρα solum, ut hic in Scholl., sed ἐξαλίστρα etiam ab ἐξαλίζειν, qua voce utitur h. l. Comicus, ap. Poll. legitur i. 11. 183. additurque ἀποσοβεῖν τὴν κόνιν. Inde vero ἀλινδήθρας ἐπῶν, *involucra verborum* vocat Comicus Ran. 902. Ut obiter addam, quod pro ἐπάλαισεν lxx. Intpp. Gen. 32. 34. reddant Aqu. et Symm. ἐκυλίετο. Spanh. Xenophon in Œcon. xi. 18. ὁ παῖς ἐξαλίσας τὸν ἵππον οἴκαδε ἀπάγει. Berg. Xen. de re equ. v. 3. Dind. μέλε Cod. Elb. Harl. ἐξαλύσας 2. et 33. ἐξήληκας. Pors. ἐξαλύσας 1. 5. Dobr.

33. μέλαι' A. B. μέλε' 2. Dorv. μέλ' Suid. Ms. ἐξήλ. Pors. μέλε' sex. ἐξήληκας (sed ηκ ex em.) 5. Dobr. ἐξήλικας. Sic Latini dicunt, *bonis aliquem evolvere:* qua phrasi Senecam philosophum usum esse memini. Kust. Liv. vi. 15. 'evolvi bonis.' Tacit. Ann. xiii. 15. 'sede patria rebusque summis evolvi.' Ern.

34. Cf. Mœris in ὤφειλε δίκην, ibique Pierson. p. 426. sq. Harl. Form. enim ὀφλεῖν δίκην significat *damnari*. H. l. damnatum esse judicum sententiis ad solvenda debita. Dind. τόκου. Subintelligitur ἕνεκα, ut supra v. 22. Berg. In al. edd. est χ' ἅτεροι scriptum. Dind.

35. ἐνεχυράσεσθαι. Bene reddit interpres: *pro usura pignus capere*; per ellipsin nempe, ut notant Scholia, præp. ὑπὲρ, prout v. 1205. τῶν δώδεκα μνῶν, ubi subauditur χάριν, vel περὶ vel ἕνεκα vel etiam ὑπέρ, *propter duodecim minas*, quas accepisti. Id vero quod hic tangitur, Athenis olim receptum aliunde constat; pignora nempe data et accepta in securitatem fœneratorum, quum sortis tum etiam usurarum: quæ quum ἐνέχυρα, ἐνεχυράσματα, tum ὑποθῆκαι et ὑποκείμενα ab iis dicebantur. Sic v. 242. τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι bona mea *in pignus* cedere cogor. adde Conc. 563. μὴ 'νεχυραζόμενον φέρειν. Quum vero pignora illa ut plurimum exhibenda essent a debitoribus tempore mutui a creditoribus accepti, eaque libera et immunia, prout sæpe apud Demosth. legitur, ut adv. Euergum et adv. Lacritum, donec juxta syngrapham sors reddita fuisset cum usuris: ita multo magis id locum habuit, ubi in mora solutionis erat debitor, nec ad tempus præstitutum vel sortem cum usuris vel usuram etiam persolvisset, et ubi tum pignora non capere solum, sed vendere etiam creditoribus licuit. Quæ vel ex his verbis Demosth. liquida erunt et manifesta, nempe adv. Lacrit. p. 547. καὶ παρέξουσι τοῖς δανείσασι τὴν ὑποθήκην ἀνέπαφον κρατεῖν, ἕως ἂν ἀποδῶσι τὸ γιγνόμενον ἀργύριον κατὰ τὴν συγγραφήν· ἐὰν δὲ μὴ ἀποδῶσιν ἐν τῷ συγκειμένῳ χρόνῳ, τὰ ὑποκείμενα τοῖς δανείσασιν ἐξέστω ὑποθεῖναι, καὶ ἀποδόσθαι τῆς ὑπαρχούσης τιμῆς. Id nunc metuit proinde Strepsiades, ne, non solutis intra præstitutum tempus usuris, bona ejus a creditoribus pignoris loco non capiantur solum, sed insuper distrahantur. Quod vero obiter hic dicendum est, Salmasius de modo Usur. p. 553. distinguit inter ἐνεχυράζειν et ἐνεχυριάζειν, ut nempe prius notet, pignus capere, quod erat *creditoris*, alterum *pignus dare*, quod erat *debitoris*. Quod tamen inter ea verba discrimen non ex priscis auctoribus et Grammaticis, sed ex recentioribus demum Jurisconsultis ac Romani juris, non Attici, interpretibus, nempe Basilicorum Synopsi ac Harmenopulo, ibidem observat; quum cæteroquin in antiquis Pollucis codicibus pro ἐνεχυράζειν legi ἐνεχυριάζειν et κατενεχυριάζειν moneant ad postremam Pollucis editionem viri docti, uti in Scholl. quoque ad hunc Comici locum aliquoties legitur: adde etiam in antiquis Glossis promiscue hæc sumi ἐνεχυράζειν et ἐνεχυριάζειν, ἐνεχυρασμὸς et ἐνεχυριασμός. Add. Harpocr. V. Δήμαρχος, in quo, et ex hoc ipso Aristophan. ἐνεχυριάζειν legitur, et Laërt. in Menippo, vi. 99. ἐξενεχυριάζειν. Spanh. ἐνεχυράσεσθαι forma media, *pignora ablaturos*. Gl. ἐνέχυρον ἐξ ἐμοῦ λαβεῖν. At infra v. 242. τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι significatione passiva, *pignora a me capiuntur*. V. Salmas. de modo Usur. p. 549. Brunck. ἐνεχυράσασθαι. sic A. 2. B. Pors.—σασθαι omnes ut puto, nisi quod in 6. vix decernas inter α et ε. Dobr. idem Ed. Bas. Harl. ἐτέων. Semper interrogationibus adhibetur ab Arist. v. not. ad 818. Berg. — σασθαί. Reisig.

36. στρέφει. Sic edidimus pro στρέφῃ ex ed. Ald. et cod. L. Sic volebat Valken. ad Eurip. Phœn. 570. p. 216. et sic noster Acharn. 363. Thesm. 230. Ern. στρέφει est in membr. et absque iis etiam repositum fuisset. Brunck. Amphis Comicus ap. Athen. l. ii. στρέφοιθ' ὅλην τὴν νύκτα. Berg. Ostenderat Ern. jam ad Hom. Il. Ω. 5. hanc Atticam formam h. l. reponendam esse. Harl. Recte στρέφει, probante Valckenærio ad Eurip. Phœniss. 576. Male στρέφῃ ed. Kuster. τρέφει Dorv. Pors.

37. Lusus ex amphibolia. δήμαρχος erat proprie is, qui a debitoribus, usuram non solventibus, pignora capiebat; h. l. autem simul ad pulices alluditur. Schutz. Cod L. τις δήμαρχος, salvo versu; sed illud melius. Ern. δήμαρχος. Scholion Ms. cod. C. δέον εἰπεῖν κόρεις. οἱ γὰρ κόρεις ἐν τοῖς στρώμασιν ὄντες τοὺς ὑπνοῦντας δάκνουσιν. ὁ δὲ μεμνημένος, ὅτι εἰς δικαστήριον ἥξει ὑπὸ τῶν δανειστῶν, δήμαρχος φησί. δήμαρχος δέ ἐστιν, ὁ τοῦ δήμου προστάτης, ὃν φασὶν ἰδιωτικῶς δοῦκαν. Brunck. δάκνει με δήμαρχος. Genuinum horum verborum sensum licet ex alio hujus Comici loco, sed ex deperdito ejus dramate, colligere, cujus Harpocr. meminit in v. Δήμαρχος ὅτι δὲ ἐνεχυρίαζον οἱ Δήμαρχοι, δηλοῖ 'Αριστοφάνης ἐν Σκηνὰς καταλαμβανούσαις. Id uno verbo enim in Schol. tangitur, ubi inter alia de Demarchis legitur: συνῆγόν τε τοὺς δήμους καὶ ψῆφον αὐτοῖς ἐπεδίδοσαν καὶ ἐνεχυρίαζον· et paullo post ubi addit: ἔδει οὖν τὸν δήμαρχον ἀγαγεῖν εἰς τοὺς οἴκους τοὺς ἐνεχυριαζομένους. Ut vel inde satis liqueat, cur post indicatas quorumdam e suis creditoribus minas, de capiendis ab eo, pro dilata usurarum solutione, pignoribus, a quodam *demarcho*, *pulice* nempe, morderi se et lecto expelli hic queratur Strepsiades.

Quem hujus loci sensum vidit jam ante Daceria. Spanh. Demarchus sive cogitatio de demarcho, quem metuo ne a me pignus sumat, mordet me tamquam cimex aut pulex in lecto. Berg. Acumen hujus versus in eo positum est, quod verba ἐκ τῶν στρωμάτων et ad δήμαρχος et ad δάκνει referri possunt. Quare hæc non cum Brunck. ita vertenda sunt: *mordet me demarchus quispiam e stragulis;* sed sic: *excitat me demarchus quispiam e stragulis.* Herm. δάκνει μέν τις δήμαρχος ἐκ 2. τὶς 8. Dorv. Pors. δήμ. τις 1. 2. τις δήμ. 3. 4. 6. 8. μέν τις δήμ. 5. Dobr.

38. κατ. τί με. Hæc loquutus Phidippides iterum se ad somnum componit. Schutz.

39. δ' abest Ed. Bas. Harl. Σὺ δ' οὖν, etiam Mss. R. et Borg. cum Ald. Alii σὺ μὲν οὖν, quod etiam Brunck. edidit. Herm. τὰ δὲ om. 2. Pors. τὰ δὲ om. 5. δ' om. 6. Dobr. Vidi, qui dubitaret de versiculi hujus numeris, sed perperam, siquidem τὸ χρέα contractum ex χρέεα posteriorem syllabam ex regula producit. Cæt. σὺ δ' οὖν vulgatæ, in his Juntinæ, et liber uterque Inv. recte. Delicias facit Brunck. quum duplici δὲ offensus, ut infra 192. Ran. 1057. et alibi sæpe duplici γὰρ particula, reponit Σὺ μὲν οὖν. Sic et aliæ particulæ frequentius inferri solent, inprimis ἀλλά. vid. 73, 4. Ran. 1080. Acharn. 128. 478. Hotib.

40. In hujus versus interpretatione Latina irrepsit, meane an typothetæ culpa, barbarismus (in tuum caput *recisurum*). Excudi debuit *recasurum*. Excidere hoc mihi potuit præ festinatione, ut in notis aliquoties *infercii* barbare scripsi pro *infersi:* quo verbo usus sum sæpicule, quia nullum aliud ad vim Gallici vocabuli accedit propius, *une fourrure*. Quam venuste id adhiberi possit, sciunt, qui Acta Eruditorum nostratium legunt. Brunck. Schol. ὡς τὸ "ὤφελε μηδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες." Callim. epigramm. 18. Pors. ἐς 1. Dobr. ἐς Reisig.

41. Versus non constat; habet enim secundo loco amphimacrum. Ap. Harpocr. v. 'Επαιρόμενος et Tho. Mag. v. Εἴθ' ὤφελεν non legitur φεῦ, qua ratione consulitur versui, sed φεῦ agnoscit Schol. [Thomam h. l. laudare Kuster. monuit, et duo hos versus ap. Harpocr. legi. Ern.] Itaque potius ὄφελ' legendum. Dicunt enim sine discrimine ὤφελον, ὄφελον etc. Nisi tamen in dimetiendo φεῦ per synizesin perit, ut Ran. 141. Kuster. ad Suid. v. 'Οβολὸς, ejiciendum censet τὸ φεῦ, quia syllaba una abundat versus, sed quum et Suidas ibi et in φεῦ, et Etymol. M. in 'Οβολὸς hanc particulam retineant, non ausim eam delere, sed synizesin potius putem, ut in illo Hom. Il. E. 349. ἦ οὐχ ἅλις, ubi vid. Eustath. p. 554. qua ratione et alio loco in Il. I. ἦ οὐκ contrahentur, de quo idem p. 772, 42. add. eund. in I. Il. p. 11. et 12. et Hephæst. Enchir. de metr. p. 8. ubi et versus Hom. laudatus et alius: βουκόλ' ἐπεὶ οὔτε κακῷ — Sed et hujus ipsius particulæ φεῦ synizesis ap. Eurip. est frequentissima, Hec. 55. φεῦ ὦ μῆτερ — et aliis locis. Nec opus erat, in Suida V. Φεῦ, et Etym. M. eam particulam poni in fine versus et a sequente ὡς inchoare alium, quod videtur ab iis factum, qui poëtam quum ad manum non haberent, putarunt ibi metrum vitiosum esse, si eodem versu poneretur. Duck. Scholia bene monent, φεῦ non esse cum versu, i. e. ut partem versus pronunciandum. Sic sæpe est ap. Eurip. τὸ φεῦ, v. c. in Hipp. 1415. ut alia. v. Barnes. Ind. Eurip. h. v. Ern. Εἴθ' ὤφελ'. Parodia primi versus Euripidis Medeæ: εἴθ' ὤφελ' Ἄργους μὴ διαπτᾶσθαι σκάφος. Gl. ἡ τοῦ γάμου προξενος. Brunck. Ran. 1378. εἴθ' ὤφελ' Ἄργους μὴ διαπτᾶσθαι σκάφος. Quem versum ibi recitat Euripides ex Medea sua in principio. Berg. ἡ προμνηστρί. Eurip. Hipp. 589. τὴν κακῶν προμνηστρίαν, *illam malorum pronubam.* Apud Pollucem vero legitur hodie et in postrema et luculenta editione Batava iii. 41. ἡ δὲ προμνήστρια καὶ προμνηστρία ἐκαλεῖτο, ubi nempe una in accentu inter duas illas voces varietas indicatur. Verum in insigni hujus Pollucis Ms. quod olim fuit penes Is. Vossium, et e quo varias lectiones pridem ad meum Pollucem excerpseram, in postremo loco legitur προμνηστηρία, ut ex eodem Ms. monuit jam Kuhnius. Ut ita a voc. μνηστήρ, *procus*, apud Atticos προμνήστρια et προμνηστηρία dicta ab iis fuerit *pronuba*. Neque tamen repugnarem, quin προμνηστρὶς, sicut ap. Xenoph. quod vidit ad eum Pollucis locum vir doctus, ibi quoque legatur: nisi altera illa vox προμνηστρία præstantissimi codicis fide niteretur. Spanh.

43. ἥτις με γῆμ' ἐπῆρε. Citat Harpocr. V. 'Επαιρόμενος et Suid. V. Γῆμ' ἐπῆρε. 'Επαίρειν τινὰ autem interdum significat, aliquem ad aliquid faciendum inducere vel impellere, ut h. l. V. Suid. v. 'Επάρας et v. 'Επῆρε. Eurip. Or. 287. ὅστις μ' ἐπάρας ἔργον ἐς ἀνοσιώτατον. Idem Suppl. 581. οὔτοι μ' ἐπαίρεις, ὥστε θυμῶσαι φρένας. Soph. Œd. Tyr. p. 204. ed. Henr. Steph. τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων; ubi Schol. ἐπῆρε· ἔπεισε. Kust. Unum addam, nempe a Demosthene dici aliquoties ἐπηρμένον, ut adv. Zenothem. p. 530. καὶ τῷ πότ' ἐπηρμένος οὗτος, et adv. Pantæn. p. 564.

Spanh. γῆμαι 'πῆρε. Gl. παρεκίνησε, κατέπεισε. Perperam vulgo, γῆμ' ἐπῆρε. Vide supra ad v. 7. Brunck. ἥτις μ' ἐπῆρε γῆμαι cod. Elb. quod cl. Trendel. minus durum videtur, salva metri ratione. γῆμαι 'πῆρε dedit Brunck. et Dawes. v. ad vers. 7. Explicat formulam et citat locum nostrum Suidas in γῆμ' ἐπῆρε, ἀντὶ τοῦ γῆμαι ἀνέπεισε, *persuasit mihi, ut uxorem ducerem.* 'Επαίρειν τινὰ interdum significat, aliquem ad aliquid faciendum inducere, vel impellere, uti h. l. vide Kust. adde Ruhnk. ad Timæi Lexic. p. 87. ducta autem est metaphora a vento, qui velis implendis, ἐπαίρων τὰ ἱστία, navem promovet. De pronuba mala conf. similem locum apud Xenoph. Mem. Socr. ii. 6. 36. vv. 43. et 44. Harl. μ' ἐπ. γῆμαι 1. μ' ἐπ. sine γῆμ' (sed agnoscit gl.) 3. Dobr.

44. Hunc et duo seqq. versus adducit Stobæus Ecl. liv. περὶ Γεωργίας p. 369. Kust. ἄγροικος. cf. Tho. Mag. p. 7. ibique intpp. Harl.

45. εὐρωτιῶν κ. τ. λ. v. Suid. V. 'Ακόρητος et V. Εὐρωτιῶν, itemque Eustath. ad Il. N. p. 951. ed Rom. Kust. εὐρωτιῶν. ἐξήγησίς ἐστι τοῦ εἰκῇ κείμενος. τοῖς γὰρ εἰκῇ καὶ ἀμελῶς κειμένοις ἱδρὼς προσίζει καὶ νοτίς. τοιοῦτος δὲ ὁ τῶν ἀγροίκων βίος· ὥσπερ αὖ ἐπιμελὴς καὶ καθάριος ὁ τῶν ἀστικῶν. διόπερ καὶ εἰς πενίαν συνεχῶς ὑπὸ τῶν ποιητῶν τύπτεται καὶ ὀνειδίζεται, ὥς φησι Μένανδρος· ὡς εἰς τὰ καθαρὰ λιμὸς εἰσοικίζεται. Suidas — ἀκόρητος Gl. ἀκαλλώπιστος. Eustath. ad Il. p. 951, 41. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οἱ 'Αττικοὶ ἀκόρητόν φασι τὸ ἀκαλλώπιστον καὶ ἀφιλοκάλητον, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ Κωμικὸς ἐν τῷ, βίον ἀκόρητον, εἰκῇ κείμενον. τοῦ δὲ τοιούτου ἀκορήτου θέμα τὸ κορῶ. ἐξ οὗ ἐκκορεῖν 'Ελλάδα ἡ κωμῳδία λέγει, τὸ ἐκκενοῦν καὶ καθαίρειν ὡσεὶ καὶ ἐσαροῦτο κατὰ τὰς φιλοκαλουμένας οἰκίας. Respicit Pac. v. 59. Brunck. εἰκεῖ Cod. Elb. Harl. 'Ακόρητος βίος hic significat opulentiam vitæ rusticæ, quoniam ædes hominum, ruri degentium, sordidæ quidem et parum nitidæ, sed divite rerum copia refertæ plerumque esse solent. Kust. Enimvero in ἀκόρητος non est opulentiæ rusticæ significatio, quæ versu sequente demum his verbis βρύων μελίτταις etc. describitur, sed tantum sordium et immunditiæ. Schutz.

46. Βρύων μελ. Citat Tho. M. V. Στέμφυλα [p. 809.] Kust. Haud infrequens v. βρύειν ap. vett. Atticos et Æsch. inprimis usus, ut Agam. 177. θράσει βρύων, *audacia elatus.* Choëph. 62. ἄχη βρύει, *dolores germinant,* item v. 67. νόσῳ (non νόσου) βρύειν, *morbo scatere,* et Suppl. 973. ἀγαθοῖς βρύεις, *bonis abundas.* Sic Eurip. Bacch. 107. βρύετε, βρύετε χλοερᾷ σμίλακι, prout ap. Basilium de leg. Græc. lib. p. 84. ed. Grot. καρπῷ βρύειν ὡραίῳ. Spanh. στεμφύλοις. Locus huic geminus infra Eqq. 803. de illo, qui in agro itidem, ut hic quoque dicitur, parce ac tranquille vivit — καὶ στεμφύλων εἰς λόγον ἔλθῃ. Spanh. Atticos de oleo dicere tradunt Thom. Mag. et Phrynich. p. 76. ubi v. Nunnes. Duck. Gl. τεταριχευμένοις σταφυλαῖς. Falso. Phrynichus: στέμφυλα οἱ μὲν πολλοὶ τὰ τῶν βοτρυῶν ἐκπιέσματα, ἀμαθῶς· οἱ δ' 'Αττικοί, στέμφυλα τὰ τῶν ἐλαῶν. Thom. M. στέμφυλα, οἱ πολλοί, τὰ τῶν βοτρύων μετὰ τὸ ἐκπιεσθῆναι· οἱ δ' 'Αττικοί, στέμφυλα, τὰ τῶν ἐλαῶν. Brunck. V. Oudend. ad Tho. M. p. 809. Timæus Lex. Plat. p. 170. cum not. Ruhnk. et Schol. ad Eqq. 803. Harl.

47. ἔγημα Μεγακλέους. Quales inter dispares genere vel divitiis nuptias veteris alicujus sapientis (Pittaci nempe) dicto improbatas tangit Oceanidum nympharum chorus ap. Æschylum, additque Prom. v. 889. ὡς τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύει μακρῷ· et quomodo jam ante ab Achille ap. Homerum dicitur Il. O. 399. γήμαντι μνῆστιν ἄκοιτιν, εἰκυῖαν ἄλοχον. Adde solemne illud Pittaci ea de re dictum, ad quod respexit in adducto modo versu, ut notant itidem Scholia, Æschylus, de quo agit Callimachus in primo reliquorum ejus Epigrammatum, τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα, *tu tibi junge parem,* quæ nempe nec genere, ut hæc Megaclis e sorore neptis, et e stirpe Alcmæonidarum maritum Strepsiadem rus colentem, nec opibus vincat. Unde opportuniori utique conjugio hujus Megaclis filiam et inde ex Alcmæonidarum, ut ab initio hujus vitæ a Plutarcho traditur, genere duxerat Alcibiades, quippe ut a Nepote dicitur, *summo genere ac dives, splendidus non minus in vita quam in victu,* prout eadem huic Cliniæ filio a Socrate tribuuntur in Plat. Alcib. i. p. 102. t. ii. quique proinde ab hoc Strepsiade ruri squalidam et agrestem vitam, ut ipse modo de se professus est, duriter agente fuerit diversissimus. Spanh. Μεγακλέους. Illius Megaclis, qui a Megacle Alcmæonis et Cœsyræ filio, genus ducebat. Berg. τοῦ Μεγακλ. Alcmæon Cœsyram duxerat, feminam nobilissimam ac ditissimam, ex eaque Megaclem susceperat. Aliam opulentiæ ejus causam narrat Herodot. vii. 125. Schutz. Megaclidarum familia, utpote stirps Alcmæonidarum, fuit antiquissima et nobilissima, e qua etiam Pericles et Alcibiades genus duxerunt. Wiland.

48. ἄγροικος. Solent Grammatici inter ἄγροικος et ἀγροῖκος sic distinguere, ut ἄγροικος cum acuto in antepenultima sit homo *rusticus, rudis, agrestis* etc. ἀγροῖ-

κος vero, cum circumflexo in penultima, ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν, *ruri habitans.* Hic tamen ἄγροικος accipitur pro *agricola*, vel *homine ruri vivente*, ut notavit etiam Thom. M. V. Ἀγροῖκος. Dind. ἄγροικος ὢν ἐξ ἄστεος. Suid. v. ἄγροικος. Pors. -δῆν 1. 4. 6. -δῆν 3. utrumque accent. 2. a m. pr. Dobr.

49. σεμνήν. Hac voce non *gravem, bene moratam*, pro solita voc. illius significatione, sed *fastuosam* ac *superbam* mulierem hic designari, bene in Scholl. dicitur. Quomodo Eurip. Hipp. 94. s. μισεῖν τὸ σεμμὸν (odisse *fastum*)—τίς δ' οὐ σεμνὸς (superbus) ἀχθεινὸς βροτῶν; Σεμνὸν alioquin pro *torvo* alibi sumitur apud eumdem Tragicum Alc. 779. τί σεμνὸν καὶ πεφροντικὸς βλέπων, quod olim ad Juliani Cæsares monui, p. 346. Spanh. ἐγκεκοισυρωμένην. Citat Etym. et Suid. h. v. Vide etiam Hesych. v. Ἐγκεκοισυρωμένη (sic enim apud eum legendum est, pro Ἐγκεκριωμένη, post v. Ἐγκέκλιται) qui ad eumdem locum Comici nostri respexit. Kust. *Cæsyræ moribus imbutam*, a qua et originem trahebat. Infra 801. Phidippidem, ex hac natum, dicit esse ἐκ γυναικῶν εὐπτέρων τῶν Κοισύρας. In Acharn. 614. ὁ Κοισύρας, notante Schol. est *Megacles*, et perstringitur a Comico tamquam qui aliquando pauper fuerit, dilapidatis nimirum paternis bonis. Itaque non sine causa puellam ex nobili familia, sed ad paupertatem redacta, collocarunt rustico diviti. Berg. σεμνήν. Gl. σοβαρὰν τὸ ἦθος. ἐγκεκοισυρωμένην. Schol. Ms. περισσῶς κεκοσμημένην, κεκαλλωπισμένην, ὁμοίως τῇ Κοισύρᾳ. αὕτη δὲ ἦν γυνή τις πάνυ ἑαυτὴν κοσμοῦσα ἱματίοις καὶ τῇ ἄλλῃ διαίτῃ, ὡς τοὺς ὁρῶντας ἐκπλήττεσθαι. Suidas ex antiquis scholiis Cœsyram Pisistrati uxorem fuisse dicit; juxta alios, Alcmæonis, quod probabilius est. Namque in Acharn. 614. ὁ Κοισύρας Megacles appellatur. Brunck. ἐγκεκοισ. Hemsterh. ad Luciani Timon. t. i. p. 134. "Megacles," ait, "non unus in Alcmæonidarum gente Athenis nobilissima: Comici hominem primarium, qui multum splendori generis arroget, aliosque præ se fastidiat, ita vocant, quemadmodum κοισύραν feminam potentem: Aristoph. Nub. 48. ubi ἐγκεκοισυρωμ. intelligo *longa Cœsyrarum serie superbam.*" Bergler explicat *Cæsyræ moribus imbutam.* adde Schol. ad Acharn. v. 614. Harl.

51. Quum dicit: ὄζων τρυγὸς, τρασιᾶς, et ὄζουσα (quæ vox in sequ. versu subauditur) μύρου, κρόκου, proprie loquitur, utpote de rebus odorem habentibus; quum autem addit καταγλωττισμάτων δαπάνης etc. metaphorice. Berg. τρυγός. Bene Schol. νέου οἴνου. Hesych. τρύγα. οἶνον ἀδιήθητον ἀπὸ ληνοῦ.—τρασιᾶς. Gl. ξύλου ἐν ᾧ τὰς ὀπώρας ἐξήραινον. Brunck. Reisk. post ἐρίων comma ponendum censet, nec improbat Schutz., accipit vero περιουσίαν de tota re rustica: et sic jam distinxit Frischlin. in edit. et versione sua. ἐρέω Cod. Elb. Harl. τρασιᾶς. R. πρασιᾶς, male. Ern. Πρασιᾶς, ἐριῶν, Borg. Herm. ὄζων τρυγός, | τρασιᾶς, ἐρίων περιουσίας· summa versatur elegantia metri: copia et affluentia rerum, quam narrat Strepsiades, quasi specie adumbratur, syllabis ad numerum libere et effuse profluentibus. Reisig.

52. Schol. Ms. καταγλώττισμά ἐστιν, ὅταν ἐν τῷ καιρῷ τῆς συνουσίας ὁ ἀνὴρ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ τῷ τῆς γυναικὸς ἐμβάλλῃ στόματι. ἔστι δὲ καὶ ὁ λαφυγμὸς κατὰ μέν τινας τὸ αὐτό· κατὰ δέ τινας, ἡ ἄλογος καὶ καθ' ὑπερβολὴν δαπάνη. ἔστι γὰρ λάπτω καὶ λαφύσσω τὸ ῥοφῶ, κυρίως ἐπὶ κυνῶν καὶ χοίρων. ὅθεν παράγεται καὶ ὁ λαφυγμός. εἰκότως δὲ ταῦτα καταλέγει, δεικνὺς ὅτι αἱ εὐγενεῖς γυναῖκες ὑπὸ τῆς λίαν τρυφῆς τοιαῦτα πράττουσι. Brunck. καταγλωττισμάτων. Cf. Thom. Mag. h. v. ibique Witter. p. 500. Mœrin p. 224. ibique Pierson. Harl.

53. Λαφυγμοῦ. Haud male λαφυγμὸν per *crapulam* reddit interpres, modo ea voce tam in cibo intemperantia quam in potu intelligatur. De priori utique idem voc. explicant Scholia, quomodo λαφύστιοι γνάθοι, *voraces maxillæ*, ut ad h. l. pridem notaveram, dicuntur ap. Lycophr. 215. et alibi v. 291. κτῆσιν θοίναις λαφυστίαν, *bona epulis devorata*, idem dicit. Nihil tamen obstat, ut hic duplex istud intemperantiæ genus denotetur, prout appellati, qui utrique indulgebant, λαφυκταί, teste Athenæo xi. p. 485. Cas. τοῦτο δὲ ποτήριον (nempe λεπαστὴ) ὠνομάσθη ἀπὸ τῶν εἰς τὰς μέθας καὶ τὰς ἀσωτίας πολλὰ ἀναλισκόντων, οὓς λαφυκτὰς καλοῦμεν. Quod adstruunt vett. Glossæ: Λαφυκτής· Helluo. Spanh. Κωλιάδος. v. Meurs. in Piræeo, cap. ult. Kust. Utrumque (Κωλ. et Γενετ.) et Veneris quidem ap. Athenn. cognomen legitur ab initio Lysistr. v. 2. ἢ 'πὶ Κωλιάδ', ἢ 's Γενετυλλίδος. De templo quidem Veneris Κωλιάδος in ora Atticæ maritima, et qua occasione sit illud ibi erectum inditumque ei nomen, quod hic in Scholl. traditur, legitur quum ap. Suid. tum etiam ap. Tzetz. ad Lycophr., nisi quod id v. 267. non ad Venerem Κωλιάδα in Attica, sed ad eamdem deam Κολεῶτιν in Cypro dictam ibidem referatur. Hic vero, uti etiam in adducto Lysistr. loco de Veneris Κωλιάδος, in Atticæ cognomine promontorio, æde vel signo, cujus

meminit Pausan. i. p. 2. agi omnino, sat liquet. Spanh. V. Suid. h. v. add. etiam Steph. de Urb. ibique Holsten. Rursum Suid. Κολία· ἐπιθαλασσία (melius ἐπιθαλάσσιος) ἄκρα τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τοῦ κόλου ὠνομασμένη, vitiosa esse puto; neque enim κολιὰν dici, sed κωλιάδα, eamque vocem, ut et κῶλον, per ω scribi invenio. Hesychius ibi etiam Cereris templum, multas columnas habens, esse tradit. Duck. Κολιάδος. B. Pors. κωλιάδος 1. 2. 3. 5. 6. κωλῦ. primo 4. Dobr. Γενετυλλίδος. Quo utique nomine *Venerem*, ut *generationis præsidem* dici notant hic Scholia: Hesych. vero ac Suidas vocari deam, quæ ceu generationis causa, festo muliebri eodem nomine appellato præfuerit. Verum numero plurium invocantur alibi ap. hunc Comicum Thesmoph. 137. ὦ πότνιαι Γενετυλλίδες, nempe quas ap. Suid. vocari legimus, et quidem masculino genere, περὶ τὴν Ἄρτεμιν τοὺς τῶν τοκετῶν ἐφόρους, *partus circa Dianam præsides*. Quum tamen ap. Pausan. in adducto loco dicantur similiter Γενετυλλίδες ὀνομαζόμεναι θεαί, quare nempe ibidem, uti et Veneris Κωλιάδος, signa exstarent: additurque, easdem videri cum iis, quæ a Phocæensibus in Ionia deæ Γεννάδες appellantur. Romæ vero ædem exstitisse *Veneris Genitricis*, et primum quidem, velut a qua genus per *Æneam* duceret (neque enim virum doctum inauditarum antea et incredibilium adsertionum proventu hac ætate celebrem, id non *Juliæ*, sed *Octaviæ* genti tribuentem hic moramur), a Julio Cæsare consecratam constat. Adde prout non Juliæ tantum gentis, sed velut Romanorum in genere procreatrix dicta inde eadem dea ab initio Lucretiani de rerum natura seu generatione poëmatis *Æneadum Genetrix*. Inscripti vero dein ab ætate Julii Cæsaris varii Cæsarum et Augustorum numi, cum deæ illius signo, et quæ infantem quoque in gremio fovet, et epigraphe: VENERI GENETRICI. Spanh. Pausan. Attic. c. 1. ἀπέχει δὲ (τοῦ Φαλήρου) σταδίους εἴκοσιν ἄκρα Κωλιάς. Κωλιάδος δέ ἐστιν ἐνταῦθα Ἀφροδίτης ἄγαλμα, καὶ Γενετυλλίδες ὀνομαζόμεναι θεαί. v. Suid. et Hesych. Lucianus Pseudolog. p. 438. εἰπέ μοι, πρὸς Πανδήμου καὶ Γενετυλλίδος καὶ Κυβήβης· notat Græv. in Ms. esse Γενετυλλίδων, sed tamen h. l. in singulari quoque legi. Et ita etiam ap. Suid. legitur et ap. Hesych. etsi apud hunc corrupte Γενετευλλὶς. Interpr. et *Venerem et genium suum*. forte rectius *Genetyllidem*. Duck. Γενετυλίδος Mss. L. Ia. 2. Ern.

54. ἀργός. Hunc locum Arist. plures Grammatici citant, ut probent, voc ἀργὸς ap. Atticos tam feminini quam masculini generis esse. Suid. Καὶ ἀργὸς ἐπὶ θηλυκοῦ. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· οὐ μὴν ἐρῶ γ' etc. Thom. Mag. ἀργὸς ἡμέρα καὶ ἀργὸς γυνὴ κρεῖττον ἢ ἀργή. Αριστ. ε. Νεφ. etc. Schol. Eurip. ad Hec. 150. ὀρφανὸν ἀντὶ τοῦ ὀρφανήν, Ἀττικῶς. ὡς καὶ Ἀριστοφάνης· οὐ μὴν ἐρῶ γ' ὡς ἀργὸς ἦν. Non solum autem hic ap. Arist. sed etiam apud alios scriptores Atticos ἀργὸς pro ἀργὴ positum reperitur. Epicrates Comicus ap. Athen. xiii. p. 570. b. αὕτη δὲ Λαῒς ἀργός ἐστι καὶ πότις. Alexis apud eumdem xiv. p. 642. d. Κἀργοὺς ἔχειν μηδέποτε τὰς σιαγόνας, pro ἀργάς. Soph. Philoct. p. 381. ed. Henr. Steph. γλῶσσαν μὲν ἀργὸν χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν. Eurip. Ion. 337. ἀργὸς ἡ θεός. Lucian. de gymnas. p. 287. ed. Amst. οὐ πολυσαρκίαν ἀργὸν καὶ λευκήν. Minus Attice ergo locutus est Origenes c. Cels. iv. p. 214. ed. Cantabr. ubi σύνεσις ἀργὴ dixit: et Hesych. v. Κηφήν, ubi ait: μυῖα ἄκεντρος, ἀργή. Item Philostratus Icon. L. i. in Olympo, ἡ κόμη δὲ οὐκ ἀργή, οὔτε κεῖται etc. Cæterum uti hic Aristoph. ἀργὸς dixit pro ἀργή, ita Eurip. Hec. 296. στεῤῥὸς φύσις pro στεῤῥά (quamvis idem Med. 1031. dixerit στεῤῥὰς ἀλγηδόνας et Hecub. v. ult. στεῤῥὰ ἀνάγκη), Epicrates ap. Athen. p. 570. d. τιθασσὸς pro τιθασσή· Homerus: κλυτὸς Ἱπποδάμεια· ἁλὸς πολιοῖο ἀμπελόεντ' Ἐπίδαυρον etc. v. Eustath. ad Hom. p. 287. 333. et 694. ed. Rom., ubi plura hujus constructionis affert exempla. Kust. Cæt. magis analogicum est ἀργὸς quam ἀργή, quia est compositum in ος, quæ sunt communia. Berg. Citat Suid. v. ἀργός.' ἀργὸς fœminine usurpat Agatho apud Athen. xiii. 6. p. 584. γυνή τοι σώματος δι' ἀργίαν | ψυχῆς φρόνησιν ἐντὸς οὐκ ἀργὸν φορεῖ. Vulgo τὸ σῶμα. ἐρῶν γ' Dorv. Pors. ἐσπάθα. Citat Suidas v. Ἐσπάθα. Kust. Nempe quod nobiles et summo genere apud Græcos ortas mulieres non dedecebat, neque proinde hanc ex Alcmæonidarum stirpe Strepsiadis conjugem. Insignis est eam in rem et ad illustrationem horum Comici verborum ap. Æschylum locus, ubi Orestes ad sororem Electram eamdemque regis regum filiam ait Choëph. 229. ἰδοὺ δὲ ὕφασμα τοῦτο, σῆς ἔργον χερὸς, | Σπάθης (spathæ, instrumenti textorii) τε πληγάς· εἰς δὲ θηρίων γραφή. Ita senex ad eamdem Electram in cognomine ap. Eurip. dramate 539. κερκίδος ὅτῳ γνοίης ἂν ἐξύφασμα σῆς; Hinc illud Helenæ, regiæ itidem virginis ac sponsæ encomium apud Theocritum, quod nulla alia in quasillo talia opera conglomeraret, neque in tela picta majore arte stamen radio intextum scinderet, Id. xviii. 32. ss. A σπάθῃ vero, noto, ut dixi, instrumento

textorio factum *σπαθᾷν*, pro, telam instrumento id genus densare, præter alia et qui utriusque vocis simul meminit, docebit apud Pollucem Aristias, sed cujus ea de re verba in priore hactenus et in postrema etiam ejus apud Batavos editione desunt, ex optimo autem codice Vossiano supplenda ibidem. Nempe l. vii. c. 10. § 31. ubi post verba *νήματα* Ἡρόδοτος, sequitur in Ms. Ἀριστίας (quod nomen in Ms. etiam legi notant ibi viri docti, sed nihil præterea) *δὲ ὑφαντικὴν σπάθην καὶ τὸ σπαθᾷν*. Quo verbo usus itidem Diphilus ap. Athen. et Demosth. ut in sequ. nota videbitur. Vestes autem id genus *spatha textæ*, ob densitatem, quam inde consequebantur, *πυκνώματα* dictæ ap. Æsch. Suppl. 244. Πέπλοις *βαρβάροισι καὶ πυκνώμασι*: quod nempe *σπάθης* illius crebris ictibus, s. *πληγαῖς*, ut paullo ante apud eumdem Æsch., subtemen texeretur ac *densum* inde fieret. Hinc Hesychio, qui ad postremum hunc Tragici locum ibi omnino respicit: Σπάθημα· *πύκνωμα, ἀπὸ τῶν ταῖς σπάθαις κατακρουόντων τὰ ὕφη*. Quibus adde Schol. infra ad Acharn. 179. Στιπτοὶ *γέροντες, ἀντὶ τοῦ πυκνοί· εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν ἐσθήτων, αἵ τινες ὑφανθεῖσαι εἰς πυκνότητα συνάπτονται*. Spanh. *ἐσπάθα*, *telam texebat*: proprie *telam spatha densabat*. In ambiguitate hujus verbi ludit, quod significat etiam *prodigere*. Hesych. *σπαθᾷ· τρυφᾷ, ἀναλίσκει, ἀσώτως καὶ ἀφειδῶς ἀλαζονεύεται*. Brunck. Recte. Sed *θοιμάτιον τοδὶ* Schol. interpretatur laceram Strepsiadis ipsius vestem. Verum ubi hic lateat *πρόφασις* illa, qua se usum fuisse rusticus ait, equidem non assequor. Itaque præstat, ut opinor, de veste, in qua texenda elaborabat uxor, intelligere. Schutz. Sic Suid. v. *ἐσπάθα*, i. e. ut ed.

β α γ

1532. Bors. *δεικνὺς θοιμ. τοδὶ* 1. Dobr.

56. *ἔφασκον*. *ἔλεγον* liber Borg. Profecta lectio hæc est a metricis, qui *κατὰ πρόφασιν* scriptum invenissent, quemadmodum schol. hunc versum affert. Herm. Mihi in nullo libro *κατὰ πρ.* inventum in textis videtur, sed *κατὰ* et *ἔλεγον* interpretamenta esse. Dind. *ἔφασκον* 2. m. pr. Corrector, *γρ. εὕρισκον*. Gl. *ἔλεγον* in 4. 6. Dobr. *λίαν σπαθᾷς*. Lusum in hoc verbo, quod tum *spathæ ictibus* telam densare, tum prodigaliter ac dissolute vivere significare, idque in Scholl. monitum, vidit jam Kusterus. Neque certe aliud acumen in iis Comici verbis quærendum, uti factum in Gallicis, egregiis alioquin ad hanc fabulam notis [Daceriæ]. Optimus etiam hujus rei interpres Hesychius Σπαθᾷ, *τρυφᾷ* etc. Sic Diphilus ap. Athen. vii. p. 292. Μειράκιον *ἐρῶν πάλιν τὰ πατρῷα βρύκει καὶ σπαθᾷ*, *rursus adolescens amori indulgens patrimonium deglutit ac prodige dissipat*. Immo quo spectant etiam ap. Demosth. verba de f. legat. p. 206. *διὰ ταῦτ' ἐσπαθᾶτο ταῦτα καὶ διὰ ταῦτ' ἐδημηγορεῖτο*, *hæc erant propter quæ delicias ageret* etc. Neque hærere debuit, qui ad hunc oratoris locum respexit in V. Ἐσπαθᾶτο Harpocration, an illud reddi debuerit *ἀπώλλυτο*, *perdebatur*, ut a *σπάθη*, ensis, deductum; an vero per translationem a textoribus desumtum sit, ut ap. Arist. in hoc Nubb., qui ibi adducitur, loco. Ad quæ cæteroquin Demosth. verba eamdem postremam vocem tuëtur Ulpianus firmatque itidem his Comici verbis, *ἐσπαθᾶτο* dici per translationem a *textorum spatha*, additque: *κατεσκευάζετο, ἢ ἐπεδαψιλεύετο· ἐκ τοῦ σπαθᾷν καὶ πολλὴν κρόκην ἐμβάλλειν τῇ ἐσθῆτι· ὡς ἔχομεν τὴν χρῆσιν παρὰ τῷ* Ἀριστοφάνει *ἐν ταῖς* Νεφέλαις· *ὦ γύναι, λίαν σπαθᾷς*. Unde discimus, a multa trama in texenda veste stamini inserta *σπαθᾷν* inde pro, *sumtus extra modum facere* ac *deliciari* a Græcis, ut hoc Arist. loco dictum. Spanh. Citat locum hunc Harpocr. V. Ἐσπαθᾶτο, itemque suavissimus et vere melleus, Aristænetus l. ii. ep. xii. cujus hæc sunt verba: Ἐγὼ δὲ *θοιμάτιον αὐτῇ δεικνὺς, ὅπερ ἂν τύχω φορῶν, κωμικῶς τὴν ἄσωτον ὑπαινίττομαι φάσκων· ὦ γύναι, λίαν σπαθᾷς*. Cæterum jocus loci hujus latet in ambiguitate vocis *σπαθᾷν*, quæ tam *texere* vel *telam densare*, quam *dilapidare* et *prodigere* ap. Græcos significat, ut Schol. recte monet. Kust.

57. *ἔλαιον*. In Av. 1588. *ἔλαιον οὐκ ἔνεστιν ἐν τῇ ληκύθῳ*. Berg. Dicit hæc servus sentiens lampadem non amplius lucere. Dind.

58. *τὸν πότην ἧπτες λύχνον*. Lucernam, quæ multum olei bibit propter crassa ellychnia. Lucianus dixit ex contrario, *siticulosum ellychnium*, cui non satis olei affunditur: *πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόστομον λυχνίδιον καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον ἐπαγρυπνεῖν ἐάσας τοῖς τόκοις*, in Timone. Berg. Ad h. l. respexit Pollux vi. 20. Vide etiam Harpocr. V. Ἀδδηφάγους, Suid. eadem v. et V. Πότης *λύχνος*. Kust. Suidas t. i. p. 52. tradit, Alcæum *λύχνον πότην* dixisse *ἀδηφάγον*, sed in Trago-Comœdia. At idem de Lysia tradit Eustath. ad Odyss. p. 1394, 38. ubi et hunc versum memorat. Ern. Suidas: *πότης λύχνος, παρὰ* Ἀττικοῖς, *πολὺ ἔλαιον ἀναλίσκων*. Cf. Herodiani Philet. p. 432. Brunck. *τί γάρ μοι* om. 3. Dobr.

59. Pro *δεῦρ' ἔλθ'* Herm. et Schutz. ediderunt *δεῦρ' ἴθ'* ex Suid. cod. L. ap.

Ern. et Borg. quo etiam fortassis alludit, quod in cod. Elb. est, ἴθ', atque ἴθ' etiam reponi voluerat Bentl. "Nec dubium nobis videtur, ait Herm., quin ἐλθὲ ex interpretatione natum sit. Ita alibi, ut Eccles. 1084. δευρὶ μὲν οὖν ἴθ' ὡς ἐμέ." Dind. κλάῃς. Attice nempe pro κλαίῃς. Eumœris Ms. Κλάειν, Ἀττικῶς· κλαίειν, Ἑλληνικῶς. Spanh. Duriusculum hic est et aures offendit, quod να in ἵνα ob geminam sequentem producitur. Non paulo sane rotundius corriperetur, et eo pacto Strepsiadæ verba cæsura finirentur, quod venustius. Adde quod pro ἔλθ' reponendum est ἴθ', auctore Suida, qui in V. Δεῦρο locum sic citat: Δεῦρ' ἴθ' ἵνα κλάῃς. Quare omnino reponendum: Δεῦρ' ἴθ' ἵνα κλάῃς. Διατί δὴ κεκλαύσομαι; Nimirum κεκλαύσομαι pro κλαύσομαι ab Atticis dictum; ut infra in hac fab. 1418. κεκλαύσεται. Bent. Atqui hic locus viri Cl. conjecturam non firmat, sed repudiandam plane esse clamat. Quippe hic tam certum est, quam quod certissimum, verbum κεκλαύσεται notione passiva adhiberi: quæ tamen si in altero loco τῷ κεκλαύσομαι tribuatur, nulla prorsus habebitur sententia. Jamdudum est, quod sic emendandum conjeci: Δεῦρ' ἔλθ' ἵνα κλάῃς. διὰ τί δῆτα κλαύσομαι; Atque hanc quidem lectionem in Ms. Barocc. 127. repræsentari nuper cognovi. Dawes. διατί δῆτα κλαύσομαι. Sic recte codd. A. B. [quibuscum faciunt R. L. ap. Ern. et Barocc. ap. Dawes. et Rav.]. Vulgo διατί δὴ κλαύσομαι, claudicante metro. Brunck. Quum olim δὴ legeretur, Bentl. κεκλαύσομαι scribendum censuit, refutatus a Dawes. M. Crit. p. 95. Herm. qui cum Schutz. sequutus est Brunckium. Dind. κραύσομαι Cod. Bav. Harl. δεῦρ' ἴθ' ἵνα κλάῃς et gl. ὅπως 2. κλάῃς etiam A. δεῦρ' ἴθ' Suid. in v. ed. et Ms. δῆτα A. 2. B. ἴθ' ἵνα κλάεις (η supr. ex em.) θερ. διὰ τί δῆτα κ. Dorv. Pors. ἔλθ' 1. 2. 3. 4. ἴθ' 5. δὴ 1. 2. 3. 4. 6. δῆτα 5. Dobr.

60. ὅτι τῶν. Suid. τῶν γὰρ, in θρυαλλίς. θρυαλλίδων. Ib. Ern. Ista dicens puero alapam infligit. Schutz. Ad genitt. illos subint. τινά. Crassa autem ellychnia plus olei imbibunt, quam tenuia. Post hæc servus abit. Dind.

61. νῷν. R. νῶϊν. Ern. Bav. νῶϊν. Harl. οὑτοσὶν hic et alibi 1. 5. Dobr. Vere interpunxit verba Fr. Aug. Wolfius: ὅπως νῷν ἐγένεθ' υἱός, οὑτοσί, id est, *ubi nobis filius natus est, hicce nequam.* Recte Scholiastes, οὐ μὴν συναπτέον, inquit, πάντα τὸν στίχον, ἀλλ' ἀναπαυστέον μέχρι τοῦ υἱός· εἶτα διαστήσαντα χρὴ μεθ' ὑποκρίσεως ἐπάγειν οὑτοσί, ὡς ἀχθομένου αὐτοῦ τῇ γενέσει. Reisig.

62. τῇ 'γαθῇ. Ironice, ut supra v. 8. ὁ χρηστὸς οὑτοσὶ νεανίας. Berg. Male in A. C. τᾀγαθῇ. Brunck. τἀγαθῇ A. B. τ' ἀγαθῇ Dorv. et om. δή. Pors. τἀγαθῇ (vel τ' ἀ.) 6. et primo 3. 4. Dobr.

63. Vulgo περὶ τοὐνόματος δὴ ταῦτ'. In δὴ ταῦτ' latet participium duale, notans præterpropter *rixantes nos duo.* An διαστάντ' i. e. διαστάντε, *in diversa abeuntes?* Reisk. Cod. Leid. περὶ τοῦ ὀνόματος δῆτ' ἐλ. quod non malum. Sic corr. Eldik. Spec. Suspic. p. 36. Ad ἐλοίδορ. v. Suid. Ern. Languent verba δὴ ταῦτα. Sed lectio, quæ Ernestio non displicet, maxime hiulca est. Reizius volebat: δῆτ' αὖτ' ἐλοιδορούμεθα, *tunc rursus altercatio orta.* Nos reposuimus optimam atque unice veram Rav. libri lectionem: δὴ 'ντεῦθεν. Herm. περὶ in cod. Bav. additur adhuc versui superiori. et δῆτ' pro δὴ ταῦτ' habet, δὴ abest cod. Elb. Harl. δῆτ' pro δὴ ταῦτ' Suid. ed. omittit Ms. v. ἐλοιδ. Pors. Were ταῦτ' the right reading, some specimens of abuse would have followed: now, since there is nothing contumelious to which that word can refer, a slight alteration is requisite: περὶ τοὐνόματος δὴ 'νταῦθ' ἐλοιδορούμεθα. "*Then* we quarrelled and abused each other about his name." John Seager. δὴ ταῦτ' 1. 2. et primo 4. ut videtur, cum gl. μετὰ, sed nunc δὴ 'ντεῦθεν quam proxime; forsan ab alia m. δὴ 'ντεῦθεν 3. ab initio. Dobr. δὴ ταῦτ' Cod. Ar. Id. Lis hæc inter virum et uxorem orta de nomine, quod nato filio imponeretur, illius uxoris, ob generis nobilitatem, superbiam et arrogantiam notat; quum vulgo id a patribus fieri soleret apud Græcos. Unde Iphigenia ab Oreste, ignara quis esset, quærit ap. Eurip. Or. 499. Σοὶ δ' ὄνομα ποῖον ἔθετ' ὁ γεννήσας πατήρ; Sic ap. Plat. in Theage Socrates p. 122. t. i. καλόν γε, ὦ Δημόδοκε, τῷ υἱεῖ τὸ ὄνομα ἔθου καὶ ἱεροπρεπές. Quamquam subinde et extra ordinem id a matribus etiam factum, quum in veteri Fœdere tum alibi legatur, et quidem post inditum etiam prius a parente et a consanguineis nomen, uti noto Joannis Baptistæ exemplo factum constat, qui quum Zacharias parentis nomine fuisset primum appellatus, *Joannis* dein nomen a matre consequutus est et obtinuit, Luc. i. 59. s. Spanh.

65. Apte ea nomina fingit poëta, quod Megacles olim ἱπποτροφίᾳ nobilis fuerat, ii autem qui ea excellerent, libenter nomina ab equis imponebant liberis, ut Calliæ exemplo docet Scholiastes. Ern. Nomina ab equis derivata tantum nobilioribus familiis, non plebeiis, erant usitata. Wieland. Ξάνθιππον. Ex familia illa, unde erat hæc muliercula, duxerat Xanthippus

uxorem Agaristen, filiam Megaclis III., si primum numeres Alcmæonis patrem, ex quo connubio natus est Pericles: inde petitum nomen volebat indere filiolo suo, hoc omine forte, ut ipsa etiam olim fieret Periclis alicujus avia. De hac familia vid. Herodotus in Eratone. Erat et alius Xanthippus, Periclis filius. Berg.

66. τοῦ πάππου. Intelligendus est avus pueri. Nam ipse Strepsiades erat Φείδωνος υἱός, ut dicit v. 135. Berg. Pro recepto ap. Athenn. more filiis avorum nomina imponendi. Uno autem nomine usos tantum, juxta alios Græcos, Athenienses constat, non duplici aut triplici, ut a Romanis factum. Illius vero Athenn. consuetudinis, avorum nominibus filios nuncupandi, crebra occurrunt apud auctores Atticos et in aliis quoque monumentis antiquis exempla. Sic Plato in Lachete p. 179. ὅδε μὲν τοῦδε, πάππου ἔχων ὄνομα, Θουκυδίδης· et similiter de alio Thucydide in Theage p. 130. 'Thucydides Milesiæ filius Thucydidis nepos.' In Lyside p. 211. 'Aristides Lysimachi filius Aristidis nepos;' et: 'Lysis Democriti filius Lysidis nepos;' de quo postremo addit, eum Socrati ideo fuisse ignotum, quod non tam proprio quam parentis nomine vocaretur, ob parentum claritatem. Quem morem multis adhuc post sæculis apud Græcos aut e Græcis ortis obtinuisse, ut filii avorum ac proavorum nominibus vocarentur, video notantem alicubi et improbantem Chrysostomum in Genes. Hom. 21. t. i. p. 147. Savil. καὶ καθάπερ οἱ νῦν ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε τὰς προσηγορίας ποιοῦνται, εἰς τὸ ὄνομα, φασὶ, τοῦ πάππου καὶ τοῦ ἐπιπάππου καλείσθω τὸ παιδίον. Spanh. 'τιθέμην. augmentum ab Atticis poëtis nunquam omitti monuit Dawes. Misc. Crit. p. 267. 346. Ephippus apud Athen. x. 6. p. 423. E. ἔδωκε κεράσας. Pors. Φειδωνίδην. Nomen, a parsimonia desumtum, erat plebeium. Nomen Pheidippidæ, de quo convenit tandem Strepsiadi cum uxore, medium fuit inter nobile et plebeium nomen, ideoque ridiculum. Wiland.

67. τέως. Gl. μέχρι τινός. τῷ χρόνῳ, μόλις. Brunck. τέως est h. l. i. q. ἕως s. μέχρι τινός, aliquamdiu, v. Phot. Lex. p. 409. et κρίνεσθαι disceptare, altercari. Dind. τῷ χρόνῳ. Eurip. Med. 1220. χρόνῳ δ' ἀπέστη, *tandem abscessit*. Idem Herc. Fur. 607. χρόνῳ δ' ἀνελθὼν ἐξ ἀνηλίων μυχῶν. Berg. L. συνέβημεν. Ern.

68. κᾀθέμεθα scil. ὄνομα. Est autem θέσθαι verbum propr. hac in re, *imponere nomen*. Dind.

69. 'Εκορίζετο. Meminit hujus loci Suidas v. 'Εκορίζετο. Kust. Est autem i. q. ὑποκορίζεσθαι, blande et infantum more balbutiendo alloqui. Sequenti orationi deest apodosis; *lætabor*, aut tale quid, est supplendum. Hinc conjunctivus ἐλαύνῃς, qui inde pendet, recte se habet, neque cum nonnullis codd. in Indic. est mutandus. Dind. Gl. ἐκολάκευε. Brunck. ἐκορύζετο 1. Dobr.

70. ἐλαύνῃς. L. ἐλαύνεις. Ern. Ita etiam Elb. Herm. ἐλαύνεις 5. Dobr.

71. ξυστίδ' ἔ. ξυστὶς mulierum alias indumentum, ut Theocr. Id. ii. 74. Κἀμφιστειλαμένα τὰν ξυστίδα τὰν Κλεαρίστας. Eadem vero non levis solum ac versicolor Tragicorum aut Comicorum etiam vestis eaque ferme deaurata, seu cum aureis lembis, qua vulgo amicti erant in tragœdiis reges, sed aurigantium quoque in solemnibus pompis, ut hic in Scholl. dicitur, et simul a Theocriti Schol. ad dictum modo poëtæ locum: καὶ οἱ ἁρμηλάται χρῶνται. Quod itidem a Megacle factum hic tradit, qui ex nepte ejus seu sororis filia natus erat Phidippides. De eadem et quidem ut veste muliebri, mentio fit a Lysistrata, a qua fabulæ illi nomen, v. 1189. στρωμάτων δὲ ποικίλων καὶ χλανιδίων καὶ ξυστίδων καὶ χρυσίων ὅσ' ἐστὶν ἐμοὶ — ut de splendido vestis genere ibi ea ξυστίδος voce agi liqueat. Spanh. Hesych. dicit, secundum quosdam esse *tenuem* vestem, παρὰ τὸ ξύειν, *radere*. Itaque *ralla* possit dici Latine; nam et Plautus in Epidico [iv. 2. 46.] videtur opponere *tunicam rallam* et *tunicam spissam*, et *ralla* similiter a *rado* videtur dicta esse. Berg. Quod Schol. ait, ξύστις λέγεται τὸ κροκωτὸν ἱμάτιον, ὃ οἱ ἡνίοχοι φοροῦσι μέχρι νῦν πομπεύοντες, Casaub. ad Theophr. Char. p. 331. refert ad transvectionem equitum Athenis, de quibus Schol. alibi: ἐν πορφυροῖς καὶ ποικίλοις ἱματίοις ἐπόμπευον. Sane Suidas et Harpocr. v. Ξυστὶς dicunt ἱππικὸν esse ἔνδυμα, τὴν ξυστίδα: ita enim Harpocr. Suidas ξύστιδα, ut Schol. Sed tamen non credo de transvectione equitum hic sentire Schol. Neque enim ἡνίοχοι sunt *equites*, sed *qui currus agunt*; quod forte accipiendum de his, qui victores ludorum sacrorum in patriam reversi per urbem ἐπόμπευον. Sane priorem notam de his accipiendam apparet ex verbis οἱ εἰσελαύνοντες ἀθληταί. Nam εἰσελαύνειν de his proprie dicitur, qui victores eorum ludorum in patriam revertebantur, sive athletæ, sive ἡνίοχοι, i. e. qui quadrigis vel bigis vicerant. Interpr. Suidæ verba illa, ὃ οἱ ἡνίοχοι φοροῦσι πομπεύοντες, *quod aurigæ gestant in pompa Circensi*. Nec multum refragor, si quis ita intelligat: nam Schol. Theocr. in Id. ii. 74. ξυστὶς (ita enim ibi legitur) περιβόλαιον λεπτὸν, ᾧ χρῶνται καὶ οἱ ἁρμη-

λῶται. Sed priorem notam plane accipiendam puto de victoribus certaminum, quum præsertim Megaclem, cujus in hoc versu fit mentio, ter vicisse Olympia ad v. 74. prodat Schol. ξυστίδος porro variis hominibus erat usus. v. Ruben. de Re Vest. p. 119. Duck. ξυστίδ'. Schol. Ms. ξυστὶς εἶδος ἱματίου πορφυροῦ. ἄλλοι δέ φασι τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον σωσάνιον καὶ σώζον τοὺς ἄνδρας. Brunck. ξίστιδ' B. Pors.

72. Φελλεὺς mons in Attica, teste Steph. Byz. et Schol. Comici ad Acharnn. 71. Berg. εἶγας scil. ἐλαύνῃς, quod e v. 69. repetendum. Observari velim ridiculum ex imitatione et perversione verborum uxoris. Schutz. Citat Suid. v. Φελλέα. Kust. Φελλέως L. Ia. et scholion: τόπος τῆς Ἀττικῆς τραχὺς καὶ δύσβατος. Ern. R. Φυλλέως. Herm. οὖν om. Suid. Ms. in φελλέα (sic) μὲν om. Dorv. et 73. σου. Pors. φελέως 3. 6. Dobr.

73. διφθέραν. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. p. 147. Victor. ad Varron. de R. Rust. p. 58. Suidas: διφθέρα· ποιμενικὸν περιβόλαιον ἐκ δερμάτων· quod e Schol. sumtum videtur. Duck. In Eccles. 80. τὴν τοῦ πανόπτου διφθέραν ἐνημμένος. In Ran. 428. ἐνημμένος λεοντῆν· Avv. 1250. ἐνημμένοι παρδαλᾶς. Berg. ἐνειμένος cod. Bavar. sed vulgatum est bonum, ab ἐνάπτομαι, *apto mihi*, h. e. *induo*. de διφθέρᾳ s. *veste* seu *saga pellicea*, ex pellibus facta, contra pluviam, item de *tunica*, quali rustici apud Atticos, aut servi ac tenuioris ac vilissimæ conditionis homines utebantur. v. Isaac. Casaubon. ad Theophrasti Charact. c. iv. p. 56. ed. Fischeri, ubi etiam de voce posterioris ætatis ἰσάλη depravata ab antiqua voce ἰξαλῆ, proprie capræ pellem significante agitur; Valesii Emendatt. lib. v. cap. 7. ibique Burmanni ii. not. p. 127. Hemsterh. ad Luciani Timon. vi. p. 110. t. i. adde Kuster. Harles. ἐνημμένος 2. 3. 5. 6. Dobr.

74. Ἐπίθετο. Mollior et numerosior erit versus, si legeris ἐπίθετο. Sic alibi passim habet πιθοῦ et πιθοίμην potius, quam πείθω. Bent. Ei obsequuti sunt Brunck. (quamquam codd. non addicentibus), Inv. Schutz. et Herm. Dind. ἐπίθετο 3. et primo 5. sed statim mut. Mox 77. πίσω 3. Dobr. Recte Wolfius, spreto aoristo Bentleii, ex antiquis libris imperfectum reduxit ἐπείθετο. Reisig.

75. Ἵππερον. Hesych. hic legit ἱππάερον. Eum vide h. v. Kust. Præterea Suid. laudat Duck. Ap. Zonar. Lex. ii. 1116. est Ἵππερος· ἵππων ἔρως. In Hesych. non modo Ἱππάερον sed etiam Ἵππερον· ἱππικῆς ἔρωτα legitur. In Photii Lex. est ἱππέρων. Est i. q. νόσος ἱππική, 283. Dind. Curandum ut in textu τὸ ν finale semper opponatur ubi syllaba longa est. Edatur κατέχεεν. Bent. Ἵππερον. Gl. ἱππικὸν ἔρωτα, ἀφανισμόν. Recte in membr. scriptum est κατέχειν, quod absque iis etiam ob versum reponi debebat. Male vulgo κατέχει. Brunck. Κατέχεεν pro κατέχει reposui e Ms. R. nam alias versus non constat. Ern. κατέχεεν B. a m. pr. Pors. ὕπερον 1. et ex em. corr. 2. ubi gl. γυμνότητα. Dobr. Ἵππερον κατέχεέ μου. Reisig.

76. φροντίζων ὁδοῦ. Interpungebatur φροντίζων, ὁδοῦ μίαν εὗρον ἀτραπόν. Nos Reizii et Schutzii sententiam sequuti φροντίζων ὁδοῦ, μίαν εὗρον ἀτραπόν. Atque hanc interpunctionem habent Ms. Bav. edd. Ald. Junt. Frischlin. Leviora quidem hæc sunt, et quæ sensu facilius, quam rationis aliqua pervestigatione dijudicari queant: sed multa ex hoc genere conjuncta insignem carmini aut addunt venustatem, aut detrahunt. Frigidius enim dixisset: *quum diu sollicitus fuissem, tandem aliquam viam reperi.* Illa longe alacriora et ad pellendos spectatorum animos aptiora, *quum diu viam circumspexissem, tandem unam inveni plane planissimam.* Major est enim exspectatio, si clarum et compertum habemus, quid quæratur, quam si secus est. Herm. Addere poterat vir acutissimus, sic vitari inanem pleonasmum in ὁδοῦ ἀτραπόν. Schutz. φροντίζων, ὁδοῦ. Reisig. οὖν om. 3. 6. Dobr.

77. δαιμονίως in bonam partem, ut plerumque. v. Spanh. ad Plut. 674. Gl. Cod. ἐπιτηδείως. Est tamen et in malam partem ap. Lysiam p. 442. ed. Tayl. Ern. ὑπερφυᾶ. Cod. Elb. Harl. Supra μίαν supr. μόλις in 3. a recentiore proculdubio. Dobr. μίαν Cod. Ar. Id.

78. ἣν — ἀναπείσω est: quam ut ingrediatur, si huicce (filium monstrat) persuasero. Dind. ἀποίσω (sic) 1. Dobr.

79. Hæc pronuncians senex surgit et ad filii lectum pergit; excitaturus eum e somno blande appellat, simulque manibus mulcet. Schutz. πρότερον. A. B. Pors. βούλ. αὐ. 4. Dobr. Deest in Cod. Elb. librarii vitio. Harl.

80. ἥδιστ' αὐτόν. Inverso ordine, et salvo versu, cod. L. Ern. Immo vitiato. Herm. αὐτὸν ἥδιστ' 2. πῶς δ' ἂν Dorv. Pors. αὐτὸν ἥδ. 5. ἀνεγείρ. 3. Dobr.

82. κύσον με. Perperam vulgo κύσόν με. Prima in κύω, κυνῶ corripitur semper. Vide Ran. 755. 788. Æschylus Prom. 944. οἱ προσκυνοῦντες τὴν Ἀδράστειαν, σοφοί. Confer not. ad Apollonium i. 1238.—τὴν δεξιάν. Schol. Ms. ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς τὰς δεξιὰς διδόναι ἀλλήλοις

εἰς βεβαίωσιν τῶν συνθηκῶν. καὶ Ὅμηρος· (Ἰλ. Z. 233.) χεῖράς τ' ἀλλήλων λαβέτην, καὶ πιστώσαντο. Brunck. Sequuti sunt Schutz. et Herm. Dind. Κύσομαι Dorv. Pors.

83. Recte Brunckius pro ἰδοῦ [ut olim legebatur] edidit ἰδού, quo significatur, factum esse, quod fieri postulabatur. Sic Ran. 1378. 1390. Pac. 762. Herm. Dextram porrigit adolescens. Schutz.

84. νὴ τὸν Ποσ. τουτονὶ τὸν Ἵππιον. Quomodo ap. Æsch. S. C. Th. 132. ὁ ἵππιος ποντομέδων ἄναξ· immo solo etiam ἱππείου θεοῦ, *equestris dei*, nomine designatus in Eurip. Phœn. 1701. Cujus appellationis huic deo tributæ, præter notum ea de re Maronis locum Georg. i. 12. 'tuque o, cui prima frementem Fudit equum,' causam seu fabulam tradunt præter Pausan. viii. p. 435. brevia ad Hom. Scholia Iliad. Ψ. 346. Hinc ap. Pindarum Ποσειδώνιοι ἵπποι vocantur Olymp. v. 49. s. Diomedis equi, qui victoriam bigis et quadrigis in curulibus apud Olympiam agonibus retulerant. Spanh. Eqq. 547. ἵππι' ἄναξ Πόσειδον, ubi vid. not. Videri etiam possunt, quæ ad Plut. notavi 396. Berg. τουτονί. Nisi de statua Neptuni equestris intelligere velis, quam simul monstraverit Phidippides, quod tamen scenæ parum convenit, restat ut cum Schol. statuas, eum instrumentum aliquod aurigationis digitis ostendisse, quod Neptuni equestris quasi quoddam insigne esset. Schutz. In v. sequ. subint. λέγῃς. Dind.

85. Abest hic versus in cod. Elb. sed infra subrufo atramento adscriptus est. Herm. μηδαμῶς τοῦτον Dorv. Pors.

86. οὗτος. Αὐτός, C. Ern.

87. Quod Invern. ex Ran. recepit: ἀλλ' εἴπερ μ' ἐκ τῆς καρδίας ὄντως φιλεῖς, metrum in secundo pede violat; retinendum igitur est antiquum: ἀ. εἴπερ ἐκ τ. κ. μ' ὄ. φ. Non rectius ex eodem libro v. seq. recepit: ὦ παῖ, πιθοῦ μοι. Φ. τ' οὖν —. Non ι in τί elidi potest. Restituendum est antiquum: ὦ παῖ, πιθοῦ (non opus est pronomine μοι). τί οὖν —. Dind.

88. Istud πιθοῦμαι tinnientibus librarii auribus acceptum refero, qui utique πιθοῦ jam recens a dictante audiisset, mirum ni venditent Grammatici tamquam futuri secundi medii exemplum, de me fortassis, qui istiusmodi futura nulla esse docuerim, serio triumphaturi. Hi quidem quin suo se judicio beare pergant, nullam hic libet operam insumere. Interim vero humaniores quosque Aristoph. manum sic potius agnituros confido: τί οὖν πίθωμαι δ. σοι. Av. 164. τί σοι πιθώμεθ'; Dawes. M. Crit. p. 217. πίθωμαι recte Dawesius, cujus emendationi favet cod. C. in quo πίθομαι. Vulgo πιθοῦμαι. In meo πειθοῦμαι. Brunck. Elb. atque ed. Bas. πειθοῦμαι. R. πιθοῦ μοι. τ' οὖν. πίθωμαι emendavit, allato ex Avibus v. 164. τί σοι πιθώμεσθ'; ὅ τι πίθησθε; Sic in Thesmoph. 70. τί οὖν ἐγὼ δρῶ; 243. τί θαρρῶ; 252. τί οὖν λαβῶ; 635. τί οὖν ποιῶ; 868. τί οὖν ἔτι ζῶ; Versu 939. autem, ubi Brunckius τί σοι χαριοῦμαι edidit, quum in libris omnibus legatur χαρίσομαι, scribendum est, τί σοι χαρίσωμαι; Multo pejus autem in Vespis v. 760. sic legitur: ἴθ', ὦ πάτερ, πρὸς τῶν θεῶν, ἐμοὶ πιθοῦ. τί πείθομαί σοι; Liber R. τί σοι πείθομαι. Scribe, τί σοι πίθωμαι. Herm. Πειθοῦ — πειθοῦμαι Dorv. Pors. Aristoph. quidem expetente persona obsequium non videtur dixisse πείθου sed πιθοῦ semper — πιθοῦ τί μοι. ΦΕΙ. τί πίθωμαι. Reisig.

89. ἔκστρεψον. Citat Suid. V. Ἔκστρεψον. Kust. et Ern. τὸν σαυτοῦ (σαυτῆς Ms.) τρόπον Suid. ed. Ms. ἔκστρεψον. Pors. ἔκτρεψον 1. Dobr.

90. ἄν σ' ἐγὼ A. B. ἂν σ' ἐγὼ Dorv. Pors. ἃ ἂν ἐγώ σε 1. σε postea del. sed forsan ab alio. σ' ἐγὼ 3. 4. 6. Dobr. ἃ ἂν σ' ἐγὼ cod. Bav. et Elb. Harl.

91. καί τι πείσ. Reiske conjecit κᾆτα *etiamne?* πείσῃ; cod. Bav. et Elb. Harl. L. C. I. male πείσῃ. v. ad v. 36. Ern. πείθῃ; Dorv. Pors.

92. Reisk. legi jussit: δεῦρό νυν κἀπόβλεπε (καὶ ἀπόβλ.). — Nempe per fenestram eum prospicere jubet. Itaque filius cum patre ad fenestram abit. Schutz. δ. νῦν ἀ. A. 2. B. Dorv. Pors. νῦν ἀ. 3. 5. Dobr.

93. θυρίδιον — et vers. sq. ἐστὶν ἐτέον τοῦτ' cod. Bav. Harl. ὁρᾷς τὸ θυρ. τ. In Thesm. 26. eadem verba. Berg. τῴκίδιον. τ' οἰκίδιον. Ad hanc formam in Thesm. 349. scribi debuit κῴκίαν, non ut ibi reliquimus, κοἰκίαν. Sic Ran. 511. κᾦνον pro καὶ οἶνον. Brunck. τὸ κίδιον; Dorv. Pors. θυρίδιον 4. 6. τουτὶ 6. Dobr.

94. τοῦτ' om. Pors. ἐστὶν ἐτ. τοῦτ' 4. Dobr.

95. φροντιστήριον. φροντίζειν aliquando significat *meditari*, quod philosophorum præcipue est. Huic φροντιστήριον hic dicitur schola Socratis. Hesych. φροντιστήριον· διατριβὴ καὶ οἴκημα Σωκράτους, καὶ τὸ σχολεῖον. Ad hunc, credo, locum Comici respexit. Ob eamdem causam et Socrates dictus fuit φροντιστής, teste Xenoph. et Galeno: ut bene monuit Lamb. Bos. Obvervv. Misc. c. 12. Kust. Sic infra 1128. de hac Socratis schola similiter κόψας τὸ φροντιστήριον. Eamdem vero vocem de *schola sophistarum* adhibet in eorum Vitis Philostratus l. i. p. 509. ubi de Æschine,

Rhodi agente, ait: καὶ σοφιστῶν φροντιστήριον ἀποφήνας τὴν Ῥόδον ἐκεῖ διῃτᾶτο. Adde, quod alibi ab eodem Philostrato non philosophorum, sed rhetorum, quales erant illi sophistæ, orationes φροντίσματα dicuntur, ut Isocratis, de Vit. Soph. p. 507. ἄριστα δὲ τῶν Ἰσοκράτους φροντισμάτων. Vocem vero φροντιστοῦ et φροντιστῶν de Socrate et ejus discipulis, unde φροντιστήριον hic dicitur *Socratis schola*, a Xenoph. Symp. c. vi. § 6. et Laërtio ii. § 27. ut viderunt jam alii, adde et a Platone, de quo mox, adhibitam usurpaverat jam ante aliquot in hac fabula locis Comicus, ut mox v. 101. 267. 413. Apud Hesych. veto φροντισταὶ φιλόσοφοι. Sic φροντίζει, μεριμνᾷ· alibi μεριμνηταί, οἱ φιλόσοφοι· quomodo una voce μεριμνοσοφισταὶ mox de Socrate ejusque discipulis dicitur v. 102. Quarum Socratis eorumque qui ei operam dabant ea fuit ratio, quod illi in investigandis iis, quæ sunt in cœlo aut sub terra perpetuo defixi crederentur, prout id Socrati a Melito crimini inter alia versum in Platonis Apol. Socr. c. 3. legitur: καὶ περιεργάζεται ζητῶν τά τε ὑπὸ γῆν καὶ τὰ ἐπουράνια· immo de quo paullo ante Σωκράτης, ἀνὴρ σοφὸς τά τε μετέωρα φροντιστής. Hinc de Metone astronomo, qui a Phrynicho φροντίζων sit dictus, consuli possunt hujus Comici Scholia ad Avv. 998. Spanh. φροντιστήριον dicitur schola Socratis, quod philosophi ibi φροντίζουσι, h. e. *meditantur*. Copiosa est Wilandi in Mus. Attic. ii. iii. p. 35. 47. de his vocabb. disputatio, cujus summa huc redit: φροντὶς non proprie, ut Gualtherus ad Pollucis Onomast. censuit, *commentationem* aut *elaboratam de rebus dubiis disquisitionem*, sed *curam*, *cogitationem*, *meditationem* significavit, et φροντίζειν idem valuit quod μεριμνᾶν, ap. Xen. Mem. iii. 2. etiam *studiosum* esse *alicujus* signif., apud Comicum, quæ rarior est significatio, *meditari*, cum mentis contentione et labore cogitare de re quadam, in primis de re levi. φροντιστὴς non quivis philosophus olim simpliciter appellatus est, etsi Hesych. et Pollux iv. p. 368. auctores sunt, imo per Aristoph. qui primus Socratem, ludibrii causa, hoc nomine appellavit, factum est, ut idem nomen Socrati maneret, quod e Xenoph. Symp. l. l. colligitur. Vocabulum igitur illud eum denotavit, quatenus operam et studium poneret in quærendo de rebus levissimis. Hinc φροντιστήριον non scholam philosophi omnino, aut sophistæ, qui quidem non dici poterant nugis et inanibus quæstionibus occupari, sed locum, in quo ὁ φροντιστὴς (Socrates) habitat, indicavit, unde et ab Hes. explicatur οἴκημα Σωκράτους. Nullo enim loco veteris scriptoris doceri potest, voc. φροντιστήριον ante tempora Aristoph. fuisse usitatum, aut scholam omnino significasse. Lucianus enim Ner. c. 1. hoc voc. de Musonio tantum ita usurpavit, ut ad Aristoph. locum alluderet. Dacieria reddidit *observatoire*, recens francog. int. *lieu de meditation*. Sed Wiland. maluit Græcum voc. retinere, quoniam nullo vernaculo exprimi posse videtur. Idem monuit, Socratis domum videri admodum exiguam et tenuem fuisse. Dind. Socrates junior studio rerum naturalium deditus, de natura cœli, siderum, terræque more aliorum philosophorum disserens cœlum esse dixit concameratum seu convexum et terram tegere. Comicus risus caussa cœlum fornacem et homines carbones fingit. Harl.

96. ἐνταῦθ' ἐνοικοῦσιν. In Thesm. 29. ἐνταῦθ' Ἀγάθων ὁ κλεινὸς οἰκῶν τυγχάνει. Berg. οἱ τὸν οὐρανὸν λέγοντες. Accusativus pro nominativo [ὡς ἔστιν ὁ οὐρανὸς πνιγεύς]; de qua constructione Atticorum v. ad Plut. 55. Kust. Pro περὶ τοῦ οὐρανοῦ λέγ. Berg. οἰκοῦσ'. Pors.

97. ὡς ἔστιν πνιγεύς. Sic ad metri legem scribendum fuit. Perperam vulgo ἐστι. Gl. πνιγεὺς, κάμινος. Brunck. Primum est, quod Socrati hic adfingitur, quasi *cœlum fornacis* instar esse dixerit, qui terram ambiat, *homines* vero instar *carbonum*. Quod infra Avv. 1001. de *aere*, ceu *fornace*, similiter a Geometra dicitur. Id vero, quod Socrati hic adfingitur, velut ab Hippone philosopho jam ante dictum, sugillasse Cratetem in comœdia Πανόπταις, tradunt Scholia. Quod tamen non obstat, quidquid alii in iisdem Scholl. obtendere in contrarium dicuntur, quin ad traducendum Socratem et inter alia velut primum rei longe ridiculæ adsertorem, hoc ab Aristoph. drama fuerit concinnatum. Aliam quidem Socratis de *cœlo* sententiam fuisse, e Platone ejus discipulo sat licet percipere, qui cœlum etiam deum esse, omniumque bonorum causam nobis exstitisse tradiderit in Epinomide t. iii. p. 977. Mitto, quod non πνιγέα quidem s. *fornacem*, sed *fornicem* s. καμάραν cœlum esse dixerunt e priscæ ecclesiæ Christ. doctoribus nonnulli, nempe cœlum in fornicis similitudinem terræ imminere, et undequaque velut muris firmissimis terræ inniti, et quidem ex Esai. xl. 22. ὁ στήσας τὸν οὐρανὸν ὥσπερ καμάραν. Quam in rem videri potest Eusebius in Commentario nuper in hunc prophetam edito p. 511. et in eodem volumine divulgatum simul Cosmam [Topographiæ Christ.] lib. viii. p. 306. et eam in rem editoris B. de Montfaucon Præf. in Euseb. Comm. in Esaiam p. 356. Spanh.

98. ἄνθρακες. In editione Farrei est ἄνδρακες, quæ etsi non sit vox bona, tamen non omnino debet rejici; potuit enim forte ἄνδρακες dixisse, voce corrupta, ut simul intelligantur ἄνδρες homines, qui sunt in fornace. Cœlum autem fornaci simile esse dicit. Sed etiam in Lysistrata v. 342. eadem editio habet ἀνδρακεύειν pro ἀνθρακεύειν, ubi itidem data opera, videtur fecisse Comicus confusionem harum vocum; nam mulieres ibi referunt viros dixisse, ὡς χρὴ ἀνδρακεύειν τὰς γυναῖκας πυρί· igne cogendas esse, ut redeant ad viros aut misceantur viris, ubi minus attentus auditor putaret: *in carbones redigendas esse igni*, ut ipsæ etiam mulieres putabant. Sic etiam in Pace v. 414. finxit vocem corruptam ἁρματωλίας, in qua et vox ἅρμα latet et ἁμαρτυλία, ut significet *vitiosam currus agitationem*. Vide quæ notavi ad Acharn. v. 36. Berg. At hic nihil inficetius est, ista διλογία, quam Berglerus ex mero vitio typographico editionis Farreanæ exsculpsit. Schutz. ἡμᾶς. C. ἡμῶν. mox ἄνθρακες Gl. C. κάρβουνες, ut v. 96. πνιγεὺς et ipse et l. φοῦρνος. Ern. κᾆστι Pors.

99. διδάσκουσ' ἀργύριον ἤν τις διδῷ. Quod similiter præter omnem veri speciem, ut in Scholl. etiam dicitur, Socrati tribuitur; quasi ille mercenariam scholam aperuisset, in qua, accepta demum pecunia, discipulos edoceret, qua dicendi arte, ut mox videbitur, causas justas vel injustas iidem obtinerent. Quo nihil utique magis alienum a Socratis moribus et institutis legitur, qui hanc μισθαρνικήν, s. *artem mercenariam*, Sophistis illius et sequentium ætatum propriam apud Platonem haud uno loco exagitat, ut in Soph. p. 223. t. i. ubi eo præsente inducitur artis illius, quæ ad docendam virtutem, μισθὸν δὲ νόμισμα, *pro mercede pecuniam* exigit, propola; ipsa vero sophistica μισθαρνικῆς, νομισματοπωλικῆς, *mercenariæ et pecuniæ conflandæ ergo institutæ* nominibus ibi indigitatur, et inde juvenum divitum ac nobilium præda. Adde in Euthyd. p. 304. t. i. ubi ab ipso Socrate de iisdem sophistis et iisdem verbis, quibus h. l. id Socrati tribuit Comicus, διδάξαι τὸν ἐθέλοντα ἀργύριον δοῦναι, quod ad Calliam similiter dicit in Xenoph. Sympos. i. 5. σὺ μὲν Πρωταγόρᾳ τε πολὺ ἀργύριον δέδωκας ἐπὶ σοφίᾳ, καὶ Γοργίᾳ καὶ Προδίκῳ καὶ ἄλλοις πολλοῖς. Adde eumdem in Mem. Socr. i. 2. 7. dicentem ἐθαύμαζε δὲ εἴ τις ἀρετὴν ἐπαγγελλόμενος, ἀργύριον πράττοιτο. Unde nominatim de eo tradit in ejus vita Laërtius l. ii. § 27. p. 96. ult. edit. [Meibom. t. i.] μισθόν τε οὐδένα εἰσεπράξατο, nempe a discipulis; quem antea, et dum in officina lapidaria adhuc ageret, stipes ad usum vitæ necessarias cepisse dixerat idem Laërt. p. 92. Spanh. [Add. Bos. Obss. Critt. p. 63. s. Dind.] Sophistæ ἐρασιχρήματοι non nisi pro pecunia docebant illam artem, qua quis dicendo quidlibet posset perficere: quæ dicitur rhetorica et ars persuadendi; cujus maximam esse potentiam in rebus humanis Hecuba dicit ap. Eurip.: ac proinde operæ pretium esse, ut quis ante omnia eam addiscat, sumtibus non parcens, in cognomine dramate v. 803. Berg. Socrates numquam ab auditoribus mercedem accepit. Idem a vanitate plurimum aberat. Valetudini quoque inserviebat, adeo ut pallidus minime dici posset. Verum Aristoph. omnia Sophistarum vitia in Socratem transtulit, qui tragœdiis, Euripideis præsertim, delectabatur, Comicos vero poëtas aspernabatur. Itaque eum Aristophanes, quod et Eupolis aliique fecerunt, hac ratione ulciscitur, ut ejus nomen falsis opprobriis obruat. Callide autem hic ibi quædam intermiscet, quæ Socrati proprie erant; v. c. ἀνυπόδητος s. *discalceatus*, ambulabat philosophus. Schutz. Falsa esse hæc crimina, jam Xenophon M. Socr. i. 2. 4. ss. testatus est. At in persona Socratis omnium philosophorum vitia irrisit Comicus. Sophistas pro pecunia artem docentes irridet Socrates ap. Plat. in Menone p. 371. ss. vol. iv. ed. Bip. Harl. De Socrate vere hoc dici non potuit, qui numquam ab auditoribus suis mercedem accepit. Sed hoc faciebant plerique alii sophistæ. Hac autem fabula sub persona Socratis philosophos omnes traducit Aristophanes, et quæ singulis in ratione vitæ et doctrina inerant ridicula, ea simul omnia in Socratem confert. Sic solent etiamnum Comici nostri, qui in personam aliquam fictam vitia et ridicula congerunt in multis hominibus observata. Hoc non ignorabant Athenienses, quorum nulli non notus erat Socrates. Hujus observationis meminisse lectorem velim ad omnes locos, ubi Socrati, qui philosophorum omnium personam sustinet, vel dogmata vel actiones tribuuntur, a quibus eum scimus fuisse alienissimum. Brunck. Verum nec in Sophistas omnia cadunt, quæ comica licentia effudit. Dind. διδάσκουσιν B. Pors.

100. λέγοντα νικᾷν κ. τ. λ. Tertium calumniæ genus, qua hic adficitur Socrates, quasi artis illius et quidem proposita prius pecuniæ mercede, foret magister, quam edoctus quis, sive justam sive injustam causam coram judicibus ageret, posset eam ex æquo vincere. Quod rhetorum quidem vel sophistarum proprium exsti-

tit, non vero Socratis; de quibus ab eo dicitur ap. Plat. in Euthyd. p. 272. οὕτω δεινὼ γεγονόταν ἐν τοῖς λόγοις μάχεσθαί τε καὶ ἐξελέγχειν τὸ ἀεὶ λεγόμενον ὁμοίως, ἐάν τε ψεῦδος ἐάν τ' ἀληθὲς ᾖ, ac proinde, quod hic a Comico dicitur, *causam seu justam seu injustam*, ex æquo *vincere*. Quum contra de Socrate tradat Xenophon Mem. i. 1. 16. illum semper de rebus humanis disseruisse τί δίκαιον, τί ἄδικον κ. τ. λ. Socratem cæteroquin antequam se philosophiæ totum addiceret, cum Æschine discipulo artem dicendi docuisse (ῥητορεύειν ἐδίδαξεν), eamdem vero a triginta tyrannis docere vetitum tradit Laërtius d. l. p. 91. et postremum etiam Xenophon Mem. i. 2. 31. De hoc orationis genere, quo, ut hic a comico dicitur, causæ injustæ vincerentur, agitur paullo post v. 114. et 115. et pluribus infra Act. iii. sc. ii. ubi mutuæ *Justi* et *Injusti* concertationes leguntur. Spanh. καὶ ante δίκ. om. 4. Dobr.

101. Εἰσὶ edd. vett. Herm. εἰσὶ Dorv. Pors. δὲ om. 3. Dobr.

102. Μεριμνοφροντισταί. Eumœris Ms. [Mœris p. 264. Piers.] μεριμνῶν· Ἀττικῶς. φροντίζων, Ξενοφῶν. Una vero hic vox e duabus illis, et utraque Attica, vocibus composita. Quamquam voc. μέριμνα quod attinet, eadem Ionibus etiam, quippe Athenn. colonis, erat familiaris; ut vel ex Anacreonte colligas, apud quem in Odario xxv. eoque decem versuum, ter vox μέριμνα et μέριμναι legitur, et bis ap. Æsch. S. C. Th. 84. et 113. Hesychius vero opportune ad hunc Comici locum: Μεριμνηταί, οἱ φιλόσοφοι. Apud Chrysost. vero lib. de Virgin. p. 252. t. vi. Savil. dicitur οἱ τῆς οἰκουμένης μεριμνηταί, *orbis-curatores*, seu, qui de hominum communitate, ne illa intereat, sunt solliciti. Spanh. Euripides philosophos vocat μεριμνητὰς λόγων Med. 1228. quos ibi notat, quia statuant aliquam beatitudinem in hac vita sive summum bonum. Berg. καλοί τε κἀγαθοί. Et hoc videtur comice dici: *satis boni homines et probi*. Locutionem hanc καλός τε κἀγαθὸς illustrat Dawes M. Cr. p. 243. Dind.

103. Reisk. distingui maluit: πονηροί γ'. οἶδα τοὺς ἀλαζ. Dind. Sic quoque Reisig.

104. τοὺς ὠχριῶντας, τοὺς ἀνυπ. Versum hunc et sequentem absque nomine auctoris citat Athen. L. v. c. 3. p. 188. Eodem respexisse videtur Theocritus Id. xiv. 3. — ἀφίκετο Πυθαγοριστής, Ὠχρός, ἀνυπόδητος etc. Color nempe pallidus in philosophis præcipue notari solebat. Hinc Lucianus init. Jov. Tragœd. ὠχρὸς περιπατῶν, φιλοσόφου τὸ χρῶμ' ἔχων. Ecce! pallorem dicit *esse colorem philosophi*. Idem in Icaro-Menippo philosophis tribuit προσώπου τε σκυθρωπότητα καὶ χρόας ὠχρότητα. Vide eumdem in Bis Accus. p. 224. Cum pallore philosophorum Comicus noster hic conjungit ἀνυποδησίαν. Solebant enim philosophi austeriores et adstrictioris vitæ discalceati incedere: [ἀνυποδήτους intell. non omnino *discalceatos*, sed qui non utuntur calceis cavis, quæ proprie sunt ὑποδήματα, quibus elegantiores utebantur, quum severiores *soleis*. v. Salmas. ad Tert. de pall. p. 386. Ern. Dubitari tamen potest, utrum h. l. ita accipiendum sit. Cf. Sturz. Lex. Xen. i. p. 276. s. Dind.] quod Socratem fecisse discimus ex v. 362. itemque ex Xen. Mem. i. 6, 2. Sic ap. Athen. iv. p. 163. E. Diodorus Aspendius, philosophus, dicitur ῥυπῶν καὶ ἀνυποδητῶν. Alciphron Epist. 3. [Lib. i.] ἤκουσά τινος τῶν ἐν τῇ Ποικίλῃ διατριβόντων ἀνυποδήτων καὶ ἐνεροχρώτων. Intelligit philosophos Stoicos. Lucianus in Icaro-Menippo p. 209. philosophum describens, præter alia ait: αὐχμῶ καὶ ψυχρολουτῶ καὶ ἀνυπόδητος τοῦ χειμῶνος περιέρχομαι. Cynici præcipue, qui aliis philosophis austeriores videri volebant, nudis pedibus incedere solebant. Hinc apud Lucianum in Dialogo Cynici et Lycini p. 717. Lycinus alteri inter alia objicit τὸ ἀνυποδητεῖν. Lucillius in Epigr. Anthol. l. ii. c. 52. Menestratum Cynicum vocat ἀνυπόδητον καὶ ῥιγεῦντα. Interdum tamen viros etiam splendidioris fortunæ et dignitate conspicuos, discalceatos incessisse legimus, ut aliis patientiæ et adstrictioris vitæ exemplum præberent. Sic de Catone Uticensi testatur Plutarchus in ejus vita p. 780. eum, etiam quum prætor esset, *sine calceis et tunica* sæpe ad tribunal accessisse: ἀνυπόδητος καὶ ἀχίτων πολλάκις ἐπὶ τὸ βῆμα προσερχόμενος. Idem de Phocione in ejus vita p. 743. tradit: ὅτι κατά γε τὴν χώραν καὶ τὰς στρατείας ἀνυπόδητος ἀεὶ καὶ γυμνὸς ἐβάδιζεν. Photius in Bibliotheca p. 1485. de Lycurgo oratore: ἀνυπόδετος τὰ πολλὰ διῆγε, εἰ μὴ τὸ πρέπον αὐτὸν ἐβιάζετο πρὸς τὴν τῶν ὑποδημάτων κατελθεῖν χρείαν. Vide etiam Philostratum in epist. ad μειράκιον ἀνυπόδητον p. 384. Collect. epist. Græcan. ed. Genev. ubi τὴν ἀνυποδησίαν laudat, eamque heroibus et philosophis convenire ait. Agesilaus jam senex ἀνυπόδετος πολλάκις καὶ ἀχίτων προῄει teste Æliano V. H. vii. 13. ubi vide Periz. Kust. De quo ἀνυποδησίας apud veteres Ethnicos ritu, a philosophis aliisque adstrictioris vitæ hominibus quum in sacris etiam et solennibus deorum pompis, tum in luctu et gravi calamitate usurpato, ad Callim.

Obss. p. 728. nec de Gentilium solum, sed de Hebræorum quoque ea in re institutis notavimus. Spanh. Hoc philosophorum erat, præsertim qui austeriorem quamdam ἄσκησιν profitebantur. v. Salmas. ad Tert. de pall. p. 417. Spanh. ad Call. h. in Cer. 125. Meminit etiam Brod. V. Misc. 18. Duck. -δέτους 3. -δύτους 4. 5. 6. Dobr.

105. κακοδαίμων Frischlin. vertit *genius;* quod miror, quum hic notet, ut vulgo notare solet, *infelix.* Kust. Σωκράτης. Iste ergo est unus illorum, qui nudis pedibus ambulant et qui rhetoricam docent. Nudis pedibus eum ambulasse etiam v. 362. dicitur, et ipse de se fatetur epist. vi. quum scribit: ὑποδήμασι πάμπαν οὐ χρῶμαι. Alii ex veteribus multi idem testantur, ut abunde ostensum a viris eruditissimis; artem autem dicendi eum etiam docuisse aliquando, probat Spanhem. ex Laërt. p. 91. et Xen. Mem. i. 2. 31. Berg. Χαιρεφῶν. Inde ille cum Socrate hic conjungitur, quod Chærephon, ut ab eodem ap. Plat. in Apol. Socr. p. 21. t. i. dicitur, ἐμὸς ἑταῖρος ἦν ἐκ νέου. Spanh. Hic versus abest in Lib. R. Herm. καὶ om. 1. Dobr.

106. εἴπῃς. Sic Suid. Ms. ἤ. Pors. νήπιον. Gl. μωρόν. Brunck.

107. εἴ τι κήδει. Acharn. 992. Berg. Κήδῃ, L. Ern.

108. σχασάμενος τὴν ἱππικήν. Synesius Ep. 128. τοῖς Φυκουντίων κωπεῦσι διείλεγμαι, σχασάμενος ἱππικήν. De verbo autem σχάσασθαι sive σχάσαι Scholiastes adducit Euripidis locum v. 411. σχάσον δὲ δεινὸν ὄμμα καὶ θυμοῦ πνοάς. Ubi docet metaphoram esse sumptam a remigantibus, nam σχάσαι κώπας esse inhibere remigium tonsorum. Atque ita usurpavit hoc verbum Pindarus, ut idem testatur: κώπαν ἤδη μοι σχάσαι. Etiam Euripides in Troad. v. 810. πλάταν ἔσχασε ποντοπόρον; et Callimachus: οἱ μὲν ἐπ' Ἰλλυρικοῖο πόρον σχάσαντες ἐρετμά. Berg. σχασάμ. Gl. Brunck. ἀφείς. σχάσαι, *cohibere, desistere,* metaphora sumta a remigibus, qui σχάσαι dicuntur τὰς κώπας, dum remigare desinunt, notante Schol. ad Pindar. Nem. Od. iv. 103. Confer Schol. ad Euripid. Phœn. 411. et V. D. in Miscell. Obss. Belg. vol. iii. t. i. p. 106. Harl. σχάσας 1. τὴν in text. om. et pro gl. habet 6. Dobr.

109. Recte Brunck. et ed. Lips. [etiam Schutz.] γ' ἐμοὶ pro vulg. γέ μοι. Herm. v. ad Plut. 925. Berg.

110. τοὺς φασιανούς. Dubitarunt jam olim eruditi, utrum vox φασιανοὺς in h. l. Arist. de avibus, an vero equis ita dictis intelligenda sit. Schol. vetus varias tantum aliorum de h. l. opiniones recenset, nihil ipse definit. Athenæus l. ix. c. 9. aves vel gallinas phasianas a Comico hic intelligi putat. Contra Thomas M. p. 885. [ubi vid. Oudend.] φασιανοὶ ἵπποι· Ἀριστοφάνης ἐν Νεφ. κ. τ. λ. Φασιανικοὶ δὲ ὄρνεις. At sequor hic potius sententiam Athenæi. Quoniam enim Leogoras, teste Schol. nostro, erat homo luxuriosus et gulæ deditus, et proinde probabile admodum est, eum gallinas phasianas quoque aluisse (quippe quæ hodieque a principibus et magnatibus in deliciis habentur): apparet, Aristophanem de industria hujus rei mentionem fecisse, ut luxuriam Leogoræ obiter et quasi aliud agendo perstringeret. Præterea minime verisimile mihi videtur, equos ex Colchide, regione tam dissita, Athenas adductos fuisse; præsertim quum Thessalia, Græciæ vicina, equis generosis minime careret. Hæc est mea de h. l. Comici sententia, quam etiam Annæ Fabri, illi Musarum delicio, in notis Gallicis ad drama Nubium probari video. Kust. φασιανοὺς Leogoræ recte interpretatur Kust. *aves,* — non *equos.* Bent. Nulla est hic ambiguitas: de phasianis gallinis hoc intelligendum. Enimvero absurdum esset, adolescentem dicere, *equitandi studium non abjicerem, etiamsi mihi dares pulcherrimos equos.* Præterea notæ gulositatis Leogoras gallinas phasianas saginabat; nihil illi cum equis fuit rei. V. not. ad Phrynich. p. 204. Brunck. Fallitur Brunck.; nam quod absurdum esse censet, adolescentem ne tum quidem ab equitandi studio se recessurum dicere, si sibi pulcerrimi darentur equi, id recte monuit Wilandius risus excitandi causa consulto scripsisse Aristophanem. Homo enim, qui nihil equis nosset præstantius, non poterat aliam sibi legem et conditionem dari velle, quam quæ summam ipsi vim habere videretur. Quæ conditio quo est ineptior, eo magis ostendit, quam ille penitus sit equorum amore imbutus. Herm. Assentior Brunckio, etsi Wielandus, quem Herman. sequitur, de equis intelligit, absurditatemque sic respondendi risus causa quæsitam ab Aristophane putat. Schutz.

111. ἀνδρῶν pro ἀνθρώπων 2. ἴσθ' Dorv. Pors. ἀνδρῶν 5. Dobr. ὦ φίλτατ' ἀνθρώπων, ἐμοὶ ε. δ. Reisig.

112. τί σοί. Reisig. Vide ad Schol. v. 128. δικάσον cod. Elb. Harl.

113. ἄμφω τὼ λόγω. Isocrates in Encomio Helenæ sub initium δύο λόγω περὶ τῶν αὐτῶν πραγμάτων ἀντειπεῖν. Vid. not. infra 872. Berg. Personas posthac om. supplem. 1. Schol. 3. ψεύδεται κἀνταῦθα ὁ κωμικὸς λέγων παρὰ Σωκράτει εἶ-

καὶ τὸν ἄδικον λόγον. οὐ γὰρ Σωκράτης ἀλλὰ Πρωταγόρας ὁ Αὐδηρήτης (sic) ἐφεῦρε αὐτὸν καὶ ἐδίδασκεν:—Dobr.

114. Ad h. l. respicere potuit Laërtius l. ii. sect. 20. ubi ait: καὶ Ἀριστοφάνης αὐτὸν (Σωκράτη) κομῳδεῖ, ὡς τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποιοῦντα. Kust. Alii adhuc sunt in hac fabula loci, ubi id velut a Socrate haustum sugillat Comicus; ut quis inferiorem sermonem s. causam dicendo superiorem efficeret, sicut quum de hujus Strepsiadis filio a Socrate jam edocto dicitur: unde, in quibus tota ejus rei ratio fuerit sita, liquido declaratur, v. 1296. γνώμας τ' ἐναντίας λέγειν τοῖσι δικαίοις, ὥστε νικᾶν ἅπαντας κ. τ. λ. Adde, ubi idem Phidippides inducitur, qui parenti Strepsiadi probare adgreditur, jure patrem a filio posse verberari, et quidem data patri optione v. 1219. quem eligeret e duobus sermonibus τὸν κρείττον' ἢ τὸν ἥττονα. Hinc præter Laërtium, qui ad hæc Comici loca omnino respexit iis verbis, quæ jam adtulit Kuster., aut in adducto ad hujus fabulæ προθεωρίαν c. 13. l. 2. Ælianus, et, quem ibi memorat Perizonius, Maximus Tyrius diss. viii., addendum est, in memorata paullo ante Meliti accusatione Socrati in judicio Athenn. adtentata, id inter alia ei objectum, ut in Apol. Socr. ap. Plat. legitur p. 19. καὶ τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποιῶν καὶ ἄλλους διδάσκων. Istud autem non in philosophorum quidem, sed in rhetorum scholis agitatum, et quid proprie denotet, ab Aristotele traditur Rhetor. ii. 24. Ibi enim duo adponit verisimilia: unum quidem vere tale, alterum vero non simpliciter; ut, si quis de illatis verberibus accusatus, paratam habeat defensionem, quod sit debilis nec proinde illo crimine teneatur; seu, si sit robustus, non esse verisimile, eum esse illi culpæ obnoxium, quia verisimile futurum erat, ut videretur. Quibus addit continuo philosophus: καὶ τὸ, τὸν ἥττω δὲ λόγον κρείττω ποιεῖν, τοῦτ' ἐστι. Nec dissimulat, moleste tulisse homines *illam Protagoræ professionem*, seu τὸ Πρωταγόρου ἐπάγγελμα. Hic enim *Protagoras* (non autem Socrates ejusque discipuli) *Sophistarum acerrimus*, ingenti pecunia, ut de eo Gellius N. A. v. 3. extr. docere pollicebatur, *quanam verborum industria causa inferior fieret potior. Quam rem Græce ita dicebat:* τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποιεῖν. Quæ quidem adducta modo philosophi verba insigniter illustrant indeque etiam illustrantur. Prout cæteroquin, ut hoc addam, idem ἥττων λόγος s. *inferior causa*, χείρων λόγος s. *pejor causa* dicitur ap. Lucian. Vit. Auct. p. 388. ubi nempe mercator ademtum modo a se servum ait, eum a se mox in pistrinum conjectum iri, *quo illum sat certum reddam, me herum ejus esse secundum pejorem causam*, πείσω εἶναι δεσπότης, κατὰ τὸν χείρω λόγον. Quod proinde haud alius sit ille κρείττων, vel alter ἥττων s. χείρων λόγος, quam *causa* s. *defensio justa* vel *injusta*, abunde e modo dictis liquet, et ex ipso hujus fabulæ contextu, maxime autem e memoratis paulo ante, quæque postea sequuntur Δικαίου et Ἀδίκου in hoc dramate scenis. Spanh. Difficultas loci recte vertendi existit inde, quod, quam notionem utriusque λόγου indoctus Strepsiades conceperit, non satis intelligitur. Quum Protagoras docere se profiteretur, τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποιεῖν, artem indicavit argumentis infirmis speciem veritatis et gravitatis conciliandi, quæ ars ad forenses causas applicata, periculo carere non potuit, etsi videri poterat certis quibusdam modis et prodesse et cum honestate non pugnare. cf. Quintil. xii. 1. Protagoras autem abusum suæ artis non magnopere curasse videtur. Inde factum est, ut ea apud Athenn. male audiret, et existimaretur, nullam esse ita malam causam quæ non per ἄμφω τὼ λόγω obtineri possit. Qui autem illi λόγω essent, non satis clare intellexisse Strepsiades videtur, unde de iis interdum tamquam de magicis quibusdam artibus et formulis loquitur. Ea autem obscuritas ex ambiguitate voc. λόγος, cui tam multi sunt significatus, quodque nec vernaculo nomine satis potest exprimi, exorta est. Wiland.

115. In fine hujus versus τὸν ἥττονα scribi debuit, ut in superioris fine, et sic est in iv. codd. Perperam vulgo ἥσσονα. Brunck. Ita etiam Ern. e codd. R. L. se rescripsisse ait, atque sic Bav., codd. Inv. edd. Bas. Harl. et Herm. Dind. Formulam ipsam explicat A. Gellius v. 3. Harl. ἥττονα B. 2. Dorv. Pors. τούτοιν—ἥττονα primo om. sed repos. m. pr. 3. (ἥττονα 3. 4. 5. et a corr. 2.) Dobr.

116. Νικᾶν κ. τ. λ. Nempe ut infra ab eodem Strepsiade dicitur v. 1156. καὶ δοκεῖν ἀδικοῦντ' ἀδικεῖσθαι κ. τ. λ. A qua tamen sophistica vel adulterina πειθανάγκῃ, præter ea quæ ad v. 100. eamdem in rem notavimus, valde alienum se profitetur Socrates ap. Plat. in Gorgia. Ibi enim necesse quidem esse agnoscit, virum dicendi peritum justa nosse et injusta; sed ita, ut sit justus, velitque res justas agere, numquam vero injustas; nempe p. 460. ἀνάγκη αὐτὸν (ῥητορικὸν quod præcedit) εἰδέναι τὰ δίκαια καὶ τἄδικα. Dein: οὐκοῦν ἀνάγκη τὸν ῥητορικὸν δίκαιον εἶναι, τὸν δὲ δίκαιον βούλεσθαι δίκαια πράττειν· tum: οὐδέποτε ἄρα βουλήσεται ὅγε δίκαιος

ἀδικεῖν. Spanh. τἀδικώτερα. Sic tres Regii. Vulgo τἀδικώτατα. Comparativus sic eleganter adhibetur vice superlativi. Brunck. Ita etiam R. L. auctore Ern. et codd. Inv. Itaque recentt. edd. omnes receperunt. Dind. τἀδικώτερα A. 2. Pors. τἀδικώτερα solus 5. Dobr. τἀδικώτατα cod. Ar. Id.

117. Ἣν οὖν μάθῃς. In Vesp. 1261. μαθητέον γ' ἄρ' ἐστὶ πολλοὺς τῶν λόγων, εἴπερ γ' ἀποτίσω μηδέν, ἤν τι δρῶ κακόν. Etiam hic in Nubb. infra 433. Strepsiades dicit, se propterea velle discere sophisticam, ut elabi possit ex manibus creditorum. Berg.

119. οὐδ' ἂν ἀπ. Dorv. Pors.

120. In meo, licet reclamante metro, πειθοίμην. Frequentissima horum permutatio. Brunck. Ita etiam cod. C. ap. Ern. et Bav. Dind. At contra metrum. Harl.

120. 121. Suid. διακεκναισμένη. Pro τλαίην, Suid. Ms. παλαίειν. διακεκναισμένους Suid. Ms. διακεκν. Pors. πειθοίμην 2. 4. Dobr.

121. Citat Thom. M. V. Διακεκναισμένος. Kust. Haud male hæc vox ab interprete redditur *macer*. Glossæ utique veteres: Διακναίω, *macio*, et in Latinis glossis similiter. Usurpatur vero alibi hoc verbum ap. hunc Comicum Ran. 1259. Pac. 250. et sæpe ap. vett. Tragicos, ut Æsch. Prom. 94. Agam. 65. Eurip. Alc. 108. Cycl. 484. Heracl. 297. ubi pro, *extenuari, disperire, adfligi* et *adimere* sumitur. Quæ obiter indicasse sufficiat, quod ea haud tangant Hellenismi Thesauri. Spanh. Non erat, cur probaret Spanhem. διακεκναισμένος h. l. *macer* Latine redditum. Id enim valeret, si Comicus simpliciter διακεκναισμένος dixisset. At χρῶμα διακεκναισμένος non de *macie*, sed de *pallido colore* accipiendum. Eum jam supra in Socrate ejusque discipulis culpaverat Phidippides ὠχριῶντας eos appellans; v. 104. eum sibi timet Strepsiades, v. 500. eundem vero Phidippidæ filio, e Socratis schola redeunti, jam contigisse lætatur v. 1177. Glossa a Brunckio exscripta: βεβλαμμένος, ἐφθαρμένος (τὸ χρῶμα) ὠχρὸς, οἷόν ἐστι τὸ τῶν φιλοσόφων. Schutz.

122. ἔδει est secunda persona Attici futuri v. ἔδομαι. cf. Phrynich. v. Βρώσομαι. ἔδῃ cod. Elb. Harl. cf. not. ad Conc. 595. Brunck. ἐδεῖ scribi voluit Reisk. qui vertit: *de meis nihil quidquam comedes.* Dind. τῶν ἐμῶν γ' A. B. δήμητραν Dorv. Pors. δήμητραν 1. 3. et primo 5. et corr. 2. ἐμῶν γ' 6. Dobr.

123. ὁ ζύγιος. Quod ante omnia hic monendum est, adducitur hic versus ab Athenæo, sed occasione sequentis voc. ὁ σαμφόρας. Dictus vero hic ζύγιος de *jugali equo*, quales duo vocabantur in medio juncti, sicut σείραφόροι qui utrimque ad exteriorem partem erant loris vincti. Quod utrumque docet Eurip. Iph. A. 220. ss. — τοὺς | Μὲν μέσους ζυγίους λευ-|κοστίκτῳ τριχὶ βαλιοὺς, | τοὺς δὲ ἔξω σειραφόρους. Quo postremo voc. σειρασφόρος usus erat jam ante Æschylus Agam. 851. litera *s* in media voce ob metrum inserta: ζευχθεὶς ἕτοιμος ἦν ἐμοὶ σειρασφόρος· et in eodem dram. 1649. σειρασφόρον κριθῶντα πῶλον, *funalem lascivientem pullum*, qui locus a Polluce adducitur vii. 5. 24. immo cujus σειραφόρου fit adhuc mentio in hac fab. 1282. E quibus duobus σειραφόροις s. *funalibus equis* dictus δεξιόσειρος, qui in dextra jugi parte, ut Soph. Antig. 144. Ἄρης δὲ δεξιόσειρος. Et de eodem alibi apud eumdem Tragicum Electr. 724. δεξιὸν σειραῖον ἵππον, *dextrum funalem* (non, ut ubi interpres *Siræum*) *equum*. Παράσειροι vero dicti itidem *funales equi*, s. σειραφόροι, Eurip. Orest. 1019. ποδὶ κηδοσύνῳ παράσειρον, de Pylade nempe qui Orestis, *pede sollicito funalis equi instar junctus*, seu officiosus et assiduus comes. Sic ἡμιόνων ζυγίων et παρασείρων, *jugalium et funalium mularum*, meminit Themistius Or. iv. p. 50. ed. ult. Ad alium vero ejusdem Themistii locum, nempe Or. xxiv. ab Harduino horum ζυγίων et παρασείρων s. σειραφόρων, aut etiam σειραίων, *jugalium et funalium equorum* fit quoque mentio, adductis eam in rem Soph. in Electra, et Hesych. præterea ac Suidæ testimoniis. Spanh. Οὐδ' ὁ σαμφόρας. Adducitur hic versus ab Athenæo xi. p. 467. ubi ad explicationem postremæ vocis præmittitur itidem: καὶ τοὺς ἵππους τοὺς τὸ s ἐγκεχαραγμένον ἔχοντας σαμφόρας καλοῦσιν. Quod firmant alia duo Comici hujus loca, et supra ad v. 25. iam adducta, de alio equo *Samphora* itidem dicto, nempe hujus fab. v. 1280. et Eqq. 600. οὐκ ἐλᾷς ὦ σαμφόρα, ubi in Scholl. additur, literam *s* s. sigma, σὰμ a Doribus dici: in Scholiis vero ad hæc verba scribi hanc vocem per *s* et per π, h. e. Σαμφόρας et Σαπφόρας· [R. L. I. σαπφόρας, quæ scriptura et alibi occurrit in libris: σαμφόρας, σαμπφόρας et σαπφόρας. Ern. Etiam Elb. σαπφόρας. Harl.] sed prius, ut modo vidimus, quum altero illo Comici loco tum Athenæi præterea auctoritate nititur. Non vero σὰμ quod in prioribus ad Eqq. Scholiis dicitur, sed σὰν vulgo a Doribus dictam literam, quæ ab Ionibus σίγμα vocaretur, observat quum d. l. Athenæus, tum Herodotus i. 139. nec præteriit in nupero et erudito de Græcæ linguæ dialectis opere illius linguæ apprime peritus, Mich. Maittaire. Spanh.

Scholiastes ait, non eos equos, quibus Σὰν vel Σὰμ, h. e. Sigma, sed eos, quibus nota *Sampi* inusta esset, Σαμφόρας vocatos esse. Schutz. σαπφόρας A. 2. B. σαμφόρας Dorv. Pors. σαμφ. 1. σαπφ. 3. 4. 5. 6. σαμφόρας 2. (ππ correctoris). Dobr.

124. Thom. M. V. Ἐλάω. Kust. Infra 792. οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἐξελῶ 'κ τῆς οἰκίας. Berg. ἐξελῶ etiam futurum esse Atticum contendit Dawes. M. Crit. p. 78. v. Thom. Mag. p. 293. ἐξολῶ cod. Elb. Harl.

125. περιόψεται. In futuro utuntur hoc verbo, alias verbis περιιδεῖν et περιορᾶν. Significant autem *despicere, negligere, sinere, pati et permittere ut aliquid fiat.* Berg.

126. Suid. ἄνιππον. Pors. εἴσειμι nempe ad avunculum [θεῖον], Megaclem. Schutz.

127. Scenæ figura repente mutatur. Proscenium plateam, postscenium scholam Socratis, in quam, foribus apertis, licebat spectatoribus introspicere, referebat. Arcana, actiones et disciplinam Socratis ejusque adseclarum lepide perstringit Comicus, et stuporem rustici antea nondum visa primum cognoscentis et semper cogitantis de decipiendis creditoribus, facete et ad risum apte depingit.—In cod. Elbing. scenæ secundæ initio a vulgari ratione abhorrens versuum est distinctio. Versus primus clauditur voc. εὐξάμενος, secundus βαδίζων, tertius ὢν, quartus σκινδαλμοὺς, quintus denique στραγγεύομαι. Harl. Constituitur hic vulgo secunda primi actus scena. Sed Wilandus secundæ initium constituit v. 134. Dind. Ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ—Citat Suidas V. Ἀλλ' οὐκ ἐγώ. Alio autem, et quidem proprio sensu καταπεσὼν κείσομαι dicitur Eccles. 956. ubi nos vide. Kust. πεσών γε κείσομαι. Quod ap. Theocr. iii. v. penult. κεισεῦμαι δὲ πεσών. Id vero proverbii vice a Græcis dictum de iis, quibus nulla spes erat reliqua, re, quam expetebant, potiundi, observat itidem adductis quum his Comici tum aliis ejus Conc. 956. verbis in notis ad Syracusanum vatem D. Heinsius. Spanh. Metaphora videtur ducta a luctatoribus, qui victi jacent. Æsch. Eumen. 592. ἓν μὲν τόδ' ἤδη τῶν τριῶν παλαισμάτων. Οὐ κειμένῳ πω τόνδε κομπάζεις λόγον. Apud Comicum Eccl. 959. τὴν θύραν ἄνοιξον τήνδ'· εἰ δὲ μή, καταπεσὼν κείσομαι κ. τ. λ. Nempe ibi adolescens dicit, se desiderio quidem puellæ dudum vinci, et fore ut prostratus jaceat; interim tamen si intromittatur, ait, se velle adhuc luctari in certamine Veneris, ut Lucianus cum palæstra sua paullo ante, quam asinus fieret. Berg. Metaphora sumta a luctatoribus, qui nisi ter dejecti fuissent, pro victis non habebantur. Semel dejectus iterumque surgebat certamenque integrabat. V. Lucillii epigr. xx. in Milonem. Summo cum judicio nuperus Sophoclis commentator hunc Comici versum Euripidi admovit, apud quem Orestis initio Electra de fratre suo ait juxta Musgravii emendationem, quam, licet codd. aliquot auctoritate suffultam, probandam non censui: νοσεῖ Τλήμων Ὀρέστης· οὐδὲ πεσὼν ἐν δεμνίοις Κεῖται. Quod, ut huic Comici loco assimiletur, significare necesse est: *Neque cum morbo conflictatus, postquam in lecto cecidit, jacendo se victum profitetur, sed exsurgit et cum morbo denuo colluctatur.* Bella mehercule sententia! Brunck. Filius negans se obtemperaturum et proterve superbeque respondens abiérat. Pater vero nondum desperat, necdum victum se oppressumque ratus colligit vires et a Socrate ipso artem eludendi creditores vult edoceri, qua postea imbuatur quoque filius. κεῖσθαι frequenter usurpatur, ut Lat. *jacere*, de victis, cæsis, mortuis. V. Staveren. ad Corn. Nep. viii. 2. 6. et quæ scripsi ad Ovid. Trist. iii. 1. 50. Harl. κατακείσομαι Suid. i. p. 122. Pors. κατακείσομαι gl. 5. Dobr.

128. τοῖσιν. R. male τοῖσι et contra versum. Servat v. 141. quod sæpe restitutum est a Kust. et Hemst. Ern. διδάξομαι, i. e. *ipse me docendum alteri præbebo.* Verba enim media plerumque passionem significant cum actione conjunctam: veluti λούσομαι, *lavabor*, i. e. *me ipsum lavabo*, vel, *me lavandum aliis præbebo: κείρομαι, me ipse tondeo, vel, tondendum me alteri præbeo:* et similia. Solent enim Græci de hominibus, qui vel a se ipsi, vel ab aliis volentes quid patiuntur, loquentes adhibere verba media, quæ ideo etiam ἀντιπεπονθότα, vel αὐτοπεπονθότα vocant. Egregius est hanc in rem locus ap. Philon. de Caino, ubi de verbo κείρεσθαι agens, in significatione ejus sic distinguit, ut dicat, oves, pelles et alia inanimata, sive actione carentia, sensu passivo dici κείρεσθαι; at hominem, qui sponte se tondendum præbeat, et sic actionem aliquam passioni admisceat, sensu medio κείρεσθαι. Ὥσπερ γάρ, inquit, τὸ κείρεσθαι διττόν, τὸ μὲν ὡς ἀντιπεπονθὸς κατὰ ἀντέρεισιν, τὸ δὲ ὡς ὑπεῖκον καθ' ὑπόπτωσιν. Πρόβατον μὲν γὰρ ἢ δέρμα ἢ τὸ λεγόμενον κώδιον, οὐδὲν ἐνεργοῦν ἐξ αὐτοῦ, πάσχον δὲ μόνον ὑφ' ἑτέρου κείρεται· ὁ δ' ἄνθρωπος συνδρῶν καὶ σχηματίζων καὶ ἐπιτήδειον παρέχων ἑαυτόν, ἀνακιρνὰς τῷ πάσχειν τὸ

ποιεῖν. Vide etiam Menagium ad Laërt. vii. 64. Hæc autem monere volui, quia Scholiastes nescio quid de voc. διδάξομαι hic muginatur, nec satis clare rem explicat. V. nos etiam infra ad v. 1320. Kust. Suid. διδάξομαι τοῖς Dorv. Pors. De v. διδάσκεσθαι autem v. Ammon. p. 43. et 46. Valck. Tho. Mag. in ἐδίδαξα, Kuster. de Verb. Med. ii. 3. Wolle de Verb. Med. p. 181, ss. Fischer. Ind. Æsch. Socr. V. Διδάσκειν, Intpp. Hesych. i. p. 1306. Dind.

129. αὐτός. scite Brunck. commate hic distinxit. Schutz.

130. Suid. βραδύς. γ. ὢν ἀνὴρ κ. Dorv. Pors.

131. Σκινδαλάμους L. et σκιδαλάμους R. Sed v. Toup. ad Theocr. p. 402. qui vulgatum servat, pronunciandumque putat σκινδάμους, ut alia similia. Ern. Suidas legit σκινδαλάμους: quomodo etiam vocem hanc scriptam reperio ap. Lucian. in Διαλέξει πρὸς Ἡσίοδον p. 488. ubi ait: σκινδαλάμους δὲ καὶ ἀκάνθας τινὰς λέγεις, i. e. *festucas vero quasdam et spinas excerpis*. At σκινδαλμὸς [fuit olim h. l. σκινδαλμοὺς] legitur etiam Ran. 819. Hesychius utramque lectionem agnoscit. Kust. Glossæ: σκινδάλαμος, *scrupulum, scrupulus*. Eadem: σκινδαλμὸς, *scindulum, assula*. Latinæ: *Scrupulum*, μέριμνα, φροντίς, σκινδάλαμος. Eædem: *Scrupulus*, σκινδάλαμος, ψηφίς. Schol.—ἀπὸ τῆς σχίσεως τῶν καλάμων. Berg. Metrum videtur poscere, ut legatur σκινδαλάμους, quemadmodum ap. Suid. legitur, item ap. Schol. Lucian. l. d. ubi h. l. laudat. Errat Soping. qui putat leg. σκίνδυλος. Ap. Suidam: ἡ ἐπεξεργασία τῶν ἀκριβῶν. Σκινδάλαμοι. Puto hæc conjunctim legenda, ut ap. Schol. Interpr. vertit *curiosa circa res leves diligentia*. Non video, quomodo ἐπεξεργασία hoc notare possit. Est enim figura rhetorica, quam *consummationem, expolitionem, cumulum quendam ex abundanti* dicere possis. Videtur esse sententia Schol. et Suidæ, poëtam uti voc. σκινδαλμοί, tamquam explanatione quadam et expositione verborum λόγων ἀκριβῶν, quæ voc. σκινδαλμοὶ præcedunt. Ap. Schol. Lucian. d. l. legitur ἢ ἐπεξεργασία, pro ἡ, ut videtur. Duck. Versus hic loco quarto habet spondeum (σκινδαλμούς): quod ferri omnino nequit. Repone ergo ex Suida et Hesych. σκινδαλάμους. Anapæstus enim facile admitti potest eo loco, spondeus, ut dixi, minime. Bent. Perperam vulgo σκινδαλμούς, corruptis numeris. Ex usu Atticæ dialecti litera asperata pro tenui reponenda fuit. V. not. ad Ran. 819. Productionem formam σχινδαλάμους sola metri necessitas tuetur. Accedit etiam codicis auctoritas: in B. scriptum σκινδαλάμους. Hesych. σκινδάλαμος, σκόλοψ. τινὲς δὲ διὰ του χ, σχινδάλαμοι. ἄλλοι σκινδαλμός. Quæ ad hanc glossam voci explicandæ affert Lamb. Bos, sunt bonæ notæ. Sed senariorum leges nec prosodiam Græcam noverat, si δαλμους pro iambo habuit, aut si spondeum ibi stare posse credidit. Brunck. σχινδαλάμους cum Br. dederunt Sch. Inv. Herm. Dind. Liber Borg. σκινδαλμούς, R. et Brunckii B. σκινδαλάμους. Herm. σκινδαλάμους 2. et Schol. Dorv. Suid. ed. Ms. Pors. V. Mœris in Σχινδαλμὸς p. 360. ibique Piers. laudatus jam Burgessio in App. ad Dawes. p. 385. et Harl. Dind. Σκινδαλάμους Reisig. Σκινδαλάμους quinque Mss. In 3. σκαδαλάμους (sic) text. sed σκινδαλάμους Schol. In 2. δάλμους (sic) supr. corrector. Scholion, σκινδαλμὸς—τοῦτο δὲ ἐπὶ μὲν τῆς εὐθείας ὀξύνεται, ἐπὶ δὲ τῶν πλαγίων δασύνεται (voluit βαρύνεται.) Dobr. σκινδαλάμους cod. Ar. Id. Post μαθήσ. paululum hæsitasse Strepsiades videtur, tum perrexisse: ἰτητέον—Dind.

132. τί ταῦτ' ἔχων—Thesm. 480. τί ταῦτ' ἔχουσαι κεῖνον αἰτιώμεθα; ubi participium manente eodem sensu abesse potest: nam in Acharn. 513. idem plane dicit omisso participio: τί ταῦτα τοὺς Λάκωνας αἰτιώμεθα; utitur autem lubenter hoc participio, quum *moram esse* vult significare; Eccles. 1146. τί δῆτα διατρίβεις ἔχων; ib. 450. οὐκοῦν βαδιοῦμαι δῆτα· τί γὰρ ἕστηκ' ἔχων; Nub. 501. τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν; Berg. *quid cesso pulsare ostium?* ἔχων est elegans pleonasmus, idque participium additur verbis morandi, ineptiendi, nugandi, ludendi. v. Ruhnk. ad Timæi Lex. Plat. p. 184. Harl. Add. qui subtiliter de hoc pleonasmo disputavit, Weisk. de pleon. Gr. p. 106. s. Dind. στραγγεύομαι i. e. *cunctor, tergiversor*, non, ut Frischlinus, sollicitor. Pollux ix. 136. ubi de verbis *cunctandi* et *morandi* agit: στραγγεύεσθαι δὲ ἐν ταῖς Ἀριστοφάνους Νεφέλαις. Respexit procul dubio ad h. l. Cæterum de v. στραγγεύεσθαι vide quæ notavimus ad Suid. V. Ἢ δεῖ χελώνης, ubi pluribus exemplis probamus, vocem hanc ap. scriptt. Grr. sæpe ab imperitis librariis mutatam fuisse in στρατεύομαι. Kust. στραγγεύομαι. Gl. ἀναβάλλω, καὶ διατρίβω. βραδύνω. In C. atramento scriptum στρατ. reliqua vocis pars minio scripta ηγεύομαι. Primo librarius scribere voluit στρατεύομαι, quod verbum sæpe cum στραγγεύομαι commutatum. Vide Hesychii interpretes ad glossam στρατεύομαι, διατρίβω. in primis vero elegantissimum Valckenarium ad Ammon.

L. ii. cap. 13. Brunck. A στράγξ, στραγγὸς *stillicidium*, descendit στραγγεύω *stillatim cado*, s. propius ad originem, *stringo*, hinc metaphor. στραγγεύειν sive media potius potestate, στραγγεύεσθαι *cessare, commorari, laborare*, docente Valcken. Anim. ad Ammon. p. 130. Harl. De v. στραγγεύεσθαι *morari*, cf. Toup. Em. in Suid. iii. p. 324. Dind. ἰτέον 2. στρατεύομαι Suid. Ms. v. ἰτητέον. Pors. ἰτέον 1. 5. ταῦτ' 2. στραγκ. 6. et gl. καὶ συσφίγγομαι. Dobr.

133. Puerum vocans, quem a janua servare putat vehementissime simul, ut rusticus, fores pulsat calcibusque impetit. Schutz. κόπτων Dorv. Pors.

134. Prodit quidam Socratis discipulus et ante ædes cum Strepsiade confabulatur. Schutz. v. ad Plut. 1097. Harl. Ex foribus dimidia tantum parte apertis hæc Βάλλ' ε. κ. proclamare hominem censet Wil. βάλ' Dorv. Pors. βάλ' 1. Dobr.

135. Κικυννόθεν. Infra 211. dicit Strepsiades: καὶ ποῦ Κικυννεῖς εἰσὶν οἱ 'μοὶ δημόται; Berg. Fuit igitur hic pagus Atticæ. Dind. κυκυνόθεν Dorv. Pors. κικύνοθεν 1. 3. 4. 6. et 2. in linea, sed alterum ν sup. a m. pr. Dobr.

136. οὑτωσὶ σφόδρα. In Plut. 1101. σὺ τὴν θύραν ἔκοπτες οὑτωσὶ σφόδρα; Berg. ἀμαθὴς h. l. non tam est *indoctus* quam *rusticus, rudis* homo. Dind.

137. Citat Thom. M. V. 'Αφροντιστεῖν. V. etiam Henr. Stephanum Schediasm. l. v. c. 27. qui putat vocem hanc per jocum a Comico nostro confictam esse, ut alluderet nempe ad μεριμνοφροντιστῶν appellationem, quam philosophis indit supra 101. Kust. Duck. præterea addit, Stephanum monere, vocab. exponi debere, non ut Schol. ἀμαθῶς, sed ἀνοήτως, ἀπερισκέπτως. Tho. M. ἀσκόπως. Dind. λελάκτικας. Ran. 38. τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν; ὡς Κενταυρικῶς ἐνήλατο. Berg. Alia metaphora Plautus Truc. ii. 2. Quis illic est, qui tam proterve nostras ædes arietat? Brunck.

138. Citat Etym. v. 'Αμβλῶσαι eodemque respexit Suidas V. 'Εξήμβλωκας. Kust. Haud prætereunda mihi videtur Schol. ad h. l. adnotatio, nempe ideo quod Socrati solemne esset, profiteri, se callere artem obstetriciam, cuius beneficio procuraret, ut juvenes cogitationes suas in mente possint parere, inde sugillari eum ab Aristoph. *quod meditationem quamdam mente conceptam abortiri fecerit*, dum ædium januam vehementius pulsat Strepsiades. Haud ignota utique, quæ de τέχνῃ illa sua μαιευτικῇ, seu, ut ipse eam vocat, τῆς μαιεύσεως, *arte obstetricia*, ut qui esset obstetricis filius, disserit ap. Plat. in Theæt. Socrates p. 149. ss. t. i. traditque inter alia, id se efficere, p. 151. ut parturiant ac dubitatione repleantur noctes ac dies: ὠδίνουσι γὰρ καὶ ἀπορίας ἐμπίπλανται νύκτας τε καὶ ἡμέρας. Spanh. Valde probat hoc verbum [ἐξαμβλοῦν] Phrynichus. Id frequentant Plato et imitatores, sensu tropico; hi non semper bene, ut opinor. Nam est forma comica, qua Plato potuit per jocum in dialogo uti, non alii in sermone serio et disputatione gravi. Sed in hoc sæpe peccatum a studiosis orationis ornatioris. Ern. ἐξήμβλωκας. Gl. ἡμιτελῆ ἐποίησας διαφθείρας. Allusio ad Socratis matrem quæ obstetrix erat: ipse autem dicere solebat se eandem artem exercere, ὅτι τέχνην ἔχω τὴν μαιευτικὴν, καὶ διὰ ταύτης ποιῶ τοὺς νέους ἀποτίκτειν τὰ νοήματα ἐν τῇ ἑαυτῶν ψυχῇ. Schol. Brunck. Ipse Socrates dicere solebat, se illam artem exercere, educentem fœtus ingenii in cerebro conceptos; increpat igitur discipulus rusticum, quod nimio strepitu excussisset conceptam cogitationem ex animo, veluti abortum aliquem, adnotante jam Berg.; conf. Timæi Lexicon v. ἐξαμβλοῦν ibique Ruhnken. p. 78. Harl. Restitue ἐξηυρημένην ex Etymologo Magno p. 808. Pors.

139. Ξύγγνωθι Brunck. Schutz. Herm. ediderunt. Dind. Συγ. Harl. et Reisig. τηλοῦ κ. τ. λ. Rustici plerumque sunt rustici et rudes: unde et Hector, in Rheso Eurip. 266. ad rusticum, minus opportuno, ut videbatur, tempore venientem dicit: ἦ πόλλ' ἀγρώσταις σκαιὰ πρόσκειται φρενί, *multa ruditas inest animis rusticorum*. Berg. Pro οἰκῶ Reizio placebat ἥκω. Herm. πρᾶγμα, *rem*, negotium, ut rusticus appellat mox Streps. illam cogitationem. Wiland. τηλῶ — ἀνδρῶν Dorv. Pors. ἥκω 1. Dobr.

140. Citat Suidas v. ἐξημβλωμένον. Pors. τοὔξυμ. 6. Dobr.

141. 'Αλλ' οὐ θέμις. Citat Suidas V. 'Αλλ' οὐ θέμις. Kust. Subint. τινί, *cuidam*. Dind. Suid. i. p. 122. Versum om. 2. deinde incipit alia manus. μαθηταῖσιν Dorv. Pors. μαθηταῖς σοι λ. 6. Dobr.

142. Cod. L. οὑτωσίν, non bene qua ω, sed non male ob ν, quod verbum cum sequente melius jungit, ut 173. 74. Ern. [At nec necessarium nec usitatum in hoc pron. est. Dind.] οὑτοσὶ cum emphasi quadam. Schutz. Brunckius pro λέγε νῦν edidit λέγε νυν, quo robur et elegantia numeri frangitur. Νῦν enclitica brevis est, nec quidquam interest ad significationem, utrum νὺν an νῦν dicatur. Utrumque enim et de tempore et in ratiocinationibus, ut ap. Romanos *nunc* adhibetur.

[Usu tamen invaluisse videtur, ut breviter pronunciaretur, ubi pro *δὴ* ponebatur. Dind.] Eodem modo errant, qui partic. *ἄρα* non nisi in interrogationibus circumflecti volunt, quam accentuum ratio ubicumque *ᾶρα* scribi postulat, ubi longa est, etiamsi interrogatio nulla sit. Ita contra sæpe *ἄρα*, prima brevi, quod respuit circumflexum, in interrogationibus est. Herm. *θαρῶν οὑτωσὶ* Dorv. Pors.

144. *μυστήρια.* Aristænetus L. ii. ep. 5. *μυστήριά σοι ταῦτα γεγράφθω* (hæc ad te scripta sint tamquam arcana quædam). Ælianus ep. i. *ταῦτά σοι, πρὸς τοῦ Πανός, μυστήρια τὰ μεγάλα ἔστω.* Berg. *χρὴ ταῦτα* B. *δὲ χρὴ ταῦτα μ.* Dorv. Pors. *ν. δέ σε ταῦτα* 1. 2. *ν. σε δὲ χρὴ ταῦτα* (sic) 3. *ν. δὲ χ. τ.* 5. *ν. δὲ τ. χ.* 6. Dobr. *δέ σε τ. χ.* Cod. Ar. Id.

145. De oraculo Chærephonti dato [quod Schol. memorat] vide etiam Laërt. ii. 37. ubi *ἁπάντων* pro *δὲ πάντων*, ut et ap. Justin. Mart. cujus locum ibi laudat Menagius. Schol. Lucian. Hermot. p. 515. *ἀνδρῶν πάντων Σωκράτης σοφώτερος.* Meminit iterum Lucian. Rhet. præcept. p. 316. Saltat. p. 795. Amor. p. 908. ubi etiam *ἁπάντων.* Duck. Suid. *ἄρτι.* Pors.

146. Ad h. l. Aristoph. procul dubio respexit Lucianus t. i. p. 18. ed. Amst. *ἄρτι μὲν ἀεροβατοῦντας δεικνύουσαι καὶ Νεφέλαις ξυνόντας· ἄρτι δὲ ψυλλῶν πηδήματα διαμετροῦντας κ. τ. λ.* Item in Philopatr. p. 770. *σίγα τὰ νέρθε καὶ τὰ σιγῆς ἄξια· οὐκ ἔσθ' ὧδε μετρεῖν τὰ ψυλλῶν ἴχνη.* Et Xenophon Symp. p. 892. E. ubi Syracusanus sic ad Socratem: *ταῦτα μὲν ἔα· ἀλλ' εἰπέ μοι, πόσους ψύλλα πόδας ἐμοῦ ἀπέχει. ταῦτα γάρ σε φασὶ γεωμετρεῖν.* Kust. Adducitur quoque hic versus in Scholl. ad Soph. Electr. 1204. et ideo quidem, ut *Αἴγισθον* ibi a Soph. pro *Αἴγισθος* dictum, illo exemplo, *ψύλλαν*, nempe in hoc Comici versu, inter alia tueatur. Cujusmodi quarti casus, loco primi usurpati, occurrit in hac fab. exemplum v. 1099. *τοὺς κριτὰς* etc. ut monent ibidem Scholia. Quod vero notat hic Schol. *ψύλλαν* ab Atticis dici, quod reliqui Græci *ψύλλον* vocant, firmat Hesych. qui *ψύλλαν* ab aliis *ἀῤῥενικῶς*, ut ab Epicharmo, ac proinde *ψύλλον* dici notat; et quomodo usurpari a LXX. interpretibus monet ibidem vir doctus. Quæ firmat insuper Eumœris Ms. *Ψύλλα, θηλυκῶς, Ἀττικῶς· ἀῤῥενικῶς, Ἕλληνες.* Spanh. Lege *αὑτῆς.* Bent. *αὑτῆς* recte jam emendavit Frischlin. in vers. *pedes suos:* in Græco enim textu ed. Frf. 1597. qua utor, caret vocabulum spiritu. Brunck. e tribus Mss. sic edidit pro vulg. *αὐτῆς.* Harl. Nempe quærebatur, quantus esset pulicis saltus, si intervallo metiendo non humani, sed ipsius pulicis pedes adhiberentur. Male igitur Reisk. correxit *ὁπόσους ἂν θοῖτο τοὺς αὐτῆς π., quantos putaret ejus pedes.* Cæterum in his et quæ sequuntur, mera Socratis calumnia. Si quis enim umquam philosophorum ab ineptis frivolisque disputationibus abhorruit, is certe fuit Socrates. Schutz. Fieri tamen potuit, ut Socrates per jocum aliquando, inter convivas potissimum, talem quæstionem proponeret, quo doceret magna et parva relative dici; sed Comicus, quæ philosophus jocose dixerat, tamquam serio disputata perstringit. Wiland. *ἅλοιτο* A. B. et *ἀφήλατο* 147. *ἅλοιτο — ἀφείλατο* Dorv. Pors. *ἅλοιτο* 1. 5. Dobr.

147. Non displicet, quod Schol. monet, h. l. simul Chærephontis crassum supercilium, Socratisque calvitiem rideri. Schutz.

148. Athenæus l. xi. p. 507. commemorat Socratis quoddam insomnium de Platone: *δοκεῖν γὰρ ἔφη Πλάτωνα κορώνην γενόμενον ἐπὶ τὴν κεφαλήν μου ἀναπηδήσαντα, τὸ φαλακρόν μου κατασκαριφᾷν.* Nempe quia calvus erat Socrates, et Chærephon hirsuta habebat supercilia, Comicus ridiculi causa istum saltum pulicis commentus est, et præterea vult traducere inanes et futiles nugas philosophorum. Berg. *Ἀφήλλατο* Edd. Vett. Harl. *ἀφήλατο* 1. 3. 5. 6. *λλ* 2. Dobr.

149. *πῶς δῆτα τοῦτ' ἐμέτρησε.* Ms. Vat. V. *πῶς δῆτα διεμέτρησε.* Kust. *τοῦτ' ἐμέτρησε. Διεμέτρησε* sine *τοῦτο* R. at cum *τοῦτο* L. Illud non displicet. Ern. *Δὴ ταῦτ' ἐμέτρησε* Elb. *Διεμέτρησε*, omisso *τοῦτο*, est etiam in libro Urbinate. Borg. et R., *τοῦτο διεμέτρησε. Διεμέτρησε*, omisso *τοῦτο*, edendum putavimus. Recte enim multis in locis observavit Brunck. simplicia vocabula pro compositis scripta reperiri. v. ad v. 974. Herm. *Ἐμέρισε* edd. Ald. Brubach. *ἐμέρησε* Cratand. Farr. Raphel. Frischl. *ἐμέτρησε* Junt. Basil. Port. et recentiores. Harl. *π. δ. τοῦτ' ἐμέρϊσε* (sic) 2. *π. δ. διεμέτρησε* A. B. *πῶς δ. διεμέτρησεν* Dorv. Pors. Etiam Schutz. non monito lectore nuper edidit: *πῶς δῆτα διεμέτρησε*; Sed potuit compositum per librariorum incuriam e sequ. *διατήξας* oriri, et quod *τοῦτο* additur, sermoni huic apprime convenit. Dind. *τοῦτο διεμέτρησε* 5. In 2. supr. *διεμετ.* quasi gl. Dobr. *τοῦτ' ἐμέτρ.* Cod. Ar. Id. Strepsiades certam quandam Socratis mensuram propter difficultatem operis admirans, quærit, *πῶς δῆτα τοῦτ' ἐμέτρησε*; hæc enim retinenda sunt, neque commutanda cum iis, quæ hujus memoriæ editores induxerunt, *πῶς δῆτα διεμέτρησε*; Neque enim de dimetiendi facultate miratur, sed de conatu dime-

tiendi tali, tam arduo tamque impedito. Atque τοῦτο quidem plurimorum nititur librorum testimoniis, idemque a Grammatico profertur Hermanni in libello de constructione verborum, p. 383. similiter Pluto, v. 48. τῷ τοῦτο κρίνεις; Contra in Avibus, v. 1130. nuncius de urbis magnitudine ab avibus conditæ, ut sibi, quanta sit ambitu, narranti fidem conciliet, se esse eam accurate dimensum ait, καὶ γὰρ ἐμέτρησ' αὔτ' ἐγώ. Sic dicere αὐτὰ potuit, quoniam summa sententiæ in ἐμέτρησα versatur. Reisig.

150. Versum hunc cum tribus sequentibus citat Synesius in Dione p. 40. edit. Paris. Græco-Lat. ubi eos στρογγύλως καὶ σὺν εὐροίᾳ, i. e. *rotunde et numerose decurrere* ait. Kust. κηρὸν γὰρ 3. A. B. et ex em. 2. Pors. γὰρ post κηρὸν insert. ex em. m. pr. 5. Dobr.

151. ἐνέβλαψεν cod. Elb. Harl. ἀνέβαψεν primo 1. Dobr.

152. ψυγείσῃ scil. κατὰ τοὺς πόδας. Pedes enim tantum pulicis cera liquefacta tinxerat. Schutz. Περσικαὶ vulgo *calceamenti muliebris* genus, ut hic in Scholl. et a Polluce similiter l. vii. c. 22. dicitur: et quomodo etiam sumuntur infra Conc. 329. Thesm. 741. Lysistr. 230. Id genus calceamenti meminit insuper Clemens Alex. Pædag. ii. 11. ubi *Atticas, Sicyonius, Persicas* et *Tyrrhenicas crepidas* s. calceamenta memorat. Ad quod proinde *Persici calceamenti* genus referendum videtur, quod a Persarum choro de Dario, defuncto eorum rege, ap. Æschylum dicitur Pers. 662. κροκόβαπτον ποδὸς εὔμαριν ἀείρων, *croco tinctam pedis attollens crepidam.* Εὐμαρίδες utique de *barbaris* itidem *crepidis* vel *sandalis* dictæ ap. Eurip. Or. 1372. βαρβάροις ἐν εὐμαρίσι. Præmisso vero a Comico hic verbo περιέφυσαν, *adnatæ sunt,* adluditur ad ambiguitatem voc. Περσικαί, qua *arbor Persica* et *calceus Persicus* vocabatur. E quo loco, ut hoc obiter moneam, licet colligere, Aristoph. ætate, qua fabula hæc primum acta, cognitam fuisse in Græcia appellatam arborem, aut certe malum ejus, seu de *citro,* seu de *vulgari Persica,* Περσικὴν dictam, ac proinde jam ante Theophrastum et Alexandri Magni tempora: qua de re videri potest perplexa viri summi [Salmasii] Homonym. Hyl. Iatr. c. 67. commentatio. Spanh. Primum aptissime Περσικαί· sunt enim calcei muliebres, cavi, albi et tenues; quæ omnia conveniunt calceis ψύλλης e cera: deinde verbum περιέφυσαν apte exprimit habilitatem calceorum. Sic περίποδα s. περὶ πόδα ὑποδ. sunt ἁρμόζοντα, Poll. vii. 84. ubi v. Intpp. Cæterum simile huic loco, et forte spectatum a poëta est Homeri Od. Ξ. 477. σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος. Ern. Quod Spanhemius adjecit h. l. præmisso verbo περιέφυσαν alludi ad ambiguitatem voc. Περσικαί, qua *arbor Persica* et *calceus Persicus* vocabatur, id minime admittendum. Esset enim allusio ineptissima. Schutz. ψυχείσῃ Suid. Ms. Περσικαί. sed alterum in ordine. ψυγεῖσι, περιέφυσαν Περσικά Dorv. Pors. ψυχείσῃ 3. Dobr. ψυγείσῃ Cod. Ar. Id. Περσικά Reisig.

153. ἀνεμέτρει τὸ χωρίον. Loci hujus meminit Schol. Eurip. ad Orest. 14. Kust. ὑπολύειν est verbum propr. de iis, qui calceos, solutis vinculis, detrahunt. Dind. 'Αναμέτρει Cod. Elb. Harl. ἀναμέτρει (sic) 3. Dobr.

157. ἀνήρετ'. Reisk. conjecit ἀντήρετ'. Quia scil. antea Socrates Chærephontem interrogaverat. Dind. Χαιρεφῶν ὁ Σφ. Strepsiades Cicynniensis est tribulis Chærephontis Sphettii; nam Cicynna et Sphettus erant ambo pagi Acamantidis tribus. v. Schol. ad 135. et ad h. l. Stephanes Byz. Σφηττὸς δῆμος 'Ακαμαντίδος φυλῆς. Berg. Σφήττιος cod. Elb. Ms. Bav. quatuor versus continet tribus lineis, n. v. 157—9. Harl.

158. τὴν γνώμην ἔχοι, *quam sententiam foveat;* quæ phrasis Attica et a qua incipit Periclis oratio ap. Thuc. i. 140. τῆς μὲν γνώμης, ὦ 'Αθηναῖοι, ἀεὶ τῆς αὐτῆς ἔχομαι. Kust. ὁποτέραν 2. ἔχει B. Dorv. Suid. ed. et a pr. m. Ms. sed οι ex em. in ὁπότερος. Pors. Recte ἔχοι legitur, non ut in nonn. libris, ἔχει, quoniam quæstio ad rem, quæ incerta cogitari potest, pertinet. Dind. ἔχει 1. 5. et a correctore 2. a m. pr. 4. ἔχειν 6. et gl. κεκτῆσθαι. Dobr.

159. κατὰ τοὐῤῥοπύγιον. L. κατ' οὐῤῥοπύγιον. I. uterque κατ' οὐῤῥοπύγιον. Ern. Elb. in principio κατὰ στόμ' ᾄδειν. Herm. κατὰ στόμ' Dorv. Pors. κατὰ στ. 1. 2. 3. (sed sch. 3. agn. τὸ) κατ' οὐῤῥ. 5. Dobr.

161. τ' οὔντερον εἶναι. Pors.

162. διαλεπτοῦ 2. διὰ λεπτοῦ δ' Dorv. Pors. Reisk. scribi maluit διὰ λεπτοῦ — Ita structura parum commoda existit. Dind. διαλέπτου sex Mss. sed -οῦ primo 2. proculdubio, i. e. διὰ λεπτοῦ ut e Dorv. legendum. Dobr. διὰ λεπτοῦ (οὐ in οῦ statim mut. ut videtur). Cod. Ar. Id.

163. εὐθὺ τοὐῤῥοπ. *recte versus* — v. Valk. ad Ammon. p. 90. et Hemsterh. ad Luc. t. i. p. 437. Ern. Εὐθὺς Dorv. Pors.

164. κοῖλον πρὸς στενῷ προσκ. Nominativus pro genitivo absoluto. V. nos ad Plut. 277. Kust. Oratio est supplenda hoc modo: κοῖλον τὸν πρωκτὸν πρὸς στενῷ τῷ ἐντέρῳ· nam ampliorem vult esse po-

dicem contiguo intestino, ut fiat quasi tuba. Berg. Duck. comma post προσκειμ. tollit et κοῖλον refert ad πρωκτόν. Sic accipit et vertit Berg. Ern. Ita Dawes. quoque in Misc. Crit. p. 125. s. et Brunck. recte. Herm.

165. τῆς βιᾶς cod. Elb. Harl.

166. In præf. ad Hom. Odyss. p. 19. Berg. putat, hinc ductum esse locum Batrach. 199. Ern.

167. διεντερεύματος. Eustathius ad Il. Υ. p. 1205. respicit ad h. l.: ἐντερεύειν ἔφη παρὰ τὸ ἔντερον· ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ διεντέρευμα ἐλέχθη τῷ κωμικῷ· οἶδεν ὁ περιτυχὼν αὐτοῖς. Spanh. An τρισμακάριαι? Bent. τοῦ διεντερεύματος. Gl. τῆς περὶ τοῦ ἐντέρου λεπτολογίας καὶ φυσιολογίας. Brunck. Dubitari potest, an præferenda sit scriptura codd. Elb. et Bav. τρισμακάριοι, ut ad Socratem et discipulos referatur. Dind. τρισμακάριοι primo 4. plane 6. Dobr.

168. φεύγων, reus, quoniam fugit persequentem in foro: ἀποφύγοι, absolvetur, v. Tho. M. p. 892. ibique intpp. Senis autem animo oculisque semper observantur creditores, quos effugere et eludere cupit. Harl. Illustrat formulam φεύγοντα ἀποφυγεῖν Porson. ad Eurip. Phœn. 1231. ita, ut simplici verbo conatum, composito effectum indicari ostendat. Dind.

169. ὅστις διοῖδε. Venit in mentem: ὅστις δὴ εἶδε, Ern. metro non favente. Dind.

170. γε om. ed. Med. Suidæ γνώμη. et Ms. Pors.

171. ὑπ' ἀσκαλαβώτου. Id est, *a stellione.* Frischlin. male: *a fele.* Aliud est enim *felis* ap. Latt., aliud ἀσκαλαβώτης ap. Græcos: ut jamdudum docuerunt Salmas. ad Solin. p. 532. ed. Ultraj. et Bochartus Hieroz. i. 4. 6. et 7. ubi plura de hoc animali videri possunt. Kust. *Stellio lacerti genus est, quo Galli, Germani, Anglique carent; cujus proinde nomen illi nullum habent.* Harduin. ad Plin. t. i. p. 606. Quin juxta Plin. t. ii. p. 508. stellio, quem Græci colotem vocant et ascalaboten et galeoten, in Italia non nascitur. Brunck. Stellio, animal venenatum, nitens in dorso maculis quibusdam ad modum stellarum. Harl. Schneid. V. C. in lex. Gr. et ind. ad ecl. phys. existimat esse speciem lacertæ, quæ a Linnæo *lacerta gecko* appellatur. Schutz.

174. γαλεώτης. Hunc paulo ante 171. ἀσκαλαβώτην vocavit. Utraque enim vox ejusdem est significationis, et *stellionem* notat, non *felem*, ut iterum hic male interpres Latinus. V. Salmas. et Bochart. ll. ll. qui et locum hunc Arist. non prætermiserunt intactum. Kust.

176. Cf. Ruhnk. ad Mem. Socr. i. 2. 31. p. 220. Harl. δ' ἡμῖν Dorv. Pors.

177. εἶεν delet male C. nam perit versus. Est autem verbum concedentis, frequentatum Platoni, Isocrati, Demostheni, eoque hic facete utitur poëta. Ern. Nullæ hic facetiæ, quas quærit Ern. εἶεν hic properantis est, qui quam celerrime cognoscere cupit, quo pacto cœnam paraverit Socrates. Nam simili artificio sibi quoque propediem opus fore intelligit. Herm. εἶεν om. 1. Dobr. τἄλφιτ'. Infra 638. τί δέ μ' ὠφελήσουσιν οἱ ῥυθμοὶ πρὸς τἄλφιτα; Berg. παλαμᾶσθαι est *moliri, excogitare aliquid.* Dind.

178. sqq. κατὰ τῆς — ὑφείλετο. Socrates fingitur, quasi geometricas figuras delineaturus, in mensa pulverem dispersisse (notum est enim Geometras in area vel pulvere figuras describere solitos), et veru quoddam, quod ad manum esset, incurvasse, ut uncum referret, tum altera manu circinum tenens, quo figuras descripturus videbatur, altera autem veru illo s. unco in vestem, quæ prope eum in palæstra esset reposita immisso ad se pertractam surripuisse. ὀβέλισκος non semper diminutive pro parvo verunculo accipitur. Schutz. τέφραν. Sermo est de pulvere [cinere] in abaco geometrico, qui debet esse tenuis, ut sit aptior ad descriptiones figurarum aut linearum. Harl.

179. διαβήτην. Pollux ii. 200. voc. διαβήτης ex Aristoph. mentionem facit, ad hunc, ut credo, locum respiciens. Kust. Cujus, ut geometrici instrumenti, meminit quoque Comicus Av. 1004. ἐνθεὶς διαβήτην, *imponens circinum.* Eumdem vero διαβήτην architecturæ quoque tribuit Plato in Phileb. p. 56. t. ii. κανόνι γάρ, οἶμαι, καὶ τόρνῳ χρῆται καὶ διαβήτῃ καὶ στάθμῃ. Spanh. Suidas fere eadem, quæ Schol. Solebant autem geometræ in abaco pulvere consperso lineas describere. v. Brod. i. Miscell. 1. Salmas. ad Tertull. de pall. p. 469. Duck. κάμψας ὀβέλισκον. E Scholiastis Gr. unus recte hoc sic accepit, Socratem hoc veru, tanquam unco, ad recipiendam vestem usum esse. Schutz. διαβήτην λαβών. Scholiastarum alter hoc eodem sensu, quem versio Latina reddidit, accepit, διαβήτην scil. esse ipsum illud veru incurvatum, quo Socrates pro circino usus sit. Schutz. ὡς atramento script. in 5. supra διαβ. quasi gl. et supra ὡς, περίγραψ rubr. Dobr. εἶτα διαβήτην λαβών, ubi ὡς optime gl. Harlei. 5. quum sensus sit, διαβήτῃ χρώμενος. Anaxandrides Stobæi xxxix=xl. ὅστις λόγους παρακαταθήκην γὰρ λαβών. Pors.

180. Monui ad Plut. 985. legendum esse: ἐκ τῆς παλαίστρας ἱμάτιον ὑφείλετο.

Brunck. Si θοιμάτιον scripsit Aristophanes, intelligendum, *quod ibi erat repositum*, vel aliquid simile. Schutz. Inv. ad hunc versum sic scribit: 'in libro Rav. scriptum fuerat ἐκ τραπέζης, cujus deinde loco παλαίστρας substitutum est. Atque ejus quidem libri grammaticus ad vocem τραπέζης suum commentarium facit.' Quæ propterea adscripsi, quia fortasse hinc aliquis lectionem omnium librorum θοιμάτιον defendere posset. Nam in altera lectione, ἐκ τῆς παλαίστρας, manifesto vitiosum est θοιμάτιον, quia non de certa quadam veste agitur. Itaque Brunck. ad Plutum v. 985. omisso articulo ἱμάτιον scribendum censuit. Cui etsi de articulo omittendo nemo non potest accedere, mirum tamen est, in libris ad unum omnibus id, quod jam scholiastes habuit, θοιμάτιον legi. Quare ego, sicut in indicato illo Pluti loco θοιματίδιον pro θ' ἱματίδιον legebatur, ita hic quoque scribendum arbitror, ἐκ τῆς παλαίστρας θ' ἱμάτιον ὑφείλετο. Quæ correctio si cui forte paullo audacior videatur, observandum est, copulam eodem modo post participium adhibitam esse, quo εἶτα et κᾆτα usurpari solet. Vide Kœn. ad Gregor. Cor. p. 62. et Dawes. in Misc. crit. p. 279. et nostram notam infra ad v. 846. Nimirum hic Socratis discipulus, oratione in verbo λαβὼν interrupta, gestu imitatur argutam magistri vafritiam, vestem clanculum subripientis: deinde illa addit, ἐκ τῆς παλαίστρας θ' ἱμάτιον ὑφείλετο. Ita insignis huic loco comica vis atque elegantia accedit, quæ nulla plane est in ea, quam Brunckius reposuit, lectione. Quin, ut hoc obiter moneam, Æschylus etiam verbum addita copula junxit participio in Agamemnone, v. 97. seqq. τούτων λέξασ' ὅ τι καὶ δυνατόν, | καὶ θέμις αἰνεῖν, | παιών τε γενοῦ τῆσδε μερίμνης, | ἣ νῦν τότε μὲν κακόφρων τελέθει, | τότε δ' ἐκ θυσιῶν ἀγανὰ φαινοῦσ' | ἐλπὶς ἀμύνει φροντίδ' ἄπληστον | τῆς θυμοβόρου φρενὶ λύπης. Ita hic locus legendus est. Eadem dicendi ratione, si bene memini, etiam alibi usus est Æschylus. Herm. Is tamen per literas mihi significavit, nunc se nolle mutari θοιμάτιον. θ' ἱμάτιον recepit Schutz. Dind. ἱμάτιον Demetr. 152. p. 560, 22. Ald. Pors. Satis acerba insectatio, si quidem Socrates philosophus, non vulgarem alias gravitatem præ se ferens, in palæstra, ubi pueri exercentur nudi, vestem furatus est. Comicus autem noster hic etiam videtur, ut alibi sæpe, sequutus Eupolin, qui et ipse furantem introduxit Socratem, ut testatur Schol. ad v. 91., citans etiam Eupolidis verba: δεξάμενος δὲ Σωκράτης τὴν ἐπίδειξιν· Στησιχόρου οἰνοχόην ἔκλεψεν. Berg. Ridiculum est præter exspectationem. Socrates geometrarum more tabulam pulvere conspergit, circinum parat; exspectat igitur spectator, dum figuras describat; ecce autem vestem e palæstra surripit. Schutz. et Harl. Dacieriam, quæ duo ab Arist. Socrati objici putabat, quod surripuerit vestem et quod frequenter, pulcrorum puerorum visendorum gratia, adierit palæstram, Wil. reprehendit; nam hujus quidem postremi criminis nullum est in textis vestigium, nec solet Comicus ita tecte ullum vitium notare. Idem hac ipsa de causa Harlesii, s. Schutzii, quem ille sequutus est, interpretationem repudiat, quoniam eos quoque putat nimium tribuere *palæstræ*, in qua Socrates fuerit. Ipse censet voluisse discipulum, garrulum hominem, multis verbis enarrare, quomodo Socrates, tabula pulvere conspergenda spectatores a furto, quod meditabatur, avertere studuerit, sed eum mox sermonem abrupisse, atque hinc obscurius loquutum esse, neque in facto ipso, sed in ratione qua hæc in scena dicebantur et agebantur, vim quærendam esse; incertum etiam esse, utrum Socrates e veruculo inflexo circinum sibi paraverit, ut Harl. putabat, an veruculum inflexum secum attulerit, et interea dum circinum tractabat, veruculo clam pallium attraxerit, quod absportatum venderet. Dind. θοιμάτιον servant sex Mss. Dobr. θοιμ. cod. Ar. Id.

181. Citat Etym. V. Θαλῆς. Kust. Plautus Capt. ii. 2. 24. 'Eugepæ! Thalem talento non emam Milesium: Nam ad hujus sapientiam ille nimius nugator fuit.' Contra Av. 1010. ille, qui se simulat admirari sapientiam Metonis, dicit: ἄνθρωπος Θαλῆς. Berg.

182. ἀνύσας gl. Cod. R. σπεύσας, bene, ut in Plut. 975. ubi opponitur τῷ μέλλειν. Est autem ab ἀνύτω Attico, ut metrum docet. Nam ab ἀνύω media esset longa. Ern. De prosodia fallitur Ernestius. Herm. In cod. Bav. additur ὡς τάχιστα, quæ glossa est ad vim verbi significandam. ἀνύσας enim cum alio verbo junctum indicat celeritatem, promtitudinem, et supplendum est δρόμον, *perficiens cursum aperi* h. e. *cito aperi*. v. Plut. 229. Bos Ellips. Gr. I. p. 229. ed. Schweb. et quæ notavi in Anthol. Gr. poet. ad Tyrt. ii. 15. Ortum esse quoque potuit hoc glossema e v. seq. Versus enim 181. primum in cod. Bav. omissus fuit, dein margini adscriptus. Harl. ἄνοιγ' semel 1. 2. 6. sed in 2. altera vice suprasc. a m. pr. Dobr.

183. Ms. Vat. V. Σωκράτην. Et sic passim alibi vocem hanc et similes alias, ut 'Αριστοφάνης, Δημοσθένης etc. ap.

scriptt. Att. inflecti videas. Kust. Codd. τὸν Σωκράτην. Hanc formam præfero, ubi vitando hiatui servit: illa magis Attica est, ut Κλεισθένη, Ἀντισθένη, aliaque: proinde hic relinqui debuit. V. not. ad Conc. 366. Brunck. Σωκράτην L. C. I. uterque. Ern. Id ex Reizii etiam sententia reposuit Herm. Dind. Σωκράτην A. B. Dorv. Pors. Σωκράτην quinque minimum Mss. Dobr. Σωκράτην Reisig.

184. μαθητιῶ. Est verbum desiderii. Synesius ep. 103. καί τισιν ἀπὸ τούτου ἔδοξέ τις εἶναι· καὶ τήν γε φύσιν ἐμακάριζον καὶ ἐμαθητίων πολλοί. Tale est φονᾷν. Soph. Philoct. 1205. φονᾷ, φονᾷ νόος ἤδη. Ubi Schol. θανατοιᾷ, θανάτου ἐπιθυμεῖ. βινητιᾷν Lysist. 717. Sic κουρειᾷν in Hippocr. Epist. 2. et σιβυλλιᾷν in Eqq. 61. ubi v. Not. Est et alia forma verborum voluntatem significantium, ut δρασείω Pac. 61. Berg.

185. Cod. Ib. ποτταπά. Ern. Hic versus novam scenam incipit. Apertis enim a Socratis discipulo foribus ostenditur spectatoribus φροντιστήριον ejus s. schola, ubi primum magistrum sublimem in corbe pendentem, deinde complures discipulos studiis intentos, postremo varia literarum instrumenta hic ibi disposita videbant. Nondum autem introire audet Strepsiades, sed in limine hærens introspicit, deque his, quæ ibi videt, discipulum interrogat. Schutz. ποδαπά. H. e. ἐκ ποίου γένους, ut jam explicuit Thom. Magist. h. v. p. 724. sq. nostrum locum, ubi v. interpretes. Ποδαπὸς enim dicimus, quando rogamus de *genere* s. *ratione* alicujus: ποταπὸς vero, quando de *moribus*. Apertis scholæ januis, nova quasi scena incipit. Spectatores tamen vident Socratem sublimem in corbe pendentem ejusque discipulos intentos studiis, variaque litterarum instrumenta. Strepsiades nondum audet illam introire scholam, sed de iis, quæ ibi aguntur, interrogat discipulum. Ad risum movendum hæc quidem facere poterant; et ignorantia rustici depingitur naturali pulcritudine, sed bonus Socrates a multis ineptiis erat alienus: Astronomiæ tamen et Geometriæ studiosus. Harl.

186. δοκοῦσιν. Lege δοκοῦσ. Bent. [Ob rationem fortasse quam aperuit Elmsl. ad Acharn. 178. in Auctario. Burges. εἰκέναι. Perperam vulgo ἐοικέναι. Mœris p. 148. ubi v. Piers. εἰκὼς Ἀττικῶς· ἐοικὼς Ἑλληνικῶς. In Conc. impressi etiam exhibebant v. 1161. προσεικέναι. In Vesp. 1321. εἰκότας. Quibus in locis altera forma metro non repugnabat. Sic etiam Av. 1298. καὶ γὰρ εἶκεν ὄρτυγι. Ad hæc aliaque exempla εἰκέναι, εἰκότες ubique scribendum, ni metri lex obstet, ut Vesp. 1309. ἔοικας, ὦ πρεσβύτα, νεοπλούτῳ τρυγί. 1413. γυναικὶ κλητεύειν ἔοικας θαψίνῃ. Eamdem medelam feci Euripidi in Bacch. 1273. μῶν σοι λέοντι φαίνεται προσεικέναι; Sic Soph. Philoct. 903. δρᾷ τὰ μὴ προσεικότα. Brunck. Receperunt εἰκέναι etiam Sch. Herm. et Reisig. Dind.

187. V. Suid. v. Ἐοίκασι, ubi loci hujus meminit. Kust. Proprie non in Pylo capti sunt isti Lacedæmonii, sed in Sphacteria; in qua insula, jacente prope Pylum, in continente sitam et ab Athenn. munitam, plusquam quadringentos Lacedæmoniorum Athenienses obsidione cinxerant tandemque expugnaverant, et ex iis fere trecentos captivos abduxerant. His autem Lacedæmoniis similes dicit esse philosophos illos, quos apertis foribus intus conspicabatur, nempe squalidos et macie confectos; tales autem reddiderat Lacedæmonios in insula illa deserta fames diutina. Rem omnem accurate narrat Thucydides lib. iv. Berg. Λακωνικοῖς possessivum est, ut Steph. Λακεδαίμων, nec video qua ratione Lacedæmonii Λακωνικοὶ dici possint. Forte τῆς Λακωνικῆς, *quam tenebant Lacedæmonii, quæ eorum terræ annumerabatur*. Sed Suidas v. Ἐοίκασι vulgatum servat. Duck. τῆς Λακωνικῆς. Hoc reposuimus pro τοῖς Λακωνικοῖς e Ms. R. re etiam et ratione postulante, ut docet Duk. ad h. l. Est Pylus Laconica, quæ distinguitur ab alia urbe cognomine. Ern. Ita Reiz. etiam volebat. At vero recte cæteri libri, τοῖς Λακωνικοῖς, quod non solum possessivum est, sed æque de hominibus Lacedæmoniis dicitur, ac Λάκωνες, ut in Lysistr. 628. in Ecclesiaz. 356. in Pace 212. Herm. τῆς Λακωνικῆς A. B. vulg. Suid. ed. Ms. ἐοίκασι. (Ms. Λακωνικοῦ. Dind.) λειφθεῖσιν Dorv. Pors.

188. Conf. Hom. Il. Γ. 217. ibique Clark. Harl. αὐτὰρ A. B. ante οὑτοιὶ inserit μαθ. [i. e. μαθηταὶ. Dobr.] ex em. 2. Pors.

189. βολβοὺς bulbos, reddidit Schutz. Mox Streps. illos discipulos, fortassis propius adstantes foribus alloquitur, neque enim, quod Sch. conjecit, plures ex iis jam exiisse videntur. Dind.

190. τοῦτ' ἔτι. Sic A. C. recte. [Ita etiam Elb. Bav. et R. ap. Ern. sed L. τούτου γε. Dind.] In B. τοῦτο φρ. In meo τούτου φρ. Vulgo τοῦτό γε. Brunck. Probant Schutz. et Herm., sed Schutz. prætera μή νυν scribi vult; *nolite igitur hoc amplius quærere*, quod et Reizio placebat, non Hermanno. Sed Porson. ad Eurip. Hec. 1214. memorata Br. emendatione: " Debebat saltem τοῦτό γ' ἔτι φρ., sed verum est τουτογί, quod nunc in τοῦτό γε,

nunc in τοῦτο τί corruptum his turbis ortum dedit." Porsono nunc adsentitur Herm. Recte. Dind. τοῦτ' ἔτι φ. A. B. τοῦτο φ. Dorv. Pors. Vide Pors. ad Hec. 1206. Dobr. τοῦτο γε φ. 1. 2. et ita proculdubio 5. 6. etsi non diserte notavi. τοῦτ' ἔτι φ. 3. τοῦτο φ. 4. Dobr. τοῦτο φρ. cod. Ar. Id. μὴ νῦν τοῦτό γ' ἔτι φροντίζετε: eodem plane numerorum modo versus exit 216. τοῦτο πάνυ φροντίζετε. Reisio.

191. εἰσὶ μεγάλοι καί. R. εἰσὶν οὗτοι καὶ καλοί. Ern. Reprehendendi forsitan multis videbimur, quod unius codicis auctoritate cæterorum librorum omnium lectionem, ἵν' εἰσὶ μεγάλοι καὶ καλοί, mutare ausi simus. Quamquam vocabulum μεγάλοι etiam scholiasten ignorasse conjicias, qui nihil aliud, quam hæc, adnotaverit: ὡς ἀγροῖκος φησὶν εἰδέναι τῶν περὶ Σωκράτην ἀκριβέστερον, ἔνθα οἱ βολβοὶ φύονται. Ac μεγάλοι quidem nec vitio ullo laborat, et vere etiam ac docte dictum est. Etsi enim Athenæus ii. 23. ubi de bulbis agit, nihil de eorum magnitudine dicit, Plinius tamen, xix. 30. 'vetustiores,' inquit, 'improbant; item parvos et longos: contra rubicundis rotundioribusque laus, et grandissimis.' Sed hic locus etiam hanc vim habere poterit, ut ad καλοὶ interpretationis caussa μεγάλοι adscriptum fuisse putemus, quum, qui essent optimi bulbi, aliquis indicare vellet. Quod si quis elegantiam et comicam virtutem utriusque lectionis diligenter expendat, vulgata facile superatur a scriptura codicis Regii. In vulgata enim nihil est, quod placere possit, præter simplicitatem Strepsiadæ: in altera lectione ad simplicitatem senis et major vis orationis et facetior quidam comicæ dictionis lepor accedit. Neque enim, ubi meliores bulbi inveniantur, scire se dicit, quod in vulgata lectione est: ex quo consequitur, aliquos tamen hic inveniri posse, ubi isti eos quærant: sed, quo magis illos a quærendis bulbis deterreat, ubi omnino inveniantur, scire se dicit, quo significat, nullos hic inventum iri. Deinde hæc, ἐγὼ γὰρ οἶδ' ἵν' εἰσὶν οὗτοι, vel per se plus valent ad risum excitandum, quam vulgata lectio. Nam non solum simplicitatem, verum etiam rusticam et ineptam superbiam vocabulo οὗτοι prodit Strepsiades, qui hanc scilicet rem a tantis philosophis quæri miratus, id nimirum se quoque scire lætatur. Quæ stultitia hominis magis etiam ridetur; quum illa addit, καὶ καλοί: quibus verbis, duplicata sententia, non modo confirmat stuporem suum, sed auget etiam. Herm. οὗτοι ut inter εἰσὶ et μεγ. reponendum suprasc. a correctore in 2. Dobr.

192. τί δ' ἄρ' οἶδε. Male vulgo τί γὰρ οἶδε. Vocula γὰρ, quæ hic locum non habet, e superiore versu repetita fuit. Brunck. Falluntur, qui γὰρ non putant in interrogatione poni posse, nisi ubi aut e præcedentibus aut e sequentibus verbis aliqua ratio erui possit, quare γὰρ significet *igitur*. Nam quævis interrogatio ita est comparata, ut recte in ea γὰρ adhibeatur, quemadmodum Romani etiam *quisnam*, *ubinam*, vel *nam quis*, *nam ubi* dicunt. Sic Hom. Il. xviii. 182. Ἶρι θεά, τίς γάρ σε θεῶν — ubi nec præcedit quidquam nec sequitur, quare γὰρ sit *igitur*. Nimirum in quavis interrogatione hoc potest intelligi, *incertus sum*, vel *miror*, vel *dic mihi*. [Integram sententiam suppleri nonnulli jusserunt. v. Lamb. Bos. de Ell. Gr. p. 810. ed. Schæf. Dind.] Unde quum ipsa sequitur interrogatio, recte γὰρ aut *nam* adhibetur, ut quo causa indicetur et ratio, quare quis incertus sit, aut miretur, aut dici sibi aliquid velit. Ita hic: τί γὰρ οἶδε δρῶσιν, est stupentis novo aliorum discipulorum adspectu, rationemque reddentis, quare eos miretur. Similiter infra 201. pariter re nova conspecta: πρὸς τῶν θεῶν, τί γὰρ τάδ' ἐστίν; et 219. ubi nominari sibi jubet eum, de quo interrogat: φέρε, τίς γὰρ οὗτος κ. τ. λ. Herm. Comicus philosophos cogitabundos, non Homeri locum Il. iii. 216. s. uti Clark. ibi opinatus est, ludit. Harl. τι γὰρ Schutz. Harl. et Reisig.

193. οὗτοι γ' ἐρεβοδιφῶσιν. Sic tres Regii. Vulgo οὗτοι δ' — Gl. ἐρευνῶσι τὰ ὑπὸ —. Brunck. Quem secuti sunt Schutz. Harl. et Herm. οὗτοί γ' A. B. Vid. Suid. ἐρ. Sic Dorv. i. e. ut ed. ad quam collatus est; quam esse Kusterianam liquet. Hic οὗτοι δ' — Kust. Vide Porson. ad Hec. 1206. Pors. οὗτοί γ' 3. 5. Dobr. δ' cod. Ar. Id. οὗτοι δ' Reisig. ἐρεβοδιφῶσιν ὑπὸ τὸν Τάρταρον. Æsch. Prom. 152. Εἰ γάρ μ' ὑπὸ γᾶν· mox εἰς ἀπέραντον Τάρταρον· alias τὰ τάρταρα, ut Eurip. Hipp. 1290. ὑπὸ γῆς τάρταρα. Ut vero trita omnia ac pueris nota de Erebo, ceu ima et profunda, juxta Serv. ad Virg. Geo. iv. 46. inferorum parte: ita minus forte obvium, quod de profundo mari ap. Soph. legitur Antig. 597. ἁλὸς οἶδμα δυσπνόοις Θρῄσσαις ὅταν ἔρεβος ὕφαλον ἐπιδράμῃ πνοαῖς, *sicut maris tumor adversis Thraciis flatibus profundus incurrit*, s. juxta Schol. *niger incurrit*. Scholia nempe ibidem: ἔρεβος· μέλαν. Spanh. Theophylactus Simocata epist. 12. οὔτε φλέβας χρυσοῦ μεταλλουργοὶ ἀνιχνεύοντες, οὔτε φρεωρύχοι τὰ τῆς γῆς ἐρεβοδιφῶντες ἀπόῤῥητα ὀφθαλμοὺς ὑδάτων ἀναζητοῦντες θεάσασθαι,

οὕτω περὶ τὴν ἑαυτῶν ἐσπουδάκασι τέχνην, ὅς ἐγὼ ἐσκινδαλάβιζον ἅπασαν εἴ πω τὸν Ἀγησίλαον ἤν με θεάσασθαι. In isto autem loco videtur ἐσκινδαλάμιζον legendum, ut sit a σκινδάλαμος, de quo supra v. 131. Quam autem sit facilis literæ μ in β mutatio, norunt, qui legunt Msta. Berg. Post Τάρταρον, hos duos versus habet Reisig. Εὐριπίδης δ' ὁ τὰς τραγῳδίας ποιῶν | τὰς περιλαλούσας οὗτός ἐστι, τὰς σοφάς. Discipulo sane enunciatos, qui tamen absunt in exemplaribus reliquis. F.

194. εἰς Dorvill. Tum 194. ἀστρονομεῖ καὶ δ. Pors.

196. εἴσιθ' pro εἴσιτε. Loquitur ad condiscipulos, qui κατὰ τὸ σιωπώμενον foras prodierant. Berg. 'κεῖνος, ἐκεῖνος i. e. *magister*. Solebant enim discipuli et servi honoris gratia, αὐτὸς et ἐκεῖνος dicere, quum *dominum* vel *magistrum* significare vellent. Vid. nos etiam ad 212. Kust. Colloquentibus inter se discipulo et Strepsiade, complures alii se ex φροντιστηρίῳ proripuerant, visuri, quid rerum ante fores gereretur. Hos ille summovet et redire in scholam jubet. ὑμῖν dedi pro vulg. ἡμῖν· illud enim consequentibus magis convenit. Schutz. ὑμῖν recepit Herm. et sic est in cod. Bav. Nunc tamen ἡμῖν retineri vult. Nam se quoque discipulus includit. Dind. περιτύχῃ Dorv. Pors. Melius vulgatum ἐπιτύχῃ, quam Dorvilliani περιτύχῃ, quum dicatur ἐπιτυχεῖν homini, περιτυχεῖν rei. Hoc me olim monuit Porsonus. Dobr. Περιτύχῃ pro ἐπιτύχῃ ex Ms. Dorv., quo ad Plutum est usus Hemsterhusius, ego excerptis ex eo nonnullis ad Nubes utor. Hoc enim περιτυγχάνειν egregie cadit in summum magistri imperium atque obedientiam discipulorum: ἐπιτυγχάνειν, obviam fieri, convenientius esset obambulanti Socrati, quam ei, qui sua sponte ad inspectandum de corbe pensili descendisset. Reisig. Περιτύχῃ recte prætulit Reisig. Conf. Platon. Sympos. p. 221. A. HSt. Dind. Supra ἐπιτύχῃ scr. rub. περι 2. m. pr. sed pro gl. Dobr.

197. γε. Delet Ib. ut 200. L. γ'. Ern. ἐπιμεινάντων pro ἐπιμεινάτωσαν, ut infra 455. παραθέντων, 452. δρώντων et alibi sæpe. Berg. Add. Pierson. ad Mœr. p. 15. Kœn. ad Greg. Cor. p. 74. Fisch. ad Well. ii. p. 343. Vim structuræ ἵνα cum κοινώσω illustrat Dawes. M. Cr. p. 87. Dind. In codd. Elb. et Bav. ἵνα hoc versu abest: insequens vero habet ἵνα αὐτοῖσι. Harl.

199. αὐτοῦ pro αὐτοῖσι et gl. ἐνταῦθα 5. Dobr.

200. ἄγαν ἐστὶν χρόνον. Vulgo ἄγαν γ' ἐστὶ χρόνον. Primo istud γ' recte abest a tribus Regiis. Tum ἐστὶν ob metrum scribi oportuit. Insertum fuit γε ab inepto librario prosodiæ imperito. Ultima in ἄγαν poëtis Atticis semper producitur. V. quæ notavi ad Eurip. Androm. 364. Quæ ibi proposita fuit Sophoclei versus in Ajac. 965. emendatio, quam suo loco adseram, *clarissimi Professoris regii* [Vauvilliersii] suffragio comprobata non fuit. Tamen *certi satis nihil videt*. Huic ergo dico, ut Dicæopolis agricolæ illi, qui flendo morbum oculorum contraxerat, κλαῖε πρὸς τοὺς Πιττάλου. At ego medico solvam mercedem, si mihi lippus ille unicum e poëtis Atticis versum indubiæ lectionis ostendat, in quo ἄγαν ultimam corripiat. Quod Eustathius ait ad Odyss. B. 49. i. e. p. 1433, 64. cujus loci indicium Heathio debet; ὅρα δὲ καὶ τὸ πάμπαν συσταλὲν ὡς τὸ ἄγαν καὶ λίαν· illud scribens humani quid passus est. Quod ad πάμπαν adtinet, ultimam istius adverbii corripi, ipse agnoscit auctor Etym. M., quem laudavi, sed hoc de ἄγαν et λίαν diserte negat: ἄγαν, τὸ γαν μακρόν. τὰ εἰς αν λήγοντα ἐπιῤῥήματα μακρὸν ἔχουσι τὸ α, οἷον πέραν, λίαν, εὐάν· πλὴν τοῦ ὅταν καὶ πάμπαν. Nullibi apud poëtas Atticos λίαν occurrit ultima brevi. Primam modo producunt modo corripiunt. Producitur in Antisthenis versibus, quos profero aliter ac leguntur in Floril. Grot. p. 321. τί φῄς; λαθεῖν ζητῶν τι, πρὸς γυναῖκ' ἐρεῖς | τὸ πρᾶγμα; καὶ τί τοῦτο λίαν διαφέρει, | ἢ πᾶσι τοῖς κήρυξιν ἐν ἀγορᾷ φράσαι; V. quæ notavi ad Andr. 860. et Med. 928. Adverbium μακρὰν ultimam etiam semper producit, ut dixi ad Ran. 434. Incerti Tragici versus ap. Stob. de R. N. ed. Grot. p. 127. sic legendus est: καὶ τὴν Δίκην μακρὰν ἀπῳκίσθαι βροτῶν. Si legas που μακρὰν pes vel tertius vel quartus creticus erit. Brunck. ἐστὶ refertur ad οἷόν τε, ut sit: οὐχ οἷόν τ' ἐστὶν αὐτοῖς. Berg. Scilicet ut tanto pallidiores atque doctiores videantur, inclusi ædibus tenentur. Wiland. Cum Brunckio scripsimus πολὺν ἄγαν ἐστὶν χρόνον, quod est etiam in Mss. R. et Borg. Ac γε etiam ab Ern. L. abest. v. ad v. 197. Herm. γ' om. A. B. Dorv. Pors. πολὺν om. 3. γ' om. 1. 3. 5. Dobr.

201. Brunck. tacite pro vulg. εἰπέ μοι, quod Schutz. et Herm. recte retinuerunt, dedit: εἴπ' ἐμοί, unde venit in ed. Inv. Dind.

202. Pertinet ad reprehendendum Socratem, qui studium geometriæ et astronomiæ commendabat suis. Ern. ἀστρονομία μὲν αὐτηί. [Tabula aut sphæra, ubi sidera erant descripta. Berg.] Quod ad visam ibi a Strepsiade sphæram vel Zodi-

aci tabulam et quærente, quænam eadem forent, hic a Socratis discipulo dicitur. *Astronomiæ* vero deditum fuisse Socratem, vel ex his quæ ap. Plat. de Rep. vii. p. 517. etc. de scientiæ illius a juvenibus addiscendæ præstantia disserit, liquere sat potest. Adde ex iis insuper, quod a Xenoph. Mem. iv. 7. traditur, hortari solitum Socratem, *καὶ ἀστρονομίας ἐμπείρους γίγνεσθαι*, et quidem, quod addit, ut noctis et mensis et anni tempora cognoscere possent, seu, ut idem Plato tangit de Legg. vii. p. 809. ut astrorum, solis et lunæ cursus, atque ita ordinem dierum in mensium curriculo, et mensium anni cursum, tum stata et convenientia festis ac sacrificiis tempora haud ignorarent: non vero, quod docet rursus d. l. Xenophon, ut ea quæ non sunt in eodem ambitu sidera, eaque vaga et errantia, aut ipsorum a terra intervalla et circuitus cognoscerent. Etsi aliquid amplius ea in re, nempe de solis, lunæ et errantium siderum cursu edoceri juvenes concedit Plato de Legg. vii. p. 818. Spanh. *ἀστρονομία μὲν αὐτηΐ*. Gl. *σφαῖραν δείκνυσι*. Brunck.

203. *Γεωμετρία*. Jam quoque de geometria, eaque a tenera ætate ex scito Socratis, addiscenda tradunt, in dictis modo libris Xenophon et Plato; ille Memorab. l. iv. § 2. hic in Philebo p. 51. et de Rep. vii. p. 527. ubi quum ad rei bellicæ administrationem tum ad omnes artes, Geometriæ utilitatem prædicat. Apud Xenophontem vero, quousque incumbendum Geometriæ et a quibus abstinendum docet, ut mox dicetur, Socrates. Spanh. Ceterum discipuli stultitiam Aristophanes ridendam præbet, qui quæ instrumenta Astronomiæ et Geometriæ appellare debebat, ea Astronomiæ et Geometriæ ipsius nomine vendidat. Schutz.

204. *γῆν ἀναμετρεῖσθαι*. Nempe quod, ut palmarium geometriæ opus, *terram metiri* s. terram recta metiendi ratione accipere, vel tradere, vel distribuere, juveni addiscendum in eoque ei acquiescendum, docet ap. Xen. d. l. Socrates. Quibus continuo subdit, haud debere illum in eo geometriæ studio progredi ad quæstiones inutiles: quod non videat (etsi Socrates sit rerum, quod ibi additur, haud imperitus), quem usum illæ sint habituræ, illæque præterea a multis aliis utilibusque disciplinis avocent. Quæ memorabilia utique vel Socratis vel gravissimi simul imperatoris, historici et philosophi verba haud omittenda hic mihi videbantur. Spanh. Ambiguitas est in v. *ἀναμ.*, quod significare potest *metiri* et *mensura dividere*, ut simplex *μετρεῖσθαι*, quod passive est, *mensura accipere*. Hac ambiguitate captatur risus et irridentur philosophi non populariter loquentes. Ern. Fallitur Ern. philosophos irrideri putans. Nam *ἀναμετρεῖσθαι* pro *μετρεῖν* nequaquam proprium est philosophorum aut a populari sermone alienum. Ita Eurip. Ion. 1271. *ἀνεμετρησάμην φρένας τὰς σάς*· Electr. 52. *γνώμης πονηροῖς κανόσιν ἀναμετρούμενος τὸ σῶφρον ἴστω*. Herm. *τὴν κληρουχικήν*. Terra nempe *κληρουχικὴ* hic dicitur, ut viderunt Schol. et Harpocr. V. *Κληροῦχοι*, de agris captarum urbium, qui sorte dein Atheniensibus a *κληρούχοις* ad id electis distribuebantur. *Κλῆροι* proinde agri seu fundi captarum id genus urbium appellati, *sorte*, unde iis nomen, adsignati; quomodo, captis ab Athenn., quæ ab iis defecerant, Mitylenis, decretum inter alia dicitur ap. Thuc. iii. 50. *κλήρους δὲ ποιήσαντες τῆς γῆς, πλὴν Μηθυμναίων, τρισχιλίους*. Inde *κληρουχίαι* dictæ *coloniæ*, quæ in eas urbes, quarum agri erant sorte novis Athenn. colonis distribuendi, mittebantur, et *κληροῦχοι* præfecti, seu dicti apud Romanos *Duumviri* vel *Triumviri coloniis deducendis*, quibus hoc munus distribuendorum sorte agrorum incumbebat. Præter adductam ab Harpocr. ex Isocratis Paneg. illam voc. *κληρουχίας* significationem, eam adstruit quoque in Pericle Plutarchus p. 170. ubi docet, eumdem Periclem, quo plebem ob bellum Peloponnesiacum iratam demulceret, eam pecuniarum largitionibus placasse, *καὶ κληρουχίαν ἀνέγραφεν*. Cujusmodi *κληρουχίας* Samum, eadem insula similiter post defectionem capta ab Athenn. deductæ meminit Aristoteles Rhet. ii. 6. *ὥσπερ Κυδίας περὶ τῆς Σάμου κληρουχίας ἐδημηγόρησε*. Quod similiter *Hestiæensium* in Eubœa fatum, docebit rursus Thucyd. i. 114. Unde audita, quæ terram metiri doceret, Geographia, quærit continuo Strepsiades, an sit terra illa *κληρουχική*, seu in qua agri sint sorte Athenn. e quorum numero ipse erat, civibus distribuendi. Ut nunc addam, quod in decreto Smyrnæorum in Marmorr. Oxonn. p. 16. dicatur, priscis Magnesiæ incolis et qui ad Smyrnæos transierant, *ὑπάρχειν αὐτοῖς τοὺς τρεῖς κλήρους δωρεάν, καὶ ὅσοι αὐτῶν ἀκληρούχητοι, δοθῆναι αὐτοῖς κλῆρον ἱππικὸν δωρεὰν τῶν παρακειμένων τῷ χωρίῳ*, *fore iis agros* deinceps seu *fundos gratis, et quotquot sunt eorum, quibus agri nondum sunt adsignati, traditum iis iri fundum equestrem* (ad equites nempe alendos) *gratis* (seu sine onere, juxta Seldenum) *ex iis qui castello adjacent*. Et hæc obiter ad hunc Comici locum, qui aliqua pleniore luce indigere videbatur. Spanh. De *κληρουχίαις* vide quæ ha-

bent Harpocr. et Suid. Locus Demosth. laudatus ap. Suid. et expositio σώματα, quam adfert Kusterus, est Valesii ad Harpocr. Quid sit γῆ τελοῦσα ap. Schol. non scio. Quod κληρούχους γεωργοὺς exponit, est etiam ap. Suid. et Hesych. Hinc κληρουχικὴ γῆ est heredium rusticum. v. Spanh. ad Callim. h. in Del. 781. et ad Julian. p. 187. Duck. Inde a Periclis temporibus inprimis agri hostium occupati inter cives inopes sorte dividebantur, unde ρον κληρουχίαι dictæ sunt. Wiland. ποτέρα 2. (ρον corr.) Dobr.

205. ἀστεῖον λέγεις. Fatuitas ridetur hominis rustici, qui totum orbem terrarum divisum iri pauperibus putat. Idemque *pulcrum* hoc dicit et *lepidum* inventum, quod sit populare et ad ditandos cives utilissimum. Schutz. Recte, ut arbitror, Brunck. edidit ξύμπασαν. Reisig.

207. Venustam emphasin habet σοι abundans. V. ad Ran. 1119. Brunck. σοι om. 2. Pors. σοι om. 6. π. ἐστὶ πά. 5. Dobr.

208. σὺ τί 3. Dobr.

209. ἐπεὶ δικαστὰς — Quasi hoc præcipuum sit signum, unde Athenn. urbs a cæteris dignosci possit, si nempe judices in foro sedeant; perstringit autem hic etiam τὸ φιλόδικον eorum: de qua re ex professo edidit Vespas. Berg. Tanta enim fuit judicum Athenis multitudo, ut fere quartam civium partem efficerent. Wiland.

210. ἀληθὲς Ἀττικὸν Cod. Ar. Dobr.

211. Κικυννῆς. Perperam vulgo Κικυνεῖς. In A. C. Κικυννεῖς. Genuinam terminationem Atticam meus exhibet Κικυνῆς, sed ν geminari debuit. Pagi nomen est Κίκυννα, unde Κικυννόθεν supra 134. Pessime in B. καὶ ποῦ Κυνεῖς. Depravatæ etiam sunt Hesychii glossæ: Κικίνης. δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς. Κικίννα, τριχόπλαστος. Scripserat: Κίκυννα, δῆμος τ. Ἀ. φ. δημόται, Κικυννῆς. Tum nomen, ad quod pertinet explicatio τριχόπλαστος epitomatoris culpa omissum fuit. Dicitur autem Κικυννῆς, ut Ἀχαρνῆς, Κεραμῆς, κωπῆς, ἀμφορῆς, γναφῆς, ἱππῆς, quæ forma est nominativi pluralis nominum omnium in ευς desinentium. V. Gregor. de dial. Att. § 43. In priore Hesych. glossa Atticam terminationem non animadverterunt interpretes. Κικίνης depravatum a Κικυννῆς. His nominativis ι olim non subscribebant. Brunck. κικυνεῖς quinque certe Mss. Dobr. κικυννεῖς A. B. κυκῦνεις ε. οἱ ἐμοὶ Dorv. Pors. Antiquissimi quique ac probatissimi libri ad οὔ μοί et id genus alia tuenda conclamant. Quo magis mirandum est, Porsonem in οἱ 'μοί propensum fuisse, veluti in Hecuba, v. 338. Phœnissis, v. 641. præeunte Brunckio, quum aliis in locis, tum ad Ranas, v. 461. et ad Œdipum Tyrannum, v. 939. quo quamvis universis repugnantibus libris suo Brunckius arbitrio οἱ 'πιχώριοι in locum scripti οὐ 'πιχώριοι intrusit. Enimvero ubi casus dominatur, non certa ratio, nihil potest quicquam constanter geri. Quamobrem illud in hac caussa Porsoni accidit, ut ne superiori instituto suo congruenter ageret, quia summam rei non perspexerat. Contra laudandus est Elmsleius ob judicii firmitatem, quod a Porsonis auctoritate discessit in Museo Critico Cantabrigiensi, Vol. v. p. 26. A. 1815. οὔ'ν scribens pro οἱ 'ν. Hoc in loco, οὔ μοὶ spectatissimi fide Ms. stabilitur Veneti penes Seidlerum. Reisig.

212. Εὔβοι' cod. Elb. Brunck. Εὔβοια cod. Bav. Harl.

213. ἥδι· παρατέταται. v. de h. l. Spanhem. ad Call. p. 336. Kust. μακρά. Eubœa erat oblonga insula, unde et Μάκρις dicebatur, teste Steph. Byz. et Schol. Berg. Unde Μακρὶς etiam dicta hæc insula Eubœa, et ap. Callim. h. in Del. 20. Μακρὶς Ἀβαντιάς, ad quod ejus nomen respicit h. l. ab Aristoph. ibidem vidimus. Hanc vero vocem παρατέταται non de extensa in longitudinem Eubœa intellexerat Strepsiades, sed de eadem ab Athenn. duce Pericle subacta, dum ab eo dicitur: ὑπὸ γὰρ ἡμῶν παρετάθη καὶ Περικλέους, *a nobis enim et a Pericle tributis*, ut hic innuunt Scholia, *est oppressa*. Ap. Hesych. Παρατενεῖς, ἀπολεῖς. Eubœam certe totam, quæ ab initio belli Peloponnes. ab Athenn. defecerat, mox a Pericle subactam, ita ut reliquæ ejus partes certis conditionibus in deditionem reciperentur, Hestiæensibus vero sede sua pulsis, eorum agrum retinuisse Athenienses, docet Thucydides, ad quem distribuendum κληροῦχοι, de quibus modo egimus, fuerunt ab iis missi. Spanh. ἥδ' ἡ 3. 5. ἡδ' ἡ 4. Gl. 5. αὕτη ἐστὶν ἥτις. Dobr. Reiz. e Schol. ἥγουν ἰδοὺ conjicit alios olim, sed repugnante metro, ἠνὶ pro ἡδὶ legisse. Herm. ἥδ' ἡ A. ἡ δὴ B. ἤδη primo volebat sed statim fecit ἡ δὴ Dorv. Tum πόῤῥω om. Pors. ἡδὶ corruptum est in ἥδ' ἡ in Ms. b. Seidleri. ἡ δέ γ' Εὔβοι', ὡς ὁρᾷς, ἡδί. παρατ. &c. punctum post ἡδί. Reisig.

214. ὑπὸ γὰρ ὑμῶν. Sic etiam edd. vett. Ald. et Flor. At quædam recentiorum, ἡμῶν. Kust. ὑμῶν, quod in Mss. et edd. Paris. Bas. etc. etiam legitur, servat Kust. Vellem explicasset. Intellige dictum ad populum, conversa repente oratione, non ad Socratis discipulum. Ern. ὑπὸ γὰρ ἡμῶν. *A nobis*, Atheniensibus, ut sibi quo-

que ejus laudis partem quandam arroget. Schutz. ὑπὸ γὰρ ἡμῶν. Sic bene duo Regii. Perperam vulgo ὑμῶν. In scholio Ms. est etiam ἡμῶν. Scholii ultima verba apponam. παραστησάμενος γὰρ Περικλῆς τὴν Εὔβοιαν ἐξέτεινε τοὺς αὐτῆς φόρους ἐπιπολύ. τοῦτο οὖν ἔδοξε τῷ Στρεψιάδῃ νοεῖν τὸ, παρατέταται μακρὰ πόῤῥω πάνυ. καὶ διὰ τοῦτο φησίν οἶδα, ὑπὸ γὰρ ἡμῶν καὶ Περικλέους παρετάθη. Brunck. ἡμῶν Herm. Sic quoque Ed. Lugd. et Amstel. Harl. ἡμῶν A. B. Dorv. Suid. Ms. παρατεῖναι. ubi κωμικός. ὑμῶν 2. παρετάθην Suid. Ms. Pors.

215. Rotundius fuerit: — ποῦ 'σθ'; ὅπου 'στιν; Bent. ποῦ 'σθ' R. quod non displicet. Ern. Receperunt Schutz. et Herm. Brunckius ποῦ 'στιν retinuit. Dind. ποῦ ἔστιν; ὅπου ἔστιν; Reisig.

216. πάνυ φροντίζετε. Ig. πάνυ μέγα φροντίζετε. Glossa τοῦ πάνυ irrepsit in textum. Ern. τοῦτο μέγα φροντίζετε. Sic olim Scholiastes legebat et Suidas in v. μέγα, ubi τὸ μέγα interpretatur πάνυ. Nimirum illud πάνυ, quod vulgo hic legitur, e glossemate irrepsit, et invenuste profecto, quum mox sequatur πόῤῥω πάνυ. Bent. In B. scriptum τοῦτο πάνυ μέγα φροντίζετε. Brunck. μέγα φροντ. Schutz. et Herm. πάνυ Harl. et Reisig. Inv. e suis πάνυ restituit, quod tamen etiam Herm. recte judicavit invenustum esse. Dind. ὑμῶν A. Pors. ὑμῶν 5. 6. πάνυ sex Mss. Dobr.

217. ἀπ. ἀφ' ἡ. 5. Gl. ἀπάξαι. Dobr. fere ut Kust. Cod. Ar. Id.

218. οἰμώξεσθ' ἄρα. L. οἰμώξασθ' ἄρα. Ern. οἰμώξεσθ' ἄρα. Gl. συνεχῶς ὑπ' αὐτῶν ληϊζόμενοι. Brunck. οἰμώζ. 4. primo. Dobr.

219. κρεμάθρας. Pollux in h. l. olim legit κρεμάστρας. V. eum lib. x. sect. 156. Kust. Præter Pollucem occurrit etiam ap. Aristot. κρεμάστρα, Rhetor. iii. 11. ἢ εἴ τις φαίη, ἄγκυραν καὶ κρεμάστραν τὸ αὐτὸ εἶναι. Adde veteres glossas: Κρεμάστρα, *Carnalium*. Κρεμαστὰ vero hæc eadem ab uno Schol. dicitur. Spanh. Per machinam ostenditur Socrates, ridiculi causa, sublimis, in corbe pensili. Glossæ: κρεμάστρα. Schol. dicit esse *vas, in quo reliquias obsoniorum solemus reponere.* Comicus ipse mox ταῤῥὸν vocat. Glossæ: Ταῤῥός. Berg. ἐπὶ sine ὁ 4. ὁ 'πὶ 6. Dobr.

220. αὐτός. Ad loci hujus illustrationem non gravabor describere, quæ notavit Casaubonus ad Theophr. Char. cap. περὶ κολακείας ad verba illa ἕως ἂν αὐτὸς παρέλθῃ. "Ut in lingua sancta, inquit, הוא *ipse* pro Deo aut Christo absolute ponitur: sic apud Græcos honoris est appellatio Αὐτὸς h. e. *ille*, et, ut hodie loquuntur homines κολακευτικοί, *dominus sine adjectione*. Ita semper in hoc cap. designatur ὁ κολακευόμενος, qui est adulatori instar domini. Sunt enim αὐτὸς et ἐκεῖνος voces servorum, quas honoris causa propriorum nominum loco usurpabant. Aristoph. Ran. 518. ἴθι νῦν, φράσον πρώτιστα ταῖς αὐλητρίσι Ταῖς ἔνδον οὔσαις, αὐτὸς ὡς εἰσέρχομαι. Schol. αὐτὸς ἀντὶ τοῦ ὁ δεσπότης. Sic apud Latinos. Plautus Casina, ubi Stalino et ancilla colloquuntur. 'St. Quid tu hic agis? An. Ego eo, quo me Ipsa misit.' (*Ipsa* h. e. hera mea.) Terentius Hecyra: 'Sed Pamphilum ipsum video stare ante ædes.' Donatus: *Ipsum, a quo missus sum: vel dominum, ut Græci αὐτόν.* Idem notat Asconius in quemdam Verrinarum locum. Erat et discipulorum vox, quum de præceptore loquerentur: unde illud, Αὐτὸς ἔφα. Aristophanes Nebulis Φέρε κ. τ. λ. Αὐτός. Scholiastes ibi, *honoris causa*, inquit, *non statim Socratis nomen profert.* Idem notatur ab eodem etiam alibi et a Donato non uno loco. Apud Platonem in Protagora pulsantibus fores Calliæ sophistæ respondet janitor: οὐ σχολὴ αὐτῷ, i. e. *doctori non vacat.*" Hæc Casaubonus. Vide etiam supra v. 196. Kust. Ad hæc quæ ad illustrationem voc. αὐτὸς pro *hero* s. *magistro* dicti a Casaub. adtulit Kust., addam, αὐτὸν pro *cive* etiam Atheniensi subinde dictum, et quidem quum intuitu μετοίκων, tum ξυμμάχων, qui Atheniensibus annua pendebant tributa. Cujus rei exemplum suppeditat in Acharnn. Aristophanes, qui postquam dixerat, non se ideo a Cleone perstrictum iri, quasi præsentibus sociis, urbi Athenarum male diceret, addit continuo v. 503. Αὐτοὶ (*soli*, nempe cives Athenn.) γάρ ἐσμεν, οὑπὶ Ληναίῳ τ' ἀγών, | Κοὔπω ξένοι πάρεισιν· οὔτε γὰρ φόροι | Ἥκουσιν, οὔτ' ἐκ τῶν πόλεων οἱ ξύμμαχοι· | Ἀλλ' ἐσμὲν αὐτοὶ (cives) νῦν γε περιεπτισμένοι. | Τοὺς γὰρ μετοίκους ἄχυρα τῶν ἀστῶν λέγω. Agebatur nempe illud Acharnn. drama *Dionysiorum* s. *Liberalium* κατ' ἀγροὺς dictorum tempore autumnali, non autem verno *Dionysiorum* ἐν ἄστει, quo Atheniensium socii soliti tum Athenas confluere, et annua, quæ iis pendere tenebantur, tributa deferre. Unde αὐτοὶ ibi respectu quum eorumdem sociorum, tum eorum qui agebant quidem Athenis, μετοίκων, sed haud minus a civibus erant distincti et eodem ferme loco, quo ξένοι habiti, ut de iis μετοίκοις haud unus occurrat, quum ad postrema hæc in Acharnn. verba, tum alibi in his fabulis dicendi locus. Quibus adde, de hoc voc. αὐτοὶ pro *civibus Athenn.*, Demosth. I. Philipp. p. 26. καὶ μετὰ ταῦτα ἐμβαίνειν τοὺς μετοίκους ἔδοξε καὶ τοὺς χωρὶς οἰκοῦν-

τας· εἶτ' αὐτοὺς πάλιν ἀντεμβιβάζειν. SPANH. Quæ Spanhemius hic adjecit, ut αὐτοὶ doceret etiam pro *civibus* dictum; usus loco Acharn. v. 503. ea hic prorsus aliena sunt, nec satis accurate dicta. SCHUTZ. In hoc versu [e vulg. lect.] deficit syllaba. Forte aliquis inserendam putet voculam ὦ, ut legatur, ὦ Σώκρατες: et sane Schol. lectionem istam clare agnoscit. Sed frustra. Nam præterquam quod adversus τὸ ἦθος peccat, apparet ex versu abhinc tertio, αὐτὸς σὺ κάλεσον etc. nondum tum Strepsiadem compellasse Socratem. Lego itaque: Αὐτός. τίς αὐτός; Σωκράτης. Τί; Σωκράτης. Nimirum τί hic est particula admirantis, ut ap. Lat. *quid*, vel *hem*. BENT. ὦ Σώκρατες. τὸ ὦ, quod Mss. nostri servant omnes, est insititium ad complendum versum. Nec est in edd. antiquis meis, estque alienum. Nam Strepsiades demum v. 122. alloquitur Socratem. Bent. corrigit: τί; Σωκράτης; Cur autem non ὁ Σωκράτης; ERN. ὦ Σώκρατες. Sic iv. codd. ut Kust. edidit. In prioribus editt. adverbium ὦ omissum erat. Est autem illud admirantis, non vocantis. Ut hic Socratem Comicus in corbe suspensum exhibet, sic Acharn. Euripidem in machina theatrali. BRUNCK. Articulus hic vehementer frigeret. Reizius probabat Bent. correctionem. Nam sane Brunck. fallitur in eo, quod hæc verba non vocantis, sed admirantis esse putat. Admirantis foret ὦ Ζεῦ, non ὦ Σώκρατες. Nihilo tamen minus retinendam existimavi librorum Mss. lectionem, quæ si recte intelligitur, egregiam in movendo risu vim habet. Etenim Strepsiades, Socratis nomine audito, pro ea, qua ardet, discendi cupiditate, illico hunc vocat. Socrates autem, superbi homo supercilii, et cælestia magis quam humana curans, animum non advertit, quid ἐφήμερος iste, quem dicit, strepat. Igitur Strepsiades reverentia ductus, metuit, ne ipsi nefas sit illum vocare, ob eamque rem discipulum id facere jubet. HERM. Hinc etiam Schutz. et Wiland. in verss. post hæc verba recte posuerunt lineolam, quæ spatium quoddam interjectum indicet. DIND. ὦ Σώκρατες A. 2. B. PORS. ὦ Σώκ. sex. DOBR.

221. αὐτός μοι Dorv. PORS.

222. Quoniam nunc magister adest, discipulus, cui antea multum erat otii ad nugandum, se occupatum fingit. WILAND.

223. Constituitur hic vulgo tertiæ scenæ actus primi initium. Verba ὦ Σώκρ. extra versum sunt posita. DIND. ὦ Σώκρατες lin. rub. transversa damn. 3. DOBR.

224. ὦ 'φήμερε. *O homo*, quasi Socrates ipse non sit homo; duplici sensu: vel quia res humanas contemnat scilicet, *ut nec humana videatur sorte creatus*, sed deus aliquis: hinc etiam per machinam, ut dii solent, in tragœdiis, apparebat, sed ridicule in corbe pensili. Alexis ap. Athen. vi. εἶτ' ἐς νέωτά φησι γράψειν κρεμαμένους· καὶ θᾶττον ἀποπέμψουσι τοὺς ὠνουμένους, ἀπὸ μηχανῆς πωλοῦντες ὥσπερ οἱ θεοί· *deinde proxime sequenti anno dicit se legem laturum, ut* (piscatores) *pendentes vendant: et sic citius dimittent emtores suos, si e machina, tamquam dii, vendant;* quia machina subito apparere solet. Vel quia Sileno similior videatur, quam homini, utpote calvus et simius; quare et in Symposio Platonis adolescentulus aliquis in eum jocatur et turpiorem dicit Silenis. Itaque Comicus facit eum loquentem talibus verbis, qualibus Pindarus fecit loquentem Silenum, cujus hæc sunt verba ap. Schol. ὦ τάλας ἐφήμερε, νήπιε, βαδίζεις χρήματά μοι κομπεύων. Homines ἐφημέρους vocat Æschylus substantive Prom. 82. θεῶν γέρα συλῶν ἐφημέροισι προστίθει, et v. 253. et v. 944. Euripides Orest. 973. v. not. ad Avv. 688. BERG.

226. Quæ hic Socrati affinguntur, de aliis sophistis, quos sub persona Socratis universos irridet Comicus, vera sunt: at ille, ut ait Cicero Acad. I. a rebus occultis et ab ipsa natura involutis avocavit philosophiam et ad vitam communem adduxit, ut de virtutibus et vitiis, omninoque de bonis rebus et malis quæreret. Cælestia autem vel procul esse a nostra cognitione censebat, vel, si maxime cognita essent, nihil tamen ad bene vivendum. BRUNCK. Non Socrates, sed Sophistæ multi, quos universos sub persona Socratis irridet comicus, negarunt aut spreverunt deos. Senex implorat fidem et disciplinam Socratis, per aerem incedere visi; hic, spretis diis vulgaribus, initiationis facit initium. HARL. Ἀεροβατῶ κ. τ. λ. Hieronymus in epist. Pauli ad Titum c. 2. (ubi verba illa apostoli explicat, μηδείς σοῦ περιφρονείτω) locum hunc Arist. non solum citat, sed etiam sic Latine reddit: *scando per aerem, et pluris me esse novi quam Solem.* Sed non videtur Patrum suæ ætatis facile doctissimus veram Comici mentem et vim voc. περιφρονῶ satis perspexisse. Duplex enim verbo illi, (ut et Schol. recte monuit) hic inest significatio, aperta et latens. Aperta est ea, quæ convenit personæ loquenti, i. e. Socrati, secundum quam nimirum philosophus ille dicit, *per aerem incedo et solem accurate contemplor.* Latens est ea, quæ ex mente poëtæ, risum ex ambiguitate vocum aucupantis, subintelligenda est: secundum quam scilicet Socrates dicere videtur, *per aerem incedo*

et Solem despicio vel *contemno*: quo sensu Strepsiades verba philosophi illius accipit, ut ex v. sequ. patet, in quo τὸ ὑπερφρονεῖν ponitur ἐκ παραλλήλου τῷ περιφρονεῖν. Sed omnem joci elegantiam perire necesse est in quavis alia lingua, quæ eamdem voc. ambiguitatem servare non potest. Cæterum non video, verbum περιφρονῶ ab aliis Græcis auctoribus usurpari priori significatione, quam proinde poëta noster comica quadam licentia ei affinxisse videtur, ut nimirum ambiguitate sensus, prout diximus, ludere posset. Kust. Ad h. l. respexit omnino in Prometheo Lucianus iis verbis, quæ ad v. 145. adtulit jam Kust. Usum vero minus usitatum verbi περιφρονῶ pro *contemplari* adhibuit rursus Comicus in hac fab. 731. κατὰ μικρὸν περιφρόνει τὰ πράγματα. Ap. Hesych. vero περίφρων, σωφρονέστατος, item συνετώτατος· quæ vox alioquin, solita verbi περιφρονεῖν significatione pro *contemtoribus* usurpatur Æsch. Suppl. 765. περίφρονες δὲ θεῶν, ubi vett. Critici, περίφρονες, ἀντὶ τοῦ ὑπέρφρονες. ὑπερφρονεῖς vero a Strepsiade dicitur hic in seq. versu eodem sensu, quo περιφρονεῖν τὸν Ἥλιον dixerat Socrates; nempe τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς, *deos despicis*. Spanh. Hunc versum sarcastice infra repetit Strepsiades 1486. Berg. Suid. v. ἀεροβατῶ. Pors.

227. Citat locum hunc Thom. Mag. v. Ὑπερορῶ et Eustath. ad Il. Λ. p. 843. ed. Rom. Ἔπειτα autem h. l. notat *itane:* de qua voc. significatione plura diximus ad Plut. 79. Kust. ἔπειτ᾽. *Enimvero*, Attice, ut in v. 1230. non aliter ac εἶτα, v. 1195. de quo v. Kust. ad Plut. 77. ἀπὸ ταροῦ Ja. b. Ern. ταροῦ 4. 5. Dobr.

228. Scholiastes verba hæc Socrati tribuere videtur. Nam secundum ejus interpretationem personæ Strepsiadis minime conveniunt. Sed vellem idem magister nos docuisset, quid statuendum sit de vocula εἴπερ, quæ obscuritate et difficultate non caret. Quodsi modo dicta verba, secundum codd. hodiernorum fidem, Strepsiadi adsignanda sunt, (uti illi satis commode adsignari possunt) locum hunc per ellipsin sententiæ ita intelligendum puto, ac si Strepsiades diceret: ἀλλ᾽ οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς (sc. ὑπερφρονεῖς τοὺς θεούς) εἴπερ ὑπερφρονεῖν δεῖ τοὺς θεούς. Kust. Sic glossa Ms. R. σ᾽ ἔξεστι περιφρ. τοὺς θεοὺς δηλονότι. Me part. εἴπερ non moveret: quæ cum ellipsi rursus est et v. 252. ubi glossa addit δυνατόν, quod et in altera ratione locum habet. Et Schol. editus hoc intellexit et h. l. Ego propterea non tribuam Socrati, quia τὸ περιφρονεῖν, quærere res divinas, non est ἀδύνατον. Itaque et Schol. permutat cum διαγνῶναι. γὰρ refertur ad negationem respondentis Socratis, quæ intelligitur. Ern. Leg. ἀλλ᾽ οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς. Socr. οὐ γὰρ εἴπερ ἄν ποτε, *non enim, si unquam, invenero*. Vel pro εἴπερ poterit legi οὐ γάρ, sic ut primum οὐ γὰρ sit pro *nequaquam*, *nullo modo* ὑπερφρονῶ τοὺς θεοὺς ἀπὸ τῆς γῆς, ἀλλ᾽ ἀπὸ τοῦ ταῤῥοῦ. Reisk. Strepsiadis sermonem abrumpit Socrates: dicturus erat ille εἴπερ ἔξεστι περιφρονεῖν τοὺς θεοὺς δηλονότι. Sic sententiam supplet Scholion Ms. in membr. Brunck. Subintelligitur: εἰ δεῖ ὑπερφρονεῖν. Ut in Ran. 74. τοῦτό γάρ τοι καὶ μόνον ἔτ᾽ ἐστὶ λοιπὸν ἀγαθόν, εἰ καὶ τοῦτ᾽ ἄρα. Nam ibi manifeste subauditur ἐστιν ἀγαθόν. Sic Lucian. de conscr. historia φορτικὸν δοκεῖ μοι — τὸ εἰπεῖν· ὡς ἐξαίρετον τοῦτο ἔχει ὁ ἡμέτερος ἄρχων, οὗ γε τὰς πράξεις καὶ φιλόσοφοι ἤδη συγγράφειν ἀξιοῦσι· τὸ γὰρ τοιοῦτον, εἴπερ ἄρα, ἡμῖν ἔδει καταλιπεῖν λογίζεσθαι, ἢ αὐτὸν εἰπεῖν. Berg. Rusticus pervertit id, quod Socrates dixerat. Ille se *contemplari* solem affirmaverat, hic intelligit *contemnere*. Schutz. Οὐ γὰρ ἂν ἐξεῦρον et 232. οὐκ ἂν ποθ᾽ εὗρον vertendum est *numquam possem indagare*. Nam ἂν cum aor. sec. junctum reddi debet per imperfectum conjunctivi. v. Hoogev. de part. l. Gr. t. i. p. 79. 7. et not. meam ad Callim. h. in Cer. 27. in Anthol. Gr. poët. Harl. τῆς punctis damn. a corr. 2. Dobr. εἴπερ Cod. Ar. Id.

229. ἐξεῦρον ὀρθῶς τὰ μετέωρα. Unde non φροντιστὰς sed insuper μετεωρολέσχας s. *vanos sublimium rerum disceptatores* hic a Comico appellari, tangit in dicto Prometheo Lucianus t. i. p. 17. ed. Amst. Immo unde μετεωροφροντισταὶ de Socrate et ejus discipulis supra dicuntur v. 102. Ac Socrates nominatim τά τε μετέωρα φροντιστὴς ap. Platonem in ejus Apol. qua de re jam ante ad v. 94. et ap. Xenoph. in Symp. c. 6. τῶν μετεώρων φροντιστής. Alibi vero ἄνδρας μετεωροφένακας v. 332. et v. 359. μετεωροσοφιστῶν de iis in hoc dramate dicitur. Spanh.

231. C. καμίξας pro καμμίξας vel per compendium pro καταμ. τὸν ὅμοιον ἀέρα pertinet ad opinionem Ionicorum de anima, quam inde ab Anaximene dicebant ἀεροειδῆ, auctore Plut. de plac. phil. iv. 3. Ern. Imo pertinet eo, quod ita subtilis et tenuis sit meditatio, ut aëri similis habeatur. Dind. εἰς A. 2. B. Dorv. Pors. εἰ δ᾽ ἂν χ. Ern. (1753.) edidit εἰ δ᾽ ἂν χ. et in Not. e cod. L. adfert ὤν, quod tamen, monente etiam Herm. est in aliis edd. omnibus. Nec e Mss. ἂν memoratur. Dind.

233. οὐ γὰρ ἀλλ᾽. C. οὐ γὰρ ἂν ἀλλ᾽ salvo quidem versu, sed non e forma At-

tica. v. Ran. 192. Eccl. 386. add. Bentl. ad Callim. fr. 92. et Jens. ad Luc. t. i. p. 595. qui tamen fallitur divisim legendum quum putat. Ern. Schol. hic dicit pro καὶ γὰρ poni Attice. Berg. πόθεν Dorv. Pors.

234. Suid. ἀεροβατῶ. Pors.

235. πάσχει δὲ ταυτὸ τοῦτο, i. e. *eadem prorsus natura est cardami*. [Aristophanes alludit ad consuetudinem Socratis decreta sua exemplis vitæ communis illustrandi. Wiland.] Hoc enim sensu τὸ πάσχειν apud Atticos interdum adhiberi et alibi monuimus. Schol. dicit τὸ πάσχειν hic adhiberi pro ποιεῖν, quod eodem redit. Sive enim dicam, *nasturtium hoc facere solet*; sive, *hæc nasturtii natura est*; sensus idem est. Cæteroqui verum est, τὸ πάσχειν apud Atticos interdum poni pro πράττειν vel ποιεῖν, ut apud nostrum Plut. 603. τί πάθω; *quid faciam?* Vesp. 1008. τοῦτο γὰρ σκαιῶν θεατῶν ἐστι πάσχειν. *Hoc enim inepti et imperiti spectatores facere solent.* Atticismum hunc expressit Horatius, venerum Græcarum amantissimus poëta, i. Od. 3. *Audax omnia perpeti* gens humana ruit per vetitum nefas, i. e. *audax* omnia *facere* vel *aggredi* vel *tentare*. Uti autem πάσχειν pro πράττειν vel ποιεῖν, sic contra πράττειν pro πάσχειν apud Græcos interdum ponitur, qua de re vid. ad Plut. 485. Kust. Ad usum Atticis familiarem verbi πάσχω pro ποιῶ vel πράττω addi possunt duo alia ap. hunc Comicum loca, Eqq. 187. οἷον πέπονθας ἀγαθὸν εἰς τὰ πράγματα, et 512. Οὐχ ὑπ' ἀνοίας τοῦτο πεπονθὼς διατρίβειν. Sic Eurip. Hec. 614. τί γὰρ πάθω; *quid enim agam?* Καρδάμων vero, seu *nasturtii*, quod ea natura hic dicitur, ut terræ humorem et ita vicinarum plantarum sibi adtrahat, inde fit, quod *nasturtium* peculiarem vim exsiccandi omniumque humorem superfluum tollendi habere crederetur. Unde etiam Persis familiarem fuisse *nasturtii* usum, e Xenoph. Cicer. Strab. viderunt jam alii, qui de hac planta egerunt viri docti, atque inde, quod urinam, sputa et emunctiones narium illud comprimeret, quæ singula a Persis turpia ducebantur, ut id a Xenoph. Cyrop. I. et inde a Suida traditur. Quo spectat etiam, qui viros eruditos fugit, Comici locus Thesm. 622. ss. Κλ. πολύν γε χρόνον οὐρεῖς σύ. Μνη. νὴ Δί', ὦ μέλε, Στραγγουριῶ γάρ· ἐχθὲς ἔφαγον κάρδαμα. Κλ. Τί καρδαμίζεις; Illud vero ἔφαγον κάρδαμα ibi dictum, juxta receptum ap. Grr. proverbium, ἔσθιε κάρδαμον, de quo Parœmiographi. Mitto alium hujus voc. usum apud hunc Comicum Vesp. 453. βλεπόντων κάρδαμα de iis, qui *acerba* vel *aspera* vident, et Conc. 291. βλέπων ὑπότριμμα, juxta Tan. Fabrum, *acerbe tuens*: sed de quibus id genus, quæ in his Comici fabulis sunt obviæ, locutionibus, dicetur infra ad v. 1158. Spanh. τοῦτ' αὐτὸ L. non bene. Ern.

236. Τί φῄς; Non patitur versus, qui hoc sublato rectus est, quod est a glossa interlineari. Ern. Immo hoc inter versus ἐπιφώνημα adjectum est. Herm. Pervertit rustici stupor etiam hic dicta Socratis. Dind.

238. κατάβηθι cod. Elb. ὡς ἐμὲ pro ὡς πρὸς ἐμέ. de qua loquendi ratione infra disseremus. Harl. ὡς ἐμέ. L. ἐμ' male. De forma ὡς ἐμὲ v. ad Xenoph. M. S. ii. 7. Ern.

239. μ' ἐκδιδάξῃς. L. με διδάξῃς, ut v. 215. Ern. Ita etiam Rav. et Borg. atque Elb. et Bav. Herm. Lege ἕνεκ'. Bent. με διδάξῃς 1. 3. 4. 5. et primo 6. sed hic statim fecit μ' ἐκ. quod 2. ab initio. εἵνεκ' 5. Dobr. με δ. Cod. Ar. Id. ὧν περ ἕνεκ'. Reisig. ἵνα με διδ. A. B. Dorv. Pors. His dictis Socrates e corbe descendit. Schutz.

240. ἦλθες δὲ κατὰ τί; Similiter Pac. 192. ἥκεις δὲ κατὰ τί; et Av. 917. ἀτὰρ ὦ ποιητὰ κατὰ τί δεῦρ' ἀνεφθάρης; Scholiastes etiam monet, ita locutum esse Comicum in Pace, nempe 191. Berg.

241. χρήστης ap. Græcos tam significat fœneratorem, quam eum, qui pecuniam fœnori ab alio accipit. H. l. designat fœneratorem, ut præter Scholiastem et ex eo Suidam monuerunt etiam Harpocr. V. Χρῆσται Thom. Mag. V. Χρήστης et Eustath. Od. M. p. 1729. 43. ed. Rom. Kust. τε καὶ δ. Dorv. Pors. τε καὶ δ. 2. Dobr.

242. Ἄγομαι κ. τ. λ. i. e. *bona mea diripiuntur et pignori capiuntur a creditoribus*. Frischlinus non recte hæc Latine reddidit. Kust. Euripides Troad. 1310. ἀγόμεσθα, φερόμεσθα. Demosthenes de Syntaxi τοὺς μὲν συμμάχους ἄγωσι καὶ φέρωσι, τοὺς δὲ πολεμίους μηδὲ ὁρῶσιν. Idem contra Timocr. καταθέων (incursiones faciens) καὶ ἄγων καὶ φέρων ὑμᾶς. Ita usurpant et Latini hanc proverbialem formulam, pro *vexare*, *populari*. v. Gellium N. A. ii. 6. Berg. ἐνεχυράζομαι. Bene ac melius, quam Latinus interpres, eadem explicat Schol. ut nempe ἐνεχυράζεσθαι non sit *oppignerare*, sed *oppignerari*. vid. quæ ad v. 55. notavimus. Spanh. Hesychius ἄγειν καὶ φέρειν, τὸ λῃστεύειν καὶ ἁρπάζειν. conf. Demosthen. or. de corona c. 67. p. m. 464. in primis J. Fr. Gronov. lib. iii. Observation. cap. 22. Harl. Citat Eustath. ad Iliad. A. p. 57. Pors.

243. πόθεν δ' ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαθες γενόμενος; Frischlinus: *At obæratus*

quum esses, te ipsum quomodo ignorasti? Inepte; sensus enim est, *At qui non animadvertisti* (vel, *quomodo te latere potuit*) *te fieri obæratum?* Kust. In Pac. 32. ἕως λάθῃς σαυτὸν διαῤῥαγείς. Ælianus Epist. 13. μηδέ σε ὁ θυμὸς εἰς λήθην προαγέτω· μὴ καὶ μανεὶς σεαυτὸν λάθῃς. Quod si quis ejusmodi orationes invertat, idem erit sensus hoc modo: πῶς σεαυτὸν λαθὼν γέγονας ὑπόχρεως; ἕως λαθὼν σεαυτὸν διαῤῥαγῇς· μὴ λαθὼν σεαυτὸν μανῇς. Ita Ælian. V. H. i. 7. ὅταν αὐτοὺς λαθόντες (imprudentes) ὑοσκυάμου φάγωσι. Berg. De hoc Atticismo, quem Bergl. bene expressit in versione, *quomodo non animadvertisti te obæratum factum?* vid. ad Juliani Cæs. p. 166. a me notata. Harl. δ' om. A. B. γενόμενος ἔλαθες Dorv. Pors.

244. Ex allusione ad γαγγραίνας et φαγεδαίνας facta pendent omnes Aristoph. argutiæ in h. l., de qua re nihil videtur suspicatus Scholiastes, ut fortassis nec editores ipsi: νόσος ἔμ' ἐπέτριψεν ἱππική, δεινὴ φαγεῖν. Vel quod aures musicæ facile prætulerint: Νόσος ἐπέτριψ' ἔμ' ἱππική, δεινὴ φαγεῖν. Wakefield.

245. Τὸν ἕτερον τ. σ. λ. Inferiorem nempe sermonem, s. causæ injustæ patrocinium, quod superiorem s. causæ justæ defensionem vinceret, de quo supra Comicus 114. et nos ibidem. Spanh.

246. μισθὸν ὅντιν' ἂν πράττῃ μ'. Apud Xenoph. Mem. i. c. 6. § 11. aliquis ad Socratem dicit, οὐδένα γοῦν τῆς συνουσίας ἀργύριον πράττῃ. De eodem ibid. i. 2. 5. τοὺς δ' ἑαυτοῦ ἐπιθυμοῦντας οὐκ ἐπράττετο χρήματα. V. Ran. 569. Machon ap. Athen. xiii. p. 581. ἐπυνθάνετο μίσθωμα πράσσεται πόσον. Ranis 563. Berg.

247. ὀμοῦμαι σοι καταθήσειν. Sic infra 1208. ἀποδώσειν γ' ἐπώμνυς τοὺς θεούς. Berg. Sic et Thucyd. i. 27. Demosth. c. Midiam p. 40. ed. Taylor. Ern. Suid. agnoscit ὀμῇ in voce ea, sed ὀμεῖ Atticum est. v. Schol. Plut. 40. Duck.

248. ὀμεῖ. Attice pro ὀμόσεις. v. Mœr. p. 276. et schol. ad Plutum, 40. Male autem arguitur Socrates, mercedem postulasse. v. Xenoph. Mem. Socr. i. 11. 7. Platon. Apol. 24. C. et alibi. Sophistæ, in quorum classe aut societate Socratem fuisse, populus facile ad credendum adduci potuit, exegerunt mercedem, suamque sapientiam pro pecunia quasi vendiderunt. v. Xenoph. Sympos. i. 6. Platon. Menon. p. 371. sqq. vol. iv. ed. Bipont. ὀμῇ codd. Elb. et Bavar. Harl. πρῶτον μὲν γὰρ Suid. ed. νόμισμα, sed πρ. γὰρ θ. om. Ms. θεὸν Dorv. pro θεοὶ opinor. Pors. θεοῖς Reisig.

249. *νόμισμα, numus*, et aliud, quodcumque *lege receptum est*. [Νόμισμα h. l. esse νόμιμον ἔθος, existimat Leopard. xvii. Emendd. c. 15. Sed hæc sunt obscura. Duck.] Itaque bifariam potest accipi: vel, *nos numos non habemus, quibus impressa sit dei alicujus imago*; vel, *nos nullos statuimus deos*: ut atheum se prodat Socrates, nam illo se crimine quam maxime oneraverat. Berg. Quam calumniam pridem ante Socrati impactam, quasi peregrinos et ignotos Atheniensibus, non vero patrios urbis deos coleret, haud omisit in ejus accusatione Melitus; quamque adfert ac diluit in Apol. Socrates ap. Plat. p. 26. θεοὺς διδάσκοντα μὴ νομίζειν, οὓς ἡ πόλις νομίζει, ἕτερα δὲ δαιμόνια καινά. Unde illud Comici, ἡμῖν νόμισμ' de diis, quorum cultus Athenis erat legibus et statutis inductus. Quam calumniam ab illo quoque amolitur Xenophon Mem. i. 2. 64. Spanh. Sic Euripides, qui philosophus etiam erat et insuper poëta bonus, in Ran. ait v. 889. ἕτεροι γάρ εἰσιν, οἷσιν εὔχομαι, θεοί. Philosophorum de diis opiniones exagitat Comicus, absque ullo religionis studio. Nam et ipse deos passim in fabulis suis irridet. Qui autem deos ita ridicule traduxit, ægre ferre non potuit, si quis eos nihil esse doceret. Quod autem Socrates ait νόμισμα, id alio sensu accipit Strepsiades, nimirum pro *numo*. Brunck. νόμισμα. H. l. *quod lege receptum est*. Senex vero intelligit *nummum*. An scripserat poëta ὑμῶν, *primum dii vestri*, quos vos colitis, nobis *non sunt lege recepti*, a nobis non agnoscuntur? et interpres quidam adscripserat ἡμῖν, quod postea in textum venit, extrusa vetere lectione. Nam Socrates interrogaverat ποίους θεοὺς, exclusis diis popularibus, quod ad invidiam et irrisionem philosophorum, præcipue Socratis, plene dictum est a poëta, et conf. vers. 251 sq. Harl. τῷ δ' ἄρ' cum Brunck. dedit Inv., sine codd. pro vulg. τῷ γὰρ — quod recte Schutz. et Herm. restituerunt. V. ad v. 191. Dind. ὀμνεῖτ'. Cod. Elb. Harl. ἔνεστιν. Dorv. Pors. ἢ. R. omittit male et adjungit ἢ versui seq. in principio. Ern. V. ad v. 192. Herm. ὄμνυτε l. ἢ σ. 3. 5. σιδαρ. 2. (η m. pr. pro v. l. vel emend.) Dobr.

250. σιδαρέοισι pro σιδηρέοισι, Dorice. Plato Comicus ap. Schol. χαλεπῶς ἂν οἰκήσαιμεν ἐν Βυζαντίοις, ὅπου σιδαρέοισι νομίσμασι χρῶνται. Berg. Respicit Comicus ad ferreos numos, quibus olim Byzantii usi fuerunt, ut præter vet. Schol. recte etiam monuit Hesychius, v. Σιδάρεοι, ubi sic dicit: Σιδάρεοι. Παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Νεφέλαις, σιδάρεοι θεοί, ὡς ἐν Βυζαντίῳ·

ἔτι εἰσὶν ἐν τῷ λεπτῷ νομίσματι, ᾧ σιδηρῷ καὶ ἐλαχίστῳ ἐχρῶντο Βυζάντιοι. Ejusdem rei mentionem etiam facit Pollux ix. 78. ubi vid. intpp. KUST. De ferreis hisce *Byzantiorum nummis* quæ ad hunc et corruptum antea Pollucis de iis locum ix. 6. 78. ex optimo cod. Vossiano pridem ad oram hujus ap. Comicum loci emendata notaveram, occuparunt jam in nupera et præclara Pollucis editione quum Kuhnius ex eodem præstantissimo codice, tum qui singulari diligentia nec vulgari eruditione bonam illius operis partem illustravit, Tib. Hemsterhusius. Numum vero horum Byzantiorum, sed non ferreum, quod attinet, quem ibidem e cimeliis i. de Wilde profert vir eruditissimus, et ad cujus explicationem me humaniter itidem compellat, ea opportuniori forte loco defungemur: etsi ingenue fatear, nihil adhuc melius eam in rem occurrisse iis, quæ ibidem obiter tangit vir eximius. Addam hic obiter, quæ sub finem Orat. adv. Timocr. tangit Demosthenes: multas esse civitates, quæ aperte argento utantur, quod sit ære et plumbo contemperatum. SPANH. L. ἅτ' ut infra 344. ERN.

252. καὶ νὴ δ. 6. DOBR.

253. νεφέλαις Cod. Elb. HARL. ἐς B. PORS. L. συγγενέσθαι ERN. Male Brunckius εἰς in ἐς mutavit. REISIG.

254. ταῖς ἡμετέραις δαίμοσι. Inde Nubes Socratis et ejus discipulorum deæ hic dicuntur, ut inanis omnino et sollicita eorum contemplatio sugilletur, quod scilicet, qui sublimia tantum ac cœlestia se contemplando adsequi profiteantur, tantum *nubes et inania captent:* quibus proinde pauca illa ac trita poëtæ lyrici verba commentarii ferme vicem fœnerantur. Quomodo etiam per νεφέλας juxta et per καπνούς, σκιάς, *nubes, fumos, umbras, res nihili* a Græcis dici observant hic Scholia. Ita hasce duas postremas voces pro *re nauci* conjungi a Sophocle videas Antig. 1184. ἀλλ' ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς οὐκ ἂν πριαίμην. Huc autem referas, quod infra Socrates, ubi hæ Nubes quales essent deæ et quæ earum vis, Strepsiadi indicassent, ille continuo v. 319. regerit, quod, ex quo Socratem ea de re loquentem audiverit, animus ipsius καὶ λεπτολογεῖν ἤδη ζητεῖ καὶ περὶ καπνοῦ στενολεσχεῖν. SPANH. ἐμετέραις Cod. Elb. HARL. ἡμετέραις Dorv. PORS. δαίμοσι R. ERN.

255. σκίμποδα per *grabatum* s. *lectulum*, uti quoque Hesych. et in quo non quidem κατακλίνεσθαι s. *accumbere*, sed καθῆσθαι *sedere*, opportune hic a Comico dicitur. Quam in rem similis exstat ap. Athen. de σκιμποδίῳ de exiguo id genus grabato locus l. iv. p. 340., ubi in Epiclis, solemni apud Lacedæmonios festo, tradit esse qui doceat, ubi δεῖ πρῶτον κατακλίνεσθαι ἢ δεύτερον ἢ ἐπὶ τοῦ σκιμποδίου καθῆσθαι, *aut in lectulo* (ad mensam nempe) *sedere*. Sicut vero a Socrate jubetur h. l. Strepsiades in grabato id genus sedens exspectare, quomodo sit cum duabus Nubibus in colloquium venturus, ita infra Socrates eum jubet ibi non *sedere* sed *accumbere*, v. 590. ἀλλὰ κατακλινεὶς δευρί· ita similiter in Vespis 1208. κατακλινεὶς προσμάνθανε. Mos erat alioquin veterum, doctrinarum studiis incumbentium, cruribus librum imponendi, de quo agit Galenus de usu part. l. iii. c. 11. n. 122. SPANH.

257. ἐπὶ τὸν στ. Dorv. PORS.

258. Oratio est perturbatior ad exprimendum metum. Ordo est ὅπως μή με, ὥσπερ τ. 'Α. θύσετε. ERN. τὸν 'Αθάμαντα. Respicit ad Sophoclis Athamantem, qui in dramate cognomine introductus fuerat *coronatus* a poëta, quum deberet immolari, ex responso Apollinis, quia Phrixum filium, instigatus ab ejus noverca, voluerat occidere. Hæc ex Schol. ad h. l. et ex Herodoto in Polymnia. Sic etiam Demonactem philosophum Lucianus in ejus vita dicit *coronatum* prodiisse in concionem Athenn., et se tamquam victimam dedisse immolandum, quum inique esset impietatis accusatus, ubi eum hæc verba dixisse refert: ἄνδρες 'Αθηναῖοι, ἐμὲ μὲν ὁρῶντες ἐστεφανωμένον, ὑμεῖς ἤδη κἀμὲ καταθύσατε· τὸ γὰρ πρότερον οὐκ ἐκαλλιερήσατε. Intelligit autem Socratis mortem ab Athenn. interfecti. Lucretius i. de Iphigenia mactanda: Cui simul infula virgineos circumdata comtus Ex utraque pari parte malarum profusa est: Et mœstum simul ante aras adstare parentum Sensit. Et apud Virg. ii. Æn. Sinon itidem immolandus dicit: Jamque dies infanda aderat: mihi sacra parari Et salsæ fruges et circum tempora vittæ. BERG. Allusio est in hoc versu ad Sophoclis *Athamantem coronatum,* quo in dramate introducebatur Athamas caput corona redimitus, aræque admovebatur Jovis, ut immolaretur, Phryxoque, qui mortuus esse credebatur, pœnas lueret; at interventu Herculis nuntiantis Phryxum vivere et apud Colchos esse, liberabatur. BRUNCK. θύσητε cod. Bavar. at esset solœcismus ὅπως μὴ cum aor. i. conjunct. v. Dawes Misc. crit. p. 227. coll. p. 459. HARL. με om. A. B. PORS. με om. 4. 256-92. ex alius supplemento habet 3. θύσητε 1. 5. DOBR.

259. πάντα ταῦτα. L. ταῦτα πάντα. Vereor ne Aristophanes scripserit πάντας ταῦτα. Nam πάντα sane, meo sensu, hic friget. ERN. ταῦτα πάντα etiam Inv.

editio habet, nihil tamen monito lectore. Ernestii conjectura sane peracuta est, eademque et Reizii fuit et Schutzii sententia, qui id ipsum in versione expressit. Verum tamen nihil in vulgata lectione mutandum videtur. Nam non solum satis est, Socratem τοὺς τελουμένους ταῦτα ποιοῦμεν, respondere, sed egregia etiam vis ad deridendum philosophum in verbis πάντα ταῦτα inest. Spectant hæc verba ad illa, quæ ante commemoraverat, ἱερὸν σκίμποδα et στέφανον. Quibus quum deinde addit, hæc omnia perpeti oportere eos qui initientur, insigne quoddam momentum magnamque vim his nugis tribuit, quasi nulla earum sine magno detrimento omitti possit. HERM. ταῦτα πάντα Cod. Elb. HARL. ταῦτα πάντα B. Dorv. οὐκ om. Dorv. PORS. A small change appears necessary: οὔκ· ἀλλὰ πάντας ταῦτα τοὺς τελουμένους ἡμεῖς ποιοῦμεν. It was not so proper, for the encouragement of Strepsiades, to say that *all* those ceremonies were performed upon novices, as that *all novices* were initiated in the same manner as himself. JOHN SEAGER. ταῦτα πάντα 3. 4. 5. DOBR.

260. ποοῦμεν A. B. ποιῶμεν Dorv. PORS. ἡμεῖς Cod. Ar. DOBR.

261. τρίμμα κ. τ. λ. Sic Avv. 432. τρίμμα, παιπάλημ' ὅλον, *rabula, pollen totum:* ac hujus fab. v. 446. περίτριμμα δικῶν. SPANH. In Avv. 431. vocat hominem *callidum* πυκνότατον κίναδος—τρίμμα etc. Idem autem est τρίβων, de quo infra 867. In Rheso Eurip. 625. ad Ulyssem dicitur, τρίβων γὰρ εἶ τὰ κομψὰ καὶ νοεῖν σοφός. Apud Synesium epist. 120. ad eumdem Ulyssem dicitur paullo aliter: δριμύτατον μὲν ἀνθρώπων ἔοικας εἶναι καὶ ἐγκατατετριμμένον ἐν πράγμασιν, i. e. *veterator.* BERG. Schol. κυρίως ὁ σχιζόμενος κάλαμος κ. τ. λ. Intelligit, opinor, *calamum fissum* ad fistulam faciendam. Theocr. viii. Id. 23. ὅτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ Τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμός με διασχισθεὶς διέτμαξεν. v. Heins. c. 15. Lect. Theocr. Verba Schol. leguntur itidem ap. Suid. v. Κρόταλον. Παίπαλος idem exponit τραχύς, δυσκατάληπτος, *acer, invictus dicendo.* DUCK. κρόταλον. Proprie *crepitaculum.* Hic autem ponitur pro homine loquace, et multum quasi tinniente inanique verborum soni pleno, et per consequentiam, pro homine fallace et callido. Tales enim homines verbis abundare solent linguamque habere volubilem. Hoc sensu vox illa etiam accipitur ap. Eurip. Cycl. 104. Οἶδ' ἄνδρα κρόταλον, δριμὺ Σισύφου γένος. Ejusdem significationis est κρότημα apud eumd. Eurip. Rhes. 498. ἔστι δ' αἱμυλώτατον Κρότημ' (fraude instructissimum crepitaculum) Ὀδυσσεύς. Pari metaphora Juvenalis Sat. vi. 441. feminas loquaces et verbosas comparat cum pelvibus et tintinnabulis, quæ pulsantur: *Tot pariter pelves, tot tintinnabula dicas Pulsari.* Huc etiam pertinet proverbium, Δωδωναῖον χαλκεῖον, *Dodonæum æs,* de quo vide Erasmum et alios. KUST. Addam eamdem vocem in hac fabula eodemque sensu repeti v. 447. Citatur vero hic locus ab Eustathio ad Iliad. Ψ. p. 1337. λέγειν γενήσῃ τρίμμα, κρόταλον. SPANH. Ulyssem κρόταλον dicit Cyclops ap. Eurip. Cycl. 104. Idem Ulysses κρότημα dicitur Rhes. Eurip. 499. Ita vox κροῦσις usurpatur de *fallacia* infra 317. et κρουσιδημῶν qui *plebem decipit,* Eqq. 855. BERG. τρίμμα *tritus,* h. e. *callidus,* (conf. Aves v. 431) κρόταλον proprie *crepitaculum,* tum, homo nimium tinniens, tamquam cymbalum, quod levi impulsu sonitum ingentem edit, i. e. *homo agilis, versutus, vafer, fallax.* conf. Valckenar. ad Theocrit. Adon. 49. p. 357 sq. HARL. κρόταλον Cod. Ar. DOBR. γενήσει. L. C. 1. γενήσῃ. ERN. γενήσει 2. PORS. παιπάλη. Homer. Od. O. 416. Φοίνικες πολυπαίπαλοι, ubi Eustath. h. l. memorat. ERN.

262. Ἔχ' ἀτρέμας. Ita Attici, et infra 733. ἔχ' ἀτρέμα et Av. 1244. ἔχ' ἀτρέμας (promiscue enim postrema hæc vox ab iisdem Atticis dicta ἀτρέμας et ἀτρέμα) Acharn. 861. ἀτρέμας *quiete.* Apud Antiphont. vero Or. ix. p. 68. ἀτρέμα σὺν τοῖς θεωμένοις ἑστῶτα. Idem nempe ἔχ' ἀτρέμας vel ἀτρέμα quod ἔχ' ἥσυχος. Plut. 127. Adde Lucian. Contempl. p. 346. t. i. ἔχ' ἀτρέμας, *quietus esto.* SPANH. Brunckius γ' ἐμὲ edidit pro γέ με. HERM. ψεύσῃ Cod. Elb. HARL. ψεύσῃ C. ERN.

263. Loci hujus meminit Eustath. ad Il. E. p. 527. ed. Rom. KUST. παιπάλη. Cur se *pollinem* brevi *futurum* dicat hic Strepsiades, docebunt Scholia. Nota quæ ibi tangunt de usu voc. παίπαλα pro *locis asperis* ac *præruptis,* ut Callim. hymn. in Dian. 194. παίπαλα κρημνούς τε, *loca prærupta et scopulos,* de quo voc. et inde δυσπαίπαλα Æsch. Eumen. 390. ibidem egimus. Quibus obiter solum addam posteriorem hanc vocem exstare apud Nicandrum v. 145. et usurpari ab Archilocho ap. Hephæst. p. 50. καὶ βήσσας ὀρέων δυσπαιπάλους. SPANH. παιπάλη. Fies *pollen s. tenuissima farina,* i. e. *subtilissimus orator* s. λέγων τι παιπάλημα, ut Æschrion loquitur, cujus locum adducam ad Avv. 430. Dum autem hæc dicit, comminuit super Strepsiadis capite lapides friabiles, aut eum farina conspergit, ut victimæ solebant mola conspergi; nam et iste tam-

quam victima coronatus erat. Berg. Ita Berglerus e Scholiaste. Sed aliter hæc acceperunt veteres magistri. Glossa καταπαττόμενος ὑπὸ σοῦ ταῖς πληγαῖς διὰ τὰ μαθήματα, παιπάλη γενήσομαι. *Ita me pugnis comminues, ut facile pollen fiam.* Brunck. Vid. interpp. et Pierson. ad Mœr. p. 330. παττάλη Cod. Elb. Harl. L. C. καταπατώμενος Ern. -πατῶ. 1. 5. -πατό. 3. Dobr. Recte accepit Schol. ut Bergl. Male autem Auctor Glossæ a Brunckio editæ; nondum enim erat, cur sibi rusticus de verberibus metueret. Schutz.

264. Εὐφημεῖν χρή. Eqq. 1310. εὐφημεῖν χρὴ καὶ στόμα κλείειν. Berg. Socrates invocat Nubes, ut opem ferant et sint præsentes. De voc. εὐφημεῖν, *lingua favere*, v. ad Mœrin p. 160. Harl. Duo priora verba (εὐφ. χ.) leguntur itidem ab initio Eqq. Act. iv. sc. 1. *favere oportet et os occludere.* Quo sensu etiam hæc ad Strepsiadem a Socrate hic dici, docent quæ sequuntur in eodem versu: καὶ τῆς εὐχῆς ὑπακούειν, *ut adtente preces audiat*, quas ad Nubes deas facit ibidem Socrates. De qua harum vocum εὐφημεῖν, εὐφημία et εὔφημον στόμα apud Græcos auctores, Tragicos inprimis, solita significatione, nempe tam de indicto in sacris gentilium *religioso silentio* quam de *faustis acclamationibus*, quum aliunde, tum ex adductis hujus Comici versibus, egimus ad Callim. p. 58. Quibus adde Acharn. 236. εὐφημεῖτε, εὐφημεῖτε· σῖγα πᾶς. De *silentio* addendus Eumœris Ms. in dictionibus Att. εὐφήμει, Ἀττικῶς· σίγα, Ἑλληνικῶς καὶ κοινόν. De altera vero significatione Plato in Alcib. ii. p. 199. ubi ceu a deo Ammone dictum traditur βούλεσθαι αὐτῷ τὴν Λακεδαιμονίων εὐφημίαν εἶναι μᾶλλον, ἢ τὰ σύμπαντα τῶν Ἑλλήνων ἱερά. Spanh.

265. ἀμέτρητ' ἀήρ. Aërem et ætherem Socrates invocat tamquam Jovem. Hinc et Euripides, qui solebat Σωκράτει παρακαθήμενος λαλεῖν, ut cum Comico dicam ex Ran. 1532. alicubi dixit: ὁρᾷς τὸν ὑψοῦ τόνδ' ἄπειρον ἀέρα, καὶ γῆν πέριξ ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις, τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν. Quod ita vertitur ap. Cic. de N. D. ii. 25. 'vides sublime fusum immoderatum æthera, qui tenero terram circumjectu amplectitur? hunc summum habeto divum, hunc perhibeto Jovem.' Berg. Fragmentum hoc Euripidis est inter ea, quæ ex incertis tragœdiis petita sunt ed. Lips. t. ii. p. 480. ubi veterum scriptorum illud citantium loci afferuntur. Schutz. ἔχεις τὴν γῆν μετέωρον. Terram nempe in medio universi sitam undique cœlo et aëre circumfundi, neque terram opus habere, ut aëre, quem hic invocat Socrates, fulciatur, tradit disserens cum Socrate Simmias in Phædone p. 107. t. i. Adde Philosophum Aristot. de Cœlo ii. 13. Spanh. τὴν γῆν τὴν μ. 2. Pors.

266. βροντισηκ. Dorv. Pors. λαμπρότατός τ' α. σ. τε νεφ. θ. β. 6. Dobr.

267. δέσποιν' (sic) τ. φ. μετέωρον. Pors.

268. Quia Socrates invocabat Nubes, iste timens, ne compluatur, vestem conduplicatam imponit capiti. Berg. πτύξωμαι κ. τ. λ. Apud Suid. h. v. non recte in hoc versu legitur καταβραχῶ. Notat Thom. M. veteres simplex βρέχω de pluvia non dixisse, sed in compositis a perfecto passivo et omnibus temporibus inde formatis, etiam de pluvia dici. Salmas. ad Pall. Tertull. p. 400. laudans h. l. observat, Cynicos semper duplicatum gestasse pallium, ceteros per pluviam, ejus arcendæ causa. Duck. μήπωγε, μήπωγε, Cod. Elb. et Bav. uti quoque Schol. in Eld. Ald. et Junt. Harl. καταβραχῶ A. B.—εχθῶ Suid. Ms. πτύξωμαι. μήπωγε μήπωγε et πτύξομαι Dorv. Pors. C. καταβραχθῶ. de verbo v. Thom. M. Ern. μήπωγε pro μήπω 1. 4. 6. μήπω 2. m. pr. sed γε supr. a corr. -αχθῶ primo 4. 6. nunc εχθῶ 4. αχῶ 6. Dobr.

269. τὸ δὲ μή. Ellipsis, v. ad Plut. 593. Ita Ran. 747. τὸ δὲ μὴ πατάξαι σε. Berg. De ea forma v. Eustath. ad Odyss. p. 1542. qui interpretatur: ὡς κακόδαιμόν ἐστί μοι τό. melius, ὡς κακοδαίμων εἰμί, ὅτι μὴ ἦλθον. Ern. Hoc non est interpretari. Melius Eustathius: ne pileum quidem, inquit, me attulisse: id nimirum, puta, male factum. Herm. Loci hujus meminit Schol. supra ad Plut. 469. infra ad Vesp. 443. et ad Av. 7. itemque Eustath. ad Od. E. p. 1542, 42. ed. Rom. Cæterum metri gratia scribendum est, τὸ δὲ μηδὲ κυνῆν, ut habet Ms. Vat. Urb. Syllaba enim prima in κυνῆν brevis est. Kust. Repone metri gratia, τὸ δὲ μὴ κυνέην. Nam vox κυνῆ priorem corripit. Bent. Sed μηδὲ friget. Nam simplex negatio requiritur; et omnes Grammatici vett. commemorant h. l. sic, ut sit μὴ κυνῆν. Rectius Bent. μὴ κυνέην. Sic recitat locum Salmas. ad Tertull. p. 400. et favet Ms. Coisl. Ern. Grammatici, qui h. l. commemorant, exiguæ auctoritatis sunt, ut Eustath. h. l. qui adeo neglexit numeros, ut pro κακοδαίμονα, quod Scholiastæ tamen isti habent, ταπεινὸν scribere non dubitaret. Herm. κυνῆν. quale capitis tegmen, κρατὶ δὲ ἡλιοστερὴς κυνῆ, *latus pileus caput a sole protegens*, a Sophocle dicitur Œd. Col. 318. Spanh. κυνέην ob metrum scribi debuit. Vulgo κυνῆν, corruptis numeris. Prima hujus nominis syllaba semper corripitur, V. Lysistr.

751. 754. 757. BRUNCK. Reizius dubitabat, utrum Bentleii correctionem, quam Br. etiam [cumque eo Inv. DIND.] sequutus est, an lectionem libri Vat. probaret. Hanc ego præferendam ratus sum. Nam, quantum equidem meminerim, forma κυνέη nusquam ap. Arist. invenitur, sed semper Attica, κυνῆ. Μηδὲ autem tantum abest, ut frigere arbitrer, ut potius elegantius dictum putem. Nam quis nescit, quum repente in aliquod discrimen incidimus, ita rerum omnium rationem commutatam videri, quasi, quæ eventura essent, prævideri potuissent. Sic deinde quum alia nos neglexisse, tum ne hoc aut illud quidem curasse conquerimur. Ita hic Strepsiades, quasi aliquid tamen in hunc casum afferendum fuerit, pessime, inquit, factum, quod ne pileum quidem meum attuli. HERM. Cæterum loqui hæc pro se et aversus a Socrate videtur. WIL. μηδὲ κυνῆν. SCHUTZ. Schol. Paullum mutata mutuo sumpsit Suidas v. Κυνέη. μὴ δὲ B. a m. pr. ut videtur. PORS. κακοδαίμονα. Ms. Vatic. U. legit δύστηνον· quod est ταυτόσημον. At Eustath. loco laud. ταπεινόν, quod est corruptum et in metrum peccat. KUST. κακοδαίμονα non minus ex interpretatione natum, quam ταπεινὸν Eustathii. Quare e libro Urb. δύστηνον reposui. HERM. Idem tacite recepit Schutz. DIND. μὴ κοινὴν cod. Ar. DOBR.

270. δῆτ' ὦ. In A, C, δὴ ὦ. Alibi δὴ pro δῆτ' male positum servare memini. BRUNCK.

271. χιονοβλήτῃσι 5. DOBR.

272. 'Ωκεανοῦ πατρός. Ex diversis locis vocat Nubes. Similiter Æsch. Eumen. 292. Orestes invocat Palladem. Vocat autem *Oceanum patrem* Nubium, quia inde maxime oriuntur; proinde nemo putet hoc ita accipiendum esse, ut illud Homericum Il. xiv. 276. 'Ωκεανός θ' ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται. BERG. Quo sensu *Oceani hortos* dixerit h. l. Comicus, docebunt Scholia. SPANH. χορὸν ἵστατε Νύμφαις. De phrasi χορὸν ἱστάναι, *saltare in orbem*, v. quæ diximus obiter ad Plut. 761. KUST. Dicuntur hic Nubes sacram illam choream ducere cum nymphis Oceani, ellipsi familiari præp. σὺν νύμφαις. Easdem vero χορήτιδας 'Ωκεανίνας, *choream ducentes aut saltantes Oceaninas*, vocat Callim. h. in Dian. 13. ubi inter alia idem hic Comici locus haud est a nobis prætermissus Obss. p. 139. SPANH. ἵσταντ' ἐν νύμφαις Cod. Elb. HARL. ἵσταντε Dorv. PORS. Lege ἵστατε, νύμφαι. PORS. Similem errorem eximit infra Ach. 487. Mox, ni me fallit memoria, legebat προχοῖσιν cum Hermanno, seu potius πρόχοισιν cum Mss. πρόχουσιν ex Euripidis Ion. 447. defendit Piersonus ad Mœrin p. 296. χρυσέοις—πρόχουσι citat H. Stephanus Thes. iv. 477. B. sed de loci sanitate dubitasse videtur. Equidem puto scribis imposuisse χουσὶν, unde derivatum πρόχουσιν credebant. Nisi forte fluxerit barbarismus e recentiori lingua. Auctor Etymol. M. v. λήκυθος p. 563, 39. ἢ τὸ προχοΐδιον, i. e. 'antiqui vocabant λήκυθος id quod nos nunc προχοΐδιον.' Attici προχοΐδιον, ut notum est. DOBR. ἵσταν' ἐν v. 4. ID. νύμφαις Cod. Ar. ID.

273. Νείλου προχοαῖς. Æsch. Suppl. 1031. μηδ' ἔτι Νείλου προχοὰς σέβωμεν ὕμνοις. Grammatici volunt προχοὰς esse *ostia fluviorum*. Homer. Il. xvii. 263. ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι διϊπετέος ποταμοῖο. v. Schol. Apoll. Rhod. ad i. 11. BERG. Intelligendum ante N. προχ. esse ἐν s. ἐπὶ, et ante ὑδάτων, ἐξ, monet Wakefield. ad Eurip. Ion. 446. quem locum Comico obversatum esse putat. DIND. χρυσέῃς ἀρύτεσθε πρόχουσιν. Thomas Mag. (V. χοή) hunc locum sic legit: χρυσέαις ἀρύεσθε προχόῃσι· a nomin. προχοή. KUST. Lege, χρυσοῖς ἀρύτεσθε πρόχουσιν. v. Suid. V. 'Αρύτεσθε. BENT. Vulgo χρυσέοις ἀρύεσθε πρ. Feminini generis est nomen πρόχους. Vide Piersonum ad Mœrin p. 296. In duobus Regiis scriptum est χρυσέαις. Euphoniæ gratia præferri debuit Ionica forma poëtis Atticis frequentata, quam adfirmat Thomas M. in χοή. Atticam formam ἀρύτεσθε reposui e Suida in ἀρύτεσθαι. Conferatur Kœnius ad Corinthum p. 28. Ordo est, εἶτ' ἄρα ἐν ταῖς προχοαῖς ὑδάτων Νείλου ἀρύτεσθε χρυσέῃς πρόχουσιν. Scriptura codicis est, χρυσέαις ἀρύεσθε προχόησιν. Glossa postremæ voci superscripta, ἀγγείοις. BRUNCK. χρυσέοις — προχοαῖσιν 1. χρυσέοις — πρόχουσιν 2. 4. (in quo alius γρ. προχόησιν) χρυσέαις — προχόοις 3. χρυσέοις — προχόοις sed ex em. utrumque 5. πρόχουσιν vel potius πρόχοισιν primo 6. nunc προχόοις ex em. alius. DOBR. χρυσέοις ἀρύεσθε πρόχουσιν Cod. Ar. ID. πρόχουσιν. Haud utique admittenda est Thomæ M. lectio προχοῇσι nempe a nomin. προχοή, quum postrema hæc vox in eodem versu præcedat, nec proinde loci ratio patiatur, ut bis eamdem nec uno sensu proximis verbis adhibuerit Comicus. Priori nempe loco Νείλου προχοαί, *Nili ostia* dicuntur, uti pridem ab Hom. Il. xvii. 263. Quod Porphyrius in Schol. Mss. ad Iliada, olim penes Is. Vossium, quæ ejus beneficio mihi pridem evolvere licuit, observat, Solonem, qui in reliquis omnibus Homeri poema fuerat æmulatus, quum ad hunc versum pervenisset, illius

et duorum sequentium, quibus de hisce Nili ostiis a poëta agitur, admiratione motum combussisse sua poemata; idem quoque fecisse Platonem; id vero haud prætereundum videbatur, quod alibi haud putem legi. SPANH. A πρόχους, quod est a πρόχοος, ut νοῦς a νόος. Eurip. Ion. 434. ἀλλὰ χρυσέαις προχόοισιν ἐλθὼν εἰς ἀποῤῥαντήρια δρόσον καθήσω. Antimachus ap. Athen. xi. p. 468. καὶ ἐς λοιβὴν χέον εἶθαρ χρυσείῃ προχόῳ. Philoxenus ap. eumdem xv. p. 685. κατὰ χειρὸς δ' ἤλυθ' ὕδωρ ἁπαλὸς παιδίσκος ἐν ἀργυρέᾳ προχόῳ φέρων· ἐπέχευεν. BERG. Thom. Mag. in χοή, reposuit χρυσέῃς, uti jam Oudendorp. ad Thom. Mag. p. 917. ex codd. Leidd. rescripserat et illustrarat egregie. V. quoque Thom. Mag. voc. ἀρύτομαι, ibique interpr. pag. 115. sq. et Davis. ad Maxim. Tyr. p. 511. ed. 2dæ. HARL. πρόχουσιν. R. πρόχοις. I. L. πρόχοισιν. ERN. Rav. et Borg. προχόοισιν. Brunckius cum plerisque edd. πρόχουσιν reliquit, formam dativi inauditam. Itaque προχοῖσιν restituimus. Rav. χρύσαις. HERM. Nunc tamen ille V. D. πρόχουσιν præfert, quod etiam Sch. retinuit. DIND. χρυσέοις Dorv. ἀρυτέσθαι Suid. v. εἶτ' ἄρ' ἂν εἶλον προχοὰς . . . πρόχυσιν (ut ὑφεῖ in v. ἄριστα. DOBR.) Suid. Ms. In Platone, ὅθεν τε δὴ καὶ ὁπόσα καὶ ὁπότε. [ὅθεν τε δεῖ καὶ ὁπόσα καὶ ὁπότε ed. Med. et Ms. L. Bat. apud Gronov. ad Suid. p. 74. Hinc igitur corrige Porsoni notam ad Phœn. 463. DOBR.] χρυσέαις — προχόοις A. B. PORS.

274. λύμην Cod. Elb. HARL.

275. ἱερεῖσι φανεῖσαι et gl. ὑπηρέταις 3. φανεῖσαι etiam 5. τοῖς θεοῖσι χ. 6. DOBR. Huic versiculo stellam addidit Caninius. Vir doctus in exemplo meo Canin. adscripsit ὑπακούσατε. Sic Ms. R. ERN. χαρεῖσαι. Cod. quintus φανεῖσαι cum gl. παραγενόμεναι. BRUNCK. Ita Mss. R. L. quam lectionem etiam memorant Scholia. ERN. Mimas, antea memoratus, Thraciæ mons est, Homero quoque dictus. DIND. In edd. omnibus legitur ἐπακούσατε, recte. Quod Inv. e Rav. dedit οὐπακούσατε, non ex ὦ ἐπ. contractum esse potest, et versum pessumdat. Restituendum ἐπακ. DIND. ὑπακούσατε A. Dorv. φανεῖσαι (pro χαρεῖσαι. DOBR.) A. B. hic quidem post rasuram, sed ex eadem m. ut videtur. PORS. ὑπακούσατε. REISIG.

276. Jam e longinquo Chorus Nubium apparet per aërem vectus. SCHUTZ. Audiri simul tonitru, atque non nisi nubila informia cerni, e quibus edatur canticum, quod sequitur, censet Wiland. Incipit hic in vulgg. edd. Act. 1. Sc. quarta. DIND. Pedes sedecim versuum hujus strophæ sigillatim a Schol. continuo tanguntur, illudque præterea in seqq. indicat, hos chori versus dici περιόδους, ubi legendum παρόδους. Πάροδος enim dictus primus chori in scenam ingressus, ut h. l. Firmant id Scholia ad Vesp. 270. adductis duobus primis hujus chori versibus: τῶν μὲν χορικῶν μελῶν τὰ μέν ἐστι παροδικά, ὡς τό· Ἀέναοι Νεφέλαι, Ἀρθῶμεν φανεραί· ac Hephæst. p. 69. ἐν ταῖς παρῳδοῖς (in Scholiis ad eumdem et ad Comicum παρόδοις) τῶν χορῶν, ad quæ verba notant Scholia p. 73. οὕτως καλεῖται ἡ πρώτη τῶν χορῶν ἐπὶ τὴν σκηνὴν εἴσοδος, qua de re adiri insuper possunt Scholia ad Eqq. 247. SPANH. De voc. et scriptura ἀέναοι [in R. Ia. ap. Ern. male ἀένναοι. DIND.] v. Mœrin ibique Piers. p. 23. s. et Davis. ad Max. Tyr. p. 511. ed. sec. HARL. ἀένναοι A. B. PORS. Numeralia singulis vocibus suprasc. 4. βας ζδγε θη ad constructionem scil. indicandam. DOBR.

278. δροσεράν. Subauditur κατά. BERG. εὐάγητον. Ordo constructionis est: ἀρθῶμεν ἀπ' Ὠκεανοῦ ἐπὶ κορυφὰς ὀρέων. Quid igitur sibi volunt ista, δρ. φ. εὐάγητον? Primum nulla hic syntaxis est, neque ullum verbum, cui adhærere possint. Neque enim hic dixeris, aut ἀρθῶμεν φύσιν, aut φανερὰ φύσιν. Deinde quid est εὐάγητον? Suidas exponit, καθαράν, λαμπράν. Schol. πανταχοῦ φερομένην ἢ λαμπράν. Quæ hariolationes sunt hominum ad incitas redactorum. Ex antistropha, εὔανδρον γᾶν, scire licet, εὐάγητον secundam producere. Ergo Doricum est pro εὐήγητον. Quid hoc ad λαμπράν? Neque erit πανταχοῦ, sed ῥαδίως φερομένην. Quæ si arridet interpretatio, tum legas licet, δροσ. φύσιν εὐάγητοι. Sed languet, meo judicio, hæc oratio, et potius legerim δρ. φ. εὐγάθητοι, *jucundæ, delectabiles*: vel, εὐάντητοι. Nimirum nubes, ubi roribus fœtæ, sunt εὐάντητοι; ubi tonitrubus et procellis, δυσάντητοι merito dicantur. Sed absque ductu Mstorum nihil hic certi statui potest. BERG. δροσεραὶ et εὐάγητοι leg. nisi malis φανεραὶ sumere pro φαίνουσαι, ἐκφαίνουσαι, δεικνύουσαι. Possit huc trahi illud Ælian. H. A. i. 24. de vipera: τίκτει οὐκ ᾠὰ, ἀλλὰ βρέφη, καί ἐστιν ἔνεργα (i. e. ἐνεργοῦντα, ἐς ἔργον καθιστάντα vel ἄγοντα) ἤδη τὴν αὐτῶν φύσιν τὴν κακίστην. Quamvis obloqui nolim, si quis κατὰ subintelligere velit. REISK. Dor. pro εὐήγητον· nam alias esset iambus, quem non fert anapæsticum genus. Bent. autem malebat εὐάγητοι vel εὐγάθητοι. L. Bos εὐάχητον, quo verbo utitur Eurip. Hipp. 1272. vel εὐοίχητοι pro εὐηχ. [In

Animadv. ad scr. quosd. Gr. p. 83. ss. ubi contra Bent. monet, in syntaxi nihil esse, quod vulgatæ adversetur, quum κατὰ suppleri possit, sed ob sensum putat εὐάγ. vitiosum esse, et corrigit εὐάχητον *bene sonans* (ut Eurip. l. l. πόντον εὐάχητον) et Nubes suam naturam ita dicere, quod tonitrua producant. Alterum, quod Ern. adfert, εὐοίχητοι, ibi non reperi, nec εὐάχητοι. Dind.] Accusativus consentit dithyrambicæ rationi, quæ epitheta sine copulis jungit. Sed et Toup. Em. ad Suid. iii. p. 305. ed. Lond. [Ducit ille voc. εὐάγητοι ab antiquo verbo ἠγεῖν. *agiles* reddit Harl. Dind.] Vulgo εὐάγητον. Glossæ: πάντη φερόμενον. εὐκίνητον· τοιοῦτον γὰρ τὸ ὕδωρ. Sed vera est lectio εὐάγητοι, quam ex emendatione Jo. Toupii reposui, ad Suidam iii. 305. Brunck. Equidem non video, quare ab librorum lectione recedendum sit. Nam verba sic jungenda sunt: φανεραὶ δροσερὰν φύσιν εὐάγητον, quod quare fieri posse Bent. neget, nullo pacto intelligo. Imo sic toti loco consulitur. Nam quid hoc est, ἀρθῶμεν φανεραί? Quorsum φανεραὶ addidit? Quo nihil profecto potest fingi languidius. Id enim per se intelligitur. Herm. Qui recte comma post ἀρθῶμεν posuit, et post φανεραὶ sustulit. Dind. εὐάγητον Suid. in v. ed. Ms. Pors. Sch. in 2. et 3. damnans lectionem εὐάγητον ἀφεῖσαι. Dobr. εὐάγητον Cod. Ar. Id.

279. βαρυαχέος. Ms. L. et Suid. βαρυηχέος male. Nam debet esse forma Dorica, quæ a librariis sæpe neglecta est. Ern. βαρυηχ. 3. 5. Dobr.

281. Suid. δενδροκόμους. Pors.

283. ἀρδομένην ἱ. A. B. Pors. καρπους ἀρδομένην ἱ. 3. -μέναν (η corrector) 2. τ' et θ' utrumque habent 1. 2. 6. certe. Dobr. τ' ἀρδομέναν θ' Cod. Ar. Id. Vulgo legitur, καρπούς τ', ἀρδομέναν θ' ἱερὰν χθόνα, i. e. Berg. interprete, *fructusque et sacram tellurem, dum irrigatur*. Quod profecto ineptissimum est. In membr. copula post ἀρδομέναν non comparet. Unius itaque literæ mutatione, λ pro ρ posito, genuinam elegantemque lectionem restitui. Brunck. Brunckius, quod in membr. copula post ἀρδομέναν non inveniretur, ita edidit: καρπούς τ' ἀλδομέναν ἱερὰν χθόνα. Cod. Bavar. χθόνα θ' ἱεράν. Ἀρδομέναν tamen non debebat mutari. Id enim interdum simpliciter nutrire significat, ut apud Pindarum Ol. v. 52. ὑγίεντα δ' εἴ τις ὄλβον ἄρδει, ubi apte commemoravit Heynius interpretes ad Eurip. Suppl. 207. Herm. Copulam θ' ante ἱερὰν deleverunt etiam Inv. Herm. Sch. sed ἀρδ. retinuerunt, neque Inv. debebat ἀρδομένην reponere. Nam Dorica forma legi debet. Dind. καρπούς τ' ἀρδομέναν θ' ἱ. Wil. καρποὺς ἀρδομέναν θ' ἱεράν. Reisio.

285. κελάδειν proprium est fluviorum. v. Warton. ad Theocr. Id. xvii. 92. Harl. Hunc versum, quod Viros doctos fugit, citat Suidas. v. Βαρύβρομος. Pors.

286. Hic versus, ad metrici scholiastæ sententiam, in duos divisus olim legebatur: ὄμμα γὰρ αἰθέρος ἀ-|κάματον σελαγεῖται, ut etiam antistrophicus, 308. εὐστέφανοί τε θεῶν | θυσίαι, θαλίαι τε. Nos conjunximus, diligente permoti consuetudinis poetarum observatione. Id enim jam certe videmur nobis luce clarius in libro de metris poetarum ostendisse, scholiastas metricos omnemque grammaticorum in hoc genere doctrinam nauci non esse faciendam. Herm. "Citat Suidas v. ὄμμα." Toup. in Suid. ii. p. 173. Pors. ἀκάμαντον 2. (ν scil. insert. a corr.) Dobr.

287. μαρμαρέαις ἐν A. B. Dorv. Pors. -αισιν ἐν 1. 2. -οισιν ἐν 4. 6. -αις ἐν 5. In 6. repetuntur 275-89. ita; ὦ μέγα σ. ν. ἀρθῶμεν—ὄμματι γαῖαν, tum 290. Ibi -αισιν. Dobr. μαρμαρέαισιν αὐγαῖς. Sic B. In duobus aliis Regiis μαρμαρέαις ἐν αὐγαῖς. Alterutra lectio recipienda fuit. Nam vulgatæ μαρμαρέαισιν ἐν αὐγαῖς metrum repugnat. Cod. μαρμαραίησιν αὐγαῖς, omissa præpositione. Inde lucrifacere possimus formam Ionicam μαρμαρέῃσιν. Brunck. Nos e duobus Mss. Regg. et Rav. ac Borg. μαρμαρέαις ἐν αὐγαῖς scribendum duximus, quæ doctior lectio est. Ita Pindarus sæpe ἐν adhibet. Herm. Laudat Suidas in Μαρμαρέην, sed omisso τῷ ἐν. Interpretes non notarunt. Exponit autem λαμπραῖς, et addit: μαρμαίρειν γὰρ τὸ λάμπειν καὶ καταυγάζειν. Similiter usus est τῷ ἐν Plut. 765. ἀναδῆσαι βούλομαι σ' ἐν κριβανωτῶν ὁρμαθῷ. Duck. ἐν omittunt Ms. L. Suid. male. Ern.

288. νέφος ὄμβριον. Prout ap. Pind. Ol. xi. 3. ὑδάτων ὀμβρίων παίδων Νεφέλας. Mox v. 298. πάρθενοι ὀμβροφόροι. Spanh. L. Ia. ὄμβριμον νέφος. Ern. ὄμβριμον νέφος 5. Gl. τὸ ὑδατῶδες. Dobr.

289. Quid hoc est, ἀθανάταις ἰδέαις ἐπιδώμεθα τηλεσκόπῳ ὄμματι γαῖαν? In scholiis commemoratur alia lectio, ἀθανάτης ἰδέας, ut hæc verba cum præcedentibus conjungenda sint. Idque etiam Reizio placebat, ac merito. Quin clare liber Ravennas ἀθανάτας ἰδέας exhibet. Ἰδέα de specie corporis adhibetur in Pluto v. 559. et a Pindaro Olymp. x. 122. ἐπιδώμεθα. Sic dixit ἐπιδεῖν Lysias c. Poliuchum p. 321. Ern. ἀθανάταις 2. (οις corr.) ὀψόμεθα 3. Dobr.

290-1. Omittit cod. Ar. Dobr.

291. καλέσαντος. Del. L. I. male. ERN. καλέσαντος addit Suid. Ms. v. φανερῶ. καλέσαντος
PORS. μου δηλ. Ita 5. (ista supr. rubr.) DOBR.

292. βροντῆς μυκησαμένης. Æsch. Prom. 1081. Βρυχία δὲ ἠχὼ παραμυκᾶται βροντῆς. SPANH. Virg. *tonitru cœlum omne remugit*. BERG. Dici hæc ad Strepsiadem in promtu est. DIND. φανεὶς Dorv. et θεοσεπτ. PORS.

293. Ἀνταποπαρδεῖν. V. Erasmum in Adag. *Oppedere* [p. m. 141. ubi male Ἀνταποπερδεῖν legitur. DIND.] KUST. Ap. Eurip. Cyclops periphrastice idem dicit in cognomine dramate 326. ἐκπιὼν γάλακτος ἀμφορέα, πέπλον κρούω, Διὸς βρονταῖσιν εἰς ἔριν κτυπῶν. Hic in Nubb. 385. simili ratione dicitur fieri tonitru et crepitus ventris. BERG. Verba K. σ. γ' ὦ πολ. Strepsiaden venerabundum ad Nubes, sequentia ad Socratem dicere existimat Wiland. DIND. βούλομαι | πρὸς τ. β. ἀντ. 5. DOBR. Ceterum quod Wielandus putat in verbis καὶ βούλομαι Strepsiadem non Nubes, ut in proxime antecedentibus, sed Socratem allocutum fuisse, ei cur assentiamur causam non video. SCHUTZ. πολυτίμητι βούλομαι Dorv. PORS.

294. τετρεμαίνω. Hesych. τετρεμένει. τρομεῖ, φοβεῖται, ubi male Salmasius τετραμένει vel τιτρεμαίνει legendum credit. Reponendum vero ibi τετρεμαίνει, quod ex hoc Comici loco, ad quem procul dubio respexit Hesychius. SPANH. Ad trepidationem significantius exprimendam τετρ. et πεφοβ. adhibita esse, docet Bos. Obss. Crit. p. 71. s. DIND.

295. ἐστὶν νυνί. Sic bene membr. ut ex metri lege correxit Berglerus. [Etiam codd. Inv. atque ita etiam Herm. et Sch. ediderunt. DIND.] In aliis edd. et in codd. plerisque ἐστὶ νυνί. Prius ν a sequente absorptum fuit. BRUNCK. χεσείω. Ut δρασείω Pac. 62., i. e. μέλλω s. βούλομαι δρᾷν. BERG. ἐστὶν Dorv. PORS. νῦν ἤδη 3. κεἰ θέμις ἐστι χ. pro versu 4. Ita 6. κεἰ θ. ἐστὶ χ. νυνί γ' ἤδη κεἰ μὴ θ. DOBR. λεσείω (et μὴ om.) cet. ut Kust. Cod. Ar. ID. νυνί. Ib. νῦν, et delet ἐστὶ, male. ERN. Pro vulgato ἐστὶ νυνὶ scriptum oportebat ἐστὶν νυνί. Et ita Rav. et Borg. HERM.

296. οὐ μὴ σκώψεις, μηδὲ ποιήσεις. Solœce vulgo σκώψῃς—ποιήσῃς. Vide not. ad Lys. 704. Ran. 202. 298. 524. οἱ τρυγοδαίμονες οὗτοι. Id est οἱ κακοδαίμονες οὗτοι τρυγῳδοί. Comœdia olim τρυγῳδία appellabatur, nec unquam isto nomine tragœdia appellata fuit, quod videbimus ad Acharn. 400. Perperam in B. C. τραγοδαίμονες. Cod. recte τρυγοδαίμονες. Schol. marg. οἱ ἄλλοι κωμικοί. οὗτοι γὰρ ἐν τοῖς ποιήμασιν αὐτῶν ἀνθρώπους εἰσῆγον χέζοντάς τε καὶ ἕτερα αἰσχρὰ ποιοῦντας. λέγει δὲ δι' Εὔπολιν καὶ Κρατῖνον, καὶ τοὺς ἄλλους. τρυγοδαίμονας δὲ τούτους καλεῖ, διότι πάντες οἱ κωμῳδοὶ τρυγὶ ἀνηλείφοντο. BRUNCK. Dawes. in M. Crit. p. 221. ss. 227. ss. demonstravit, οὐ μή, ὅπως μή, vel cum futuro indic. vel cum aoristo altero formæ subjunctivæ, numquam cum aor. primo subjunct. verbi sive activi sive medii construi. cfr. tamen Burgess. ad illum p. 459. HARL. Cum Br. e Dawesii observatione, quam etiam Valcken. ad Eurip. Hipp. 607. probare videtur, σκώψεις et ποιήσεις scripsi. In his formis sæpe erratum a librariis esse, passim ad Arist. ostendit Br. Vid. etiam v. 366. Particulam γε e libro Borg. addidimus (ποιήσεις γ') quæ, ut sæpe inepte addita a librariis fuit, ita nonnumquam male etiam omissa reperitur. Hic quidem ea recte nobis videtur et apte adhibita esse. Perinde enim est, ac si diceret, οὐ μὴ τοῦτό γε ποιήσεις· ne tu, inquit, irriseris, nec pol feceris, quod isti solent in comœdiis. B. C. male τραγοδαίμονες. HERM. τρυγοδαίμονες i. e. *Comici*. Nam et τρυγῳδία dicitur comœdia ap. nostrum Acharn. 399. et alibi, et τρυγῳδὸς *Comicus* Vesp. 648. KUST. Adde Athen. ii. p. 40. ubi dicitur, tragœdiam esse in Attica repertam, κατ' αὐτὸν τῆς τρύγης καιρόν, ἀφ' οὗ δὴ καὶ τρυγῳδία τὸ πρῶτον ἐκλήθη ἡ κωμῳδία. Unde etiam infra τρυγῳδῶν in fine Vesp. et τρυγῳδίαν ποιῶν Acharn. 498. et τρυγῳδοῖς Vesp. 648. dicitur. SPANH. Pro κακοδαίμονες τρυγῳδοί, qui sunt κωμῳδοί, ut Vesp. 647. μείζονος ἢ ἐπὶ τρυγῳδοῖς. Sic τρυγῳδία Ach. 498. Ibidem tamen 349. quum dicit de Euripide: ἀναβάδην ποιεῖ τρυγῳδίαν· non loquitur de comœdia. BERG. *Comœdiam* enim, numquam vero *Tragœdiam*, olim nominatam fuisse τρυγῳδίαν, pluribus ostendit Bentleius in responsione ad Boyle, ex Latina Lennepii versione, subjuncta ejus editioni Epistol. Phalaridis, pag. 166. sqq. et 171. sqq. Hinc perperam legitur τραγοδαίμονες in duobus codd. apud Brunck.—HARL. τρυγοδαίμονες. Suid. σκώψεις μὴ δὲ ποιήσεις Dorv. PORS. τραγοδ. 3. 5. t. et sch. uterque. DOBR.

297. σμῆνος proprie apum examen, h. l. simpl. *catervam, multitudinem* significat. Sic Statius Sylv. v. 3. 284. 'Grajum examina vatum' dixit. SCHUTZ. Cod. Elb. μέγα γάρ τοι. HARL. τοι 6. DOBR.

298. Nubes pedetentim adpropinquant, canentes, quod festivum et magnificum fuisse videtur spectaculum. Cogita illas

e longinquo adventantes cum tonitru s. murmure aëris, ita ut senex pavesceret 292. ss. sed illis cognitis mira adficeretur lætitia cantuque illarum, tamquam heroinarum, delectaretur. Primum senex audit illas, sed nondum videt. In postscenio enim e longinquo illæ sensim descendunt per montem, cava densaque loca in theatro vel picta vel facta, et demum juxta ingressum in scenam adventantes 325. visuntur a sene; qui quod illarum formam miratur, Aristophanes arripit occasionem, sophistas et poëtas tumidos, quorum scribendi genus imitatur, aliosque homines famosos, lepide acriterque exagitandi atque irridendi. Harl.

299-300. Ἐς addit R. v. 299. ἐσέλθωμεν, et v. 300. χθόνα ἐς, per glossam. Ern. Borg. εὐχθόνα, Rav. ἐς χθόνα, in quo verba Παλλάδος, εὔανδρον γᾶν, omissa sunt. Cod. Bav. γαῖαν. Herm. Hermann. Sch. aliique reliquerunt vulgatam scripturam: ἔλθωμεν λιπαρὰν | χθόνα Παλλάδος, εὔανδρον γᾶν | Κέκροπος ὀψόμεναι πολυήρατον, quam non debebat unius cod. in quo librarius aberravit, auctoritate corrumpere Inv., quum et strophæ 277. ss. eam postulent, et tragicæ dictionis ratio defendat. ἐς χθ. Bav. quæ varia sedes præp. ἐς glossema etiam certius monstrat. Dind. ἐς χθόνα A. 2. B. Pors. ἔλθωμεν λιπαρὰν χθόνα Παλλάδος, | εὔανδρον γᾶν | Κέκροπος ο. π. Sæpe miratus sum, versus 275. et 298. tam diu parœmiacos fuisse traditos, quum nihil possit languidius esse ad chori incessum et carminis motum retardandum. Maxime autem enervatur orationis vis, in antistropha 298. si verba εὔανδρον γᾶν arctissime cum proximis Κέκροπος ὀψόμεναι πολυήρατον coherentia catalexi parœmiaca terminentur. Reisig. λιπαρὰν χθ. nempe *splendidam terram*, non vero, juxta interpretem, *gravida loca Palladis* h. e. *Athenarum* vel *Atticæ*. Sic λιπαραὶ Ἀθῆναι Eqq. 1327. et Pind. Isthm. ii. 30. λιπαραῖς ἐν Ἀθήναις, ac Nem. iv. 29. λιπαρᾶν ἀπ' Ἀθανᾶν. Sic de Attica Eurip. Iph. T. 1131. λιπαρὰν γᾶν, in quibus locis ea λιπαρᾶς vel λιπαρῶν voce *splendida urbs* vel *regio* vel *terra* dicitur, non *pinguis;* qualis utique non erat Attica, quæ contra λεπτόγεως ob *agri tenuitatem* a Thucyd. i. 2. dicitur, et similiter a Galeno Protrept. c. 7. non celebrata quidem Attica διὰ τὴν τῆς γῆς ἀρετήν· λεπτόγεως γάρ· ἀλλὰ διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ φύντας. Cujus proinde postremæ, non vero prioris causæ intuitu dictæ sunt λιπαραὶ Athenæ, *splendidæ* vel *illustres*, et h. l. λιπαρὰν χθόνα Παλλάδος, *splendidam terram Palladis*, vocat Comicus. Spanh. Adsentitur Spanhemio Harl. Add. de hoc epitheto λιπαραὶ Wyttenbach. Anim. ad Or. Juliani i. p. 145. ut de vocc. εὔανδρος et εὐανδρία id. ib. p. 203. γῆν

Dind. ἐς χθ. 3. 4. 5. γαῖαν 4. 6. γᾶν 2. γῆν correctoris. Dobr.

301. ὄψομαι Dorv. Pors.

302. οὐ σέβας — cf. Lysiam Or. c. Andoc. p. 196. ss. ibique Taylor. ed. Reisk. Harl. Respicitur ad Eleusinia mysteria. Wil.

303. μυστοδόκος δόμος. Sacellum templi Eleusinii, in quo initiatio fiebat. cf. Meursii Eleusinia c. 9. Schutz. δόμοις Dorv. Pors.

305. ὑψιρεφεῖς. Sic recte ed. Ald. At quædam Edd. ὑψιφερεῖς. ὑψιρεφεῖς autem idem est, quod ὑψερεφεῖς, de quo voc. v. Lexicographos. Kust. ὑψιρεφεῖς edd. nostræ et Cod. R. Hoc l. firmatur hæc scriptura, quam damnavit Barnesius. v. Alb. ad Hesych. h. v. at L. I. ὑψηρεφεῖς male, et contra metrum. Ern. Pro ὑψιφερεῖς leg. ὑψιρεφεῖς, quemadmodum ap. Hom. pluribus locis, vel potius ὑψερεφεῖς, ab ἐρέφω, *tego*, quod et magis videtur probare Eust., qui scripturæ prioris per ι nusquam meminit. Duck. Formam ὑψερεφὴς etiam Heyn. ad Il. v. 213. prætulit. Dind. ὑψερεφεῖς. Sic A. C. Duo alii ὑψηρεφεῖς. Vulgo ὑψιρεφεῖς. Gl. ὑψηλοί. Brunck. ὑψιρ. sic Ald. Junt. earumque sequaces, it. Küster, Berg. ὑψιφερεῖς edd. Basil. Port. Frischl. Lugd. et Amstel. Ducker tamen maluit ὑψερεφεῖς, ab ἐρέφω *tego*, et sic dedit Brunck. e duobus codd. Harl. ἀγάλματα. Donaria numini cuidam consecrata, *deorum simulacra*. proprie omne ornamentum, decus, quo quis exhilaratur et lætatur: (v. schol. ad Equit. v. 398.) ab ἀγάλλειν, quod proprie *est nitidum reddere, sic aliquid exornare, ut oculos grata sui specie exhilaret:* quoniam vero *statuæ* præcipuum faciebant ornamentum, ἄγαλμα proprie de his usurpari cœptum est. vide de h. v. docte copioseque disserentes Hemsterh. ad Th. Mag. h. v. et Ruhnken. ad Timæi Lexic. p. 3. sq. Harl. Ed. Bas. ὑψιφερεῖς. Rav. et Borg. ὑψηρεφεῖς, Brunck. recte ex A. C. edidit ὑψερεφεῖς. Herm. ὑψερεφεῖς A. B. ὑψηρεφεῖς 2. ὑψερεφοῖς Dorv. Pors. ὑψηρ. 1. 3. 4. 5. 6. ὑψιρ. 2. Dobr.

307. πρόσοδοι, *sacrificia publica et solemnes pompæ ad delubra deorum.* In Pac. 396. καί σε θυσίαισιν ἱεραῖσι προσόδοις τε μεγάλαισι διαπαντὸς, ὦ δέσποτ', ἀγαλοῦμεν. Av. 854. προσόδια μεγάλα, σεμνὰ προσιέναι θεοῖσιν, ἅμα δὲ — πρόβατόν τι θύειν· ubi de eadem re paullo ante loquens, dicebat, ἐγὼ δ' ἵνα θύσω τοῖσι και-

νοῖσι θεοῖς τὸν ἱερέα πέμψοντα τὴν πομπὴν καλῶ, ut idem sit πομπὴ quod πρόσοδος s. προσόδιον. Herodotus in Euterpe [ii. 58. ubi tamen προσαγωγὰς Wesseling. in Ind. reddit *oblationes*. Dind.] conjungit πανηγύρεις, πομπὰς et προσαγωγάς, ubi etiam dicit, hos ritus ab Ægyptiis, primis eorum inventoribus, ad Græcos manasse. Πανηγύρις δὲ ἄρα, inquit, καὶ πομπὰς καὶ προσαγωγὰς πρῶτοι ἀνθρώπων Αἰγύπτιοί εἰσι οἱ ποιησάμενοι· καὶ παρὰ τούτων Ἕλληνες μεμαθήκασι. Berg.

309. παντοδαπαῖς. Sic tres Regii. Vulgo παντοδαπαῖσιν. παντοδάπαις ἐν ὥραις. Sic etiam hic cod. Brunck. παντοδαπαῖς R. male. Ern. παντοδαπαῖς ἐν A. B. Pors. -παῖς 3. Dobr.

310. Ἦρι τ' ἐπερχ. Βρομία χάρις. Βρομία χάρις festum Bromii s. Bacchi. Berg. Memorabilis locus, qui, ut vidit etiam Schol., respexit ad *Dionysia* s. *Liberalia*, quæ ineunte vere Athenis celebrabantur, et quo tempore agones tragici et comici peragi consueverant; qui etiam his postremis vocibus Βρομία χάρις (non *charitas dei*, ut hic interpres, sed *Bacchi festivitas*) designantur. Quum vero duo essent illa et nota apud Athenn. (ut Dionysia κατ' ἀγροὺς s. *Lenæa*, autumnale festum, nunc mittam), *Anthesteria* nempe s. *Limnæa*, et *Dionysia* ἐν ἄστει s. ἀστυκά, *in urbe*, vel *urbana*, quæ *exeunte hyeme* et, ut h. l. *ineunte vere*, agi dicuntur a priscis auctoribus: quænam proinde e duobus illis *vernis Dionysiis* intelligantur, moneri obiter ab eodem Schol. debuit. Equidem *Anthesteria*, s. *Dionysia Limnæa*, Ἀνθεστηριῶνι μηνὶ μετὰ χειμῶνα, *Anthesterione mense post hyemem* et proinde *ineunte vere* acta tradit Plutarch. Qu. Symp. viii. 10. p. 735. Sic Aristides de Smyrna loquens, Athenn. colonia, in Smyrn. p. 402. t. i. καλοῦσι γάρ σε ἦρος ὥρᾳ πρώτῃ, Διονυσίοις. Hæc autem de *Anthesteriis* intelligenda, coloniarum more, de quo nos alibi, constare potest e Philostrato Vit. Soph. i. p. 350. ubi mense Anthesterione Smyrnæ acta docet, quæ ibi ab Aristide de sacra triremi eorum Dionysiorum tempore per forum Smyrnæ circumlata dicuntur. Altera vero illa, quæ dicebantur *Dionysia* ἐν ἄστει s. ἀστυκά, haud procul ab æquinoctio verno, mense Elaphebolione Athenis agebantur; inde de his quoque et frequentius dictum legimus, quod illa, ut h. l. ἦρι τε ἐρχομένῳ, *ineunte vere*, fierent. Cujus rei unum hic, sed gravissimum adducemus Thucyd. testimonium v. 20. αὗται αἱ σπονδαὶ ἐγένοντο τελευτῶντος τοῦ χειμῶνος, ἅμα ἦρι, ἐκ Διονυσίων εὐθὺς τῶν ἀστυκῶν. Quorum etiam *Dionysiorum in urbe* tempore actum Athenis hoc drama liquet ex v. 599. quo salvere jubentur a poëta ejusdem spectatores, quum Athenienses, tum socii, qui postremi, ut aliunde vel ex hoc Comico constat, de quo obiter jam ante, eo demum Dionysiorum tempore Athenas tributa ferre consuerant. Accedit hujus fabulæ didascalia, quæ idem tradit. Quod vero utraque illa Dionysia, *Anthesteria* et *urbana*, ex æquo, ineunte vere, acta dicuntur a priscis, ut vidimus, auctoribus, id (ut obiter hoc et paucis hic dicam, quo plenius et accurate alibi defungimur) factum ob diversum veris initium; quod alii ex antiquis ab *æquinoctio verno*, ut subinde Hippocrates et Galenus, alii vero ab *ortu Zephyri*, vel *ortu Accturi vespertini*, s. ἀκρονύχου, vel ab *hirundinis adventu*, ut Comicus ab initio Thesmoph. atque ita vel a vii. viii. aut ix. vel xiv. aut xvi. ut Græci mathematici, Eudoxus, Hipparchus, Cratippus, Euctemon, Geminus, Aëtius, Theophrastus insuper, immo alibi etiam Galenus: aut ab æquinoctio quandoque, atque ita aliquanto adhuc serius repetunt. Ne Romanos jam tangam, Varronem, Ovidium, Columellam, Plinium. Qua ratione etiam modo unius fere mensis, modo sesquimensis, vel xlviii. aut l. dierum spatium, modo etiam quatuor mensium, *veri* ab iis adsignatur, sicut ea de re pluribus alibi agimus. Spanh. Spanhemius Lenæa et rustica Dionysia unum idemque fuisse festum censet, eique Odericus in Ep. de marm. didasc. assentitur. Alii, ut Seldenus et Corsinus, τὰ Ληναῖα et τὰ κατ' ἀγροὺς distinguunt; sed Lenæa a rusticis diversa fuisse atque eadem quæ Anthesteria, et tria diversis mensibus fuisse Liberalia Athenis, *rustica*, Posideone, *Lenæa*, Anthesterione, et *urbana* s. *magna*, Elaphebolione (exeunte hyeme et ineunte vere) esse acta, quamquam ante inductos in urbem ludos, Lenæa et rustica eadem fuisse et plaustris acta videntur, post Ruhnken. docuit Wyttenbach. Bibl. Crit. vii. p. 66. ss. xii. p. 58. s. Adde supra p. 15. laudd. Inde refingenda est Spanhemii adnotatio. Dind. ἦρι. Gl. ἔαρι. τότε γὰρ ἐτελοῦντο τὰ Διονύσια. Brunck.

311. εὐκελάδων τε χορῶν ἐρεθίσματα. Frischlinus male, *Frondicomique chori certamina*. Verte, *et suaviter resonantium chororum cantus*. Nam ἐρέθισμα ap. Græcos dicitur cantus vel vocis vel fidium aliorumque instrumentorum musicorum, quo animus proprie *irritatur*, i. e. excitatur et ad lætitiam provocatur. [v. Theocr. v. 110. s. xxi. 21. ibique not. Harl. qui Kustero adsentitur. Dind.] Hinc Anacreon, propter suavitatem carminum, a

Critia dictus est *συμποσίων ἐρέθισμα*, i. e. *conviviorum oblectamentum*, teste Athenæo xiii. p. 600. E. Cæterum existimabam aliquando, legi hic etiam posse *τερετίσματα* (i. e. secundum Hesych. *ᾠδαὶ ἀπατηλαί, τὰ τῆς κιθάρας κρούματα* etc. sed nunc nihil mutandum censeo. Kust. Eurip. Bacch. 160. *λῶτος ὅταν εὐκέλαδος*, *quando suaviter sonans tibia*, non, ut ibi interpres, *fistula*, qui error et alibi ab eodem committitur: et Oppian. Cyneg. iii. 283. *τύμπανον εὐκέλαδον*, *tympanum lene resonans*. Cui opponitur *δυσκέλαδος* Æsch. S. C. Th. 873. *δυσκέλαδον ὕμνον Ἐριννύος*. Spanh. *εὐκελάδων χορῶν ἐρεθίσματα* videtur Arist. dixisse pro, *εὐκέλαδα χορῶν ἐρεθ.* *sonora chori incitamenta*, ut intelligatur *cantus tibiarum*, et ut, quod sequitur, *μοῦσα αὐλῶν βαρύβρομος* sit explicatio horum verborum, ut Pac. 155. *χρυσοχάλινον πάταγον ψαλίων*, pro, *χρυσοχαλίνων π. ψ.* Ita et Lucretius dixit iii. 372. v. 621. 'Democriti quod sancti viri sententia suadet,' pro, Democriti q. *sancti viri* s. etc. Cujusmodi plura exempla inveniri possunt ap. vett. Possunt tamen *εὐκέλαδοι χοροὶ* dici *scite cantantes et pedibus plaudentes*: vel etiam, *qui ad suavem tibiæ cantum saltant*, ut *αὐλούμενος*, *cui canitur tibiis, qui audit tibiarum cantum*, ut dixi ad Æliani epist. 9. Berg. Kusterus accipit per hypallagen, ut referatur ad *ἐρεθίσματα*· nam intelligit *bene sonantium*, et *κελαδεῖν* de *cantu* dici vel Lexica docent. Potest tamen et de strepitu saltantium cum Schol. *ἐρεθίσματα cantus* bene interpretatur Kust. Nempe cantu incenditur et incitatur saltatio, ut sit cantus irritamentum saltationis. Ern. *ἐρεθίσματα*, *instigationes*. Eurip. Bacch. 148. *δρόμῳ καὶ χοροῖς ἐρεθίζων*. Berg. Designatur *cantus cum saltatione*, quæ fit ad tibiæ, quæ sequenti versiculo memoratur, sonum. Sic *χορῶν εὔφημοι κέλαδοι* ap. Eurip. Troad. v. 1072. Bergleri annotationes ad Æliani epist. lucem haud viderunt. Schutz. *χωρῶν* Dorv. Pors.

312. *Μοῦσα βαρύβρομος αὐλῶν*, i. e. *gravem sonum edentes tibiæ*. Pari modo Eurip. Hel. 1367. *βαρύβρομον αὐλὸν* dixit. Kust. *Gravis cantus s. sonitus tibiarum*. Eurip. Bacch. 160. *λωτὸς βρέμει*. Idem in eodem dramate 156. *βαρύβρομα τύμπανα* dixit: in Hel. 1367. *βαρύβρομον αὐλόν*. Ut autem hic *μοῦσα βαρύβρομος*, ita Acharn. 666. *μοῦσα ἔντονος*. Berg. Salmasium ad Vopisci Carin. laudat Ern. Addi hic locus iis potest quæ Bottigerus in Comm. de inventione tibiæ habet. Dind. *εἰσὶν σ.* Pors.

314. *ἠρῷναι* Attice pro *ἡρωΐναι*, ut in Schol. dicitur. Sic in inscriptione Regillæ Herodis Attici conjugis: *Οὐδέ μεν ἠρῴνῃσι παλαίῃσιν μεδέουσα*. Sic *ἥρῳ* Attice in tertio casu, pro *ἥρωϊ*. Eumœris Ms. *Ἥρῳ χωρὶς τοῦ ι, Ἀττικῶς, ὡς Ὅμηρος ἥρῳ Δημοδόκῳ· ἥρωϊ δὲ, μετὰ τοῦ ι, Ἑλληνικῶς*. [Pierson. tamen p. 176. edidit *ἥρω* sine iota subscr. eamque formam illustravit p. 177. Dind.] Dictæ alioqui a poëtis *ἡρωΐναι*, ut a Call. h. in Del. 161. Theocr. Id. 26. 36. aut *ἡρωΐδες*, vel etiam *ἡρῷσσαι*, ut Apoll. Rhod. iv. 1309. de quibus olim egi ad Juliani Cæs. p. 450. ac haud ita pridem ad Callim. p. 254. Spanh.

315. *ἀνδράσιν ἀργοῖς*. Sophistis scilicet, in quibus se ipsum quoque Socrates numerare fingitur, hominibus otiosis et a re publ. gerenda abhorrentibus. Schutz. *ἀνδράσιν ἀργοῖς*. Gl. *τοῖς φιλοσόφοις καὶ ποιηταῖς, οἳ μηδὲν ἄλλο μεταχειρίζονται, ἢ περὶ λόγων σχολάζουσιν*. Brunck. Deest pes versui, quem addit Ms. L. *μεγάλαι θεαὶ ἀ. ἀ.* Scholiastes habuerit necesse est epitheton tale: nam interpretatur *ὠφέλιμοι τοῖς ἀνθρώπων ἀπράκτοις*. Ern. Nimirum in Ern. ed. *μεγάλαι* exciderat. Herm.

316. *γνώμην*. Gl. *ἐνθυμήματα. διάλεξιν, εὐπορίαν εἰς τὸ διαλέγεσθαι. τερατείαν, παραδοξολογίαν. περίλεξιν, εὐπορίαν καὶ περιττότητα λόγων. κροῦσιν, ποικιλίαν καὶ στροφὰς λόγων, δι' ὧν τοὺς διαλεγομένους σοφιζόμεθα, καὶ ἀπατῶμεν*. Brunck. *παρέχουσιν*. Arbitror *ν* delendum. Ern. Id fecit Brunckius. Nobis aliter videtur. Nam etsi ultima horum versuum syllaba numeri lege brevis est, tamen ad id ipsum inventa est *κατάληξις*, ut debilitatis numeri viribus vox requiescat. Cui rei bene consulitur augenda in pronunciatione syllabæ mora. Hoc semel dixisse satis est, ne idem repeti necesse sit, quoties in hoc genere nostra recensio a Brunckii atque aliorum consuetudine discrepat. Herm. Mirabiliter coacervat Socrates, ut ad stuporem det Strepsiadem, dona illa a Nubibus in Sophistas collata. *γνώμην* rectius vertas *cognitionem*, quam cum Kustero *sententiam*: *διάλεξιν* autem *disputandi*, qua tum maxime Sophistæ confidebant, subtilitatem, *νοῦν*, intelligentiam, s. rationem, *τερατείαν*, artem *παράδοξα*, et a communi sensu abhorrentia venditandi, *περίλεξιν*, *loquacitatem*, qua imprudenter auditores decipiuntur; *κροῦσιν*, artem per sophismata homines decipiendi, *κατάληψιν*, *comprehensionem*. Pleraque horum nominum jam tum in scholis sophistarum frequentabantur. Schutz. Suid. *διάλεξις. αἵπερ καὶ γ.* Dorv. Pors. *ἡμῖν* 2. m. pr. *ῖν* corr. Dobr.

317. *τερατείαν*. Hoc in quinque codd.

reperi. Gl. *παραδοξολογίαν, ἀλαζονείαν.* Nec tamen inficior potuisse Comicum scribere *τερθρείαν.* Mœris *τερθρεία, Ἀττικῶς· τερατεία, Ἑλληνικῶς.* Quam notam ad hunc Arist. locum refert Piers. Sed non ideo a codd. scriptura recedere necessarium duxi. Cf. Ruhnken. ad Timæum p. 180. BRUNCK. add. Intpp. Tho. M. p. 840. HARL. *κροῦσιν* etc. Hinc rhetor quidam dicitur *κρουστικὸς* et *καταληπτικὸς* Eqq. 1373. BERG. *κατάληψιν.* Eamdem quoque e Luciano a Kustero [in not. ad Schol., ubi vid.] adductam *artis* definitionem tradit, et simul, quid sit *κατάληψις*, docet Sex. Empiricus adv. Mathem. p. 468. *τέχνη γάρ ἐστι σύστημα ἐκ καταλήψεων· καὶ κατάληψίς ἐστι καταληπτικῆς φαντασίας συγκατάθεσις· est enim Ars, id quod constat ex comprehensionibus: et comprehensio est comprehendentis phantasiæ adsensio.* Notum vero, qui philosophi fuerint dicti olim *ἀκατάληπτοι, incomprehensibiles*, tertiæ nempe s. novæ academiæ sectatores, ut Carneades, aliique, de quibus agit idem Sextus Pyrrh. Hyp. i. 45. et proinde quibus *μηδὲν εἶναι καταληπτὸν* a Galeno dicitur de opt. gen. doctr. ubi etiam voc. *κατάληψις*
ῐ
occurrit. SPANH. *τερατείαν* (ῐ corr.) 2. Versus om. in 6. a m. pr. DOBR.

318. *ταῦτ' ἄρ'.* Ita pristinæ, non *τοῦτ' ἄρ'. διὰ ταῦτα,* aut *κατὰ ταῦτα.* [Ut edd. recentt. et Kust. habent. HARL. Mss. R. L. edd. vett. *ταῦτ'*, et sic cum Berg. reposuimus. Intell. *propterea.* Male *τοῦτ'* retulerunt ad *φθέγμα.* ERN.] Thesm. 174. *ταῦτ' ἄρ' ὁ Φιλοκλῆς—ποιεῖ.* Av. 119. *ταῦτ' οὖν ἱκέται—ἀφίγμεθα.* Vide variantes Lectiones. BERG. *τοῦτ' ἄρ'* nescio qua mea oscitantia irrepsit [in ed. Br.]. Scripseram primo, ut est in edd. vett. et IV. codd. *ταῦτ' ἄρ'*, quod reponi velim. Glossa *διά.* Scilicet *ταῦτ' ἄρα* valet *διὰ ταῦτα ἄρα.* Sic 334. 352. ubi eadem glossa in codd. adscripta. Gregor. Cor. (de dial. Att. §. vii.) *ταῦτ' ἄρα Ἀττικὸν ἀντὶ τοῦ, διὰ ταῦτα· λείπουσι γὰρ αἱ προθέσεις παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὡς—* Reponendum etiam *ἀκούσασ'* i. e. *ἀκούσασα*, relatum ad *ψυχὴ*, ut est in libris omnibus: nec aliter excudi volebam. BRUNCK. *πεπότηται* est, arbitror, *gestit cupiditate.* ERN. *αὐτῷ* PORS. *πεπότηται.* Gloss. *μετέωρος γέγονε.* BRUNCK. Suidas: *Πεπότηται, ἀνέπτη, ἀνεκουφίσθη, καὶ μετέωρα ἤδη φρονεῖ. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις.* SCHUTZ.

319. *λεπτολογεῖν*, de rebus subtilibus disputare. Sic dicuntur Ran. v. 876. *λεπτολόγοι ξυνεταὶ φρένες ἀνδρῶν γνωμοτύπων*, qui locus est facetissimus. SCHUTZ. *περὶ καπνοῦ.* Præter ea, quæ ad v. 254. de voce *καπνοῦ* pro *re nauci* ab Atticis scriptoribus usurpata, notavimus, addam Vesp. 144. *καπνὸς ἐγὼ ἐξέρχομαι*, et Eurip. Hipp. 954. *πολλῶν γραμμάτων τιμῶν καπνούς, multarum literarum colens fumos.* Hinc chorus Danaidum ap. Æschylum Suppl. 786. de futura sorte anxius, *μέλας γενοίμαν καπνός.* SPANH. Locus Æschyleus non quadrat; aliter enim ibi *καπνὸς* usurpatur. Significat autem Strepsiades materias disputandi viles et inanes; *στενολεσχεῖν* autem est i. q. *λεπτολογεῖν*, anguste ac tenuiter disputare. Suidas: *Στενολεσχεῖν περὶ καπνοῦ· τὸ λεπτολογεῖν. Στενὸς γὰρ καὶ ἀμενηνὸς ὁ καπνός. Παρὰ δὲ τὸ στενὸν εἴληπται τὸ στενολεσχεῖν. Στενολέσχης· λεπτολόγος, καὶ Στενολεσχία τὸ αὐτό.* SCHUTZ. *περὶ καπνοῦ.* Observes *καπνοῦ* prima producta, contra artem, constantemque Comici usum, a quo in anapæstis tantum recedit, in quibus major scenicis poëtis concessa licentia. Glossa: *περὶ τοῦ τυχόντος λεπτῶς φιλοσοφεῖν, μικρολογεῖν.* BRUNCK. *στενολεσχεῖν* est subtiliter nugari, *λεπτῶς φιλοσοφεῖν, μικρολογεῖν*, ut in codd. nonnullis explicatur. DIND. *ζητεῖν* Dorv. PORS.

320. *γνωμιδίῳ γνώμην νύξασ'.* Intelligi potest illis Stoicorum consectariis: *si longus, levis; si gravis, brevis.* item, *εἰ καλήν, ἕξεις κοινήν, ἢ αἰσχράν, ἕξεις ποινήν.* respondet sententiolis alter similibus, *εἰ καλήν, οὐχ ἕξω ποινήν, ἢ αἰσχράν, οὐχ ἕξω κοινήν.* ERN. Pro *νύξασ'* in codd. Elb. et Bav. *μίξασ'* est. HERM. *μίξασ'* Dorv. PORS. *ζητῶ* Suid. ed. Ms. v. *λεπτολογία.* ubi ut ex Hermippi *Δημόταις* citatur. *περὶ καπνοῦ* om. Ms. in *στενολ.* PORS. Vide Porsonum Præf. Hec. p. lxvi. et ad Med. 1314. DOBR. *γνωμιδίῳ γνώμην νύξασ'.* Sic Cicero de Orat. ii. 38. de dialecticis: 'ipsi se compungunt acuminibus.' Ernestius attulit notum illud dilemmatis exemplum de uxore ducenda. SCHUTZ. Probabilius disputant Wiland. ad h. l. p. 57. ss. respici a poëta ad Socratis, cujus imago comica aliquam tamen habeat cum vera similitudinem, ironiam, cujus vi et ope Socrates decretis (*γνώμαις*) aliorum temerariis dubitationes et quæstiunculas et sententiolas (*γνωμίδια*), quibus ipse non magnam vim tribuere videretur, opposuerit philosophus, quarumque callido acumine illa decreta veluti compunxerit (*νύξας*) et confutaverit: quamvis enim non ita frequenter usum ironia esse Socratem docuerit Bartholomæus in Itinere Anacharsidis, ut in Platt. dialogis usus reperiatur, tamen sæpius usum ea videri, quam e Xen. Memm. colligi possit. Cæterum observat Wil. Strepsiaden rusticum plura

hic dicere, quam ingenio ejus conveniant, idque comœdiæ veteris licentiæ esse tribuendum, excusari autem inprimis eo, quod Strepsiades Nubium veluti afflatu quodam correptus fingatur, in quo artem Comici singularem animadvertit. Dind. Vid. infra 1020. Berg. καὶ, γνωμιδίῳ γνώμην νύξασ', ἑτέρου λόγῳ ἀντιλογῆσαι. John Seager. μίξασ' 4. In 6. γνώμην νύξασ' ex alius emend. et a m. pr. supr. καὶ Γμίξασα (sic) Istud Γ natum videtur e γρ. signo v. lectionis. Dobr.

321. Hic versus in vulgatis claudicat. Ms. L. post ἰδεῖν addit αὐτός, quod edidimus, et sic versum habet editio Bergleri. Ern. Immo omnes præter Ernestianam. Herm. Non enim Ern. satis consulebat diligenter vett. edd. Dind. εἴπως m. pr. 2. versum a corr. in εἴπερ. σαφῶς pro φανερῶς 5. Dobr.

322. Βλέπε κ. τ. λ. Locum hunc citat Steph. Byz. V. Πάρνης, ut probet, Πάρνης tam feminino, quam masculino genere dici. Kust. Scholiastes ad h. l. Parnes, mons Atticæ. Schol. ad Acharn. 347. Berg. Hodie appellatur Casha, versus meridiem Atticæ. Dind. τὴν Πάρνηθ' legendum: sic distincte scriptum in iv. codd. Sic etiam excusum tribus literarum formis in ed. Bern. Juntæ. Jam vide quid sit in ed. Kust.: nescias τὸν ne an τὴν legere debeas; adeo ambigua est sigla, seu compendii nota; nec mirum si fefellit Batavum typothetam, qui Kusterianam expressit. Ille enim dedit τόν. Veteribus tachygraphis, qui describendis libris victum sibi comparabant, condonandum est, quod fœdissimis illis notis, complures literas uno nexu comprehendentibus, usi fuerint: multum enim eorum intererat, calamum cito currere foliaque plurima uno die exarari, tum chartæ quam minimum dispendium fieri. At hodie typothetis nullum temporis compendium afferunt isti nexus; lectoribus vero sæpe negotium facessunt: elegantibus autem viris, etiamsi eorum perplexitas moræ non sit legentibus, non est tamen, ut non summe displiceant deformes illæ et invenustæ notæ, quas sordida excogitavit barbaries. Adeo, ut mirer virum optimum, qui hodie in arte typogr. principatum tenet, *Franc. Amb. Didot*, novas horum nexuum formas nuper in officinam suam intulisse, unde, si quas habuisset, omnes ejicere debuisset. Veneri et Gratiis numquam litavit homo, quisquis ille sit, qui ei auctor fuit, ut tam fœdis formis pulcherrimos libros dehonestaret. Brunck. πρὸς τὴν Dorv. Pors. φέρε pro βλέπε 6. βλέψαι primo 4. τὴν πάρνηθον 5. τὴν omnes ut puto; certe quinque. Dobr.

323. ἥσυχα ταύτας. Sic in meo cod. ut est etiam in primariis editt. Glossa ἡσύχως. In membr. ἥσυχος αὐτάς. In duobus aliis ἡσύχως αὐτάς. Pessime in Kusteriana correptis numeris ἥσυχ' αὐτάς. Male hic cod. etiam, ἡσύχως αὐτάς. Brunck. ἥσυχ' αὐτάς. Sic ex ed. Junt. reliquæ omnes præbent excusum. Rectius lectionem Ald. codice firmatam, ἥσυχα ταύτας revocavit Brunck. Sic quoque codd. Bav. et Elb. Harl. Ms. R. ἥσυχος, I. ἡσύχως, male. At C. et ed. Ven. ἥσυχα ταύτης sc. Πάρνηθος, quod præfert Duk. et sic versus bene constat. Ern. ἡσύχως αὐτὰς Rav. quoque et Borgianus habent. Recte Brunck. ἥσυχα ταύτας reposuit. Herm. Ἥσυχα ταύτας ed. Ald. ἡσύχως αὐτάς A. B. ἡσύχα αὐτὰς Dorv. Pors. ἡσυχῇ αὐτὰς Elmsl. tacite correxit. Dind. ἥσυχα ταύτας 1. 2. 4. 6. (hic cum gl. καὶ ἡσύχως) ἡσύχως αὐτὰς 3. 5. et suprasc. a corr. in 2. Dobr. ἥσυχος αὐτὰς Cod. Ar. Id.

324. τὰ κοῖλα sunt viæ cavæ s. loca inter duo colles depressiora, τὰ δασέα vero loca fruticetis vel arboribus consita, ut sæpe ap. Xenophontem et alios. Schutz. Brunckius, non monito lectore, verba Socratis sine ulla interpunctione continuavit, et pro αὗται πλάγιαι scripsit αὐταὶ πλάγιαι. Si αὐταὶ requiri putabat, id non hic, sed in superiore versu, χωροῦσ' αὐταί, reponendum erat. At multo elegantius cæteri αὗται utrobique legunt. De distinctione autem post χωροῦσι jam scholiastes monuit. Herm. αὗται πλάγιαι Reisig.

325. Metrum manifeste claudicat: cui vitio egregie medetur Ms. Vatic. U. qui sic habet:—ἤδη νῦν καὶ μόλις ἀθρῶ. Textui lectionem hanc restituissem, nisi collatio illius Ms. paulo serius ad me missa fuisset. Kust. At ἀθρῶ cum compositis et similia vix unquam producuntur apud Comicos. Utcumque sit, adhuc syllaba desideratur ad versum complendum, et legendum, ἤδη νυνί. Ego sic ex ingenio restitueram: Ὡς οὐ καθορῶ. Παρὰ τὴν εἴσοδον. Ἤδη νυνὶ μόλις ἑώρων. Ἑώρων, δισυλλάβως, ut sæpe. Sic in Avv. Ἑώρακα πάντων βαρβαρώτατον θεῶν. Mihi quidem hæc verior videtur lectio quam illa Vaticana, quam a correctore quodam profectam non dubito. Bent. Schol. ad Av. 297. docet εἴσοδον dici, ᾗ ὁ χορὸς εἴσεισιν ἐν τῇ σκηνῇ. Berg. Vides quam imperite Vir Cl. verba tam dissimilia confuderit. ἑώρων perpetuo trisyllabum est. Sed neque, si ipsum tempus spectes, recte se habet. Nihil utique aliud valet, quam quod Latinorum *vidi*. Postulat vero loci indoles verbum præsens-imperfectum, vi-

deo. Pedem integrum, qui vulgatæ in fine versus deest, ex sequente sat commode suppleveris: — ἤδη νῦν μόλις ὁρῶ αὐτάς. Versus quidem ita emendatus non est inter maxime numerosos. Sed est tamen legitimus. Quin et ipsi huic quicquid est incommodi, mutato verborum ordine subveniri poterit: ἤδη νῦν ὁρῶ μόλις αὐτάς. Kusteri medicina ex simplici morbo duplicem effecit. In recepta scriptura metrum unice laborat; in hac et metrum et oratio: metrum, quod ἀθρῶ priorem in sermone comico necessario corripiat; oratio, quod verbum istud de simplici *visu* numquam adhibeatur, sed *intueri, considerare, examinare*, vel simile denotet. Immo tertium est, quod in egregia ista lectione merito improbaveris, quod voculam καὶ similiter otiosam non sit reperire. Lectio hæc, uti et pleræque aliæ in Ms. Vat. U. a vulgatis discedentes, a correctore eoque perquam imperito profecta est. Dawes. Sic legitur hic versus in primariis editt. ὡς οὐ καθορῶ. — Παρὰ τὴν εἴσοδον. — ἤδη νῦν μόλις ὁρῶ. et ita eum dedit Kusterus. In notis autem monuit e Ms. Vat. legendum esse, ἤδη νῦν καὶ μόλις ἀθρῶ, quod in novissima Batava fuit repositum. Sic etiam scriptum est in membr. Quod in tribus aliis est, ὁρῶ, e glossa irrepsit. At nec ἀθρῶ scripserat Comicus, quod nullibi apud eum prima producta occurrit. Hic, ut multis aliis in locis, peccavit librarius præpositionem verbi compositi omittendo. Vide not. ad Lys. 408. et similem mendam sublatam in Thesm. 658. ubi ἀθρῆσαι pro διαθρῆσαι male legebatur. Sed et metrum prorsus luxatum erat, transpositis aliis vocibus, aliis perperam scriptis, quibus omnibus, ut par erat, medentes, et numeros et veram poëtæ manum restituimus, ὡς οὐ καθορῶ.—Παρὰ τὴν ἔσοδον. | Διαθρῶ νυνὶ μόλις ἤδη. A librario infertum καὶ ineptum est, nec ullo modo hic stare poterat. Emendationem hujus versus tentavere Bentleius et Dawesius Misc. Crit. p. 321. uterque infeliciter. Reponebat ille, ἤδη νυνὶ μόλις ἑώρων. Hic vero, ἤδη νῦν μόλις ὁρῶ αὐτάς. In cod. scriptum, παρὰ τὴν εἴσοδον.—ἤδη νυνὶ μόλις ὁρῶ. Brunck. Caninius stellam præfixit huic versui, ut vitioso. Nam metrum non constat. Dukerus bene conjiciebat, post ἤδη, καὶ vel γὰρ excidisse, sed καὶ plane habent Mss. Vat. et Reg. Sed iidem pro ὁρῶ etiam ἀθρῶ, quod præfero cum Berglero, qui recepit. Nam quod Bentleius ait, comicis ἀθρεῖν non esse usitatum, fallitur. Occurrit apud nostrum in hac ipsa fabula v. 728. Ern. Non audiendi Bent. et Dawes. quorum Bent. summus alioqui criticus, sed nullius auctoritatis in Aristophane, ad quem minime imbutus Attici sermonis cognitione accessit, ἤδη νυνὶ μόλις ἑώρων corrigebat. Dawesii autem temeritas ἤδη νῦν μόλις ὁρῶ αὐτὰς excogitavit. Vulgo, ἤδη νῦν μόλις ὁρῶ. Atque ita etiam Borg. et unus Regiorum Brunckii, nisi quod hic νυνὶ habet. Rav. ἤδη νῦν ὡς μόλις αὐτάς. Εἴσοδον libri omnes. Brunck. e conjectura, παρὰ τὴν ἔσοδον. διαθρῶ νυνὶ μόλις ἤδη. Eleganter sane, si ita scripsisset Aristophanes. Sed quid tandem est, quare Vaticani et Regii Ms. lectionem, ἤδη νῦν καὶ μόλις ἀθρῶ, repudiemus? Nimirum ἀθρῶ nusquam apud Aristophanem prima producta occurrere dicit Brunck. In quo miror ejus inconstantiam. Nam ipse se refutavit ad v. 319. Ibi, observes, inquit, καπνοῦ prima producta, contra artem constantemque comici usum, a quo in anapæstis tantum recedit, in quibus major scenicis poetis concessa licentia. Eodem modo infra v. 1452. emendat, ne vocabulum πατρῷον prima longa sit. Neque aliter χυτροῦν prima longa, v. 1457. Herm. Trendelenburg. ἀθρῶ defendit auctoritate Hom. Il. Γ. 450. ubi prima syllaba producitur, et νυνὶ reperit in cod. Elb. Harl. Omnes istæ emendationes propterea rejiciendæ æque ac vulgata lectio, quod, si nubes jam utcumque videt Strepsiades, locus non est sequenti Socratis orationi, subirati tamquam ei, qui ante illas non conspexerit, νῦν γέ τοι etc. ad quæ senex, ut qui nunc demum agnoscat nebulas, respondet, νὴ Δί' ἔγωγε. Quantivis igitur pretii Rav. libri lectio, ἤδη νῦν ὡς μόλις αὐτάς.... ut a Socrate non invitus interpelletur senex, additurus hoc vel quiddam simile, καθορῶ, dum nescio quid nequius intelligit. cf. Lys. 333. ss. Nihil sane aptius vel in adspectu nubium defixo lentiusque adeo loquenti seni lascivo vel impatienti Socrati. Quam aposiopesin quum non caperent librarii, stolide addidere ὁρῶ vel ἀθρῶ, qui versificatoris fœtus est existimandus. Hotib. Lect. Arist. p. 40. Amiciss. Herman. de h. l. ita nuper ad me scripsit: "Hunc versum ad quem nihil adnotavit Scholiastes, ex interpretationibus natum puto. Ad φέρε ποῦ (323.) adscripserat aliquis ὡς οὐ καθορῶν scil. φησὶ ταῦτα. Ad αὗται πλάγιαι, παρὰ τὴν εἴσοδον; ad τί τὸ χρῆμα, ἤδη νῦν ὡς μόλις ὁρῶν vel ἀθρῶν." Quæ sane ingeniosa est conjectura. Dind. πρὸς pro παρὰ A. νῦν καὶ μόλις ἀθρῶ A. B. ἤδη νῦν καὶ μόλις ἀθρῶ Kuster. ex Ms. Vatic. U. ἤδη νυνὶ μόλις ἑώρων Bentlei. ἤδη νῦν μόλις ὁρῶ αὐτὰς vel ἤδη ὁρῶ νῦν μόλις αὐτὰς Dawes. Misc. Crit. p. 322. νυνὶ Dorv. Pors. ὡς οὐ καθορῶ. ΣΩ.

παρὰ τὴν εἴσοδον. ΣΤΡ. ἤδη νῦν καὶ μόλις ἀθρῶ. Porsonus præf. ad Eurip. tragg. p. lix. ed. Lips. ita scribendum censet: ὡς οὐ καθορῶ. ΣΩ. Νυνὶ μάλ' ἀθρῶν βλέπε πρὸς τὴν εἴσοδον ἤδη. Νῦν γέ τοι etc. et, βλέπε, inquit, addidi e v. 322. Jocus est Comicis antiquis solennis, ut actorem personæ, quam agit, oblivisci faciant, et de theatro aut spectatoribus, quasi imprudentem loqui. Εἴσοδος autem est ea theatri pars, qua chorus intrat scenam. Ergo Socrates, Strepsiade querente, se Nubes non videre, respondet: Nunc tandem quam maxime oculos contende, et ad introitum specta; nunc enim tandem eas vides. μάλ' ἀθρεῖν dicitur, ut μάλ' ἀπαυδᾶν et μάλα δάκνειν Ran. 372. 888. denique πρὸς τὴν εἴσοδον accurate respondet verbis præcedentibus πρὸς τὴν Πάρνηθα. E duobus optimæ notæ Mss. a me collatis πρὸς adoptavi, pro παρά, quam varietatem e nullo codice adhuc enotatam esse profecto miror. Hactenus Porsonus, cujus tamen sententiam cur sequar non video, præterquam quod πρὸς verius esse puto, quam quod adhuc editur πάρα. Pseudonymus ille *Hotibius*, cujus lectiones Aristophaneas nuper edidit Bothius, veram opinatur lectionem cod. Rav. ἤδη νῦν ὡς μόλις αὐτὰς. . . . ut fiat aposiopesis. Sed si quid mutandum sit, malim Hermanno assentiri, qui sibi secundis curis intellexisse visus est, (teste Beckio in commentar. ad Aristoph. t. ii. p. 155.) totum hunc versiculum ex interpretationibus natum. Ad φέρε που adscripsisse aliquem ὡς οὐ καθορῶν, scil. φησὶ ταῦτα. Ad αὗται πλάγιαι eundem vel alium, παρὰ τὴν εἴσοδον, ad τί τὸ χρῆμα; adscripsisse ἤδη νῦν ὡς μόλις ἀθρῶν. Speciosa certe est conjectura, et Hermanni εὐστοχίᾳ digna. Si tamen hæc genuina sunt, Aristophanes stuporem Strepsiadis, ut sæpe, hic quoque deformare studuit. Nec est, quod Hotibius ille personatus putabat, absurdum, quod Strepsiades dicit ἤδη νῦν καὶ μόλις ἀθρῶ, propterea quod statim Socrates regerit νῦν γέ τοι ἤδη καθορᾷς αὐτάς; aliud enim est *vix aliquid videre*, aliud clare ac perspicue aliquid videre (καθορᾶν). Schutz. Hoc primum pro certo ponimus, ἀθρῶ mutandum esse in καθορῶ, cujus ὁρῶ illud est interpretatio, nisi pristinæ vocis reliquias habeamus. Jam vero quæritur, qua in sede illud καθορῶ sit collocandum. In fine non potest: corrumpit enim metrum. Sed bene accidit, ut quibusdam in libris καὶ ante μόλις, in Ravennate ὡς remaneret, quod scribendi compendio natum est ex καί: indicari autem videtur particulis istis, quo in loco illud sit reponendum; neutra enim particula satis convenit rei. Itaque καθορῶ ante μόλις collocamus; versusque apta terminatur catalexi, si Ravennatem librum sequimur. Nunc igitur habemus, καθορῶ μόλις αὐτάς. Sed quoniam νῦν post ἤδη conturbat numeros, ejicienda ea est particula: venit autem e subsequente versu. Quid quod ἤδη νῦν ne dictum quidem videtur ab Atticis. Dixerunt νῦν ἤδη: veluti Pluto, v. 816., ἀλλ' εἶα νῦν τῶν σκωμμάτων ἀπαλλαγέντες ἤδη: Nubibus, 295. νυνί γ' ἤδη: Plato Sophista, p. 389. § 43. Heind., ἄγε δή, νῦν γὰρ ἡμέτερον ἔργον ἤδη τὸν θῆρα μηκέτ' ἀνεῖναι: Sophocles Philoctetа, 1177. ἀπὸ νῦν με λείπετ' ἤδη. De ἤδη νῦν vero exemplum non habeo. Corruptela affectum est νυνί apud Xenophontem Cyropædia, lib. vi. cap. i. § 40. ὡς παρεσομένου οὖν, ἔφη, ἤδη νυνί. Xenophontem dixisse νόει arbitror: quemadmodum est apud Sophoclem, Philoctetæ versu 415. ὡς μηκέτ' ὄντα κεῖνον ἐν φάει νόει. Ergo quum hac quoque de causa expellendum videatur νῦν post ἤδη, putamus illa sic esse constituenda: ὡς οὐ καθορῶ. ΣΩ. παρὰ τὴν εἴσοδον. ΣΤΡΕ. ἤδη καθορῶ μόλις αὐτάς. Quam apte autem et νῦν illud tollatur, et αὐτάς recipiatur ex Ravennate, facile perspicuum erit sententiarum et colloquii ordinem consideranti. Strepsiadæ nubes cernere optanti digitum Socrates intendit ad Parnethem, unde lento descendere dicit gradu: βλέπε νυν δευρὶ πρὸς τὴν Πάρνηθ'· ἤδη γὰρ ὁρῶ κατιούσας Ἥσυχα ταύτας. Strepsiades earum nihil cernens, rogat Socratem, ille ubi sit locus, quo debeat oculos convertere: φέρε ποῦ; δεῖξον. Cui quum Socrates accuratius et majore studio regionem significasset: χωροῦσ' αὗται πάνυ πολλαί, Διὰ τῶν κοίλων καὶ τῶν δασέων, αὗται πλάγιαι, mirabundus ille, quod nihil dum conspiciat, et dubia spe suspensus, τί τὸ χρῆμα; inquit, ὡς οὐ καθορῶ. His vero vix enunciatis, nubes jam ad introitum theatri monstrantur appropinquantes, ut possint facillime videri, παρὰ τὴν εἴσοδον. Ita, qui modo se cernere eas negarat, nunc, ubi proxime accederent, quanquam non plane, tamen aliqua certe ex parte conspiciens, sitim mox expletum iri sperans, quasi cura quadam liberatus, lætiore jam animo respondet, ἤδη καθορῶ μόλις αὐτάς: sic, ut plenam certe faciat, quæ modo brevior erat ac magis decurtata enunciatio. Socrates autem exiguo temporis intervallo post, quum jam scena ipsa a nubibus obsideretur, nunc aut lippum eum esse, aut plane cernere illas oportere declarans, significatione particulæ ἤδη, qua Strepsiades erat usus, aucta atque elata particulis νῦν γέ τοι ait: νῦν γέ τοι ἤδη καθορᾷς αὐτάς. Itaque aperta est causa, cur νῦν illud post ἤδη collocatum etiam

dicendi elegantiam tollat, quum Socrates respondeat, νῦν γέ τοι ἤδη. Nec potest obscurum esse, quam apposite adjunctum sit ex Rav. libro αὐτάς. Reisig. παρὰ sex Mss. νυνὶ μόλις ὁρῶ 1. 2. 4. 5. 6. (νυνὶ 4. ex em. m. pr.) νυνὶ μόλις ἀθρῶ 3. ἀθρῶ supr. in 4. ab al. m. Gl. αὐτὰς 5. Dobr. παρὰ—νυνὶ μ. ὁρῶ. Cod. Ar. Id.

326. λημᾶς κολοκύνταις. Sic etiam legit Schol. vetus et Thomas M. v. Κολοκύντη. At Ms. Arund. pro κολοκύνταις habet κολοκύντας: quarum lectionum neutra a genio Atticismi abhorret. Kust. κολοκύντας et ipsum rectum. Sed vulgatum firmat Appendix Vat. Cent. i. n. 36. Ern. Vid. interpr. et Hemster. ad Lucian. i. p. 95. Harl. Huc respicere videtur Suidas v. Κρονικαὶ λῆμαι. κολοκύνταις B. κολοκύντας Dorv. Pors. εἰ μὴ λημᾶς κολοκύνταις. Hesych. Λημᾶν χύτραισι κολοκύνταις· παροιμία· χύτραις λημῶ καὶ κολοκύνταις. Ἐπὶ τῶν ἀμβλυωττόντων πάνυ. Idem: Λήμη· λευκὸν ὑγρὸν ἐν ὀφθαλμοῖς συνιστάμενον, ἀκαθαρσία. Fuerunt autem duo proverbia; aliud χύτραις λημᾶν, aliud λημᾶν κολοκύνταις. Prevostius in nova editione theatri Græcorum (Theatre des Grecs par Brumois Tom. xi. p. 268.) recte vertit: Tu dois maintenant les voir fort bien; à moins que tu n'aies dans les yeux de la chassie grosse comme une citrouille. Schutz. νυνί γε τοι 1. νῦν δέ τοι 6. λημμᾶς corr. 2. λυμᾶς 5. 6. κολοκύνταις quinque Mss. In 6. non liquet. Gl. 2. ὁμοίας. Schol. m. pr. οἱ—λέγοντες εἰ μὴ λημᾶς καὶ λήμας ἔχεις ὁμοίως (sic) κολοκύνταις, λημῶσι τὰς τοῦ νοῦ κόρας etc. Dobr. κολοκύντας Cod. Ar. Id.

327. Venerabundus hæc dicit Str. quum Nubes jam propius accesserint et omnem scenæ locum occupaverint.

328. οὐκ ᾔδης. Sic perspicue cod. meus, optime [pro vulg. ᾔδεις], e puriori Atticismo. v. not. ad Conc. 551. ubi ᾔδησθα pro vulg. ᾔδεισθα reposui. Atticam illam formam adstruxerunt Valken. ad Il. xxii. 280. et ad Eurip. Hipp. p. 207. Pierson. ad Mœr. p. 173. Kœn. ad Greg. Cor. p. 50. [Cf. Fischer. Anim. ad Well. ii. p. 372. et Matthiæ Gr. Gramm. p. 243. qui etiam Valken. in anim. crit. ad N. T. p. 399. laudavit. Dind.] His, aliisque multis auctoribus in Soph. Electr. 1018. lego: ᾔδη σ' ἀποῤῥίψασαν ἁ'πηγγελλόμην, ubi vulgo legitur ᾔδειν. Si catus ille Professor [Vauvilliersius], qui tam bene novit *quantum inter dicta et probata intersit* (v. not. ad Ran. 1405.), solos quos modo laudavi Criticos adire velit, forte intelliget, tam probatum esse quum vett. Grammaticorum testimoniis tum codicum scriptura, qui formam hanc, librariorum libidine sæpissime obliteratam, multis tamen in locis repræsentant, sic Atticos solitos fuisse loqui, quam quid in hac disciplina probari possit. Sed quum bibliopolis, qui ejus conduxerant operam, raptim et sine ulla cura notas suas scriberet, Heathii lectiones ob oculos habebat, qui solo laudato Dawesio, cum quadam dubitatione ᾔδη proposuit pro ᾔδειν. Ideo arbitratus est, se doctiorem sagacioremque Dawesio visum iri, si illius emendationi nobile istud opponeret apophthegma, *inter dicta et probata multum interest*. Saltem vetus istud Homeri dictum exemplo aliquo, si opus esset, probari posset: τόνδ' οὔτ' ἄρ σκαπτῆρα θεοὶ θέσαν, οὔτ' ἀροτῆρα, Οὔτ' ἄλλως τι σοφόν· πάσης δ' ἡμάρτανε τέχνης. Brunck. θεοὺς 1. 2. ὰς supr. a corr. in 2. ᾔδης 5. Dobr.

329. Vocem σκιὰν posteriore correpta perperam hic haberi monstrabunt hæc exempla: Eurip. Herc. 494. Soph. El. 1165. Æsch. p. 206. l. 5. Rescribendum vero pronunciare ausim ἡγούμην δάσκιον εἶναι, *nebulam et rorem opacum*. Sic δάσκια ὄρη Arist. Thesm. 1006. Eurip. Bacch. 218. δασκίου γενειάδος Soph. Trach. 13. Dawes. καὶ καπνὸν εἶναι. Sic optime Regius B. sine ullo alius lectionis vestigio. In aliis libris legitur καὶ σκιὰν εἶναι, quæ lectio sine minima ullius editoris offensione per omnes editt. propagata fuit. Vitiosam eam esse primus monuit Dawes., recte observans vocem σκιὰν, cujus ultima fieri non potest quin producatur, metri legem respuere. At in eo fallitur, quod rescribendum esse pronuntiet: μὰ Δί', ἀλλ' ὁμίχλην καὶ δρόσον αὐτὰς ἡγοῦμεν δάσκιον εἶναι. Poëticum epitheton δάσκιος nemoribus tribuitur nemorosisque montibus; sicque illud adhibet Noster in chorico cantico Thesm. 997. μελάμφυλλά τ' ὄρη δάσκια. Sed substantivo δρόσος minime convenit; et *ros umbrosus* res est pæne ridicula. Brunck. ἡγούμην καὶ καπνὸν εἶναι. Si liquido cod. ut ex alio Regio B. edidi. Nec ad vocem καπνὸν glossa ulla est adposita, nec ullum diversæ lectionis indicium: quo magis miror, undenam oriri potuerit illa ceterorum codd. σκίαν. Id. In vulgato σκιὰν posterior syllaba producitur: corripi igitur h. l. non debet. Hemsterhus. ad Plutum 547. id quidem negavit: sed contrarium docent Dawes. et Brunck. Harl. σκιὰν. L. In. καπνόν, quod sententia esset aptius nubibus, si metrum pateretur. Ern. Immo metrum hanc lectionem efflagitat, quæ est etiam in Brunckii duobus Regiis, qui id ineptæ conjecturæ Dawesii δάσκιον pro καὶ σκιὰν prætulit. Rav. et Borg. vulgatum habent. Herm. Suidas, Καπνοῦ

σκιά—καὶ παροιμία. Καπνὸν εἶναι ἡγούμην. Ubi R. P. Conservavit hic Suidas veram lectionem Aristophanis Nub. 329. Vide etiam v. *Αμενηνὰ*, ubi eadem leguntur. Dobr. *καπνὸν* 5. solus. Id. *σκιὰν* Cod. Ar. Id.

330. Codicis scriptura est, *οὐ γὰρ μὰ Δί' ἀλλ' ἴσθ' ὅτι*—glossa *γίνωσκε*. Præstat vulgata lectio. Brunck. Mihi aliter videtur. Nam non solum doctior longe hæc lectio est, quam vulgata [*οὐ γάρ, μὰ Δί', οἶσθ' ὅτι ἡ* *πλ.*] quæ inde orta est, quod, quum *ἀλλὰ* excidisset, metri causa *οἶσθ' ὅτιὴ* scribendum erat; sed major etiam in ea vis atque elegantia inest. Quantumvis enim imperiti Strepsiadæ contemtum voce et gestu Socrates exprimat, quum hæc dicit, *οὐ γάρ, μὰ Δί', οἶσθ' ὅτιὴ*—hoc solum tamen significat, Strepsiadem, hominem rusticum, ea ignorare, quæ sapientibus scilicet nota sint. Atqui, quod deinde addit, non est ejusmodi, ut id sciant doctiores, sed plane inauditum est. Quod si dicit, *οὐ γάρ, μὰ Δί' ἀλλ' ἴσθ' ὅτι*, præter miserationem imperiti rustici et grave supercilium doctoris etiam rem omnem tamquam placitum sibi uni proprium profert, simulque spectatorum animos excitat ad percipiendam rem prorsus novam. Idque hoc aptius facit, quod ea, quæ dicit, ad irridendos alios comparata sunt. Herm. Quos hic Sophistas intelligat, ipse dicit in seqq., nempe, vates, medicos, et dithyrambicos poëtas; hos dicit ali a Nubibus, quod eorum artes circa Nubes occupatæ sint, per quas artes facile cibum inveniant. Berg. De voc. *σοφιστὴς* v. Mori not. ad Isocr. paneg. c. i. p. 4. Harl. *ὅτι π.* A. B. Pors. *μὰ Δί' ἀλλ' ἴσθ' ὅτιὴ* 5. (et gl. *γίνωσκε ὅτι*) *μὰ Δί' οἶσθ' ὅτι* 6. Dobr.

331. *Θουριομάντεις.* Hac voce notat præcipue Lamponem vatem, quem Athenienses cum aliis quibusdam præfecerant coloniæ Sybarin, quæ postea *Thurium* dicta est, deducendæ, ut testatur Diod. Sic. l. xii. et Schol. Comici ad h. l. et ad Av. 521. ubi etiam addit, quod præcipue ad hanc rem facit, eum videlicet de publico in prytaneo cibum habuisse: *ἔτυχε δὲ*, inquit, *καὶ τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως·* quod nonnisi illustribus viris, et de rep. præclare meritis alias contingebat; et tamen ut ille, ita Hierocles quoque hunc honorem consequutus est, qui et ipse vates erat, quamvis non magni pretii; adeo ut Comicus eum etiam ausus fuerit traducere in *Pace*, ubi inter alia, quibus salse ridetur, ad eum Trygæus dicit v. 1085. *οὔποτε δειπνήσεις τοῦ λοιποῦ γ' ἐν Πρυτανείῳ·* ubi v. Not. Vult igitur Lamponem et similes homines perstringere, tamquam indignos illo honore. Quomodo autem vatum s. haruspicum ars circa Nubes versetur, id satis planum est; solent enim cœlum contemplari et ex volatu avium auspicia capere. Berg. *οὐριομάντεις*, qui e vento vaticinantur. Reisk. De v. *Θουριομάντεις* vid. Schol. ad h. l. et Suid. h. v. qui eum descripsit. Hesych. *Θουριομάντεις τοὺς περὶ Λάμπωνα φασίν. Εἰς γὰρ Σύβαριν τὴν ἀποικίαν λέγεται Λάμπων ἀγαγεῖν· τινὲς δὲ μάντιν ὄντα.* Photius in lex. *Θουριομάντεις τοὺς περὶ Λάμπωνα. Τὴν γὰρ εἰς Σύβαριν ἀποικίαν οἱ μὲν Λάμπωνι ἀνατιθέασιν, οἱ δὲ Ξενοκρίτῳ, οἱ δὲ τῷ Χαλκιδεῖ Διονυσίῳ, οἱ δὲ Καθάρνῳ τῷ Λάκωνι, οἱ δὲ Πλησίππῳ Ἀθηναίῳ.* Schutz. *Ἰατροτέχνας.* Medicos videtur intelligere eos, qui vel publice conducerentur, ut Democedes ante hæc tempora conductus fuerat ab Atheniensibus, teste Herodoto in Thalia iii. 131. vel qui in prytaneo etiam alerentur, ut Hippocrates et ejus posteri. Soranus in vita Hippocratis: *καὶ παρ' Ἀθηναίοις (ἔτυχε τιμῶν,) οἵτινες καὶ δεύτερον αὐτὸν ἀφ' Ἡρακλέους δημοσίᾳ τοῖς Ἐλευσινίοις ἐμύησαν καὶ πολίτην ἔγραψαν, καὶ τὴν ἐν Πρυτανείῳ σίτησιν ἔδοσαν εἰς ἐκγόνους.* Pertinet autem ad medicos etiam meteorologia. Hippocrates in Lib. de Aëre, Agris et Locis c. i. § 8. scribit, *οὐκ ἐλάχιστον μέρος ξυμβάλλεται ἀστρονομίη ἐς ἰητρικήν.* Berg. *σφραγιδονυχαργοκομήτας.* Vocem hanc Etym. M. sic explicat: *ὁ ἄσωτος, παρὰ Ἀριστοφάνει· ἀπὸ τοῦ σφραγὶς καὶ ὄνυξ καὶ ἀργὸς καὶ κόμη, οἱονεὶ ὃς φέρει τοὺς δακτυλίους μέχρι τῶν ὀνύχων, καὶ ὃς ἀεργός ἐστι καὶ κομᾶται.* Kust. Similia habet Suidas ad h. v. qui Scholiasten exscripsit. Hesychius: *Σφραγιδονυχαργοκομήτας, τοὺς ἔχοντας σφραγῖδας ἐν τοῖς δακτυλίοις, ὄνυχας λευκοὺς, καὶ κομῶντας.* Schutz. *σφραγιδον.* Hoc voc. memorat Porphyrius de Prosodia editus a Villoisonio Anecd. Gr. p. ii. pag. 117. et philosophos ita nominari ait *διὰ τὸ ἀγρῶς διατελεῖν, καὶ κομῆται, ἔτι καὶ σφραγῖδας ἐν τοῖς δακτυλίοις φορεῖν.* Harl. *σφραγιδονυχαργοκομήτας.* R. Ib. *σφραγιδωνυχαργοκομήτας.* Ern. Corrigendus est locus in Photii Lex. p. 413. ubi ita editum: *σφραγιδώνυχα, ἀργοκομήτα καὶ ἐν τοῖς δακτυλίοις σφραγῖδα ἔχοντες λίθου ὄνυχος.* Dind.

332. *κυκλίων τε χορῶν.* Schol. recte de choris Dithyrambicorum locum hunc interpretatur. Illorum enim chori dicebantur *κύκλιοι*, uti ipsi poëtæ dithyrambici *κυκλιοδιδάσκαλοι.* v. Av. 1403. et ibi Schol. Kust. Quod notat Scholiastes de Philoxeno aliisque id genus dithyrambicis poëtis, dictum firmat Plutarchus de Mus. p. 1142. *καὶ Ἀριστοφάνης μνημονεύει Φι-*

λοξένου καί φησιν, ὅτι εἰς τοὺς κυκλίους χοροὺς μέλη εἰσηνέγκατο. Idem alibi de x. Orr. in Lycurgo p. 842. ubi ab illo rhetore inter alia statutum tradit: ἔτι δὲ ὡς τοῦ Ποσειδῶνος ἀγῶνα ποιεῖν ἐν Πειραιεῖ, κυκλίων χορῶν οὐκ ἔλαττον τριῶν. Qualem non κύκλιον, sed, ut apud eum legitur, κυκλικὸν χορὸν in minoribus Panathenæis agendum refert Lysias Or. xx. p. 342. de illo vero Philoxeno διθυραμβοποιῷ ac summo insuper helluone videri possunt Machaonis versus ap. Athen. viii. p. 341. Ut mittam, quod, præter Aves, iidem dithyrambici poëtæ ab hoc Comico sugillentur insuper in Pac. 829. ψυχὰς δύ' ἢ τρεῖς διθυραμβοδιδασκάλων. SPANH. Cf. Bentlei. diss. ad Phalar. de origine tragœdiæ ex versione Lat. Lennepii p. 169. ss. HARL. Dithyrambici poëtæ docebant choros ad ludos solennes, et a chorago mercedem accipiebant: Scholiastes dicit etiam quosdam eorum in prytaneo cibum habuisse ad v. 338., istos etiam a Nubibus ali dicit Comicus, quia eorum ars, qua victum quærunt, circa Nubes versatur, ut qui assidue de meteoris canere soleant, in Avv. 1387. κρέμαται etc. Et in Pac. 830. dicit animas dithyrambodidascalorum in aëre volitare. BERG. ᾀσματοκάμπτας. Cf. Nos ad v. 966. Cæterum toto hoc loco poëta noster de industria utitur vocibus sesquipedalibus et insolentius compositis, ut rideat dithyrambicos poëtas, qui talibus vocabb. frequenter uti solebant. KUST. In Brunck. et aliis edd. male posita est major interpunctio post μετεωροφένακας, quo oratio inconcinna redditur. Utrumque βόσκουσιν e part. ὅτι pendet. Bimembris enim oratio est: ἴσθ' ὅτι βόσκουσι σοφιστὰς κ. τ. λ. καὶ ὅτι βόσκουσι κυκλ. χορ. ἀ. Ac repetiit verbum, quo majorem sententiæ vim adderet. HERM. μετεωροφένακας. Suidas: Μετεωροφένακας οὕτω καλεῖ τοὺς διὰ τῶν μετεώρων ἀπατῶντας Ἀριστοφάνης· φενακίζειν γὰρ τὸ ἀπατᾶν. SCHUTZ.

333. τ. μουσ. Dithyrambici poëtæ nubium mentionem faciebant. v. Arist. Pac. 1403. et ibi Schol. ERN. μουσοποιοῦσι codd. Elb. Bav. et ed. Brunck. ν, quod olim additum erat, restituit Herm. vid. 316. DIND. Ἀργῶς L. m. pr. ERN. Totum h. l. sic verte: Propterea igitur versibus suis crepabant humidarum Nubium solisque splendori officientium celerem impetum, Cirrosque centicipitis Typhonis furentesque procellas: Item aërias, udas, aduncas volucres, et in aëre natantes, Imbresque pluvios rorantium nubium. Deinde pro his (versibus) deglutiebant Cestrearum magnarum et bonarum frusta carnesque turdorum. Imitatur nimirum poëta h. l. tumidum et insolentem stilum poëtarum dithyrambicorum, ut eos ludibrio et risui populi exponat. KUST. ἐποίουν *versibus cantabant, celebrabant.* Sic et prosaici verbo utuntur, ut Isocr. Evag. Lys. Or. ii. p. 27. ubi vid. Taylor. ERN. στρεπταιγλᾶν nunc editur. At scribendum erat στρεπταίγλαν, cum accentu in penultima syllaba. Sed quid demum et illud στρεπταίγλαν? Explicant scilicet τὴν στρέφουσαν αἴγλην καὶ ἀφανίζουσαν, *avertentem solis radios.* Quod tamen analogia ipsa non patitur, siquidem στρεπτὸς passive significat, non active: et deinde ipsa ἔννοια est humilis et puerilis. Verterim potius στρεπταίγλαν, *tortum fulgur emittentem:* nam ad fulgur nubium, non solis lumen, hic respici verisimile est. Tamen, utcumque hoc satis concinnum est, auguratur animus, poëtam scripsisse στραπταίγλαν. στράπτειν scilicet est ἀστράπτειν, ut στεροπή, ἀστεροπή· σπάραγος, ἀσπάραγος· στραπή, ἀστραπή, si fides Etymologo. BENT. στρεπταιγλᾶν. Στρεπταίγλαι Ms. C. Suid. et schol. pro quo Bentl. malebat στραπταίγλαν, alterutrum rectum. Sed nil refert scire quid verum sit, cum sit verbum ineptum dithyrambicum, quod poeta ridet. ERN. Recte Bentl. στρεπταίγλαν intelligit emittentem tortum fulmen. Sed quare hoc verbum ad ὁρμὰν trahi velit, in quo ei Brunckius obsequutus est, equidem nescio. Ita quidem etiam cod. Elbing. Immo στρεπταιγλᾶν, quod etiam in scholiis memoratur, et nubibus egregie convenit, et ad posituram verborum elegantius est, et magis poeticum. Etenim suus quemque sensus doceat necesse est, quid intersit inter hunc ordinem epithetorum, ὑγρᾶν νεφελᾶν στρεπταιγλᾶν, et inter illum, στρεπταίγλαν δάϊον ὁρμάν: quorum alter poetarum, alter oratorum proprius est. HERM. Hic jam exempla adfert ex dithyrambicis poëtis, ut ostendat, illos meteora cantare, de Nubibus volantibus, de fulminibus, de procellis; de avibus in aëre natantibus, de imbre: et utitur Dorica dialecto illorum more. BERG. In edd. Ald. et Junt. nutans editor excudi fecit στρεπταιγλᾶν. HARL. De prosodia voc. ὑγρᾶν hæc notavit Porson. præf. ad Eurip. i. p. lxiii. "Licentiam, qua ob mutam et liquidam producitur syllaba, rarissime admittunt (Comici), idque partim ex necessitate, partim quum alios poëtas vel citant vel imitantur. Quum igitur primam syllabam in ὑγρᾶν producit Arist., dithyrambos ridet; quum Homeri verba usurpat, Homerico metro utitur, Nub. 400. Σούνιον ἄκρον Ἀ. Nec dubito, quin Nub. 319. Tragicorum aliquem, Euripidem, opinor, ob oculos ha-

buerit." Dind. στρεπταιγλᾶν. καὶ στ. Suid. Ms. στρεπταίγλαν. γάΐον Suid. [Ms. scil. nam ἴδιον edd. Med. Ald. Kust. Dobr.] στρεπταίγλων Dorv. Pors. ὑγρὰν νεφέλαν 1. solus, ut opinor, στρεπταίγλαν (vel τὰν) omnes ut puto. Sed sch. 2. στρεπταιγλᾶν, ut pro genitivo habet; tum εἰ δὲ στρεπταίγλαν γράψεις, οὕτω γὰρ ἐν τοῖς παλαιοτέροις τῶν ἀντιγράφων εὕρηται, etc. In 2. 6 suprasc. ὧν bis, ἣν semel. Dobr. στρεπταιγλᾶν Reisig.

335. Cod. ἑκατοντακεφάλα. Sic etiam in meo et in B. perperam. Brunck. Ita etiam Ms. L. et ed. Basil. Ern. Typothetæ errore ita in ed. Herm. legitur. Dind. Τυφὼς est ventus vehemens, qui in vorticem, contortus intra densam nubem luctatur, qui si ibi accendatur, fit πρηστήρ, et aëres igne inficit, ut docet Aristoteles iii. Meteor. c. i. Veteres, qui res naturales fabulis involvere solebant, unum ex gigantibus, qui diis bellum intulerint, faciunt hoc nomine. Æsch. Prom. 352. δάΐοι τέρας ἑκατοντακάρηνον Τυφῶνα θοῦρον, πᾶσιν ὃς ἀντέστη θεοῖς — ἐξ ὀμμάτων δ' ἤστραπτε γοργωπὸν σέλας. Berg. Add. Tho. M. p. 861. ibique intpp. Jablonskii Panth. Æg. v. 2. et Heyn. ad Apollod. i. 6. 3. Harl. Recte ἑκατογκέφαλα ed. Kust. ἑκατογκεφάλους A. B. πρημένουσας bis Suid. Ms. v. — ἑκατοντακεφάλα Dorv. Pors. ἑκατοντακ. omnes. Dobr. ἑκατοντακ. Cod. Ar. Id. ἑκατογκεφάλα. Reisig.

336. Locus hic obscurus est, quoniam non apparet, quo duo illa adjectiva feminina ἀερίας et διερὰς referenda sint. [Hæc non possunt referri ad οἰωνοὺς nec ad θυέλλας. Itaque ἀερίας substantive capio pro ὀμίχλας. Sic placebat etiam Duckero. Sed ita post γαμψοὺς inserendum τ', ut volebat Bentl. Ern. Lego γαμψούς τ' οἰων, ne cum Schol. et Suida nubes putide vocemus γαμψοὺς et οἰωνούς. Bent.] Sed non multum nobis laborandum puto de ἀκολουθίᾳ et sensu totius loci hujus, quippe quem poëta ex vocibus et phrasibus dithyrambicis, hinc inde sumtis, contexuit, ut indicaret, canora et tumida Dithyrambicorum carmina sæpe sensu et connexione carere. Kust. Duobus prioribus adjectivis femininis Νεφέλας, ac tertio masculino Aves, quas hæ Nubes referre videntur, designari censendum est. De Νεφέλαις utique hæc dicuntur ac de Avibus simul, quarum posteriorum vox Græca quum vulgo esset masculini generis, inde Nubes ἀερίας, διεράς, ac dein γαμψοὺς οἰωνοὺς hic vocant. Mitto quod volucres cæteroquin apud Romanos, a duplici sexu, utriusque generis, ut vulgo notum, fuerint. Ἐλελιζομένη διεροῖς μέλεσι, lugens humidis cantibus, ob fusas nempe lacrymas, dixit alibi Comicus, Avv. 216. ac de sanguine humi fuso Æsch. Eumen. 263. τὸ διερὸν πέδῳ κεχυμένον. Hic vero ἀέριαι, διεραί, ad liquidum aërem, volucrium instar, id genus Nubium domicilium, adludunt. Lucretius iv. 209. 'Sive ego per liquidum volucris vehar aëra pennis.' Spanh. Vulgo ἀερίας, διεράς. In membr. ἀερίους, διεράς. Rectius C. utrumque adjectivum in masculino exhibet: referuntur enim ad οἰωνούς. Brunck. Brunckii membranæ, ἀερίους, διεράς. Ipse e Ms. C. ἀερίους, διεροὺς edidit. Recte. Διεροὶ οἰωνοὶ sunt liquidi, mobiles. Ita in Avibus 212. Et in Odyss. ix. 43. διερῷ ποδὶ Herm. ἀεροναχεῖς. Suid. v. Pors. αὖτ' ἀερίους. Spanhemius hæc de nubibus et de avibus simul dici putabat. Verum hujusmodi dilogia hic nihil opus est. Aut igitur hæc dithyrambica verba unice ad aves rapaces inprimis referuntur, aut quod verisimilius, nubes designant, quas dithyrambici poëtæ audacissimis metaphoris uti aves in aëre natantes appellaverant. Si illud, γαμψὸς ad avium ungues, si hoc, ad curvam seu rotundam nubium figuram spectat. Schutz. ἀερίας, διερᾶς Harl. ἀερίας διερᾶς Reisig.

337. κατέπινον. Lucianus in Asino c. 28. μάζας ὅλας τοιοῦσα κατέπινον. Plato in Euthyphr. c. 6. καὶ τοῦτον (τὸν Δία) ὁμολογοῦσι τὸν αὑτοῦ πατέρα δῆσαι, ὅτι τοὺς υἱεῖς κατέπινεν οὐκ ἐν δίκῃ. Lucianus de eadem re in Saturn. c. 5. Ἐκείνη δὲ (ἡ Ῥέα) ὑφελομένη τὸν Δία λίθον ὑποβαλλομένη ἀντὶ τοῦ βρέφους ἔδωκέ σοι καταπιεῖν (dedit tibi deglutiendum). Alciphron. Epp. i. 22. πρὸς τὰς καταπόσεις (τοῦ πλακοῦντος) εὐτρεπιζόμενος, ad deglutiendam placentam me ipsum parans, ubi videri possunt, quæ annotavi. Berg. Ceterum Wielandus recte judicavit h. l. respici ad epulas ditiorum, quibus dithyrambici poëtæ sæpius adhiberentur. Schutz. κατέπινον absorpserunt, de iis audacter dictum, quæ comeduntur. Harl. δ' ὑδ. B. ἀντ' om. Dorv. Pors. ἀντ' αὐτῆς 1. 2. Dobr.

338. Scribere præstat κρέατ' ὀρνίθειά τε κιχλᾶν. Nam si κρέα contracte dicatur pro κρέατα, ultima ejus voc. syllaba erit longa, quam tamen hic oportet esse brevem. Cæterum citat locum hunc Thomas M. V. Τέμαχος et Suid. v. Κεστρᾶν τεμάχη. Kust. κρέα τ' ὀρνίθειά γε. κρέατ' ὀρνίθειά τε, vel κρέατ' ὀρνιθῆϊα. Bent. Μεγαλᾶν ἀγαθῶν Ms. L. Porro ὀρνίθια Ib. ut volebat Duk. Sed ita versus non constituitur. Itaque Bentleius vult legi κρέα τ' ὀρνιθῆϊα κιχλᾶν, sublato γε, quod hic friget. Sane τα potest per apocopen ab-

latum esse, sed tamen lenis est correctio. Optimum est sequi testimonia Grammaticorum vett., qui hic legi dicunt κιχῆλας, Dorum more, ut Athen. ii. p. 64. et Eustath. ad Hom. Od. x. p. 1934. Kœnius produxit locum Etym. Ms. in bibl. Leid., in quo versus hic sic est: κρέα τ' ὀρνίθεια κιχηλᾶν, et addit Δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ κιχηλῶν, ἤγουν κιχλῶν. Ern. In primariis edd. erat κρέα τ' ὀρνίθια κιχλᾶν. Emendavit nescio quis κρέα τ' ὀρνίθειά γε κιχλᾶν. Ineptissime insertum istud γε in nullo cod. comparet. [Abest etiam ab Elb. et Bav. ut a codd. Inv. Dind.] In membr. est, ut edidimus κρεάτ' ὀρνίθεια κιχηλᾶν, quæ vera est et genuina lectio. In C κεστρῶν τεμάχη μεγάλων, ἀγαθῶν, κρέατ' ὀρνίθεια κιχηλῶν: male neglecto Dorismo, quem de industria affectavit Comicus ad Dithyrambicorum imitationem derisionemque. [Doricam formam qui reposuere, male ediderunt, quod etiam in Br. est, μεγάλαν pro μεγαλᾶν. Nam hi dorici genitivi omnes circumflectuntur. Herm. quem tamen in hoc non sequitur Schutz. et lectionem Br. recepit. Dind.] Sincera lectio ex Eustath. reponi poterat, cujus hæc est observatio p. 1934. 15. ὅτι δὲ τὰς κίχλας κιχῆλας τρισυλλάβως ἔλεγον οἱ Δωριεῖς, καὶ ὡς ἐκ τῆς αὐτῶν φωνῆς κιχλίζειν καὶ κιχλισμὸς ἐπὶ γυναικείου γέλωτος, οὐκ ἄδηλόν ἐστι· χρῆσις δὲ κιχηλῶν οὐ μόνον παρὰ τῷ Κωμικῷ, ἀλλὰ καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ, ἐν τῷ· τάς τ' ἐλαιοφιλοφάγους κιχῆλας, ὃ κεῖται παρὰ τῷ Δειπνοσοφιστῇ. Scilicet Athen. p. 64. F.: Συρακούσιοι δὲ τὰς κίχλας κιχῆλας λέγουσιν. Ἐπίχαρμος· τάς τ' ἐλαιοφυλλοφάγους κιχῆλας, μέμνηται τούτων καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. Cf. Kœn. ad Cor. p. 102. κρέατ' autem legendum pro κρέατα, sine copula; non κρέα τ' pro κρέα τε. Hoc enim præterquam quod languidius est, in metrum peccat. κρέα contractum ex κρέαα ultimam producit, ut γέρα contractum ex γέραα. V. quæ notavi ad Eurip. Bacch. 921. In vulg. recentt. editt. lectione, præter ineptum γε, hoc etiam incommodum est, quod κιχλᾶν primam producat contra artem et Comici usum. Brunck. Κρέατ' ὀρνίθεια quotquot librorum auctoritate firmatur, nondum adducor, ut ab Arist. profectum arbitrer. Non enim satis apte copula hic abesse potest. Ac miror de prosodia v. κρέα Kustero assentiri Brunckium, qui meminisse tamen debebat, ultimam hujus v. syllabam in ipso Arist. brevem reperiri, ut Ran. 553. καὶ κρέα γε πρ. — Pac. 1282. βοῶν κρέα. Ita Hom. γέρα, et alii alia ultima brevi adhibuerunt. Herm. Qui κρέα τ' ὀρν. κιχηλᾶν edidit. Dind. Vulgatum κρέα τ' (h. e. τε) contra metrum peccat. κρέα enim, ex κρέαα contractum, ultimam syllabam producit. Harl. ὀρνίθεια A. 2. non B. κιχλᾶν A. sed η eraso. ᾶν κιχηλ B. ὀρνίθια κιχηλῶν Dorv. Respexit Suid. v. κρέας, quem sine causa erroris insimulat Cl. Kust. ὀρνίθειά γε e Kuster. statis inepte, lege κρέα τ' ὀρνίθεια κιχηλᾶν. Aristophanem enim κίχλας κιχῆλας in Nubibus dixisse auctor est Athn. ii. 24. p. 64. et versum ut emendavi, certe citat Etymol. p. 516. et Phavorinus p. 1060. Pors. Vide Porsoni Opusc. p. 5. Dobr. Brunckius veram lectionem κιχηλᾶν Athen. et Eustath. auctoritate restituit. Observationem ejus videtur effugisse H. Stephanum in Ap. ad Græc. Thes. p. 1228. hanc emendationem feci. Pors. ὀρνίθεια κιχηλᾶν primo habuit. nunc η αι del. ὀρνίθεια κεχηλᾶν 3. (αι spr. quasi emend.) ὀρνίθεια κιχλῶν 4. κεστρῶν τ. μεγάλων τ' ἀγαθῶν κρέα τ' ὀρνίθεια κιχλᾶν 5. Omnia ut vulgo 6. In 2. ν ter hic suprasc. et bis 337. In 6. ῶν quater hic, bis 337. Dobr. ὀρνίθια κιχλῶν Cod. Ar. Id. κεστρᾶν τεμάχη. De his piscibus vide Scholiasten et Suidam, qui eum exscripsit h. v. Est mugil cephalus ex genere abdominalium; quamquam aliis videtur esse esox sphyræna Linn. Schutz.

339. τὰς δ'. Sic R. L. Post δὴ R. L. addunt νῦν. Ern. δὴ νῦν μοι A. 3. Pors. Socrates tells Strepsiades that the clouds maintain many sophists, poets, and others, in return for celebrating them. "This surely then, replies Strepsiades, is the reason why they write so much about clouds and other meteors, in high-sounding but empty expressions; for which they get a solid requital in good fish and fowl." Socrates returns, διὰ μέντοι τάσδ' οὐχὶ δικαίως, *propter has tamen immerito.* These words, to make good sense, must be stopped thus: διὰ μέντοι τάσδ'. οὐχὶ δικαίως; "You are right: it is in honor of these deities, the Clouds, that they use such terms, and is it not just so to celebrate those by whom they are maintained?" μέντοι is sometimes an *assertory* particle. Aristoph. Equit. v. 168. ἐγώ; — σὺ μέντοι. Lysistr. v. 498. Lysistrata, ἡμεῖς ὑμᾶς σώσομεν. Provisor, ὑμεῖς; Lysistrata, ὑμεῖς μέντοι. Another example, from Xenophon, may be seen in H. Stephen's Thesaurus, vol. ii. col. 1620. A. John Seager. λ. νῦν δή μοι 3. in t. at δὴ νῦν in sch. Ita 5. λ. δὴ νῦν μοι τί παθοῦσ' αὗται γ' εἴπερ. Dobr. τί μαθοῦσαι Reisig.

340. φασι. Gl. ὡμοιώθησαν. Mœris. p. 147. εἴξασιν, Ἀττικῶς· ἐοίκασιν, Ἑλληνικῶς. Timæus εἴξασι καὶ εἴκασι λέγει ἀντὶ τοῦ ἐοίκασιν. Cfr. utriusque Grammatici eruditos interpretes. BRUNCK. εἴξασι. V. Ruhnk. a Timæi Gloss. Plat. p. 71. ERN. γυναιξὶν. sic Ms. R. ID. Add. Barnes. ad Eurip. Iph. in Aul. 848. HARL. Et Fisch. Anim. ad Well. iii. 1. p. 85. atque Maittaire de Dial. p. 298. ibique Sturz. DIND.

342. φασι γοῦν —. Loci hujus meminit Suidas et Etym. v. Εἴξασι. KUST. ἔρια πεπτ. sunt lanæ extensæ, explicatæ, expansæ. Iis. Obss. Crit. p. 72. DIND. Sequent. γ' abest edd. Ald. et Flor. δ' οὖν cod. Elb. in ultimo voc. ν delevit Brunck. cabest a cod. Bav. et ἐρίοισι cod. Elb. Bav. HARL. εἴξασιν γοῦν ed. Kuster. ut dat Etymologus. εἴξασί γ' οὖν ἐρίοισι πεπταμένοισι κοὐχὶ γυναιξὶν Dorv. εἴξασι δ' οὖν B. et sic, (vel εἴξασιν δ' οὖν) A. et Suid. Ms. εἴξασιν. PORS. οἶδ' ἀκριβῶς 2. ex em. correctoris, et gl. σαφῶς, φανερῶς. γ' οὖν 1. 6. Primo -σιν οὖν 2. sed -σι δ' οὖν factum eadem manu. γοῦν 3. 4. 5. DOBR. ἐρίοις διαπεπταμένοισιν. REISIG.

343. αὗται δὲ ῥ. Ms. Vatic. v. αὗται δέ γε ῥ. quam lectionem metri ratio requirit. KUST. αὗται δὲ ῥῖνας ἔχουσιν. Sic scriptum est in C. ut vulgati libri habent. At tres alii codd. αὗται δέ γε ῥῖνας ἔχουσιν. Prava erga metrum sollicitudo γε infersit. Vide ad Pl. 1065. Hic etiam cod. male, αὗται δέ γε ῥῖνας ἔχουσιν, et seq. v. ἅττ' ἂν σ' ἔρωμαι. BRUNCK. ῥῖνας ἔχουσιν. Ridiculum, quod mulieribus similes ait Nubes, quia nasos habeant. Ceterum hic inprimis respici nasos personarum eminentiores, quas actores fabulæ gerebant, bene monuit Wielandus. SCHUTZ. αὗται δέ γε iv. codd. Brunckii, Elbing. Bavar. Vatic. male. δὲ enim ante ῥῖνας producitur. v. Dawes Misc. crit. pag. 160 sq. qui nomen pronuntiandum scribit wphινας. HARL. αὗται δέ γε A. B. Dorv. PORS. δέ γε 4. 5. 6. Sine γε 1. 2. 3. DOBR.

344. ἅττ' ἂν ἔρωμαι. Sic optime membr. In quatuor aliis, ut in primariis edd., ἅττ' ἂν σ' ἔρωμαι. Pronomine carere possumus, quod metrum labefactat. Perperam in recentt. ἅττ' ἄν σ' ἔρομαι. BRUNCK. σ' ἔρομαι. R. delet σ' et L. C. habet ἔρωμαι. Ed. Bas. porro delet νῦν, quod sane non satis aptum est. Melius foret νυν, quæso. ERN. Borg. ἀπόκριναί μοι νῦν, ἅττ' ἂν σ' ἔρωμαι. Quatuor codd. Brunckii ἅττ' ἂν σ' ἔρωμαι, ut edd. vett. Brunck. recte e membr. edidit ἅττ' ἂν ἔρωμαι. HERM. Cod. Bav. atque edd. Ald. Junt. ἅττ' ἂν σ' ἔρωμαι, quod quidem melius est, quam quod vulgo legitur ἅττ' ἂν σ' ἔρομαι. HARL. Post ἅττ' ἂν additum σ' m. rec. B. λέγε νῦν τ. A. ἅττ' αν σ' ἔρωμαι. στρ. λέγε νῦν Dorv. PORS. ἀπ. με νῦν 6. λέγε ταχ. 1. 2. 3. 6. (in 2. νῦν supr. a corr. pro em.) λέγε νῦν sine ταχέως 4. σ' habent omnes. DOBR.

345. ἤδη ποτ' ἀναβλέψας. Confer Viros doctos ad Shakspear. Anton. et Cleopatr. Vide Eund. Hamlet x. p. J. Swift Dedicat. Tale of a Tub. Ciceron. de Divin. ii. 21. PORS. Shakespearii loca sunt Ant. et Cleopatr. iv. 12. p. 267. ed. 1778. Hamlet iii. 2. p. 309. DOBR. Addo Jer. Taylorum. Worthy Communicant, p. 8. "We sometimes espie a bright cloud form'd into an irregular figure: when it is observed by unskilful and phantastic travellers, looks like a centaure to some, and as a castle to others: some tell that they saw an army with banners and it signifies war; but another wiser then his fellow says it looks for all the world like a flock of sheep, and foretells plenty, and all the while it is nothing but a shining cloud by its own mobility and the activity of the wind cast into a contingent and inartificial shape." DOBR.

346. παρδάλην Dorv. PORS. ἢ ἐρίφω ἢ παρδ. 4. DOBR.

347. Versus hic anapæsticus præter morem cæsura caret. Quare præfero lectionem Ms. Vat. qui sic habet: Γίνονται πᾶν, ὅ τι βούλονται· κᾆτ' εἰ μὲν ἴδωσι κομήτην. KUST. ὅτι ἂν βούλωνται. Lege πᾶν ὅ τι βούλονται. vel πάνθ' ἃ 'ν βούλωνται.— κἂν. κᾆτ' ἢν Ald. BENT. Vulgo sic legitur hic versus: γίνονται πάνθ' ὅ τι ἂν βούλωνται· κᾆν μὲν ἴδωσι κομήτην. Vitium vides in cæsura. Membr. optime habent πάνθ' ὅ τι βούλονται. Tum eædem, ut et C. D. κᾆτ ἢν μὲν ἴδωσι κομήτην. Unde venustus tetrameter Comico restitutus: γίγνονται πάνθ' ὅ τι βούλονται· κᾆτ' ἢν μὲν ἴδωσι κομήτην. Plane hunc versum exhibet cod. ut eum edidimus, nisi quod ibi κᾆτα scriptum sine elisione, quod librariis solemne est. BRUNCK. In hoc versu præsertim extremo magna est varietas librorum Mss. Vat. R. πᾶν ὅτι βούλονται, quod sane prætulerim. Post Vat. κᾆτ' εἰ μὲν ἴδωσι κομήτην, quod præfert Kusterus ob cæsuram. R. Ib. idem sed ἢν pro εἰ, melius. Ja. L. χὤταν μὲν ἴδωσι κομήτην. ERN. Brunck. lectionem reposuit, quam nos quoque sequuti sumus, et quam ipse deinde plane invenit in alio Regio, nisi quod κᾆτα in eo non elisam habebat ultimam. Brunckianam lectionem etiam Rav. habet, nisi quod in eo ὅ τι ἂν est. Borg. cum vulgata consentit, præterquam quod ὅτ' ἂν habet.

Bav. καὶ τ' ἦν. Ald. et edd. vett. κᾆτ' ἦν. Herm. ὅ, τι βούλωνται A. B. (ο primo scripserat, sed mutavit B.) κἂν μὲν 2. κᾆτ' ἦν μὲν Dorv. πᾶν ὅτι βούλονται κᾆτ' εἰ μὲν Ms. Vat. κᾆτ' ἦν μὲν ed. Ald. l. πᾶν ὅτι βούλονται κᾆτ' ἦν μὸν— Pors. ὅτι βούλονται solus 3. χ' ὥταν 3. ὅτι ἂν βούλωνται (vel -ονται) κᾆτ' ἦν ceteri. Dobr.

348. Ἄγριον i. e. παιδεραστήν, ut monet Schol. et ex eo Suidas v. Ἀγρίους, Idem confirmat Eustath. ad Od. B. p. 1448. 4. ubi ait: Παιδοπῖπαι δέ, οὓς ἀγρίους ἔφη σεμνότερον ὁ Κωμικός. v. etiam Harpocr. v. Ἀγρίους. Kust. Harpocr. Ἀγρίους Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου τοὺς σφόδρα ἐπτοημένους περὶ τὰ παιδικὰ καὶ χαλεποὺς παιδεραστάς φησι. καὶ ἄγριον κυβευτὴν Μένανδρος λέγει τὸν σφόδρα κυβεύειν ἐσπουδακότα. Berg. [Utrumque, Eust. et Harp. locum laudat et Æschinis verba p. 76. ed. Reisk. legi docet Brunck. Dind.] De obscœno hujus voc. usu add. Athenæi Excerpta, quorum meminit Casaubonus Anim. p. 542. Spanh. τὸν Ξενοφάντου. Scholiastes Hieronymum, dithyrambicum poëtam, dicit esse Xenophantis hujus filium; iste ergo unus est ex illis *hirsutis*. In Acharn. 388. λαβὲ — παρ' Ἱερωνύμου — κυνῆν. Ubi Schol. ἐκωμῳδεῖτο δὲ ὡς πάνυ κομῶν. Berg. ταλασίων Dorv. et ξενοφόντου. Pors.

349. Κενταύροις. Isti parte illa, qua equi sunt, sunt hirsuti. Berg. Simul libidinosos fuisse Centauros, ut Nessum illum, traditur. Schutz. ᾔκασαν. Sic membr. Alii, ut vulgo, minus bene εἴκασαν. Mœris, ᾔκασα, Ἀττικῶς· εἴκασα, Ἑλληνικῶς. Sæpius ap. Comicum illam formam vulgati libri exhibent, ut Conc. 385. Brunck. v. Sallier. et Piers. ad Mœr. p. 182. de verbo εἰκάζειν autem Timæus L. Pl. p. 95. et Ruhnk. Dind. R. ᾔκασαν. Ern. ᾔκασαν αὐτάς.—Alibi Porsonus; Suidas v. ἀγρίους. Ἀγρίους καὶ καλοποδιώκτας ἐκάλουν οἱ παλαιοί. Non recte rem gesserunt neque Kusterus neque L. Bos Animadvers. p. 140. quem occupaverat H. Stephanus Thes. ii. p. 36. Legendum sine dubio, κολλοποδιώκτας, *exoletorum puerorum sectatores*, ex Eustathio ad Od. Φ. p. 1915. 16. quem ipsum locum adduxit Stephanus T. ii. p. 309. καλαποδιώκτας citat Casaubonus ad Athen. vii. 17. Eadem menda tollenda ex Aristoph. Schol. Pors. κολλοποδιώκτας. Herm. εἴκασιν 3. ἑαυτὰς corr. 2. αὐτὰς 5. 6. Dobr.

350. τί δ' ἄρ' pro vulg. τί γάρ. Brunck. Wakefield. ad Lucret. iii. 7. aut τί γὰρ aut τί γ' ἄρ' legi jubet. Dind. δρῶσι Cod. Elb. Harl. τί γάρ. Id. τί γάρ. Herm. et Reisig. Σίμωνα. Hujus et infra 398. meminit, tanquam perjuri. Berg. Σίμωνα Suid. ed. Ms. Pors.

351. τὴν φύσιν αὐτοῦ. In C. τὴν γνώμην αὐτοῦ· quod merum est glossema. Brunck. γίνονται Suid. Ms. Pors. αὐτῶν 3. λύκοις 2. Dobr.

352. Perstrictus sæpe ut ignavus, perjurus ac helluo in his Comici fabulis idem Atheniensis *Cleonymus*, ut paullo post 399. Eqq. 1291. 1370. Ach. 88. 845. et, ut alia mittam, tanquam ῥίψασπις, ut h. l. Vesp. 585. Κολακώνυμος ἀσπιδοβλής, nempe postremo hoc nomine, quod insignis fuerit adulator dictus. Ob quam insuper abjecti in bello clypei infamiam sugillatur rursus Pac. 445. ut monent ibidem Scholia. ῥιψάσπιδος vero, s. qui clypeum in acie projiceret, pœnam fuisse ap. Athenn. capitalem, quum aliunde constat, tum a Sopatre in Hermogen. p. 335. lex traditur, τὸν ῥίψασπιν θανάτῳ ζημιοῦσθαι. Videri autem potest Plato de Legg. xii. p. 943. s. ubi distinguendum docet inter eum, qui casu aliquo clypeum amiserit, seu ἀποβολεὺς τῶν ὅπλων, *armorum omissor*, et qui vere ῥίψασπις s. *qui clypeum projicit, fuerit*: unde continuo lex ibi sancitur, qua pœna, nec tamen capitali, adfici postremus debeat. Spanh. ταῦτα. L. καὶ, Ja. delet. Ern. ταῦτ' ἄρα καὶ κλ. (καὶ ex em.) A. ταῦτ' ἄρα καὶ κλ. Ms. Leid. et collatio ibid. (apud Tittmann. Epp. Ruhnken. pp. 120. 126.) Harl. 5725. 6307. ταῦτ' ἄρα κλ. alius apud Ernest. Felicissime Porsonus, ταῦτ' ἄρα καὶ Κολακώνυμον αὗται τὸν ῥίψασπιν χθὲς ἰδοῦσαι,—collato loco Vesp. 590. χὠ μέγας οὗτος Κολακώνυμος ἀσπιδαποβλής. Dobr. De Barocc. 127. tacent et Porsonus et lib. Ask. Habet igitur ταῦτα κλεώνυμον ut vulgo. In Porsoni emendationem inciderat et G. Burgesius noster; neque acuminis laude fraudandus Carolus Reisigius, qui tum hanc, tum Bentleianam Σεβῖνον, Eccles. 972. suo Marte extudit, pp. xiii. 173. Compara Hesychium vv. Κολακοφοροκλείδης et Κορακοφ. Dobr. ταῦτ' ἄρα ταῦτα κλ. 1. 2. ταῦτ' ἄρα καὶ κλ. 3. 5. ταῦτ' ἄρα ταῦτα καὶ κλ. 4. 6. Schol. 5. "Cleonymum ut δειλὸν ridet quoque Cratinus." Dobr. ut Kust. Cod. Ar. Id. Ap. Athenn. infamiam fuisse pœnam ῥιψασπίδων et ap. Sophistas tantum capitalem statutam esse, ostendit jam Wesseling. ad Petiti Leg. Att. p. 667. add. Köpke Gesetzg. der Griechen p. 551. s. Dind. Ταῦτ' ἄρα, ταῦτα Κλεώνυμον | αὗται τὸν ῥίψασπιν χθὲς ἰδοῦσαι: nam tertius pes dactylus sit an spondeus, ad rem nihil interest, si pedes non digitis sed auribus metiaris. At hoc quidem versu ταῦτα abest in Ernesti Ms. Ja. In

Leidensi libro Ernesti, et Monacino, pro ταῦτα scriptum est καὶ. ex codice autem illo, cujus scripturæ ab Angeli Caninii exemplari discrepantiam divulgavit vir illustrissimus, Henr. Tittmannus, annotatum est ταῦτ' ἄρα καὶ Κλεον—. Fortassis cuipiam scribendum videatur, ταῦτ' ἄρα καὶ τὸν Κλεώνυμον αὗται —, sic, ut Κλεώνυμον trisyllabum fiat per synizesin: quemadmodum Νεοπτόλεμος quadrisyllabum est in versibus nonnullis tragicorum, præter quos commemorat Hermannus Præfatione ad Hecubam, p. lxi. nam pro Κρεωβύλην apud Menandrum ponendum est Κρωβύλην. Sed arguta est repetitio nominis ταῦτα, maximeque in hac re elegans: nomen Κλεώνυμος autem nusquam reperi apud Aristophanem trisyllabum. Verba Κλεώνυμον αὗται τὸν ῥίψασπιν χθὲς ἰδοῦσαι, commemorat Suidas Vol. ii. p. 325. Verum quum tamen Leidensis præcipue liber ille optimæ sit fidei, et multa bene scripta teneat, et de prioribus Nubibus nonnulla, ut arbitror, his quoque in verbis vestigia agnosco vetustæ ex priore fabula scripturæ, ταῦτ' ἄρα καὶ Κολακώνυμον αὗται —. Anno post Comicus quum Vespas docebat, eosdem sales, ne perirent, iterum inspersit vss. 592. χὼ μέγας οὗτος Κολακώνυμος ἀσπιδαποβλής, quæ significantur Scholio ad Nubes. Unde facile intelligitur, cur hæc ipse retractandis postea Nubibus immutarit: videlicet ne vocabulum facete novatum tertium propinaret Atheniensibus. Reisig.

353. τοῦτον om. 2. Pors.

354. Κλεισθένη. Quem ut cinædum et impuris moribus sæpe etiam exagitat in his fabulis Comicus, ut Ran. 48. 57. 425. Eqq. 1372. et alibi. Spanh. Hunc tamquam formæ nimium studiosum instar mulieris et mulierosum non semel notat. In Thesm. 581. introducit eum loquentem: φίλαι γυναῖκες — γυναικομανῶ γάρ. Berg. ὅτι. Ib. ὅτε. C. Ja. Κλεισθένην, utrumque male. Ern. κλεισθένην A. B. γύναια "ut videtur" Dorv. Pors. κλεισθένην sex. Dobr. διὰ ταῦτ' ἐγένοντο γυναῖκες. Ex h. l. colligi potest, mulieres in theatrum illo tempore haud venisse. Si enim multæ mulieres in theatro consedissent, frigidissimus esset jocus, Nubes formam mulierum induisse, quia Clisthenem mulierosum conspexerint. Schutz. ὁρᾷς; Reisig.

355. Jam in scenam prodierunt Nubes, itaque Strepsiades eas salutat. τοίνυν ὦ. Sic quinque codd. sine particula, quæ vulgo inseritur (τοίνυν γ' ὦ.) v. not. ad Ran. 321. 1018. Pl. 567. 1161. Brunck. γ' delent R. Ib. Ern. Nos quoque γ' cum Br. delevimus. Ac τοίνυν ultimam ancipitem habere, monuit ad Ran. 321. At enim vero, ubi ultima longa est, divisim scribendum monuit Reizius τοὶ νῦν. Herm. qui ita edidit: χαίρετέ τοι νῦν. Perperam igitur Hotibius p. 40. τοίνυν γ' defendit eo, quod ultima in τοίνυν brevis sit. Dind. τοίνυν ὦ A. B. τοίνυν γ' ὦ 2. χαίρε τοί νῦν γ' Dorv. Pors. τοίνυν ὦ 1. 3. 4. 5. τοίνυν γ' ὦ 2. 6. Dobr.

356. Οὐρανομήκη. Aristot. Rhetor. iii. 7. συγγνώμη γὰρ ὀργιζομένῳ κακὸν φάναι οὐρανόμηκες ἢ πελώριον εἶναι. Spanh. Cod. ῥήξατε φωνὴν κἄμοι γ' ὦ—. Brunck. ῥήξατε φωνὴν ex Hebraismo. Esa. liv. 1. οἱ ὁ, et Gal. iv. 27. ubi v. Grot. Hinc Hesych. glossa, ῥήξατε, κράξατε. Dixere bene Græci etiam in prosa, ut Hippocr. de Superfœt. p. 43. ed. Foës. Ern. ῥήξατε φωνὴν κἀμοί γ' scribi jubet Herm. Usum hunc v. ῥῆξαι illustrat etiam Wakefield. Silv. Crit. iv. p. 172. nec hoc loco omisso, ubi τοίνυν γ' retinet. Dind. φωνήν γ' A. B. Pors. φωνὴν κἀμοίγ' 5. Dobr.

357. Strepsiadem salutant, deinde et Socratem. Berg. Priores edd. habent, παλαιγενές, θηρατὰ λ. Nos post παλαιγενὲς addidimus ὦ, ut metrum versus fulciremus. Vel legi etiam potest παλαιογενές, θηρατὰ — ut Ms. Vat. U. habet. Kust. ὦ πρεσβῦτα παλαιογενές, θηρατὰ —Sic perspicue et optime membr. In impressis recentioribus invenustus est versus: χαῖρ' ὦ πρεσβῦτα παλαιγενὲς, ὦ θηρατὰ λόγων φιλομούσων. Tres alii codd. qui παλαιγενὲς habent, posterius ὦ non agnoscunt. Versui sustentando ab emendatore additum fuit nescio quo. Abest etiam a primariis editt. Cod. χαῖρ', ὦ πρεσβῦτα παλαιγενὲς, θηρατὰ — Brunck. Ms. R. habet παλαιογενές, et L. C. I. consensu delent ὦ, quod sane frigide repetitum videtur, ut et v. seq. L. Ja. temere repetunt, σύ τ' ὦ λεπτοτάτων, contra metrum. Ita versus elegans exsistit. Ern. Ita etiam Brunckius e membr. quibuscum consentiunt liber Rav. et Vat. Herm. ὦ θηρατὰ ed. Kuster. παλαιογενὲς Ms. Vatic. U. probante Wasse ad Thucydid. i. 13. παλαιγενὲς θ. Dorv. ο super αι a m. recentiss. παλαιογενὲς A. B. vulg. Suid. ed. Ms. in v. Pors. παλαιογενὲς Pors. ad Phœn. 351. Dobr. παλαιογ. 1. 3. et 2. primo, sed ο nunc erasum. παλαιγ. 4. 5. 6. Id. παλαιγενὴς et παλαιογενὴς esse i. q. παλαιὸς docet Porson. ad Eurip. Phœn. 359. Dind. Receperunt παλαιογ. θ. Harl. Sch. Herm. Id. θηρατὰ λ. φ. Sic. Athen. iii. p. 122. C. ὦ καλλίστων ὀνομάτων καὶ ῥημάτων θηρευτά. Kust. Socratis doctrina de diis haud quidem decore, at enim ad illam exagitandam lepide pertractatur. Harl. θυρατὰ Cod. Elb. Id.

358. σύ τε Suid. Ms. λεπτολ. ἡμᾶς om. Dorv. σύ τ ὦ 5. Dobr.

359. ὑπακούσαιμεν. Sic bene iv. codd. Solœce vulgo ὑπακούσωμεν. Brunck. R. L. Ja. ὑπακούσαιμεν, quod præfero. Sed mox C. male omittit νῦν, cum interitu versus. Ern. Ὑπακούσαιμεν Brunck. e quatuor codd. dedit, quibuscum consentiunt Rav. Borg. Bavar. et Elb. Herm. οὔτε γὰρ ἄλ. Suid. Ms. et omittit voces τῶν νῦν μετεωροσοφιστῶν. Pors. Legendum ὑπακούσαιμεν. vide Dawes. p. 246. atque ita Suidas v. πρόδικον. male Marklandus (ad Eurip. Suppl. 136.) postquam recte emendaverat δύναι' ἂν. in Eurip. Phœniss. 421. proponit δύνωμ' ἂν, quod et alio nomine vitiosum est, cum ultima δύνωμαι crasin cum ἂν faciat, et proinde syllabam longam constituat. ὑπακούσαιμεν A. B. Suid. Id. -σαιμεν 1. 3. 5. 6. -σωμεν 2. Dobr. -σαιμεν Cod. Ar. Id.

360. Προδίκῳ. H. l. quidem videtur honoris causa nominare hunc Prodicum; in Avv. tamen 693. dicit: Προδίκῳ παρ' ἐμοῦ κλάειν εἴπητε τολοιπόν, satis inclementer. Berg. Intellige σοὶ καὶ Προδίκῳ, v. Schol. In fine versus male L. e seq. adjungit ὅτι· σοὶ δ' ὅτι. Ern. De Prodico v. Xen. Mem. ii. 1. 21. ss. et Hindenburg. Anim. ad illum libr. p. 63. Davis. ad Minuc. Fel. c. 21. p. 121. Suid. v. Πρόδικος. Harl. σοὶ δ' ὅτι Harl. πρὶν ἢ et ἕνεκα Suid. Ms. ἕνεκα Dorv. Pors.

361. βρενθύει. In Symposio Platonis, ubi Alcibiades narrat qualem se Socrates militiæ gesserit, et quomodo, cæteris Atheniensibus, quum apud Delium victi essent, fugientibus, ipse recesserit, ad Comicum nostrum, qui in illo convivio aderat, se convertens Alcibiades dicit: ἔπειτα ἔμοιγε ἐδόκει, ὦ Ἀριστόφανες, τὸ σὸν δὴ τοῦτο, καὶ ἐκεῖ διαπορεύεσθαι ὥσπερ κἀνθάδε, βρενθυόμενος καὶ τὼ ὀφθαλμὼ παραβάλλων. De hac voce videri possunt notæ Hemsterhusii ad Lucianum p. 54. Berg. τὼ 'φθαλμὼ παραβάλλει. Male interpres, *circumfersque oculos.* Sensus est, *obliquis oculis alios intueris:* more scilicet hominum superborum, qui recto vultu aliquem aspicere dedignantur. Παραβάλλει autem hic est 2. pers. med. Attice pro παραβάλλῃ, a παραβάλλεσθαι. Laertius tamen in Socrate ii. 28. in loco hoc Comici pro παραβάλλει (si hodiernis codicibus scriptoris illius fides habenda est) olim legit παραβάλλεις a παραβάλλειν, uti et Athenæus v. p. 216. ubi ad locum hunc Comici respiciens ait: Μόνος Σωκράτης βρενθυόμενος καὶ τὼ ὀφθαλμὼ παραβάλλων. Contra pro altera lectione, quam hodierni codices Arist. exhibent, non solum stat Suidas v. Τὼ ὀφθαλμὼ, sed etiam Eustath. ad Il. I. p. 768. 10. ed. Rom., ubi commentator ille, doctus quidem sed verbosus supra modum, et eruditionis suæ ostentator nimius, ὀφθαλμὼ γοῦν, inquit, παραβάλλεσθαι ὁ Κωμικὸς λέγει τὸν Σωκράτην, ἐν τῷ δηλαδὴ σεμνοπροσωπεῖν. Kust. Quod παραβάλλει pro παραβάλλῃ a παραβάλλομαι dictum statuitur, non vero παραβάλλει a παραβάλλω juxta Laertium et Athenæum, id præter eam lectionem, quam firmant illi duo auctores, adstruit insuper alio ap. Athen. loco Ἀττικώτατος itidem et antiquus auctor Æschylus. Nempe Athen. vii. p. 302. quum thynni piscis factam ab Æschylo mentionem, adductis illius ea de re versibus, dixisset, addit continuo, καὶ ἀλλαχοῦ οὕτως· καὶ ὄμμα παραβαλὼν θύννου δίκην, et, ut ibi continuo sequitur, ὡς τοῦ θύννου τῷ σκαιῷ ὀφθαλμῷ οὐ βλέποντος. Non oculos vero, sed παραβάλλων τοὺς γομφίους, *laxans anteriores dentes*, dixit alibi Comicus, Pac. 34. et, τὴν ἄκατον παραβάλλου, *lembum laxa*, seu paratum habeas. Eqq. vero 759. παραβαλοῦ pro, *accede ad scapham;* et 271. παραβαλοῦ τῷ κωπίῳ, *remum projice.* Unde promiscuum, et quidem Atticorum more, verbi hujus παραβάλλειν et παραβάλλεσθαι usum videas. Idem vero de verbo βρενθύει, quod hic primo loco legitur, ac de altero παραβάλλει, dicendum est, ac proinde βρενθύεται pro *superbit*, vel, *præ fastu despicit*, dicitur Pac. 26. et Lysistr. 887. Apud Helladium legitur βρενθύεται, ἀλαζονεύεται, additque ut Grammaticos mittam, fieri hoc verbum a βρένθιον, *unguentum.* Gloriosos enim ac fastuosos homines solere unguentis uti. Βρενθίου utique μύρου, et quidem βασιλείου s. *regii* dicti, meminit Crates ap. Athen. xv. p. 690. Spanh. In βρενθύει, παραβάλλει, ἀνέχει, codices L. C. ultimam mutant in η: at Ja. habet παραβάλλεις, ut et quidam veteres h. l. memorant. v. Hemsterh. ad Lucian. t. i. p. 367. s. de βρενθύεσθαι. Pro καὶ τὼ Ja. habet εἰ τώ. Ern. τὼ 'φθαλμὼ παραβάλλει. Gl. Ἴδιόν ἐστι τῶν ἀλαζόνων τὸ μὴ ἔχειν ἀεὶ τὸ βλέμμα ἐπὶ ταυτοῦ, ἀλλ' ἄνω καὶ κάτω κινεῖν, καὶ νῦν μὲν ἐνταῦθα, νῦν δ' ἄλλοσε μεταφέρειν. Brunck. βρενθυητ' — ὀφθαλμω — παραβάλλεις cod. Elb. ταῖς ὁδοῖς cod. Bav. — vide ad schol. Harl. Suid. βρενθύεσθαι. Pors. παραβάλλεις A. B. παραβάλλῃ Suid. v. τὼ ὀφ. t. iii. p. 404. τὼφθ. Ms. Lucian. Amor. t. ii. p. 429. Pors. παραβάλλεις Diog. Laert. ii. 28. et ex Platone Sympos. p. 221. B. H. St. huc respiciente Athenæus v. p. 216. A. Vide Porson. Adv. p. 75. et confer Æschylum Athen. vii. p. 303. C. Id. Vide Elmslei. Heracl. 876. Blomfield. Gl. ad Pers. 430. Dobr. βρενθύει γ' primo 2. ut videtur. Particulam om.

3. παραβάλλεις 1. 4. 5. Ultima in παραβάλλῃ ex em. correctoris 2. Dobr. παραβάλλεις Cod. Ar. Id. παραβάλλεις Reisig.

362. De ἀνυποδησίᾳ Socratis et aliorum philosophorum vide quæ notavimus ad v. 103. Kust. κᾀφ' ἡμῖν σεμνοπροσωπεῖς. Male Frischlinus: *et in nos ore severo es*. Sensus est, *et nobis fretus supercilium tollis*; vel, *gravitatem quamdam et fastum vultu præ te fers*. Kust. ἀνέχῃ σεμνοπρεπεῖς Cod. Elb. Harl. ἀνέχῃ—υ σεμνοπρεπεῖς Dorv. Pors. -δητος 5. -σποῖς 3. Dobr.

363. καὶ σεμνόν. Ms. Vatic. U. habet καὶ τερπνόν. Sed lectio vulgata præferenda est. Kust. Ita etiam L. Ja. ap. Ern. et quintus cod. ap. Brunck. Dind. Nam inter ἱερὸν et τερατῶδες vix recte τερπνὸν poterit interponi. Dind. καὶ σεμνόν. Recte Kusterus hanc lectionem præfert alteri τερπνὸν, quam etiam Ms. Vatic. ostendit. Ortum est vitium a librario, qui primam syllabam sequentis vocabuli τερατῶδες hic anticipaverat. Tribus enim verbis Strepsiades designat gravitatem et sublimitatem in illa Nubium cantilena. Schutz. Pro σεμνὸν, σοφὸν 3. τερπνὸν 5. Contra καὶ σεμνὸν om. 2. m. pr. repos. corr. Dobr.

364. Si solæ sunt Divæ; et alii possunt esse dii nihilo minus. Ergo lego, Αὗται γάρ τοι μόναι εἰσὶ θεοί; vel forte, μόνοι εἰσὶ θεοί. Bent. εἰσί. L. γ' εἰσὶ contra metrum, ut in fine idem et Ja. τὰ δ' ἄλλα ἐστὶ πάντα. Ern. Pro γάρ τοι Rav. γάρ μοι. Herm. τὰ δ' ἄλλα Suid. ed. Ms. φλύαρος. Pors. μόναι γ' ε. 5. πάντ' om. 3. Contra 4. om. ἐστι, habet πάντα. τὰ δ' ἄλλ' ἐστι 5. (Ita notavi. Ergo et iste om. πάντ'? Habet Leidensis apud Tittmann. p. 120.) In Collatione lege, τὰ δ' ἄλλ' ἐστὶ πάντα φλύαρος 5. Dobr. τὰ δ' ἄ. π. 6. Id. θεαὶ Cod. Ar. Id. Omnes edd. γάρ τοι servant, nec e codd. aliis, quam Rav. (unde Inv. recepit) γάρ μοι enotatum est. Et rectius Socrates has solas esse deas omnino dicit, quam sibi tantum. Dind.

365. πρὸ ——'Ολύμπιος cod. Elb. Comicus vero Socratem de rebus naturalibus et divinis ut perquam ridicule, ita impie ad odium et contemtum illi conflandum; Strepsiadem vero rustice stolideque quærentem judicantemque inducit, qua fictione vis comica mire aucta est. Harl. πρὸ Dorv. Pors. οὐ om. 3. Dobr.

366. οὐ μὴ ληρήσεις. Perperam vulgo οὐ μὴ ληρήσῃς. Brunck. E Dawesii observatione illud Brunck. reposuit. Atque in Ms. Barocc. 43. λυρήσεις est. Herm. οὐδ' ἐστί, pro οὐκ ἐστί. Sic et aliis, ut Homer. Od. Δ. 492. Ern. ληρήσεις correxit Dawes Misc. crit. p. 221. sq. quod οὐ μὴ vel cum futuro indicativo vel cum aoristo ii. formæ subjunctivo construatur. Harl. Rav. ποῖος Ζεὺς δ'; οὐ. Herm. Οὐδ' ἐστὶ Ζεύς. Non dubitanter an sit adhuc Jupiter, ut Œdipus ap. Soph. Œd. Col. 680. εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεύς· aut prout a senum choro ap. Æsch. Ζεὺς, ὅστις ποτ' ἐστιν [Agam. 149.] ac similiter ab Hecuba in cognomine ap. Eurip. dramate 1263. Ζεὺς δ', ὅστις ὁ Ζεὺς — Cæterum quod ipse Socrates revera *Jovem esse crediderit*, non vero, ut hic de eo dicitur, id sit unquam infitiatus, vel inde, ne alia jam tangam, sat liquet, quod, uti ea de re paullo post, Jovem, juxta Minervam et Apollinem, pro præcipuis diis et Atheniensium *progenitoribus* ac *dominis* a se habitos dicat in Euthydemo p. 302. Spanh. οὐ μὴ ληρήσεις Dawes. Misc. Crit. p. 222. Ms. Barocc. 43. λυρήσεις 2. Dorv. οὐδ' ἐστὶν Dorv. Pors. οὐκ ἐστι 4. τί σὺ λ. 3. Dobr. τί σὺ λ. Cod. Ar. Id.

367. τοῦτο 5. ἀπόφῦναι 6. Dobr.

368. μεγάλοις δέ σ' ἐγὼ σημείοις αὐτὸ διδάξω. Sic locum hunc ex Ms. Vat. et Arund. restitui. Ante enim invito metro legebatur, Μεγ. δὲ σημείοις ἐγώ σ' αὐτὸ διδ. Cæterum totus hic locus de causis pluviæ, tonitru et fulminis est longe elegantissimus et lepidissimus, et quem nemo harum deliciarum amans sine summa voluptate legere possit. Kust. μεγάλοις δὲ σημείοις ἐγὼ σ' αὐτὸ Ald. Junt. rel. Cam. Vatic. et Arundel. conspirat cod. Elb. Harl. σ' ἐγὼ σημ. A. B. Cum Kusteri textu consentit Dorv. Pors. σ' ἐγὼ ση. quinque; δ' ἐγώ σε ση. 6. τοῦτο 5. Dobr. σ' ἐγὼ σημ. Cod. Ar. Id. Sæpe Aristophanes, ubi alterutrum poni licuit, elegit οὗτος. Optimam libri L. scripturam, τοῦτο διδάξω, aspernati sunt grammatici. Reisig.

369. Simili argumento negat et Lucretius Jovem fulminare, quamvis ille non neget existentiam deorum vi. 400. s. 'Denique cur numquam cœlo jacit undique puro Jupiter in terras fulmen sonitusque profundit?' Berg. πώ om. 4. Dobr. πω om. Cod. Ar. Id.

370. οὔσης etiam interponit Suid. in ἀποδημῶν, locum e memoria laudans, ut videtur. Sic Plut. 1130. ἀσκωλίαζ' ἐνταῦθα πρὸς τὴν αἰθρίαν. Duck. Post αἰθρίας L. C. Ja. addunt οὔσης e glossa. Intell. ἐξ, ut in Scholiis. Ern. Non ausus sum mutare lectionem librorum αἰθρίας, licet non invenerim alibi hoc vocab. media syllaba longe. Atque ipse Arist. eam corripit Thesm. 1001. et Plut. 1129.

Potuit tamen fortasse hæc syllaba, ut in aliis similibus vocabb. ambigua mensura pronunciari, accentu productionem adjuvante, de qua re dictum est in lib. i. de metr. p. 81. Nam etsi antiquior hujus voc. forma videtur fuisse αἰθερία, vereor tamen, vt ea, quantumvis metro apta, post certius definitam verbi significationem, in Arist. reponi possit. Herm. Non proinde, ut ap. Theocr. dicitur Id. iv. 43. Χὼ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος ἄλλοκα δ' ὕει· nempe Ζεὺς αἴθριος, cujus meminit ap. Strabonem Heraclitus i. p. 3. Alius Ζεὺς ὑέτιος, ὄμβριος, οὔριος, *Jupiter pluvius*. Exstat vero, ut id obiter moneam, singulare illius *Jovis pluvii* simulacrum in præclaro numo Antonini Pii, et e maximorum genere in regia Gallorum gaza, in quo idem Jupiter sellæ supra rupem ac nubes positæ insidet, dextra manu elata pluviam in jacentis Terræ effigiem e cornu copiæ effundit; ac proinde ubi Jovem videas, quod in priore versu numquam visum dixerat Socrates, sine Nubium opera pluentem nempe: ποῦ γὰρ πώποτ' ἄνευ Νεφελῶν ὕοντ' ἤδη τεθέασαι; Unde juvabit eximii illius numi iconem opportune hic exhibere, quem vulgavit jam olim in Selectis numis Seguinus, e cujus cimeliis ad Regia, cum reliqua ejus vett. numorum penu dein transiit. In quo utique quum Αἴθριος s. *serenus Jupiter*, nulla nube circumfusus cernitur, tum Ὑέτιος, *pluvius*, seu pluviam citra nubium auxilium emittere cernitur. Est vero ille numus ab Ephesiis cusus, et quidem cum singulari ΠΕΙΩΝ ΕΦΕΣΙΩΝ, *piorum Ephesiorum*, ad suum in Antoninum Pium eximium quoddam studium declarandum, titulo. Spanh. χρῆν, αἰθρίας ὕειν etc. αἰθρίας οὔσης Suid. v. ἀποδημεῖν. καίτοι γ' ἐχρῆν Dorv. cæt. ut Kust. Vide Porsonum apud E. Maltby Thes. v. αἰθρία. Machoni Athen. xiii. p. 579. C. οὔσης excidit post προσβολῆς in ed. Cas. 2. Dobr. οὔσης αἰθρίας Philochorus Dionysii Hal. in Dinarcho p. 637. 9. Schol. Ran. 246. Cratinus Δραπετίσιν Ælian. H. A. xii. 10. Pors. αἰθρίας οὔσης in lemmate scholii ex Aldo restitui p. 222. 24. Nam ab aliis editoribus obliterata erat scripturæ varietas, ne monito quidem lectore. Dind. al. ὕ. αὐτὸν sine οὔσης 1. 3. al. οὔσης ὕ. αὐτὸν 4. 5. 6. Ita 2. ἐν καιρῷ (οὔσης) εὐδίας αἰθρίας ὕ. αὐ. (ista sup. a corr.) Schol. 5. ὅπου ἂν αὐτὸν ὑετὸς καταλάβοι αἰθρίας οὔσης. Dobr. al. ὕ. αὐ. Cod. Ar. Id.

371. Lege ex metri ratione τοῦτο γέ. Bent. Versus pedem vel tertium bacchium vel quartum antibacchium lectio τούτῳ γε repræsentat. Deinde vel τούτῳ τῷ λόγῳ, vel τῷ νυνὶ λόγῳ recte dixeris: at τούτῳ τῷ νυνὶ λόγῳ importunum prorsus videtur. Denique προσέφ. τ. λόγῳ neque quod voluere interpretes, nec quidquam aliud valet, sed purus putus est solœcismus. Atque his quidem omnibus ortum dedit una litera vel a dictante librario parum accurate enunciata vel a scribente minus distincte audita. Hinc utique factum est, ut pro τοῦτο scriptum fuerit τούτῳ. Valet autem τοῦτο προσέφυσας tantumdem quod τοῦτο ἀπέδειξας, *hoc demonstratum dedisti*. Dawes. τοῦτο. τούτῳ recte edidit Bergl. nam versus aliter non stat, quem vide. Προσέφυσας, L. C, male προσέφησας. Ern. Τούτῳ etiam membranæ. Herm. τοῦτό γέ τοι τῷ νυνὶ λόγῳ εὖ προσέφυσας. Sic tres codices. Perperam in membran. ut in impressis legebatur, τούτῳ γε. Illud, metro et sensu flagitante, reposuit Berglerus, qui Dawesio emendationem hanc non debet, cujus libellum non vidit. Ad προσέφυσας glossæ, ἥρμοσας. καλῶς καὶ ὡς ἔδει προσήρμοσας. Æschylus Suppl. 284. καὶ ταῦτ' ἀληθῆ πάντα προσφύσω λόγῳ. ubi schol. προσφύσω, ἀποδείξω. τοῦτο γέ τοι τῷ νυνὶ λόγῳ — Sic liquido cod. ut edidimus. Brunck. Burges e Ms. 127. Barocc. τοῦτο γε quoque enotavit. Omnia, quæ legibus naturæ evenire, at mentem intelligentiamque plebis superare solebant, ab imperitis vi deorum peculiari, non naturæ ordini adsignabantur. Philosophi igitur, qui caussas naturales ortumque, e. g. nubium, imbris, s. pluviæ et tonitru explicare sustinuerunt, a plebe turbaque imperitorum tamquam deorum contemtores habebantur. Hac inscitia vulgari et falsa plebis opinione abusus Aristophanes Socratem in odium contemtumque adducturus risumque excitaturus facit de origine pluviæ tonitruque lepide, et de Jove impie loquentem. Harl. Legi trochaici tetrametri, ne cæsura fiat in præpositione vel articulo, adversari hunc versum observat Porson. præf. ad Eurip. Itaque numerosius fore monet, si legatur τῷ νῦν λόγῳ εὖ προσέφυσας. τῷ νῦν λόγῳ habere Suidam, sed, si hunc locum respexerit, male interpretari, ποίῳ. "Utcunque hoc sit, ait, revocanda est particula, quæ quum parum necessaria librariis visa esset, haud mirum, si elapsa est: N. τ. Ἀπ., τοῦτό γέ τοι δὴ | τῷ νῦν λόγῳ εὖ πρ. Ut Ran. 1079. Νὴ τὸν Δία, τοῦτό γε τοι δή." Probat Pors. emendationem Herm. Dind. προσφύειν est, *facere ut aliquid accrescat*; deinde metaphorice, *argumentis aliquid affirmare*. Forte autem *adsertio* apud Latinos pro affirmatione per similem metaphoram dicitur, atque προσφύειν apud Græcos pro ἀποδεικνύειν. Ita autem exponit hoc verbum Schol. Æsch. Sic εὖ προσβιβάζεις

Eqq. 35. Scripsi τοῦτο in Comici loco, non autem ut alii τούτῳ, propter sensum et metrum. Berg. Reiskius (qui τούτῳ videtur legisse) conjicit προσέβυσας "*vous m' avez poussé*; protrusisti me versus te, ut ad te accederem, loco et sententia mea relicta, ut pedibus in tua verba concederem; a προσβύειν, quod proprie de ellychnio usurpatur. cf. Vesp. 249." Dind. τούτῳ γέ τοι. τοῦτό γέ τοι Dawes. Misc. Crit. p. 226. Ms. Barocc. 127. τοῦτο A. B. τῷ νῦν λόγῳ ἀντὶ τοῦ ποίῳ σημείῳ. α. π. Suid. Ms. τοῦτο γέ Dorv. et 372. προσέφησας. Vide Præf. Heg. p. 53. Pors. τοῦτο 1. 2. 3. 4. τούτῳ γε τοι τῷν (sic) νυνὶ λ. εὖ προσέφησας 5. τοῦτο in τούτῳ vel potius τούτῳ in τοῦτο mut. a m. pr. 6. qui προσέφησας, ut et 4. primo. Gl. 6. καὶ εἶπας. Dobr. τοῦτ' αὐτό γέ τοι τῷ νῦν Reisig.

372. διὰ κοσκίνου οὐρεῖν. Festive omnino hoc de *Jove* illo *pluvio* dicitur, qui inter alia etiam Οὔριος inde dictus est et cultus; prout Διὸς Οὐρίου aram exstitisse refert in Periplo Ponti Euxini Arrianus. Spanh. τῶν δι' vitiose Ven. i. ii. Raph.—ὡς ἀληθῶς Elb. ἀληθῶς τὸν Δία Bav. Dind. ὡς ἀληθῶς 4. Dobr.

373. Scriptura codicis est, φράσον, τοῦθ' ὅ με ποιεῖ—Brunck. Non male. Dind. Vulgata tamen, τοῦτό με, est simplicior et fortior. Schutz. τοῦτο γάρ με Bav. Harl. τοῦτο in textu sed ὃ additum inter l. A. τοῦθ' ὅ με Dorv. Pors. τοῦθ' ὃ 3. 4. 5. qui omnes ὅπερ gl. Dobr.

374. "Citat Suidas v. ὃ πάντα." Toup. Cur. Noviss. in Suid. p. 115. Pors. κυλινδούμεναι 3. 4. 5. 6. Gl. κυλιόμεναι 2. 3. Dobr. ᾧ τρόπῳ Port. τῷ τρ. Lugd. Amst. et in not. Scalig. τῷ τρόπῳ; Vet. Dind.

375. καναγκασθῶσι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Raph. κἀναγκασθῶσι Brub. Port. Dind.

376. κατακρημνάμεναι. In duobus codd. κᾆτα κρημνάμεναι. In C. κᾆτα κρημνώμεναι. In membr. κατακρημνούμεναι. Brunck. κατακρημνάμεναι. L. I. κᾆτα κρημνάμεναι. et R. κατακρημνούμεναι male. Ern. Sic etiam membr. Sed C. κᾆτα κρημνώμεναι. Cod. Bav. πλήρης pro πλήρεις. Herm. In Ald. ultima syllaba per notam expressa est, plene πλήρεις in Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Antea L. Ja. Port. Lugd. Amst. κᾆτα κρ. R. κατακρημνούμεναι. Dind. κᾆτα κρημνάμεναι A. B. Ut Kusterus Dorv. Pors. κᾆτα κ. 5. 6. Dobr.

377. εἰς ἀλλ' ἐμπιπτ. κ. τ. λ. Id unum ad lepidam et eruditam de causa tonitrus adnotasse hic sufficiat, eam utut ludicram, haud esse valde alienam ab Epicuri sententia de *tonitru* dicentis ap. Laert. x. 100. fieri illud κατὰ ῥήξεις δὲ νεφῶν καὶ διαστάσεις, *per nubium ruptiones et abscessiones*, aut ab Aristot. Meteor. ii. 19. οὕτως γὰρ ἐν τοῖς νέφεσι γιγνομένη ἡ τοῦ πνεύματος ἔκκρισις πρὸς τὴν πυκνότητα τῶν νεφῶν ἐμπίπτουσα ποιεῖ τὴν βροντήν. Quibus consentanea, quæ iterum a Socrate, quum ab eo prius de *tonitru* dicta haud fuerit adsequutus Strepsiades et quæreret denuo, quid esset tonitru, regessit ille v. 382. *nubes aqua plenas in se invicem incurrentes fragorem ob densitatem edere.* Unde et ludere hic Comicum liquet, et quidem captata occasione, e receptis jam ante Aristotelem et Epicurum, philosophorum, quos ille sugillabat, apud Athenn. scitis. Spanh. Lucretius vi. 'Principio tonitru quatiuntur cœrula cœli, Propterea quia concurrunt sublime volantes Ætheree nubes, contra pugnantibu' ventis.' Berg.

378. ὥστε φέρεσθαι. Pendet ab ἀναγκάζων. Ern. τίς ἐστὶν Dorv. Pors.

379. Αἰθέριος δῖνος. Nubes hic dicuntur non a *Jove*, sed a *turbine* impelli, quæ dein fragorem excitant. Quam in rem sequentes adducam Lucretii, ex Epicuri placitis loquentis, versus vi. 120. ss. 'Hoc etiam pacto tonitru concussa videntur | Omnia sæpe gravi tremere, et divolsa repente | Maxima dissiluisse capacis mœnia mundi, | Quum subito validi venti conlecta procella | Nubibus intorsit sese, conclusaque ibidem | Turbine versanti magis ac magis undique Nubem, etc. Quod de Δίνῳ s. *Turbine*, cum expulso Jove rursus dicatur v. 1454. Spanh. Eurip. Alc. 243. Comicus infra 818. et alibi. Sumsit autem hanc vocem ridiculi causa, nam inter Δῖνος et Διός, qui est genitivus a Ζεύς, non est magna differentia respectu litterarum: est autem Δῖνος vox ambigua; nam et *vorticem* significat, et *poculi fictilis* quoddam genus *grandioris*, ut testatur Schol. ad h. l. et alibi: Athenæus etiam l. xi. commemorat inter pocula Δεῖνον, qui nescio an idem sit. Apparet autem, tale poculum in theatro positum fuisse in hac comœdia, quasi statuam dei scilicet, ut res videatur magis ridicula; nam v. 1456. quasi digitum intendens ad illud poculum dixit, διὰ τουτονὶ τὸν δῖνον etc. Berg. Δῖνος, qui h. l. in personam mutatur tamquam aliquis deus, e Democriti schola repetitus videtur, cujus discipulus Protagoras decreta de atomorum perpetuo motu, δίνῃ s. δίνῳ dicto videtur Athenas deportasse. Perperam enim Dacieria, a Schol. decepta, hoc decretum Anaxagoræ tribuit. δῖνοι Anaxagoræ, quos Clemens Alex. memorat, prorsus diversi fuerunt a δίνῳ Protagoræ. Aristophanes videtur joci causa et propter ambiguitatem vocabuli eo usus

esse. Wiland. Cf. quæ de κινήσει s. φορᾷ omnium, ex sententia nonnullorum philosophorum refert Plato Theæt. 25. Wiland. ἐλελήθη. Vulgo ἐλελήθει. Vid. ad Conc. 650. et supra ad 328. Brunck. Cavendum est, ne quis verba τουτί μ' ἐλελ. male intelligat. Latent ea, quæ sunt quidem, sed non cernuntur. Quum quis aliquid se latuisse dicit, proprie hoc significat, rem ita esse, sed se id nescisse. Potest deinde idem dici contraria sententia deridendi alterius causa, sic: hoc scilicet me latebat. Quorum verborum hæc vis est, rem non esse ita et id eum, qui ita loquitur, bene scire. Neutrum personæ rustici hujus senis convenit. Nam nec credit statim Socrati, quod repetitio rei arguit, nec diffidere tamen tam sapienti scilicet viro audet. Quare hæc verborum sententia est: hoc satis incredibile est. Quæ dum secum ipse dubitat, rem, quæ tam incredibilis ei videtur, cogitabundus repetit: Jovem non esse, sed ejus loco Dinum regnare. Eamdem sententiam clarius expressit Avv. 470. τουτὶ, μὰ Δί', οὐκ ἐπεπύσμην. Herm. Deficit 2. usque ad 543. ubi prior manus incipit. Suid. δῖνος. Pors. αἰθέριος 5. sed forsan casu. Sch. 2. "δῖνος nunc dictum κουρελόν." Dobr. ἐλελήθει Ald. etc. Dind.

380. ὁ Ζεὺς οὐκ ὤν. Debebat esse, τὸν Δία οὐκ εἶναι, ut penderet ab ἐλελήθη. Sed illud exquisitius, intell. δηλαδή, ut referatur ad τουτί. Dukerus interrogative accipi volebat, non intelligo quare. Ern. ἀλλά τ' αὐτοῦ Dorv. Pors.

381. οὐδέπω. Lege οὐδέν πω. Bent. Versus claudicat [in vulg. lect. 'Ατὰρ οὐδέπω]; cujus fulciendi gratia legi potest, 'Ατὰρ οὔπω σύ γε περὶ τοῦ π. Kust. Secundus pes videtur esse in vulg. lect. iambus, qui in hunc versum non ingreditur. Forte οὐδέν πω, *nihil dum*. Duck. οὐδέν πω. Perperam vulgo, claudicante versu, οὐδέπω. Atticos οὐδὲν frequentare pro οὐ observavi ad Conc. 644. In membr. περὶ τοῦ πατάγου τῆς βροντῆς, omisso καί· unde mihi oborta fuerat suspicio Comicum scripsisse, 'Ατὰρ οὐδέν πω περὶ τοῦ πατάγου τῆς βροντῆς μ' ἐξεδίδαξας. Vulgatam tamen, quam tres alii adfirmant codd., præfero. Brunck. Cod. quintus etiam perperam οὐδέπω. At recte habet περὶ τοῦ πατάγου καὶ τῆς βροντῆς. Schema est, quod vocant ἓν διὰ δυοῖν, ut Pl. 334. τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει, pro τῷ τάχει τῆς βαδίσεως. Id. οὐδέπω. Versus hoc non admittit. Nam exoritur iambus, qui est alienus. Kusterus corr. οὔπω σύ γε, Dukerus lenius οὐδέν πω. Τῆς omittit R. Ern. Rav. οὐδέποτε. Recte Brunckius οὐδέν πω. Καὶ abest a membr. Herm. οὔπω σύ γε Kuster. οὐδέν πω Toup. Cur. Noviss. in Suid. p. 114. οὐδὲν prius, sed ν eras. A. οὐδὲν B. μ' om. A. Pors. περὶ—ἐδίδαξας. Quod Brunckio in mentem venerat, περὶ τοῦ πατάγου τῆς βροντῆς μ' ἐξεδίδαξας, id, si codices addicerent, præferrem, quia id aptius est antecedentibus. Nam ex vulgata lectione pæne nimis obliviosus fingitur senex. Schutz. οὐδέ πω Ald. Junt. II. III. οὐδέπω Junt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. etc. Dind. οὐδέπω sex. Dobr. οὐδέπω Cod. Ar. Id.

383. ἐμπιπτούσας εἰς ἀλλήλας. L. ἀλλήλαις, Ja. ἀλλήλαισι, quod non improbem, præsertim si ν addatur. Ern. Haud deterior, immo venustior est, ob variatam constructionem, codicis scriptura, quam in B. jam repertam, reponere poteram, ἐμπιπτούσας ἀλλήλαισιν. Vulgatum e v. 377. repetitum est. Brunck. Receperunt Schutz. et Herm. Recte. Dind. παππαγεῖν Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Raph. παταγεῖν Brub. Port. Dind. ἐμ. ἀλλήλαις solus 5. Dobr. εἰς ἀλλήλας Cod. Ar. Id. εἰς ἀλλήλας. Reisig.

384. τῷ χρ. π. Pro τίνι. Eurip. Ion. 1344. τῷ τόδε γνῶναί με χρή. Berg. ἀπὸ σαυτοῦ γ' ὥς σε διδάξω. Sic optime membr. Vulgo, ἀπὸ σαυτοῦ 'γώ σε διδάξω. Brunck. Neutra lectio placet. Nam ut verba ἀπὸ σαυτοῦ recte referantur ad πιστεύειν, at illa, quæ sequuntur, in utraque lectione inepta sunt, in Brunckiana etiam mirum in modum languent. Etenim sive ἐγώ σε διδάξω, a præcedd. disjunctum, sive ὥς σε δ. legas, hæc verba eam vim habent, ut Socratem in doctoris figuram sese componere indicent, quasi qui magna quædam et obscura oracula editurus sit. Id vero perabsurde faceret Socrates, qui quidem ἀπὸ σαυτοῦ ante dixisset, quo rem levissimam et quam quisque intelligere posset, se explicaturum ostenderat. Quamobrem nos hic missam facimus caperatam superciliosi magistri frontem, et subridentem potius, ut in quæstione facillima, deleta interpunctione, quæ etiam in Kust. ed. abest ἀπὸ σαυτοῦ 'γώ σε δ. dicere jussimus. Quo argumento? interrogaverat senex. Cui Socrates gestu et voce, quam facile illud intelligi possit, significans, tuo nimirum, respondet, te exemplo docebo. Herm. ἀπὸ σαυτοῦ γ', ὥς σε διδάξω. Sic scholiastes, cujus nota obscura et corrupta est, invenisse videtur in suis exemplaribus.—Harl. φέρε τί τῷ Dorv. et ἐγώ σε. Tum 386. 541. γαστέραν. Pors. ἀπὸ σαυτοῦ. 'γώ σε διδ. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Brub. Port. ἀπὸ σαυτοῦ, 'γώ σ. δ. Ven. I. II. Wech. Raph. ἀπὸ σαυτοῦ· 'γώ σ. δ. Lugd.

In R. ap. Ern. γ' ὅς σε δ. Ib. ἐγώ σ'. Dind. σαυτοῦ 'γώ. Reisig.

385. ἤδη. R. glossam habet ποτε, quam L. Ja. textui intulere. Cæt. poeta hic irridet methodum Socraticam demonstrandi exemplis e vita humana sumtis. Ern. ζωμοῦ ποτὲ παν. 5. ἐμπλησθεὶς 4. Dobr.

386. Transpositæ in cod. voces contra commatum anapæsticorum legem, καὶ κλόνος αὐτὴν ἐξαίφνης. Frequens librariorum error, editoribus sæpe non animadversus. Brunck. διεκορκορύγησεν. Ib. διεκορκορύχησεν. N delendum videtur. Ern. Est vox ficta ad exprimendum murmur, quod intra ventrem aliquando auditur. Kust. Iis, quæ obiter notat Schol. de v. κορκορυγεῖν, dicto de sono, quem emittunt intestina, addi debent, quæ ad Æsch. S. C. Th. 561. κορκορυγαὶ (*rugitus*) δὲ ἀνὰ ἄστυ observant vett. Critici, quum hanc vocem a Comicis usurpari (prout ea legitur in Pac. 991.) tum κορκορυγαί, ἄσημοι βοαί· κορκορυγὴ γὰρ κυρίως τὸ ἐν τοῖς νεοσφαγέσι τῶν ζώων ἔσωθεν ἀπὸ τῶν ἐντέρων ἠχοῦν πνεῦμα πρὸς τὴν σφαγὴν ἀπαντῶν. Spanh. Suidas: διεκορκορύγησε. κορκορυγεῖν λέγουσι τὸ λαλεῖν τὴν γαστέρα. ἐμιμήσαντο δὲ τῇ φωνῇ τῶν ἐντέρων τὸν ἦχον. Schol. ἤχησε male. Verbum enim hic transitivum est: *agitatione sonitum edere fecit*. Derivatum verbum a nomine κορκορυγή, quod ab Hesychio exponitur, κραυγή, βοή, ταραχὴ μετὰ θορύβου. Occurrit istud nomen Lys. 491. Pace 991. καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτήν. Transpositæ in cod. voces contra commatum anapæsticorum legem, καὶ κλόνος αὐτὴν ἐξαίφνης. Frequens librariorum error, editoribus sæpe non animadversus. Brunck. Cur Brunckius transitivam vim huic verbo tribuat, non video. Apte enim redditur *perstrepere*. Schutz. ἐξαίφνης αὐτήν. L. Ja. inverso ordine. Ern. διεκορκορύγησεν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. διεκορκορύγησε Elb. Harl. αὐτὴν ἐξ. 5. Dobr.

387. Prima in ποιεῖ corripitur. Ern. Quum ad hoc et sequens τετάρακται non ζωμίδιον referri, sed γαστὴρ intelligi debeat, δεινὰ ποιεῖν est male se habere, cruciari, et μοι redundat. Dind. χ' ὥσπερ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind.

389. Quum integrum pedem versui huic deesse viderem, conjiciebam τὸ παππὰξ bis scribendum esse: quam conjecturam postea collatio Ms. Vat. confirmavit. In textu tamen vocem illam repetere nolui, quoniam quum comœdia hæc typis excuderetur, collatio illa nondum ad manus meas pervenerat. Jam enim ab initio quum animum ad edendos vett. auctores primum adjeci, hæc mihi stetit sententia, textum scriptt. antiquorum absque auctoritate codd. Mss. non esse mutandum, nisi ubi res est adeo clara, ut de ea non magis, quam de luce solis, dubitare queas. Kust. Persuasum habeo, Aristophanem olim quemdam finxisse κλίμακι non minus artificiosa (quam Hom. Il. Γ. 182.) deorsum crepantem. Hujus quidem laudem Comico inviderunt librarii atque editores, qui utique locum mutilaverint Kusterum, uti et correctorem Vatic. fefellit, alterum illud παπαπαππαξ ineptissime bis scriptum haberi. Hoc, opinor, videns editor Londinensis exhibendum curavit, κᾆπειτ' ἐπάγει παπαππάξ, quo quidem pacto ad pristinum κλίμακα propius accessit, sed versum adhuc magis contaminavit. Ipsius etiam κλίμακος gradus adhuc primus desideratur. Eum vero in integrum sic tandem restituo: 'Ατρ. πρ. πάξ, κᾆτα παππὰξ ἐπάγει, κᾄπειτα παπαππάξ, Χ ϕτ. χ. κ. βρ. παπαπαππάξ κ. τ. λ." Dawes. Ms. Vatic. ἀτρέμας πρῶτον, παππὰξ, παππάξ. Bent. κᾄπειτ'. Lege ἐπάγει, κᾄπειτ' οὕτω παπαπάξ. Id. Hunc versum ex luculenta Dawesii emendatione dedi, Misc. crit. p. 172. Vulgo sic legitur: ἀτρέμας πρῶτον παππάξ· κᾄπειτ' ἐπάγει παπαπαππάξ. Totus pes deficit. In membr. scriptum, ἀτρέμας πρῶτον παπὰξ παπάξ. κᾄπειτ ἐπάγει παπαπαππάξ. Hinc numeri quidem compleri poterant: sed totus locus corruptelæ manifestus, quem felicissime restituit Dawesii acumen. Hoc si quis non sentiat, eum omni sensu carere oportet. κλιμακηδὸν augetur sonitus: πάξ, παπὰξ, παπαππὰξ, παπαπαππάξ. Postremum hoc in vulgata lectione, secundum in membran. scriptura, ineptissime repetuntur. At observes velim in membr. et in tribus aliis codd. non παππὰξ scriptum esse, sed παπὰξ, unico π, priore brevi. Hæc inquam est iv. codd. scriptura. Præterea in meo sic totus versus scriptus est: ἀτρέμας πρῶτον παπάξ· κᾄπειτ' ἐπάγει παπαππάξ. quæ ipsissima est Dawesii lectio, si omissas voces, sine quibus numeri constare non possunt, nec sententiæ lepor, suo loco reponas. ἀτρέμας πρῶτον πάξ, κᾆτα παπὰξ ἐπάγει, κᾄπειτα παπαππάξ. Brunck. Versus non est integer. Dukerus sic explet, ut post ἀτρέμας addat μὲν τὸ, vel τὸ μὲν οὖν, quæ particulæ solent præcedere in narrando τῷ ἔπειτα. At Vat. R. explicant παππάξ. L. post ἐπάγει addit παππάξ. Media ratio optima videtur. Ceterum in R. L. i. scribitur παπὰξ, ut in aliis duplicatio consonæ non exprimitur. In Ja. autem supra scriptum

est σπονδεῖος. Ern. Vulgo ἀτρέμας πρῶτον παππάξ· κᾆπειτ' ἐπάγει παπαπαππάξ. Brunckii codex in fine versus tantum παπαππὰξ habet, ut Rav. quoque, qui in medio versu semel habet παππάξ. Borg. ἀτρέμας πρῶτον παπάξ, κᾆπειτ' ἐπάγει τὸ παπαπαπάξ. Per nos licet fruantur suo sensu, quibus hæc ad amussim exacta κλίμαξ arridet. Nos duplicata tantum littera membranas Regias sequuti sumus, quæ haud dubie veram lectionem exhibent. Vocem παππὰξ quum iterat, hoc vult, ventrem primo per intervalla crepare παππάξ; inde crepitum continuari. Versu sequente non hercle opus erat ut majorem faceret strepitum, quam in hoc. Nam eo consilio adjecit κομιδῇ. Herm. Elb. ac Bavar. παπὰξ semper unica littera π scriptum est. Harl. In Inv. lectione debebat certe παππὰξ esse, sed μὲν δὴ τὸ friget, nec ullius libri scripti auctoritate nititur. Dind. ἀτρέμας πρῶτον παππὰξ παππὰξ κᾄπειτ' ἐπάγει παπαπαπαππὰξ A. B. (αααα α / ππππππξ A. αααα αξ / ππππππ B.) Suid. Ms. Παππάξ πάπαπαξ η. π. α. ν. ἀ. π. παπὰξ. κᾄπειτ' ἐπάγει παπὰξ Dorv. et 390. παπα-π / παπὰξ—Pors. Dawesii emendationem non prorsus rejiciendam putasse videtur Porsonus; vide Kiddium p. 305. Dobr. ἀτρέμας πρῶτον παππάξ· κᾄπειτ' ἐπάγει παπαπαππάξ Edd. antiquæ. Porson. me monuit legendum, fere cum Dawes. ἀτρέμας πρῶτον πὰξ κᾆτ' ἐπάγει παππὰξ, κᾄπειτα παπαππάξ. et sic alicubi in ejus chartulis scriptum memini, nisi quod erat εἶτ' non κᾆτ'. Id. παππὰξ, κᾄπειτ' ἐπάγει παπαπαππὰξ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind. ἀ. πρ. παπὰξ κᾄ. ἐ. παπὰξ παπαπαπὰξ 1. ἀ. πρ. παππὰξ κᾄ. ἐ. παππὰξ παπαπαππὰξ 2. 3. ἀ. πρ. παππὰξ κᾄ. ἐπάγη παπαππὰξ παπὰξ 4. ἀ. πρ. παπὰξ κᾄ. ἐ. παπαπαπὰξ 5. ἀ. πρότερον παπὰξ κᾄ. ἐ. παπὰξ παπαπὰξ 6. et post πρότερον, alterum παπὰξ addidit recentior. Dobr. ἀ. πρ. παπὰξ ἔπειτ' ἐπάγη πάπαπὰξ Cod. Ar. Id. ἐπάγει τι, παπαππὰξ Reisig.

390. χ' ὅταν Wech. Raph. χ' ᾦταν Brub. ἐκεῖναι. Vitiose Junt. ii. iii. εἶναι. Dind. παπαπαπὰξ 1. 3. 5. 6. Dobr. παπαπαπὰξ Cod. Ar. Id.

391. τοίνυν ἀπὸ—Sic codd. sine γε. A. B. τυννουτουΐ recte. Mendosa est vulgata scriptura, ut Thesm. 745. Nobis consentit in scriptura hujus versus cod. veteribus autem impressis in v. 389. Brunck. τοίνυν γ'. Deest L. Ib. Τυννουτουΐ, sic scribendum, certe pronunciandum. Nam prima in τυνὸς brevis est, unde et Theocritus Id. xxiv. 137. geminat τὸ ν. Et sic L. nisi quod in vocali aberrat, τιννουτουΐ. Ap. Eustath. p. 116. est τυννοῦτο et noster infr. 868. παιδάριον τυννουτονί, ubi pariter libri quidam τυνουτονί. add. intt. ad Hesych. in τυννόν. Ern. Brunck. recte omisit γέ. Vide ad v. 355. Τυννουτουΐ tres codd. Brunckii. Vulgo τυνουτουΐ. Herm. γ' om. A. B. Suid. Ms. τυννουτουὶ A. B. τουννουτουΐ Suid. Ms. in ord. Pors. τοίνυν γ' Ald. etc.—τυνουτουὶ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. etc. Dind. γ' om. 1. 3. 5. τοι(οι)νουτουὶ 1. τυνν. 2. (οι corr.) Dobr. οἷα ἀπέπορδας (sic) Cod. Ar. Id.

392. μέγα. R. Ib. μεγάλα. Ern. τὸν δ' secundo etiam loco Junt. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Aliæ τόν δ'—βροντᾶν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Raph. βροντᾷν Brub. Dind. τὸν pro τόνδ' 5. μεγάλα 1. 2. Dobr.

393. Hic versus in Ia. male Strepsiadi tribuitur. Ridet autem poeta Socraticam rationem argumentandi e verbis, eorum similitudine, etymologia, etc. Ib. ὁμοῖα. Ern. Elb. καὶ ὀνόματ'. Idem et Bav. ἀλλήλοις. Herm. ταῦτ' ἄρα. Cod. ταῦτ' οὖν, quod perinde est. Brunck. Strabon. xiv. p. 992. B. Locus est, p. 962. ed. Ox. ubi agitur de Athenodoro Tarsensi, qui senex ad ordinandam civitatem suam accesserat. οἱ δὲ πρῶτον μὲν κατετοιχογράφησαν αὐτοῦ τοιαῦτα, ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ μέσων, πορδαὶ δὲ γερόντων. ἐπεὶ δ' ἐκεῖνος ἐν παιδιᾶς μέρει δεξάμενος ἐκέλευσε παρεπιγράψαι, βρονταὶ δὲ γερόντων, καταφρονήσας δέ τις τοῦ ἐπιεικοῦς, εὔλυτον τὸ κοιλίδιον ἔχων, προσέββανε πολὺ τῇ θύρᾳ καὶ τῷ τοίχῳ, νύκτωρ παριὼν τὴν οἰκίαν· ὁ δὲ (Athenodorus) τῆς στάσεως κατηγορῶν ἐν ἐκκλησίᾳ, Τὴν νόσον τῆς πόλεως, ἔφη, καὶ τὴν καχεξίαν πολλαχόθεν σκοπεῖν ἔξεστι καὶ δὴ καὶ ἐκ τῶν διαχωρημάτων.—ὀνόματ' ἀλλήλειν Dorv. Pors. Non 394. Στρ. præf. in 3. 4. 5. sed in 4. et 5. postea repos. ante 394. οὖν pro ἄρα 3. ἀλλήλων 1. 5. Dobr. Στ. non 394. Cod Ar. Id.

394. Mss. R. C. Ib. edd. vett. αὖ, quod verum est. Ern. πόθεν ἂν φέρεται: Sic C. ut Kusterus edidit. In prioribus editt. erat πόθεν αὖ, quod imperite revocavit Berglerus. Vide not. ad Pl. 885. Perperam in membr. πόθεν ἔρχεται. Cod. πόθεν αὖ φέρεται; Brunck. Atque sic etiam Borg. Ex eo, quod ἂν sic potest adhiberi, non sequitur id continuo factum hic esse ab Aristophane. Quare nos, majorem partem librorum sequuti, αὖ dedimus, quod hic aptius est, quia, quum tonitru quidem explicatum esset, præterea etiam unde fulmen nascatur, scire se velle

dicit. Αὖ etiam Rav. Herm. πόθεν ἂν, *undenam venire possit?* Harl. Ap. Schutz. in textis αὖ legitur, in not. improbatur. Recte autem Porson. ad Eurip. Phœn. 412. αὖ nititur est. Dind. πόθεν αὖ. πόθεν ἂν ed. Kuster. male. αὖ quoque Ald. et Bergler. et A. B. Dorv. Pors. αὖ sex Mss. Dobr. πόθεν αὖ Reisig.

395. καταφρύγει i. e. *comburit:* quod ideo moneo, quia Frischlinus, nescio quid cogitans vertit, *frigore percellit.* Kust. περιφλύει. Simplex verbum φλύοντα habet Æsch. S. C. Th. 667. et φλῦσαι Prom. 503. ubi in utroque loco eadem vox per φλυαρῦσαι, *nugari*, in Scholl. redditur. Hinc φλύαξ, jocosæ poëseos auctor, qualis Rhinton ap. Steph. de Urb. dicitur: 'Ρίνθων Ταραντῖνος, φλύαξ, τὰ τραγικὰ μεταρρυθμίζων ἐς τὸ γελοῖον· prout nempe id a proximo ac superioris ætatis ludicræ poëseos, s. *burlesque* vulgo appellatæ, genere, auctoribus Italis aliquot et Gallis, factum novimus. Quomodo etiam Sopater ap. Athen. iii. p. 86. φλοιακογράφος dicitur, quam vocem de *mimographis* tuetur ibi Eustathii auctoritate Casaubonus, quod φλοίαξ idem fuerit, quod φλύαξ. Postrema tamen vox apud eumdem Athen. legitur xiv. p. 621. de *mimographis*, quos φλύακας vocarint Itali; unde ut usitatæ voci locus relinquatur, priori Athen. loco φλυακογράφον legi mallem. Hic vero περιφλύει alio sensu, non pro φλυαρεῖν, sed pro περικαίειν, ut hic Scholia, dicitur. Spanh. καταφρύγει. Gl. κατακαίει.—τοὺς ζῶντας, τοὺς πλουσίους. ζῶντας. Gl. τοὺς πλουσίους. περιφλύει, ἐξ ἐπιπολῆς καίει. Brunck. L. I. παραφλέγει. Cæterum oratio est negligentior; debebat esse τοὺς μὲν καταφρύγει—τοὺς δέ· sed hujus formæ et alia exempla reperiuntur: 'alios quidem feriendo enecat et comburit, alios adurit salva vita, ita ut vita servetur.' Ern. Puto verba τοῦτο δίδαξον v. antec. in parenthesi esse accipienda, ut interrogatio in hoc v. continuetur. Dind. περιφλέγει 5. et ex em. correctoris 2. recentioris 4. In 6. suprasc. ab alia m. pro gl. ut videtur. Dobr.

396. ἴησ' Junt. ii. iii. Ven. i. ii. Raph. Port. Dind. γὰρ δήπου 6. Dobr.

397. μῶρε. Ita edd. pristinæ, non μωρέ, ut nuper (Kust.) Berg. Id ut Atticum, recte prætulit Brunckius. Herm. καὶ Κρονίων ὄζων. V. Theophyl. Epist. 27. p. 47. qui ad h. l. Comici respexit. Kust. Μῶρε edd. vett. Ms. R. Ern. μῶρε Ald. etc. In nonn. edd. μωρὲ—Dind. Βεκκεσέληνε. *Valde antiquum, anilem*, significat hæc vox, et est comice composita. Alludit autem ad historiam illam de rege Ægypti, qui scire volens, quinam essent primi hominum, duos infantes ita curaverat educari, ut nullius hominis vocem audirent: deinde quum fari per ætatem eos jam debere conjiceret, observavit, eos nihil potuisse dicere, nisi *beccos*, quod Phrygibus panem significat; hos itaque antiquissimos homines esse putavit, quia isti pueri, naturali instinctu, vocem Phrygiam sonarent, ut tradit Herodotus in Euterpe et Schol. ad h. l. Alludit etiam ad historiam de Arcadibus, qui dicebantur esse προσέληνοι, et fuisse, antequam luna esset, vid. Schol. Comici h. l. et Schol. Apoll. Rhod. iv. 264. ad verba: 'Αρκάδες οἳ καὶ πρόσθε σεληναίης ὑδέονται Ζώειν φηγὸν ἔδοντες ἐν οὔρεσιν. Berg. καὶ ante Κρονίων om. Suid. Ms. Κρονίων. Auctor de Placitis Philosoph. i. 7. 881. A. βεκεσέληνε Dorv. Alibi Porsonus; Βεκκεσελήνου λήρου ὄζειν e Plutarcho citat H. Stephanus App. ad D. A. p. 204. et Thes. L. Gr. i. p. 1184. A. de Philosoph. Plac. (i. 7. p. 881. A.) Pors. Legendum me monuit Porson. ὦ μωρὲ σύ, καὶ Κρονίων ὄζων, καὶ λήρου βεκκεσελήνου, citans locum e libro de Placitis Philos. καὶ γὰρ Πλάτων ὁ μεγαλόφωνος, εἰπών, 'Ο θεὸς ἔπλασε τὸν κόσμον πρὸς ἑαυτοῦ ὑπόδειγμα, ὄζει λήρου βεκκεσελήνου, κατά γε τοὺς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιητάς. Dobr. καὶ βεκ. add. al. m. 6. Dobr.

398. Versus una syllaba excedit; et, aut πῶς aut δῆτ' ejiciendum est, etsi Suid. in Σίμων, et Scholiastes ad Acharn. p. 267. utrumque agnoscit. Dele verò πῶς, quod in priore parte sententiæ ponitur, καὶ πῶς ὦ μωρὲ σύ. Bent. Loci hujus meminit Schol. ad Acharn. 134. Cæterum redundare in versu hoc partic. δῆτ' jam ante videram, quam collatio Ms. Vatic., in quo eadem recte deest, ad manus meas pervenisset. Kust. πῶς οὐχὶ—Sic membr. recte. Vulgo: πῶς δῆτ' οὐχὶ—Metrum perimit inserta particula. Pejus adhuc in C.: πῶς δῆτ' οὐχὶ καὶ Σιμ.—Brunck. ἐνέπρησεν. Lucret. vi. 'Cur quibus incautum' etc. Berg. R. ὑπερβάλλει, C. βάλλοι. Ern. Delevi δῆτ' auctoribus Mss. R. Vat. et jubente metro. Ern. Vulgatum, πῶς δῆτ' οὐχὶ Rav. quoque et Borg. habent. Herm. Delet δῆτ' Kusterus. Recte. om. δῆτ' A. B. Dorv. Suid. v. κεραυνός. Locum om. Ms. δῆτ' habet Ms. in σίμων.—399. ἐπίορκος Dorv. Pors. πῶς δῆτ' οὐχὶ—Ald. etc. Dind. βάλλοι 4. δῆτ' solus om. 3. Dobr. δῆτ' οὐχὶ Cod. Ar. Id.

399. Κλεώνυμον. Hunc sæpissime notat alias tamquam timidum, si pugnandum sit. Θέωρον. Et hunc aliquoties perstringit, maxime in Vespis tamquam

adulatorem. BERG. καί τοι R. ποῖ ERN. Κλεόνυμον Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. (supra recte eædem Κλεών.) DIND. σφόδρα om. a m. pr. 2. γ' om. 4. Ita 3. σφόδρ' εἴσ' ἐπιορκεῖ (sed primo -ίορκοι) tum 400-1. postea add. a m. pr. ubi αὑτοῦ νεὸν — ἀθηνῶν — τιμπαθὼν (sic, mero errore, ut puto, qualis est παμφλαγόνα 581. in eodem codice). DOBR.

400. Allusit ad versum Homer. Od. Γ. 278. Ἀλλ' ὅτε Σούνιον ἱρὸν ἀφικόμεθ', ἄκρον Ἀθηνῶν. Unde apparet, pro Ἀθηναίων apud Comicum nostrum scribendum esse Ἀθηνῶν· quam lectionem et metrum aperte flagitat. KUST. Ἀθηναίων. lege Ἀθηνῶν — vel Ἀθηνᾶν. BENT. Τὸν αὑτοῦ γε νεὼν βάλλει. Solemne id erat eorum apud gentiles, qui omnem deorum ipsiusque supremi eorum dei Jovis in res humanas providentiam negabant, dicterium, de quo vide si lubet quæ notavimus ad Plut. 125. Nullus proinde iis, qualis cæteroquin ædibus, simulacris, appellationibus colebatur, Κεραύνιος, vel Ἐγχεικέραυνος aut Καταιβάτης etiam Jupiter, idemque proinde fulmen dextra tenens vel vibrans, sicut passim in antiquis numis etiamnum depictus cernitur. SPANH. Σούνιον — Ἀθην. Nempe *feriuntque summos fulmina montes*, Hor. Od. ii. 10. et ab Epicuro similiter ap. Laërt. x. 103. τὸ μὲν πολὺ πρὸς ὄρος τε ὑψηλόν, ἐν ᾧ μάλιστα κεραυνοὶ πίπτουσιν. Sunium vero ἄκρον Ἀθηνῶν, *promontorium Athenarum*, non, Ἀθηναίων, bene hic a Kustero emendatur, prout etiam legitur, ut pridem videram, apud Demetr. Phaler. περὶ ἑρμην. c. 150. Notandum vero auctorem præclari illius libelli in Scholl. dici Dionysium Halic., quod ad Excerpta Nic. Damasceni a Valesio, ex hoc Scholl. loco admonitum videas p. 65. qua de re Th. Gale judicium, Oxoniensi illius libri editioni præfixum potest consuli. Neque enim ea res jam est hujus loci. SPANH. γε male abest Ib. Pro Ἀθηναίων editum Ἀθηνῶν e Mss. Vat. R. et metri lege. Sic auctor lib. π. ἑρμην. p. 93. ERN. Ἀθηνῶν bene membr. In aliis, ut vulgo, Ἀθηναίων, reclamante metro et ad loquendi formam inepte. Commutata fuerunt Ἀθηνῶν et Ἀθηναίων etiam Eqq. 159. Lucret. vi. 386. 'Quod si Jupiter atque alii fulgentia Divi Terrifico quatiunt sonitu cœlestia templa, Et jaciunt ignes, quo quoique est cumque voluptas, Cur, quibus incautum scelus aversabile cumque est, Non faciunt, icti flammas ut fulguris halent Pectore perfixo, documen mortalibus acre?' Et paulo post 416. ss.: 'Postremo cur sancta deum delubra suasque Discunt infeste præclaras fulmine sedes: Et bene facta deum frangit simulacra? suisque Demit imaginibus violento volnere honorem? Altaque cur plerumque petit loca? plurimaque hujus Montibus in summis vestigia cernimus ignis?' BRUNCK. Pro αὑτοῦ γε nihil opus est cum Wakefieldo ad Lucr. l. l. corrigere αὑτοῦ τε, multo minus admittendum, quod illi præterea in mentem venit, ἀλλὰ νεὼν τὸν ἑαυτοῦ, in quo versiculi structuram merito improbat Porson. ad Eurip. præf. p. lxii. SCHUTZ. Ἀθηνῶν A. B. Dorv. hic etiam βάλλου. PORS. In fine Ἀθηναῖ (per compendium) Ald. plene Ἀθηναίων Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. etc. DIND. Ἀθυναίων vulgo. HARL. τῶν α. γενεῶν 1. ἄκρον τῶν Ἀθηναίων 6. (-αίων quinque). DOBR. Ἀθηναίων Cod. Ar. ID.

401. τί παθών. Sic etiam cod. ut libri alii omnes. Sed superne ab eadem manu positum, sive emendatio sit sive varia lectio, μαθών. Hoc pro illo sæpissime intrusum, pravæ Græculorum interpretationi ortum debere videtur. BRUNCK. δή. Abest C. ERN. Elbing. δεῖ. Rav. et Borg. τί μαθών. Id supra scriptum in uno Reg. Cæterum qui particulam γὲ toties metri causa male addiderunt, hic eam recte adjecissent sensus gratia, οὐ γὰρ δὴ δρῦς γ' ἐπιόρκει. Quod in uno tantum libro si legeretur, recepissem. HERM. τὰς δρῦς γε B. δρῦς γ' ἐπιορκεῖ A. B. σύ γε Suid. Ms. v. ἄνηστις τί μαθὼν Dorv. PORS. Vide Porson. ad Phœn. 1366. DOBR. παθῶν vitiose Crat. Ven. I. II. Wech. Raph. DIND. μαθὼν 2. δ' ἢ δ. ἐ. 6. ex em. ut videtur, sed m. pr. DOBR. τί μαθών; οὐ γὰρ δὴ δρῦς γ' ἐπικ. REISIG.

402. Οὐκ οἶδ' ἀτὰρ εὖ λέγειν φαίνει — deest syllaba εὖγε λέγειν, vel σὺ, sed illud potius. BENT. εὖ σὺ λέγειν et ἐστιν A. B. εὖ τι Dorv. PORS. εὖ λέγειν tres primæ, Portus, codices septem quos inspexi. σὺ tacite Kuster. Brunck. Invernizius, e Mss. ut videtur. Per se optimum εὖ γε, quod conjecerat in exemplo Porti Porsonus; γε ante λέγειν excidit mox 432. DOBR. Better, ἀτὰρ εὖ σὺ λέγειν φαίνει. τί δ' ἄρ' ἐστὶν δῆθ' ὁ κεραυνός; "You appear to argue rightly, but what then in reality is the thunderbolt?" ἄρα, as well as ἆρα, is used interrogatively. Aves, v. 280. οὐ σὺ μόνος ἄρ' ἦσθ' ἔποψ; Xenoph. Memor. i. 4. 8. JOHN SEAGER. σὺ ante λέγειν deest Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Br. etc. — φαίνῃ et ἐστι Elb. Bav. ἐστι etiam Ald. Junt. I. III. Crat. etc. (per siglam Junt. II.) DIND. εὖ λ. sex. DOBR. εὖ λ. Cod. Ar. ID.

403. εἰς ταύτας. Sic iv. codd. Vulgo εἰς αὐτάς. BRUNCK. Ex R. L. I. idem adfert Ern. ex Elb. Harl., et receperunt

Schutz. et Herm. ξηρός. Vocem hanc, quæ nescio quo casu ex antiquioribus edd. exciderat, Bisetus recte in textum revocavit, idque non solum propter versum sed etiam auctoritatem Schol. vet., qui eam et agnoscit et explicat. Kust. Egregia interpretatio istius versus et duorum seqq. est ap. Lucr. vi. 124. ss. ubi tonitrus rationem exponit: Quum subito validi venti collecta procella Nubibus intorsit sese conclusaque ibidem Turbine versanti magis ac magis undique nubem Cogit, uti fiat spisso cava corpore circum. Post ubi commovit vis ejus et impetus acer, Tum perterricrepo sonitu dat mista fragorem; Nec mirum, quum plena animæ vesicula parva Sæpe ita dat pariter sonitum displosa repente. Berg. κατακλασθῇ Ib. Ern. ξηρὸς deest in edd. vett. at a Biseto, scholiastæ auctoritate, in textum admissum. prostat quoque in cod. Elb. ac. Bav. In ed. tamen Bruhach. legitur ξηρὸς ἄνεμος. Harl. ἄνεμος ξηρὸς A. B. Dorv. ταύτας Dorv. Pors. αὐτὰς Ald. etc.—ξηρὸς deest Ald. et al. vett., Port. Lugd. Amst. ἄνεμος ξηρὸς, ἄνεμος Ven. I. Dind. ταύτας (vel ταῦτας) et ξηρὸς sex. κατακλησθῇ 2. -ησθῇ in -εισθῇ mut. vel contra 4. Dobr.

404. φυσᾷ. Sic bene membr. Sic etiam B. a prima manu. Perperam vulgo φυσσᾷ Brunck. Dind. R. Ib. φυσᾷ, recte. Nam prima sine duplicatione longa est. cf. v. 409. Ceterum versus est sine omni cæsura. Ern. De cæsura quid Ernestius sibi velit, non capio. Herm. φυσᾷ B. ἔνδον Dorv. et 406. ὑπὸ τῆς ρ. Pors. φυσσᾷ Ald. etc.—κἄπειθ' edd. pr. ut plerumque. κᾆπειθ' Raph. Dind. φυσᾶ 1. 2. et 6. ut videtur, sed mox 409. σσ 1. 2. 6. σ ibi 3. qui hic ἔνδοθεν—ῥήξας primo omiserat, sed mox reposuit. Dobr.

406. Lucr. vi. 275. de fulmine: 'Insinuatus ibi vortex versatur in alto Et calidis acuit fulmen fornacibus intus. Nam duplici ratione accenditur; ipse sua nam Mobilitate calescit, et e contagibus ignis.' Sophocl. Antig. 1016. πτερῶν γὰρ ῥοῖβδος οὐκ ἄσημος ἦν. Noster Avv. 1082. ῥύμη τε καὶ πτεροῖσι καὶ ῥοιζήμασιν αἰθὴρ δονεῖται. Berg. τοῦ ῥοιβδ. C. τῆς male. Ern.

407. ἀτεχνῶς ἔπαθον τουτί. Plane sic et, ut opinor, hinc Lucian. Dial. M. 27. ἀτεχνῶς πάσχουσι τοῦτο. Ποτὲ τουτὶ L. ποτὲ omittit C. Ern. Διασίοισιν. Schol. Luciani, τὰ Διάσια, ἑορτὴ Ἀθήνησιν οὕτω καλουμένη, ἣν εἰώθεσαν μετὰ στυγνότητος ἐπιτελεῖν, θύοντες Διῒ τῷ Μειλιχίῳ· ἔοικε δὲ καὶ τοὔνομα ταύτῃ ἀπὸ τοῦ διασιαίνειν τεθεῖσθαι. Bent. Διασίοισιν. Quum nempe maximum esset hoc Jovis apud Athenn. festum, ut de eo infra in Scholl. ad Eqq. 443. dicitur; unde splendide illud cum pompis solemnibus, quod vel ex eodem illo Comici loco liquet, tum opiparis epulis celebrari solitum. Qua de re videri potest Luciani locus in Timone p. 78. t. i. quem vidit jam in Græcia Feriata Meursius. Spanh. v. de voc. ἀτεχνῶς [i. q. ἀληθῶς] Timæi lex. ibique Ruhnken. p. 38. Harl. διασίοις Dorv. Pors. τοῦτο (sic) 1. Dobr.

408. γαστέρα. v. Hom. Od. xviii. 44. 117. Casaub. ad Athen. p. 179, 80. Ern. ξυγγενέσιν. Sic L. recte, unde reposui pro συγγ. Id. ξυγγ. etiam Br. Schutz. Herm. Dind. ξυγγεν. Reisig. οὐκ ἔσχων. Locum hunc citat Suidas v. Οὐκ ἔσχων. Kust. A themate σχέω, σχάζω. Male ap. Eustath. p. 842. l. 56. excusum ἔσχον, pro ἔσχων, τὴν γαστέρα, ἤγουν ὀπτωμένην οὐκ ἔσχασα. καὶ ἔστι τοῦτο πρωτότυπον τοῦ σχάζω. In tribus Regiis eadem scripturæ menda ἔσχον. Meus ἔσχων, cum gl. ἔσχισα, male pro ἔσχασα. Brunck. ἔσχον L. Ib. Ern. ἔπτων Cod. Elb. Harl. οὐκ ἔσχον Suid. ed. Ms. ἡ δ' ἄρ' ἐφυσᾶτο addit Ms. ἔσχον Dorv. et 409. ἐφυσᾶτ'—αὐτῶ τῶ ὀφθαλμῶ. Pors. συγγενέσιν Ald. etc. Dind. ξυγγ. 5. συγγενοῦσιν primo 2. ἔσχων ex em. m. pr. 1. ἔσχον 5. Dobr.

409. ἐφυσᾶτ'. Sic e R. Ib. rescripsi pro ἐφυσσᾶτ'. Ern. ἡ δ' ἀνεφυσᾶτ'. Sic meus, nisi quod literam sibilantem male geminat. In membr. ἡ δ' ἄρ' ἐφυσᾶτ'. Vulgo, ἡ δ' ἄρ' ἐφυσσᾶτ'. Brunck. ἡ δ' ἀνεφυσᾶτ' etiam cum Br. ediderunt Herm. et Schutz. διαλακήσασα. Ib. διαλακίσασα male. Cæt. syllaba λα alias brevis est. Glossa cod. L. est ἠχήσασα. Aut διαληκ. scribendum, ut habemus ἀπολῃκεῖν, ἐπιληκεῖν, aut α in usu retinuit quantitatem literæ η. Ern. Borg. εὖ ἐξαίφνης διαλακίσας. Herm. ἄρ' ἐφυσσᾶτ' Ald. etc. Dind. ἄρ' ἐφυσᾶτ' R. Ib. Elb. Herm. διαλακίσασα B. Pors.

410. κατέκαυσε sine ν L. qui et addit μου. Utrumque male. Ern. τὼ ὀφθαλμὼ Bavar. in duobus verbis προσετ. et κατεκ. deest ν ἐφελκυστικόν. Harl. προσετίλησε Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. Wech. Br. Raph. Port. etc. προσετήλησε Ven. II. Dind. μου om. 4. post τὼ 'φθ. Contra μου τὸ πρ. 5. Dobr.

411. Versus hic et quinque sequentes apud Laert. in Socrate l. ii. sect. 27. sic leguntur: Ὦ τῆς μεγάλης ἐπιθυμήσας σοφίας ἄνθρωπε δικαίως. | Ὡς εὐδαίμων παρ' Ἀθηναίοις καὶ τοῖς ἄλλοισι διαξῇς, | Εἰ μνήμων καὶ φροντιστής, καὶ τὸ ταλαίπωρον ἔνεστιν | Ἐν τῇ γνώμῃ, κοὐκ ἔτι κάμνεις οὔτε ἑστὼς οὔτε βαδίζων, | Οὔτ' αὖ ῥιγῶν ἄχθῃ λίαν, οὔτ' ἀρίστων ἐπιθυμεῖς, | Οἴνου

τ' ἀπέχει κ' ἀδδηφαγίας καὶ τῶν ἄλλων ἀνονήτων. Hæc lectionum varietas notanda est. Cæt. versus primus, ut hodie quidem ap. Arist. legitur, cæsura caret; quam tamen habebit, si pro σοφίας ἐπιθυμήσας, transpositis tantum duabus illis vocibus, scribas ἐπιθυμήσας σοφίας, ut ap. Laert. d. l. recte legitur. Kust. σοφίας post ἐπιθυμήσας. — ibid. παρ' ἡμῶν Laert. δικαίως. Bent. Voces collocatæ sunt in tribus Regg. eodem quo eas ordine exhibui, Ὦ τ. μ. ἐπιθυμήσας σοφίας, ἄνθρ. π. ἡ. Vulgo legitur contra commatum anapæsticorum leges: Ὦ τ. μ. σοφίας ἐπιθυμήσας, ἄ. π. ἡ. Hic autem versus et seqq. perperam vulgo Socrati tributi, in iv. codd. choro adscribuntur. Brunck. Eadem vocum in cod. (quinto) collocatio, quæ in nostro textu. Præfixa itidem chori persona. Id. Vitio, ni fallor, calami ap. Diog. L. ii. 5. 27. ubi hic locus laudatur, librarius ἄλλοισι dedit pro Ἕλλησι, nisi ex glossa illud verbi receptum fraudi fuerit voci genuinæ. Sed quod idem scriptor præbet διαζῇς pro γενήσει, quod διάξεις fuisse puto, perelegans est aptumque hiatui vitando. cf. 464. Etiam tertio abhinc versu minime male Diogenes: Ἐν τῇ γνώμῃ κοὐκ ἔτι κάμνεις, præsertim ἐν τῇ γνώμῃ, quod laxe, pro more suo, interpretati mihi videntur glossatores ἐν τῇ ψυχῇ, quum ex Pyth. et Plat. doctrina ἡ γνώμη (ὁ νοῦς, ὁ λόγος, ἡ φρόνησις) opponeretur τῇ ψυχῇ (τῷ πάθει, τῷ παθητικῷ), id quod docte exsequitur Jo. Luzacius in Obss. in Eurip. maxime Hippol. 1794. editis. Etiam 416. haud inepte pro ἀνοήτων compilator noster exhibet ἀνονήτων, quæ verba sæpissime permutari inter se constat. Quod vero eodem versu κ' ἀδδηφαγίας ibidem legitur pro καὶ γυμνασίων, ex priore id Nubb. editione remansisse puto, rudiore illa minusque eleganti, siquidem qui ἀριστᾷν οὐκ ἐπιθυμεῖ, eum neque ἀδηφάγον esse facile intelligitur, squaloremque etiam pseudophilosophicum vividius depingit τὸ ἀπέχειν γυμνασίων. Hotib. L. Arist. p. 41. Dind. Ms. R. tribui hos v. seqq. choro, male. Vid. v. 421. ubi Strepsiades uni respondet, et v. 422. ubi manifeste Socrates loquitur. Ern. At res ipsa docet hæc a Nubibus dici, nec, quæ objicit Ernestius, vim ullam habent. Nam 421. ad Socratem se convertit Strepsiades, ut a quo accepturus sit Nubium sapientiam. Unde Socrates etiam respondet. Recte ergo Brunckius cum quinque codd. suis chori nomen his versibus præfixit. Herm. σοφίας ἐπιθυμήσας. Ordine inverso R. L. Ib. suavius. Ern. Quibuscum consentit Rav. Herm. R. ὤνθρωπε. non displicet. Ern. Id reposuimus. Herm. Ego hunc ac seqq. versus usque ad 419. e quatuor codd. cum Brunckio, uti jam a Frischlino factum erat, adsignavi Choro: atque ad irridendam Socraticæ vitæ rationem id efficacius est. Nodus vero vincitur, et senis animus mutuis sermonibus magis firmatur. Harl. ἐπιθυμήσας σοφίας Dawes. Misc. Crit. p. 299. Cum Kusteri textu consentit Dorv. i. e. σ. επ. ἐπιθυμήσας σοφίας A. B. Pors. Præfixum in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Σύστημα κατὰ περικοπὴν στίχων ἡ. Nullius personæ nomen additum in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. (ubi in marg. exempli quo utor adscriptum Χο. vel Σω.) Brub. In Ven. i. ii. Wech. Brub. additum Χο. sed Port. præfixit Σω. Dind. ἐπ. σοφ. solus 3. Dobr. ἐπιθ. σ. Cod. Ar. Id. ὦ 'νθρωπε Schutz. At Gymnasiis vero constat Socratem egregie favisse: nam et Xenophon hoc tradidit, eum mane in ambulationes et gymnasia egressum, et Plato in Critone p. 50. D. HSt. fecit eum laudare γυμναστικήν: eundem robusto corpore fuisse, tum aliunde tum ex Platonis Symposio cognitum. Quo magis mirandum, quod in Nubibus, v. 416. discipuli Socratis ab Gymnasiis avertuntur. Et Diogenem quidem Laertium, illos versus commemorantem, videmus alia uti scriptura καὶ ἀδηφαγίας pro γυμνασίων. Fortasse hoc exstitit priore Nubium editione, nam et aliis rebus Diogenes a vulgatis libris dissidet: quem ita scriptum reliquisse puto: ὦ τῆς μεγάλης ἐπιθυμήσας σοφίας ἄνθρωπε δικαίως, | ὡς εὐδαίμων ἐν Ἀθηναίοις καὶ τοῖς Ἕλλησι διάξεις. | εἶ γὰρ μνήμων καὶ φροντιστής, καὶ τὸ ταλαίπωρον ἔνεστιν | ἐν τῇ γνώμῃ, κοὐκ ἔτι κάμνεις οὔθ' ἑστὼς οὔτε βαδίζων, | οὔτ' αὖ ῥιγῶν ἄχθει λίαν, οὔτ' ἀρίστων ἐπιθυμεῖς, | οἴνου τ' ἀπέχει καὶ ἀδηφαγίας καὶ τῶν ἄλλων ἀνοήτων. quanquam ista omnia sic ab Aristophane esse profecta primum hanc fabulam edente, affirmare nolim: potuit enim Diogenem memoriter citantem verbulum aliquod vel construendi genus fallere. Reisig.

412. Ἕλλησι γενήσει. Laert. ἄλλοις διαζήσῃ. Bent. R. C. γενήσῃ. Diog. ἄλλοισι διαζῇς. Ern. γενήσῃ Cod. Elb. Harl. γενήσῃ Dorv. Pors. ἀθ. τε καὶ ἄλλοις Ἑλ. 4. (ἄλλοις ex em. m. pr.) Gl. ἄλλοις 3. in quo ὡς εὐδ.—μνήμων post addita a m. pr. Dobr.

413. Εἰ abest Diog. Ἔνεστί σοι Ib. e glossa. Ern.

414. καὶ μὴ κ. τ. λ. Laert. κ' οὐκ ἔτι — οὔτ' — οὔτε — οὔτ' αὖ — οὔτ' ἀρίστων — καὶ ἀδδηφαγίας. Suidas in v. τρίβωνα, μήτ' οὖν ῥιγῶν. Ald. μήτε γε. Bent. Γνώμῃ κοὐκ ἔτι κάμνῃς. R. C. Ern. μήδ' ἑσ-

τες Crat. Ven. I. II. Wech. Raph. Dind. κάμνης 4. 6. μήθ' quinque. Dobr.

415. μήτε γ' ἀριστᾷν. L. μήτ' ἀρ. Suid. in τρίβωνα. Bent. μήτε ῥιγῶν. Sic bene meus. In tribus Regiis μήτ' οὖν ῥιγῶν. Vulgo μήτε γε ῥιγῶν. Vide not. ad Pl. 1065. μήτ' ἀριστᾷν. Sic meus et B. optime. In duobus aliis sine elisione μήτε ἀριστᾷν. Vulgo μήτε γ' ἀριστᾷν. Ab imperito homine inserta fuit particula. Prima in ἄριστον prandium semper producitur. Vide Conc. 348. 470. Av. 1602. Vesp. 613. Eq. 815. Pac. 1281. μήτε ῥιγῶν. Sic etiam hic cod. bene, ut edidimus. Brunck. Brunck. ad Plut. 1065. vitiose in cod. Elb. ἄχθῃ et v. seq. ἀπέχῃ. ut fere semper, quod ut ubique adnotem, haud necesse erit. Num ex altera is editione repetierit, an memoriter excitaverit illos, definire non ausim. Harl. R. Ia. μήτε ἀριστᾷν. L. μήτ' ἀριστᾷν. Diog. οὔτ' ἀριστῶν. Utrumque rectius. Nam prima in ἀριστᾷν est longa. Itaque edidi μήτ' ἀριστᾷν. Ern. Vocula γε, quam bis inferciendam curavit Kust., metri rationem toties interturbat. Alterum ex jam dictis liquido constat [vocalem brevem ante ῥ produci]. Alterum exinde constat, quod v. ἀριστᾷν cum tota familia primam semper producat. Eqq. 535. Vesp. 611. Pac. 1280. Av. 660. Dawes. M. Cr. p. 162. Etiam Elb. ap. Harl. μήτ' ἀριστᾷν. Utroque loco cum Br. etiam Rav. cod. conspirat (unde Inv. Sch. Herm. sequuti sunt), cod. Borg. vulgatum habet. Reisk. conjecit μήτ' ἀπορίστων ἐπιθυμεῖς, *neque res difficulter parabiles appetis.* "In eam, inquit, conjecturam me induxit Laertius Diog. apud quem (p. 97. ed. Meib.) legitur ἀρίστων." Dind. γε omittit Scholiastes. μήτ' ἀριστᾷν Dawes. Misc. Crit. p. 161. μήτ' οὖν ῥιγῶν—μήτε ἀριστᾷν A. B. γε bis om. Suid. Ms. μήτε ῥιγῶν ἄχθει λ. μήτε ἀρ. Dorv. (sic.) Pors. μήτε γε ῥιγῶν Ald. Junt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. μήτε ῥιγ. Elb. Junt. II. III. Port. Lugd.—ἄχθῃ C.—μήτε γ' ἀριστᾷν Ald. etc. Dind. μήτε γε ῥ. 1. 2. 4. 6. μήτ' οὖν ῥ. 5. μήτε ῥιγῶν 3. μήτ' ἀρ. (vel μήτε) sex. Dobr. μήτε γε ῥ.—μήτε ἀ. Cod. Ar. Id.

416. ἀνοήτων. Ap. Laërt. minus recte legitur ἀνοντήτων. 'Ανόητα autem ap. Græcos dicitur nimius et intemperans amor voluptatum, quæ ad corpus referuntur, veluti vini, epularum, et aliarum rerum. Præcipue autem amor libidinosus et nimius appetitus Veneris hac voce notatur. Etymol. v. Εὐνοῦχος· οἱ γὰρ ἀρχαῖοι τὰ ἀφροδίσια, ἀνόητα ἐκάλουν, ὡς παρὰ 'Αριστοφάνῃ· "Υπνου τ' ἀπέχεσθαι καὶ τῶν ἀνοήτων πάντων. Respexit nimirum ad hunc ipsum locum Comici nostri, sed in quo (quod notandum) pro οἴνου legit ὕπνου. V. etiam Suid. v. 'Ανόητα, qui itidem locum hunc citat. Cæt. dicto sensu vox ἀνόητα etiam capitur a Philostr. Vit. Apoll. vi. 13. ubi de Satyro, qui ante libidinosissimus fuerat, dicit, πέπαυται γὰρ τῶν ἀνοήτων, i. e. *desiit enim amori libidinoso indulgere.* Male ibi interpres Latinus, *jam enim molestiam vobis afferre desinet.* Huc etiam spectat locus insignis ap. Eurip. Troad. 989. quem jam adduxit Bisetus. Cfr. etiam hac de re Heins. Introd. in Hesiod. Op. et D. c. 6. cujus scrinia hic non compilabo. Kust. Ad hæc addam solum, quod verbo, cujus hic fit in Scholl. mentio, ἀνοηταίνειν, i. e. μωραίνειν usus sit haud semel Julianus Imp., ut Or. ii. p. 57. ultim. edit. βαρβαρίζων καὶ ἀνοηταίνων, *barbare ac dementem se gerens,* et Or. iii. p. 111. ληρεῖν οἴεται καὶ ἀνοηταίνειν. Sic ap. Isidor. Pelus. de Novato epist C. τί φρυάττῃ ὡς καθαρὸς ἀνοηταίνων. Spanh. Non sum sequutus Scholiasten, qui dicit v. ἀνόητα hic notare τὰ ἀφροδίσια· nam si hæc verba Comici, εἰ ἀπ. γυμνασίων καὶ τῶν ἄλλων ἀνοήτων, vertas, *si abstines a gymnicis exercitiis et ab aliis rebus venereis;* illa exercitia etiam videbuntur esse res venereæ: et perinde foret ac si quis diceret, *si abstines a deambulationibus et ab aliis hujusmodi cibi generibus.* Potest quidem illa vox quandoque ita accipi, ut etiam v. μωραίνειν ap. Eurip. Androm. 674. γυνὴ μωραίνουσα, ubi recte Schol. ἀκολασταίνουσα, ἀσελγαίνουσα, πορνεύουσα. Sed hoc non ubique fieri debet. Berg. Hinc etiam Francog. *autres folies,* Harl. cum Berg. *res ineptas.* Utramque notionem conjunxit gl. in cod. quinto Br. ἀφροδισίων καὶ πάντων τῶν ἐκ μωρίας γινομένων. Dind. οἴνου Ven. I. II. Raph.—ἀπέχῃ Elb. Id. ἀπέχειν Suid. Ms. v. ἀνόητα qui καὶ γ. om. ἀπέχθῃ pro ἄχθει sed mox ἀπέχει in τριβ. (i. e. τρίβωνα) In schedis, vox πᾶς locum alienum occupavit Nub. 416. apud Etymol. v. εὐνοῦχος. Av. 718. in textu. Pors. ἀ. καὶ τῶν ἄλ. γ. ἀν. 4. Dobr.

417. βέλτιον "ut videtur primo" Dorv. Pors. κρεῖττον gl. supra βέλτιστον in 6. sed et 429. supra ἄριστον. Dobr.

418. πολεμίζων. C. πολεμίζειν, male. Nominativi pendent a νομίζεις. Ern. Wil. p. 64. ss. docuit, quomodo ex frugalitate Socratis, laborum patientia, institutione publica, fortassis etiam habitu, incessu et gestu ejus, repeti potuerint vanæ hæ ejus criminationes atque irrisiones, et probabiles reddi. Dind. νικᾷν πράττων. Hæc omnia non ad philosophicas disputationes, quales erant Socratis, sed ad eloquentiam forensem, quæ in So-

phistarum scholis discebatur, pertinent. Schutz. Suid. γλώττη. Pors. γλώσση 5. Dobr.

419. ψυχῆς στεῤῥᾶς. Eurip. Hec. 296. οὐκ ἔστιν οὕτω στεῤῥὸς ἀνθρώπου φύσις. Spanh. Ad illa omnia se paratum esse dicit, quæ requirebat Socrates in suis discipulis. In Aristophontis Pythagorista ap. Athen. vi. similes conditiones proposuerat, ut videtur, Pythagoras aut Pythagoricus aliquis μαθητιῶντι cuidam, qui similiter paratum se esse dicit: πρὸς μὲν τὸ πεινῆν ἐσθίειν τε μηδὲ ἓν Νόμιζ' ὁρᾷν Τιθύμαλλον ἢ Φιλιππίδην· Ὕδωρ δὲ πίνειν, βάτραχος· ἀπολαῦσαι θύμων Λαχάνων τε, κάμπη· [Grotius non ἔσομαι, ut Berg. sed ἐστιν supplevit. Dind.] πρὸς τὸ μὴ λοῦσθαι, ῥύπος· Ὑπαίθριος χειμῶνα διάγειν κόψιχος· Πνῖγος ὑπομεῖναι καὶ μεσημβρίας λαλεῖν, Τέττιξ· ἐλαίῳ μήτε χρῆσθαι μηθ' ὁρᾷν, Κονιορτός· ἀνυπόδητος ὄρθρου περιπατεῖν, Γέρανος· καθεύδειν δὲ μικρόν, νυκτερίς. Berg. δυσκολόκοιτος μέριμνα est cura somnum turbans, τρυσίβιος vitam excrucians, ut Berg. reddidit. Dind. Quoniam vero Athenæus illo loco exempla affert parasitorum e comicis poëtis, suspicor Antiphontem illis versiculis parasitum induxisse loquentem, qui se in scholam Pythagoricam contulerit, seque posthac, quod in parasitum minime convenire videatur, sive serio, sive simulate, abstinentiam vitæque duritiam sectaturum esse professus sit. Primi enim versiculi, πρὸς μὲν — νόμιζ' ὁρᾷν, sic erant vertendi: *ad famem quod attinet et cibi abstinentiam, me putato videre alterum Tithymallum aut Philippidem.* Non enim de tertia persona loquitur, sed suam ipsius agit. Schutz. ἕνεκεν Ven. i. Dind. δυσκολοκύντου 6. (ν puncto damn. sed ab alio, ut credo.) τε om. 4. Dobr.

420. θυμβρεπιδείπνου. Infra Acharn. 253. βλέπουσα θυμβροφάγον, *severe intuens;* de quibus locutionibus, quæ sunt huic Comico familiares, agetur ad v. 1178. Θύμβρα, agrestis oleris genus, ut ibidem in Scholl. dicitur, unde tenuis hujus Strepsiadis victus designatur, qui olera solum comederet. Spanh. Gl. εὐτελοῦς περὶ τὰς τροφάς. Suid. τὰ θύμβρα δυναμένης δειπνεῖν. ἔστι δὲ βοτάνης εἶδος. Brunck. Suid. λάχανα μόνα τρωγούσης εὐτελῆ. v. Salmas. ad Solin. p. 907. b. c. Eustath. in Odyss. P. 1828, 12. θυμβρεπίδειπνος ὁ εὐτελῶς δειπνῶν, ὡς θύμβροις ἀρκεῖσθαι. θροσίμος [τρυσίβιος], ὁ τρύων ἤτοι κακοπαθῶν περὶ τὸν βίον. Duck. Conf. Salmas. ad Solin. p. 409. Harl. C. Ib. τρισιβίου. L. R. C. θρυμβεπιδείπνου. Gl. L. θρύμβου δειπνούσης. Ern. Θρυμβεπιδείπνου etiam Elb. et Bav. Herm. θρυμβρεπιδείπνου B. Pors. Vel potius θρυμβεπιδείπνου. Dobr. τρισιβ. 1. θρυμβε. omnes. (2. ex em. correctoris, pro θυμβρε. manus primæ. θρύμβ' ἐ. divisim 3. Primo θρυμβρ. 4.) Dobr.

421. Lege εἵνεκα vel οὕνεκα vel ἕνεκεν. Bent. Ms. Vat. U. εἵνεκα, quæ lectio metro melius convenit. Kust. Rectius. Possis etiam scribere οὕνεκα vel ἕκεκεν, ut placet Dukero. Ern. οὕνεκα τούτων. Sic bene C. Perperam vulgo ἕνεκα, reclamante metro. Brunck. Sensus: ne sis sollicitus, nam eo nomine me præbere possim, ut ferrum in me cudant. Berg. ἐπιχαλκεύειν παρέχοιμ' ἄν. scil. ἐμέ. Proverbialis est locutio, patientiam in ferendis doloribus et molestiis designans. Schutz. ἕνεκα τούτων Ald. etc. — In multis edd. vett. παρέχοι μ' — Dind. εἵνεκα A. B. ἀμμέλει θ. ἕνεκα Dorv. Pors. ἕνεκα sex Mss. Dobr.

422. ἄλλο. ἀλλὰ vet. editio. οὐ — οὖν Ald. εἶναι ἤδη οὐδένα. lege οὐδέν. Bent. Recte οὖν pro οὐ; nam negatio est in οὐδέν. Id. R. ἀλλ' ὅτι. Ib. addit οὖν male, e glossa. R. Ib. pro εἶναι habent ἤδη. Ib. θεῶν. οὐδένα non placet; scrib. οὐδέν. Ern. Leg. οὐδέν. Constructio est: οὐδέν τι ἄλλο οὐ νομιεῖς θεόν. Reisk. ἄλλο τι δῆτ' οὐ νομιεῖς εἶναι θεὸν οὐδένα, πλὴν — τρία ταυτί; Ita locum repræsentat editor Lond., sic autem interpretatur: *aliud nempe quicquam non putabis deum ullum, præter ea, quæ nos: hoc Chaos scilicet, atque Nubes et Linguam: hæcce tria?* Atqui verbo *deum* alterum istud *ullum* importune, ne dicam inepte, subjici quis non videt? Sed neque minus vel importunum est vel ineptum, quod in contextu inveteravit οὐδένα. Alii legunt ἀλλά τί, uti et οὖν νομιεῖς. Verum ex his quodcumque demum elegeris, orationem habebis proletario magis scriptore, quam Comico nostro dignam. Hunc autem sic scripsisse crediderim: Ἀλλ' ἔτι δῆτ' οὐ νομ. εἶναι θεὸν οὐδέν, πλὴν — τρία ταυτί. *Nihil igitur aliud deinceps existimabis deum esse, præterquam* — Solemnis autem est locutio ista, οὐδὲν ἄλλο πλὴν — Acharn. 375. Vesp. 1498. Pac. 504. Av. 19. 902. Soph. Aj. 125. Œd. Col. 597. Eurip. Hec. 594. And. 746. Cycl. 590. Sin etiam οὐδὲν ἄλλο ἔτι conjuncta videre gestias, cf. Eurip. Bacch. 772. Dawes. M. Cr. p. 226. In Cod. Barocc. 127. legitur, ἀλλ' ὅτι δῆτ' οὖν νομιεῖς ἤδη θεὸν — εἶναι ex Junt. venit in Bas. Porti, Lugd. Kust. et Berg. sed ἤδη cod. Bav. ac reliquæ edd. vett. Harl. Vulgo sic legitur hic versus: ἄλλο τι δῆτ' οὐ νομιεῖς εἶναι θεὸν οὐδένα πλὴν ἅπερ ἡμεῖς. Oportebat saltem οὐδέν, hac constructione: οὐ δῆτα νομιεῖς ἄλλο τι οὐδὲν εἶναι θεόν, πλὴν —

Sed depravata est illa lectio, cujus vitium sensit Dawesius. In membr. scriptum est, ut edidimus: ἀλλ' ὅτι δῆτ' οὖν νομιεῖς ἤδη θεὸν οὐδένα, πλὴν ἅπερ ἡμεῖς —. Sic etiam in tribus aliis, nisi quod in B. D. pro οὖν est οὐ, ut in C. δῆτ' exscriptoris errore omissum fuit. Elliptica phrasis est, per interrogationem efferenda: Ἀλλὰ μῶν πρὸς τούτοις κελεύεις με θαῤῥεῖν, ὅτι δῆτ' οὖν ἤδη νομιεῖς οὐδένα θεὸν, πλὴν —. Nostra lectio est etiam in edd. primariis, nisi quod perperam excusum ἄλλο τι —. Distincte et perspicue sic scriptus est hic versus in cod. ἀλλ' ὅτι δῆτ' οὐ νομιεῖς εἶναι θεὸν οὐδένα πλὴν ἅ. ἡ. Brunck. Nos Br. maxime lectionem sequuti sumus, quam recte ille monet ellipticam esse, ut locus sic intelligatur: at vero num etiam propterea me jubes bono animo esse, quod deos non sis alios habiturus, quam qui ab nobis colantur? οὖν vero, quod hic nullam vim habet, cum Brunckii codice et Reg. B. ac vulgatis libris in οὐ mutavimus, quod et de more nec sine insigni pondere hic adjectum est. Herm. Idem fecit Sch., sed Inv. Brunckii lectionem omnem retinuit. In not. Mss. Herm. maluit scribi, ἄλλο τι δῆτ' οὐ νομιεῖς ἤδη θεὸν οὐδέν, etc. Dind. Ἄλλοτί δῆτ' οὖν ν. Ald. Junt. i. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. ἀλλ' ὅτι δῆτ' οὐ νομιεῖς Junt. ii. iii. In Scalig. Not. Ἀλλὰ τί δῆτ' οὐ ν. Vet. Ἄλλο τί δ. οὖν ν. Ald. Junt. i. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. In Junt. ii. iii. Amst. εἶναι θ. Id. οὐ A. ex em. οὖν B. χορ. ἀλλ' ὅτι δῆτ' οὐ νομιεῖς ἤδη Dorv. Pors. οὐ — ἤδη 1. 4. 6. δὴ τ' οὖν — ἤδη (sic) 2. οὐ — εἶναι 3. 5. ἀλλ' ὅτι et οὐδένα omnes. Χορ. præf. versui 6. Dobr. ἀλλ' ὅτι δῆτ' οὖν ν. ἤδη θ. οὐδένα Cod. Ar. Id. ἄλλο τι δῆτ' οὐ Reisig.

423. τὸ χάος. Unde illustratur continuo, ad quem respexisse videtur Arist., notissimus Hesiodi locus Theog. 116. ἤτοι μὲν πρώτιστα χάος γένετ'. Hinc pro deo s. primo rerum principio a Socrate habitum hic dicitur, quod, juxta commentantem illa Hesiodi versa Sex. Empir. adv. Mathem. p. 383. dici non posset a quo chaos fuerit ortum. Unde ut id a philosophis disceret Epicurus, eum inde iis dedisse operam, quum ibi ab eodem Sexto, tum ab Apollodoro Epicureo traditum ap. Laërt. ab initio vitæ Epicuri legimus. Constat vero admissum postea ab Epicuro illud *Chaos*, seu *Inane*, adeo etiam ut non *Hesiodeum*, sed *Epicureum chaos* dici a Seneca meruerit, Ep. lxxii. § 11. 'Imperitis ac rudibus nullus præcipitationis finis est: in Epicurum illud chaos decidunt inane sine termino.' De eodem chao cæteroquin disserit alibi idem Sextus, ut Pyrrh. Hyp. iii. 12. p. 135. adductis rursus Hesiodi de eo verbis, et ex ipsorum Pyrrhoniorum mente contra philosophos disputat, qui chaos dicant locum esse, qui comprehendat ea, quæ in ipso sunt, seu, ut alibi loquitur, adv. Math. p. 832. qui omnia continet. *Chaos* vero de *aere* clare sumit Schol., prout id in elegantibus Gallicis hujus dramatis notis similiter dicitur; quum tamen, ne alia jam tangam, utrumque in eadem hac fabula distingui videas v. 617. ubi inducitur veluti adserens Socrates, μὰ τὴν Ἀναπνοήν, μὰ τὸ Χάος, μὰ τὸν Ἀέρα. Mitto jam, quod inter spurios Platonis dialogos, in Axiocho nempe, *Chaos* procul a nubibus apud inferos statuatur p. 371. T. iii. ubi de sceleratis et impiis dicitur: ἄγονται πρὸς Ἐριννύων ἐπ' Ἔρεβος καὶ Χάος διὰ Ταρτάρου. Spanh. τὴν Γλῶτταν. Festive Comicus *Linguam* addit, tamquam juxta *Chaos* et *Nubes*, unum e tribus diis, quos agnosceret Socrates, velut tota illius et discipulorum scientia in mera loquacitate et rerum futilium ostentatione fuerit demum sita, ut constat etiam e proximis Socratis ad Strepsiadem verbis. Quod ipsum in Sophistis ab ipso Socrate reprehensum, e tot Platonis ea de re locis sat liquet; quorum proinde Sophistarum numero vere fuerit *Lingua*. Spanh. Euripides σωκρατίζων in Ranis Comici 913. eosdem deos invocat: Αἰθὴρ ἐμὸν βόσκημα καὶ γλώσσης στρόφιγξ etc. Berg. τὴν γλῶτταν, Gl. τὴν στωμυλίαν. Brunck. Post ταυτὶ punctum in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. etc. Dind. τρ. ταῦτα 3. ταυτὶ τρ. 4. τουτὶ τὸ χ. — ταυτὶ τρ. 6. Dobr.

424. οὐδ'. Suidas in ἀτεχνῶς, οὐκ. Bent. Numerosior esset versus, si transpositis vocibus legeretur: ἀτεχνῶς οὐδ' ἂν διαλεχθείην. Brunck. ἀτεχνῶς R. omittit. Ia. C. γ' ἀτεχνῶς. Ern. Sic etiam Rav. Id elegantius visum nobis: quare recepimus. Non male Br. monet, numerosiorem futurum fuisse versum: ἀ. οὐδ. ἂν δ. Nam in priore parte hujus carminis satis diligenter observatur post primam dipodiam cæsura —. Nihil tamen propter hanc causam mutaverim. Vid. quæ dixi de metr. ii. 38. p. 299. Herm. γ' ante ἀτεχνῶς deest Ald. etc. ἀπαντῶν Junt. i. Crat. Ven. i. ii. Wech. Raph. ἀπάντων Brub. Dind. Suid. ἀτεχνῶς. ἀπαντᾶν B. διαλεχθείην γ' Dorv. Pors. Pro 424. ita 5. οὐδ' ἂν διαλεχθείην γ' ἀτεχνῶς ἀπ' αὐτῶν οὐδενί. et supra αὐτῶν gl. τῶν ἄλλων θεῶν. Dobr. γ' ἀτεχνῶς Reisig.

425. ἐπιθύειν Dorv. Pors. In 3. ἂν postea insertum ante ἐπιθείην, cujus ultima ex em. -ύειν 6. a m. pr. (et 4. sed ει mut. in η, vel contra). Dobr.

426. νυν Ald. Junt. I. II. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. νῦν Junt. III. Raph. Port. Lugd. Amst. DIND.

427. ζ. δ. ε. Citat Suid. v. δεξιός. PORS.

428. τοίνυν ὑμῶν. Sic IV. codd. omisso γ' [ante ὑμ.] Mox v. 434. tres Regii τοίνυν ὧν, ubi meus τοίνυν γ' ὧν. BRUNCK. In utroque loco quintus cod. particulam γε non agnoscit. ID. L. Ib. sic: δέομαι τοίνυν ὑμῶν, ὦ δέσποιναι, quod cæsuram corrumpit. R. L. Ib. omittunt γ', ut R. 434. ERN. δέομαί τοι νῦν ὑμῶν edidit Herm. v. 355. ID. γ' ὑμῶν Ald. &c. DIND. γ' om. 3. Versum ita 5. δ. τοίνυν ὑμῶν ὦ δεσ. τ. π. σμικρόν. DOBR.

429. σταδίοισι. Ridicule: quasi stadiis metiremur eloquentiam. In Ran. 90. Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα. Similiter Synesius jocatur epist. 134. ὥστε μοι δοκεῖν πλεῖν ἢ παλαιστῇ καὶ δακτύλῳ γεγονέναι σοφώτερος. BERG. Locum omittit Suid. Ms. in σταδίον. PORS. λ. εἶ. sine με 4. DOBR.

430. τοῦδε A. B. ἀπὸ τοῦ δὴ Suid. in v. sed τοῦδὶ (sic) Ms. τοῦ νῦν Suid. ed. Ms. γνώμα. PORS. i. e. in v. ἀπὸ τοῦ δὴ Ms. τοῦδὶ, in γνώμα, τοῦ νῦν ed. Ms. DOBR. γ' ante ἀπὸ om. 3. 5. ID.

431. γνώμας οὐδείς. In prioribus edd. post γνώμας additur μεγάλας, invito prorsus metro, quippe quod vocem illam ut superfluam respuit. Quare delendam eam censui, præsertim quum et ap. Suid. V. Γνώμη, ubi locus hic citatur, illam deesse viderem. Cum Suida consentit Ms. Vat. Urb., a quo itidem vox illa abest. KUST. δήμῳ γνώμας. Lege δήμου γνώμας i. e. δήμου ψηφίσματα Hesych. vel si vulgatum retineas, delendum erit τὸ μεγάλας in Σφ. v. 592. κἂν τῷ δήμῳ γνώμην οὐδεὶς πώποτ' ἐνίκησ'. et ita Suidas in γνώμα. ἀπὸ τοῦ νῦν. ἐν τῷ δ. γνώμας οὐδεὶς. ν. π. BENT. Prorsus corrupit versum Inv. recipienda lectione cod. Rav. ἐν τῷ δήμῳ γνώμας μεγάλας οὐδεὶς νικήσει πλέον ἢ σύ. Debebat certe νικᾷ scribi. Neque video, quomodo ab eo scribi potuerit, Brunckium typographi errore dedisse: ἐ. τ. δ. γνώμας οὐδεὶς νικήσει πλείονας ἢ σύ. Nam idem ap. Kust. Berg. Harl. aliosque recte legitur. DIND. Ed. Bas. addit μεγάλας e v. seq. ERN. Etiamsi nullorum codd. accederet auctoritas, delendum erat μεγάλας, quod vel librarii vitio in sequentem versiculum oculis incurrentis, vel e glossemate grammatici in textum irrepsit, qui significare vellet, easdem illas γνώμας μεγάλας esse, de quibus statim Strepsiades respondet. SCHUTZ. μεγάλας etiam in hoc v. post γνώμ. addunt Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Lugd. Amst., non tantum v. sequ. — πλείονας ἢ σύ Ald. etc. — νικῆσαι vitiose Crat. Ven. I. II. Wech. Raph. DIND. Mox ed. Kuster. Μή μοί γε. L. Μὴ 'μοίγε. PORS. μεγάλας om. A. B. Suid. ed. Ms. γνώμα. PORS. μεγάλας om. Cant. 1. 2. 3. 4. Harl. 5725. 6307. Sed legendum ob apodosin, monente Porsono, — γνώμας μεγάλας νικήσει πλείονας οὐδείς· deletis ἢ σύ. DOBR. μεγάλας om. Cod. Ar. ID.

432. γε ante λέγειν deest cod. L. ed. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Lugd. Amst. In Scal. notis, μή μοί γε addito γε. DIND. μή μοι γε λ. A. B. λέγε Dorv. et 434. μείρεις. PORS. λέγε 4. (sine γε sex) μεγάλας γν. 5. DOBR. μοι λ. Cod. Ar. ID.

433. ἀλλ' ὅσ' ἐμαυτῷ στρεψοδικῆσαι. Atticum est ὅσα pro ὅσον, id est μόνον, *solum, tantum*. ἐμαυτῷ, Gl. χάριν ἐμαυτοῦ. στρεψοδικῆσαι, Suidas: ἀντὶ τοῦ στρέψαι τὰς δίκας. στρεψοδικῆσαι. Gl. διὰ στροφῆς καὶ ποικιλίας λόγων τὸ δίκαιον διαφθεῖραι. BRUNCK. στρεψοδικῆσαι. Quomodo στρεψοδικοπανουργίαν dicit Comicus Avv. 1468. *versipellem juris inversionem*. Hesych. στρεψοδικεῖν· ἀποστρέφειν τὴν δίκην, *jus invertere*: dum nempe Strepsiades liberaret se a creditorum suorum vexationibus, eam dicendi artem a Socrate ac discipulis ejus edoctus, qua probaret, se nihil iis debere. SPANH. ὥστε pro καὶ Suid. διολισθαίνω. PORS. στρεψοδικῆσαι. sic Suid. Ms. in voce, sed in versu στεροδικῆσαι. ID.

434. ἱμείρας. Minus bene in C. forma media ἱμείρει. BRUNCK. γ', olim post τοίνυν additum, Brunck. cum quatuor Regiis omisit, v. ad 355. et 428. Pro ἱμείρεις cod. Bav. ἱμείρῃ, Regius C. ἱμείρει, L. ἱμείρῃς. Recte Brunck. ἱμείρεις hiatus vitandi causa prætulit. HERM. τεύξῃ C. — τοίνυν γ' Ald. etc. R. Ia. omittunt γ'. DIND. γ' om. 3. 5. ἱμείρῃ 1. 3. DOBR.

435. προπόλοισιν. L. προσπόλοισιν. Sic videtur scholiastes habuisse, qui interpretatur πρόσφυξι. ERN. Sic etiam cod. Bav. HERM. σεαυτὸν παράδος θαῤῥῶν Ald. Junt. I. II. III. et omnes aliæ edd. Nescio qui factum sit, ut in Lips. ed. hic ordo mutaretur. Corrigendus igitur locus. προπόλοισιν Ald. etc. DIND. σαυτὸν θαῤῥῶν παράδος τ. ἡ. π. Suid. Ms. πρόπολος. θαῤῥῶν παράδος etiam A. B. προσπόλοισιν B. προσπόλοισι Dorv. et 436. πιέζειν. 439. αὐτοῖσιν. PORS. Solus 2. προπόλοισιν. Ceteri προσπ. vel πρὸς π.
ο̄
(πρπόλεισ 5.) sed 6. ex em. alius. DOBR.

436. ταῦθ' pro τοῦθ' e cod. Rav. cum Inv. dedit Herm. δράσω τοῦθ' Ald. etc.

τοῦτ' Crat. Ven. 1. 11. Brub. Dind. με om. 1. Dobr. τοῦθ'. Reisio.

437. κοππατίας. Supra v. 23. Berg. In fine versus, ubi Br. et cum eo Sch. atque Inv. ἐπέτριψε dederunt, recte Herm. ἐπέτριψεν restituit. Dind. μ' ἐπέτριψεν Ald. etc. Id. κοπα. 1. 2. 3. et forsan alii. τὸν om. 2. Dobr.

438. Strepsiades paratum se esse ad omnia perpetienda profitetur, et Socrates a choro admonitus incipit senem sacris suis initiare. Harl. Perperam etiam vulgo adscriptum, Στρεψιάδης μόνος. Nam continuat Strepsiades sermonem cœptum, præsentibus choro et Socrate. Wiland. et Francog. interpres etiam existimant, eum hæc pro se loqui; verumtamen chorus respondet. — Vulgo: νῦν οὖν χρήσθων ἀτεχνῶς ὅ τι β. Istud ἀτεχνῶς, quod metrum non admittit, imperite huc retractum fuit e v. 452. Brunck. Pejus adhuc ac vulgo, cod. νῦν οὖν χρήσθων ἀληθῶς ὅ τι β. Est autem χρήσθων tertia dualis Imperativi, qua in passiva forma utuntur Attici pro tertia plurali χρήσθωσαν. v. Thom. M. et primarium in his literis virum, Wesseling. Observv. p. 50. ubi Scholiasten ad hunc vers. redarguit. Id. Subintell. ad χρήσθων me. Accidit, ut oblit-
τ
teraretur ου id est οὖτοι post οὖν, νῦν οὖν οὖτοι χρήσθων ἀτεχνῶς | ὅ, τι βούλονται. Cupidius ἀτεχνῶς expunxerunt alii, nihil respicientes versum, δρώντων ἀτεχνῶς ὅ, τι χρῄζουσιν. Similiter Vespis, vv. 722. 723. καὶ νῦν ἀτεχνῶς ἐθέλω παρέχειν | ὅ, τι βούλει σοι. Reisig. Pro χρήσθωσαν poni observat etiam Berg. Add. de hac forma Hemsterh. ad Luc. D. Mort. x. 2. T. i. p. 364. s. Valck. ad Herod. p. 514. Kœn. ad Greg. p. 73. Matthæi Gramm. Gr. p. 252. Incipit hic in plerisque edd. act. I. scena quinta. Dind. Post χρήσθων additur ἀτεχνῶς Ald. etc. In multis edd. ὅτι, etiam Port. sed Lugd. ὅ, τι. Id. χρῆσθαι ὅ, τι ἂν θέλῃ lege deleto ἐς in Alciphrone iii. 41. p. 362. Pors. ἀτεχνῶς habent sex Mss. βούλονται (sic) 2.
αι
βούλοιντο. 6. (αι alius). Dobr. ἀτ. habet Cod. Ar. Id.

439. αὐτοῖσιν. Sic ob metrum scribendum. Perperam vulgo αὐτοῖσι. Brunck. Ita Sch. Inv. Herm. dederunt. αὐτοῖσι Ald. &c. Dind.

440. παρέχω τύπτειν, trado ad vapulandum. Eurip. Herc. Fur. 319. Berg.

441. Ms. Arund. habet δαίρειν, quæ lectio metro magis favet, nec sensui eadem contraria est. Kust. δέρειν sine dubio mendose, quum iambus sit pro anapæsto vel spondeo. Scaliger emendat, ἀσκὸν δείρειν, quod nusquam exstat. Ego repono, ἀσκόν τε δέρειν. Nam quum τὸ ἀσκὸν δέρειν ex pluribus novissimum ponatur, recte ei additur τε. Bent. ἀσκὸν δαίρειν. Sic distincte, perspicue, et optime membr. Perperam vulgo, claudicante versu δέρειν. In meo δέῤῥειν, quod nihil est. Suidas: δαίρω, τὸ τύπτω· δέρω δέ, τὸ ἐκδέρω. Verane sit, an non, hæc differentia, in medio relinquo. At inde constat probum esse verbum δαίρω, quod præter Suid. confirmat metri hujus versiculi ratio, quæ δαίρειν omnino flagitat et δέρειν respuit. Occurrit rursus hoc verbum Av. 365. ubi pro δαῖρε perperam legebatur δεῖρε. In cod. scriptum δέρειν, et superscriptum ab eadem manu δαίρειν. Brunck. Bent. corrigit τε δέρειν. Melius Mss. Arund. R. Ib. δαίρειν. Cæt. hic debet esse τελεία στιγμή, ut est in edd. antiquis. Ern. δαίρειν cum colo, recte recentt. edd. reddunt, pro utre excoriare. Dind. Perpetua est vv. δέρειν et δαίρειν permutatio in codd. librorum N. T. v. Intpp. Matth. xxi. 35. Id. δέρειν Ald. etc. Post hoc verbum in Ald. etc. est punctum. Id. δείρειν Scaliger. Ceterum Scholia ad hunc locum, negligenter licet, éxscripsit Suidas V. ἀσκὸν δέρειν. Cujus phraseos exemplum præbet Solon apud Plutarch. i. p. 86. αὐχμοῦν B. αὐχμὴν. ῥιγοῦν. ἀσκὸν δέῤῥει
ου
Dorv. Pors. αὐχμοῦν 3. 6. ῥιγῶν (sic) 6. δέρειν omnes, certe 1. 2. 3. 4. Dobr.

443. R. τοῖς τ' ἀνθρώποις, contra post delet τ', ut L. Ib. quod magis placet. Ern. Vulgo enim τοῖς ἀνθρ. τ' εἶναι. Præferendum putavimus alterum. Herm. Etiam Inv. et Sch. τοῖς τ' ἀνθρ. ε. τοῖς ἀνθρώποις τ' εἶναι 3. Ald. etc. Dind. τοῖς τ' ἀνοῖς B. Pors. τοῖς τ' ἀνθρώποις (vel -οισιν) εἶ. omnes. Dobr. Concinnius est, quod Wolfius edidit, τοῖς ἀνθρώποις γ' εἶναι. Schutz. τοῖς ἀνθρώποις τ' Reisig.

444. C. εὔγλωττος. Ern. Suidas: Ἴτης, ἰταμός, σκληρός, τολμηρός, καὶ δι' αὐτῶν χωρῶν τῶν πραγμάτων. Παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Νεφέλαις. Hesych. Ἴτης· ἰταμός, θρασύς, ἰσχυρός. Schutz.

445. ψευδῶν συγκολλητής. Quibus proinde opponere licet illud ap. Æsch. Choëph. 540. συγκόλλως ἔχειν, h. e. juxta vet. Schol. συνημμένως τῇ ἀληθείᾳ, *conglutinatum cum veritate*. Prout cæteroquin συγκόλλως ὥστε σύναιμα ποιεῖν de cucurbita *cuti velut conglutinata et consanguinea* in pentametro griphi illius ap. Athen. x. p. 452. cujus prior versus ap. Aristot. legitur Rhetor. iii. 7. Spanh. Metaphorice, ut Eqq. 460. ἀλλ' ἠπιστάμην γομφούμενά τε πάντα καὶ κολλώμενα. Berg. ξυγκολλητὴς Br. Sch. et Herm.

recte ediderunt. DIND. συγκολητὴς C. Ib. συγκολλητὴς Ald. συγκολλήτης Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. etc. ID. -λλητὴς accent. in ultima 2. nescio an alii. DOBR.

446. Versus gratia scribendum est εὐρησιεπής, ut habet Ms. Vat. U. KUST. Legitur hoc quoque ap. Pind. Ol. IX. 120. εἴην Εὑρησιεπὴς ἀναγεῖσθαι, *utinam essem verborum inventor ad narrandum.* SPANH. Scaliger ob metrum reponit εὑρεσσιεπής· quod quum poëticum sit, nonnisi in choro tulerim. Ego verius castigo, εὑρησιεπής· quomodo hic legendum esse contendo. BENT. εὑρησιεπὴς optime membr. cum gl. ἐφευρετὴς λόγων. Perperam vulgo εὑρεσιεπής, claudicante metro. BRUNCK. εὑρεσιεπής. Versus hanc lectionem non patitur, nisi σ duplices pronunciando. At Vat. R. C. εὑρησιεπής, quod præfero. ERN. Sic etiam Rav. HERM. εὑρεσιεπὴς Ald. etc. DIND. εὑρεσιεπὴς (ut ed. Bas.) A. εὑρησ. et 447. τρίμη B. εὑρεσ. Dorv. et 450. μαντιολοιχός. PORS. εὑρησ. 2. 4. DOBR. περίτριμμα δικῶν i. e. *in litibus forensibus valde exercitatus.* Sic supra 259. τρίμμα λέγειν est, *in dicendo tritus* vel *exercitatus.* Cf. etiam Nost. Av. 430. KUST. Quo sensu περίτριμμα ἀγορᾶς, *fori rabulam*, de Æschine dixit Demosthenes de Cor. p. 160. ut ad superiorem Comici locum vidit quoque Schol. SPANH.

447. κύρβις. Qua voce tam æneas tabulas, quam lapideas pilas vel columnas, quibus leges ex æquo inscriberentur, dictas, notant vett. Grammatici, tum h. l. tum ad Av. 1354. De *lapideis* vero *columnis* eamdem vocem explicant tantum Harpocration et eruditi Apoll. Rhod. Scholiastæ ad IV. 280. E quo insuper Apollonii loco liquet, id non de Atheniensium solum legibus dictum, quod illæ in κύρβεσι, ex Solonis instituto, essent descriptæ, prout cæteroquin de sacrorum legibus observat Lysias adv. Nicomach. τὰ ἐκ τῶν κύρβεων θύειν· θύειν τὰς θυσίας τὰς ἐκ τῶν κύρβεων· et de Deliastis, seu qui Athenis in Delum mittebantur θεωροί, Athenæus VI. p. 234. ἐν δὲ τοῖς κύρβεσι (in publicis tabulis s. columnis legum) περὶ τῶν Δηλιαστῶν οὕτως γέγραπται. SPANH. Aristænetus Epist. I. 17. κύρβις γὰρ ἑταιρικῶν ἐστι κακῶν. κύρβις κακῶν est proverbium, de quo videndi Parœmiographi vett. et Erasmus in Adag. *Cyrbes malorum.* BERG. R. Ia. κύρβεις. ERN. κρόταλον. Simili, quo hic sensu, eadem vox capitur v. 259. ubi vide quæ notavimus. KUST. — κίναδος. v. Harpocr. h. v. qui ad h. l. Comici respexisse videtur. KUST. τρύμη. v. Eustath. ad Od. P. p. 1471, 8. qui hunc locum poëtæ nostri ob oculos habuit. KUST. κίναδρος Junt. I. — In not. Scal. ῥύμη *quidam, non* τρύμη. DIND. κύρβης Dorv. PORS. κρόταλος 4. κύρβης, κρόταλος, κ. τρύμμη 5. qui et μάσθης. DOBR. κρόταλον Cod. Ar. ID.

448. μάσθλης. v. Eqq. 269. Μάσθλης proprie est ὁ μεμαλαγμένος ἱμὰς sive λῶρος, teste Schol., metaphorice ὁ μεμαλαγμένος ἐν πονηρίᾳ, ut idem loquitur. Glossæ: μαλάσσω, *subigo, mollio. Subegi,* mollifico. — Γλοιός. Glossæ: γλοῖος, *strigmentum, destrigmentum, oleago.* — *viscus. Lubricus:* quæ postrema significatio est metaphorica. BERG. Ia. μάσλης. ERN.

449. κέντρων. Quæ vox a Sophocle in Cedalione, deperdito dramate, adhibetur ap. Athen. IV. p. 164. ἐστὲ μαστιγίαι, κέντρωνες, *verberones vos estis, vafri* s. *centrones,* juxta traditam inter alias, hic in Scholl. et alibi, hujus vocis significationem. Apud eumdem Athen. adducitur paullo post Phrynichi versus p. 165. ἔχουσι γάρ τι κέντρον (*stimulum quemdam*) ἐν τοῖς δακτύλοις. SPANH. κέντρον 1. DOBR.

450. στρόφις. Ita est hæc vox formata, ut κόπις, quæ itidem de oratore astuto usurpatur ab Eurip. Hec. 135. ὁ ποικιλόφρων κόπις, ἡδυλόγος, δημοχαριστὴς Λαερτιάδης. Est autem στρόφις, qui *strophas* colit, aut qui scit γλωττοστροφεῖν, ut Comicus loquitur v. 782. unde γλώσσης στρόφιγξ Ran. 913. BERG. ματιολοιχὸς [ut olim vulg.]. Hoc verbum agnoscunt Schol. Photius, Suidas, Eustathius, alii. Hesych. habet ματαιολοιχός. Quorum alii a μάταιος, alii a μάτιον, (quod ἐλάχιστον significare volunt) vel a μάτιον mensuræ genere deducunt. Omnia hæc ex uno hoc Arist. loco fluxerunt, et eo quidem, ni fallor, mendoso. Nam ex anapæsti lege ματιολ. primam producere debet; ergo non est a μάταιον, quod primam corripit. Illud vero μάτιον sive *minimum* quid, sive *mensura,* quo sponsore admittemus? Quis alias hoc dixit? quis fando audivit? Sed ut Grammaticis hoc concedamus, quæ demum sententia inde exorietur? Ματαιολοιχὸς, *vanorum linctor, vanilingus:* et ματιολοιχός, *minimorum linctor* vel *mensurarum linctor.* Hæc sane sunt Grammaticorum deliria. Ego minima mutatione corrigo ματτυολοιχός. Ματτύη autem quid sit, optime calles, *bellaria* nempe, *lautitiæ,* ut turdi et id genus alia. Nosti illud Martialis: *Inter quadrupedes mattya prima lepus.* Nosti etiam ex Athenæo Aristophanem v. ματτύη alibi usum esse; ματτυολοιχὸς igitur, ut κνισσολοιχός, *mattyarum linctor,* quod non gulositatem modo, sed

et impudentiam notare possit, ut cum cæteris hic epithetis, θρασὺς, τολμηρὸς, etc. congruat. Bent. ματτυολοιχός. In tribus codd. ut vulgo, ματιολοιχὸς, quod nihili est. Glossæ, σμικρολόγος, φειδωλὸς, καὶ οὐ προιέμενός τι τῶν αὐτοῦ. At in B. scriptum ματτιολοιχὸς, quod propius Bentleii emendationem accedit, quam maximo suo merito recepi. υ et ι sæpissime commutarunt librarii: nec rarius iidem literam quæ geminari debebat semel tantum scripserunt, et contra. ματτύη, ματτυάζειν, quid sint, docet Athenæus p. 662. quem descripsit Eustathius ad Odyss. p. 1751. extrema: ubi alterum eorum, quæ modo memorabam peccata, commissum fuit: pro eo enim quod est apud Athenæum, ματτύην, Eustathius habet ματύην, quod corrigendum. Locum describere non pigebit. ματτύην ὠνόμαζον πᾶν πολυτελὲς ἔδεσμα. καὶ ματτυάζειν, τὸ σκευάζειν αὐτό. εἴτε ἰχθὺς εἴη, εἴτε ὄρνις, εἴτε λάχανον, εἴτε ἱερεῖον, εἴτε σπερμάτιον. Verbo usus est Alexis Comicus in versibus, quos profert Athenæus: τοὔψον λαβοῦσαι τοῦτο τἀπεσταλμένον, | σκευάζετ', εὐωχεῖσθε, προπόσεις πίνετε, | λέπεσθε, ματτυάζετε. Nomine autem in hisce ex alia fabula: ἐγὼ δ' ἐπειδὰν ἀσχολουμένους λάβω, | ἀνέκραγον· Οὐ δώσει τις ἡμῖν ματτύην; Ineptæ sunt codd. glossæ. ματτυολοιχὸς, ut κνισσολοιχὸς, *mattyarum*, seu *lautitiarum linctorem* significat. Eustathius p. 1817. l. 38. κνισσολοιχός· ὃ πρὸς ὁμοιότητα εἴρηταί τινα τοῦ παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει ματτυολοιχοῦ. Sic enim legendum, non, ut vulgo, ματιολοιχοῦ. Præcedentium nominum explicationes e glossis adponam: ἴτης, ὁρμητικός. βδελυρὸς, μιαρός. περίτριμμα δικῶν, τετριμμένος περὶ τὰς δίκας. κύρβις, νόμων πλήρης. κρόταλον, πολυλόγος. κίναδος, πανοῦργος. τρύμη, λεπτολόγος. μάσθλης, μεμαλαγμένος. γλοιὸς, γλίσχρος. κέντρων, πλήττων. στρόφις, στρέφων τὰ πράγματα. ἀργαλέος, λυπηρός. Brunck. Versus hic vulgo, etiam in Br. ed., dimeter est adjectis verbis στροφ. ἀργ. quæ nos superiori versui, qui vulgo monometer est, addidimus. Quod quare factum sit, dicetur v. 1001. Eodem modo v. 453. nobis monometer, 454. autem dimeter est, quod contraria ratione factum in vulgatis libris. Herm. Eum sequutus est Schutz. Dind. De veritate lectionis post Bentleium etsi nemo dubitare potest, vix tamen Strepsiadi ματτυολοιχός in vicinia reliquorum conviciorum convenire videtur, nisi intelligas hominem, qui tanquam famelicus et pauperculus parasitaster alienas fere quadras consectetur, ibique epularum lautitias ἀσύμβολος ipse ligurriat. Ac fortasse respexit illud, quod de poëtis dithyrambicis supra v. 337 sq. dixerat. Poterat enim populus Strepsiadi exprobrare, eum se in Socratis disciplinam contulisse, ut cum eo tanquam umbra ditiorum convivia obiret. Schutz. ματιολοιχὸς Ald. etc. ματτιολοιχὸς L. In not. Scal. ματιόλοιχος Vet. Dind. De Bentleii emendatione ματτυολοιχὸς non liquebat Porsono, si memini. Dobr. ματτῐολοιχὸς 5. (ex em. quidem ι, sed puncta ut videtur ab initio; ut fuerit ματτῠολοιχὸς, prout emendat Bentleius.) Id. ματιο. Cod. Ar. Id.

451. R. λέγουσ' ὑπαντ. Ib. καλοῦσ'. Ern. Etiam unus Regiorum καλοῦσιν. [Ita pro λέγουσιν e Rav. cod. edidit Inv. Dind.] Lectio Reg. cod. ap. Ern. haud dubie orta est ex λέγουσ' οἱ 'παντῶντες. Eaque sunt veræ lectionis vestigia λέγουσ' ᾧ 'παντῶντες. Nam neque articulus commode potest abesse, et versus elegantior est, si cæsuram habet. Herm. λέγουσιν ἀπαντῶντες Ald. etc. Dind. λέγουσ' ἀπα-οἱ ἄνοι-τῶντες (sic) B. λέγουσ' ἀπατῶντες Dorv. et 454. ἐμοῦ. Pors. καλοῦσ' 3. λέγουσ' 5. Dobr.

452. δρώντων pro δράτωσαν, Attice. v. Lys. 494. et not. ad Ach. 185. Berg. Lege χρήζουσιν. Bent. Sic ob metrum scribendum. Perperam vulgo χρῄζουσι. Brunck. Rav. εἴ τι χρῄζουσιν. Herm. χρήζουσι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. etc. Dind.

453. L. κ' ἦν βούλωνται. Ern. κἢν βούλωνται 1. Dobr.

454. χορδήν. Locum hunc citat Athen. iii. 14. Kust. Notat autem χορδὴ tum quævis intestina, tum inprimis ea, quæ *lactes* dicuntur. Maxime autem appetebantur agninæ. Schutz. χορδήν, *farturam*. In Ran. 342. Schol. explicat de *farcimine*, εἰληττήν. καταχορδεύειν est κατακρεουργεῖν, quamquam vocem plebeiam esse ait Longinus de subl. dic. § 31. Hesych. χορδεῦσαι, τεμεῖν. Themist. Or. i. p. 37. s. ed. Par. καταχορδεύειν μειράκια. v. Cresoll. p. 470. 481. unde licet colligere, χορδὴν παρατιθέναι esse *concidere verberibus* etc. Ern. Casaub. vertit, *lactes*. Dind. ἐξ ἐμοῦ 5. 6. et ex em. correctoris 2. Dobr. Recte Wolfius ἔκ μου, revocavit in locum vulgati ἐκ μοῦ, etsi hoc defendit Charax in Aldi Hortis apud Herman. libro i. de emendanda Ratione Græcæ Grammaticæ, p. 74. Reisig.

455. τοῖσι σοφισταῖς 5. Dobr.

456. Constituitur hic vulgo Act. i. scena sexta. Priora chorus pro se dicit, sequentia ad Strepsiadem. Dind. τῷδε. Lege τῷδ'. pro ΣΩ. lege ΧΟ. et ita v. 462. 467. Bent. Omnia ab hoc versu usque

ad 470. Ἄγε δὴ κάτειπέ etc. in edd. Socrati tribuuntur, quæ tamen ad chorum pertinent, ut multis indiciis mihi compertum est. Nam primo Socrates non debet facere cantica, sed chorus. Deinde illud τὸν πάντα χρόνον μετ' ἐμοῦ διάξεις an de Socrate dici potest? Immo de Nubibus, quarum cultor perpetuus futurus erat Strepsiades. Jam autem, quod præcedit, ταῦτα μαθὼν παρ' ἐμοῦ, cujus opinor causa hæc Socrati affingebantur, etiam ad Nubes pertinet, quippe quæ supra 430. hoc ei promittunt. Tum vero, quod maxime valet, distichon illud anapæsticum ἀλλ' ἐγχείρει etc. semper fere cantica claudere solet, (si anapæstici mox sequantur, vel si trochaici, distichon trochaicum) et eidem personæ tribuitur, quæ canticum cecinerat. Distichon autem illud ad chorum pertinere, et edd. agnoscunt et sensus aperte evincit. Bent. Quæ hic, ut et 462. 467. Choro tribuo, vulgo tribuuntur Socrati, manifesto errore. Brunck. De personarum ratione recte sane Bentl. sensit. Ad metri autem rationem quod attinet, non debebant critici obtemperare scholiastæ, qui numeros in h. l. intulit plane innumeros. Idem vitium in Brunck. descriptione versuum est, quam ille hausit ex Mss. A. B. Alia descriptio non minus prava est in libro Rav. [quam Inv. expressit]. In duobus Mss. Brunck. et Borg. versus plane non sunt distincti. Ii ab nobis ita correcti sunt, ut facile speremus, nostram versuum distributionem assensu probatum iri omnium, qui usu et exercitatione in hoc genere aliquid valent. 456. Χο. λῆμα μὲν πάρεστι τῷδέ γ' | οὐκ ἄτολμον, | ἀλλ' ἕτοιμον. ἴσθι δ' ὡς | ταῦτα μαθὼν παρ' ἐμοῦ, κλέος οὐρανόμηκες | 460. ἐν βροτ. ἕξεις. | Στρ. τί πείσομαι; | Χο. τὸν πάντα χρόνον μετ' ἐμοῦ ζη- | λωτότατον β. ἀνθρ. διάξεις. | Στρ. ἆρά γε τοῦτ' ἂν ἐγώ ποτ' | 465. ὄψομαι; Χο. ὥστε γε σοῦ πολ- | λοὺς ἐπὶ ταῖσι θύραις ἀεὶ καθ. | βουλομένους ἀνακοινοῦ- | σθαί τε καὶ ἐς λόγ. ἐλθ. | πράγματα κἀντιγρ. π. ταλάντων | 470. ἄξια σῇ φρενὶ συμβου- | λευσομένους μετὰ σοῦ. Primi tres versus systema sunt trochaicum, de cujus ratione dixi in lib. de metris p. 107. ss. Versus 459. pentameter dactylicus est, catalecticus in bisyllabum, de quo v. ii. de metr. 30. p. 264., quique etiam alibi occurrit ap. Arist., ut Ran. 816. 820. 824. 828. — V. 460. ithyphallicus est, 461. iambicus monometer, 462. anapæsticus parœmiacus; 463. 466. 469. dactylici trimetri catalectici in bisyllabum, adjecta in fine dipodia trochaica, 464. 65. 67. 68. 470. dactylici trimetri catalectici in bisyllabum, 471. denique penthemimeres dactylicum. Metris ita descriptis et singuli hujus carminis versus elegantissimi sunt, et mirifice etiam omnes inter se concinunt. Nec, præter dactylicum pentametrum, ullum hic genus metri occurrit, quin sit etiam a Pindaro frequentatum. In eo igitur, ut in prima parte diss. de metris Pindari demonstravimus, prostant abunde exempla, unde nostra hujus loci correctio firmari possit. Herm. λῆμα. i. q. θράσος, *præsens* vel *fortis animus*, vulgo ap. interpp. Sic λῆμα θούριον φορεῖν Eqq. 759. *intrepidum animum adferre*, et Eurip. Heracl. 702. λῆμα μὲν οὔπω στόρνυσι χρόνος τὸ σόν. Hinc Glossæ antiquæ: λῆμα, τὸ φρόνημα, *Glama*: verius *Glamia*, ut ap. Plin. Festum aliosque; *lippitudo* nempe, unde eam vocem non ad λῆμα, sed ad alteram λήμη referendam quivis videt; quomodo etiam ibidem sequitur, Λήμη, *Glama*; non, ut ibi *Grama*, ac prout in Glossis Latinis, *Glama* (verius *Glamia*), λήμη. Aliud vero ap. Atticos λῆμμα de *munere*, *quæstu*, *usura*, ut sæpe ap. Demosth.: apud dialecticos vero responsio adversarii, ex qua fit syllogismus, ut de eo Alexand. Aphrod. in I. Topic. p. 21. et jam ante Cic. de Div. ii. 53. 'Sed demus tibi istas duas sumtiones, ea, quæ λήμματα appellant Dialectici.' Spanh. Proprie *voluntas*, a λῶ *volo*. Similiter Ran. 921. λῆμα δ' οὐκ ἄτολμον. Berg. λῆμα est vox proba, sed ap. poëtas modo obvia. Habet tamen et Herodotus. v. Wessel. ad Diod. S. i. p. 170. Valcken. ad Eurip. Phœn. p. 141. Ern. Λῆμα h. l. *fortis animus*; vide schol. ad Theocr. i. 12. Kœn. ad Gregor. Corinth. de dialectis p. 115. male cod. Bav. λῆμμα. Harl. τῷδέ γ' οὐκ. Sic membr. In C. τῷδε δ' οὐκ — In B. τῷδ' οὐκ. Vulgo ingrato cum hiatu τῷδε οὐκ. Brunck. cui alii obsequuti sunt. Br. autem, Sch. Herm. γ' ad finem v. 456. retulerunt. Dind. Socratis persona præfixa in Ald. etc. In Raph. nulla præfigitur. Id. τῷδε γ' B. Suid. Ms. λῆμα ubi τουτὶ pro ἥγουν. Pors. λῆμμα corr. 2. τωδε γ' 3. Dobr.

457. δ' ὡς, forte δέ. Bent. οὐκ ἄτολμον — ἴσθι δ' ὡς. Hæc vulgo unius versus ambitu comprehendi solent, et sic ea invenit enarrator metricus Græcus, minime quidem is vetus, et cui plus, quam par est, tribuere videtur Ernestius in præf. Nubb. Verba ἴσθι δ' ὡς seorsim ponenda tamquam clausula, siquidem trochaico dimetro nusquam, ne in liberioribus quidem monostrophicis, qualia hæc sunt, subjici solet ejusdem generis versus longior. Quæ præcedunt, λῆμα—ἕτοιμον, sive in duos dimetros trochaicos digeras, sive in unum ejusmodi tetrametrum conjungas, perinde est. Sequentia sic scribas: Στ. τί πείσομαι; Σ. τὸν π. χρ. μετ' ἐμοῦ iam-

beleg. | Ζηλωτότ. β. ἀνθρ. διάξεις. *anapæst. trim. catal.* logaoed. | Στ. Ἆρά γε τ. ἂν ε. π. ὄψο- *archiloch.* | μ' ; Σ. ὥστε γε σοῦ ἐ. ταῖσι θύραισι καθῆσθαι, | Βουλ. ἀνακ. τε καὶ ἐς λόγον ἐλθεῖν *hexametri heroici* | πράγματα κἀντιγραφάς, *penthemim. dactyl.* | πολλῶν ταλ. ἄξια σ. φρενί. *alcaicus.* Quæ post φρενὶ leguntur, hæc, συμβουλ. μετὰ σοῦ, tam putidæ sunt ταυτολογίας, ut sæpe miratus sim, talia ferre diu potnisse viros eruditissimos. Legitur quoque vulgo ἐπὶ ταῖσι (Rav. ταῖς) θύραις ἀεὶ καθῆσθαι, quem locum attigi ad Ran. 544. Magis obscuratus hic erat versus heroicus quam sequens, quem tamen haud melius agnitum reponendo ἐς λόγους pro ἐς λόγον prorsus pessumdedit Brunckius. Hotib. Si librorum auctoritas accederet, lubenter ὡς delerem ut verba ἴσθι δέ, ταῦτα μαθὼν παρ' ἐμοῦ, κλέος οὐρανόμηκε in unum versum heroicum conjungerentur, de cujus usu ap. Arist. ex aliis locis constat. Tum, qui antecedunt versus, in duos trochaicos dimetros acatalecticos conformandi forent. Neque enim hic καταλήξει opus est. Sic v. 506. anapæsti sine καταλήξει canticum chori incipiunt. Herm. γ' deest Ald. etc. ἕτοιμον perperam Ven. II. Dind. κοὐκ Dorv. Pors.

458. Locum om. Suid. Ms. in οὐρανόμηκες. Pors.

459. ἕξων. ita leg. Suid. in οὐρανόμηκες. Bent. Dorvill. ita "ut vix discernas sitne" βροτοῖς an βροτεῖς. Pors.

462. ζηλωτότατον. Sic Suid. Ms. in v. ζηλώτατον βίον ἀνοῖς δ. Dorv. Pors. διάξεις ἄν Herm.

463. τοῦτ' ἂν ἐγώ ποτ' ὄψομαι optime C. Vulgo τοῦτ' ἄρ' ἐ. Potentiale ἂν cum præsente indicativi construi ostendimus ad Pl. 885. Cum futuro indicativi id construi negat Dawes. M. Crit. p. 103. sed fallitur. Ach. 392. ὡς σκῆψιν ἂν — οὐκ ἐσδέξεται. Vesp. 942. οὐκ ἂν σὺ παύσει. Prorsus invenusta est vulgata lectio, ἆρά γε τοῦτ' ἄρ' ἐγώ. Brunck. Suidas in Ἄραγε etc. descripsit versum, sed male legitur apud illum ποτ' ἐπόψομαι. Harl. Exemplis quibus Br. usum part. ἂν potentialis cum fut. indic. defendit, adde v. 1160. Herm. Add. Matthiæ Gramm. Gr. p. 882. ἂν etiam Sch. et Herm. receperunt. Dind. Leg. ἐπόψομαι. Pors. ἐπόψομαι Reisig. Ald. etc. ita: Στρ. Ἆρά γε τοῦτ' ἄρ' ἐγὼ (quod etiam est in Rav. et Borg. Herm.) Ποτ' (s. Πότ') ὄψομαι; | Σω. Ὥστέ σου πολλοὺς | Ἐπὶ ταῖσι θύραις | Ἀεὶ καθῆσθαι. | Βουλομένους ἀνακοινοῦσθαι | Τε καὶ ἐς λόγον ἐλθ. Dind. ἆρά γε τ. Vide Opusc. p. 29. Dobr. ταῦτ' ἄρ' 3. Dobr.

464. ὥστε γε σοῦ. Sic A. C. Vulgo ὥστε σοῦ. Brunck. R. post τε addit γε contra metrum. Ceterum hæc cohærent, non cum interrogatione senis, sed cum v. 463. Ern. Pro ὄψομαι Suidas in ἆρα γε habet ἐπόψομαι. Ms. Rav. ὄψομ'. Ὥστε γε σοῦ Brunck. recte. Habet hoc etiam Rav. Herm. ὥστε γε σ. A. B. Dorv. 470. βουλόμενος Dorv. et 474. τῇ σῇ φ. Pors. Post 464. desinit supplementum 1. Dobr. Perperam in ed. Inv. post γε posita est coli s. interrogationis nota. Dind. Pro ταῖσι Rav. ταῖς. Herm. ταῖσι servarunt recte aliæ edd. omnes. Dind. ἐπὶ ταῖσι θύραις, † ἀεὶ καθῆσθαι Dorv.* Istud signum † hic et 468. versus dividendos notat. Pors.

465. ἐς λόγους iv. codd. In A. B. versus sic digesti sunt, ut eos exhibui. Ita nempe: βουλομένους ἀνακοινοῦσθαί τε | καὶ ἐς λόγους ἐλθεῖν, | πρ. etc. In duobus aliis nulla versuum dictinctio, continuataque scriptura, tamquam si soluta oratio esset. Brunck. R. L. I. λόγους contra metrum. Ern. Brunck. quoque λόγους, cum quo consentit Bav. At λόγους, quo omnis numerus pervertitur, manifesta est interpretatio alterius lectionis. Sic in Equit. 806. καὶ στεμφύλῳ εἰς λόγον ἔλθοι. Et ibidem v. 1300. lege ἐς λόγον. Herm. λόγους A. B. Dorv. Pors. λόγον solus 2. (ους sup. a corr.) Dobr. λόγον Cod. Ar. Id. ἐς λόγον Reisig.

466. πράγματα κ. τ. λ. i. e. *de magnis negotiis.* Simile illud Ciceronis Epp. ii. 14. 'Novi ego vos magnos patronos; hominem occidat oportet, qui vestra opera uti velit.' v. Suid. v. Ἀντιγραφαί. Ern. De duabus significationibus voc. ἀντιγραφὴ (actio quædam in causa hereditatis, et libellus in causis publicis oppositus accusationi) v. Petitus Legg. Att. p. 407. et 590. H. l. manifestum est dici causas, accusationes (πράγματα), iisque oppositas defensiones (ἀντ. γρ.), lites quæ multis talentis æstimabuntur. Interpretes omnes sensum magis quam verba expresserunt. Dind. πράγματα κἀντιγραφὰς intelligendum in causis publicis de accusatoris et defensoris libellis, in privatis autem litibus de petitoris et ejus unde petitur, actionibus et exceptionibus. πολλῶν ταλάντων sunt qui cum ἄξια construant. Ego vero malim cum Berglero, cui nuper etiam Wolfius obsecutus est, ἄξια cum σῇ φρενὶ conjungere. Sic in Acharn. 8. ἄξιον τῇ Ἑλλάδι. ib. 204. τῇ πόλει γὰρ ἄξιον. Totam igitur Chori sententiam sic reddiderim: Ita ut multi januam tuam semper obsideant, tecum communicare et colloqui volentes, ac vel de publicis causis vel de civilibus actionibus, multorum talentorum negotiis, dignis, in quibus ingenium tuum exerceas, tecum deliberare, te consulere cupientes. Schutz.

κἀντιγραφὰς Ald. etc. κἀντιγρ. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. DIND. Pro ἀντιγραφ. Borg. habet ἀντιστροφάς. HERM.

467. ἄξια, σῇ φρενί. In Acharn. 8. ἄξιον τῇ Ἑλλάδι. Ib. 204. τῇ πόλει γὰρ ἄξιον. BERG. Reiskius conjecit, ἀξίας υ ῇ φρενὶ, sua mente. DIND. συμβουλευσομένους Dorvill. si Porsonum recte capio. DOBR. -ευομένους 5. ID.

468. Chorus hæc conversus ad Socratem dicit. DIND.

469. διακίνει. Qui contulerit hunc et præcedentem et postea 473. et 474. versum cum illo Sosipatri Comici loco, quem afferam ex Athen. ix. p. 378. ille similitudinem quamdam animadvertet. Loquitur autem coquus cum alio quodam: πρὸ τῆς τέχνης ἔσπευδε ταῦθ' ἡμᾶς μαθεῖν· ἆρα σύ με κόπτειν οἷος εἶ γε φίλτατε; οὐκ ἀλλ' ἐν ὅσῳ προσέρχετ' ἐξ ἀγορᾶς ὁ παῖς μικρὰ διακινήσω σε περὶ τοῦ πράγματος. BERG.

471. μηχανὰς artes, rationes novas intelligit Socrates: senex vero instrumenta bellica, hinc stulte et comice quærit v. seq. HARL. ἴδῃς PORS.

472. ἤδη 'πὶ sic R. et alii libri, L. ἤδ' ἐπὶ male. ERN. ἤδη'πὶ Ald. Junt. I. ἤδ' ἠπὶ Junt. II. III. ἤδη 'πὶ Crat. etc. DIND. κενάς PORS.

473. τειχομαχεῖν. Socrates metaphorice loquutus erat, sed rusticus, proprie accepta voce μηχανῇ, putat illum de machinis bellicis loqui, quibus muri destruuntur. BERG. Perperam A. D. τί δαὶ τειχομαχεῖν. Cf. not. ad Plut. 1150. BRUNCK. L. R. C. τί δαὶ male. ERN. — διανοῇ Elb. Bav. HARL. τοιχομαχεῖν A. B. PORS. δαὶ 3. 5. 6. (sed in 3. ε statim sup.) τοιχομ. 6. DOBR.

475. δύο τρόπω. In iv. codd. δύω τρόπω. Quod ut pro mendoso agnoscatur, necesse non est argumentis adstruere, Atticos δύω ultima longa nunquam adhibuisse. Sed ubi hæc forma occurrit sine versus labe, hinc intelligere est, eam librariorum imperitiæ tribuendam esse. Cf. not. ad Ran. 1405. Pl. 441. BRUNCK. δύω 3. 6. τὸν om. 6. DOBR.

476. In Ms. Vat. U. versus hic rectius, ut puto, ita legitur: εἰ μέν γ' ὀφείλεταί τι μοι, μν. π. KUST. Deest [in vulg.] syllaba; forte ὀφείλεταί τι μοι. DUCK. ἢν μέν γ' ὀφείληταί τι μοι, μνήμων πάνυ. Sic optime membr. Meus, ut vulgo, corrupto prorsus metro, εἰ μέν γ' ὀφείλεταί μοι, μνήμων πάνυ. Integris pedibus incedit versus in B. εἰ μέν γ' ὀφείλεταί τι μοι.— Sed pravum est εἰ, quum sequatur in altero membro ἐάν. In C. ἢν μέν γ' ὀφείλεταί τι μοι. Gl. χρεωστεῖταί μοι δάνεισμα παρ' ἑτέρου. Subjunctivum flagitat ἤν. — Vide quot diversis modis hic versus a librariis depravatus fuerit. In postremo hoc codice jam reperio: εἰ μὲν γὰρ ὠφείληταί τι μοι, μν. π. BRUNCK. R. ἤν. Ib. γὰρ pro γ', quod non displicet. R. ὀφείληται. Bentleius post ὀφείλεται addit τε ad explendum versum. Possis et τι· sed ita ἂν delendum, quod et abest a L. I. et est ineptum, sine dubio inculcatum ad fulciendum versum, nec est in ed. Ald. et aliis antiquis. Idque sequuti sumus in textu nostro. ERN. Non tam insulsus fuit Bentleius, ut τε adderet, immo τι addidit. [Verba Bentl. sunt: "ut versus stet, scribendum est, ὀφείλεταί τι μοι." DIND.] γάρ, compendio scribendi oblitteratum, recepimus. HERM. Edidit, ἢν μὲν γὰρ ὀφείληταί τι μοι, μνήμ. π. Perperam Schutz. εἰ μὲν γὰρ ὀφείληται — Reiskius conjecit, haud dubie prioribus, ut tum vulgata erant, servatis, μνήμων εἰμὶ πάνυ, neque metrum obstare putat, cujus tamen minime peritus erat. DIND. Kust. tantum edidit μνήμων ἂν πάνυ, et unde receperit ἄν, nescire se fatetur Harl., haud dubie e conjectura. Monuit etiam Bergl. pristinas edd. non habere ἄν. DIND. εἰ μέν γ' ὀφείλεται μοι (sine τι) Ald. etc. εἰ μὲν δ' ὀφείλεταί μοι Ven. II. ID. ἢν —— ὀφείληταί τί A. B. ἂν μέν γ' ὀφείληταί τι μοι, μ. π. Dorv. PORS. εἰ μέν γ' ὀφείλεταί τι μοι omnes, (sine ἄν) nisi quod 3. μὲν γὰρ t. et sch. DOBR. εἰ μέν γ' ὀφείλεταί τι μοι Cod. Ar. ID. ἢν μέν γ' ὀφείλ. REISIG.

477. Versum totum omittit C. Pro ἐπιλ. L. Ia. habent κἀπιλ. contra metrum. ERN. ἐὰν δ' ὀφείλω. Atqui contra oportebat fieri: ἀνδρί τοι χρεὼν μνήμην προσεῖναι, τερπνὸν εἴ τι που πάθοι· ut dicit Soph. Aj. 520. BERG. κἀπιλ. 4. 5. 6. DOBR.

479. Credebam aliquando leg. esse ἀπολέγειν pro ἀποστερεῖν, sed nil mutandum. Cf. 718. REISK. Jocus frigidus: nam quid commune inter se habent λέγειν et ἀποστερεῖν? Equidem lubens reposuerim λέγειν μὲν οὐκ ἔνεστιν, ἀπολέγειν δ' ἔνι, ut orare quidem se posse neget senex, debita vero abnuere, τὸ ἔξαρνος εἶναι, quod dicitur 1211., de quo unice cogitat, id se callere prædicet natura sua. HOTIB. [At ingenio ipsius insitum fuit, ut vellet defraudare. DIND.] Equidem si codex aliquis haberet ἀπολέγειν, haud aspernarer; et in ἀποστερεῖν glossema illius verbi agnoscerem. Ut nunc est, nihil mutandum; ad eloquentiam, inquit, natus non sum, at ad fraudulentiam. Lusus est in oppositione sententiæ; nil opus est jocum ex annominatione quærere. Etsi

scholiastes aliquid etiam τῷ ὁμοιοτελεύτῳ in λέγειν et ἀποστερεῖν tribuit. Schutz.

λέγειν om. Dorv. sed gl. 'η [i. e. ἤγουν] εὐφυῶς ἔχειν πρὸς τὸ λέγειν. Pors. ἀπορεῖν (sic) 3. Dobr.

480. Scrib. οὖν. — δυνήσῃ C. Ern. δυνήσῃ Dorv. et sic 485. 775. 779. 794. 813. 832. 978. 987. 1018. 1211. 1221. 1412. 1415. 1418. In 716. ἀπολεῖ. Pors.

481. ὅπως om. Dorv. Pors. νυν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Raph. νῦν Brub. Port. etc. — ὅπως omittunt L. Ia. — σοφὸν προβάλωμαι L. at J. προβάλλωμαι. προβάλομαι Raph. Ern. ὅπως om. 5. προβάλλ. 5. 6. Dobr.

482. ὑφαρπάσει [ut olim legebatur] Attice pro ὑφαρπάσῃ. Est 2. pers. fut. med. In Ms. Vat. U. legitur ὑφαρπάσεις active. Vetus autem Schol. legit συναρπάσει, ut fidem faciunt omnes edd. vett. Nam quod in ed. Genev. apud Schol. quoque legitur ὑφαρπάσει, sciat lector id vel a Biseto vel Æmilio Porto profectum esse, quippe qui lectionem Schol. sæpe vulgato textui nimis temere accommodarunt. Cæterum v. συναρπάζειν Comicus noster simili sensu usus est v. 765. Kust. Alexis, Atticus itidem Comicus, ap. Athen. xii. p. 645. τὴν δὲ ἀρτυσίαν συνήρπασεν, *artem cibos condiendi arripuit*, seu, *brevi didicit*. Spanh. Loquitur noster de apprehensione mentis, ut v. 776. τουτὶ ξυνάρπασον. Soph. Ajac. 16. φώνημ' ἀκούω καὶ ξυναρπάζω φρενί. Sed rusticus aliter accipit. Berg. ὑφαρπ. quod hodie Mss. et edd. habent omnes, melius est quam quod Scholia habent συναρπάσει, quod tamen et ipsum pro *arripere discendo* rectum est. Responsio Strepsiadis desiderat ὑφαρπ. Ern. ὑφαρπάσεις bene membr. In C. ut vulgo, ὑφαρπάσει, voce media. In B. D. ὑφαρπάσῃς solœce, quia ὅπως, *quomodo*, pendens a suppresso σκόπει vel simili verbo cum fut. indic., non cum aor. 1. subjunct. construitur. v. ad Ran. 378. Conc. 295. Brunck. [ὑφαρπάσῃς etiam cod. Elbing., quod falsum. Nam post ἄγε supplendum est σκόπει, ὅρα, aut simile verbum, a quo pendens ὅπως cum fut. ind. construitur. v. Dawes. M. Cr. p. 227. ss. 276. et Burgess. p. 459. et 501. Harl. ὑφαρπάσεις etiam Sch. Inv. Herm. ediderunt. Dind.] Lepidum ingenium et vis comica Arist. cernitur in vv. προβάλωμαι, *proposuero*, et ὑφαρπ. *arripias*. Socratem tropice loquutum de disciplina rusticus intelligit proprie loquuturum de frusto cani projiciendo, quod rapiat, et stulte, quærit, num sapientia vescendum sit canum more. Num vero cynicos philosophos voluerit carpere, ut Schol. putat, equidem nescio, et vero dubito. Harl. ὑφαρπάσει Ald. etc. In R. et Bav. ὑφαρπάσεις. Dind. ὑφαρπάσεις A. B. ὑφ' ἅρπασῃς εὐθέως Dorv. Pors. -πάσῃς omnes. Dobr.

483. κυνηδόν. Eqq. 1029. Sic ἱππηδὸν Pac. 81. ταυρηδὸν Ran. 816. κρηδὸν Lys. 309. τετραποδηδὸν Pac. 896. — τὴν σοφίαν σιτήσομαι. Sic ἐλπίδας σιτούμενοι Æsch. Agam. 1677. Antiphanes ap. Athen. ii. p. 47. κάπτοντες αὔρας, ἐλπίδας σιτούμενοι. Comicus infra 921. γνώμας τρώγων. Berg. L. male σιτίσομαι. Ern. τί δὲ Crat. Ven. ii. Wech. τί δὴ Ven. i. Raph. Dind. τί δαὶ A. B. Pors. δαὶ 2. 4. 5. δὲ sed statim sup. αι 3. Dobr.

484. οὑτοσὶ Junt. ii. iii. Dind. ἄνθρωπος. Hermannus cum articulo scribendum arbitratur ἅνθρωπος, bene. Schutz.

485. μὴ πληγῶν δέει. Sic bene A. C. [et A. ap. Ern.] Vulgo, μ. π. δέῃ. Semel tantum ap. Lucianum μὴ cum præsente indicat. observatum sibi fuisse ait Thomas M. p. 613. ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστι. Sed non ita rara sunt hujus constructionis exempla. Ad codd. fidem in Soph. El. 580. s. edidimus: ὅρα — μὴ πῆμα — τίθῃς. Eurip. Phœn. 90. μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται. Idem Troad. 179. μή με κτείνειν δόξ' Ἀργείων κεῖται. In Or. 737. Reg. membranæ habent, οὐ φοβῇ, μή σ' Ἄργος — ἀποκτεῖναι θέλει. Cum præterito indicat. μὴ constructum frequentissime occurrit. v. Budæi Comment. L. Gr. p. 953. et Burgess. præf. nov. edit. Misc. Crit. Dawesii p. xxvii. Brunck. δέδοικας Elb. — πρεσβύτα Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Lugd. Amst. (supra 357. tamen in his edd. πρεσβῦτα.) — δέῃ Ald. etc. δέει etiam R. Ern. Dind. δέει B. Pors. Recte Brunck. e Mss. δέει, judice Porsono. Dobr. Στ. δέδοικα — Σω. φέρ' 2. Id. δέει Reisig.

486. τύπτομαι. Prorsus ridiculum, quod Strepsiades ad quæstionem τί δρᾷς, ἤν τίς σε τύπτῃ, sic respondet, ut tres actiones enumeret, quarum prima sit, quod se verberari patiatur. Schutz. τίς δρᾷ vitiose editum est in ed. Lips. pro τί δρᾷς, i. e. *quid facies?* (Antea etiam in numeris versuum erratum est.) τύπτομαι est, *patior me verberari*. Dind.

487. ἐπιμαρτύρομαι. V. similem locum Av. 1032. Kust. Nempe prout quum in aliis causis, tum maxime in αἰκίας δίκῃ, seu *verberum*, de quibus hic agitur, *quæstione*, fieri in foro Attico consueverat, ut Av. 1032. μαρτύρομαι τυπτόμενος, ac vel e Demosth. Or. in Cononem aliisque ad-

huc liquet. Immo prout in genere *testium* ac *testimoniorum* fide niti potissimum Athenn. judicia observat idem orator adv. Evergum p. 638. et inde etiam testes manere obnoxios; nempe, quod post judicia darentur Athenis, *δίκαι τῶν ψευδομαρτυριῶν*, *quæstiones de falso testimonio*, et pœna etiam irrogata iis, qui falsos testes adduxerant; minor quidem accusatori, major reo: prout adhuc aliæ exstant ejusdem Demosthenis orationes, ut contra Aphobum ac Stephanum duæ *ψευδομαρτυριῶν* inscriptæ. Verbum vero *ἐπιμαρτύρομαι* pro *obtestari* usurpavit Thucyd. vi. 29. ubi Schol. *ἐπεμαρτύρετο* exponit *διεμαρτύρετο*, quod pro *contestari* dicebatur in foro Attico: de quo et *διαμαρτυρίας* actione, multa ad Harpocrationem, de ea agentem notavimus ex oratoribus Atticis, Isæo inprimis et Demosthene. SPANH. C. *μαρτύρομαι*. ERN.

488. *ἀκαρῆ διαλιπών*. Isocrates de Pace, *ὀλίγον χρόνον διαλιπόντες πάλιν εἰς τὰς αὐτὰς καταστησόμεθα ταραχάς*. De voc. *ἀκαρῆ* videri potest Not. ad Plut. 244. Vesp. 701. *οὐκ ἀπολαύεις, πλὴν τοῦθ' ὃ φέρεις ἀκαρές*, et alibi. BERG. *ἀκαρῆ* Attici dicunt pro *μικρόν*. v. Spanh. ad Plut. 244., sed L. habet *ἀκαρεί*, quod non displicet. v. Piers. ad Mœr. p. 43. Consentit Ja., nisi quod habet *ἀκαρεῖ* et *λιπών*. ERN. *δικάζεσθαι* est litem intendere, in jus vocare. DIND. *ἀκαρῆ* m. pr. *ῆ* corr. 2. *ἀκαρεῖ λιπὼν* t. et sch. 5. DOBR.

489. *κατάθου θοιμάτιον*. Supra v. 180. dicebat Socratis quidam discipulus magistrum in palæstra surripuisse vestem quamdam. Hic etiam Socrates jubet senem vestes exuere, ut eum facilius spoliare possit, quod et factum est. [Strepsiades autem putat, se propterea juberi pallium (*ἱμάτιον*) deponi, ut verbera accipiat. WILAND.] Nam infra 846. apparet vestem periisse, quum filius dicat ad Strepsiadem, *διὰ ταῦτα δὴ καὶ θοιμάτιον ἀπώλεσας*, et v. 1481. quum discipulus aliquis quæreret, quis domum ipsis incendat, Strepsiades, qui id faciebat, dicit, *ἐκεῖνος, οὗπερ θοιμάτιον εἰλήφατε*, et calceos eum amisisse patet ex 709. ubi dicit, *φρούδη ἐμβάς*, et 847. ubi ad ipsum filius, *τὰς δ' ἐμβάδας ποῖ τέτροφας*; BERG. *ἴθι νυν* Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. *ἴθι νῦν* Raph. Port. Lugd. Amst. DIND.

490. *γυμνὸς* Elb. HARL. *ob. ἀλλὰ γυμνὸς* Dorv. PORS.

491. *φωράσων*. Illum esse sensum vocis, quem in versione expressi (*non ingredior ad res furtivas quærendas*), patet etiam ex Ran. 1402., ubi mulier, cui gallus furto ablatus erat ab alia muliere, dicit se velle in illius domum ingredi, ut furtum deprehendat: *πάρφηνον εἰς Γλύκης, ὅπως εἰσελθοῦσα φωράσω*. Cogebantur autem nudi ingredi, [h. e. pallium deponere, ne possent rem, quam abreptam sibi dicerent, eo deferre, accusationis causa. WILAND. *νομίζεσθαι* dicuntur, quæ moris sunt. DIND.] qui venirent ad furtum detegendum; ne aut ipsi, dum perlustrant omnia, aliquid sub veste abscondant et auferant: aut furti aliquem suspectum malo mactare cupientes, rem quæsitam forte sub veste abstrudentes ingrediantur, et deinde ibi se invenisse dicant, quam ipsi supposuerant: ut Schol. docet. Dicit ergo Strepsiades: *quia non ad deprehendendum furtum veniat, nihil opus esse, ut nudus ingrediatur*. BERG. Interpretationem Frischlini recte castigat tam ingenii elegantia quam eruditione nobilis Anna Fabri, in not. Gall. ad h. l. *Φωρᾶν* enim non significat *aliquid auferre*, vel *furari*, ut Frischl. putavit, sed, præter alia, *rem furtivam quærere*: quo sensu vocem illam Arist. h. l. accepit. Præterea notandum est, moris fuisse ap. vett. Græcos et Romm., ut, qui rem furtivam in domo aliena quæsitum ibant, nudi et licio tantum cincti intrarent, ne quicquam secum in illam domum inferre possent: ad quem morem Arist. hic alludit. V. Festum v. *Lance et Licio*: ubi interpretes de dicto more plura notarunt. KUST. C. *φοράσων*. — *ἔγωγ'* etiam Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. non *ἐγώ γ'*. Port. Lugd. Amst. *ἔγω γ'*. DIND.

492. Incipit 1. m. pr. *δὴ* om. 3. 6. DOBR.

494. *ἐμφερὴς* similiter pro *ὅμοιος* Æsch. Choëph. 204. *τοῖς τ' ἐμοῖσιν ἐμφερεῖς*, pedibus meis *consimiles*. Sic *παρεμφερεῖς* adhibet Ecdorus ap. Stob. Floril. Tit. xc. *περὶ δυσγεν. παρεμφερεῖς ταύταισι τοὺς τρόπους ἔχειν*. Adde *προσφερὴς* eodem sensu in dicto Æsch. dramate v. 173. *κάρτα προσφερὴς ἰδεῖν*, et ap. Platon. de Legg. x. p. 904. *πάσχειν τε καὶ ποιεῖν ἃ προσῆκον δρᾷν ἐστι τοῖς προσφερέσι τοὺς προσφερεῖς*. SPANH.

495. *οὐδὲν διοίσεις*. Cratinus ap. Athen. ix. p. 375. Cas. *ἀλεκτρυόνος μηδὲν διοίσεις τοὺς τρόπους*. — *Chærephon* erat pallidus et macer, ut hinc patet et ex Vesp. 1410. et aliunde. Julianus epist. i. *τὸ σῶμα τοῦ Χαιρεφῶντος οὐδὲν ἀστειότερον ἔχειν*. BERG. *Φύσις*. Vox *φύσις* ambiguæ est significationis. Pro *ingenio* accipit eam Socrates; at Strepsiades pro *figura*. Ideo timet ne semimortuus esse videatur, quia Chærephon, ut philosophus, macilentus et pallidus erat. Schol. Ms. *Ἰστέον ὅτι ἰσχνὸς καὶ ὠχρὸς τὴν ἰδέαν ὁ Χαιρεφῶν ἦν*,

ὅτι φιλοσοφίᾳ συζῶν, καὶ ἐκ ταύτης συντετηκὼς ἔχων τὸ σῶμα. διὸ καὶ νυκτερὶς ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ ἰσχνόν. Hujus loci acumen Latine reddi non potest. BRUNCK. Suid. διοίσειν. PORS.

496. ἡμιθανὴς 1. Pro gl. 6. In 3. text. ἡμιθνής, gl. ἡμιμαθής, et sch. ὤφειλεν εἰπεῖν ἡμιμαθὴς γενήσομαι, ἐπεὶ περὶ μαθήσεως ὁ λόγος. ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ μὲν τελείως μαθεῖν ἐστὶ τῷ Στρεψιάδῃ ζωή, διὰ τὸ ἐκ τούτων δυνήσεσθαι τοὺς δανειστὰς ἀποκρούσασθαι, τὸ [δὲ] μηδόλως μαθεῖν οἱονεὶ θάνατος, διὰ τὸ μέλλειν ἀποδοῦναι τὰ χρέα· ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἡμιμαθὴς ἡμιθνὴς εἶπε etc. (Ms. μ. ὡς τὸ σ—ης ζωὴν διὰ τὸν [vel τὴν] οὐ τ. et οἱονεὶ θάνατον.) DOBR.

497. Recte Scaliger, Οὐ μὴ λαλήσῃς, ἀλλ' ἀκολουθήσῃς ἐμοί: quod facillimum est. BENT. λαλήσῃς R., at post ἀκολουθήσεις, quod non improbo, sed post ἐμοὶ comma delevi. Junguntur enim ἀκολ. ἀνύσας τι, *celeriter sequere me*, cf. v. 181. deinde urget δευρὶ θᾶττον, *huc ocyus*. ERN. λαλήσεις et ἀκολουθήσεις etiam Brunck. dedit ex emendatione Dawesii M. Crit. p. 222. HERM. οὐ. μὴ λαλήσεις. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Port. οὐ μὴ λαλήσεις Brub. οὐ· μὴ λαλήσεις Raph. Lugd. Amst. λαλήσῃς in not. Scal. λαλήσῃς R. — ἀκολουθήσῃς Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. ἀκολουθήσῃς Raph. Port. Lugd. Amst. ἀκολουθήσεις Elb. Bav. DIND. Οὐ μὴ λαλήσῃς, ἀλλ' ἀκολουθήσῃς Scaliger. οὐ μὴ λαλήσεις ἀλλ' ἀκολουθήσεις Dawes. Misc. Crit. p. 222. λαλήσῃς—ἀκολουθήσεις A. B. ἀκολουθήσεις Dorv. PORS. λαλήσῃς 1. 5. et primo 6. ut opinor. -σῃ 3. et οις supr. ἀκολουθήσεις 1. 2. 4. 6. -σῃς 3. 5. et in 3. ον supr. DOBR.

498. χεῖρε νῦν Raph. DIND.

499. δός μοι μελ. Cujus petitionis ratio in eruditis Scholiis redditur et a Daceria etiam in Gallicis ad hanc fabulam notis opportune explicatur: nempe quod Trophonii antrum ingressuri ad consulendum ibi oraculum *mellitam offam* secum ferrent, qua serpentes ibi obvios continuo demulcerent. Unde Socratem domicilium suum adeuntem jussus sequi Strepsiades, quasi Trophonii antrum, ut de eo sequenti versu, ingressurus esset, festive *mellitam* id genus *placentam* sibi prius dari postulat, quo se adversus occursurum forte infestum quemdam genium, vulgo per serpentem seu draconem designatum præmuniret. Hunc vero Trophonii oraculum adeuntium ritum, præter Schol. h. l. tangunt Pausanias, ubi pluribus de illa Trophonii specu et oraculo agit ix. p. 604. ὁ νῦν κατιὼν κατακλίνας ἑαυτὸν ἐς τὸ ἔδαφος ἔχων μάζας μεμαγμένας μέλιτι etc. Lucianus Dial. Menippi cum ipso Trophonio p. 267. καὶ ἐσταλμένος ταῖς ὀθόναις, γελοίως μάζαν ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων etc. Philostratus denique Vit. Apoll. viii. 8. de Apollonio antrum Trophonii ingressuro: λευκῇ δὲ ἐσθῆτι ἐσταλμένοι πέμπονται μελιτοῦττας ἐπάγοντες ἐν ταῖς χερσὶν, μειλίγματα ἑρπετῶν, ἃ τοῖς κατιοῦσιν ἐγχρίπτει. Unde illustrantur tot veteres Numi, in quibus Dea Salus s. Ὑγίεια offam serpenti tamquam cibum, quo id reptilis genus delectaretur, porrigit. Μαγὶς vero, ut hoc addam, dicta juxta Hesych. eadem illa μάζα s. *mellita offa* in antrum Trophonii deferri solita, quod in Hemsterhusii ad aliquot Luciani dialogos notis p. 63. occupatum forte video; prout alioquin μαγίς, vox Cypria, pro μάζα ap. Athen. xiv. p. 663., ap. Helladium vero μαγὶς Ægyptiis pro mensa dicitur. SPANH. Offam mellitam projiciebant serpentibus in Trophonii antro obviis, ut eos placarent. Videtur autem Strepsiadi domicilium philosophorum, qui erant famelici et tristes, simile esse Trophonii antro, quia ille ibi fame erat mortuus, ut testatur Schol., et quia illi, qui inde rediissent, semper post illa essent tristes, ut etiam proverbio dicatur de homine tetrico; ἐς Τροφωνίου μεμάντευται· de quo Erasmus in Chiliadd. p. 440. BERG. Strepsiades illud Socratis φροντιστήριον cum Trophonii antro comparat, non, ut Berglerus putabat, quod Trophonius in illo antro fame esset mortuus, et quod qui inde rediissent, semper post illa essent tristes, quasi rusticus ille philosophorum famem ac tristitiam notare voluisset; sed potius, quod primum introitus erat angustus, supra enim appellabatur θυρίδιον, et quod essent intus omnia sordida ac tenebricosa; quapropter Socrates postea Strepsiadem evocans ait: ὅμως γε μὴν αὐτὸν καλῶ θύραζε δευρὶ πρὸς τὸ φῶς. SCHUTZ. μελιτοῦταν. Sic Ms. Arund. per unum τ. At reliquæ edd. habent μελιττοῦταν per duplex ττ, quam scripturam metri ratio aspernatur. Cæt. locum hunc citat Thom. M. V. Μελίπηκτον. KUST. Guyetus male ap. Hesych. hanc vocem legendam putat μελιτοῦτταν. Nihil ibi mutandum, etsi juxta Kusterum, ob metrum, ac fide Ms. Arund. legendum hic sit μελιτοῦταν. Μελιττοῦτα cæteroquin cum gemino τ in media voce dicta id genus placenta, sicut μελιττουργοὶ et μελιττοῦσιν, *apiarii, mel conficiunt*, ap. Theoph. H. Pl. vi. 2. Immo, prout ap. eumdem ix. 9. bis in proximis verbis legitur παγκαρπίαν, aut, juxta Salmasii emendationem ad Solin. p. 861. παγκαρπίας μελιττοῦταν, *ex omni frugum genere placentam:* mox τριμήνους (vel τριμήνου,

juxta eumdem τὸν πάνυ) μαλιττούτας, *placentas ex frumento trimestri*, non vero, juxta Plinium, hujus loci interpretem, *aquam mulsam tribus ante mensibus circumfusam*, et, quod moneri omnino ad eum Plinii locum [xxi. 7. p. 240. t. ii.] a postremo ejus editore merebatur, maxime post Salmasianam loci illius explicationem, suppresso licet nomine, ad majorem lucem illius ap. Theophr. loci, ut genuinam, in postrema ejus editione Batava a viro docto adpositam. Idem vero in præf. p. 21. de Homon. a Salmasio repositum videas, ac vere utique; nempe ea voce μελιττοῦτα nullibi *aquam mulsam*, sed *placentam mellitam* designari. Sic Athen. iv. p. 167. τῷ ἑαυτοῦ συσσίτῳ μελιττοῦταν ἀπέδωκε τὸν κλῆρον. Idem μελιττοῦταν inter *placentarum* genera retulerat iii. p. 114. et ap. Philostr. præter locum in superiori nota adductum Vit. Apoll. i. 1. μελιττοῦτα καὶ λιβανωτός. SPANH. μελιτοῦτταν recte scriptum in B. Perperam duo alii μελιττοῦταν, ut est in primariis edd. Male etiam membr. μελιτοῦταν, ut edidit Kust. V. not. ad Lys. 601. et Valckenar. ad Herod. p. 638. αἰθαλοῦσσα contractum ex αἰθαλόεσσα est Æsch. Prom. 1000. Sic ex μελιτόεσσα μελιτοῦσσα, μελιτοῦττα· οἰνόεσσα, οἰνοῦσσα, οἰνοῦττα. Mirum quam sæpe in illius nominis scriptura peccarint et librarii et editores. Ridicule Spanhemius Guyetum castigat ap. Hesych. recte legentem μελιτοῦτταν. Hoc est, quod aiunt, *sus Minervam*. De Trophonii oraculo v. Hemsterhus. ad Lucian. i. p. 339. BRUNCK. μελιτοῦταν. Sic recte e Ms. Arund. edidit Kusterus. Sic et Suid. et R. Ia. Et metrum ipsum postulat. ERN. μελιττοῦταν Ald. etc. DIND. μελιτοῦταν ed. Kuster. recte. nisi accuratius sit μελιτοῦτταν. μελιτοῦταν A. B. Dorv. προτρ. PORS. ita fere Dorv. i. e. πρότερον ut puto. DOBR. μελιτοῦτταν solus opinor 6. cum gl. μουστόπιτταν. πρῶτον 1. ἐγὼ om. 4. ID.

500. ἐς Τροφωνίου· μαντεῖον nempe vel σπήλαιον, *oraculum* aut *specum*, ut vulgo Attici et reliqui etiam e Græcis scriptt., quod obvium, ἐς Διονύσου, ἐς Ἀρτέμιδος, ἐς Ἀσκληπιοῦ etc. ἱερὸν scilicet vel ναόν. Sic Pausan. ix. p. 602. ἐς τοῦ Τροφωνίου (nempe *antrum*) κατιέναι. SPANH. καταβαίνων. Aliquot igitur gradibus descendebatur in φροντιστήριον, ejusque solum erat ὑπογεῖον. SCHUTZ. ὡς τρ. sch. 3. ἐς text. DOBR.

501. Loci hujus meminerunt Ammonius v. Κύπτειν et Suidas v. Κυπτάζειν. KUST. κυπτάζεις ἔχων. Quod hic Attice redundare ἔχων in Scholl. dicitur, obvium e pluribus ap. hunc Comicum locis: ληρεῖς ἔχων Ran. 527. Av. 343. φλυαρήσεις ἔχων Ran. 202. 521. διατρίβεις ἔχων Conc. 1143. etc. SPANH. V. Not. ad v. 131. Thesm. 242. κἄγκύψας ἔχε. Significat autem verbum ἔχειν *statum* in ejusmodi locis, quum illo vel illo modo se habet. BERG. De Atticismo part. ἔχων v. Greg. Cor. de dial. p. 62. ss. qui nostrum locum laudat, ibique Kœn. qui Valcken. ad Eurip. Phœn. 712. jam laudavit. HARL.—Jam fores ædificii intrant, choro fausta apprecante. Semichori nomen versui 502. præfixit Francog. int., atque eidem semichoro etiam sequentem parabasin adsignat. DIND.

502. Præmittitur in Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. Κομμάτιον κώλων ή. DIND. ἀνδρίας L. Ja. ERN. ἀνδρίας tres. DOBR.

503. Perperam vulgo εἵνεκα. [Inv. adeo εἵνεκα reposuit]. In B. ἕνεκα. BRUNCK. Recte Br. οὕνεκα, meliore etiam interpunctione quam sequuti sumus. Vulgo enim colon post χαίρων ponebatur, et verba τῆς ἀνδρ. οὕ. τ. cum sequentibus continuabantur. HERM. εἵνεκα etiam Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. II. Wech. εἵνεκα Ven. I. Brub. Raph. Port. DIND. ταύτης εἵ. 1. εἵ. τ. 2. m. pr. γρ. τ. ἕνεκα corr. DOBR.

504. Veræ lectionis vestigia servavit liber Ravennas, in quo est γένοιτό τ' ἀνθρώπῳ. Unde emendavimus, γένοιτο τἀνθρώπῳ. Vulgo, γένοιτ' ἀνθρ. At versus hinc omnes choriambici dimetri sunt, qui non debent a catalectico incipere. Catalectici tantum sunt v. 505. et 509. HERM. -οιτ' ἀνθ. Cod. Ar. DOBR.

505. θρώπων Dorv. PORS. Εὐτυχία γένοιτο τἀνθρώ-|-πῳ, ὅτιὴ προήκων REISIG.

507. Etiam Brunck., neglecta metri lege, vocab. αὐτοῦ integrum huic versui adjecit. Pro αὐτοῦ scripsimus αὐτοῦ; ita ut secunda voc. syllaba sequenti versui adhæreret. HERM. αὐτοῦ Port. Lugd. Amst. DIND. χρωτίζεται. Gl. καλλωπίζεται. ERN.

509. Vitiose Ven. I. σοφίαν 'πασκεῖ. DIND. ἐπασκεῖν Dorv. PORS.

510. Parabasis hæc docta admodum est, multaque lectu digna et ad historiam comœdiæ veteris pertinentia continet. KUST. Epitome Parabaseos, in qua poëta loquitur: Quum hæc comœdia sit elegantissima omnium quas edidi, et digna quæ apud sapientes spectatores ageretur et probaretur; immerito quidem victus sum, quam primum acta est, verumtamen non alienabor a vobis propterea. Nam postquam alia quædam mearum comœdiarum, illa inquam de *Modesto* et *Luxurioso*, quam per alios edideram, vobis valde

placuit, de vestro favore adhuc satis certus sum. Nunc itaque hæc comœdia iterum prodit, hac spe, ut etiam probetur, quemadmodum illa de *Modesto;* nam hæc vere *modesta* est, nihil enim aliunde adscivit, quo placere possit, ut aliæ pleræque, sed venit freta naturali sua venustate. Tales comœdias quum ego faciam, tamen modestum me præbeo; nam et spectatores decipere vereor, obtrudendo illis ineptias quasdam, aut eadem inculcando: et quos perstringo, illis non insulto prostratis, ut cæteri poëtæ, qui in Cleonem et Hyperbolum non cessant comœdias scribere: in quibus etiam nihil novi dicunt, sed illa, quæ a me inventa semel sunt. Berg. De qua Comicorum parabasi adducam hic solum Aristidis verba Orat. de non agend. comœd. p. 286. t. ii. *καὶ ὁπόσῃ τις ἔν γε ταῖς καλουμέναις παραβάσεσι νουθεσία καὶ παίδευσις ἐνῆν, ἐῶ λέγειν.* Spanh. Choragus nomine poëtæ spectatores alloquitur. Schutz. Hanc parabasin secundæ Nubium editioni fuisse destinatam in promtu est, sive iterum editæ sint, sive, quod probabilius, non in scenam denuo delatæ. Ad fabulam, cujus prior ad nos pervenit editio, omnino non pertinet, per se tamen utilissima est, ita ut gratiæ habendæ sint ei, qui eam hic inseruit. Wiland. Qui præterea de Nubium satis ea, quæ supra allata sunt p. 67—76. disputat, et, quæ ad ingenium poëtæ cognoscendum insunt, collegit p. 77—79.— Num comico liceat, de se in media comœdia adeo verboso esse, subdubito. Per chorum tamen veteri Comico forsan potius licitum fuerit id facere, quam ut hodie comicus, forma theatri mutata, illum morem imitari commode posset. Harl. Huic primæ Parabasis parti præmissus est titulus in recentioribus edd. *Τροχαϊκοὶ καταληκτικοί,* qui Latine etiam præmissus est versioni Bergleri, licet ea metro non scripta sit, *Trochaici catalectici.* Scias tamen, amice lector, in xlv. versibus, quibus constat pars illa, non unicum esse trochaicum catalecticum. Tetrametri sunt choriambici polyschematisti Eupolidei, quo de metri genere vid. Hephæstio p. 61. ubi in exemplum adfert v. 529. *ὁ σωφρων τε | χῳ καταπυ | γων ἀριστ' ἠ | κουσατην.* Pes secundus semper est choriambus, vel, quod eodem redit, si per *μονοποδίαν* scansionem facias, in tertia sede semper est dactylus. Brunck. Forma metri Eupolidei polyschematisti, de quo dixi iii. de metr. c. 5. hæc est: .... | ´◡ – – | ´– ◡ ◡ – | ...., | ´– ◡ | ´– ◡ – Loci punctis notati basin habent, in qua bisyllabi pedes omnes promiscue adhibentur, neque e trisyllabis plane spernuntur tribrachus, anapæstus, dactylus. Herm. *πρὸς ὑμᾶς.* Sic membr. et meus, bene. Vulgo *πρός γ' ὑμᾶς.* Pes est antispastus. Brunck. Præmittitur in Ald. etc. *Παράβασις κώλων μέ.—πρός γ' ὑμᾶς* Ald. etc. *γ'* omittunt L. C. Elb. Dind. *γ'* om. sex. Dobr. [Exempla hujus metri. Dobr.] [1] Pherecrates Suid. v. *ἀναψηφίσασθαι,* ubi Ms. *κἀναψηφίσασθ'.* [2] Aristoph. v. *ἀπλήγιος,* ubi paullo ante Ms. *οὔτ' ἄρ π.* [3] Plato v. *παράβασις.* [4] Aristoph. v. *παραλοῦμαι.* [5] Pherecrat. v. *ἀγοράν* [imo *ἀγορᾶς ὥραν.* Dobr.]. [6] Eupolis Harpocr. v. *ὀξύθυμα.* [7] Astydamas Athen. x. init. [8] Alexis ibid. p. 417. F. [9] Cratinus xv. p. 685. C. Pors. [1] *κἀναψηφίσασθ'* cum Ms. legebat Porsonus. [2] et [4] Male Adverss. p. 279. recte p. 286. et apud Gaisford. ad Hephæst. p. 358. qui e Porsoni emendatione exhibet etiam exempla [7] et [8]. Ceterum in loco v. *ἀπλήγιος,* æqualem poëtam tangit Aristophanes monente Porsono. [3] sive apud Schol. ad Aristoph. Pac. 738. De hoc autem monuerat Bentleius. [6] Adverss. p. 286. et Gaisf. [8] In tertio versu ita Porsonus, *ὡς ἀ. 'στὲ βοῷν νυνὶ καὶ—* ceteros versus ut Gaisf. [9] *παντοίοις γε μὴν κεφαλὴν ἀνθέμοις ἐρέπτομαι, | λειρίοις, ῥόδοις, κρίνεσιν, κοσμοσανδάλοις, ἴοις, | καὶ σισυμβρίοις, ἀνεμωνῶν κάλυξιν ἠριναῖς, | ἑρπύλλῳ, κρόκοις, ὑακίνθοισιν, ἑλιχρύσου κλάδοις, | οἰνάνθῃσιν, ἡμεροκαλλεῖ τε τῷ φιλουμένῳ, | ἀνθρύσκου φόβῃ * * * | τῷ τ' ἀειφρούρῳ μελιλώτῳ κάρα πυκάζομαι, | κἀμοὶ κύτισος αὐτόματος παρὰ μέδοντος ἔρχεται.* In versu secundo *κρίνοισι* paulo ante p. 681. B. unde Atticum *κρίνεσιν* Porsonus, pro *κρίνοις* quod hic vulgabatur. Vide infra ad 901. V. 3. *κάλυξί τ'* Ms. *κάλυξιν* Porsonus, ut non solum in meis chartis notatum invenio, sed ab amico didici. V. 4. *ὑακίνθῳ* vulgo, sed *ὑακίνθοις* p. 681. A. *ὑακίνθοισι* Porsonus. V. 6. 7. *ἀνθρυσκισσου φοβῄτω τ' ἀεὶ φ.* Ms. non memini quid Porsonus, nisi quod deesse versus finem putabat. Ad Hesychium V. *ἀειφροῦρος,* Tom. i. p. 109. hæc scribit: "Post hæc *ἀειλαλής* addit Ms. Totum locum sic lege: *Αείφρουρος. ἀεὶ διαμένων. ἀειθαλής. Σοφοκλῆς Τηλέφῳ.* Infra: *Αἴφρουρος. ἀειθαλής. Σοφοκλῆς.* Sic legendum. Sophoclis imitatione *τῷ ἀειφρούρῳ μελιλώτῳ* dixit Cratinus apud Athen. xv. p. 685. C." V. 8. *κἀμοὶ* Porsonus ut ab amico didici. Posses *καί τις.* Ceterum *Μέδοντος* viri nomen esse puto. Adde [10] Eupolin apud Schol. Aristoph. et [11] Eundem apud Hephæst. ex Porsoni Adverss. p. 286. [12] Pherecrat.

Athen. xiii. p. 612. A. ex Gaisfordio ubi supra [13] Eupolin Harpocrat. v. ἀπόκρισις, ex Elmsleio ad Ach. 632. Existimabat Porsonus, hos versus e duobus commatiis constare, quorum alterum alteri esset catalecticum. ὦ θεώμενοι, κατερῶ | πρὸς ὑμᾶς ἐλευθέρως. Prius commation duplicat Pherecrates Athenæi vii. p. 316. F. si tamen recte dispesco; ἀνθρύσκοισι καὶ βρακάνοις | καὶ στραβήλοις ζῆν, ὁπόταν δ' | ἤδη πεινῶσι σφόδρα, | ὥσπερεὶ τοὺς πουλύποδας | * * * νύκτωρ περιτρώ-|γειν αὐτῶν τοὺς δακτύλους. πρὸς ὑ. sine γ' A. B. Dorv. [(2.) Vide ad Plut. 166. et addenda. (8.) In tertio versu ἀκίνητοι συντεῖν Hermannus Doctr. Metr. p. 580. quod quid aut unde sit explicatum oportuit. (9.) Vide etiam p. 681. E. 685. F. Pausaniæ ii. 35. p. 195,10. κοσμοσάνδαλον pro κομοσ. restituit Porsonus in Mss. παρὰ Μέδοντος redde, *out of Medon's shop*, ut Plut. 886. Deinde Pherecr. Athen. p. 316. ad hoc metrum retulerat Erfurdtius. Vide Hermannum, qui tum forte oblitus est, πολύπους non esse Atticum. Hoc, opinor, monuit Elmsleius. Confer Kidd. ad Dawes. p. 493. Meam sententiam adjuvat Pherecrates Photii et Suidæ v. φίλιος, de quo Porsonus apud Gaisford. ad Heph. p. 355. κακηγορίστερον pro κακηγοριστότερον, quod habet Photius Galei et Porsoni, e Polluce II. 127. restituit Elmslei. ad Ach. 730. Suidas etiam pejus κακηγορικώτερον. Systema κομματίων acatalectorum, catalectico clausum. Simile fere, Vesp. 1441. seqq. Ceterum addunt Erfurdtius et Hermannus (14.) Pherecraten vel alium, Athen. iii. p. 78. D. Hermannus, referente Aug. Matthiæ, (15.) Cratinum apud Schol. Eurip. Hec. 826. Viri acutissimi emendationibus adjutus, tento; * * Παὶ κάδον δεῦρο βάστασόν τινα. | B. πότερα χαλκοῦν ἢ ξύλινον; A. καὶ χρυσοῦν ἐὰν προσῇ. | A. οὐδαμῶς, ξύλινος δ' ἐκεῖνός [σοι. χαλκοῦς μοι ποτ' ἦν.] | ἀλλὰ χαλκοῦς ὢν ἀπέδρα. A. πότερα Δαιδάλειος ἦν | ἤ τις ἔκλεψεν αὐτόν; Versus tertius pro priore commatio habet Glyconeum; quintus erat Cratineus, ut monet Hermannus. Omnino comparandus Eupolis Athen. vii. p. 286. B. ix. p. 400. B. qui collato Hermanno Doctr. Metr. p. 581. forsan ita constituendus; * * παρὰ τῷδε Καλλίᾳ πολλὴ δὴ θυμηδία, | ἵνα πάρα μὲν καὶ βατίδες, καὶ λαγῴ, καὶ κάραβοι, | καὶ γυναῖκες εἰλίποδες. Ipse adjicio (16.) Pherecraten Lex. SG. p. 473,9. ἵν' ἀφυπνισθῆτ' οὖν, ἀκροᾶσθ', ἤδη γὰρ καὶ λέξομεν. (17.) Platonem schol. Av. 121. καὶ τοσοῦτον εὐερίας ἀπολέλαυχ' Ὑπέρβολος, | ὥστ' αὐχμότατός ἐστι. —— Ubi notandum, secundum pedem resolvi. Minime autem ad hoc metrum retulerim cum Meinekio Cur. Crit. p. 68. Menandrum Etymol. v. ἀκαρής, Cleric. p. 282. Dobr.

511. τὸν ἐκθρέψαντά με. Bacchum dicit ingenium suum educasse, quia in Bacchi festis potissimum Comœdiæ agebantur. Schutz. τἀληθῆ del. R. Ern. — ἐκτρέψαντα Raph. Aliud vitium in Amst. ἐκθέψαντα. Dind. Legendum est ex versus ratione Οὕτω νικήσαιμί γ' ἐγὼ etc. vel σαιμί γ' ἐγώ. Ea enim hujus metri Eupolidei lex est inviolabilis, ut in tertio loco dactylus sit; at in disyllabis illis pedibus vel iambus vel trochæus vel spondeus pro arbitrio scriptoris licite usurpari possit. Et iambum quidem habes 519. προδώσω τοὺς δεξιούς. Et sic 527—541. θεα—ταῖς οὕτω σοφοῖς. Item 549. ἔπαισ' —ἐς τὴν γαστέρα. Et sic alibi in aliis fabulis. Bent.

512. οὕτω νικήσαιμί γ' ἐγώ. Sic ad metri normam legendum. Mendosa vulgo, οὕτω νικήσαιμ' ἔγωγε. Brunck. Bentl. metri causa corrigit bene νικήσαιμί γ' ἔγωγε, ut in quarta sit iambus. Sed debet esse modo ἐγώ, non ἔγωγε. Ern. Idem in præf. ad Nub. xxxvi. legem generis trochaici Eupolidei esse perperam dicit, ut trochæus semper sit in tertia regione, non dactylus, in quarta autem iambus. Dind. Atqui Bentleius vero, νικήσαιμί γ' ἐγώ. Vulgata lectio ab imperitis metricis profecta, qui hos versus trochaicos tetrametros esse crediderunt. Sed νικήσαιμί γε non satis aptum est. Multo major vis et elegantia in eo inest, quod nos dedimus: οὕτω νικήσαιμί τ' ἐγὼ κ. ν. σ. Herm. νομιζοίμην σοφός. σοφὸς h. l. de poëta artem suam bene callente, et qui in ea sapere didicerit, intelligendum. Schutz. νικήσαιμ' ἔγωγε Rav. Herm. Sic Ald. etc. Dind. -σαιμ' ἔγωγε omnes. Dobr. ἔγωγε Cod. Ar. Id.

513. θεαταὶ δεξιοὶ sunt, qui non inepte judicant de fabulis comicis, sed sunt existimatores probi et intelligentes. Schutz. θεατὰς εἶναι Dorv. Pors.

514. σοφώτατ' ἔχειν. Hanc comœdiam esse mearum omnium elegantissimam. Schutz. σοφώτατ' ἔχειν h. e. σοφωτάτην εἶναι, *peritissime compositam*, præstantissimam, esse. Dind. σοφώτατα Bav. Harl. σ. τ. ἐ. κ. ἔχειν Dorv. Pors.

515. ἀναγεῦσαι active. Eurip. Cycl. 146. βούλει σε γεύσω πρῶτον ἄκρατον μέρος; Berg. Pro ἀναγεῦσ' L. Ib. plene ἀναγεῦσαι, contra metrum. Ern. Sic scripsere metrici, ut versum facerent trochaicum. De elisa diphthongo v. ad 542.

Herm. ἀναγκεῦσ' Wech. Dind. ἀναγεῦσαι δ. ἥ Dorv. Pors. πρώτως 2. ex em. correctoris. Dobr.

516. ὑπ' ἀνδρ. φορτ. *judicibus imperitis pronunciantibus.* Sic Latini *sub judice:* omninoque ὑπὸ, *sub*, sic dicitur, ut in genere causam alicujus rei indicet. Plato Apol. Socr. init. ὑπ' αὐτῶν ἐπελανθανόμην μου, *illi fecerunt ut mei obliviscerer.* Virg. 'sub magno Ænea cadis.' Ern. ἄνδρες φορτικοὶ sunt, qui de vera poëmatum venustate recte judicare nequeunt, quum sint imperiti, ac pingui ingenio. Schutz. φ. ὑπ' ἀνδν. Dorv. Pors.

517. ἡττηθεὶς, quum palmam mihi debitam judices isti mihi negatam ad alios transferrent. Schutz. οὐκ ἄξιος ὤν, *quum id non essem commeritus, quum non essem illa injuria dignus,* ut loquitur Terentius. Sic Acharn. 1061. ὁτιὴ γυνὴ 'στι τοῦ πολέμου τ' οὐκ ἀξία. Berg. πραγματεύεσθαι paulo post est, *elaborare,* multo cum labore conficere. Dind. ἄξιός γ'. Dorv. Pors.

519. Metrum est turbatum [in vulg. lect. ἀλλ' οὐδ' ὣς ὑμῶν ποθ' ἑκὼν —] quod ut in integrum restituatur, versus hic ita legendus est: 'Αλλ' οὐδ' ὣς ὑμῶν προδώσω ποθ' ἑκὼν τοὺς δ. Kust. Sed ita versus magis corrumpitur: nam in regione quarta perit iambus. In vulg. lectione est in quinta iambus pro trochæo. Sed sic est et v. 527. ubi vid. Et verbum προδώσω, quid hic sit, non intelligo magis, quam intelligebat Duk. Ern. ποθ' ἑ|κὼν | προδώσω Bent. ὑμᾶς in membr. In aliis, ut vulgo, ὑμῶν. Brunck. Cum Br. ὑμᾶς pro ὑμῶν dedimus. Sensus hic est: etsi damnatus ab imperitis, non tamen committam, ut vos, qui periti estis, idcirco deseram atque ad vos fabulam meam afferre detrectem. Herm. Opinio Ern. de hoc metro vana est. Repudiavit Kusteri emendationem Ern. etiam in præf. ad Nub. p. 36. ὣς in hoc vers. non valere, *ut*, quemadmodum Lat. interpres acceperat, sed *sic*, (ut Il. i. 116. xvi. 363. Od. ii. 23.) sensumque esse: sed licet inique adeo judicatum sit a quibusdam vestrum de meo dramate, numquam tamen bonos et sapientes ex vobis prodam et negligam. Bos. Dind. Pro ὣς in Raph. ὡς. — ὑμῶν ποθ' Ald. etc. — προδώσω Elb. Dind. ὑμῶν sex. Dobr. ὑμῶν Cod. Ar. Id.

520. Hi versus quomodo cum 522. cohæreant, et sensus ipse qui sit, non satis perspicuum est. Nempe causam commemorat, quare, quamquam injuria affectus, tamen non desinat magnifacere spectatores. Illud modo tenendum, conjungendos esse hos versus cum 519. τοὺς δεξιοὺς ἐξ ὅτου etc. et γὰρ intelligendum esse *scilicet:* posteaquam scilicet fabula *Dætalenses* bene excepta est, quam ego sub alieno nomine edidi, vos autem favore vestro fecistis, ut diligentius elaboratam ediderim — ἐκ τούτου, ab illo, inquam, tempore de vestro favore non dubitavi. Ern. οἷς ἡδὺ, *quibus libenter probo studium meum et eloquentiam.* Berg. An fabulam Dætalenses Aristophanes retractaverit haud constat. Allegoria, quæ est in ἐξεθρέψατε, plausum tantum spectat Dætalensibus datum. Præterea particula γὰρ post ἐξ ὅτου propriam vim causalem servat. Refertur enim ad οὐδ' ὣς ὑμᾶς — προδώσω. Schutz. Berglerus intp. universe οἷς ἡδύ. Sed illud καὶ, quod est inter ἡδὺ et λέγειν, amplius aliquid designat; scil. *quorum vel conspectu et colloquio frui dulce est.* Schutz.

521. Hæc pertinent ad drama Aristophanis, quod Δαιταλεῖς inscribebatur, ut recte monet Schol. vetus. In eo enim dramate Comicus noster introduxerat duos juvenes, alterum probum et modestum, alterum vero luxu et libidine corruptum, ut discimus ex insigni fragmento, quod ex illa fabula nobis conservavit Medicorum κριτικώτατος, Galenus in præf. Lex. Hippocr. Kust. Lege ὁ σώφρων τε χ' ὠ καταπύγων ἄριστ' ἠκουσάτην. vide Hephæst. p. 61. Bent. Inter alia vero hujus Comici loca, ubi eadem vox obscœna καταπύγων legitur, occurrit καταπυγοσύνη in hac fab. 1013. Adde λακκοκαταπύγων Acharn. 664. Spanh. ὁ σώφρων τε χῴ — Sic iv. codd. et Hephæstio l. l. Vulgo χῳ σ. — Comœdiam innuit, quæ inscripta erat Δαιταλῆς. Brunck. Recte Br. ita edidit. Sic etiam Rav. Bav. Elb. Herm. Hic et antea obsequutus est Schutz. Dind. χ' ῷ σώφρ. Ald. etc. χ' ὠ σ. Port. ὁ σώφρων Elb. Bav. In I. etiam ὁ σώφρ. Dind. ὁ σώφρων A. B. Dorv. χ' ὁ κ. Dorv. Pors. ὁ σώφ. ubi ὡς σώφ. scholio præf. in 8. Dobr.

522. παρθένος. Allegorice. Nam Aristoph. initio comœdias suas per alios agi curavit; unde etiam Vesp. 1021. dicit, se clam juvare alios poëtas, qui ipsum quasi in ventre suo concipiant, quemadmodum ἐγγαστρίμυθοι vates deum concipere creduntur, unde ipse per ora illorum effundat comœdias. Vide et parabasin in Eqq. Berg. ἔτ' deest Ja. — πῶ Ald. Junt. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Port. etc. πω Brub. πώ μοι Raph. Verba παρθένος — τεκεῖν nonnulli recentt. edd. præeunte Raph. parentheseos notis concluserunt. — κοὐκ ἐξῆνόν πω μοι τ. vitiose Junt. i. Dind. ἦν ἔτι (sed ἔτ' ἦν sch.) ἔτ' om. 5. Dobr.

523. παῖδ' vet. Bent. ἐξέθηκα. De expositione infantium usurpari hoc verbum probat Schol. ex hoc Eurip. loco. Eurip. Phœn. 25. Arist. Ran. 1215. Berg. παῖς δ' ἑτέρα. Schol. Ms. δηλονότι ὁ Φιλωνίδης καὶ ὁ Καλλίστρατος, οἱ ὕστερον γενόμενοι ὑποκριταὶ τοῦ Ἀριστοφάνους. Brunck. παῖδ' Vet. non παῖς δ'. E not. Scal. — ἐτέρα Ald. Junt. i. Crat. Ven. ii. ἑτέρα Junt. ii. iii. Ven. i. Wech. Brub. Raph. etc. Dind. ἑταίρα Dorv. τις om. A. B. Pors. τις om. 5. Dobr.

524. ἐξεθρέψατε, *educastis*, i. e. fecistis, ut nomen et fama poëtæ propter illam comœdiam cresceret. Berg. ἐξεθρέψατε. Hoc non universe de nomine et fama poëtæ per illam comœdiam aucta accipiendum, ut Berglerus putabat, sed unice de plausu Dætalensibus dato. Schutz. γενναῖος perperam Crat. Ven. i, ii. Wech. Dind. γενναίως Mss. Dobr.

525. γνώμης om. Dorv. Pors. ὑμῶν statim versum in -ῖν 5. In 3. ὡς ita fere scriptum S rubr. insert. ante ἔσθ'. Dobr.

526. Hæc mihi satis non liquent. Schol. expositio obscura est. Puto hanc esse sententiam: Nunc igitur, quemadmodum Electra agnovit fratrem e capillo, sic hæc comœdia prodit, visura, an inveniat spectatores, qui sint quasi fratres priorum, i. e. ita peritos, æquos, ut olim Dætalenses: cognoscet enim eosdem esse, si viderit atque intellexerit, eodem modo se probari laudarique ab illis, quæ laus σύμβολον erit, unde cognoscat, hos spectatores esse fratres priorum, i. e. æque peritos, justos, quemadmodum capillus σύμβολον erat Electræ Orestis, fratris. Duck. Ap. Æsch. in Choëph. quum forte Electra, Agamemnonis filia, patri inferias ferret, invenit in tumulo comam aliquam; qua visa putat, fratrem suum Orestem domum rediisse et eam pro more dedicasse in tumulo patris memoriæ, idque conjicit ex similitudine hujus comæ cum fraterna: μάλιστ', inquit v. 176. ἐκείνου βοστρύχοις προσείδεται (maxime illius cincinnis similis est), ad q. l. vid. Stanleius. In hac autem comparatione *Electra* est præsens comœdia, ut ipse dicit Comicus; per *fratrem* autem Electræ, s. per Orestem, debet intelligi altera illa comœdia, quam a cordatis spectatoribus laudatam esse dixit; per *comam* autem *fortuna* alterius comœdiæ sive plausus quem meruerat. Berg. Sensum verborum Berglerus æque ac Dukerus assecutus est; in allegoriæ autem expositione paululum aberravit. Nam ἀδελφὸς, cujus βόστρυχον se agnituram dicit, non est altera illa Comœdia Dætalenses, sed potius cum fratre Oreste comparantur spectatores illi σοφοί. Ut enim Electra illa fratrem Orestem desiderans cincinno in tumulo patris viso conjiciebat illum adesse, sic ait Aristophanes, hanc Nubium Comœdiam, quæ istos sapientes scilicet spectatores, qui Dætalensibus palmam dederint, desideret, facile eos agnituram ex plausu sibi tributo. Schutz.

527. Leg. ἦλθ' Bent. ἦλθ' ἦν ποι 'πιτύχῃ. Sic recte B. ut metrum flagitat. Perperam vulgo ἦλθεν. Brunck. quem reliqui edd. sequuti sunt. Dind. Sic edidimus, ut dudum e conjectura correximus, adstipulante Ms. Ib. In quinta rursus est iambus pro trochæo. Ern. Add. id. præf. ad Nub. p. xxxvi. v. seq. perperam ediderat Brunck. γνώσεται μὲν — in nott. errorem emendavit. Dind. ἦλθεν Ald. etc. ἦλθ' etiam Ib. — 'πιτυχέα Elb. τοὐπιτύχῃ Crat. Ven. i. Wech. που 'πιτύχῃ Ven. ii. Brub. τοὐπιτύχῃ Raph. τοὐπιτύχῃ Lugd. τοῦ 'πιτ Amst. Id. ἦλθ' A. B. Dorv. θεατὰς Dorv. Pors. ἦλθ' tres. Dobr.

528. τἀδελφοῦ. C. τοὐδελφοῦ. v. seq. πρῶτον Ja. μὲν del. C. Ern. Τουδελφοῦ Elb. τοῦ 'δελφοῦ Bav. Herm. τοῦ 'δελφοῦ tres. Dobr.

529. πρῶτον Ja. μὲν deest C. Dind. ἐστὶ τ φ. B. ἐστὶν Dorv. Pors. ὡς δὴ (ἢ) 5. πρῶτον 5. et ex em. correctoris 2. Dobr.

530. Citat locum hunc Suid. v. Οὐδὲν ἦλθε. Kust. Suidas οὐδὲν i. e. οὐκ. fortasse οὐδ' ἐσῆλθε. Bent. Phallum describit, qui erat coriaceus penis. In Lysistr. introducit præconem Spartanum cum ejusmodi phallo, qui interrogatus, τί ἐστί σοι τοδί, respondet, σκύταλα Λακωνικά· alludens ad σκύτινον αἰδοῖον. Cæt. Schol. ad 528. observavit, quæ Comicus hic et in seqq. neget se facere, tanquam reprehendenda scilicet, omnia in ipsum tendere, ut qui et phallos introduxerit, ut loco jam cit. et in Ach. 242. et cordacem et calvos et faces, et ἰοὺ ἰοὺ exclamantes. Berg. Reprehensio Scholiastæ Aristophanem non tangit. Primum enim poëta non dicit se omnino in fabulis suis ab obscœnis jocis abstinuisse, sed tantum de comœdia Nubium loquitur, quæ sane plurimis locis ex aliis facetiarum generibus laudem sibi peperit. Deinde plurima quæ affert exempla ridiculorum, quibus se ait in hac comœdia abstinuisse, ejusmodi sunt, ut risus quæratur e scurrilibus quibusdam gestibus, inanibusque et insipidis clamoribus; phallum enim gestare, cordacem saltare, verberibus dicaces mulcare, hæc omnia nullam poëtæ artem requirunt, nec benignam ingenii venam produnt, sed hominis potius sunt elegantium facetiarum venustorumque jocorum penuriam ineptis

istis frivolisque subsidiis inficete explentis. Schutz. R. ἦλθεν κατειμένον vitiose Crat. Ven. i. ii. Wech. Dind. ἦλθεν B. Pors. ῥαψαμμένη σκύτιον (gl. δερμάτιον) 5. Dobr. σκύτινον Cod. Ar. Id.

531. Codd. etiam, ut impressi, ἵν' ᾖ γέλως, mendose, quum præcedat verbum temporis præteriti ἦλθε. [Itaque ἦν edidit.] Schol. Ms. τοῦτό φησι διὰ τὸν Ἕρμιππον καὶ τὸν Σιμέρμωνα τὸν τούτου ὑποκριτήν. Quod autem Hermippo exprobrat, ipse admisit in Lysistr. et Thesm. Brunck. Nos nihil mutandum existimavimus, qui Græcos in hoc genere non putemus tam religiosos fuisse, quam nunc multi arbitrantur, de qua re diximus in Obss. critt. c. 1. Herm. Neque Sch. neque Harl. Brunckium sequuti sunt, ita ut ἦν reponerent. Dind. Post ἐρυθρόν, non post ἄκρου, comma habet Raph. in vett. edd. nulla est interpunctio. Post ἄκρου comma posuit Port. Post παχὺ in plerisque punctum, in not. Scal. comma ponitur. Dind. παχὺν 3. 5. Dobr.

532. φαλακρούς. Schol. dicit, in Pace rideri calvos et respicit sine dubio ad v. 768. ubi et se ipsum calvum dicit: καὶ τοῖς φαλακροῖσι παραινοῦμεν κ. τ. λ. Quin et hic in Nubb. videtur jocari in calvitiem Socratis, supra 147. Berg. "Ad hæc ita Schol. τρία εἴδη ὀρχήσεως· Ἐμμέλεια μὲν τραγική· Σίκυνις σατυρική· Κόρδαξ κωμική, ἥτις κινεῖ αἰσχρῶς τὴν ὀσφῦν. Ex his patet, quam antiquus sit mos saltationum impudicarum. Nam et saltatio, quæ Κόρδαξ dicitur, in Græciam ex Asia jam a Pelopis tempore venerat, si fides Pausaniæ El. ii. [vi. 22. 1.] ὅτι οἱ τοῦ Πέλοπος ἀκόλουθοι τὰ ἐπινίκια ἤγαγον παρὰ τῇ θεῷ ταύτῃ καὶ ὠρχήσαντο ἐπιχώριον τοῖς περὶ τὸν Σίπυλον ὄρχησιν. Tyrii forte ex Asia eam accipientes Gades et Bæticam usque eam attulerunt, ubi invaluit, teste Martiali: 'Edere lascivos ad Bætica crumata [s. *crusmata*] gestus,' etc. Et mirum est, eam adhuc durare in iis partibus, ubi sub nomine *Sarabandæ* frequentatur; et inde mos ad nos usque fluxit et vox etiam Hispanica nunc obtinet. Olim vero eam saltationis speciem proavi nostri vocabant Gallica voce *une gaye antiquaille*, scilicet ob ejus antiquitatem et lasciviam." Palmer. Hoc etiam comicæ saltationis petulantioris genus introduxisse Comicum in Vespis monet Schol., nimirum in ultima fabula. Berg. κόρδαχ' εἵλκ. Quod comicæ licet, sed lascivæ saltationis genus a se de industria in agenda hac fabula omissum dicit Arist. Hinc inter vecordis s. effrenis et audacis hominis notas ponit Theophr. [c. vi. 1. Fisch. s. c. 13. Schneid. ubi cf. Fisch. in Ind. v. Κόρδαξ]; ἀμέλει δυνατὸς καὶ ὀρχεῖσθαι νήφων τὸν κόρδακα· id quod largius etiam potis probrosum tradit (ut ad Theoph. vidit jam Casaub.) ii. Olynth. [p. 23. t. i. Reisk. ubi κορδακισμοί] Demosthenes, unde etiam paullo post anus ebria ad saltandum cordacem in dramate Marica ab Euripide inducta dicitur v. 559. Verbum vero εἵλκυσεν, quo hic utitur Comicus, eodem sensu pro *saltare* adhibuit Pac. 327. ἐν μὲν οὖν τουτί μ' ἔασον ἑλκύσαι. Ad q. l. opportune adfert Florens Terentii verba Adelph. iv. 7. 34. 'Tu interea restim ductans saltabis;' unde obvia patet ratio hujus loquutionis, ut in his Comici verbis ἕλκειν κόρδακα. Spanh. Schol. Ms. τοῦτο διὰ τὸν Εὔπολιν. De comica saltatione, quæ κόρδαξ dicebatur, v. Meursium in Orchestra. Casaub. ad Theophr. p. 177. putat, ad restim solitum cordacem saltari, quia Comicus hic dicit κόρδακα ἑλκύειν. Julianus et alii ἕλκειν κόρδακα. Sed et infra: Εὔπολις τὸν Μαρικᾶν παρείλκυσεν. Schol. Ms. κόρδακα, τὸ λεγόμενον ἰδιωτικῶς καρυδᾶν λέγει. τὸ δὲ εἵλκυσεν, ἀντὶ τοῦ ἐσώτερον εἰσήγαγε, νοεῖ et ad παρείλκυσεν 553. glossa εἰς τὸ θέατρον εἰσήγαγεν. Barbaram vocem καρυδᾶν non reperio in C. du Fresne Glossario. Brunck. Gloss. τὸν λεγόμενον ἰδιωτικῶς καριδᾶν λέγει· τὸ δὲ εἵλκυσεν ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ θεάτρῳ εἰσήγαγε νόει. Eamdem hanc glossam ex alio cod. jam cum scripturæ mendis protuleram. Perperam illa v. ἑλκύειν interpretatur, quod saltationis proprium est. v. Pac. 328. Id. εἵλκυσεν. Syllaba media, alias longa, corripitur e lege theatri Attici. Ern. Quænam est illa lex theatri Attici? ἑλκύσαι media brevi ubivis, nec solum ap. Atticos poëtas, ut Arist. 545. Pac. 328. Eurip. Phœn. 994. Andr. 108. Cycl. 416. sed ap. alios etiam, ut Pind. Nem. vii. 15. Nec locum, ubi ea syllaba longa sit, novi. Nam Iliad. xvii. 158. recte jam pro ἑλκύσωσι Wolf. dedit ἑλκήσουσιν, atque Apoll. Rhod. i. 955. pridem expulsa corrupta lectio ἑλκύσαντες. Herm. εἵλκυσεν Ven. i. ii. R. ἔσκωψεν. Dind. τρία εἴδη ὀρχήσεως, ὡς καὶ ἡσύχιος ὁ ἀλοόστριος φησὶν, ἐμμέλεια etc. schol. 2. οὐδὲ ἐποίησεν ἢ | ἐμὴ κωμῳδία ὡς ὁ μέρμνων. Dobr.

533. πρεσβύτης. Senem baculo percutientem alios in Avv. introduxisse Comicum dicit Schol., sed ibi quidem percutit Pisthetærus quosdam, nempe vatem 986. geometram 1019. plebiscitorum venditorem 1043. servum 1327. et 1335. Cinesiam 1402. et sycophantam 1465. Verum non propterea id facit, quia derisus erat ab illis, quale exemplum hic requiritur; exstat vero et tale exemplum Plut. 271.

ubi senum chorus ad servum: *μῶν ἀξιοῖς — βακτηρίαν ἔχοντος;* Berg. *ἀφανίζων* etc. idem reddit: *dicta mordacia retundens.* Dind. Putat Wil. ad Cratini Eupolidis aliorumque comœdias alludi. Reiskius conjecit (534.) *τὸν παρόντα βαΰζων π. σ.* Dind. *οὐδὲ πρεσβύτης* ita 5. In 3. gl. *ὁ σιμέρμνων.* et schol. *σιμέρμνω* (sic) *τις ἕτερος κωμικὸς ἔν τινι αὐτοῦ δράματι εἰσῆξε πρεσβύτην τινὰ βακτηρίαν κρατοῦντα* etc. Dobr.

534. *τύπτῃ — σκώματα* Elb. Harl.

535. *Οὐδ' εἰσῇξε κ. τ. λ.* id est, *neque in theatrum irruit* (vel *irrupit*) *faces habens:* comœdia scilicet; quippe de qua Arist. per prosopopœiam tamquam de femina quadam hic loqui pergit. *Εἰσῇξε* autem est ab *εἰσαΐσσω, irruo, irrumpo* (unde cum ι subscripto scribendum est), non vero ab *εἰσάγω, introduco,* ut Frischlin. putavit, qui locum hunc sic vertit: *neque tædiferam introduxit;* quasi nimirum legeretur *δᾷδας ἔχουσαν·* quod tamen neque metro neque sensui congruum est. Kust. *δᾷδας.* Facem introduxit in Nubb. 1473. Plut. 1042. Vesp. 1329. *ἰού, ἰού* clamat in principio Nubb. et circa finem, Plut. 276. 478. Eqq. 1092. Av. 306. et alibi. Berg. Pro *εἰσῄιξε* ab *ἀΐσσω,* ut Plut. 723. *ἀναΐξας,* Ran. 465. *ἀπῇξας.* Berg. *εἰσῇξε* cum iota subscr. recte edidit Kust. Sic libri scripti C. I. *ᾖξα* et *ἦξα* sæpe in libris confunduntur. v. Hemst. ad Plut. p. 250. Ern. *εἰσῆλθε* in cod. Borg. e gloss. est. Vulg. *εἰσῆξε* defendere conatus est Abresch. Anim. ad Æsch. I. p. 27. recte verti posse existimans, *neque introduxit faces;* et Grammaticorum præceptum, damnantium aor. *ἦξα,* vanitatis arguens. Dind. *εἰσῆξε* (sive iota subscr.) Ald. etc. *εἰσῇξε* C. I. Dind. *εἰσῆξε* gl. *ἑαυτὴν* 1. Dobr.

536. *ἐλήλυθεν.* R. *ἐλήλυθε,* recte. Ern. *ἐλήλυθε* Br. dedit, unde venit in Inv. *ἐλήλυθεν* restituit Herm. *αὐτὴ* Ven. I. *ἔπεσι* Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. etc. *ἐλήλυθεν* Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. In R. *ἐλήλυθε.* Dind. *ἔπεσι* Pors. *αὐτὴ καὶ — ἦλθεν* 6. Dobr.

537. *οὐ κομῶ.* Facete ludit in ambiguitate verbi, quod et *superbire* significat, ut Plut. 170., et *comatum esse,* ut Av. 1282. *Superbire* quidem potuisset Arist. sed *comam alere* non potuisset, utpote calvus, ut paullo ante notavi. Berg. Singularis loco huic lepor et venustas inest. Quum enim *κομᾶν* non solum *superbire,* sed etiam *comatum* esse ap. Gr. significet; utraque significatio hic in Aristoph. quem calvum fuisse constat et qui de se ipse loquitur, convenire potest. De calvitie autem Arist. vid. fragm. Eupolidis, quod adducit Schol. ad 544. Kust. *ἀνὴρ* om. Suid. v. Ms. *οὐ κομῶ ποιητὴς* om. Dorv. Pors. *ποιητὴς ὢν* 3. *ποιητὴς* om. 6. Dobr.

538. *ταῦτ' εἰσάγων* [ut olim legebatur]. Potius scribendum est, *ταὔτ'* (pro *ταὐτὰ*) ε. Kust. Ita, *ταὔτ'* h. e. *τὰ αὐτὰ* correxerunt etiam Ern. et Brunck., atque dederunt Harl. (e Schol.) Inv. Sch. Herm. *ταῦτ'* Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. etc. Dind. *ταῦτ'* omnes, ut puto, sed gl. *τὰ αὐτὰ* 3. 5. Dobr.

539. Ms. Vatic. U. rectius *εἰσφέρων σ.* Kust. Accusativi illi possunt commode pendere a præced. *εἰσφέρω* [ut vulg.]; tamen magis placet tolli distinctionem post *σοφίζομαι. σοφίζεσθαι τι* est, *acute, sapienter, dicere, facere, cogitare.* Duck. *εἰσφέρων* correxit etiam Reisk. Dind. *εἰσφέρων σοφίζομαι.* Sic Vat. R. C. Ja. edd. Ald. Frob. Crat. Caninii Paris. quod miror non vidisse Kusterum, qui debebat recipere quod nos fecimus. Vulg. *εἰσφέρω, σοφ.* Ern. *ἀεί.* Necesse non erat ob metrum legere *αἰεὶ* [ut ante Br. vulg. fuit]. *εἰσφέρων σ.* Sic vett. edd. et tres codd. In B. a prima manu *εἰσφέρειν,* sed emendatum *εἰσφέρων.* Male in Kust. et exinde in novissima Batava *εἰσφέρω, σ.* Brunck. Etiam Rav. Elb. Bav. *εἰσφέρων. ἀεὶ* cum Br. pro *αἰεὶ* scripsimus. Herm. Ita etiam Sch. et Inv. Dind. *αἰεὶ* Ald. etc. — *εἰσφέρων, σ.* Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Lugd. Amst. *εἰσφέρω, σ.* Port. (Frob. Canin. Paris.) Id. *ἀεὶ* B. a m. pr. *εἰσφέρων* Dorv. Pors. *ἀεὶ* 1. et forsan alii. *εἰσφέρων* (hoc omnes) *ἰδ.* 3. Dobr.

540. *ταύτας* 4. pro *πάσας* quod habet supr. rub. quasi gl. Dobr.

541. "Ex his verbis et aliis, quæ in hac parabasi dicuntur, optime concluditur, eam fabulæ additam ab auctore post Cleonis mortem, quod et firmatur ex eo, quod duobus infra versibus loquitur de *Marica,* Eupolidis Comici fabula, in qua notant Scholiastæ sacram fuisse mentionem mortis Cleonis. Ideo, ut notarunt iidem, repulsam passus Arist. in repræsentatione hujus fabulæ, voluit iterum eam producere et addiderat hanc parabasin. Dubium autem est, utrum repræsentata fuerit, nec ne: licet in Protheoria quidam Schol. id asserat. Nam alius ait, *Οὐ φέρονται αἱ διδασκαλίαι τῶν δύο Νεφελῶν.* Id unum certum est, Arist. id habuisse in animo, et hanc parabasin addidisse, in qua queritur et auditores incusat ob repulsam ab iis passam. Sed suspicor, iterum in scenam eam non prodiisse; aliter id non tacuisset

Ælianus nec Eunapius, et unius solius Schol. fides non sufficit ad fidem faciendam. Tum Schol. locus infra ad Vesp. me demovet, ut credam, secundas Nubes in theatro recitatas fuisse. Nam qui id affirmant, volunt anno sequenti sub Aminia eas prodiisse. Αἱ δὲ δευτέραι Νεφέλαι ἐπὶ Ἀμεινίου ἄρχοντος, ait quidam in Protheoria Nubb. Sed quomodo id verum esse possit, non video. Nam *Vespæ* Aminia archonte prodierunt in Lenæis. At duo dramata simul non exhibebantur ab eodem poëta, nec ejus rei exstat exemplum. Si igitur prodierunt secundæ Nubes sub Aminia, oportet eas prodiisse in Dionysiis astycis, vere, eodem quo Vespæ Aminia archonte. Sed Schol. ad Vesp. 1007. φυλάττεσθέ, φησι, μὴ ἐκφαυλισθῆναι τὴν διδασκαλίαν τοῦ δράματος τούτου. καὶ πρὸ ἑνὸς γὰρ ἐνιαυτοῦ τὰς πρώτας Νεφέλας διδάξας, ἀπεκρίθη. Quæ clare innuunt, secundas Nubes nec rejectas nec approbatas ante Vesparum διδασκαλίαν. Aliter locus erat de eo non tacere." Palmer. p. 731. s. et inde Kust. [De ea re in Prolegg. disputatum.] De Cleone et Hyperbolo vid. præter Schol. ad Pac. 680. etiam Hemsterh. ad Luc. Tim. 30. T. i. p. 142—45. Harl. ἐς τὴν γαστ. Ald. etc. — εἰς τὸν γ. Elb. — Pro ἔπαισ' in C. ap. Ern. ἔπεσ'. Dind. Vide ad Med. 139. § 12. Pors.

542. [Vulgo legebatur, Κοὐκέτ' εἰσαῦθίς γ' ἐπεπήδησά γ' αὐτῷ κειμένῳ]. Hic versus a Suida V. Ἐμπηδῆσαι sic profertur: Οὐκ ἐτόλμησ' αὖθις ἐμπηδῆσαι αὐτῷ κειμένῳ· quæ, ut sæpe fit, ex Scholiastarum paraphrasi accepta sunt, non ex ipso textu. Quid autem illud ἐτόλμησα, et unde natum? Restituo, opinor, lectionem veram, diu exstinctam, quam σχολιαστὴς ille expresserat: Κοὐκ ἔτλησ' αὖθίς γ' ἐπιπηδῆσαί γ' αὐτῷ κειμένῳ. Οὐκ ἔτλησα, vel ἔτλην, *non sustinui, non in animum induxi*, jacenti insultare. Hoc animi generosi argumentum erat. Bent. In hoc versu valde variant Codices. R. κ. αὖθις ἐνεπήδηκα. L. bis delet γ', C. prius. Ib. κουκέτ' αὖθις ἐμπεπήδηκ' αὐτῷ. Ja. κοὐκ ἑσαῦθις ἐπ. Ern. Mendosa est hujus versus scriptura in codd. omnibus. Tres habent, κοὐκ ἑσαῦτις, vel ἑσαῦθις, vel κοὐκέτ' αὖθις ἐμπεπήδηκ' αὐτῷ κειμένῳ B. οὐκ ἑσαῦθις ἐπεπήδησ'. Cod. quintus, κοὐκ ἑσαῦτις ἐπεπήδησ'. Brunck. Bav. κοὐκέτ' αὖθις ἐμπεπήδηκ' αὐτῷ. Harl. Bentleius pessime conjecit. Brunckius, metro prorsus everso, κοὐκέτ' ἑσαῦθίς γ' ἐπεπήδησά γ' αὐτῷ κειμένῳ. Liber Rav. κοὐκ ἐτόλμησ' αὖτις ἐπεμπήδησ' αὐτῷ κειμένῳ. Hæc haud dubie vera lectio est, sed male a me explicata l. iii. de metr. c. 5. p. 380. Levi enim mutatione facta scribendum, κοὐκ ἐτόλμησ' αὖτις ἐπεμπηδῆσ' αὐτῷ κειμένῳ. Elisa hic diphthongus infinitivi, ut 523. contra canonem Dawesii M. Cr. p. 266. cui jam Kœnius ad Greg. Cor. p. 72. et Burgess. p. 472. et Brunck. infra ad 1163. contradixerunt. Atque hercle magis etiam debebant. Nam Dawesius immerito nimiam consequutus est auctoritatem eo quod pro dictatore se gessit. Qui, quas leges Atticis scriptoribus, maxime in re metrica et prosodia effinxit, earum argumenta videtur perlectis vix amplius sex septemve paginis collegisse. Illud quidem ei lubenter concedimus brevi vocali sequente, si syllaba, in quam fit elisio, produci potest, servari diphthongum, ut in his κολάσαι ἔξεστι, γῆμαι 'πῆρε, sed ea syllaba quum brevis est aut quum longam vocalem habet, necessario abjicienda diphthongus est. Sic 781. καλεῖσθ' ἀπαγξαίμην. Cæt. quæ de Cleone semel tantum lacerato scribit, pertinent ad Equites. Nam etsi in Vespis quoque, quæ biennio post Eqq. actæ sunt, sæpius Cleonem tetigit, de qua re ipse dicit in illa fab. 1284. sq., isti tamen loci non potuerunt hic spectari, ubi de universo fabularum argumento et consilio loquitur. Atque in ipsis Vesp. 62. dixerat, nolle se integra fabula Cleonem iterum exagitare. Herm. κοὐκέτ' εἰσαῦθις γ' ἐπεπήδησα γ' αὐτῷ κ. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Lugd. Amst. R. ap. Ern. κοὐκέτ' αὖτις ἐνεπήδηκα. L. bis delet γ', C. prius. Ib. κουκέτ' αὖθις ἐμπεπήδηκ' αὐτῷ. Ja. κοὐκ ἑσαῦθις. ἐπ. Dind. κοὐκ ἑσαῦθις ἐμπεπήδησ' αὐτῷ A. B. et sic 2. nisi quod μ om. Sic etiam Dorv. nisi quod ἐς αὖθ τις. Suid. ed. Ms. ἐμπηδῆσαι. Pors. κοὐκέτ' ἐς αὖτις ἐπεπήδησ' αὐτῷ δὴ κ. 1. κοὐκ ἐ*τ' αὖθις ἐμπεπήδηκ' α. κ. 3. (stellula indicat literam erasam.) In 5. (κοὐκ ἑσαῦ) θις ἐπεπήδησ' ubi quæ uncinis inclusa sunt ex em. ej. M. Ut vulgo 2. 4. 6. nisi quod prius γ' om. 4. 6. et hic ἴ in ἔτ' ex em. alius. Dobr. κοὐκέτ' εἰσαῦθις ἐπήδησ' (sic) αὐτῷ κ. Cod. Ar. Id.

543. Petit alios Comicos qui ubi semel Hyperbolus iis præbuerat carpendi opportunitatem, non desinebant miserum conculcare. Dind. λαβεῖν Dorv. Pors.

544. καὶ τὴν μητέρα. Eupolis in Marica etiam matrem Hyperboli videtur risisse, ut apparet ex Scholl. ad Plut. 1038. κᾀκεῖ τὴν Ὑπερβόλου μητέρα τηλίᾳ εἰκάζει, τῇ πλατείᾳ σανίδι. Berg. — ἀεὶ A. C. recte, ut supra 539. κολετρῶσ' Gl. ἀβρίζουσι. In C. ὅ φασιν ἰδιωτικῶς κλοτζοκοποῦσι. Accuratior forte est ea scriptura,

quam quæ reperta fuit C. du Fresne in codice, cujus meminit Gl. Gr. inf. col. 670. In meo τζαλαπατοῦσι. In Cod. quinto Gl. ὃ φασιν ἰδιωτικῶς κλοτζοκουποῦσιν. Brunck. τοῦτον. τὸν addit Ja. — αἰεὶ Ald. etc. ἀεὶ etiam R. Ern. Dind. πρότερον Rav. Herm. ἀεὶ Dorv. Pors. τὸν δείλαιον Suid. Ms. τοῦτον τὸν δ. ed. [v. κολετρῶσι] ἀεὶ B. Suid. ed. Ms. Id. ἀεὶ 1. 3. τοῦτον τὸν — ᾳεὶ (sic). 5. Dobr.

545. Τὸν Μαρικᾶν. Titulus est fabulæ, quam Eupolis in Hyperbolum fecit, ut in Cleonem Comicus noster Equites. Id autem nominis per se quid significet, tradit Hesych. μαρικᾶν· κίναιδον· οἱ δέ, ὑποκόρισμα παιδίου ἄῤῥενος βαρβαρικοῦ. Brunck. vid. v. 528. Ern. παρείλκησεν Ven. ii. Dind. τὸ μ. Dorv. Pors. μαρυκᾶν 5. πρότερον 4. -υσεν 2. m. pr. αν corr. et gl. ἔσυραν. Sch. 2. τὸ δρᾶμα ἐν ᾧ τὸν ὑπέρβολον Εὔπολις ἐκωμῴδει μαρικᾶς ἐκαλεῖτο. Dobr.

546. κακὸς sed gl. ὄντας 3. ὃς 5. ex em. al. οὓς plane 6. et gl. sed recentioris, ὄντας. Dobr.

547. γραῦν μεθύσην. Notant vett. magistri, ap. Atticos τὸ μέθυσος et μεθύση tantum dici de feminis, ut h. l., de viris autem μεθύων et μεθυστικός. v. Thom. Mag. V. Μεθύση, ubi loci hujus mentionem facit. Kust. [In fine v. et init. seq. olim vulgatum: κόρδακος οὕνεκα ῟Ην Φρ. Dind.] Lectio hæc legem metri violat. Nam Φρύνιχος quidem primam longam habet; et utcumque esset brevis, in primo loco non stabit dactylus. Rejice igitur ἦν ad superiorem versum, ut legatur — τοῦ κόρδακος οὕνεχ' ἦν Φρ. πάλαι — Bent. Vulgo οὕνεκα in fine prioris versus et alterius initio ἦν Φρυν. — quo pacto soluti erant numeri, quos restituit Bent. Brunck. Media in κόρδακος producenda: alias existit pyrrhichius, qui in Eupolideo versu locum non habet. Et sic quoque v. 532. longa esse potest. Post pro οὕνεκα Bentleius scribit οὕνεχ', et e seq. versu addit ἦν· quo consulitur etiam versui sequenti, cui metrum aliter non constat. Ern. Bentleium recte sequutus est Brunck. Herm. οὕνεκα Ald. etc. εἵνεκα Elb. et Bav. Dind. εἵνεκα A. 2. B. 546. κἀμοὶ pro κακὸς Pors. πεποίηκεν. σ 2. sed statim mutavit. Id. κόρδακος in fine versus, et in init. seq. οὕνεκα ἦν Dorv. Id. εἵνεκα 4. 5. 6. Dobr.

548. ἦν τὸ κῦτος κατήσθ. Sic etiam Plato Comicus in Cleophonte videtur vetulam exposuisse piscibus vorandam, ap. Athen. vii. p. 315. σὲ γάρ, γραῦ, συγκατῴκισε σαπρὰν ὀρφοῖσι σελαχίοις τε καὶ φάγροις βορὰν, nempe ut Andromedam apud Tragicos; quemadmodum ap. Comicum Thesm. 1062. Mnesilochus veste muliebri indutus et vetulam repræsentans, vinctus in cruce, simulat Andromedam, et dicit, ἀλλ' ἐν πυκνοῖς δεσμοῖσιν ἐμπεπλεγμένη κήτει βορὰ Γλαυκέτῃ πρόκειμαι. Berg. ἦν Φρύν. Ald. etc. Dind. αὖθις πεποίηκεν sex Mss. Dobr. αὖθις πεπ. Cod. Ar. Id.

549. Vulgo legitur metro prorsus corrupto: εἶθ' Ἕρμιππος αὖθις πεποίηκεν εἰς Ὑπέρβολον. Bentleius metro consulebat pro αὖθις legens αὖθι, sententia reclamante. [Lege αὖθι πεποίηκεν, ut sit dactylus in loco tertio. Bent. Probavit Ern. Dind.] Diversa sunt αὖθις et αὖθι· illud πάλιν significat, quod hic sensus requirit; hoc αὐτόθι, et est poëticum. Vitium est in πεποίηκεν. Legendum, εἶθ' αὖθις Ἕρμιππος ἐποίησεν εἰς Ὑπέρβολον. Brunck. Mirari licet, quare, quum libri omnes, ut metrum postulat, εἶθ' Ἕρμιππος αὖθις habeant, Brunck. mutando verborum ordine pervertere metrum maluerit. ἐποίησεν, licet omnes libri πεποίηκεν habeant, recepimus. Similiter 542. multi libri ἐμπεπήδηκα forma perfecti, pro aoristo. Esset tamen, quod quis vulgatæ lectioni defendendæ afferre possit, si exemplo constaret, poëtas in Eupolideo versu pariter atque in altero Priapeo, cujus primum membrum plane cum Eupolidei priore parte conspirat, pro choriambo dipodiam iambicam adhibuisse. v. de metr. iii. 2. Ita hic versus hanc mensuram habiturus esset: – – | –́ ᴗ | – –́ ᴗ – | – ᴗ | –́ ᴗ | –́ ᴗ – εἶθ' Ἕρμιππος αὖθις πεποίηκεν εἰς Ὑπέρβολον. Quamquam si dipodia iambica uti vellet Arist., elegantius scripsisset hoc modo: εἶθ' α. πεποίηκεν Ἕρμ. ε. Ὑ. Verum has conjecturas longe superat probabilitate Brunckii emendatio ἐποίησεν. Herm. εἶθ' Ἕρμιππος αὖθις πεποίηκεν Ald. etc. Dind.

550. Hunc versum omittit C. ἐρείδουσιν, invehuntur, accusant graviter. Hesych. ἤρειδε· σφοδρῶς κατηγόρει. Ern. ἐρείδουσιν. Glossæ, *Fulcio.* Item ἐρείδει, *trudit.* Quæ posterior significatio hic locum habet, et Eqq. 623. κρημνοὺς ἐρείδων. Berg. Quod jam paullo ante de hoc Hyperbolo dixerat: τοῦτον δείλαιον κολετρῶσ' ἀεί, nempe eum, ut valde improbum non ab Hermippo solum, sed ab aliis omnibus Comicis Atticis exagitari. Ad quæ proinde Arist. loca respexisse videtur Cicero Brut. 62. 'homo simillimus Atheniensi Hyperbolo, cujus improbitatem veteres Atticorum comœdiæ notarunt.' Idem quoque factum a Plutarcho Alcib. p. 196. ἦν δέ τις Ὑπέρβολος Περιθοίδης, οὗ μέμνηται μὲν Θουκυδίδης· τοῖς δὲ Κωμικοῖς ὁμοῦ τε πᾶσι διατριβὴν ἀεὶ σκωπτόμενος ἐν τοῖς

θεάτροις παρεῖχεν. Adde eumdem in Nicia p. 530. Galenum præterea, qui et Cleonis, de quo paullo ante facta hic erat a Comico mentio, Protrept. c. 7. Themist. Or. xvi. p. 296. et Or. xxvi. p. 330. Neque vero hic solum et dein 621. et 1055., sed in plerisque aliis quæ adhuc supersunt hujus Comici fabulis perstringitur idem Hyperbolus, ut Ran. 878. Eqq. 1302. 1361. Ach. 847. et alibi. De usu vero, quem hic obtinet verbum ἐρείδειν, v. ad 1357. SPANH. ἐρείδουσιν Ὑπερβ. invadunt Hyperbolum. Construitur eodem sensu quoque cum κατὰ Eqq. 627. et præpositione omissa cum accus. Pind. Ol. ix. 47. ubi vid. Gedicke in Pind. Carm. selectis p. 188. HARL. ἤδη om. 8. Versus om. 4. sed repos. in marg. ubi deest ἤδη. DOBR.

551. Τὰς εἰκοὺς τῶν ἐγχέλεων. Loci hujus mentionem faciunt Athenæus l. vii. c. 13. p. 299. et Hesychius V. Εἰκοὺς τῶν ἐγχέλεων. Respicit hic autem Arist. ad locum illum elegantissimum Eqq. 860. ὅπερ γὰρ οἱ τὰς ἐγχέλεις θηρώμενοι πέπονθας etc. quam imaginem sive similitudinem multos poëtas postea imitatos esse dicit. KUST. Adducitur hic versus ab Athen. tamquam e δευτέραις Νεφέλαις vii. p. 299. Certe parecbasis hæc, in qua legitur, ad Δευτέρας Νεφέλας, quæ priorum anteactarum meminit, demum spectabat. SPANH. εἰκούς. Athen. l. l. εἰκοῦς. Huc pertinet glossa Hes. εἰκούς, εἰκόνας, ubi v. intpp. Usus est etiam Euripides. v. Valcken. ad Phœn. p. 168. Ib. addit ἐμῶν, quod est glossema. ERN. Auctor Etym. M. p. 312. extr. τὸ δὲ παρὰ Ἀριστοφάνει, τὰς εἰκοὺς τῶν ἐγχέλεων, ἀπὸ τοῦ ἔγχελις ἐγχέλεως ἐστίν, ὡς ὄφις ὄφεως. Innuit autem similitudinem illam de anguillis, quæ est Eqq. 864. BRUNCK. Eumdem locum etiam Berg. laudat. DIND. De εἰκὼ pro εἰκόνα v. Porson. ad Eurip. i. p. 290. DIND εἰκοῦς Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Lugd. Amst. DIND. εἰκοὺς alii; alii -οῦς. DOBR.

552. Μὴ abest in Elb. HERM.

553. εὐφραίνησθ' εὐρήμασιν. R. εὐφραίνησθε ῥήμασιν. ERN. Rav. τοῖς ἐμοῖσιν. Reizius legi volebat εὐφρανῆθ' εὑρήμασιν, eleganter sane, sed præter necessitatem tamen. HERM. ε. εὑρέμασιν Raph. DIND. τοῖς ἐμοῖσιν A. 2. B. Dorv. PORS. τοῖς εμοῖσι (i. e. -σιν) εὐφραίνοισθ' 1. DOBR. εὖ φρ. certe pars. ID. εὖ φ. ID.

554. ἐς τὰς ὥρας τὰς ἑτέρας — Loco huic simillimus est alius Ran. 717.: ὑστέρῳ χρόνῳ ποθ' αὖθις εὖ φρονεῖν οὐ δόξομεν. Nimirum eo loco ὑστέρῳ χρ. idem significat, quod hic ἐς τὰς ὥρας τὰς ἑτέρας, i. e. in posterum tempus. KUST. In Thesm. 979. ἐκ τῶν ὡρῶν ἐς τὰς ὥρας. BERG. ὧραι enim simpliciter annum, tempora, significant, ut in form. εἰς ὥρας Theocr. xv. 74. ubi vid. Valck. in Comm. DIND. ἐς ταῖς Dorv. et δοκήσεται. PORS.

555. Chorus invocat Jovem, Neptunum, Ætherem et Phœbum. BERG. vid. v. 589. BENT. θεὸν Dorv. PORS. In Ald. etc. præfixum: 'ΩΔΗ (sic pro 'ΩιΔΗ) ΚΑΙ' ΣΤΡΟΦΗ' ΚΩ'ΛΩΝ ιβ'. Tum præmittitur Χο. DIND.

556. Ζῆνα τύραννον. Ad Æschyli exemplum, ut jam vidimus ad Plut. 124. Quamquam quod subinde in Jovis contumeliam, ob injustum ejus, cujus jussu graves pendebat pœnas, dominatum, a Prometheo, in cognomine illi dramate, dicitur; hic ad summum Jovis imperium designandum, eo demum excelsi seu ὑψιμέδοντος θεῶν τυράννου nomine a Nubium choro invocatur: idem nempe qui νεφεληγερέτα Ζεὺς ab Homero pridem dictus Il. i. 417. et Æsch. Suppl. 787. Νέφεσι γειτονῶν Διός, Nubibus appropinquans Jovis. Id vero forte mihi, dum hæc scriberem, occurrit, Anacreontis delicias, Bathyllum, tyrannum dici, idque ob singularem formæ præstantiam, quam alibi in eo extollit, quaque omnes vinceret Od. ix. 9. τὸν ἄρτι τῶν ἁπάντων κρατοῦντα καὶ τύραννον· nempe juxta illud ab eodem de mulierum pulcritudine Od. ii. 12. præ clypeis omnibus, præ omnibus hastis, νικᾷ δὲ καὶ σίδηρον καὶ πῦρ καλή τις οὖσα. Quibus addi possunt Soph. verba ap. Stob. et in Excerpt. inde H. Grotii p. 241. unde superiora vatis lyrici haud parum illustrantur, in quibus de Venere dicitur: Διὸς τυραννεῖ πλευμόνων, ἄνευ δορός, ἄνευ σιδήρου: ea proinde, quæ Venus Victrix in Romanis nummis subinde consignatur. SPANH. εἰς Dorv. et 695. 1476. 1441. PORS.

557. κικλήσκω vitiose Junt. I. κυκλήσκω Ven. II. DIND. κικλήσκων Dorv. — 560. ὑμ. — 561. βιοθέρμονα. — 563. ἄνευ σι sine ν et sic [loca notare oblitus est] — 564. γῆς δάπεδον. — 571. τότ' ἦν β. PORS.

558. In descriptione versuum hujus carminis et scholiasten et Brunckium deserendum putavimus, quorum uterque satis hiulcos numeros protulit. Alia ac multo pejor in Rav. libro versuum dispositio est. Sunt autem horum versuum primus, secundus, quintus, nonus, undecimus choriambici dimetri acatalectici; tertius, sextus, duodecimus, choriambici dimetri catalectici; quartus choriambicus trimeter acatalecticus; septimus dactylicus tetrameter acatalect.; octavus dactylicus pentameter catalecticus in bisyllabum; decimus Glyconeus polyschematistus ex antispasto

et choriambo. Cæt. Brunck. stropham hanc pariter atque antistropham semichoro tribuit, non monito lectore. Idem etiam alibi ab eo factum est, ubi hujuscemodi choricis cantionibus vicina est parabasis, ut Avv. 737. 769. 1058. 1088. Vesp. 1060. 1091. 1275. 1284. Caussam non satis perspicio, nisi forte minus apte putavit hasce cantiones ab iisdem cani, qui parabasin recitarent. At enim vero parabasin coryphæus recitat, cantiones illas universus chorus canit, ut, si omnino opus esset personarum distinctione, certe semichori non essent introducendi. Multo pejus etiam in extremis Vesp. semichori distinguuntur. Herm. Ap. Herm. ita versus inde a 558. descripti sunt: *τόν τε μέγ. τρ. ταμίαν, | γῆς τε κ. ἁ. θαλάσ-|σης ἄγρ. μοχλευτήν· | καὶ μεγ. ἡμέτερον πατέρ' | Αἰθ. — πάντων | τόν θ' ἱππ., ὃς ὑπερ-|λαμπρ. ἀ. κατέχει | γῆς — θεοῖς | ἐν θν. τ. δαίμων.* Cum his vulg. olim distinctio convenit, nisi quod 558—60. ita leguntur: *τόν τε μεγ. τριαί-|νης ταμ. γ. τ. καὶ ἁλ-|μυρ. θ. ἀ. μ.* eosdem autem versus Br. ita disposuit: *τόν τε μ. τρ. ταμίαν | γῆς τε καὶ ἁλμυρᾶς | θαλάσσης ἀ. μ.* in reliquis consentit. Dind. Ita disponit Ald. (cum seqq. edd.): *Τόν τε μεγασθενῆ τριαί-|Νης ταμ. γ. τ. κ. ἁλ-* etc. Id. *τόν τε μ. τ. ταμίαν* om. 1. in text. repos. in marg. *τε* om. 4. Dobr. *τριαίνης ταμίαν.* Schol. Ms. *ἤγουν φύλακα. τὸν Ποσειδῶνα φησὶν, ὃς τούς τε σεισμοὺς, καὶ τὰς ἐν θαλάσσῃ τρικυμίας ποιεῖ· τὰς μὲν, ὡς κυρίος ὢν τῶν ἀνέμων· σείει δὲ τὴν γῆν διὰ τῶν αὐτῶν τούτων ἀνέμων, εἰσιόντων εἰς τοὺς ἀδήλους πόρους αὐτῆς.* Brunck.

559. *θαλάσσης.* L. *θαλάττης*, recte. Ern. *θαλάσσης* non mutandum, ut in chori cantico. Herm. *θαλάττης* 2. Pors. *θαλάττης* 5. Dobr.

560. *ἡμέτερον.* Triclinius ad Pind. Ol. i. 10. locum hunc Comici citans pro *ἡμέτερον* legit *ὑμέτερον* minus recte. Kust. Ita etiam cod. C. ap. Ern. *ἐμόν*, quod e Rav. recepit Inv. metro obest. Restituendum *ἡμέτερον*, quod habet Ald. &c. Dind. *ἡμέτερον πατέ—ρ' Αἰθέρα σεμν.* Reisig.

561. *πατέρ' Αἰθέρα κ. τ. λ. Αἰθέρα* de *æthere* hic dici, et quidem, quod additum, *βιοθρέμμονος πάντων*, s. *omnium* (quod sequitur) *vitæ altoris*, epitheton continuo arguit, hic notat Schol. Quam in rem exstant incerti Tragici versus ap. Sext. Empir. adv. Math. p. 129. [adv. Mus. 17. p. 360. Fabr. *Γαῖα μεγίστη καὶ Διὸς Αἰθήρ, Ὁ μὲν ἀνθρώπων καὶ θεῶν γενέτωρ·* nisi quod pro *Διὸς* legendum ibi videtur *δῖος*, ut Æsch. Prom. 88. *δῖος αἰθήρ*, et ab Empedocle ap. Aristot. Metaph. ii. p. 43. Sylb. *αἰθέρι δὲ αἰθέρα δῖον.* Ap. Æsch. vero S. C. Th. 81. *αἰθερία κόνις*, ut ubi Schol. *μέχρις ἀέρος φθάνουσα.* Quamquam *Αἰθέρα, Διὸς δωμάτιον*, Ran. 100. et apud Tragicos similiter *Αἰθέρα Διὸς οἴκησιν*, ut ibi notant Scholia, de *summo æthere*, non vero de *aëre* dictum legimus. Spanh. In unum versum conjungunt Ald. etc. Dind. *βιοθρέμονα* C. Id.

562. s. *ὑπερλάμπροις.* Sic R. (Ed. Bas. *ὑπερλαμπρός.*) Idem Cod. habet *ἀκτῖσι* sine *ν*, et sic lectum olim patet e Schol. ad. 556. et 585. ubi sic profertur. Ern. *ἱππονώμαν*, gl. *τὸν ἵππους κινοῦντα ἥλιον.* Brunck. *ἱππονόμον* Dorv. Pors. *ἱππονόμαν* 5. et corr. 2. Dobr.

563. *ἀκτῖσι* R. ap. Ern. — *κετέχει* vitiose Junt. i. Dind.

564. *γῆς πέδον.* Sic vulgo Tragici Æsch. S. C. Th. 84. *γαίας πέδον.* Eurip. Hipp. 746. et simul cum Sole Mede. 746. *ὄμνυ πέδον Γῆς πατέρα θ' Ἥλιον.* Spanh. — *μέγας ἐν θεοῖς.* Immo, qui Sol *πάμμεγας* etiam dictus, ut Themist. Or. xi. p. 150. *ὥσπερ πάμμεγας Ἥλιος.* Inde etiam solo *Θεοῦ* vel *Δεσπότου* nomine a gentilibus sæpe idem designatus, qua de re nos olim ad Juliani Cæs. p. 379. quod viderunt etiam alii, ac præ cæteris Cuperus Harpocr. p. 113. Spanh. *πέδος* Cod. Elb. Harl. *γῆς* in plerisque Edd. Dind.

565. *τε* deest Elb. Harl. *δὲ* 4. Dobr.

566. Chorus Nubium dicit sibi honores divinos deberi, quia multum commodet reipublicæ et perstringat Cleonem. Berg. Coryphæus chori et hæc ad spectatores conversus dicit. Perperam Francog. int. primo semichoro tribuit. Dind. *τὸν νοῦν προσέχετε.* Ferri quidem potest pes ille proceleusmaticus in fine; sed quid opus? quum et rotundius sit et *ἀττικώτερον, τὸν νοῦν πρόσχετε.* Sic potius Athenis loquebantur quam *προσέχετε.* Sic Pherecrates paullo ante ad v. 555. a Schol. citatus, *Ἄνδρες πρόσχετε τὸν νοῦν.* Sic et infra p. 114. ed. Bas. [1116.] legendum est *προσχέτω τὸν νοῦν*, non *προσεχέτω·* et pluribus in locis alibi. Bent. *θεαταί.* R. *ποιηταί.* *Προσέχετε*, aut scribendum *πρόσχετε*, ut Bentleius voluit, et supra est in fr. Pherecratis, aut pronunciandum. Ern. Tribrachum in *καταλήξει* bene defendit Brunckius in addendis p. 132. Herm. Recte Bentleius *πρόσχετε* reponit. Scribendumne sit *πρόσχετε* an *πρόσσχετε*, alias fortasse disquiram. Sed insurgit Br. aitque "pedem tribrachym ante syllabam catalecticam tetrametrum trochaicum admittere." Verum sane hoc, non tamen ideo admittendus est iste pes, si tuto vitari potest. Sed quæstionis statum non intellexit Vir doctissimus. Di-

esse debuerat: "pedem dactylum ante finalem iambum tetrametrum trochaicum admittere." Et hoc, ut dixi, aliquando faciunt Comici, sed pudenter et raro; tribrachyn vero ante finalem tetrametri trochaici iambum non solum Comici sed etiam Tragici admittunt. Pors. Non dubito, quin legendum sit *πρόσχετε*. Nam tribrachys in hoc genere carminis septima sede locum habere non potest. Schol. ad 555. e Pherecrate: *Ἄνδρες πρόσχετε τὸν νοῦν*. Idem peccatum Eqq. 501. Duck. *πρόσχετε* Reisig. In Ald. etc. præmittitur: *Ἐπίῤῥημα στίχων κ'. θεαταὶ* R. *ποιηταί*. — In fin. perperam Junt. iii. *προσέχεται*. Dind. *πρόσχετε* primo 2. *προσέχ.* fecit corrector. Dobr. *προσέχετε* (*έ* ex em. ej. m.) Cod. Ar. Id.

567. *ὑμῖν*. Sic iv. codd. Perperam vulgo *ὔμμιν*. Brunck. Consentiunt Elb. Rav. Borg. In R. ap. Ern. *ὔμιν*, L. *ὑμῖν*. *ὔμμιν* Ald. &c. Dind. *ὑμῖν* pars certe Mss. Dobr. *ὔμιν* Reisig.

568. *θεῶν ἁπάντων* om. Dorv. Pors. Ita 5. *πλ. γὰρ ὠφ. τὴν πόλην ἡμῖν* | *μόναις δαι.* (et gl. supra 577. *πάνυ γὰρ ἀπὸ τῶν θεῶν*) *σπένδ. οὐδὲ θύ.* 3. Dobr.

569. *ἡμῖν μόγαις δαιμ.* Pors.

570. Frischlinus locum hunc male intellexit. *Ἔξοδος* enim hic non significat *exitum comicum*, sed *expeditionem bellicam*, s. *profectionem militarem ad bellum*; quo sensu eadem vox accipitur infra Pac. 1181. Kust. Ea suscipitur *μηδ. ξὺν νῷ*, i. e. nullo consilio, temere. *ψεκάζειν*, *stillare*, est, *pluere* h. l. *δροσίζειν* interpretantur vett. Gramm. v. Zonar. ii. 1871. *ἤ* (sine iota) Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. *ᾗ* in Raph. primum. Dind.

571. *βροντῶμεν, ἢ ψεκάζομεν.* Gl. *δῆλον ἐντεῦθεν ποιοῦσαι ὡς οὐκ ἀποδεχόμεθα ταύτην, ὡς ἀλυσιτελῆ τῆς πόλεως.* Brunck. *Νηδενὶ* vitiose Ald. Junt. i. *μηδενὴ* Junt. ii. Recte scripsit Junt. iii. etc. Dind. *ξὺν νῷ* ex em. 2. *ξυνῷ* 3. 4. Sed gl. in utroque, *σκέψει*. Dobr.

572. *εἶτα* possis vertere, *verbi*, *exempli*, *causa*. Servit enim demonstrando; quod hic fit commemorando. Ern. *Παφλαγόν'*. Sic edidimus, ut versus stet. Veteres saltem sic pronunciarunt, etsi sine elisione scripsere. Ern. Perperam. Nam mediæ vocabulorum syllabæ breves nullo pacto, ne in fine quidem versuum produci possunt. Quod demonstravimus in diss. de metris Pindari Parte i. c. 3. Herm. *Παφλαγόνα* etiam Ald. etc. Dind.

573. *ἡνίχ' ᾑρεῖσθε*. Videtur tempestas illo die, quo Cleo dux est factus, orta esse, quæ in noctem duraverit, ut nec luna nec sol videri potuerit. Itaque in sequentibus non de eclipsi lunæ et solis loquitur: nam post lunæ eclipsin non potest fieri statim solis eclipsis, nec vice versa. Berg. Aristophanes, cui incompertæ essent solarium eclipsium rationes, solis obscuritatem aliunde ortam pro eclipsi habuisse videtur. v. Dodwell. de vett. Gr. et Rom. cyclis diss. i. sect. 21. p. 32. ss. de hoc Arist. loco contra Petitum docte et copiose disputantem. Harl. *ξυνήγομεν* L. pro vulg. *συνήγ.* Ern. atque ita Brunck. edidit, ut et post *ξυνελκύσας*. Dind. Cleon (*Παφλάγων*) Ol. lxxxix. 1. dux terrestrium et navalium copiarum lectus est, quumque ille a. 3. Ol. ejusd. prope Amphipolin perierit, patet, præcedentem parabasin, ubi mortui mentio fit, saltem anno post (4.) scriptam esse. Wil. *ᾑρεῖσθε* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Dind. *ξυνήγομεν* Dorv. Pors. *συνήγομεν*, etiam Ald. etc. L. *ξυνήγομεν*. Dind. *ᾑρῆσθε* forsan primo 2. sed *εἶ* nunc, a m. pr. Dobr.

574. R. scribit *κάποοῦμεν*, quod non contemserim. v. Intpp. ad Hesych. in *ποεῖν*. Certe credo sic semper pronunciatum esse, ubi *ποι* in hoc verbo correptum est. Ern. *ποιεῖν δεινὰ* reddunt *indignari*. Immo est *terribilia facere*. Dind. *Βροντὴ δι' ἀστρ.* Sophocles in Teucro ap. Schol. — *οὐρανοῦ δ' ἄπο Ἤστραψε, βροντὴ δ' ἐῤῥάγη δι' ἀστραπῆς.* Berg. Inde colligere licet, irridendi Sophoclis causa repetitum esse, ut non bene dictum. Ern. *κάποοῦμεν* R. Ern. *κάποοῦμεν* B. Pors. Sch. 2. *ἐκ Τεύκρου Σοφ.* non *Τεύκρων*. Dobr.

575. *ἐξέλειπέ γε.* lege *ἐξέλειπε*. Bent. *ἐξέλιπε τὰς* edd. pristinæ, non *ἐξέλιπέ γε τὰς*, quod metri causa additum videtur, cui satis consultum, si scribatur *ἐξέλειπε*. Berg. Quarta sede est Pyrrhichius, qui locum in hoc carmine non habet. Leg. cum Schol. *ἐξέλιπεν*. Nam iambum quartus locus peculiari ratione recipit, ut Schol. ad 510. et sunt aliquot exempla in illa *παραβάσει*. Duck. *ἡ σελήνη δ' ἐκλέλοιπε* — optime membr. Vulgo claudicante versu, *ἐξέλιπε*. Brunck. Ita etiam (cum Borg.) Inv. Herm. Schutz. Dind. *γε* abest L. i. et edd. antiquis. Ern. *Eclipsin Lunæ* designari, quæ contigerit priore anno, susceptæ nempe a Cleone expeditionis, Stratocle archonte, mense autem Boëdromione in Scholl. ad h. l. dicitur. E quo proinde Comici loco colligit Sam. Petitus Ecl. chron. iv. 12. *eclipsin* fuisse *lunarem* hoc mense Boëdromione anni 4. Ol. lxxxviii. Quæ merito convellit Dodwell. de vett. cycl. diss. i. p. 32. quod nulla defectus luminis in luna s. *lunaris eclipseos* fiat hic apud Comicum mentio; sed pro recepta

tunc vulgo opinione, de *luna*, quæ magorum opera deduci subinde, ac proinde de solitis viis decedere crederetur; adde quod et e proximis Comici verbis liqueat, de aliquo *solaris* potius quam *lunaris luminis defectu*, seu obscuritate, ibidem agi. Accedit, quod male Schol. videatur ad eam expeditionem in Pylum, Stratocle archonte, susceptam, quæque feliciter ei contigit, ea Comici verba referre, quum e superioribus poëtæ verbis de altera agi liquere videatur, quam infeliciter in Thraciam, secundo post anno, Aminia archonte, idem Cleon est adgressus. Spanh. v. not. ad 906. Brunck. ἐκλέλοιπε Borg. Herm. ἐξέλιπε Ald. etc. Dind. ἐξέλιπέ γε ed. Kuster. istud vero γε tam ineptum est quam quod ineptissimum. Lege ἐξέλειπε ut ἐποιοῦμεν, ἔφασκεν. Istud γε non agnoscit Aldina. — ἐξέλειπε A. B. ἐξέλεπεν τὰς Dorv. vel ἐξέλιπεν. Dind. ἐξέλιπε τὰς (vel -πεν) omnes. Dobr. ἐξέλιπε τ. Cod. Ar. Id.

576. τὴν θρυαλλίδ'. An pupugit poëtam, qui sic dixerat? nam humilior est metaphora, quam pro sole. θρυαλίδα C. ξυνελκύσας R. L. quód placet [atque etiam Br. cum seqq. recepit]. Ern. Nihil opus est poëtam quærere, quem h. l. Aristophanes pupugerit. Comicis utitur metaphoris, ut sæpe in re seria. Schutz. συνελεύσας Ald. etc. Dind. ξυνελκ. 2. B. Dorv. Pors. καθελκύσας 3. sed gl. συναγαγών. ξυν- hic et 572. in 5. Dobr.

577. οὐ φανεῖν ἔφασκεν ὑμῖν. Alludit ad Homericum illud, ubi Sol dicit, δύσομαι εἰς 'Αΐδαο καὶ ἐν νεκύεσσι φαείνω, quem locum adducit Schol.: est autem Od. xii. 383. Berg. Quod de Sole hic dicitur, qui, ut de eo in superiore versu, velut adtracto ad se ellychnio, lucem suam Atheniensibus subduceret, si illi Cleonem exercitus ducem eligerent. Ne tamen hoc de vera *Solis eclipsi*, sed de aliquo alio solaris luminis defectu aut suborta repente obscuritate intelligatur, suadere videtur, quod, si de Cleonis expeditione in Pylum hic sit Aristophani sermo, ea feliciter et, ex voto Atheniensium eidem, ut in superiore nota diximus, cessisset, anno ante actas primum has Nubes, solis præterea eclipsis, cujus meminit Thucydides, et, ut ex eodem liquet, l. iv. p. 443. c. 52. post reducem jam ex ea expeditione Cleonem contigisset. Sequuta vero biennio post altera ejus in Thraciam cum exercitu profectione, nulla tum legitur, quam pro more suo non omisisset Thucydides, solaris eclipseos, quæ eam præcesserit eove anno exstiterit, mentio. Neque vero continuo cum Dodwello d. l. crederem, aliunde ortam solis obscuritatem pro *eclipsi* habuisse Aristophanem, cui incompertæ fuerint eclipsium solarium rationes, sed potius eam, quæ forte tum electi ab Athenn. στρατηγοῦ s. ducis exercitus, Cleonis, tempore existere potuit, solis obscuritatem ominosum quempiam solaris luminis defectum comice illum instar eclipseos traduxisse. Spanh. Pro εἰ L. ἦν, ut 571. recte. σταρηγήσῃ L. Ja. recte. Ern. Cum Brunck. vulgatam lectionem εἰ στρατηγήσει servavimus. Talia enim sæpe librorum numero, non pondere rationum dirimenda sunt. Eadem ubique varietas occurrit. vid. 476. Hic quidem vulg. lectio auribus magis commendatur, in qua η, non sonora vocalis tantum bis, non ut in altera lectione quater iteretur. Herm. qui tamen nunc legi mavult εἰ στρατηγήσοι. Dind. ἢν στρατηγήσῃ 2. Pors. ἢν στρατηγήσῃ 5. Dobr.

578. φασὶ γὰρ δυσβουλίαν. Cfr. Comicum nostrum Eccles. 472. ubi eamdem rem tangit. Vid. etiam Suid. V. 'Αθηναίων δυσβουλία, ubi loci hujus mentionem facit. Kust. Hoc dictum de stultis Athenn. consiliis bene cadentibus, vulgi ore tunc tritum repetit etiam Eccl. 475. hinc etiam in Eqq. 1051. Κεκροπίδη κακόβουλε. Berg. Eumdem locum etiam Brunck. et Ern. (qui addit: Sic sæpe Demosthenes) laudarunt. Eupolidis etiam fuit hic versus: ὦ πόλις, πόλις, ὡς εὐτυχεῖς μᾶλλον ἢ καλῶς φρονεῖς. Dind. εἵλεσθε Junt. I. Dind. Suid. 'Αθηναίων δυσβουλία. Pors.

579. ταῦτα. Fortasse πάντα vel γ' ἀλλά. Sed Suidas in 'Αθηναίων δυσβουλ. habet ταῦτα. Bent. ταῦτα μέντοι. f. πάντα μέντοι. Reisk. τὰς θεὰς ex em. 2. Pors. τοὺς θεοὺς sed gl. ἤγουν τὴν 'Αθηνᾶν 5. Dobr. Tribrachys in regione impari locum habet in hoc genere, ut iambus. v. schol. ad. 514. Ern. Tædium est talia refutare. Herm.

580. ἐπὶ τὸ βέλτιον. Male cod. (quint.) ἐπὶ τὸ βέλτιστον. Proclivis librariorum lapsus in commutandis superlativis et comparativis. Brunck. Recte ἐπὶ τὸ βέλτιον, ut 584. et Eccl. 475. Herm. ἐξαμάρτοιτ' 2. Pors. -άρτοιτ' 5. βέλτιστον 1. 3. et corr. 2. Dobr.

581. τοῦτο ξυνοίσει. Gl. λυσιτελήσει, ὠφελήσει. At aliter accipio. Mox ξυνοίσεται gl. συνδραμεῖται. Thesm. 139. τί λήκυθος καὶ στρόφιον; ὡς οὐ ξύμφορον. *Quam non conveniunt!* Brunck. διδάξομαι Dorv. Pors. διδάξομαι 1. Dobr.

582. Κλέωνα τὸν λάρον. Sic de eodem Cleone Eqq. 952. λάρος κεχηνὼς, *larus inhians prædæ*. Hinc Timocles Athen. viii. p. 342. τοὺς λάρους εἶναι Σύρους. Notum etiam ap. vett. Comicos, *Syros*

passim pro *avaris, venalibus, voluptuariis* sumi, uti de ea re olim ad Juliani Cæs. diximus p. 371. λάρον cæteroquin τὸν προσαγορευόμενον βουφάγον, ob *edacitatem* nempe, et inde Herculi, ἀδδηφάγῳ quippe, tributum, tangit alibi Athen. x. p. 411. Spanh. Matron de parasito edace: πεινῶντι λάρῳ ὄρνιθι ἐοικὼς ap. Athen. iv. ubi facetissimus ille poëta convivium quoddam describit versibus Homericis ad ridiculum compositis: sunt autem omnino 122. versus. Comicus hic Cleonem etiam *larum* vocat, quod avide rapiat civium bona, ut *vorax* illa avis escam, et in Eqq. 952. tribuit Cleoni annulum signatorium, ubi inest hæc sculptura: λάρος κεχηνὼς ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν. Ibid. 1288. ejusmodi rapacitatem describit, quasi voracitatem, loquitur autem ibi de Cleonymo. Berg. Larus, gavia, marina est avis, Francogallis *goiland* dicta. v. Camus ad Arist. H. A. ii. p. 384. ss. Avis illa et voracis hominis et stolidi symbolum est, ut monet Harl. Dind. Κλέονα perperam Ven. ii. ἐλόντες Ald. Junt. i. ii. Crat. Ven. i. ii. etc. Recte scripsit Junt. iii. δῶρον Dorv. Pors.

583. φιμώσητε κ. τ. λ. *si ligno perforato* sive *numella constrinxeritis ei collum.* Glossæ: φιμῶ, *incapistro.* Idem est δῆσαι ξύλῳ, ut Eqq. de eodem Cleone 1045. et Lysistr. 683. Berg. Suid. V. Ἐμπηδῆσαι h. l. laudat, qui, ut notat Kust., nihil facit ad eam vocem. Videntur ap. Suid. quædam excidisse, vel incuria librariorum non suo loco posita. Nam φιμῶσαι pertinebat ad ἐμπεδῆσαι, *ligure, compedibus vincire.* Duck. Ita L. τῷ ξύλῳ τούτου. Vulgatum concinnius est. De re v. Cresoll. theatr. Rh. p. 485. Ern. τῷ ξύλῳ τούτου Ja. L. τῷ ξύλῳ τούτου 2. εἶτ' ἀμφιμώσητε Dorv. Pors. τούτῳ 1. τῷ ξ. τούτου 5. Dobr.

584. Versus hic non solum mala interpunctione laborat, sed etiam in legem metri peccat, qui proinde ex Ms. Vatic. U. sic rescribendus est: Αὖθις ἐς τ' ἀρχαῖον ὑμῖν, εἴ τι κἀξημάρτετε. Kust. Hic τὸ, ξυνοίσεται ἐπὶ τὸ βέλτιον, ἐς τ' ἀρχαῖον, nullum sensum commodum gignit, neque ullus συμφέρειν εἰς τ' ἀρχαῖον usquam dixerit. Vide ergo, an nobis melius successerit emendatio: Αὖθις, ὡς τ' ἀρχαῖον, ὑμῖν εἴ τι κἀξημάρτετο, (vel ἐξαμάρτεται) | Ἐπὶ τὸ βέλτιον τὸ πρᾶγμα τῇ πόλει ξυνοίσεται. *Jam iterum,* inquit, *sicut ab initio* (vel *olim*) *si quid a vobis peccatum fuerit, id in melius vertet civitati.* Bent. Sed ἐς τἀρχαῖον eodem sensu esse potest. Lucian. dial. mort. 27. εἰς τὸ βαρβαρικὸν, *more barbaro,* ubi v. Græv. Ern. εἴ τι κἀξημάρτετε. Sic optime membr. ad metri legem. Pessime vulgo κἀξημάρτηται. Brunck. Probarunt et receperunt Inv. Schutz. Herm. Dind. κἀξημάρτετε R., quod placebat et Dukero, et interpungit,(ut Vat.) post ὑμῖν. Sed sic oritur tautologia ὑμῖν, τῇ πόλει. Schol. ad 518. notat in hoc genere interdum spondeum poni pro trochæo, idque esse metrum χωλόν. Sed nullum exemplum reperitur. Itaque h. l. est suspectum. Ern. τ' ἀρχαῖον Ald. etc. ἐστ' ἀρχ. Wech. Brub. — κἀξημάρτηται Ald. etc. κἀξημάρτετε etiam R. ap. Ern. Vitiose Ven. i. ii. κ' ξημάρτηται. Raph. κ' ἐξήμαρτηται. Dind. κἀξημάρτετε Ms. Vatic. U. probante Kustero. κἀξημάρτετο Bentlei. et ante ὡς τἀρχαῖον. εἰς 2. κἀξημάρτετε A. a pr. m. B. Pors. εἴτε primo 6. κἀξημάρτηται omnes. Dobr. κἀξημάρτηται Cod. Ar. Id.

585. ξυνοίσεται ἐπὶ τὸ βέλτιον, *eveniet in partem meliorem,* est etiam Eccl. 475. Ern. συνοί Dorv. Pors.

586. De metro v. ad 555. Reizius volebat legi ἀμφ' ἐμοί, quod ita ap. Suid. et in scholiis esset. Male. In Homer. hymnis xviii. ἀμφί μοι — ἔννεπε, et simpliciter ἀμφὶ vi. xxi. xxxiv. Herm. Chorus invocat iterum Phœbum et deinde Dianam, et Palladem et Bacchum. Berg. Pro αὖτε Reisk. κλῦτε legi vult. Etiam hic Br. præfixit: Ἡμίχορος, Francog. interpres secundo Semichoro tribuit. Dind. Præfixum in Ald. etc. Ἀντῳδὴ καὶ Ἀντιστροφὴ κώλων ιβ'. Dind. Suid. ἀμφιπυνακτίζειν. Pors. μ' sed ex em. 1. Dobr.

587. γρ. κυνθίων marg. 5. al. m. Dobr.

588. ὑψικέρατα. L. I. ὑψικεράταν. In metro hæreo. Nam versus debet esse par v. 561. Ern. Nesciebat nimirum penultimam hujus vocabuli longam esse. Verba autem sumta e Pindaro. V. Hemsterh. ad Plutum p. 311. et Schneideri fragm. Pind. p. 64. Herm. ὑψικέρατα. A. B. ὑψικεράταν. Brunck. ὑψικεράταν 2. ὑψικέρατα Suid. ed. Ms. κυνθ. et in voce ὑψ. quanquam ibi in verbis Ms. ὑψικέρατον. Pors. -εράταν 5. et ex em. correctoris 2. Primo -έρατα. Dobr.

589. s. πάγχρυσον ἔχεις οἶκον. Prima nempe Dianæ Ephesiæ ædes, Chersiphontis s. Ctesiphontis opus, ante alteram recentiorem, post Herostrati incendium, Alexandri M. demum ætate refectam. Cujus prioris ædis magnificentiam, ut alios jam mittam, laudat Plinius l. xxxvi. c. 14. et qua de re nos olim, adducto hoc eam in rem Comici loco, ad Callim. Obss. p. 201. Dind. Ita in omnibus aliis edd. legitur, præter Inv. in qua παγχρύσεον e Rav. sed versus ne respondent quidem strophico. Hermannus versus hos ita descripsit (cumque eo Sch.): ἥ τ' Ἐφέσου μάκαιρα πάγ-

χρυσὸν ἔχεις | οἶκον, ἐν ᾧ κόραι σε Λυ-|δῶν μεγάλως σέβουσιν· | Brunck. : οἶκον, ἐν ᾧ κόραι | σὲ Λυδ. μ. σεβ. Vulgo autem fuit: ἢ τ' Ἐ. μ. πάγ-|χρυσον ἐ. οἶκον· ἐν ᾧ | κόραι — σέβ. Dind. Ald. etc. — πάγ-|χρυσον ἔχεις οἶκον, ἐν ᾧ. Id. L. Ja. οἶκον ἔχεις, male. Ern. οἶκον ἔχεις 2. Pors. et 5. Dobr.

590. Puellas Ephesias vocat Λυδῶν κόρας, quia Ephesus ab antiquioribus scriptt. in Lydia, non Ionia, collocatur. Vid. quæ de hac re notavit Jan. Rutgers. Var. Lect. ii. 1. ubi etiam locum hunc Arist. attigit. Kust. Ephesus olim Lydiæ erat, ut notat Schol. Ita Herodot. l. i. et ex eo Stephanus V. Ἔφεσος. Duck. Cultam dici eximie a Lydorum virginibus Dianam Ephesiam nemo mirabitur: tum quod Ephesus antiquitus, ut vel ex Herodoto constare potest i. 142. in Lydia censeretur, unde etiam a Plat. in Theage p. 129. Ephesus ac Ionia distinguuntur: μετὰ Θρασύλλου στρατευόμενος εὐθὺ Ἐφέσου καὶ Ἰωνίας. Immo prout adhuc ap. Liv. xxxviii. 39. Eumenes inter alia restitutam a Romanis dicit *Lydiam, et nominatim urbes Tralles atque Ephesum et Telmessum.* Accedit, quod eximius ille Dianæ hujus Ephesiæ cultus non intra Ioniam solum vigeret, sed idem quoque, ob creditam loci illius sanctitatem, jus sacri et inviolati soli, annuos ac celebres ad eam conventus, panegyres, ludos, solemni quadam religione ab aliis extra Ioniam et a vicinis potissimum Asiæ gentibus peractos; adeo ut hæ *Lydiæ virgines* non *Dianam* solum *Persicam* dictam, in tractu nempe Lydiæ, qui *Persicus* dicebatur, de qua ad Callim. egimus Obs. p. 154. colerent, juxta illud Diogenis Tragici Athen. xiv. p. 636. Κλύω δὲ Λυδὰς — Ἄρτεμιν σέβειν, sed *Ephesiam* etiam devenerarentur. Spanh. σε sine acc. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. etc. Dind. σεβάζουσιν Borg. Herm.

592. s. αἰγ. ἡν. πολ. Ἀθ. In aliis edd. omnibus hæc unum versum efficiunt. De πολιούχῳ Ern. laudat Hemsterh. ad Plut. 260. 261. ἡνίοχος αἰγίδος audacius dicitur, vibrans s. tenens simpliciter ægidem. Dind.

593. Ran. 1242. Διόνυσος, ὃς θύρσοισι &c. uti postremus versus suppletur ex Scholiis. Euripides Ion. 713. Berg. Parnassi alterum jugum Apollini et Musis, alterum Baccho sacrum erat. v. Barnes. ad Eurip. Bacch. 307. 408. 559. Ion. 552. Herc. Fur. 790. Duck. παρνασίαν Dorv. Pors.

594. πέτραν σὺν πεύκαις. Sic de Baccho cum facibus in Parnassia s. Delphica rupe Eurip. Ion. 306. κἀπὶ Δελφίσι πέτραις Πηδῶντα σὺν πεύκαις (et quomodo jam ante Æschylus de Delphis s. Parnasso Eumen. 24. Βρόμιος δ' ἔχει τὴν χώραν, *Bacchus autem obtinet locum*, Parnassum nempe), alibi in Ion. 550. Πυθίαν πέτραν, ap. Soph. Œd. T. 452. Δελφὶς πέτρα, mons nempe Delphis imminens, Parnassus. Spanh. Δελφίδας κόρας ex Eurip. Ion. 557. et δελφίδα πέτραν attulit etiam Ern. Dind. Pro σελαγεῖ forte legendum σελαγεῖς. Nam quum priora posita sint in vocativo, hic nomin. pro vocat. Attice ponitur, quæ constructio magis requirit σελαγεῖς. Duck. σελαγεῖ etiam codd., sed legendum σελαγεῖς. Brunck. Optimum est σελαγεῖ, nec mutandum. Id enim ipsum est, quod volebam quodque a Schol. deceptus imprudens haud noscitavi; scilicet secunda pers. formæ passivæ, non vero tertia activæ, quæ si apud alios quosdam occurrit, Comico nostro non fuit usitata. Supra 286. σελαγεῖται, Ach. 924. σελαγοῖντ' ἂν εὐθύς. Id. Σελαγεῖς Borg. Σελαγεῖ medium esse, ut v. 286. et Acharn. 924. Herm. σελαγεῖς 2. σελαγεῖ Dorv. Pors.

595. Eurip. Ion. 92. et ibid. 44. Berg. βάκχα δελφοῖσιν ἐκτρέπων 2. et βάκχε δελφοῖσιν v. l. in m. Pors. πέ- κ τραν βάκχαις σὺν πεύχαις (κ ej. m.) σελαγεῖ (s add. al. m.) δελφίσιν 6. δελφοῖσιν 3. 5. et ex em. al. 1. ἐκτρέπων primo 5. et gl. ἐκτρέπεσθαι ποιῶν. Dobr.

596. κωμαστής. Sic dicitur ab orgiis et a saltationibus Bacchicis. κωμάζειν dicitur de pompis sacris. κῶμος est Eurip. Phœn. 797. ubi de Baccho sermo, estque εἶδος ὀρχήσεως, ut recte Scholl. cf. Hesych. h. v. et Wessel. ad Diod. S. iii. p. 145. Ern. κομαστὴς Junt. iii. Dind.

597. Per chorum Aristophanes tum de injuria sibi facta conqueritur, tum, ne scena sit vacua, quia Socrates cogitari debet in postscenio senem erudire variis artibus ac Sophistarum disciplina et captionibus imbuere, de mutata novaque temporis ratione suam dicit sententiam, et in genere irridet perstringitque more suo et sale comico perfundit Athenienses tamquam contemtores cultus divini ac religionis osores rerumque novarum atque forensium nimium cupidos. At enim versus 610. et sequentes magna laborant difficultate, in qua tollenda Spanhemius aliique viri docti copiose diligenterque sunt versati. Equidem eos ita intelligo: Luna fingitur Atheniensibus esse irata propter beneficia male accepta: primum quia cives non sacrificent Lunæ, licet ob splendorem ejus nocturnum in tædas et oleum ad lampades emendum minus impensarum faciant;

tum quod propter turbatas dierum rationes et commutationem dierum festorum factam dii reliqui Lunæ, quasi turbas illas excitasset, minentur. Nimirum, uti Spanhem. ad 609. late docet, Athenienses sollemnia festa diebus, mensibus annique tempestatibus certis et constitutis, (κατὰ λόγων ἡμερῶν ait Aristophanes,) celebrare consueverant. At quod paucis ante annis reperta fuit periodus Metonica ad rationes temporis emendandas et constituendas, Luna cursu suo diis videbatur turbas fecisse: præcipue quod, quæ est conjectura Spanhemii, forsan ad illam periodum statos illos festos dies revocare tentarint, qui iis præerant, magistratus. Inde autem ista confusio et varietas dierum, quibus sollemnia peragerentur, oriri debuit. Dii vero diebus festis, olim suis, nunc immutatis, aut, quod facile consequi poterat, magistratus incuria male computatis, cœna defraudati abire coacti sunt: quæ res deorum animum irritasse fingitur. De periodo Metonica ejusque ratione et computatione est longa doctaque disputatio prima Dodwelli, in libro de veteribus Græcorum et Romanorum cyclis, Oxonii 1701. 4. Aristophanes igitur voluit culpare sive illam dierum varietatem atque confusionem, sive magistratuum incuriam. At novarum forensiumque rerum cupiditatem eo perstringit lepide, quod Lunam facit loquentem, per illam dierum varietatem et festorum confusione atque omissione id gratum Atheniensibus per se fieri, ut illi horas diei, sollemnibus sacrificiis et feriis deorum olim destinati, rebus, quibus mirifice delectabantur, nimirum quæstionibus reorum ac litibus in foro judicandis impendere possint. Dacieria atque etiam recentissimus Francog. interpres (Th. d. Gr. xi. 292.) existimarunt, Comicum Atheniensibus exprobrare voluisse negligentiam in emendanda anni ratione, et pertinaciam in tenendis antiquis opinionibus, atque commendare emendandæ anni et calendarii formæ studium. Contra Wilandus Att. Mus. ii. 3. p. 80. censet, Comicum more suo perstrinxisse Metonem, quem etiam in Avv. petierit. Fortassis inter eos, qui Metoni atque novæ annorum descriptioni favebant, excelluit Hyperbolus, unde eum in fine parabaseos poeta notavit, quippe qui, quum hieromnemon, h. e. primus inter legatos Athenn. ad concilium Amphictyonum fuisset, lauream coronam, qua legatos illos ornatos redire oportebat, amiserit, id quod valde ignominiosum habebatur. Dind. In Ald. etc. præfixum, Αντεπίῤῥημα στίχων κ.—ἡμῆς vitiose Junt. i. Antea Ven. i. ii. æque male ἡνίοχ'. Dind. παρασκ. Dorv. Pors. παρασκευάσομεθα 5. Dobr.

598. ξυντυχοῦσ'. Schol. Ms. Οὐκ ἔστιν ἐνταῦθα τὸ συντυχοῦσα ἀντὶ τοῦ συναντήσασα, ὥς τινες οἴονται, συντάσσοντες πρὸς τοῦτο τὸ ἡμῖν. ἀλλὰ τὸ συντυχοῦσα λέγε ἀντὶ τοῦ κατὰ τύχην φανεῖσα καὶ εὑρεθεῖσα, συντάσσων τὸ ἡμῖν πρὸς τὸ ἐπέστειλεν. ἐντυγχάνει γὰρ τῷδε ὁ δεῖνα, λέγε· συντυγχάνει δὲ, ἀντὶ τοῦ κατὰ τύχην συμβαίνει. καὶ Θουκυδίδης· οὕτω ποι ξυντυχὸν, ἤτοι συμβάν. οἱ δὲ ἄλλως λέγοντες ἁμαρτάνουσιν. At vero fallitur ipse Græculus. Differentiam quam statuit non confirmat scriptorum usus. Brunck. Levis in hoc versu remansit e prioribus edd. menda. Scribi debuit ob metrum ἐπέστειλεν φράσαι. Brunck. Edidimus ἐπέστειλεν φρ. quod ante β, π, φ, amant Græci. Male vulgo et contra morem Atticorum poëtarum producta ante duplicem consonam syllaba ἐπέστειλε. Herm. ν etiam addiderunt Inv. et Sch. συντυχοῦσ' Ald. &c. Dind. ἐπέστειλε Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. etc. Id. ἀπέστειλε 3. Dobr.

599. τοῖς ξυμμάχοις. Unde omnino constat actam hanc fabulam Dionysiis ἀστυκοῖς, quibus Athenn. socii tributa Athenas ferre consueverant, ut vidimus ad 219. Spanh.

600. Si in eo sibi factam injuriam (δεινὰ πεπονθέναι) dicit Luna, quod Athenienses statis diebus non sacrificassent, non est quod irascatur: nam ipsa ejus rei causa est; cur enim perturbat rationem anni? Nisi forte vult exaggerare beneficium, ut dicat, se nimio studio gratificandi Atheniensibus seipsam defraudare, cum ceteris diis, quos insuper et iratos sibi facit propterea. Sed forte aliam ob causam irascitur Luna, quia nimirum omnino non sacrificent ei Athenienses: hinc et Pac. 405. Luna et Sol prodere velle Græciam barbaris dicuntur, quoniam barbari Lunæ et Soli sacrificent, Græci autem non. Berg. ἤφασκε male Ven. ii. Dind. μὲν pro γὰρ 6. Dobr.

601. οὐ λόγοις ,ἀλλ' ἐμφανῶς. Satirice dictum videtur in demagogos. Ern. ἅπαντας deest L. Ja. improbante Ern.— ἀφελοῦσ' male Ven. ii. Dind. ἅπαντας om. 2. Pors. ἅπαντας om. 5. Dobr.

602. δραχμήν. L. Ja. δραχμῆς. Ern. Rav. πρῶτα μὲν οὖν τοῦ μηνός. Herm. δραχμῆς nescio an primo 5. certe ῆ non ή. Dobr.

603. ὥστε ita, ut h. l. frequenter in conclusione poni, notat Porson. præf. ad Eur. i. p. 53. Dind. καὶ om. 3. Dobr.

604. πρίω [ut in omnibus recentt. edd. præter Inv.]. Sic edd. Junt. Basil. Porti et recentt. pro πρίασο. Acharnensium proprium esse adnotat Schol. Acharn. 35. πρίῳ cod. Elb. Ald. Farr. Crat. Cfr. He-

rodian, ad calcem Mœr. p. 453. Harl. Exquisitior et verior est Imperativus. Dind. πρίω. L. πρίου. C. Ib. πρίη. Ja. Ib. σεληναῖον. Ern. Rav. et aliis edd. πρίη. Schol. ad Acharn. 34. πρίω pro πρίασο Acharnensium proprium dicit. Σεληναίη an Athenienses pro σελήνη in communi sermone non dixerint, vehementer dubito. Quare recepi duorum librorum lectionem σεληναῖον. Id alibi dicitur τὸ σελήνιον. Athenæus vii. 1. p. 276. d. εὐσηπτότερα γοῦν τὰ νύκτωρ θυόμενα τῶν ἱερείων, καὶ τῶν ξύλων τὰ πρὸς τὸ σελήνιον κοπτόμενα, καὶ τῶν καρπῶν δὲ οἱ πλεῖστοι πρὸς τὸ σελήνιον πεπαίνονται. Herm. πρίω Ald. (non, ut Harl. dicit, πρίη) Junt. i. ii. iii. Brub. Lugd. Amst. Port. πρίη Elb. Crat. Ven. i. ii. Wech. Raph. πρίη C. Ib. πρίου L. Eustath. Il. A. p. 84, 7=63, 13. [qui σεληναίης citat. Vide Porsonum ad Xenophontem, p. lvii. ad Orest. 26. et, quem in schedis citat, Stephanum de Dial. Att. p. 236. Dobr.]

ω
σεληναίας 2. πρίη B. πρίε (sic) 2. πρίη Dorv. Pors. πρίω 1. 3. πρίη 2. et primo 4. sed hic ω ex alius em. πρίε 5. πρίης primo 6. nunc emendatum, sed quomodo non extrico. ἐπεὶ 1. sed ex em. σεληναῖον 3. clare et ab initio. σεληναίας 5. Dobr. πρίου—σεληναίης Cod. Ar. Id.

605. Lege et distingue: ἄλλα τ' εὖ δ. φησίν, ὑμᾶς δ' οὐκ ἄγ. i. e. *Luna quidem præter illa supra memorata, pluribus vos beneficiis ait se afficere; vos vero ingratos omnes dierum rationes conturbare.* Bent. Sic legendum et distinguendum, quod monuit Bentleius. Perperam vulgo: ἄλλα τ' εὖ δρᾷν φησὶν ὑμᾶς, κοὐκ ἄγειν — Brunck. δρᾶν φησιν ὑ. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Lugd. Amst. Port. et post ὑμᾶς interpungitur. Dind. κοὐκ omnes; sed in 5. sch. al. m. ὑμᾶς δὲ οὐκ. Dobr. κοὐκ Cod. Ar. Id.

606. ἄνω κάτω. Æschylus: δονοῦσα καὶ τρέπουσα τύρβ' ἄνω καὶ κάτω, *agitans et evertens turbide sursum deorsum*, ap. Athen. ix. p. 375. Comicus Eqq. 861. ἐὰν δ' ἄνω τε καὶ κάτω τὸν βόρβορον κυκῶσιν. Vide Av. 3. Berg. κυδοιδοπᾷν. Etiam apud Suidam est hæc vox, qui suam notam e Schol. transscripsit; sed quod habet Schol. γίνεται δὲ ἐξ ἑκατέρου (vocem hanc posse deduci vel a κυκᾷν, atque ita videri leg. κυκοιδοπᾷν, vel a κυδοιμός, unde fiat κυδοιδοπᾷν) hoc ap. Suid. legitur: τινὲς δὲ ἐξ ἑκατέρου τὸ πράττειν· quod quid sit, non intelligo. Interpres etiam dissimulavit, nec in versione expressit. Sed et versio hujus versus mihi non satis probatur; nam ita vertit: *nihil recte facere dicit*, cet. At hæc non est sententia poëtæ, qui finem præcedentis versus jungit cum principio hujus, κοὐκ ἄγειν (ὑμᾶς) τὰς ἡμέρας οὐδὲν ὀρθῶς, i. e. *non recte servare menses lunæ*, ut Schol., ut suo die sacris ac festis deos colatis scilicet. Ap. Suid. autem forte ita leg. τινὲς ἐξ ἑκατέρου (τοῦ στοιχείου) τὶ ταράττειν, *sunt qui dicant hoc verbum utraque litera* (vel, *utracumque litera scribas*), *notare* ταράττειν. De perturbatione anni ap. Athenn. habet quædam Scaliger de Em. Temp. l. 2. p. 72. et 82. ubi et h. l. laudat. Duck. κυδοιδοπᾷν. Schol. Ms. ταράσσειν, ἀνατρέπειν. καὶ γὰρ ἐν τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ τεταγμένον ἦν τὸν Δία τιμᾷν, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ τὸν Ποσειδῶνα, καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς καθεξῆς. οὗτοι δὲ, ὅτε ἔδει τῷ Διῒ θύειν, τῷ Ποσειδῶνι ἔθυον· ὅτε δὲ τῷ Ποσειδῶνι, ἑτέρῳ θεῷ ἔθυον. καὶ διὰ τοῦτο λέγει τὸ κυδοιδοπᾷν. Brunck. κυδοιδοπᾷν. v. Guietus ad Hesych. in h. v. Ern. Ωὐδὲν vitiose Ald. — κυδοιδοπᾶν (sine iota subscr.) Ald. Junt. i. ii. iii. etc. Dind.

607. Ὅς τ' ἀπ. Ald. — φησιν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Dind. αὐτὴ 3. 6. αὕτη 5. Dobr.

608. κᾆπίωσιν. Sic R. Ern. At sic omnes. Igitur aliud quid R. habeat necesse est. Herm. Aut num Ern. alicubi putavit se aliud quid legisse? Dind. κᾆπίωσιν etiam R. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Raph. κἀπίωσιν Brub. Dind.

609. τῆς ἑορτῆς μ. τ. κ. λ. τ. ἡμ. Singularis omnino hic locus, ubi cum Luna expostulare dicuntur Dii de confusis neque ad statos dies solemnibus eorum ap. Athenn. festis. Ubi primo illud notandum est, quod, ut ea de re Geminus Isag. c. 6., legibus et oraculis præscriptum antiquitus fuerit ap. Græcos τὸ θύειν κατὰ τὰ πάτρια, μῆνας, ἡμέρας, ἐνιαυτούς· idque a Græcis, quod additur, constanter fieri, dum annos agunt congruentes cum Sole, menses vero ac dies cum Luna. *Secundum Solem* autem id fieri, quum secundum easdem anni tempestates, vernas nempe aut æstivas etc. sacrificia illa vel festa patria celebrant. Quod explicat paullo post idem Geminus: ὅταν οὖν καὶ οἱ ἐνιαυτοὶ ἀκριβῶς ἄγωνται καθ' ἥλιον, καὶ οἱ μῆνες καὶ αἱ ἡμέραι κατὰ σελήνην, τότε νομίζουσιν οἱ Ἕλληνες κατὰ τὰ πάτρια θύειν (tunc putant Græci, se secundum patrias leges sacrificare)· τοῦτο δ' ἔστι κατὰ τοὺς αὐτοὺς καιροὺς τοῦ ἐνιαυτοῦ τὰς αὐτὰς θυσίας τοῖς θεοῖς συντελεῖσθαι. Unde etiam apud Athenn. solemnia eorum festa statis diebus, mensibus, annique tempestatibus peragi semper consueverant, ut *Eleusinia* xv. aut juxta alios, xvi. *Boëdromionis*; *Pan*·

athenæa, XVIII. *Hecatombæonis; Thesmophoria*, XIV. *Pyanepsionis; Dionysia Anthesteria*, XII. *Anthesterionis*, eaque, ut jam ante vidimus, deficiente hyeme ac veris initio. Inde etiam opportune Demosthenes Philipp. i. p. 36. *καί τοι τί δήποτε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, νομίζετε τὴν Παναθηναίων, ἢ τὴν Διονυσίων ἑορτὴν ἀεὶ τοῦ καθήκοντος χρόνου γίνεσθαι, ἄν τε δεινοὶ λάχωσιν, ἄν τε ἰδιῶται οἱ τούτων ἐπιμελησόμενοι.* Qua ratione *stativa*, ut de iis Macrobius Sat. v. 4. seu quæ certis et constitutis diebus, seu *κατὰ λόγον ἡμερῶν*, ut hic a Comico dicitur, ac mensibus celebrarentur, fuerunt illa Athenn. festa, non vero *conceptiva*, quæ quotannis a magistratibus in dies certos vel incertos, ut ibidem Macrob., conciperentur, atque ita ab eorum arbitrio penderent. Unde liquet continuo, eadem actæ hujus fabulæ ætate, turbato forte, quocumque casu id factum fuerit, festorum apud Athenn. celebrandorum tempore vel die, querendi causam inde diis natam hic dici, quod inde spe laute illa die pro more epulandi frustrarentur. Quæ vero ejus rei ratio fuerit, unde præter patrias leges et prisca, ut vidimus, deorum jussa, confusa tum sint illa festorum apud Athenn. tempora, haud facile licet hodie statuere. Scaliger quum in Emend. Temp. ii. 72. et 82. tum Can. Isag. iii. p. 240. ac Sam. Petitus Ecl. Chron. iv. 12. id anomaliæ Cleostrati Octaëteridis, Athenis adhuc receptæ, anno autem sequenti, post inductam novam Metonis periodum demum desitæ, tribuunt: Anna vero Fabri eidem huic Metonis periodo, quæ confusionem illam sustulerat, necdum in publicos Athenn. usus inductæ. Sed quibus, ut obiter hoc dicam, obstat, quod, quum prior illa Cleostrati et ab Harpalo emendata Octaëteris, uti sequens etiam Metonis Enneadecaëteris, ex annis lunaribus et mensibus inæqualibus constarent, inde haud fixa fuerit et constans dierum statio: tum quod eædem periodi ad astronomicos tantum usus (agnoscente id alibi Scaligero, de ipsa Metonis periodo) non vero ad civilem ac popularem anni Attici rationem fuerint adaptatæ, qui omnino, uti ea de re mox, ex statis CCCLX. diebus ac tricenariis mensibus constabat, fixisque præterea et immotis solstitiis et æquinoctiis, quod ad stata illorum tempora prorsus requisitum fuisse observat insuper Geminus c. 6. Unde vero orta sit illa, de qua querentes hic inducit deos Comicus, festorum Athenis statis diebus celebrandorum confusio, haud liquidum. An forte quod ad celebrem illam periodum Metonicam paucis annis ante repertam statos illos festorum dies revocare tentaverint, qui iis præerant, magistratus: unde ob causam paullo ante indicatam haud poterat non oriri ea confusio s. varietas dierum, quibus eadem festa peragerentur: aut quod cæteroquin quapiam magistratuum incuria vel superstitione, cui valde erant, ut aliunde notum, obnoxii Athenienses, id contigerit? Adde, quod sequentia Comici verba videntur omnino arguere, quod dies apud se feriis deorum et solemnibus sacrificiis destinatos, etsi nefastos, inde litibus audiendis ac forensibus judiciis mallent, ut *φιλόδικον* hominum genus iidem, impendere. Quod alioquin apud Ægyptios non casu, sed destinato consilio obtinuisse, docet dictus jam ante et eod. cap. vi. Geminus; ut festa apud eos, ante annum nempe Julianum post Actiacam victoriam ab iis receptum, per omnes anni tempestates ambularent. Ap. Romanos vero idem ferme et crebro locum habuisse intercalandi incuria et studio pontificum diximus, ut ea de re haud uno loco in Epp. ad Att. v. 9. 13. 21. et alibi, et de Legg. ii. 12. queritur Tullius: atque adeo, 'ut neque messium feriæ æstati neque vindemiarum autumno competerent,' juxta Suet. Cæs. c. xl., ante constitutum nempe novum a Cæsare Kalendarium. Atque hæc ad aliquam perplexi et singularis hujus ap. Arist. loci, quam obscuraverant Viri summi, lucem, paullo etiam præter institutum, uberius hic adnotanda videbantur. SPANH. *κατὰ λόγον*. Gl. R. *κατὰ τάξιν*. Est autem h. l. tribrachys, ut supra 580. infra 316. ERN. *λόγων* vitiose Crat. Ven. I. II. Wech. Raph. DIND.

610. Manifesta hic ratio redditur neglecti ab Athenn. deorum cultus, ac turbatorum apud eos festorum; dum iis, qui stati erant ad ea celebranda, diebus, quæstionibus reorum ac litibus in foro judicandis vacare potius mallent. Singulare enim illud et præcipuum Athenn. in concionibus et fori litibus studium exagitat, neque hoc solum loco Aristophanes. Sic Eqq. 1315. *καὶ τὰ δικαστήρια συγκλείειν, οἷς ἡ πόλις ἥδε γέγηθεν* et opportune ad superiora Comici verba Pac. 506. *οὐδὲν ἄλλο δρᾶτε πλὴν δικάζετε.* Inde in hac ipsa fabula dixerat Athenienses nihil a gallis differre, nisi quod hi *ψηφίσματα οὐ γράφουσι, decreta non scribunt*, v. 1410. Festorum enim dies, quod vulgo notum, erant *ἄδικοι* s. *nefasti*, quam in rem Athen. iii. p. 98. *τῆς δὲ Παναθηναίων ἑορτῆς ἐπιτελουμένης δι' ἣν καὶ δικαστήρια οὐ συνάγεται.* Quomodo messium vindemiarumque ferias, de quibus modo in superiori nota, quod attinet, id apud Romanos a D. Marco similiter provisum docet Ulpian.

L. i. D. de Fer.: 'ne quis messis vindemiarumque tempore adversarium cogat ad judicium venire, oratione divi Marci exprimitur.' Adde quod eo demum fine scriptas editasque ab Arist. *Vespas* legimus in illius fabulæ didascalia, ut Athenienses tamquam nimium φιλοδίκους, s. *judiciorum amantes*, perstringeret. Spanh. στρεβλοῦντε. v. Not. ad Plut. 875. et ad Ran. 633. Berg.

611. ἀπαστίαν. ἄπαστος, *jejunus*, Callimacho, Apollonio Rhodio; Maroni similiter *impastus*, de quibus egimus ad Battiadem Obss. p. 663. Spanh. Gl. νηστείαν, ἀσιτίαν. Brunck. πενθῶμεν. C. τεθῶμεν. In fin. ἢ τὸν Σαρπηδόνα Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. etc. ἢ Σαρπεδόνα in Varr. Lectt. Scal. Dind. τῶν θεῶν ἀγόντων 2. Pors. τῶν θ. ἀγ. 5. Dobr.

612. Μέμνον' ἢ Σαρπηδόνα. Jovis filios, qui ad Trojam ceciderunt. Berg. Prius ἢ om. 2. ἢ τὸν Σ. Sic A. 2. B. Dorv. Pors. τὸν σ. omnes. ἢ prius om. 5. Dobr. ἢ τὸν μ. ἢ τὸν Cod. Ar. Id.

613. σπένδεσθ' 1. γελᾶν τ' 4. Dobr.

614. τῆτες non solum *hoc anno* ap. Atticos, ut h. l. et Acharn. 15. ubi in Schol. σατὲς pro τῆτες a Doribus dici, et Vesp. 397. sed etiam ἡ τῆτες ἡμέρα, *præsens dies*, ap. Athenæum dicta iii. p. 98. Spanh. In VV. LL. Scal. affertur ὑφ' ὑμῶν—. Dind. Suid. τῆτες, ubi ὑπ. ἔλαχεν Ms. Pors. ἡμῶν plerique. Dobr. κἄπειθ' Cod. Ar. Id. Est anapæstus. vid. 508. 1111. sed potest etiam contracte pronunciari ἱρομν. Ern. De contractione non cogitandum. Herm. ἱερομνημονεῖν. Maximam partem hujus notæ [Schol.] transscripsit Suidas in suum Lexicon V. Πυλαγόραι, quod non notavit Kust. Est autem in Suida aliquid scriptum, quod plane falsum est: κατὰ πόλιν δὲ ἔπεμπον 'Αθηναῖοι τοὺς θύσοντας καὶ συνεδρεύσοντας. Int. *Athenienses ex singulis urbibus quosdam eo mittebant*. Hoc dico falsum esse. Non enim Athenienses id faciebant, sed Græci omnes vel potius singulæ urbes, quæ participes erant consilii illius. v. Harpocr. V. 'Ιερομνήμονες et Πυλαγόραι, Etym. M. V. Πυλαγόραι et ipse Suid. V. 'Ιερομνήμονες. Itaque non dubium est, quin vox 'Αθηναῖοι, sive ea a Suida ipso sit profecta, sive ab imperito quodam intrusa, delenda sit. Duck. Harpocratio p. 195. Blanc. 'Ιερομνήμονες, οἱ πεμπόμενοι εἰς τὸ τῶν 'Αμφικτυόνων συνέδριον ἐξ ἑκάστης πόλεως τῶν τοῦ συνεδρίου μετεχουσῶν. Isti proprie Πυλαγόραι nuncupabantur. Qui vero comes iis adjungebatur, is ἱερομνήμων audiebat. Suidas: ἱερομνήμονες· οἱ εἰς Πυλαίαν ἐκπεμπόμενοι γραμματεῖς. V. Fragm. Thesm. II. XIII. Brunck. Ad concilium Amphictyonum, quod verno tempore ad templum Delphicum et initio autumni ad Cereris templum Thermopylis, ad sacra præcipue Delphici templi atque oraculi curanda, et commune jus Græcorum tutandum congregabatur, a civitatibus Græciæ mittebantur oratores πυλαγόραι (dicti a Pylis, portis, s. Thermopylis, uti a Pylis concilium istud Πυλαία dictum est), quorum nomine ac numero antiquioribus temporibus *hieromnemones* comprehensi fuisse videntur; subsequutis vero temporibus ab unica civitate ampliore s. populo plures quidem Pylagoræ [fere tres], unus vero Hieromnemon, qui in illo consessu super Pylagoras eminuisse et ipsorum præses fuisse videtur, ad commune concilium delegabantur. v. plura apud van Dale diss. VI. de concilio Amphict. inter ejus diss. IX. antiquitatibus et marmor. illustr. inserv. p. 430. ss. Adde Timæum V. ἱερομν. ibique Ruhnken. p. 108. Ad illud concilium legatus eo anno profectus erat Hyperbolus, et quidem ad templum Delphicum coronatus: inciderat vero in tempestatem et ventus abstulerat ipsi coronam. Ejus irridendi hanc occasionem arripit Comicus: lepide facit Nubes coronam rapientes, quod in concilio communi turbis dierum et mensium tollendis non prospexisset, nec cavisset, nec remedia curasset: nam si dies mensesque secundum pristinum modum fuissent ordinati, prævidere potuisset tempestatem, sibique cavere: ideo raptam esse adfirmant coronam, ut disceret secundum lunæ cursum dies vitæ esse agendos. Harl.

615. στέφανον. Et in Eqq. 1220. Cleoni adimitur corona, quia non recte administraverat remp. Berg. Locum hunc ingeniose exposuit Anna Fabri in not. Gall. ad comœdiam hanc Arist. quam lector consulet. Kust. Abest hic versus a R. In eo dimensio laborat. Ern. Non laborat. Herm. οἴσεται 1. sed gl. γνώσεται. Solennis confusio, ut Eurip. Phœn. 260. Aristoph. Eccles. 17. In Sophocl. Philoct. 1085. manifesto legendum συνείσει. [συνείσει Elmslei. ad Heracl. 919. Med. 1321.] Dobr.

616. κατὰ σελήνην ὡς ἄγειν χρὴ — Idque e Solonis præscripto juxta Diog. Laërt. in Solon. p. 37. [Menag. s. i. 59.] ἠξίωσέ τε 'Αθηναίους τὰς ἡμέρας κατὰ Σελήνην ἄγειν. Neque tamen inde cum Petavio Var. diss. iv. 1. aut juxta viri docti ad eadem Laërt. verba notationem, licet statuere, menses *plenos* et *cavos*, seu qui ex alternis XXIX. et XXX. diebus constarent, a Solone inductos, et inde annum CCCLV. dierum constitutum, summotis nempe ab

usu populari mensibus tricenariis et annis æquabilibus CCCLX. dierum. Quod vel ex Herodoto i. 32. ut viderat jam ante Scaliger de Em. Temp. l. ii. refellitur, ex quo, seu juxta Solonis, quod Herodotus memorat, de vita hominis effatum, annus æquabilis CCCLX. dierum, juxta eumdem Solonem, omnino colligitur. Post Solonem vero eumdem adhuc Athenis annum civilem et popularem ac tricenarios itidem menses fuisse, quidquid obtendat Petavius, et quæ alibi expendimus, varia, quæque sunt etiam ab aliis ex parte adnotata, vett. auctorum testimonia comprobant. Unde etiam constat, id a Solone demum innovatum, ut quandoquidem lunaris mensis, seu conjunctio lunæ cum sole non esset plane XXX. dierum; hinc ille loco τριακάδος, eam diem ἕνην καὶ νέαν vocarit, ut de ea re infra ad 1132. dicendi erit locus. Adde quod apud Geminum, qui Luculli temporibus vixisse fertur, et a quo idem quoque præscriptum Græcis, in celebrandis deorum sacris, ut paullo ante vidimus, dicitur Isag. c. 6. quod in adductis Comici verbis legimus: nempe κατὰ σελήνην ἄγειν τὰς ἡμέρας, additque τριακοστὴν τοῦ μηνὸς ἡμέραν ἐσχάτην οὖσαν, eamque inde τριακάδα dictam; non vero menses lunares partim e cavis XXIX. partim e plenis XXX. dierum mensibus constitisse. Adde Comicum infra Ach. 859. ubi nominatim de quibuscumque Athenn. mensibus: πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας τοῦ μηνὸς ἑκάστου, ubi Schol. ὁ γὰρ μὴν τριάκονθ' ἡμέραις πληροῦται· non proinde partim cavos XXIX. partim plenos XXX. dierum eosdem populares, post Solonem, Athenn. menses exstitisse. SPANH. Ib. καὶ τὴν Σελήνην. Quomodo Kalendarium turbatum apud Athenienses, varie disputant Scaliger et alii, sed nihil extricant. ERN.

617. Senex multis quæstionibus inutilibus et perperam partim ab illo intellectis aliaque ratione vexatus a Socrate, ludicra absurdaque creditorum decipiendorum consilia artesque sibi videtur excogitasse. At propter stultitiam suadente choro dimittitur. Lepida est hæc scena. HARL. Est vulgo actus ii. scena 1.—Socrates cum impetu e domo progredi et loqui cogitandus est. WIL. μὰ τὴν 'Αναπν. Pro solitis nempe Athenn., et quidem ex antiqua apud eos lege, qua de re ad v. 1026. agetur, per tria numina juramentis. Idem vero Socrates nominatim per tres deos, et quidem, qua de re obiter paullo ante, velut Athenn. προγόνους et δεσπότας, progenitores et dominos, ut ipse eos vocat, jurare dicitur ap. Plat. Euthyd. p. 302. [c. 73. Heind. c. 31. Routh.]. Hic vero, quod tangunt Scholia, ut ἄθεος, et qui proinde illos pro diis non haberet, jurare per *Respirationem*, *Chaos*, et *Aërem* inducitur, aut vero per alia tria itidem, sed alterius generis, numina, *canem* nempe, *anserem* et *platanum*, ut de eo Philostr. Vit. Apoll. vi. 10. p. 281. Adde supra v. 423. ubi solos hosce tres deos agnoscendos tradit, *chaos*, *nubes* et *linguam*. De *chao* vero, quod hic denuo commemoratur, et *aëre*, jam ante vidimus. 'Αναπνοῆς autem s. *respirationis* cur hic meminerit, nihil a Schol. dicitur: inde autem factum statui potest, quod de illa ejusque causis et formatione disserere solitus fuerit Socrates, ut ex ejus discipulis, a quibus id factum legimus, Platone in Timæo p. 78. s. ubi de 'Αναπνοῇ agitur, et Aristotele peculiari ac noto περὶ 'Αναπνοῆς libello licet colligere. SPANH. Pythagoras ap. Laërt. viii. 6. οὐ μὰ τὸν ἀέρα, τὸν ἀναπνέω. Prodit autem hic Socrates examinaturus senem discipulum, quem postea, tamquam nimis incapacem disciplinæ, negat se amplius docturum, et dimittit. BERG. Glossa: ἀναπνοὴν λέγει, τὴν τοῦ ἀέρος ἀνάπνευσιν, ἣν ἀναπνέουσιν ἄνθρωποι· Χάος δὲ, τὸν τόπον ἐν ᾧ ὁ ἀήρ. BRUNCK. Lege μὰ τὸν αἰθέρα ex Schol. in Ran. 919. PORS.

618. Rav. ἄνδρα γ' ἄγροικον. HERM.

620. σκαλαθυρμάτια. A σκαλαθῦραι, *carbones fodicare*, quod quum fit, illi comminuuntur; quare σκαλαθυρμάτια, *minutiæ* quædam sunt. BERG. Glossæ: ἄπορον, ἀφυῆ. σκαιὸν, ἀπαίδευτον, φαυλόνουν. σκαλαθυρμάτια, μικρὰ καὶ εὐτελῆ παίγνια. Thema est σκάλλω, unde σκαλαθύρω, *fodico*, quod in obscenis est: vide Conc. 611. Qui prunas fodiunt, scintillas pulveremque excitant: unde σκαλαθυρμάτια, pro re quavis tenuissima. BRUNCK. σκαλαθηρμάτι' perperam Crat. Ven. I. II. Wech. ἅττα Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Lugd. Amst. Port. DIND. ἅττα l. ἅτα 5. ἅττα 3. -μάτιάττα 2. 6. DOBR.

622. πρὸς τὸ φῶς. Satirice dictum in scholam Socratis, ut in antrum ferarum. ERN. In Thesm. 74. θύραζε πρὸς τὸν ἥλιον. Timocles Comicus ap. Athen. vi. p. 245. ἵνα πρὸς τὸ φῶς ἴωμεν καταφανεῖς. Alias εἰς, ut Eurip. Phœn. 1535. τί μ' — ἐξάγαγες εἰς φῶς; BERG. πρὸς τὸ φῶς. Nimirum quia tenebricosum erat φροντιστήριον; unde illud supra Strepsiades cum antro Trophonii comparabat. SCHUTZ. Post θύραζε dist. 1. et forsan alii. DOBR.

623. Citat locum hunc Etym. M. V. 'Ασκάντης. KUST. Add. Zonar. Lex. i. p. 311. ubi explicatur ἡ εὐτελὴς κλίνη, ἡ κάννην μὴ ἔχουσα. DIND. τὸν ἀσκάντην. Gl. τὸν σκίμπονα, τὸν σκίμποδα. BRUNCK. Post Στρεψιάδης deest interr. nota in Ald.

Junt. I. II. III., comma est in Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. interr. nota in Raph. etc. Dind. Suid. Ἄσκαντος Pors. ἀσκάτην 1. 3. et primo 4. Dobr.

624. Hæc nondum egressus, ita tamen ut foribus apertis conspici possit, clamasse Streps. censendus est; tum paullo post cum lectulo exit. κόρεις dicuntur *cimices*. v. Camus ad Arist. H. A. ii. p. 708. Egressum jubet Socrates celeriter (ἀνύσας τι) deponere lectulum. Dind. οἱ κόρεις. Gl. ὑφ' ὧν πιέζομαι ἐπὶ τούτου καθήμενος. Brunck. Burg. αἱ κόρεις. Herm. ἐῶσιν ἐ. A. B. Pors.

625. τι om. A. B. Pors. τι om. 3. Dobr.

626. πρῶτον βούλει 2. Pors. Ja. πρῶτον βούλει. Dind. πρῶτον βούλει 5. Dobr.

627. εἶπ' ἐμοὶ Brunck. sine codd. edidit, ut 200. Revocavit Herm. εἰπέ μοι, quod etiam in Rav. est. οὐδὲν non potest cum Rav. cod. tribui Strepsiadi. Nam ad ὧν refertur. Alioquin satis comice a Str. dictum esset et παρὰ προσδοκίαν, se nihil discere velle. Dind. ὡς οὐκ Dorv. Pors. Εἰπέ μοι Ald. etc. Dind.

628. ἢ περὶ ἐπῶν ἢ ῥυθμῶν. In Ms. Vat. U. locus hic per transpositionem vocum sic legitur: ἢ περὶ ῥυθμ. ἢ ἐπῶν. Sed nihil interest, utram lectionem sequaris. Kust. Sic, ut impressi, tres codd. In membr. minus concinne, ἢ π. ῥ. ἢ ἐπῶν. Brunck. Quod discrimen μέτρων et ῥυθμῶν (de versibus s. περὶ ἐπῶν nihil adtinet, quod per se obvium, adnotare) bene etiam et merito hic tangit Scholiastes. Qua de re consuli potest Anonymus in Hermogenem p. 387., ubi dicitur, Hermogenem statuere, idem esse μέτρον, quod ῥυθμός, quum tamen sint diversa; *metrum* enim sine syllabis esse non posse, *rhythmum* vero et in syllabis et sine syllabis dari; additque, quod Longinus μέτρου πνεῦμα τὸν ῥυθμόν φησιν. Quod vero *rhythmum* etiam sine syllabis esse tradit ibi Anonymus, vel inde manifestum, quod ab initio aurei Aristotelis libelli de poëtica c. i. 4. artes illæ, de quibus agitur, epica, tragica, aut comica poësis vel dithyrambica, omnes imitari dicuntur *rhythmo, oratione*, et *harmonia*, ἐν ῥυθμῷ καὶ λόγῳ καὶ ἁρμονίᾳ. Adde, quod de *gestu*, s. *decenti motione pedum et manuum* dicatur ῥυθμός, et inde de priore, juxta Pind. Schol. ad Pyth. i. 4. βάσις ὁ ῥυθμός, παρὰ τὸ βαίνειν εἰς τὸν ῥυθμὸν τοῖς κρούουσι τὴν γῆν ποσί· ac prout in Harmonide Lucianus i. p. 585. καὶ βαίνειν ἐν ῥυθμῷ καὶ σύμφωνα εἶναι τὰ μέλη πρὸς τὸν χορόν. Sic Thesmoph. 126. quæ inde illustrantur: — κρούματά τ' Ἀσιάδος Ποδὶ παράρυθμ', εὔρυθμα (pulsus Asiaticæ citharæ, a pede modo dissonos modo ei consonos). Quæ proinde *metro* non convenire, ac diversum esse ab eo *rhythmum* tradunt vett. Critici ad Æsch. S. C. Th. 129. βαίνονται δὲ οἱ ῥυθμοί· διαιρεῖται δὲ τὰ μέτρα καὶ οὐ βαίνεται. Quomodo, ut alia mittam, κιθαρίζοντες, s. *citharam*, ad rhythmum nempe, pulsantes βαίνειν s. *incedere* dicuntur in Plat. Conv. p. 187. et similiter ἐμβαίνειν in i. Alcib. p. 108. et ap. Dion. Chrysost. Or. xiii. de Athenn. liberis τῷ ποδὶ βῶσι πρὸς λύραν. Unde de solemni Romæ sacro, Junoni reginæ a virginibus peracto dicitur ap. Liv., qui et inde illustratur, xxvii. 37. 'virgines sono vocis pulsu pedum modulantes incesserunt.' In quibus nempe locis *rhythmus* pro concinna solum motione vel quiete *pedis*, non vero *manuum* quoque, ut alibi etiam, qua de re paullo post, sumitur. Mirari autem, ut hoc addam, subit, quod ea de re, s. obvia illa vi voc. ῥυθμοῦ de *motione pedis* aut *manuum* in veterum Musica et a *metro*, a quo hic etiam a Comico distinguitur, valde diversa, nihil monuerit vir insigni cæteroquin ingenio et eruditione Is. Vossius in lib. de *poematum cantu et viribus rhythmi*, sed de eo agat, quasi *rhythmus* in diversis *metri* ac vocis modis et numeris fuerit situs, quum tamen ille et *incessum* et *gestum* ad numeros compositum proprie designaret. Spanh. L. Ja. πότερον. mox R. ῥυθμῶν ἢ ἐπῶν, quod non displicet. Ern. Vulgo sic legitur: πότερα περὶ μέτρων, ἢ περὶ ἐπῶν, ἢ ῥυθμῶν; πότερον etiam in Rav. est. Ἢ περὶ ῥυθμῶν ἢ ἐπῶν pessimo hiatu etiam membr. Brunckii et Ms. Vat. Nec tamen hæc lectio nihili est. Monstrat enim veram lectionem, quam reposuimus, πότερα περὶ μέτρων, ἢ ῥυθμῶν, ἢ περὶ ἐπῶν, in qua longe concinnior oratio est, quam in eo quod vulgo legitur, περὶ μέτρων, ἢ περὶ ἐπῶν, ἢ ῥυθμῶν. Egregie confirmat emendationem nostram adnotatio scholiastæ: καλῶς διέστησεν. οὐ γάρ, εἴ τι μέτρον ἐστίν, ἤδη καὶ ἔπος· εἴ τι δὲ ἔπος, ἤδη πάντως καὶ ῥυθμὸς καὶ μέτρον. Herm. πότερον 2. ῥυθμῶν ἢ ἐπῶν A. B. Pors. ἢ ἐπῶν ἠρῖθμῶν (sic) 1. primo; sed ρυ fecit alius, et explicat schol. manus primæ. In sequentibus ῥυθμ. servat codex. πότερον sch. 3. sed -ρα text. -ρον 5. vox om. 6. Dobr. In Longini Fr. iii. 2. μέτρου πατὴρ ῥυθμὸς καὶ θεὸς dicitur, ibidem § 5. plura de discrimine utriusque dicuntur et hic ipse locus laudatur. Et Toupius ex priori loco emendat Schol. Hermogenis (vid. p. 509. ed. Weisk.). De re ipsa cfr. præter Is. Vossium de poematum cantu et viribus rhythmi, de Rhythmo Græcorum liber singularis (in

Anglia editus) 1775. 8. (Cleaveri) de Rhythmo Græcorum liber singularis nunc demum in lucem editus, Ox. 1789. 12. et Hermann. de Metris p. 7. ss. DIND.

629. Scholion margini codicis mei adscriptum: ἀκούσας περὶ μέτρων ὁ Στρεψιάδης, τὸ δημοτικὸν μέτρον, ᾧ μετροῦσι τὰ σπέρματα, σκαιῶς ὑπείληφεν, διὸ Περὶ μέτρων, φησὶν, ἔγωγε. καὶ ἐκ τούτου διαβάλλει τὸν Σωκράτην, ὅτι τὰ μὴ οἰκεῖα τῇ τέχνῃ ἐπαγγέλλεται διδάσκειν. οὔτε γὰρ ποιητὴς ἦν, οὔτε μουσοποιός. BRUNCK. ἔγωγ' post μέτρων non habet R., sed post γὰρ ponit ἔγωγε. ERN. Strepsiades, qui μέτρα intelligit aridorum mensuras, hinc dicit se a farinæ venditore duobus chœnicibus nuper esse defraudatum. DIND.

630. παρεκόπην. Gl. R. παρεκλάπην. ERN.

631. Cod. κάλλιστον μέτρων, male. BRUNCK. ὅτι Ald. Junt. I. Divisim Junt. II. III. Crat. etc. DIND. ἐρῶ 4. Ita 6. (nisi forte accentum om.) et gl. καὶ λέγω. μέτρον (ων) 1. (ων compendio scr. ab eadem manu.) μέτρον servant 2. 3. 4. certe. DOBR.

632. πότερα. Vulgo πότερον. Illud reponi debuit tum ob euphoniam, tum quia magis Atticum est, quod jam observatum fuit ad Conc. 754. Sic supra vulgati etiam libri habent πότερα π. μετρῶν — ubi ob terminationis ον frequentiam ingratum esset πότερον. BRUNCK. πότερα et πότερον sæpe commutarunt librarii, in hoc propensiores, cujus rei exemplum vide ad Avv. 1244. Sic πρότερον pro πρότερα scriptum in cod. v. 650. ID. Πότερα cum Brunckio dedimus, quod hoc et magis Atticum et hic ad sonum elegantius est. HERM. πότερον Ald. etc. DIND. τρίμετρον (μ) ἢ τὸ τετράμετρον (μ), et mox in textu Dorv. ἡγεῖ. sic B. PORS. πότερα 1. solus, opinor. DOBR.

633. ἡμιεκτέον. Rusticus, qui de mensuris et chœnicibus putabat Socratem loqui, convenienter suæ opinioni respondet, se malle tetrametrum quam trimetrum, i. e. quatuor chœnices potius, quam tres; nam quatuor plus est. Utitur autem voce ἡμιεκτέον, quæ idem valet, ut ipse mox dicet, quod τετράμετρον, respectu medimni et chœnicum; quum enim medimnus habeat 48. sive sexies octo chœnices, sequitur, ut sexta pars medimni s. τὸ ἕκτον sint octo chœnices; itaque τὸ ἥμισυ τοῦ ἕκτου, s. τὸ ἡμιεκτέον, erunt quatuor chœnices, ut dimidium octonarii est quaternarius. BERG. ἡμιεκτέον ex rustici sententia idem est, quod τετράμετρον. Quum Socrates de trimetro et tetrametro [trimetro iambico, tetrametro anapæstico. WILAND.] loquitur, metrorum genera intelligit: sed alter ista pro mensurarum nominibus accipit. Ad hujus loci intelligentiam sciendum est, Atticorum *medimnum* in 48. *chœnices* dividi solitum fuisse; ἑκτεύς, *sextarius*, sexta pars medimni, s. *modius*, est chœnicum 8. Proinde ἡμιεκτέον 4. chœnicum s. mensurarum. Nam chœnix κατ' ἐξοχὴν *mensura* vocatur, quia tantum frumenti continet, quantum homini satis sit ad diurnum victum. BRUNCK. οὐδὲ Junt. I. — ἡμιεκτέον Junt. II. DIND. Lege ἡμιεκτέου ex Suida v. περίδου. ἡμιεκτέου ut videtur 2. τὸ τ. ε. ἡμίεκτον Suid. v. περίδου. PORS. ἡμιεκτέου 1. 5. 6. τέον 3. sed gl. κρεῖττον τοῦ. ἡμίεκτον (sic) 4. -τέον primo 2. nunc -τέου et gl. τοῦ. DOBR. ἡμιεκτέον Cod. Ar. ID.

634. Οὐδὲν λέγεις. *Nugas blattis*. Sic 771. et Thesm. 643. Av. 987. et alibi. BERG. περίδου. Grammatici vett. omnes, Etym. M. Suid. Photius hinc citant περιδοῦ. ERN. Auctor Etym. M. περιδώμεθα. καὶ Ἀριστοφάνης· περιδοῦ νῦν ἐμοί. καί· Ἐμέθεν περιδώσομαι, ἀντὶ τοῦ, κατ' ἐμαυτὴν συνθηκοποιήσομαι. εἴρηται ἀπὸ τοῦ δῶ, τὸ δεσμεύω. Homerum respicit duobus locis, Il. Ψ. 485. τρίποδος περιδώμεθον, Odyss. Ψ. 78. ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς. Ad priorem locum hæc adnotat Eustathius p. 1312, 20. περιδώμεθον δέ, ἀντὶ τοῦ συνθώμεθα, συμφωνήσωμεν, καί, ὡς οἱ πολλοί φασι, θῶμεν στοίχημα. ἢ σαφέστερον καὶ κοινότερον εἰπεῖν, δώμεθα, ὅ ἐστι δεσμηθῶμεν συνθήκαις, ὧν ὁ διαιτητὴς καὶ κριτής, ἢ μάρτυς, ἴστωρ ἐλέγετο, παρὰ τὸ εἰδέναι. ὁποῖός τις κεῖται καὶ ἐν τῷ· (Il. Σ. 501.) ἄμφω δ' ἱέσθην ἐπὶ ἴστορι πεῖραρ ἑλέσθαι. Sed nugantur isti Grammatici, et cum iis insane bene Berglerus, περίδου derivans a δέω, *ligo*. Est a περιδίδομαι, unde Eqq. 791. ἐθέλω περὶ τῆς κεφαλῆς περιδόσθαι. In codd. περιδοῦ scriptum est, minus bene. περίδου scribendum, ut ἀπόδου Ran. 1235. BRUNCK. Adsentitur Herm. In Ach. 772. περίδου νῦν μοι, ib. 1114. βούλει περιδόσθαι — Eqq. 787. Est autem hoc verbum a δέω, *ligo*, unde verbum in μι, δίδημι, cujus aor. 2. ἔδην, in media voce ἐδέμην, ἔδεσο, et abjecto σ, ἔδεο, in imperat. δοῦ, comp. περίδου, ut Schol. docet. περιδόσθαι est ergo, *obligare*, *obstringere se*, nempe pignore deposito. DIND. Non significat περίδου, *circumspice*, quasi esset a περιιδέσθαι, sed, *da pignus*, ut loquitur Plautus in Pœnulo, qua phrasi expressit ille hoc Comici nostri περίδου, a περιδίδοσθαι, quo verbo usi sunt vett. pro *sponsionem facere*. Bos. Obss. Critt. p. 73. qui Homerica loca, quæ Br. etiam adnotavit, laudat. ID. ἂν Ἀθρωπε

Ald. Junt. I. ὦ 'νθρωπε Junt. II. III. Crat. Ven. I. Wech. Brub. ὦ 'ντρωπε Ven. II. περίδου omnes edd. DIND.

635. ἡμιεκτέον. Integrum dicitur ἐκτεύς, Eccles. 546. BERG.

636. Cf. ad Plut. 705. BERG. ἔρ' ἐς κ. 6ε (sic) et gl. ἄπελθε. DOBR.

637. ταχύ. F. τάχα. REISK.— Vulgo μανθάνειν σὺ περὶ ῥυθμῶν. A mala manu est istud σύ, quod versui sustentando insertum fuit. Hoc fulcro non eget. V. not. ad Plut. 1065. et Markland. ad Eurip. Suppl. 94. BRUNCK. Sustulerunt σὺ (quod in cod. Rav. deest) a metricis prosodiæ male gnaris insertum etiam Sch. et Herm. ῥυθμῶν. Glossæ: ῥυθμός, modulus. BERG. ταχὺ δ' ἄν REISIG. σὺ ante περὶ addunt Ald. et cett. omnes. DIND. μανθάνειν περὶ ῥυθμῶν Markland. ad Eurip. Suppl. 94. vide Vesp. 976. PORS. Alibi Porsonus, Æschines contra Timarchum p. 77. ed. Taylor. 174. Reisk. Ταῦθ' ὁ γέρων, ὁ ἐκ παιδὸς σεσωφρονηκὼς, παρῄνεσε τοῖς ἑαυτοῦ πολίταις. ταχὺ γὰρ Τίμαρχον, ἢ τὸν κίναιδον Δημοσθένην εἴασε πολιτεύεσθαι. Post γὰρ addiderunt ἂν Wolfius, H. Stephanus, cæterique editores, probante Brunckio ad Aristophanis Vesp. 708. T. ii. p. 230. Verum neque hoc sententiæ satis facit; nihil enim habet quod istic agat particula γάρ. Restituendum erat, nulla fere mutatione, ταχύ γ' ἂμ Τίμαρχον ἢ τὸν κίναιδον Δημοσθένην. Aristoph. Nub. 637. Ταχύ γ' ἂν δύναιο μανθάνειν περὶ ῥυθμῶν. Aristides Orat. ii. pro Quatuorviris t. ii. p. 185. 2. ταχύ γ' ἂν διηκόνησεν ὁ τοῖς διακόνοις οὕτω χρώμενος, ἢ παρ' ἃ βέλτιστα ἐνόμιζεν, ἐδημηγόρησεν, ὁ μηδ' ἑρμηνεύειν ἐῶν περὶ ὧν οὐ βέλτιον λέγειν. Musonius Stobæi xix. p. 170, 9. Ταχύ γ' ἂν ἐκεῖνος (Σωκράτης) ἐν ὀλίγοις λοιδορούμενος ἐχαλέπηνεν, ὃς οὐδὲ ἐν θεάτρῳ λοιδορηθεὶς ἠγανάκτει. Sic Trincavellus; ceteri οὐ præponunt. Basilius p. 99. 4. ubi pessime Grotius. [Basilii locus est t. ii. p. 180. B. ed. Garner. ταχύ γ' ἂν στεφάνων ἢ δόξης ἔτυχον, ἢ διέφυγον τὸ μὴ καταγέλαστοι εἶναι κατὰ τὸ σῶμα. Garnerium, interrogationis notam post σῶμα ponentem, in schedis notat Porsonus. Deinde, οὐ γὰρ πολυπράγμων Lex. SG. Bekkeri p. 425. DOBR. Error ortus ex similitudine literarum μ et ρ. Suidas v. ἀπλήγιος. Εὔπολις Πόλεσιν· Οὔτ' ἂν πολυπράγμων ἐστὶν, ἀλλ' ἀπλήγιος. Vides ἂν cum præsente indicativo conjungi; et miror hunc versum non esse a Brunckio Plut. 885. Nub. 395. Av. 1069. comitem additum. Interea sciat, quicunque solœcismos non amat, pro ἂμ in Ms. Corp. Christ. Coll. Oxon. exstare ἄρ, unde nemo non corriget, Οὐ γὰρ πολυπράγμων ἐστὶν, ἀλλ' ἀπλήγιος. Hesychius. Κέραιρε. κεράννυε. Lege Κέραιρε ex Hom. Il. i. 203. PORS. σὺ omnes, quantum sciam, certe 1. 2. 3. 4. DOBR. σὺ Cod. Ar. ID.

639. Glossæ: κομψὸν, πιθανὸν καὶ ἡδύν. ἐπαΐειν, αἰσθάνεσθαι. κατ' ἐνόπλιον — κατὰ δάκτυλον, εἴδη ῥυθμῶν ἀμφότερα. Duo sunt veteris Musicæ rhythmi. BRUNCK. ξυνουσίᾳ Brunck. eumque sequuti edd. dederunt pro συνουσίᾳ. DIND. συνουσίᾳ Ald. etc. DIND. In schedis; Dio Chrysost. Or. xxxviii. p. 468. B. οὐδὲ συμποτικός εἰμί τις· οὐδὲ κοινὸς ἐν ταῖς τοιαύταις συνουσίαις. Vide Aristoph. Vesp. 1204. PORS. πρῶτα 6. DOBR.

641. κατ' ἐνόπλιον. Ad peculiarem nempe *rhythmum armata* hæc *saltatio*, ἐνοπλίου nomine vulgo dicta, peragi consueverat. Unde Xenophon Anab. vi. 1. 6. de Mantinensibus Arcadibus: ἐξοπλισάμενοι ὡς ἐδύναντο κάλλιστα, ᾖσάν τε ἐν ῥυθμῷ πρὸς τὸν ἐνόπλιον ῥυθμὸν αὐλούμενοι. Idem paullo ante § 5. de unius e Mysis saltatione: καὶ ταῦτα πάντα ἐν ῥυθμῷ περὶ τὸν αὐλὸν ἐποίει. Cujus proinde ῥυθμοῦ duæ partes, quarum paullo ante facta est mentio, dicuntur exstitisse, ut ab Aristide de Musica p. 34. ἄρσις καὶ θέσις, *motio et quies*, pedum nempe aut manuum. Quod de priori, ac proinde cujus in saltatione, ut h. l. præcipua foret ratio, explicant Græce, de quibus paullo ante in Hermog. Commentaria p. 381. βάσις ἐστὶν ἄρσεως καὶ θέσεως ποδῶν σημείωσις. τὸ γὰρ αἴρειν τὸν πόδα, εἶτα τιθέναι, ἄρσιν καὶ θέσιν ὠνόμασαν· quibus continuo additur, ἄρσιν illam et θέσιν ab initio et in fine chorum agentium, ὁρμὴν appellari. Quibus gemina idem adhuc tradit p. 409. Quæ, et alia quædam jam ante, eo lubentius e Græcis illis Commentariis adduximus, quod ea, etsi multa bonæ frugis contineant, ab Aldo semel hactenus edita haud in multorum manibus versantur. De qua cæteroquin, cujus hic fit mentio, ἐνοπλίῳ ad *rhythmum*, idque ab Amazonum choro, saltatione Callim. h. in Dian. 240. περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο (pyrrhicham saltarunt) Πρῶτα μὲν ἐν σάκεσιν ἐνόπλιον· αὖθι δὲ κύκλῳ Στησάμενοι χορὸν εὐρύν— Adde in Vesp., ubi de Carcini filio, qui inter χορευτὰς, s. chori actores, erat, dicitur, eum in saltatione tragica, quæ ἐμμέλεια dicebatur, *ad numeros* s. *rhythmos saltare* fuisse imperitum, v. 1495. ἐν δὲ τῷ ῥυθμῷ γὰρ οὐδέν ἐστι.— *Rhythmi secundum dactylum* meminit Plutarchus de Musica p. 1133. ubi de Olympo, Marsyæ insignis tibicinis, quique primus nomos in deorum laudes fecit, discipulo, dicitur, χρησάμενος τῷ ἁρματίῳ καὶ τῷ κατὰ δάκτυλον εἴδει. Quod vero hic in Scholl. dicitur

usos eo tibicines, et quod ὁ κατὰ δάκτυλον ῥυθμός ἐστιν ὁ ἐν ἴσῳ λόγος, idem notant ad Hephæst. Scholia p. 11. Δάκτυλος. ἐν ἴσῳ λόγῳ τὸ δακτυλικὸν καὶ ἀναπαιστικὸν μέτρον καλεῖται ἐπιπλοκὴ τετράσημος, ἀπὸ ῥυθμοῦ δὲ ὁ δάκτυλος. Cujus *dactylici metri* quæ fuerit ratio, docet idem Hephæst. p. 23. Adde quod *rhythmum* ἐν ἄρσει καὶ θέσει, in *motu* aut *quiete*, non pedum solum, sed manuum etiam consistere diximus, et quod postremum illustrat insignis ap. Lucianum locus ex eodem, de quo paullo ante, Harmonide, ubi se tibicinæ artis a præstantissimo illius magistro edoctum dicit, et inter alia ὑποβάλλειν τοὺς δακτύλους εὐαφῶς ὑπὸ πυκνῇ τῇ ἄρσει καὶ θέσει καὶ (quæ postrema jam supra adduximus) βαίνειν ἐν ῥυθμῷ (adposite digitos crebro tollendo et ponendo applicare et ad numerum progredi). Sic de sinistra Amphionis manu, dextra pulsante citharam, Philostr. Icon. i. p. 747. καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ ἐν ὀρθαῖς ταῖς τῶν δακτύλων προβολαῖς, sed quæ diversa ab eo, de quo hic a Comico agitur, armatæ saltationis ῥυθμῷ κατὰ δάκτυλον. SPANH. Quomodo differat ῥυθμὸς ἐνόπλιος a dactylico, vid. Schol. ad h. l. et quæ ad ea notata sunt. SCHUTZ. κατ' ἐνόπλιον. Sic Ms. C. vid. Eustath. ad Od. Φ. 1899. 62. ERN. κατ' ἐνόπλιον etiam ed. Ald. etc. DIND. ἂν pro αὖ 1. DOBR.

642. Post δάκτυλον non interr. nota, sed comma Ald. Junt. I. II. III. Interr. notam ponit Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. etc. DIND. εἰπὲ δὲ Elb. HARL. ἀλλ' οὐκ οἶδα Dorv. PORS. ἀλλ' om. 3. DOBR.

643. Lego τ. νῦν δ. et contra scholiasten de *digito indice* intelligo. Nam sequente demum versu medium et infamem porrigit. BENT. τουτουἳ esse δεικτικῶς positum facile patet. Monstrat factitium penem. DIND. Dukerus se nec poëtæ sententiam nec expositionem Scholiorum intelligere fatetur. ERN. Sophocl. Ajac. 444. οὐκ ἄν τις αὖ ἔμαρψεν ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ. Cæt. in Comici verbis latet aliquid obscœni. BERG. τὴν πόσθην αὐτοῦ ἔδειξεν. *Quis alius nisi penis hicce? antehac vero, quum puer essem, digitus hic præsto mihi erat.* Magna est in his nequitia, quam satis explicasse mihi videor. Quid sibi hæc vellent, non adsequuti fuerant interpretes. Licet manifesta sit inter binos, quos rusticus ostendit, dactylos, unum quid longeque diversum ex his fecit Etruscus interpres, Jo. Bapt. Terucci, cujus in Græcis nec vola nec vestigium est: *E un frutto di cert' albero Che mel davano ancor quand' era piccolo.* Caute Fabri filia, quæ puellari ætate fabulam Gallice vertit, scopulum hunc declinavit. BRUNCK. Nequam iste intelligit membrum virile, δάκτυλον. HARL. Recte Br. de pene intellexit, ut est in glossa, sequentem autem versum de digito infami, quo iste, quum puer esset, necdum aptus rebus venereis, sannas fecerat. HERM. Simili joco Noster Eqq. 1392. Οὐκ οὖν δακτυλικὸς σὺ τοῦ λαλητικοῦ; quod genus pœnæ, τὸ κασαλβάζειν et Catullus minatur carm. 16. cf. Eqq. 355. Sequentem versum sic vertas: Certe antehac, quum puer essem, hic erat (ille digitus, de quo loqui te existimo). HOTIB.

644. οὑτοσί. Medius digitus. BENT. L. Ja. πρωτον. Post ἔτ' omittit R. et L. οὑτοσὶν, quod non displicet. ERN. Pro ἔτ' in Elb. ὅτ' est. HERM. πρῶτον μεν 2. ἐπ' ἐμοῦ B. PORS. ἔτ' om. 3. tum ὄντως. DOBR.

645. Suidas locum hunc citans rectius legit ἀγρεῖος per γ', quod idem significat ac ἄγροικος, i. e. *agrestis, rudis, imperitus.* Eadem vox ἀγρεῖος occurrit etiam ap. Comicum nostrum Thesm. 167. KUST. ἀγρεῖος membr. Vulgo ἀχρεῖος. Suidas: ἀγρεῖος· ὁ ἀγροῖκος, ὁ ἀμαθής, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀγροῦ. Ἀριστ. Νεφ. κ. τ. λ. V. Thesm. 160. In C. ἀγροῖκος e glossemate. In B. ἀρχεῖος, e quo suspicari quis posset, scriptum olim fuisse ἀρχαῖος. In cod. quinto distincte et emendate ἀγρεῖος, superscripta glossa ἄγροικος. BRUNCK. ὦ 'ζυρέ. In Vesp. 1502. ἀλλ' ὦ 'ζυρὲ — Lysistr. 949. ἀλλ' ὦ 'ζυρὰ κατάκεισο. BERG. ὦ οἰζυρὲ est anapæstus. Sed R. I. habent ὦ ζυρὲ quod fortasse magis placeat. Media in h. v. alias producitur secundum analogiam et consuetudinem poëtarum. v. Etym. M. h. v., sed theatri Attici idioma esse potest, ut in aliis verbis, qualia passim ad Hom. notat Clarkius, diversa quantitas illius syllabæ. ERN. Ἀχρεῖος Ald. etc. ἀχροῖος Elb. ὠἴζυρὲ Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. In L. ὦ ὀζυρὲ, Elb. ὦ οἰτυρέ. DIND. ὦζῦρὲ Dorv. PORS. ἀγρεῖος Suid. in v. A. B. ἄγροικος gl. B. PORS. Quin et Scholiastes deperditus, cujus notam Suidas in suam farraginem conjecit, pro ἀχρεῖος ΑΓΡΕΙΟΣ legit. Anonym. Epigram. ap. Suid. in v. Τὸ σκύτος ΑΓΡΕΗΣ εἵνεκα τῆς πλατάνου. Aristoph. Thesmoph. 167. ΑΓΡΕΙΟΝ. ὄντα καὶ δασύν. PORS. ἀγρεῖος 3. et primo 6. nunc χ rubr. Gl. ἀπαίδευτος. ἀχρ. 1. 2. 4. sed in 1. gl. ἄγροικος, in 4. γρ. ἀγροῖος al. m. DOBR.

646. τί δαί; R. bene Ern. Est hoc etiam in membr. et in C. et quinto cod., et recipi debuit. BRUNCK. Receperunt Sch. et Herm. τί δέ; etiam Ald. etc. τ. δαὶ R. ap. Ern. DIND. ἐπιθυμῶ τούτων 2. ἐπιθυμῶν Dorv. τί δαί B. Dorv. PORS.

ἐπιθ. τούτων 5. οὐδὲν om. 6. δαὶ 1. 3. Dobr.

647. τὸν ἀδικώτ. λόγον. Male hoc per *jocosum verbum*, e quibus genuinum hujus loci sensum nemo adsequeretur, reddidit interpres, pro *sermonem injustum*, quo nempe injustam causam superiorem redderet, ut bene vertit Daceria, prout ea de re jam ante ad v. 115. et quæ unica fuerat causa, cur in Socratis disciplinam, quo id ab eo doceretur, se dederit hic Strepsiades. Quæ manifesta inprimis e Δικαίου καὶ Ἀδίκου sermonibus infra Act. iii. Sc. 3. et 4. Spanh. ἐκεῖν' ἐκεῖνον 3. t. et sch. Dobr.

648. πρὸ τούτου cod. Bav. et Elb. Harl. C. Ib. πρὸ τούτου, quod versum destruit. Ja. τούτων. Ern. Τούτων etiam Rav. habet, quod recipiendum putavi. Τούτου enim librariorum curiositati deberi videtur. Plurali quum utitur, tantas tamque difficiles intelligit res, quam fraudulenta illa oratio est. Πρότερον unus Regiorum Brunck. Herm. πρότερα τούτου Ald. etc. Dind. σε πρὸ τούτων μ. 2. πρότερον τούτου Dorv. Pors. πρότερον 1. 3. πρὸ τούτων 5. πρὸ τούτου 4. 6. et in hoc τερα supr. ab alio. Dobr. Non sine vi aliqua dictum est τούτων. Reisig.

650. ἔγωγ' ἄττ' 2. et sch. marg. Pors. τ' ἄῤῥεν' Ald. Junt. etc. Dind. ἔγωγ' ἄττ' 3. 5. gl. in utroq. ἅτινα. Dobr. ἔγωγε τἄ. Cod. Ar. Id.

651. Magna est ruditas rustici, gallum s. gallinam inter quadrupedes numerantis. Quod tamen non animadvertit Socrates, sed aliud reprehendit, quod levius erat. Berg. τράγος, ταῦρος. R. I. inverso ordine. Ern. ταῦρος τράγος 2. Pors. ταῦρος τράγος 4. 5. 6. Dobr.

652. ὁρᾷς, ἃ πάσχεις; *viden' quid tibi eveniat, quid facias?* πάσχω est hic pro πράττω, v. not. ad Ran. 302. ἀλεκτρυόνα feminino genere *gallinam* vocarunt veteres, ut et *gallinaceum* τὸν ἀλέκτορα. v. Amphiarai fr. iii. et Dædali iv. Ex aliis Comicis exempla plurima profert Athenæus p. 373. inter quæ hoc est Cratini in Nemesi: Λήδα, σὸν ἔργον, δεῖ, σ' ὅπως εὐσχημόνως | ἀλεκτρυόνος μηδὲν διοίσεις τοὺς τρόπους, | ὅπως ἐπῳάζουσ' ἂν ἐκλέψῃς καλὸν | ἡμῖν τε καὶ θαυμαστὸν ἐκ τοῦδ' ὄρνεον. Tertius horum senarius misere vulgo depravatus fertur. [Unum afferam ex Strattide: αἱ δ' ἀλεκτρυόνες ἅπασαι καὶ τὰ χοιρίδια τέθνηκε. Cæterum hanc præclaram doctrinam de gallo et gallina proponit v. 838. Strepsiades filio suo, tamquam magnam sapientiæ partem scilicet. Berg.] In R. Cod. sic scriptus est: ἐπὶ τῷδε πωάζουσα ὡς ἂν ἐκλέψῃς καλόν. Alii aliter emendarunt: mihi placet ratio, quam sequutus sum. Sic Noster Lys. 1182. νῦν οὖν ὅπως ἁγνεύσετε, ὅπως ἂν — ξενίσωμεν. Theopompus etiam in Pace: ἄχθομαι δ' ἀπολωλεκὼς Ἀλεκτρυόνα τίκτουσαν ᾠὰ πάγκαλα. Brunck. Athenæus ix. p. 373. τὸν δ' ἀλεκτρυόνα ἐκ τῶν ἐναντίων οἱ ἀρχαῖοι καὶ θηλυκῶς εἰρήκασι. Κρατῖνος Νεμέσει· Λήδα, σὸν ἔργον etc. cujus vocis ἀλεκτρυόνος pro *gallina* alia adhuc adducuntur ibi exempla ex aliis Comicis, immo hujus Aristoph. in Dædalo: quæ tamen postrema non ei, sed Platoni in cognomine fabula Dædalo tribuunt ad h. l. Scholia, nempe: Πολλαὶ ἀλεκτρυόνων ὑπηνέμια τίκτουσιν ᾠὰ πολλάκις. Spanh. V. Stoeber ad Thom. Mag. p. 733. et sæpius hoc sensu verbum occurrit. compara vers. 787. Harl. ἃ πάσχεις Ald. etc. Dind. Schweighæuserus l. l. e conjectura Valckenarii edidit εὐσχήμονος — ἐπὶ τῷδ' ἐπῴζουσ'. Schutz.

653. ταὐτὸν I. Ern. τ' αὐτὸν Bav. et Elb. Harl. Idem edidit Reisig. κατὰ ταυτὸν 2. καταυτὸ A. B. sed τα in B. suprascr. κἀτ' αὐτὸ Dorv. Pors. ταυτὸν omnes. In 6. ἀλεκτρυὼν a m. pr. Dobr.

654. Hic versus in Mss. et edd. sic legitur: Στρ. πῶς δή; φέρε. Σω. πῶς; ἀλεκτρυὼν κἀλεκτρυών. Quæ lectio duplici vitio laborat. Primum enim Socrates non potest πῶς dicere, quippe qui repetat interrogationem Strepsiadæ, sed ὅπως dicere debet, ut 667—680. Deinde in ultimis verbis id, quod maxime hic agendum erat, generis diversitas in voc. ἀλ. non est indicata. Quamobrem præclaram Reizii correctionem recipere non dubitavimus: [πῶς δή; φέρ'. ὅπως;] ὦ 'λεκτρυὼν χὴ 'λεκτρυών. Herm. quem sequutus est Sch. Nempe ostendere volebat Socrates, *qua ratione* gallus et gallina eodem vocabulo dicantur. Dind. In schedis, φέρ' ὅπως. Infr. 667. 679. 1477. Vesp. 48. Pors. ὅπως clare 6. Gl. ἤγουν πῶς. Dobr.

656. Locum hunc citat Athen. ix. 4. p. 374. Kust. Ubi addit, dici etiam ἀλεκτορὶς et ἀλέκτωρ. Spanh. v. Eustath. p. 1479. Ern. Primo omissus, sed ead. m. repos. 5. Dobr.

656. et 657. transponit A. non B. Pors.

658. C. τουτουί. Ern. ὡς sed ὥστε sup. rub. 1. τουτουὶ τοῦ 6. μόνον 3. Dobr.

659. τὴν κάρδοπον. Idem est, quod μάκτρα. In Ran. 1184. χρῇσόν μοι μάκτραν — Berg. διαλφιτοῦν est *farina implere prorsus*. De v. κάρδοπος vidd. Hesych. et Zonar. ii. p. 1152. Dind. τὴν in litura ab alia m. 1. τὸν 2. ex em. correctoris. Sed τὴν 660. servant 1. 2. et τὴν 2. pro gl. mox 662. Dobr.

660. τὴν κάρδ. ἄῤῥ. καλεῖς — Tantum propter terminationem. Vult autem nomina appellativa ad normam nominum propriorum redigere, quæ in ος desinentia

masculina sunt; alias ex articulo patet, Strepsiadem in feminino genere sumsisse hanc vocem. Etiam hoc δίδαγμα repetit Strepsiades v. 1232. ubi negat, se soluturum debitum creditori, quia inducte et ille dixisset κάρδοπος pro καρδόπη. Berg. τοῦθ' ἕτερον om. 6. Dobr.

662. A. C. ἄῤῥενα καλῶ 'γὼ τὴν κάρδοπον; Præstaret forte ἄῤῥ. καλῶ τὴν κάρδοπον; duo alii in vulg. lectione consentiunt: ἄ. καλῶ 'γὼ κάρδ.; Brunck. in ed. Br. γε omissum, quod in not. emendatur. Dind. 'γὼ τὴν κ. A. B. Dorv. Pors. 'γὼ τὴν κ. Cod. Ar. Dobr.

663. γε om. A. B. Pors. γε om. 3. Dobr.

664. In Mss. C. Ib. aliter personæ ordinantur. Nam v. hic refertur ad Strepsiadem, ut sit sc. continuatio præcedentium verborum: πῶς δὴ φρ. et 665-6. tribuitur Socrati, 667. rursus Strepsiadi ad verbum καλεῖν. Et nobis ordo vulgatus personarum dudum suspectus fuit. Itaque hanc rationem sequuti sumus. Ern. Retinenda vulgata personarum distributio. Nam si versus 664. cum præcedd. verbis continuaretur, non modo responsio ad id, quod interrogarat, nulla esset, sed etiam si 665-6. Socrati tribuerentur, hic Strepsiade, non se, digna diceret. In eo enim lepor hujus loci inest, quod insulsus homo, Strepsiades, verba ταυτὸν — Κλεωνύμῳ male intellecta, sic accipit, quasi Socrates Cleonymum mactram vocasset. Itaque tantum abest, inquit, ut ille mactra sit, ut ne habeat quidem mactram. Herm. Facete exagitat Cleonymum, quod clypeo abjecto, e pugna aufugerit, (vide v. 353.) ideo etiam ait, terminatione generis feminini Κλεωνύμη, non viri nomine Κλεώνυμος esse adpellandum. et dictum eo acerbius est, quod rustico rudique homini, tamquam auctori, adserit comicus. Harl. De personis in nonnullis codd. Ern. mutatis v. Not. In edd. nulla est varietas. Dind. ταὐτὸ Dorv. Pors. ταυτὸ 1. Dobr. Personas bis om. 1. et post 664. interrogat. Scholion; — ἢ πρὸς τὸ φράσον στίξον καὶ τὸ λοιπὸν κατ' ἐρώτησιν λέγε· ἢ τὸ ὅλον ἓν ἔστω. Contra in 2. Σωκ. om. 664. tum Σω. ἀλλ' ὦ 'γ. — Στρ. ἀτὰρ, et sic ex em. m. pr. 4. Id.

665. οὐκ ἦν 1. 5. 6. Dobr.

667. χρὴ λέγειν 1. ὅπως om. 6. Dobr.

668. καλεῖς. καλεῖν al. quod non absurdum, si referas ad χρή. Ern. Immo hoc apertum vitium, sicut, quod præced. versu in Elb. est, καλεῖς. Herm. ὥ. καλεῖν 4. Dobr. γ' ἄνευ. — ὥσπερ καλεῖν Cod. Ar. Id.

669. Vulgo, τὴν καρδόπην θήλειαν ὀρθότερον λέγεις. Sed longe exquisitiorem et elegantiorem lectionem servavit liber Rav. τὴν καρδόπην θήλειαν. ὀρθῶς γὰρ λέγεις, quam præfixo postremis verbis Socratis nomine reposuimus. Ac languet sane ὀρθότερον. Non enim tam liberalis fingitur Socrates, ut κάρδοπον ferri posse censeat, sed severitate ea, quæ philosophum decet, unice rectum esse καρδόπην dictitat. Herm. Post ὀρθ. λέγεις in Port. Lugd. Amst. interr. nota. Dind. Post θήλ. interrog. pars Mss. Dobr. ΣΤΡΕ. τὴν καρδόπην; ΣΩΚΡ. θήλειαν ὁ. γ. λ. Reisig.

670. Cleonymum hic facete irridet Comicus. Nomina quæ generis feminini sint, Socrates rustico ostendit a masculinis terminatione etiam distingui debere: male eum τὴν κάρδοπον dixisse, dicendum fuisse τὴν καρδόπην. Doctrinam hanc valde probat rusticus, et ex ea colligit, Cleonymum, qui timidus erat, clypeoque abjecto, fuga se e pugna proripuerat, non viri nomine Κλεώνυμος, sed feminæ Κλεωνύμη, appellandum esse. Multus est in exagitando hoc Cleonymo, cui salse supra timiditatem exprobravit v. 352. Brunck. ἂν om. Dorv. Pors. ἂν ἦν 1. καρδόπην Κλεωνύμῃ 3. et gl. ὅμοιον ὄνομα. Dobr.

671. δὴ pro δήγε Ja. Ern. ἔτι δή γε περὶ τῶν — Sic recte meus, ut impressi. Mendosi sunt tres alii, in quibus, ἔτ' ἔτι περὶ τῶν — ἔτι γε περὶ τῶν — ἔτι δὴ περὶ τῶν. Brunck. Equidem quum in ordine particularum (ἔτι δή γε) et significatione, tum in eo hæreo, quod nulla earum hæc verba cum superioribus aliquo certe modo connectit. Turbatam hujus v. lectionem esse, varietas scripturæ in tribus Regg. Br. codd. ostendit. E prima harum lectionum [ἔτ' ἔτι π. τ.) facile colligitur, εἶτ' ἔτι olim scriptum fuisse, quod quum propter similitudinem litterarum in ἔτι coaluisset, librarii laborantem versum addendo voc. δὴ sustentare conati sunt. Id nos, restituta part. εἶτα, delevimus, ut versus sic legeretur: εἶτ' ἔτι γε π. τ. ὀ. μ. σ. δ. Ita non modo singulæ particulæ suam et genuinam vim habent, sed connectuntur etiam Socratis verba cum superioribus 648. Jam enim ad aliam partem disciplinæ suæ transiturus, deinde, inquit, adhuc certe, antequam scilicet fallacem illam orationem doceri possis, nominum, quæ sint masculina, quæ feminina, discere te oportet. Ineptum δή γε etiam infra 777. meliori lectioni cessit. Herm. ἔτι δὴ π. 2. ἔτ' ἔτι γε π. A. B. ἔτι δή γε περί τε τῶν Dorv. Pors. ἔτι δὴ περί γε τῶν 1. ἔτι δή γε περὶ τῶν 2. 4. ἔτι γε περὶ τῶν 3. ἔτι δὴ περὶ τῶν 5. Etiam in 6. δὴ περὶ (utrum his γε subjiciat non notavi; sed vix putarim) et alterum ἔτι præfix. ab alio. Dobr. ἔτι δή γε Cod. Ar. Id.

672. αὐτῷ θηλέα Dorv. Pors.

673. ἔγωγ' ἀθῆλε' ἐ. Wech. Dind. ἀλλ' οὐκ οἶδ' Dorv. Pors.

674. λίσιλλα Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Mox L. Ja. Ven. ii. φίλινα. Dind. φέιλινα Dorv. Pors.

675. R. ἄρσενα. Ern.

676. μελισίας B. μιλισίας Dorv. Pors. μιλησίας 6. Dobr.

677. ἔστ' οὐκ. Ib. οὐκ ἔστ', quod lenius videtur. Ern. ταῦτ' ἐστὶν Dorv. Pors. ταῦτ' οὐκ ἔστ' 6. Dobr.

678. οὐκ ἄῤῥεν' ἐν ὑμῖν ἐστίν; Sic quatuor codd. Vulgo omissa præpositio ἐν. Brunck. ἄῤῥεν' ὑμῖν Ald. etc. ἄῤῥεν' ἡμῖν R. ap. Ern. atque ita etiam Ven. i. ii. Raph. Dind. ἄῤῥεν' ἐν ὑμῖν I. C. Elb. Harl. οὐκ ἄῤῥεν ἡμῖν Ern. ἄῤῥεν' ἐν ὑ. 2. γ' om. A. B. ἐν ἡμῖν et γ' om. Dorv. Pors. ἐν ὑμῖν 3. 4. 5. 6. non 1. 2. Dobr. Natam ex librarii errore credo septem codicum scripturam, quam novissimi editores sunt amplexati, οὐκ ἄῤῥεν' ἐν ὑμῖν ἐστίν; Mihi quidem magis probatur, quod in vetustis exemplaribus editis legitur ac Mss. quibusdam, οὐκ ἄῤῥεν' ὑμῖν ἐστίν; id est, 'vobis non mascula videntur?' οὐκ ἄῤῥενα ταῦτα ὑμεῖς ἡγεῖσθε. Reisig.

679. πῶς ἂν καλέσειας. v. Dawes. M. Crit. p. 207. Dind. πῶς ἂν sine γ' Ald. etc. Dind.

680. ὅπως ἄν. Dukerus putabat capi posse sine interrogatione, *hoc modo*, inprimis propter ἄν, quod in interrogando non solet adjungi, ut 654. 667. ὅπως dici pro *sic*, docet Thom. Mag. Sed mutavit sententiam ipse, nec eam sinit probari, quod sequitur ὡδί. Nam id jam est *hoc modo*. Ern. 'Αμυνία. Vocativi terminatio in voc. 'Αμυνίας et similibus coincidit cum nominativis propriis mulierum in α desinentibus. Berg. ὅπως γ' ἂν Dorv. Pors.

681. δὴ τήν. Lege τόν. Tollo δή. In Ald. deest δή. Bent. δὴ R. I. (et Junt. i. Crat.) omittunt. Mox R. τὴν ut ed. Bas. et Schol. [τὸν per compendium in Kust. et Bergl., plene ed. Ern. perperam]. In hac lectione deleverim δή, sed τὸν melius est. Nam sensus est, *Amyniam marem appellas feminam*. Ern. Immo τὴν verum. Dind. γυναῖκα τὴν 'Αμυνίαν καλεῖς. Sic iv. codd. et primariæ edd. Male feriatus typotheta in officina heredum Phil. Juntæ contra metri legem δὴ infersit [γυναῖκα δὴ], quod nec Cratander nec Venetæ edd. nec Paris. Wechel. admisere. Id imperite revocavit Frobenius, cujus ex edit. in ceteras deinceps transiit. Corruptos esse numeros ne sensit quidem Kuster. Brunck. γυναῖκα δή. Ex Juntina a. 1525. δὴ venit in Bas. Port. Lugdunens. Amstelod. Kuster. et Bergler. In Aldina et omnibus reliquis vett. edd. meis deest, idque ego cum Brunckio delevi. In Elb. tamen et Bav. codd. scriptum fuisse videtur, quoniam nil adnotatum reperio. In Elb. vero est 'Αμύνια. Harl. Dele δή, quod omittunt Aldus et Scholiastes. γ. τὴν ἀμυνία Dorv. τὸν 2. Pors. omisso scil. δὴ cum Bas. 1. Dobr. δὴ τὸν 1. τὸν sine δὴ 3. 5. qui habet in t. ἀμυνία, sed -αν sch. Dobr. γ. τὴν ἀ. Cod. Ar. Id.

682. Pro vulg. ὅστις ex lib. Rav. ἥτις dedimus, aptum præcedentibus et plenum contemtionis. Herm. Non sequutus est Schutz. Et Strepsiadi convenientius est ὅστις, qui antea τὸν 'Αμ. dixerat. Dind. οὔκουν. Ald. etc. οὐκοῦν — Mox Ald. etc. ὅστις οὐ —. Id. ὅστις Reisig.

684. Ita et Vesp. 1203. Est autem κατακλινεὶς aor. 2. participii pass. Occurrit et aor. 1. hujus verbi Avv. 121. ἐγκατακλιθῆναι. — τί δρῶ; pro futuro, ut περῶ Soph. Ajac. 461. πότερα — πέλαγος περῶ; et διασκεδῶ in Antig. ejusdem 293. Qualia exempla non pauca inveniri possunt. v. not. ad 792. Idem fit in verbis ex εω contractis sæpissime, ut καλῶ Nub. 622. et 988. σε καλοῦσι, et τελῶν Soph. Antig. 1077. ubi Schol. τελῶν δὲ ἀντὶ τοῦ τελέσων. Berg. Secus sentit Dawes. M. Cr. p. 78. qui contendit, esse formæ subjunctivæ, quæ temporis futuri vi non raro gaudeat, vel potius ad ἵνα s. χρὴ ἵνα subauditum referri. Harl. In 5. nescio an ἄλλο primo fuerit pro ἀλλά. κατακλινεὶς fecit corr. 2. (primo εἰς) et gl. καταπέσῃς. εἰς etiam alii. Dobr.

685. σαυτοῦ 5. Dobr.

686. ἐνθάδ'. R. ἐνταῦθ'. mox εἴ γε χρή. Ern. Rav. et Borg. ἐνταῦθεν. ἀλλ' εἴ γε χρή. 'Ενθάδ' ab iis mutatum fuit, qui quum εἴ γε χρὴ scriptum invenirent, metrum adjuvare voluerunt. Id vero sic potius fieri debebat: μὴ δῆθ', ἱκετεύω σ', ἐνθαδί· ἀλλ' εἴ γε χρή. Sed asperior tamen hic versus foret. Quare vulgatam lectionem retinendam existimavi. Herm. ἐνταῦθα· ἀλλ' εἴγε με χ. A. B. Pors. ἐνταῦθα γ' ἀλλ' εἴ γε χ. 1. ἐνταῦθ' ἀλλ' εἴγε χ. 3. ἐνταῦθα supr. in 5. 6. pro gl. et in 2. forsan pro var. lect. Dobr. ἐνθάδ' ἀλλ' εἴπερ χ. Cod. Ar. Id.

687. χαμαί. v. Tho. M. p. 910. [qui docet esse ἐν τῇ γῇ.] Harl. αὔτ' ἐνταῦθ' A. B. Pors. ἔ. ταῦτα δή γ' ἐ. 1. αὐτὰ ταῦτα φρ. 3. Dobr.

688. οὐκ ἔστι. Totus hic versus occurrit iterum Vesp. 1168. et pars ejus, exceptis duabus postremis vocibus, Pac. 109. Berg. παραταῦτ' (junctim) Junt. ii. Dind.

689. Pro vulg. τήμερα Ms. Arund. τή-

μερον. Kust. τήμερον iv. codd. quorum ob consensum id recepi. In impressis τήμερα e Schol. v. fragm. Holcadum v. Brunck. Qui novissime peregrinatus est in Græcia, Bartholdy, nusquam alibi tam crebros tamque infestos pulices se invenisse ait, de quibus sæpissime queritur etiam Aristoph. cf. 712. ss. Plut. 541. Ran. 115. Hotib. Sed h. l. cimices memorantur. Dind. Aristoph. in Holcadibus ap. Schol. Ἰὼ Λακεδαῖμον, τί ἄρα πείσει τήμερα (*quid te hodie fiet?*) Berg. τήμερον etiam R. L. C. Ern. Bav. Elb. Harl. τήμερα Ald. etc. Dind. τήμερον Schol. sup. 616. σήμερον A. B. τήμερον 2. Dorv. δώσω τοῖς κ. A. 2. B. Pors. δώσω τοῖς κ. 5. τήμερον omnes. (Versum repetit 3. post 740. ubi -ρον). Dobr.

690. Dici hæc a Socrate paulo gravius et solemnius censet Wiland. Strepsiades jam in lectulo consedit. Schutz. Vetus jam in his versibus corruptio. Jam enim metricus scholiastes hunc locum mutilatum habuit, quod ex antitheticis versibus cognoscitur. Nimirum, quod nemo adhuc criticorum animadvertit, hoc carmen antistrophicum est, cujus antistropha legitur inde a v. 794. Versuum descriptionem, ut numerorum ratio exigebat, mutavimus. Sunt autem utriusque strophæ versus decem, quorum primus et septimus choriambici dimetri acatalectici sunt, secundus et decimus choriambici dimetri catalectici, 3. et 5. penthemimere iambica, 4. 6. et 9. iambici dimetri acatalectici, octavus denique choriambicus trimeter acatalecticus. Herm. Qui quidem vv. inde a 695. sic disposuit et scripsit: νόημα φρ. ὕπνος δ' ἀπέ-|στω γλ. ὀμμάτων. | Στρ. ἀτταταταί, ἀτταταταί, ἀτταταταί, | ἰατταταί. Σω. οὗτος, τί πά-|σχεις; τί ποιεῖς; τί κάμνεις; Dind. Δή. δὴ ἀντὶ τοῦ νῦν Suidas. Bent.

691. Vulgo πάντα τρόπον τε σαυτόν. In membr. πάντα τρόπον σαυτόν. Melius in C. πάντα τρόπον σεαυτόν. Sed ob metrum scribendum, πάντας τρόπους σεαυτόν, ut Plut. 306. Sunt enim omnes isti versiculi iambici. Eos autem exhibui, ut digesti sunt in membranis, nugatorem istum non curans, cujus exstant metrica scholia. Brunck. Nescio, qua metrorum novandorum libidine Brunckius ita edidit. Recepimus e C. πάντα τρόπον σεαυτόν. Herm. Ita et Sch. Invernizii πάντα τρόπον τ' ἐς αὐτὸν nec sensui nec metro convenit. Sensus est: omni modo te ipsum versa (meditando exerce) collectum in te et velut constipatum. Dind. τε R. omittit, contra metrum, ut γ' 705. Ern. γ' ibi etiam ab Elb. et aliis codd. abest. τε σαυτὸν Ald. etc. Dind. καὶ πάντα τρόπον σ. Suid. Ms. στρόβει. τε om. Dorv. Pors. τί σε αὐτὸν 3. Dobr.

693. s. Locus hic citatus a Suid. v. Ταχὺς et v. Μεταπήδα. Kust. Suidas binis in locis sic exhibet: Ταχὺς δ', ὅταν εἰς ἄπορον ἐμπέσῃς, Ἐπ' ἄλλο πήδα νόημα φρενός. De priore equidem nihil habeo, quod dicam, quum neque metri lex neque ulla antistrophæ ratio lucem hic affundat. Sed de posteriore pæne constat mihi, sinceram esse Suidæ lectionem, siquidem Schol. quoque totum firmat, et φρενὸς in ipso textu Ald. exhibet. Bent. Sic habet non solum ed. Ald. sed et Ms. Vat. U. et Suid. v. Μεταπήδα. At ed. Flor. et reliquæ νόημα φρενί. Kust. (qui φρενὸς restituit.) φρενὸς etiam R. edd. Junt. minor, Crat. Farr. Canin. Ern. γ' post ὅταν nullus agnoscit codex. ἐπ' ἄλλο bene C. Vulgo ἐς ἄλλο. Brunck. In utroque eum sequuti sunt Sch. et Herm., ut et Inv. Dind. Ita describuntur et leguntur in Ald. etc. ταχὺς δ' ὅταν γ' εἰς ἄπορον πέσῃς | ἐς ἄλλο πήδα νόημα φρενός· | ὕπνος δ' ἀπέστω γλυκύθ. ὀμμ. γ' abest R. Elb.— εἰς ἄλλο Junt. i. Brub. De varietate edd. φρενὸς et φρενὶ monuit etiam Ern. φρενὸς est in Ald. Junt. i. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. φρενὶ in Junt. ii. Lugd. Amst. Port. Aliter descripti sunt versus in Bav. Id. Om. μεταπήδα Suid. Ms. om. γ' A. 2. B. Pors. ς in ταχὺς erasum 2. et gl. συντόμως. ταχὺς 3. sed gl. ταχέως. γ' om. 3. 4. 5. Dobr.

694. ἐπ' Suid. ed. Ms. ταχύς. φρενί. φρενὸς edidit Kusterus ex Ms. Vat. U. ed. Ald. Suid. vv. μεταπήδα. ταχύς. Schol. probante Bentleio. ἐς vel εἰς omnes. Dobr. ἐς Cod. Ar. Id.

695. Suid. ἀπέστω. δ. ἀπέσωσαν γ. Suid. Ms. ὕπνος. Pors. Parum recte e Rav. cod. ἀτταταῖ, ἀτταταῖ reposuit Inv.— ἰατταταὶ est dolentis, ut Ran. 656. et alibi. Berg. Dixit hæc Str., postquam paululum quievit. Wiland.

697. Finis strophæ sic legitur in omnibus scriptis et editis: Στρ. Ἰατταταί, ἰατταταί. Σω. τί πάσχεις; τί κάμνεις; idque etiam scholiasten metricum habuisse, ex ejus expositione metrorum patet. Sed antistrophici versus locum mutilum esse arguunt. Quem ne temerius explevisse videar, (vid. 690.) primum id velim meminerint, qui hæc legunt, nulla in re negligentius versatos esse librarios, quam in scribendis iterandisque vocibus iis, quæ animi affectiones exclamatione exprimunt. Cujus rei quædam satis luculenta exempla dedi Observv. critt. c. xi. xii. deinde postrema verba quare sic, ut factum est, mutarem, causa fuit varietas lectionis in v. 713. in quo quum cæteri libri habeant,

οὗτος, τί ποιεῖς; in Ernestii Ms. C. scriptum est, οὗτος, τί πάσχεις; τί ποιεῖς; quæ lectio non dubito, quin primam originem debeat errori librariorum, qui quum hic adhibere eam deberent, alieno loco collocarunt. Similiter v. 720. ἀποστερητικὴν in Rav. est, quod pertinet ad v. 737. ubi vicissim ἀποστερητίδα habet Ib. e superiore loco. Similiter factum in v. 793. et 833. ubi ἐνταυθοῖ et εἰσελθὼν permutata reperiuntur. Nimirum hi loci clare ostendunt, librarios interdum memoriter, quæ sæpe legissent, scribentes, similium locorum scripturam confudisse. Neque vero erit, puto, qui hanc et exclamationum Strepsiadæ et interrogationum Socratis multitudinem languidam esse censeat. Nam quo vehementius ille clamat, eo impensius causam Socrates exquirat necesse est. Atque utrumque egregiam habet vim in risu excitando. Similiter Cæcilius in Synephebis ap. Cic. de N. D. i. 6. 'Pro deum, popularium omnium, omnium adolescentium Clamo, postulo, obsecro, oro, ploro atque imploro fidem.' HERM. ἰατταταί. ἰατταταί. Ald. etc. DIND. ἰαταταὶ bis 2. B. PORS. ἰαταταὶ bis 3. 5. DOBR.

699. Locus hic mala interpunctione laborat, qui sic distinguendus est: ἀπ. δείλαιος· ἐκ τ. σκίμποδος Δάκνουσι — Punctum enim tollendum est post σκίμπ. ut locus hic ita construatur: οἱ Κορ. ἐξέρποντες ἐκ τοῦ σκίμποδος, δάκνουσί με. Κορίνθιοι autem facete et præter exspectationem dixit pro κόρεις, i. e. *cimices:* tum quia inter duas illas voces est quædam soni affinitas, tum etiam ut Corinthios, qui tum temporis hostes erant Athenn., per jocum hunc auditoribus ridendos propinaret. KUST. οἱ Κορίνθιοι. Schol. Ms. δέον οἱ κόρεις εἰπεῖν, Κορίνθιοι εἶπεν· ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Κορίνθιοι κατ' ἐκεῖνο καιροῦ πόλεμον εἶχον, καὶ οἱ Κορίνθιοι τὰ τῆς Ἀττικῆς ἐδῄουν. BRUNCK. Post δείλαιος interpunctio deest, et post σκίμποδος punctum ponitur in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. In Lugd. Amst. post δειλ. interpungitur, non post σκ. In Port. post δειλ. comma, post σκ. punctum. DIND.

700. δαρδάπτουσι. Huic et tribus sequent. v. in fine adjice ν. BENT. Nugæ sunt quæ Schol. habet. Immo est ridiculum ex inopinato pro κόρεις 715. positis Corinthiis, quos perstringere obiter voluit, et dicit primum τὰς πλευρὰς δαρδάπτειν, quod quo pertineat, nondum extrico: secundum τὴν ψυχὴν ἐκπίνειν ad sævitiam fœnebrem: nam fœneratores etiam ψυχορόφοι dicuntur. v. Hesych. h. v. ERN. Pertinent illa verba ad libidinem Corinthiorum, pariter atque illa τὸν πρωκτὸν διορύττ. v. Thesm. 648. ibique Schol. Unde Κορινθιάζειν. Spectat autem eadem quæ infra dicit 1003. ἕξεις χροιὰν ὠχρὰν etc. HERM. δαρδάπτουσι Ald. etc. DIND. δαρδάπτουσιν Dorv. "et ν postea addunt." PORS.

701. Hi versiculi sunt dimetri anapæstici, qui male habiti erant in impressis. BRUNCK. Proprie de bestiis, inquit Hesych. Hippocrates Ep. 12. λύκος δὲ δαρδάψας τὸ προσπεσὸν τῆς ἀναγκαίας τροφῆς, ἀναπέπαυται. BERG. Ald. etc. hoc ordine et modo scribunt: καὶ τὴν ψυχὴν ἐκπίνουσι | καὶ τοὺς ὄρχεις ἐξέλκουσι. Eum ordinem (qui etiam sequenti v. 716. convenit) servavit quoque Brunck. (addidit ille modo verbis his omnibus ν ἐφελκ.), neque ulla varietas ex aliis libris notata est. Utrum Inv. eum ordinem suis codd. jubentibus mutaverit, nunc quidem nescio; illud scio, antea vulgatum esse præferendum ut ὄρχεις ἐξελκ., πρωκτὸν διορ. proxime se excipiant. DIND.

702. ἐξέλκουσιν. Reisk. conjecit ἐξελκοῦσι ab ἐξελκόω, *exulcero.* DIND.

703. τὴν ψυχὴν ἐκπίνουσιν, i. e. *et sanguinem mihi ebibunt.* Loquitur enim hic Aristoph., ut dictum est in nota præced. de cimicibus, qui sanguinem hominum exsugere solent. Huc pertinet nota Suidæ: ψυχορροφεῖν· τὴν ψυχὴν ἐκπίνειν. Non alio enim, ut puto, sensu ψυχὴν ἐκπίνειν Suidas ibi dixit, quam quo hic Comicus noster. Aliud autem voluit Phædromus ap. Plaut. Curc. i. 1. 65. ubi de amica sua dicit: 'quæ mihi misero amanti ebibit sanguinem,' i. e. quæ facit, ut amore contabescam. KUST. *Sanguinem, animæ vehiculum.* Soph. El. 787. τοὐμὸν ἐκπίνουσ' ἀεὶ ψυχῆς ἄκρατον αἷμα. BERG. Gl. αἷμα. BRUNCK.

704. s. Hæc olim unum efficiebant versum. Esse duos versus (basin anapæst. cum versu parœm.) constituendos viderat Ern. præf. ad Nub. p. 36. et in Not. ad h. l. ubi etiam duos versus in R. esse, docet. DIND. διορύττουσι—ἀπολοῦσι Ald. etc. DIND. In Ald. Junt. I. II. III. Raph. Lugd. Amst. Port. sunt quidem 705. 706. una linea scripti, sed ita ut Μὴ habeat in Ald. Junt. I. majusculam literam, tamquam novi versus initium. (Cum minuscula tamen litera init. est in Junt. II. III. Raph. Lugd. Amst. Port. Duabus lineis posuit Crat. Ven. I. II. Wech. Brub.) Divisit etiam R. ap. Ern. ID. ἀπολοῦσι καὶ διαφθείρουσι A. B. λίαν om. B. PORS. Gl. 1. καὶ διαφθείρουσι. DOBR.

706. ἄλγει λίαν. Proximo v. hæc præpone. BENT.

707. Brunckius (cumque eo Inv.) scripsit ὅτ' ἐμοῦ pro ὅτε μου, quod improbabat Reizius. HERM. ὅτε μου Ald. etc. DIND.

ὅτ[6] i. e. ὅταν sed ε factum rub. 1. et om. μου. Dobr.

708. φροῦδα χρήματα. φροῦδα hic pro ἀφανῆ, ut Ran. 307. ἡ 'μπουσα φρούδη et Soph. Philoct. 440. 578. φροῦδοι, qui morte vel discessu suo e conspectu evanuerant, prout φροῦδος de absente Eurip. Rhes. 662. Cycl. 130. Quibus repetita seqq. versibus vox φρούδη illustratur. Eumœris Ms. φροῦδος, 'Αττικῶς· ἄφαντος, ἀφανής, 'Ελληνικῶς. Spanh. φρουδὴ χροιά. Supra 494. quærebat Strepsiades, si diligenter studeret, cuinam ex discipulis Socratis futurus esset similis; quumque audivisset, se Chærephonti similem fore: ergo semimortuus ero, inquit. Itaque hic apparet, eum sedulo navasse operam literis; nam amisit colorem, quamvis retinuerit pristinam stoliditatem. Infra 1155. ex colore Phidippidis mutato colligit Strepsiades, eum magnos profectus fecisse in rhetorica. Berg. Ald. vitiose φούδη, quod in meo exemplo est calamo correctum, superscripta litera ρ. Cod. Ib. post φρούδη addit δέ. Dind. Metrum turbatum est; nam est simile præcedentibus. Itaque videntur ejiciendæ hæ duæ voces δ' ἡ, post φρούδη. Duck. Ejice illud δ' ἡ auctore etiam Aldo. Bent. Est enim anapæsticus dimeter. Ern. τὰ χ. φροῦδα 3. φροῦδ' ἡ χ. 6. Dobr.

709. φρούδη ψυχή, φρούδη δ' ἐμβ. Sic legendum esse, nemo non videre poterat. Sic primariæ edd. nec aliter scriptum est in iv. codd. Ant. Fracino, vel typothetæ in officina Ph. Juntæ debetur alia lectio ineptissima φρούδη δ' ἡ ψυχή, quam nec Cratander nec Veneti admiserunt. Ex ed. Frobenii in ceteras transiit. Quis non miretur Kusteri industriam? Brunck. φρουδὴ ψυχὴ sine δ' ἡ, R. I. Bav. Ald. Junt. I. Crat. Ven. I. (ubi φρούδη ψυχὶ) II. Wech. Brub. Raph. Canin. (ap. Ern.) φρούδη δ' ἡ ψ. Junt. II. III. Port. Lugd. Amst. Dind. φρούδη ψυχή Ald. probante Bentleio; et Dorv. φ. τ' ἐμβὰς A. B. Pors.

710. κακοῖσιν R. Ern. π. ἔτι τούτοις 2. τοῖς κ. A. B. κακοῖσιν Dorv. Pors. προσέτι τούτοις τοῖσι 5. Dobr.

711. φρουρᾶς. intell. οὔσης. Duck. ap. Ern. Proverbium de illis, quos curæ non sinunt dormire, ut dicit Schol. nempe a custodibus nocturnis, qui cantu solantur vigiliam aut somnum pellunt; ut ille speculator nocturnus ap. Æsch. Agam. 16. ὅταν δ' ἀείδειν ἢ μινύρεσθαι δοκῶ, ὕπνου τόδ' ἀντίμολπον ἐντέμνων ἄκος, κλαίω τότε. Utitur autem Strepsiades hoc proverbio, non quia vigilem et ipse nunc agat, sed tantum quia dixerat φροῦδα et ter φρούδη. Propter similitudinem vocum φρουρὰ et φροῦδα, infert, φρουρᾶς ᾄδων φροῦδος γεγ., præter exspectationem, pro φροῦδα ᾄδων, φροῦδος γεγ. Berg. Leg. φρούδας ᾄδων, canens res perditas, ut τὴν ψυχήν, τὴν ἐμβάδα, τὴν χροιάν, τὰ χρήματα. Reisk. φρουρᾶς. Gl. ἕνεκα. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀγρυπνούντων. Brunck. φρουρὰς (pro -ρᾶς) B. Pors.

712. ὀλίγου. Ut Vesp. 825. ὡς ὀλίγου μ' ἀπώλεσας. Integra oratio foret: ὀλίγου δέων φροῦδος γεγ., et ὀλίγου δέον ἀπώλ. με. Heliodorus vii. ὀλίγου μὴν καὶ ἐκθανεῖν ἐδέησεν. Xenophon in Anab. i. 5. 14. αὐτοῦ ὀλίγου δεήσαντος καταλευσθῆναι. Sic μικροῦ. Demosth. c. Timocr. μικροῦ δέω παρὰ πάντας εἰπεῖν. Potest etiam infinitivus subaudiri, ut sit, ὀλίγου δεῖν φροῦδος γεγ., ὀλίγου δεῖν με ἀπώλεσας. Isocrates Panegyr. μικροῦ δεῖν τῆς ἐντὸς 'Άλυος χώρας ἁπάσης ἐκράτησε. Videri possunt notæ ad Alciphr. epist. i. Berg. Dictis his rursus paululum quiescit Strepsiades et meditari videtur. Wiland. Bav. Elb. ὀλίγον. Scil. δέων. Harl. γενήσομαι 1. Dobr.

713. οὗτος, τί ποιεῖς; C. inserit τί πάσχεις; quod sane arridet. τί ποιεῖς glossæ similius quam τί πάσχεις; infra 781. τί πείσομαι; *quid agam?* Ern. φροντίζειν est *meditari*. Dind.

714. καὶ om. Dorv. Pors.

715. εἴμοι Elb. et Bav. Harl. εἴ τί μου 2. Pors. εἴτι μου 5. Dobr.

716. ἀπολῇ C. ap. Ern. Elb. Bav. — κάκιστε Bav. Dind.

717. μαλθακιστέα. Æsch. Eumen. 74. μηδὲ μαλθακὸς γένῃ. Eurip. Med. 290. κρεῖσσον δέ μοι νῦν, etc. Dicunt etiam μαλθακὸν s. μαλακόν τι ἐνδιδόναι. V. ad Plut. 403. Cæt. in plurali dixit μαλθακιστέα, Attice, ut Acharn. 479. ἐμπορευτέα, Plut. 1086. συνεκποτέα. Berg. οὐ deest cod. C. Ern. -κιστέον 3. sed sch. γρ. καὶ οὐ μαλθακιστέα. καλ. sine περι 6. m. pr. Dobr.

718. εὑρητέος. Perperam in A. C. ἐξευρητέος. V. seq. κἀπαιόλημ'. Glossa ἀπάτη καὶ πανουργία. εὑρητέος. Cod. ἐξευρητέος. Eadem in membr. est menda. Vide quam licenter et quam imperite circa præpositiones versati fuerint librarii. Brunck. L. Ja. ἐξευρητέος. Ern. Sic etiam Rav. ac Borg. Herm. Vitiose Junt. II. εὑρυτέως. Junt. III. εὑρυτέος. Junt. I. εὑρητέος. Dind. ἐξευρητέος A. 2. Dorv. ἀνευρετέον Plato Politico c. 34. ed. Fisch. ἐξευρετέον Rep. II. p. 380. A. 8. St. 430. Laem. ἐξευρετέος Suid. Ms. in παιόλημα ut et ὑποδεδεμένην in παρέλαβε. Pors. Legebat igitur Porsonus ἐξευρετέος γὰρ — Vide var. lectt. in Thucyd. III. 45. p. 106. 3. Dobr. ἀποστερητικὸς· καὶ παιό-

οι
λημα· — ἐπιβάλλει Dorv. Pors. ἐξευρητέος 3. 5. εὑρυτέος quod ex εὗρε vel εὑρη, sed hinc potius, 4. κἄποσ. 6. Dobr. ἐξευρητέος Cod. Ar. Id.

719. κἀπαιόλημα. Suidas male hic legit παιόλημα pro ἀπαιόλημα. V. eum v. Παιόλημα. Kust. Æsch. Choëph. 1002. ξένων ἀπαιόλημα, ubi Scholia, ἀπαιόλημα, ἀπάτημα· unde insuper Suidæ error convincitur, apud quem παιόλημα legitur. Spanh. Ab ἀπαιολεῖν, quo utitur Eurip. Ion. 549. τοῦτο κἄμ' ἀπαιολεῖ, aut ab ἀπαιολᾶν, quod Hesych. exponit per παραλογίζεσθαι· est autem ab ἀπαιόλη, quod idem exponit ἀπάτη, ἀποστέρησις, et occurrit infra v. 1134. quem locum vide. Berg. Suidas in Παιόλημα hinc citat καὶ παιόλημ' et ἀπαιόλημα pro varia lectione. v. Hesych. in Ἀπαιόλημα et ibi intpp. item Eustath. ad Il. B. p. 352. Gl. R. interpretatur παραλογισμός. Ern. ἐπιβάλλοι Bav. Harl.

720. Jocus hujus loci nulla alia lingua exprimi potest, propter vocem ἀρνακίς, quæ proprie quidem *pellem agninam* significat, sed hic ob affinitatem soni cum voc. ἀρνεῖσθαι latentem etiam sensum continet. Nam quum lector post ἐξ ἀρνακ. exspectaret σισύραν vel simile quid, Aristophanes παρ' ὑπόνοιαν subjungit γνώμην ἀποστερητίδα, quasi præcessisset ἐξ ἀρνητικίδων, ab ἀρνεῖσθαι, *negare, inficiari*. Strepsiades enim tum inficiando debita tum quavis alia ratione et arte creditores eludere et fraudare cupiebat. Quare valeat hic Frischlin. cum sua versione, quippe secundum quem Strepsiades sententiam et artem non ad fraudandos *debitores*, sed *cimices* sibi contingere hic optat. Kust. Proprie ἀρνακὶς est *pellis ovina*, ut constat; sed quia huic voci similis est vox ἄρνησις, *negatio*, illam pro hac posuit comico joco, ut paullo ante Κορίνθιοι pro κόρεις. Desiderat autem aliquod epichirema, quo negare possit debitum et creditores fraudare, sive cupit esse ἐξαρνητικὸς et ἀντιλογικός, qualis factus postea filius ejus est, 1154. Berg. ἀποστερητρίδα. Sic A. C. Vulgo ἀποστερητίδα. Priori formæ magis favere analogia videtur. Sic ab aliis verbalibus masculinis in της fiunt feminina in τρις. αὐλητὴς, αὐλητρίς· ὀρχηστὴς, ὀρχηστρίς· ἀποστερητὴς, ἀποστερητρίς. Acumen hujus loci, quod in paronomasia consistit, versio exprimere non potest. Schol. Ms. ἀρνακὶς, τὸ τοῦ ἀρνὸς κώδιον. παίζει δὲ ἐνταῦθα, γνώμην ἐξ ἀρνακίδων εἰπὼν ἀποστερητίδα, ἤγουν γνώμην ἐξ ἀρνήσεως καὶ ἀποστερήσεως. ὤφειλε δὲ εἰπεῖν· τίς ἂν δῆτ' ἐπιβάλοι καὶ ἐπιθήσει σκέπασμα ἐξ ἀρνακίδων, ὡς ἂν γνώμην εὕροιμι ἀποστερητικήν; ὁ δὲ παίξας οὕτως ἐξήνεγκεν. Brunck. Pro ἀποστερητικήν. Finxit autem ἀποστερητίδα, quasi θυμαιτίδα Vesp. 1133. quod est vestimenti genus, quia dixerat ἐξ ἀρνακίδων. Berg. Probavit etiam Herm. et docuit scripturam cod. Rav. ab Inv. receptam pertinere ad 737. Post hæc dicta Strepsiades, involutus stragulis, rursus paululum quievisse videtur. Interea inambulat Socrates, et aliquo tempore interjecto accedit ad istum, visurus, utrum dormiat. Wil. et Schutz. ἀποστερητίδα Ald. etc. quod, quoniam τῷ ἀρνακίδα magis respondet, ex paronomasiæ lege est restituendum. Dind. Suid. ἀποστερητίδα. ἀρνακίδα. ἀποστερητρίδα Ms. utroque loco. Pors. vel -ήτριδα. Dobr. ἀποστερητικὴν 6. Contra idem ἀποστερητίδα 745. et gl. καὶ ἀποστερητικήν. Dobr.

721. ἀθρήσω. Gl. Ja. ἰναΐδω, et ἀθροίσω, pessime. Τουτονὶ refer ad ἀθρήσω, *videbo eum quid faciat*, pro, *videbo quid ipse faciat*, qui Græcismus frequens est. Ern. νυν Ald. Junt. I. II. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. νῦν Junt. III. Raph. Port. Lugd. Amst. In Raph. male δρᾷ τ. ἀθροίσω 2. Dorv. Pors. ἀθροίσω 1. 5. 6. sed ἡ agnoscunt glossæ. δὴ pro νυν 3. Dobr.

722. Cod. quintus: μὰ τὸν Ἀπόλλω γ' οὐ μὲν οὖν, perperam. Eadem versus clausula occurrit Av. 438. et alibi. Brunck. 'γ' οὔμενουν. A. B. non 2. Pors.

723. ἔχεις τι. v. Suid. v. Ἔχεις, ubi loci hujus meminit. Kust. μὰ Δί', οὐ δῆτ' ἔγωγ'. Sic bene C. Vulgo, claudicante versu, μὰ Δί' οὐδὲν ἔγωγ'. Suidas in Ἔχεις τι habet μὰ τὸν Δί' οὐδὲν ἔγωγ'. Quod codicis lectioni præferendum videtur, ob sequentem Socratis interrogationem, οὐδὲν πάνυ; quæ ad rustici verba οὐδὲν ἔγωγ', refertur. Multum inest leporis repetitioni istius οὐδέν. οὐδὲν ἔγωγ' — οὐδὲν πάνυ; — οὐδέν. Integram Suidæ notam describere non gravabor: Ἔχεις τι; ἐπὶ τῶν ἀγρευόντων ἤτοι ὄρνιν ἢ ἰχθῦν. λέγεται δὲ τὸ Ἔχεις τι; ἀντὶ τοῦ, εἴληφάς τι; συνεβούλευε γὰρ αὐτῷ ὁ Σωκράτης ὥσπερ ἀναρτῆσαι τὴν διάνοιαν, ἐάσαντι τὴν φροντίδα, τῇ τῶν ἀγρευόντων χρησάμενος λέξει. τοῖς γὰρ ἁλιεῦσι καὶ τοῖς ὀρνιθοθήραις οὕτω φασίν· ἔχεις τί; ὁ δὲ γέρων φησί· μὰ τὸν Δί', οὐδὲν ἔγωγε. — οὐδὲν πάνυ; — οὐδέν, πλὴν τὸ πέος ἐν τῇ δεξιᾷ, τουτέστι τὸ αἰδοῖον, καὶ μιμεῖται τὸν δερμύλλοντα. Brunck. Duker. vult οὐδέν γ' ἔγωγ', bene; nam id metrum desiderat. Ern. Etiam Toup. Emm. in Suid. iii. p. 81. s. ex Suida restituendum esse docuit: μὰ τὸν Δί' οὐδὲν ἔγωγ', idque etiam Reizio probatum Herm. et Schutz. receperunt in ordinem. Sed Herm. me monuit, versum

multo elegantiorem fore, si legatur, μὰ Δί' οὐδέν γ' ἔγωγ'. Dind. οὐδὲν ἔγωγ'. Ald. etc. Id. μὰ τὸν Δί' Toup. ex Suida Cur. Noviss. in Suid. p. 53. quod pro Μὰ Δί' restituendum Hermippo apud Athen. i. 14. p. 18. C. Locum om. Suid. Ms. Pors. μὰ Δί' οὐδέν γ' ἔγωγε voluit 1. Ita 2. ex em. quidem, sed m. pr. ut puto, μὰ Δί' οὐδὲν ἔ. 3. 4. 5. 6. Dobr. μὰ Δί' οὐδὲν ἔ. Cod. Ar. Id.

724. γ' ἣ sine πλὴν 1. Contra πλὴν sine γε 3. Dobr.

725. οὐ ἐγκαλυψάμενος Ald. Dind.

726. φράσον τοῦτο A. B. Pors.

727. L. Ja. et Ib. a m. pr. πρῶτον, quod verum videtur. Ern. Sane si ἐξευρεῖν legitur, etiam πρῶτον scribi debet. Verum recte se habet πρῶτος. Nam ex libro Rav. legendum ἐξευρών. Αὐτός, inquit, ὅ τι βούλει πρῶτος ἐξευρών, λέγε *tu ipse primus aliquid inveni, idque mihi expone.* Atque ita etiam Schol. legerit necesse est, cujus hæc est adnotatio: διαβάλλει αὐτόν, ὡς μὴ παρέχοντα εὕρημα τοῖς μαθηταῖς. Herm. Cum eo Sch. recepit ἐξευρών. Dind. πρώτως B. πρῶτον Dorv. Pors. πρῶτον 6. et forsan 5. etsi non notavi, nam sic Leid. Dobr. πρῶτον ἐξευρεῖν Reisig.

730. σχάσας. Fortasse σχίσας. sed vid. Suid. in σχάσαι et οὐκ ἔχων. vid. etiam in λεπτήν. Bent. Sch. 3. ὄπισθεν μὲν ἔλεγε παθητικῶς σχασάμενος· νῦν δὲ σχάσας. ἔοικε δὲ ἀμφότερα ἐν χρήσει. ἔστι δὲ καὶ σχάζειν τὸ τέμνειν τὴν φλέβα, ὡς Ξενοφῶν· σχάζει τὴν παρὰ τῷ σφυρῷ φλέβα: —Eadem fere in 5. ubi παρὰ τῷ μηρῷ male. Locus est Hellenic. v. 4. 58.=p. 337. 14. H.St. Dobr.

731. κατὰ μικρόν. L. κ. λεπτόν. Cæt. in hoc et 733. 734. 751. lepide ridet præcepta dialecticorum de meditatione. Ern. σχάσαι τ. φρ. est coercere cogitationem ne divagetur. Dind.

732. διαιρῶν. Hesych. διαιρεῖν, διακρίνειν, ἐξακριβοῦν. v. Bos. Obss. Critt. p. 24. sq. Ern. οἴμοι τ. Strepsiades a cimicibus morsus exclamat. Schutz. 732-71. Desunt 1. folio amisso. Dobr.

733. ἀτρέμας L. C. I. Elb. Bav.—ἀπορεῖς C. Dind. ἀτρέμας A. 2. B. ἄτρεμας ἀλλ' ἀπ. Dorv. Pors. ἀτρέμας omnes. Dobr.

734. τῇ γνώμῃ conjecit Reisk. Ita etiam Herm. in not. inedd. legi jussit, τῇ γνώμῃ πάλιν κίνησον αὖθις αὐτό. Dind. πάλαι 3. 6. Dobr.

735. Pro αὖθις αὐτὸ lego αὖθις αὖ σύ. Nam κατὰ πλεονασμὸν tria hæc πάλιν αὖθις αὖ in eadem sententia interdum junguntur, ut v. 975. Kust. Nam αὐτὸ alienum est, quum accusativus præcedat γνώμην. Ern. αὖθις αὐτὸ Reisig. αὖθις. Fortasse αὖθ' εἰς. Bent. ζυγώθρισον. Grammatici quidam interpretantur κλεῖσον, *claude*, ut Pollux, qui x. 26. ad hunc ipsum locum Comici respiciens ait, καὶ τὸ ζυγώθρισον ἐπὶ τοῦ κλεῖσον εἰώθασι τάττειν. V. etiam Hes. et Suid. v. Ζυγώθρισον. Kust. R. L. C. Ib. ζυγόθρισον, et sic habent Mss. Pollucis l. l. qui fluctuant inter ζυγάθρ. et ζυγόθρ., unde editores ex Arist. libris fecere ζυγωθρ. item Hesych. edd. pr. Sed Suid. ζυγώθρισον. Et huic favet analogia, ζύγωθρον, ζυγωθρίζω. Cf. et Bos. Obs. Cr. p. 163. Ern. Vid. Valcken. ad Theoc. Adon. p. 335. Harl. κίνησον αὖθις ἐς αὐτό. In A. B. mendose εἰς αὐτό. Vulgo omissa est præpositio—ζυγώθρισον. Glossa; σκόπησον, μελέτησον· μεταφορικῶς. Si forte olim in aliquo codice pro καὶ ζυγώθρισον lectum fuit κἀναζύγωσον, prava erat ista lectio, quam metri lex respuit. Brunck. ἐς ante αὐτὸ deest Ald. etc. Dind. αὖθις εἰς α. et ζυγόθρισον 2. αὐτὸν Dorv. Pors. ἐς αὐτὸ 5. statim mut. in εἰς. ζυγόθ. ceteri omnes, nescio an et 5. Dobr. αὖθις om. cet. ut Kust. Cod. Ar. Id.

736. Strepsiades, qui ad Socratis dicta non adtenderat animum, spatio brevi interjecto, ita exclamat. Wil. et Schutz. φίλιτατον vitiose Ald. Dind. γέρων 6. Dobr.

737. Ib. ἀποστερητίδα e v. 720. Ern. ἀποστερικὴν Dorv. Pors. Ib. delet δή. L. νῦν μοι τοδί.· In C. totus versus est Socratis. Versus lectio omnino adhuc fluctuat. Suid. in ἐπίδειξον etiam aliter profert, quam hic est. Ern. In Elb. desunt personarum nomina. Suid. v. Ἐπίδειξον hæc affert: ἔχεις τινὰ γνώμην, ἐπίδειξον αὐτήν. Harl.

738. εἰπὲ δὴ νῦν μοι τοδί. Sic optime B. In tribus aliis τὸ τί. Sed in nullo præfixa his voculis Socratis persona. Cod. quint. εἰπὲ δὴ νῦν μοι τοτί· sic notato accentu, et absque ullo mutatæ personæ indicio. Brunck. (qui hæc omnia Strepsiadi tribuit.) Nos vulgatam lectionem Rav. libri auctoritate confirmatam censuimus, eamque etiam Reizius probabat. Mutata illa fuit in B. et L. ab librariis, quum nomen Socratis excidisset, ut in plerisque libris factum videmus. Herm. Totum versum Socrati dant B. et Dorv. Pors. Totus Socratis 2. 3. 4. μοι τοδὶ et gl. τοῦτο 5. ex em. statim facta, et ab εἰπὲ usque ad ἔχων 750. Strepsiadis. τὸ τί servat 6. person. ut 5. Dobr.

739. φαρμακίδα Θετταλήν. Lucianus Dial. Mer. Melittæ et Bacchidis: εἴ τινα οἶσθα, Βακχί, γραῶν, οἷαι πολλαὶ Θετταλαὶ λέγονται ἐπᾴδουσαι. Plautus Amphitr. iv. 3.

10. 'ego pol illum ulciscar hodie veneficum.' Schol. Eurip. ad Phœn. 1365. ὅτι δὲ καὶ φαρμακίδες εἰσὶν αἱ Θετταλαί, Ἀριστοφάνης φησί· γυναῖκα εἰ πριάμενος Θετταλήν. Berg. De his magicis artibus cf. Intpp. ad hæc Virg. Ecl. viii. 69. Carmina vel cœlo possunt deducere lunam. Dind. γ. θετταλὴν εἰ πρ. φ. A. B. Pors.

740. εἶτα δή. Sic Suid. ed. Ms. λοφ. Pors. εἰ pro εἶτα 3. εἶτ' (sic) sine δὴ 6. Dobr.

741. λοφεῖον. Gl. ἀγγεῖον. Proprie est τοῦ κράνους ἡ θήκη, quo sensu occurrit Acharn. 1109. Pollux x. 126. κάτοπτρον, οὗ τὴν θήκην λοφεῖον καλοῦσι. Brunck. καθείρξαιμ' mut. in -ξαcμ' (sic) et gl. ἀποκλείσας 2. Dobr.

742. τηρείην 6. Dobr.

743. Lege ὠφελήσειέν σ'; ΣΤ. ὅτι; Bent. ὠφελήσειέν σ'. Sic edidimus, jubente metri necessitate, ut vidit etiam Dukerus. Ern. Sic scriptum oportuit ob metrum. Vulgo vacillat versus ob omissionem ν paragogici. Hac occasione monebo similem mendam, qualium in Comici edd. infinitus erat numerus, incogitantia mea relictam fuisse in Conc. 256. ubi legendum, τί δ' ἢν ὑποκρούσωσίν σε; προκινήσομαι. Brunck. Vulgo ὠφελήσειέ σ'. Correxerat jam Rittershus. Sacr. lect. p. 542. monente Harl. ὠφελήσειέ σ' Ald. etc. Perperam in pluribus edd. vett. ὅτι. Dind.

744. ἀνατέλλοι. Sic quatuor Regii, bene. Sic etiam Cod. Vulgo, ἀντέλλοι. v. not. ad Lys. 115. Brunck. Sub initium fabulæ dicebat Strepsiades, ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι ὁρῶν ἄγουσαν τὴν σελήνην εἰκάδας. Quia nimirum in fine mensis, quem Luna determinat, erat dies usurarum. Nunc itaque in mentem ei venit, artibus magicis curare deducendam Lunam, ne ullus existat mensis ac proinde nec repetitio usurarum. Berg. ἀντέλλοι Ald. etc. Dind. ἀντέλοι Elb. Harl. ἀνατέλλοι 2. ἀνατέλοι A. B. ἀντέλοι Dorv. Pors. ἀντέλλοι 2. et gl. ἀνατέλλοι. ἂν τέλοι 3. ἂν τέλλοι 4. ἀνατέλλοι t. et sch. 5. ἂν τέλει primo 6. sed α postea inseruit eadem manus, ut puto. Gl. καὶ λάμψη. Dobr.

745. οὐκ ἂν ἀποδοίην. Sic B. D. recte. Vulgo, οὐκ ἂν γ' ἀποδοίην. Brunck. τίη τί δή; C. Ib. ὅτιη R. Ja. L. ὅτι τι δή; Vulgatum verum est. ὁτιὴ est e v. seq. quod tamen alias etiam pro τίη dicitur, ut 786. Ern. ὁτίη τι Elb. et Bav. Cum Br. retinuimus vulgatum. Herm. Ib. γ' delet, sine damno versus. Ern. Deest etiam in Bav. Elb. servatur in quinto Br. Dind. Cod. Reg. in Br. Suppl. ὅτι τιὴ δή. Id. γ' ἀποδοίην Ald. etc. Dind. τιητί δὴ Ald. Junt. i. Crat. Wech. τίη τί δή Raph. Lugd. Amst. Port. τιητὶ δὴ Junt. ii. iii. Ven. i. ii. Brub. Id. γ' om. 2. ὅτι τί δὴ A. 2. B. ὁτιὴ τὶ δὴ Dorv. Pors. γ' om. 4. 5. ὁτιὴ τί δὴ 2. 4. 6. ὅτι τί δὴ 5. τιὴ τί δὴ 3. Dobr.

746. μῆνά γ' ἀργυρίων legitur in Ald. Crat. Ven. Kust. Bergl. τἀργύριον jam emendarat Rittershus. Sacr. Lect. p. 542. atque ita est in ed. Flor. 1525. Bas. Frob. et cod. Elb. in quo in fine legitur δανίτεται. In ed. Bern. Junt., Brub. Frischl. est γ' ἀργύριον. τ' ἀργύρια edd. Raph. Porti Lugd. et Amst. Harl. τ' ἀργύριον edidimus e Mss. Vat. Arund. R. L. I. edd. Ald. Crat. Junt. Canin. Cheradami. Qui vulgatum mallet, intelliget τινα, quod tamen durum est. Ern. τἀργύριον scribi etiam jussit Reisk. Dind. γ' ἀργυρίων δανείζεται etiam habet ed. Ald. eamdemque lectionem agnoscit vetus Schol., quam tamen probare non possum. Nam vel legendum est τἀργύρια vel τἀργύριον. Notandum autem est, ed. Flor. quamvis in textu habeat τἀργύριον, in Scholl. tamen cum ed. Ald. retinere ἀργυρίων, quod me initio movebat, ut crederem lectionem illam priscam esse et veram. Subintelligendum enim putabam τινά, (quasi legeretur τῶν ἀργυρίων τινά,) quæ ellipsis apud Atticos in constructionibus verborum cum genitivis frequens est, ut quum dicunt ξυλλέγειν τῶν λίθων (sc. τινάς): ut similia loquendi genera passim obvia hic omittam. Sed nunc altera lectio, (nimirum τ' ἀργύρια vel τ' ἀργύριον) ut simplicior, multo magis arridet, adeo ut eam, si res adhuc integra foret, in textu reponere non dubitarem. Kust. De *usuris* Athenn. *menstruis* supra jam vidimus ad 17. Infra 1270. ἢ κατὰ μῆνα ἢ καθ' ἡμέραν *pecuniam*, quod additur, usura *crescere* seu *multiplicari*. Frustra vero hic est Scholiastes, quod monuit jam Kusterus, qui ἀργυρίων non solum hic legit, sed, ut Comicis familiare, pluralia pro singularibus adhiberi observat, quum tamen non in adducto modo Comici versu, sed in eo, qui paullo ante præcesserat, ubi de eadem pecunia in usuram solvenda agitur, σπανίζεις ἀργυρίου dicatur, non ἀργυρίων. Spanh. γ' ἀργύριον in ed. Bern. Juntæ etiam mendosum est, depravatum ex τἀργύριον pro τὸ ἀργ. Litteras γ, τ, commutatas sæpe observavimus. In iv. codd. perspicue et distincte τἀργύριον scriptum est, et sic dudum emendatum, antequam codicem ullum vidissem. Quæ in scholiis ad voc. ἀργυρίων leguntur, longe sunt absurdissima. Brunck. Scholiasten, qui pluralem ἀργυρίων reperiri diserte scribit, injuria videtur Brunckius reprehendere. Vix enim credi potest, hunc tam ineptum fuisse, ut de genitivo cogitaret. Immo

vereor, ne, quum in contextu Arist. male scriptum reperissent librarii ἀργυρίων, id etiam in scholiis reposuerint pro eo, quod schol. scripserat, ἀργύρια. Ac recte dixisset Arist. τἀργύρια, ut Avv. 600. Herm. τἀργύριον A. 2. B. τ'ἀργύριον δανέζ. Dorv. Pors. vel potius δανίζ. Dobr. ὅτι τι pro ὅτιὴ ni fallor 6. et gl. manus primæ καὶ διὰ τί. τἀργύριον omnes. Id.

747. Cod. quint. ἀλλ' ἕτερον οὖν σοι — Brunck. Ironice hæc a Socrate dici censet Wiland. οὖν pro αὖ A. B. δεξιὸν προβαλῶ sine τι 2. Pors. δεξ. προβ. sine τι 5. Dobr.

748. πεντεταλ. τ. δ. Videtur hic latere aliquid amaræ reprehensionis, eruendum e Pac. 170. Ern. Cod. quint. hic et infra πεντετάλαντος, quæ scriptura haud deterior. Eam agnoscit etiam cod. meus v. 764. Brunck. Sed alteram formam Atticam esse observat Schol. Sic Eqq. 1049. πεντεσυρίγγῳ ξύλῳ. Herm. τις om. A. non 2. Pors. τις om. 4. 6. Dobr.

749. εἶτ' ἐμοὶ a Brunck. repositum est; aliæ omnes edd. εἰπέ μοι habent. Dind. ἀφανίσεις Elb. Harl. εἰπέ μοι Ald. etc. Dind. Primo membra ὅπως ἂν — ἀφανίσειας, εἰ γράφοιτο — tanquam apposita ad τι δεξιόν proferri volo: quemadmodum 775-6. aliquam rem Socrates meditandam proponit, τουτὶ ξυνάρπασον — Ὅπως ἀποστρέψαις ἂν ἀντιδικῶν δίκην, deinde adjungit εἰπέ μοι, quasi exciderit animo, esse jam, unde pendeat ὅπως ἂν — ἀφανίσειας. Reisig.

750. οἰκ' οἶδ' vitiose Ald. Junt. II. — De h. l. ita Hermann. in præf. disputat p. xii. s. "Dubitavi, utrum verba ἀτὰρ ζητητέον, ut vulgo, cum iis, quæ Strepsiades dixerat, continuarem, an vero tribuerem Socrati. Mirum enim videatur necesse est, hominem rudem et a cogitandi subtilitate ac difficultate alienissimum, id ipsum, quod modo, de successu pervestigationis desperans, nescire se dixerat, tam alacrem quasi bona cum spe in se recipere ac velle effectum dare. Contra si Socrates hæc dicat, et aptissima est responsio iis, quæ dixerat Strepsiades, et more etiam ille suo loquitur, ad quem credibile est allusisse Aristophanem. Non sum tamen ausus a vulgata personarum descriptione recedere, propterea quod ne huic quidem argumenta desunt, quibus egregie defendi queat. Nam quum Strepsiades paullo ante cogitando id, quod quæsierat, reperisset, hoc magis verisimile est, eum nunc, quamvis initio dubitantem et prope desperantem, mox tamen colligere vires suas atque intendere, ut ad hanc quoque quæstionem, quam quidem maxime e re sua esse videat, apte respondere possit. Idque eo majorem habet vim ad risum spectatoribus commovendum, quo ineptiorem voce, vultu, gestu se præbet homo indoctus, qui ad meditandum sese componit et parat. Quæ rudis et rustica oris totiusque figuræ conformatio magis etiam ridetur, ubi Socrates tantam ab isto subtilitatem exigit, quanta vix in philosopho reperitur, nedum ut ea tam hebetem in hominem cadere queat: μὴ νῦν κ. τ. λ. Herm. δ. δ. οὐκ οἶδ' ὅπως 6. Dobr.

751. εἶλε. Ald. εἶλλε et Suidas in εἴλλειν. Bent. ἴλλε. Sic bene meus. Gl. στρέφε. In membr. ut vulgo εἶλλε cum gl. ἀπόκλειε. In C. εἶλε. Pejus in B. εἶλε. v. Ruhnken. ad Timæi gl. Plat. v. γῆν ἰλλομένην. Brunck. Receperunt Inv. Sch. Herm. Sensus: non jam apud te semper cohibe . cogitandi vim. Dind. εἶλλε Ald. ejusque sequaces et Berg. εἶλε Junt. Bas. et aliæ, etiam Kust. ἴλλε Br. Sensus et significatus *coercendi, constringendi*, etc. in illis verbis parum vel nihil mutatur. Harl. R. εἶλλε, gl. ἀπόκλειε. Suid. εἶλλε. v. et Hes. Ern. Male etiam cod. quint. εἶλε, cum gl. στρέφε. Brunck. ἴλλε etiam conjecit Reisk. Dind. Rav. ἴλλε. Herm. εἶλλε. Junt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. εἶλε Ald. (non εἶλλε, ut est ap. Harl.) Junt. II. III. Raph. Lugd. Amst. Port. Dind. Lege εἶλλε ex Suida v. εἴλλειν. εἶλε B. εἶλε 2. Suid. Ms. in v. ἴλε Dorv. Pors. εἶλε 3. 6. εἶλε 2. 4. 5. sed hic forsan εἶλε primo. Dobr.

752. ἀλλ' ἀποχάλα. I. e. *dimitte mentis tuæ cogitationem in aerem velut scarabæum filo revinctum ex pede.* Anna Fabri in not. Gallicis ad h. l. verisimiliter admodum suspicatur, Aristophanem traducere hic velle opinionem Socratis, qui animam hominis alatam esse statuebat; ut patet ex Plat. Phædro c. 67. Kust. Minime audiendum est, quod Dacieriæ in mentem venit; nec est quod ridiculum in allusione illa quæramus, quod unice nititur consilio Socratis cogitationem in aëra dimittendi, illaque comparatione cum scarabæo; illud absurdum est; hæc vero ludicra, ne dicam scurrilis. Schutz. ὑποχάλα. ἀποχοίλα Ven. II. (in qua edit. plura sunt ejus generis vitia, non omnia memorata). — ἐς τὸν ἀέρα Ald. etc. Dind. ὑποχάλα 2. ἀέραν Dorv. Pors. ὑποχάλα 3. 5. Sch. 3. ὥσπερ ἀπὸ ὕψους τινὸς καταβίβαζε. καταβ. gl. 5. Dobr.

753. Pollux ix. 124. s. ex h. l. poëtæ nostri observat, pueros olim animalcula, μηλολόνθας dicta, filo alligata, in aërem dimittere consuevisse, quod et hodie pueri nostrates facere solent. Kust. Laudant hunc v. Pollux ix. c. 7. n. 124. Suid. h. v. Uterque genus ludicri exponit. μηλολόν-

θην etiam ap. Poll. legitur, quod non probat Schol. v. Intpp. Poll. Duck. μηλολόνθην. Ab Atticis μηλόνθην, non μηλολόνθην dictum, et ita legi in antiquis hujus Comici codicibus, non vero in iis, qui sua ætate circumferebantur, observat Eustath. ad Il. Ψ. p. 1329. Ἀττικοὶ δὲ αὐτὴν μηλόνθην ὀνομάζουσιν· ἐκάλουν δέ φησιν αὐτὴν καὶ χρυσαλλίδα. καὶ οὕτω μὲν ὁ παλαιός· τὰ δὲ νῦν τοῦ Κωμικοῦ ἀντίγραφα μηλολόνθην αὐτὴν τρισυλλάβως οἴδασιν. Quod vero χρυσαλλίδα, a *fulvo* nempe *colore* eamdem aviculam dictam statuit Eustath., ex alio Comici hujus loco illustratur, eique simul lucem commodat, ubi e conjunctis duabus vocibus χρυσομηλολόνθιον dicitur, Vesp. 1332. Adde de hac voce Herodem in Mimiambis ap. Stob. Floril. Tit. lxxviii. p. 335. ed. Grot. ἢ μηλολόνθης ποσσὶν ἅμματ' ἐξάπτων, *aut melolonthæ* (scarabæo) *vincla pedibus ut nectat.* Spanh. μηλολόνθην. In hac lectione consentiunt scripti et editi. Sic sæpe Aristoteles H. A. iv. 1. l. 5. v. 19. Decepit Eustathium scriptura antiquior syllabam semel exprimens, quæ bis legenda esset. Ern. Kusterus primum adfert laudatque Annæ Fabri suspicionem, Aristophanem hic traducere velle opinionem Socratis, qui animam hominis alatam esse statuebat, ut patet e Platone in Phædro p. 344. ed. Læmar. tum animadvertit, Pollucem ex hoc poetæ nostri loco observare, pueros olim animalcula, μηλολόνθας dicta, filo alligata, in aerem dimittere consuevisse. Id vero etiam pueri nostrates facere solent cum minore scarabæo, qui vulgo vocatur *Goldkäfer*, et χρυσοκάνδαρος scholiastæ esse videtur. Harl. μηλολόνθην. Gl. χρυσοκάνθαρον, ζίναν. Græce dicitur μηλόνθη et μηλολόνθη (η superscr.). Brunck. μιλ. 3. μηλολόνθην 2. (η a correctore potius.) Dobr.

755. σ' ὁμολογεῖν 2. Pors. σ' ὁμολ. 5. Dobr.

756. ἤδη. L. addit ποτε, glossa in textum inserta. Cæt. hoc interrogative accipiendum. Sic Lucianus. Ern. Hic versus in iis est, in quibus dubites, utrum vulg. lectio ab Arist. profecta sit an ea, quæ grammaticis metrum evertere visa est, ob eamque rem facile oblitterari potuit. Nam sic fortasse scripsit Arist. ἤδη ποτὲ παρὰ τοῖς φαρμακοπώλαις τὴν λίθον. Qui versus numeris est egregiis, licet vulgares metrici hanc syllabarum rationem improbare cogantur vitio doctrinæ suæ. v. de Metr. ii. 14. p. 151. ss. Herm. ἤδη ποτέ παρὰ ταῖσι (sic) 2. περὶ B. παρὰ ex em. Pors. ἤδη ποτὲ παρὰ ταῖσι et gl. γυναιξὶ 5. Contra -λοις 4. Dobr.

757. R. L. Ib. ἑώρακας. Offendit librarios forma rarior. Ern. ταύτην ἑώρας. Sic meus, ut impressi, recte. In quatuor Regiis ταύτην ἑώρακας. Similem errorem observavi ad Pl. 713. Brunck. καὶ διαφανῆ L. Ja. Ern. ἑώρακας A. B. et (ex em. ej. m. ut videtur. Dobr.) 2. ἑόρακας Dorv. τὴν κ. καὶ δ. 2. Pors. ἑώρακας 4. 5. 6. ἑώρας 2. 3. Gl. 5. εἶδες. καλὴν καὶ δ. 5. Dobr. ἑώρακας τ. κ. τ. δ. Cod. Ar. Id. ἑόρακας Reisig.

758. τὴν ὕαλον λέγεις. Intelligit lapidem *crystallum*, quippe quo veteres ad solem exposito ignem accendere consuevisse, discimus etiam ex Orpheo περὶ λίθων, cap. περὶ κρυστάλλου v. 178. Et Plinius lib. xxxvii. c. 2. medicos quosdam ait, 'quæ sunt urenda corporum, non aliter utilius id fieri putare, quam crystallina pila adversis posita solis radiis.' Hodie nobis eumdem usum præstant vitra, quæ vulgo *ustoria* vocantur. Kust. Hesych. ὕαλον. λαμπρόν, πρᾷον, ἡλίθιον, τίμιον· ubi lege λαμπρὸν κρύος, ἢ λίθον τίμιον. Istud ἢ λίθον, et quod ibi erat obvium, pro ἡλίθιον, viderat jam Scaliger; alterum vero κρύος pro πρᾷον, docent hic Scholia: οἱ παλαιοὶ δὲ, τὸν διαφανῆ λίθον, αὐτὸν ἰδιωτικῶς λεγόμενον κρύος, ἐοικότα δὲ ὑάλῳ· ubi nempe κρύος pro κρυστάλλῳ sumitur. Idem Hesych. κρύσταλλος, τὸ πεπηγὸς ὕδωρ ὑπὸ κρύους. Idem κρυερήν, ψυχράν, κρυσταλλώδη. Κρύος vero non pro *concreta gelu aqua* s. *crystallo*, sed pro *tremore* ap. Æsch. S. C. Th. 840. τί περιπιτνεῖ κρύος; *cor meum* (quod præcedit) *quis occupat rigor?* Spanh. Aristophanem intellexisse speculum ustorium, e crystallo aut electro factum, ex Theophr. de igne p. 436. docet Schneider. in Lex. ii. p. 549. vid. Plin. xxxvii. 2. Dind. Schneiderus in Lexico Græco-Germ. v. Ὕαλος docet, h. l. non intelligi dioptricum instrumentum, quale est id quod nos dicimus *Brennglas*, sed potius *speculi ustorii* genus; adhibito Theophr. loco de igne p. 436. ἀπὸ μὲν τοῦ ἡλίου φῶς ἅπτουσι τῇ ἀνακλάσει ἀπὸ τῶν λείων — ὅτι συνεχὲς γίγνεται μᾶλλον ἀνακλώμενον, ὥστε τῷ μὲν ἀθροισμῷ καὶ τῇ λεπτότητι διαδυόμενον εἰς τὸ ἔκκαυμα δύναται καίειν. Ἐξάπτεται δὲ ἀπό τε τῆς ὑάλου, καὶ ἀπὸ τοῦ χαλκοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου τρόπον τινὰ ἐργασθέντων. Itaque existimat, fuisse conorum rectangulorum cavorum segmenta, in quorum axe poneretur fomes, quem incenderent radii a margine reflexi; quod genus speculorum causticorum quam vim haberet, demonstravit Frid. Ad. Widder, Prof. Groningens. in diss. de peculiari speculorum causticorum genere, in Act. Acad. Theodoro Palat. Vol. iv. Physic. Manh.

1780. Verumtamen hunc locum Aristophanis de lenticula dioptrica, non de speculo conico intelligendum esse arbitror. Jam enim Philippus de la Hire in Actis Acad. Reg. Scient. Paris. a. 1708. p. 137. luculenter demonstravit ὕαλον, qua se usurum hic ait Strepsiades, non concavam, sed potius convexam fuisse; in illo enim radium reflexum sursum directum vix attingere potuisse tabulam ceratam in mensa positam; quod contra commode satis fieri potuisset radiis e loco superiori deorsum refractis ex ὑάλῳ lenticulæ instar convexa. SCHUTZ.

759. Post φέρε Ib. addit δὴ, temere. ERN. ἔγωγε om. 6. φέρε δὴ et om. εἰ 4. DOBR.

761. ὁπότ' ἂν γ. ἡ δίκη sola Suid. ed. Ms. v. ὑάλη. PORS. Hunc et tres versus sequentes Strepsiadi attribuit REISIG. ὡδὶ B. Suid. Ms. ὑάλη. Dorv. PORS. ὧδε male Junt. III. Crat. Ven. I. II. Wech. DIND. ὡδὶ 3. DOBR.

762. τὰ γράμματ' ἐκτήξαιμι. Proprie hæc phrasis dicitur de tabula cerata, cujus literæ liquefacta cera delentur et confunduntur. Eurip. Cycl. 458. ὄμματ' ἐκτήξω πυρὶ, significat *oculos igne exuram*. Verba enim ibi fiunt de Ulysse, qui ardente vecte oculos Ulyssi exussit. KUST. Ceram vult liquefacere, in qua scribebant. Alio modo obliteravit dicam Hegemoni scriptam Alcibiades: βρέξας τὸν δάκτυλον ἐκ τοῦ στόματος διήλειψε τὴν δίκην τοῦ Ἡγήμονος, ut narrat Athen. ix. p. 407. BERG. Fuerunt, qui illa verba γράφοιτο τὴν δίκην de sententia judicum, qua debitor ad solvendam pecuniam damnatus esset, acciperent. At hoc fieri nequit. Nam δίκην γράφεσθαι dicitur, ut antea v. 748. de petitione actoris, quam scriba in tabula cerata conscripserat. SCHUTZ.

763. οἴμ' ὡς ἥδομαι REISIG.

764. πεντετάλαντος. Quia Socrates superius dixerat, εἴ σοι γράφοιτο πεντετάλαντός τις δίκη. BERG. διαγράφειν et διαγράφεσθαι in foro Attico, *abolere accusationem*. Sic Demosth. adv. Olympiod. p. 632. διέγραψεν ὁ ἄρχων Πυθόδωρος κατὰ τὸν νόμον τὴν τουτουΐ Ὀλυμπιοδώρου ἀμφισβήτησιν· διαγραφείσης δὲ ταύτης κ. τ. λ. SPANH. Atticis δίκη dicitur διαγράφεσθαι, quum vel differtur vel tollitur; Lysias Or. xvii. de pecun. publ. p. 315. dixit de *dilatione*, frequentior usus est de *sublatione*: et sic explicat Harpocr. ubi v. Vales. et Markland. ad Lys. l. c. ERN. v. Tho. M. p. 211. ibique Hemst. et Bos., ad Timæum Ruhnken, p. 60. Mœrin p. 120. cum not. Piers. Proprie significat verbum *inducta litura scriptum delere*, διαγρ. τὴν δίκην, *litem expungere*. add. Fisch. Ind. ad Æsch. Socr. v. Διαγράφειν. HARL. διαγέγραπται. Gl. ἠφάνισται. Lys. 676. διαγράφω τοὺς ἱππέας. BRUNCK. διαγέγραπται. Gl. ἀπήλειπται, ἠφάνισται. ID. ὅτε πεντετάλαντος. ὅτι Suid. διαγέγραπται. πεντατάλαντος B. Dorv. πεντετ. Suid. μοι διαγ. 2. Suid. Ald. Ms. in διαγέγ. Suid. iterum in πεντετ. ubi pro πέντε lege ε. PORS. Suidæ verba sunt Πεντετάλαντος δίκη διαγέγραπται. τὸ πέντε ἄτρεπτον τηρεῖται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Ex Porsoni emendatione verte; finalis ε vocis πέντε servatur ab Atticis in compositis quale est πεντετάλαντος. Vide Etym. in ἑξάκλινον, partim citatum ad Eq. 1046. DOBR. πενταταλ. 3. μοι διαγ. 5. ID.

765. De formula ἄγε δὴ v. Thom. M. p. 890. sq. HARL. ξυνάρπασον. R. συνάρπασον. De verbo ipso v. ad 482. Sic dixit et Soph. Aj. 16. ERN. τουτὶ ταχέως 2. PORS. τουτὶ ταχέως 5. DOBR.

766. Hunc et seq. versum non intelligo. Obscurum enim est et quid sit ἀντιδικῶν et μὴ παρόντων μαρτύρων, sed et ὀφλέω simpliciter positum pro *damnari*, nusquam alibi inveni: verum semper cum adjuncto δίκην vel alio, unde fere suspicabar, hæc conjungenda δίκην μέλλων ὀφλήσειν. Suid. ὀφλήσειν, καταδικασθῆναι. DUCK. ἀποστρέψαις. Sic habent Mss. Vat. U. et Arund. [Consentiunt e nostris R. Ja. Ceteri cum edd. ἀποτρέψαις. ἂν delet L. non bene. ERN.] At priores edd. ἀποτρέψαις, quod quamvis idem significet ac ἀποστρέψαις, malui hic tamen fidem et auctoritatem Mss. codd. sequi. KUST. ἀποστρέψαις. Gl. ἀποδιώξαις. ἀντιδικῶν, ἀντεγκαλῶν, ἀντιλέγων. Male in meo κατηγόρων. A codd. scriptura discedere veritus sum. Mallem tamen, ὅπως ἂν ἀποστρέψειας ἀντιδικῶν δίκην. BRUNCK. Id ipsum reposuimus. Nam et Atticum est et ad sonum elegantius, et ita scripsisse Arist. suspicionem facit omissio particulæ ἂν in Ms. L. HERM. quem secutus est Sch. Idem tamen H. in not. Mss. vulgatam scripturam prætulit. DIND. ἀντιδικῶν. Vox itidem fori Attici [ἀντίδικος], de *adversario in judicio*. Isæus Or. iv. p. 427. καὶ γάρ τε τούτων τε ἅμα καὶ ἐπίτροπος καὶ κύριος καὶ ἀντίδικος ἦν. Et ἀντιδικεῖν, *judicio contendere*: idem orat. p. 572. ἦσαν οἷοί τε πρὸς ἐμὲ ἀντιδικεῖν. SPANH. ἀποτρέψῃς A. B. ἀποστρέψαις et om. ἂν 2. ἀποστρέψειας Dorv. "ex em. vel contra." PORS. ἀποστρέψαις 2. 3. 4. 5. ἀποστρέψειας 6. ἂν om. 3. 5. non 6. DOBR.

768. φαυλότατα. Lucianus in Pseudom. init. σὺ μὲν ἴσως — μικρόν τι τοῦτο καὶ φαῦλον οἴει τὸ πρόσταγμα etc. V. Comicum Eqq. 213. Lys. 14. et 568. BERG. Cf. Timæi Lex. ibique Ruhnk. p. 191. HARL.

ῥᾶστ' sine iota subscr. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. DIND.

769. *Εἰ πρόσθεν* — Interpr. *si instante adhuc actione una* cet. Putabam conjungenda *πρόσθεν πρὶν τὴν ἐμὴν καλεῖσθαι δίκην*, quia Lexica e Xenoph. laudant *πρόσθεν πρὶν ἄν*, *priusquam*. Sed Constant. in *μία* et *πρόσθεν*, conjungit *πρόσθεν ἔτι μιᾶς* sc. *ἡμέρας*. *ἐνεστῶσα* vel *ἐνεστηκυῖα δίκη*, est *lis contestata, constituta*. v. Budæi Comm. L. Gr. p. 106. Ita sententia erit: *si pridie, quam contestata, constituta fuerit lis, pridie quam judicium constituatur*. DUCK. Posterior interpretatio non est admittenda. Agitur de pluribus litibus eodem die in judicio tractatis; quarum erat certus ordo constitutus. Itaque Strepsiadis commentum hoc erat, ut, dum causa suam in judicio antecedens tractaretur, antequam præco ipsius litem jam actum iri denuntiaret, ipse abiret et se suspenderet. SCHUTZ. *ἐνεστώσεις* vitiose Crat. Ven. I. II. DIND.

770. *καλεῖσθ'*. Ib. *ἐκκαλεῖσθαι*, quæ est glossa. *καλεῖν δίκην* dicitur magistratus, quum eam, ut Cicero ait, *sortitur, agi jubet*. ERN. Vesp. 1439. *ἕως ἂν τὴν δίκην ἄρχων καλῇ*. Ibid. 836. *ἄνευ δρυφάκτου τὴν δίκην μέλλεις καλεῖν*, et alibi. BERG. Dawesius *καλεῖν* corrigebat, quod recte repudiavit Brunck. ad v. 975. V. quæ supra diximus ad v. 542. HERM. *ἀπαγξαίμην*. Sic Ach. 755. quum quidam dixisset, id dare operam magistratus, ut cives ocyus pereant, alter dicit: cito igitur eritis soluti molestiis, *αὐτίκ' ἄρ' ἀπαλλάξεσθε τῶν πραγμάτων*. BERG. Dawes. M. C. 266. negavit, diphthongos ita elidi, ideoque scripsit *καλεῖν*. DIND.

771. *οὐδὲν λέγεις*. Supra 638. Vesp. 475. *ἀλλ' οὐδὲν λέγει*. BERG. Ad *ἔγωγε* subint. *λέγω τι*, quod, quoad sensum, superioribus inest. DIND.

772. *οὐδεὶς ἂν κ. ε. τ. εἰσάξοι* 2. PORS. *οὐδεὶς ἂν — εἰσάξοι* 5. DOBR.

773. *ὑθλεῖς*. Gl. *ληρεῖς, φλυαρεῖς ἄπερῤ'*. Meus *ἄπαιρ'* cum glossa *ἄπελθε*. Vulgatum præstat. De v. *ἀπαίρω* v. not. ad Lys. 539. Cod. quint. *ἄπελθ'*, manifestum glossema. BRUNCK. *διδαξαίμην σ' ἔτι*. Reizius corrigebat *διδάξαιμί σ' ἔτ' ἐγώ*, numeris non elegantibus, qui meliores futuri erant, si sic scriberet, *οὐκ ἂν ἔτι σε διδάξαιμ' ἐγώ*. Nam etiam *διδάξασθαι* activa significatione occurrit, ut Pind. Olymp. viii. 77. *τὸ διδάξασθαι δέ τοι εἰδότι ῥᾴτερον*. HERM. *ἰθλεῖς* Raph. male. DIND. *σε διδαξ. ἔτι* Ib. ERN. *ἄπελθ'* A. B. *φθείρου* superscr. A. *ἄπερρ'* Suid. in v. ubi mox Ms. *ζητῶ*. *ἄπερ* Dorv. PORS. *ἄπελθ'* 1. 4. 6. *ἄπερρ'* (sic) 2. *ἅ* scil. in *ἅ* verso a corr. qui gl. *καὶ ἅτινα*. *ἄπερρε* 3. ex em. quidem, sed agnoscit sch. m. DOBR.

774. *ὁτιὴ τί, ἀντὶ τοῦ διατί*. Suid. BRUNCK. *ὅτιη τί* Ald. *οτιητί* Junt. I. *ὀτιητί* Junt. II. III. Crat. Ven. I. Wech. Raph. Lugd. Amst. Port. *ὀτιητὶ* Ven. II. Brub. DIND. *ὦ* gl. 2. PORS. *ὦ* in t. om. et habet pro gl. 5. DOBR.

775. *ἐπιλήθῃ* C. — *σύγ' ἂν* Elb. — *ἅτταν* Junt. III. — In fin. *μέθοις* Ja. DIND. *σύ γ' ἂν ἅττ' ἂν* 4. *μάθοις* 5. 6. DOBR. *μάθοις*. 2. PORS.

776. Ut supra 671. *ἔτι δή γε*. HERM. *ἐπεί, τί δή γε πρῶτον ἐδιδάσκου*; Sic meus, ut impressi [ante Inv.]. In membr. *ἐ. τί νῦν πρῶτον ἐδιδάσκου*. [Idem ex R. affert Ern. et ex L. *τονῦν* atque *ἐδιδάχθης*. DIND.] In C. *τί νῦν πρῶτον ἐδίδασκες* cum gl., nisi emendatio sit *ἐδιδάχθης*. In B. *τί νῦν πρῶτον ἐδιδάχθης*. Ex his sincerum videtur esse *νῦν*. Legendum: *ἐπεὶ τί νῦν γε πρῶτον ἐδιδάσκου*; BRUNCK. Cod. quintus etiam *ἐπεὶ τί νῦν πρῶτον*. — Jam vero mihi de genuina lectione constat; scripserat Comicus, *ἐπεὶ τί νῦν δὴ πρῶτον ἐδιδάσκου; λέγε*. Librariorum culpa in quatuor Regiis *δὴ* excidit. Valet autem *νῦν δή*, auctore Hesych. idem quod *ἄρτι*, *dudum, modo*. Occurrit quum aliis locis in indice notatis, tum Lys. 327. estque istuc id ipsum, quod sententia flagitat. Verti debebat, *nam dic mihi, quid erat primum quod modo docebaris?* ID. Veram lectionem servavit liber Rav. HERM. (qui cum Inv. eam recepit, ut et Sch. DIND.) *ἐπεὶ τί δή γε πρῶτον ἐδιδάσκου; λέγε*. Primum directe interrogari auctorem voluisse nego. Simillima autem et verborum structura et sententiarum species versatur in Thesmophoriazusis, vs. 629. 630. *σὺ δ' εἰπέ μοι, | ὅ, τι πρῶτον ἡμῖν τῶν ἱερῶν ἐδείκνυτο. | Μν. φέρ' ἴδω, τί μέντοι πρῶτον ἦν; ἐπίνομεν. |* Itaque facile mihi persuasi, obliquum pariter Nubium versui sermonem adhiberi: itemque imperfectum, *ἐδιδάσκου*, cui vetusti libri typis impressi fidem faciunt et Mss. nonnulli, veram esse scripturam, *ἐδιδάχθης* falsam. Jam, quum ista oblique dicendi ratio suapte sit natura remissior ac lenior, si *δή γε* aspergas, nervi adduntur perincommode, ut arbitror. In compluribus autem bonæ notæ libris Mss. legitur *τί νῦν πρῶτον*, — versu mutilato, in Ravennate *τί νυνὶ πρῶτον* —. Brunckius est conjectura delatus ad *τί νῦν δὴ πρῶτον* —. At rogat Socrates Strepsiadam, non, quid paullo ante, sed quid prima institutione acceperit. Quocirca *νῦν δή*, si modo adhiberi potuit, in loco certe est inopportuno positum. Verum etiamsi post *πρῶτον* collo-

catum esset, tamen rei non conveniret. Quæ enim prima tradita erant, in deorum versantur doctrina, quos magister negarat esse, eorumque cultum ad alia nomina transtulerat. Nam quum inficeta Strepsiadæ commenta reprehendisset et exagitasset, tum vero Strepsiade etiam deos jurante, πρὸς τῶν θεῶν, indignabundus Socrates, at tu oblitus adeo es, inquit, quæ prius didiceras: age enim, dic jam, quæ principio docuerim. Hæc autem paullo ante tradita dici, non est naturæ rerum consentaneum: aliquantum enim abhinc temporis præterierat, quoniam id ad actionem fabulæ refertur, et prout in scena geruntur res, ita aut longum aut breve quodque ducitur. Quamobrem ab Aristophane scriptum arbitror: ἐπεὶ ταυνῦν, τί πρῶτον ἐδιδάσκου, λέγε, quemadmodum apud Xenophontem quærit Socrates, Œconomico, cap. vii. § 9. πρὸς θεῶν,— τί πρῶτον διδάσκειν ἦρχου, διηγοῦ μοι, ubi item τί ante πρῶτον omissum est in Guelferbytano. Confirmatur autem illud scriptura τονῦν πρῶτον, quam e Ms. aliquo libro Ernestus protulit. Ex Leidensi eam sumptam esse, ipse memoriæ prodidit: sed quantum ex iis constat, quæ nuper illustris vir, Henr. Tittmannus, ex autographis Ruhnkenii edidit, in Leidensi repertum est τί νυν πρῶτον. Neque tamen finxisse illam Ernestus videtur, sed in exemplari tantum indicando lapsus esse. REISIG. τί δήγε πρ. Ald. etc. Pro δήγε in R. νῦν, L. τονῦν. —ἐδιδάσκου Ald. etc. ἐδιδάχθης in L. ap. Ern. DIND. τι νῦν π. A. 2. B. Dorv. ἐκδιδάσκου Dorv. PORS. δὴ νῦν π. ἐδιδάχθης 1. 3. δή γε π. ἐδιδάσκου 2. τί δῆτα π. ἐδιδάσκου 4. τί νῦν π. — χθης 5. δήγε πρότερον — σκου 6. DOBR. δήγε π. ἐδιδάσκου. Cod. Ar. ID.

777. τί μέντοι. μέν τί τοι A. non B. ἦν primum om. A. B. πρῶτον μέντοι Dorv. PORS. Hæc per intervalla, et cum aliqua anxietate pronunciata sunt. DIND.

778. ἐν ᾗ ματτόμεθα. Respicit ad illam doctrinam de voc. καρδόπη v. 664. BERG. ματτούμεθα Ja. ERN. ματτούμεθα 2. PORS. ματτούμεθα 5. μέντοι om. 6. (versu superiore habet.) DOBR.

779. ἀποφερῇ Elb. ἀποφθερῇ Bav. ἀποφθερῇ C. ap. Ern. DIND. ἀποφθερεῖ. sic B. PORS.

780. ἐπιλησμότατον. Sic etiam legit Schol. vetus et Suid., h. v. quasi ab ἐπίλησμος, quod tamen in usu non est. Nam ab ἐπιλήσμων fieret ἐπιλησμονέστατον, quod crebro ap. scriptt. vett. occurrit. Ms. Arund. habet ἐπιλησμονότατον. KUST. Supra 129. πῶς οὖν γέρων ὢν κἀπιλήσμων —μαθήσομαι. Schol. Eurip. ad Phœn. 485. ἔστι γὰρ ἐν τῷ γήρᾳ ἔνια κακά· τὸ ἀσθενές, τὸ δυσκίνητον, τὸ ἐπίλησμον. Est autem in istis verbis ἐπίλησμον neutrum potius ab ἐπιλήσμων, quam ab ἐπίλησμος, a quo formavit Comicus superlativum ἐπιλησμότατος pro ἐπιλησμονέστατος. BERG. νό Citat Suidas v. σκαιότατον. ἐπιλησμότατον Dorv. PORS.

781. τίς οὖν Dorv. PORS.

782. Suid. i. p. 271. 486. PORS. vv. ἀπὸ γὰρ ὁ. et γλωττοστροφεῖν. DOBR.

784. πρεσβύτα Raph. Lugd. Amst. DIND.

785. Ἔ σοι vitiose Ald. Junt. II. III.—ἐστιν in Ven. II. deest. Tum ἐκτετραμμένος Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Lugd. Amst. DIND.

787. ἀλλ' ἔστι μοί γ'. Sic B. Vulgo ἀλλ' ἔστ' ἔμοιγ'. BRUNCK. Correctionem istam improbabat Reizius. Itaque Herm. et Schutz. restituerunt ἔστ' ἐμοί γ'. Recte. Nam in ἐμοὶ vis est. DIND. ἀλλ' ἔστ' ἔμοιγ' Ald. etc. DIND.

788. Ἀλλ' οὐ θέλει R. γὰρ omittit L. Cæterum versus est mutilus. Extrema sic explent R. L. I. τί 'γὼ πάθω; Ed. Bas. τί ἐγὼ πάθω; quæ formula est bene Græca; ea utitur et Chrysost. de Sacerd. ii. 6. καὶ τί πάθω; nec dubitavi in textum inferre. ERN. τί δ' ἐγὼ πάθω; C. recte [et recepit Br.]. In A. B. τί 'γὼ πάθω; BRUNCK. At ἐγὼ e compendio scripturæ natum. Verissima enim Reizii emendatio est, τί γὰρ πάθω; [recepta ab Herm.]. Sic alibi Arist. ut Lys. 884. Eccl. 860. Av. 1432. v. Valck. ad Eurip. Phœn. p. 335. HERM. Mihi certum est illud τί γὰρ πάθω; transponendum esse et verbis Strepsiadæ præponendum. Multo melius enim hoc modo alterni sermones cohærent. SCHUTZ. Qui ita scripsit: ἀλλ' οὐκ ἐθ. γ. μανθάνειν. Χο. σὺ δ' ἐπιτρ. | Στρ. τί γὰρ πάθω; εὐσ. DIND. τί γὰρ πάθω. REISIG. In fine: τί ἐγὼ πάθω Ald. etc. τί 'γὼ πάθω. Elb. DIND. γὰρ om. 2. Dorv. τί 'γὼ Dorv. PORS. γὰρ om. 5. Tum τί 'γὼ 5. 6. forsan alii. DOBR.

789. εὐσωμ. γὰρ — Refertur istud γὰρ [in vulg. verborum collocatione] ad suppressam sententiæ partem, quam supplet glossa ναὶ, ἄκων ἐπιτρέπω. BRUNCK. εὐσωματεῖν et σφριγᾶν sunt synonyma. Nam σφριγᾶν notat *abundantiam nimiam succorum, lasciviam*. ERN. σφριγᾶν, *vigere*, de corpore vegeto, florente, robusto. v. Timæi Lex. p. 175. ibique Ruhnken. HARL. Ruhnkenius ad Tim. Lex. p. 175. exemplis collectis docuit, σφριγᾶν per omnia fere convenire cum ὀργᾶν et σπαργᾶν, usurparique de mammis lacte distentis, de arboribus plantisque læte virentibus, de his, qui libidine turgent, maximeque de corpore vegeto, florente, robusto. H. l. igitur cum εὐσωματεῖ compo-

situm, utique notat *lascivire, voluptatibus indulgere,* quæ solent facere, qui nimium εὐσωματοῦσι. SCHUTZ. εὐσωματοῖ Suid. Ms. σφρι. γὰρ om. Dorv. PORS. εὐστοματεῖ 1. a m. pr. τεῖ in 5. ex em. ej. m. DOBR.

790. εὐπτέρων. Video quid Grammatici dicant, sed tamen hic aliquid amplius latere arbitror. Nam profecto verbum hoc non est aptum socco, nec habet characterem comicum. An perstrinxit aliquem poëtam, qui eo verbo erat usus? ERN. Immo hoc vocab. maxime habet characterem comicum. HERM. εὐπτέρων. Gl. εὐγενῶν, ἐπηρμένων. — τῶν Κοισύρας. Gl. ἐκ ταύτης γὰρ ἡ τούτου γυνὴ κατήγετο. In meo: ἐκ ταύτης τῆς Κοισύρας ἡ τούτου γυνή· καὶ διὰ τοῦτο εὐγένιζεν ἑαυτήν. Vide not. ad v. 48. BRUNCK. κᾆστ' Ib. κἆτ'. κᾆστ' Crat. Ven. I. II. Wech. κἄστ' Brub. DIND. εὐγενῶν gl. 2. 3. 4. 5. DOBR.

791. μέτειμι v. not. ad Pac. 279. BERG. θέλεις vel οις primo 5. DOBR.

792. ἐξελῶ. Supra 123. Eqq. 364. ἐγὼ δέ τ' ἐξελῶ σε θύραζε. Vesp. 1232. τῆς δὲ γῆς ἐξελᾷν. Est autem ab ἐξελάω, pro quo dicitur ἐξελαύνω, et ponitur in istis locis omnibus pro futuro. BERG. ἐξελῶ. Gl. ἐξελάσω. Vide not. ad Ran. 202. BRUNCK. L. Ja. γ' αὐτὸν τῆς οἰκίας. ERN. ἐξελῶ γ' αὐτὸν ἐκ τ. 2. PORS. ἐξελῶ γ' αὐτὸν ἐκ 5. (e 799. scil.) DOBR.

793. εἰσελθών. L. Ja. ἐνταυθοῖ, ut 833. Pro εἰσελθὼν forte sic: μ' εἰσελθόντ' ὀλίγον χρόνον. Nam dicit hoc Socrati, quem vult exspectare, dum ingrediatur, ducturus secum foras filium. ERN. Nihil mutandum. Introire jubet Socratem; nam foris erant. vid. 616. HERM. His dictis Socrates redire incipit in scholam, et chorus ei, quæ sequuntur, acclamat. SCHUTZ.

794. Carmen hoc antistropham esse ad stropham notavimus ad 690. Inde pro ἆρά γ' αἰσθάνει scribendum fuit ἆρ' αἰσθάνει, mutata etiam versuum descriptione. HERM. Hæc typum strophicum nimis manifeste præ se ferunt. Tolle τοῦ φανερῶς ἐπηρμένου glossam ἐκπεπληγμένου et habebis has strophas: nam aliæ quædam mutationes leviores sunt, quam quæ vel commemorentur: (στροφή.) Ἆρά γ' αἰσθανεῖ troch. hypercat. Πλεῖστα δι' ἡμᾶς ἀγάθ' αὐτί- choriamb. dim. hypercat. χ' ἕξων μόνας θεῶν; penthemim. iamb., μονοσυλλάβως pronunciato v. θεῶν: Ὡς ἕτοιμος ὅδ' ἐστιν ἅ- glycon. παντα δρᾷν, ὅσα γ' ἂν κελεύῃς glycon. hypercat. (ἀντιστροφή.) Σὺ δὲ γ' ἐπηρμένου 'ν- | δρὸς φανερὰ γνοὺς ἀπολάψεις. | Ὅ τι πλεῖστον ἂν δύ-| νη· φιλεῖ γάρ πως ταχέως | τὰ τοιαῦθ' ἑτέρᾳ τρέπεσθαι. | φανερὰ pro φανερῶς dedi, ne πολύσιγμος esset versus. Formam δύνῃ etiam Plato adhibuit in Phæd. item Synesius. cf. Tho. M. p. 252. In antistropha pro glyconio puro polyschematistus ex more usurpatus est. HOTIB. C. αἰσθάνῃ. Ordo est, ἆρά γ' αἰσθάνει ἕξων πλεῖστα ἀγαθὰ δι' ἡμ. μόν. θεῶν. ERN. Præmittitur in Ald. etc. στροφὴ κώλων δέκα. DIND. Hi versus sic describuntur et leguntur in Ald. etc. ἆρα γ' αἰσθ. πλεῖστα | δι' ἡμ. ἀγάθ' αὐτίχ' | ἕξων μ. θεῶν; | ὡς ἔτ. ὅδ' ἐστὶν | πάντα δρ. — κελεύῃς. DIND.

797. ἅπαντα [pro olim vulg. πάντα] R. L. et in fine L. Ja. κελεύεις. ERN. ἅπαντα recepimus, quod etiam in strophico versu eo loco anapæstus est. HERM. αἰσθάνῃ C. ἐστὶ Brunck. DIND. ἅπαντα A. 2. B. Dorv. ὡς Dorv. κελεύοις 2. PORS. ἅπαντα 1. 3. 5. κελεύοις 3. 5. sed in 3. η sup. rub. pro em. DOBR.

799. ἐκπεπληγμένου. C. ἐκπεπλησμένου. Sed glossa ejusdem ἐξεστηκότος, *admiratione capti,* vel *cupiditate incensi,* ut verbum hoc eleganter dicitur. v. Hemsterh. ad Plut. 673. ἐπηρμένου v. seq. est vel *incitati ad discendum,* vel *erecti spe ad potiundum.* ERN. ἐπηρμένου Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. (in qua male est φανερὸς) Wech. Brub. Raph. Lugd. Amst. Port. DIND.

801. ἀπολέψεις habent omnes edd. At præstat altera lectio ἀπολάψεις, quam agnoscunt Mss. Vat. U. et Arund. itemque Suid. V. Ἀπολάψεις. Metaphora enim sumta est a canibus, qui aquam lambendo hauriunt. Schol. vetus utriusque lectionis mentionem facit. KUST. Quidam olim hic legerunt ἀπολάψεις (Suid. Schol.). Ego vero τὸ ἀπολέψεις retinendum puto. Quoniam tamen jam olim hic variatum est, addo et aliam lectionem ex conjectura ἀπολόψεις, quod ipsum est quod Schol. hic suggerit ἀπολεπίσεις, aut melius ἀποτιλεῖς, *evelles.* ὀλόπτειν enim est τίλλειν, *vellere.* Hesych. Ὀλόπτειν, λεπίζειν, τίλλειν, κολάπτειν. Idem alibi: Διαλουφῶν (mendose pro διολούφων). Ὀλούφειν γὰρ οἱ Ἀττικοὶ τὸ τίλλειν. Nosti præterea illud Callimachi, Ὤλοψεν δὲ βίηφι· et illud ex Anthologia (quod citat etiam Suid. v. Δάψατο): ἐὰν ὠλόψατο χαίταν. Sic enim nos olim locum illum emendavimus, pro, ἐανῷ δάψατο, ut non solum in Anthol. sed etiam in Suida hodie mendose legitur. BENT. ἀπολάψεις. Sic iv. codd. Gl. ἀποκέρδησον, ἐμφορηθῇς. Vulgo ἀπολέψεις. Vide Suidam in ἀπολάψεις. Hic autem locus sic interpungatur necesse est: σὺ δ' ἀνδρὸς ἐκπεπληγμένου, | καὶ φανερῶς ἐπηρμένου, | γνοὺς, ἀπολάψεις ὅτι πλεῖστον δύνασαι, | ταχέως· φιλεῖ — Ordo hæc est: σὺ δὲ ταχέως ἀπολάψεις ὅτι πλεῖστον δύ-

γνῶσαι ἀνδρὸς ἐκπεπληγμένου, καὶ φανερῶς ἐπηρμένου, γνοὺς οὕτως ἔχοντα αὐτόν. Illam, quam supra posui, distinctionem exhibent codd. omnes, idque admodum perspicue et juxta eampse locum interpretatur Scholiastes. In cod. scriptum ἀπολάψεις. Glossæ: ἐκπεπληγμένου, ἐξεστηκότος καὶ ἄγαν προθυμουμένου. ἐπηρμένου, μετεώρου καὶ ἑτοίμου πᾶν ποιήσειν ὃ ἂν κελεύῃς. ἀπολάψεις, ἀποκέρδησον. Scholion: οἱ λέγοντες τὸ γνοὺς, ἀντὶ τοῦ αἴσθησιν λαβὼν, ἵνα τὴν γενικὴν συντάξωσι, ληροῦσιν. ἔστι γὰρ αὕτη ἡ γενικὴ πρὸς τὸ ἀπολάψεις, οὕτω· σὺ δὲ ἀπολάψεις καὶ ἀποκέρδησον ταχέως ὅτι πλεῖστον δύνασαι ἀνδρὸς ἐκπεπληγμένου καὶ φανερῶς ἐπηρμένου. εἶτα ὕστερον ἐπαγάγῃς τὸ γνοὺς, ἀντὶ τοῦ, οὕτως ἔχοντα αὐτὸν νοήσας. ἔστι δὲ τὸ ἀπολάψεις ἐνταῦθα ἀντὶ προστακτικοῦ. δείκνυται γὰρ ἐκ τῆς κατασκευῆς, ὅτι τοῦτο αἱ Νεφέλαι αὐτῷ ἐπιτάττουσιν. Brunck. ἀπολέψεις. Vat. Arund. R. C. Ib. Suid. ἀπολάψεις. gloss. cod. Ib. καταψῇ δίκην κυνός. idque præfert Kusterus. L. Ja. ἀπολαύσεις, quod ex ἀπολάψεις factum puto, nisi glossa est. Nam sensus tamen est, *urge hominem dum gestit discere, et utere occasione*. Ern. ἀπολέψεις Ald. etc. Mox ὅτι Ald. Junt. i. (divisit ii. iii. non tamen interposito commate) Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. ὅ, τι Raph. ἀπολάψεις Elb. Dind. ἀπολάψεις A. B. Dorv. Suid. in v. ἀπολάψεις Suid. Ms. in loco. ἀπολαύσεις πλ. ὅτι 2. et om. ταχέως 802. Pors. ἀπολάψεις 1. 2. 3. 4. 6. (in 3. forsan ex m. certe ej. m. Schol. ἀπολαύσεις. γρ. καὶ ἀπολάψεις.) ἀπολαύσεις πλ. ὅτι 5. et om. ταχέως 810. Contra πλεῖστον om. 3. Dobr.

802. πῶς καὶ τ. τ. A. B. τὰ πόλλ' pro τὰ τοιαῦθ' Suid. ed. Ms. φιλεῖ. Pors. Post ταχέως colon habet Ald. punctum Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. Brub. Raph. Lugd. Port. non interpungit Ven. ii. Amst. comma in Wech. Dind.

803. ἑτέρᾳ pro olim vulg. ἑτέρως cum R. ap. Ern. et Rav. recepit præter Inv. etiam Herm. (et post eum Sch.).—Adversus Dacieriam, quæ hæc chori verba ad Strepsiadem, non ad Socratem dicta esse censuerat, ejusque et recentioris Francog. interpretis versionem, quæ multa licentius reddidit, disputat Wiland. Att. Mus. ii. 3. p. 84. ss. monetque Strepsiadem abiisse, Socratem autem non intrasse domum, sed ante eam substitisse, atque tunc chorum esse eum adlocutum. Dind. ἑτέρως Ald. etc. Id.

804. Pro οὔ τοι R. οὔκουν. Mox Ja. ἐν ταυτῷ. Ern. Alia oritur fabulæ scenæque facies. Pater adgreditur filium rogatque, ut se tradat Socratis disciplinæ. Multa ille multo sapientior callidiorque patre respondet; tandem deducitur ad Socratem et ejus fit discipulus. Harl. Vulgo constituitur hic actus tertii scena prima, cui Strepsiadis, Phidippidis et Socratis nomina præfiguntur; ap. Wiland. est scena iv. qua tantum Strepsiades et Phidippides colloquuntur. Idem existimat patrem cum filio domo egredi, illumque jam exeuntem ad filium intra januam stantem dicere. Schutzio est octava scena, qua res in via s. platea agatur. Dind. ἐν ταυτῷ 2. sine ἔτ'. Pors. ἔτ' om. 1. 5. ἐνταυθὶ 1. ἐν ταυτῷ 5. Dobr. Jurat autem per Ὁμίχλην (Nebulam) quasi per Nubes deas; quia Nebula est Nubi similis, aut idem, ut ipse dicebat v. 329. Berg. ἐνταυθοῖ esse *hic*, hoc in loco, docet Schæfer. ad Long. p. 422. Dind.

805. Citat Suid. v. Ἀλλ' ἴσθι' ἐλθών. Kust. Jubet filium in Megaclis ædibus, magnificis illis quidem, sed quarum dominus ad paupertatem erat redactus, cibum capere, ubi nihil sit inventurus, nisi columnas. Berg. ἴσθ' Raph. Dind. τοῦ Ern. τὰς 3. Dobr.

806. πάσχει perperam Junt. iii. Dind.

807. εὐφρονεῖς Raph. Dind. μὰ τὸν Δία. Sic et infra 1220. facit fœneratorem jurare per Jovem, et propterea derideri a Strepsiade. Berg.

808. Ironica oratione hæc a Strepsiade enunciantur, verbisque his dictis in cachinnos erumpit Strepsiades. Wiland. οὐλύμπιον Ald. Junt. i. ii. iii. Port. ὀλύμπιον Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Lugd. Amst. Dind. ἰδοὺ ἰδοὺ ὃ. B. τῆς τιμωρίας Dorv. οὐλύμπιον. Ὀλύμπιον ed. Kuster. Pors. γ' om. 1. Dobr.

809. τὸν Δία νομίζειν. Sic scripti et editi omnes. E Scholio autem colligitur, olim hic lectum Δία sine articulo, quia dicit, auctore Symmacho, τὸ α in Δία produci Attice, quod in usitata lectione non est. [Fuit is antiquus Arist. interpres. v. Schol. ad Plut. 1012. ibique Hemsterh. p. 366. Monetur præterea in Scholl. hunc locum in libris notari signo Criticorum X, quod aliquid insolentius et rarius indicat. Harl.] Sane articulus hic ex analogia linguæ alienus est. Non enim dicunt Græci τοὺς θεοὺς νομίζειν, sed θεοὺς νομίζειν. [Idem docuit Ern. præf. ad ed. Nubb. p. xxxviii. ubi addit *credere Jovem*, Græce esse, Δία (sine art.) νομίζειν, qui articulus facile aut ex inscitia adjici, aut e v. 1215. qui incipit τὸν Δία, repeti, potuerit. Dind.] Si vulgata lectio vera est, intelligendum sic: *quem vulgo dicunt, credere esse, revera esse*. Ern. Videtur Ernestius verba hæc conjungere τὸν Δ. νομ. ὄντα, quod fieri non potest. Illud vero recte animadvertit, non dici νομίζειν τοὺς θεούς, sed νομίζειν θεούς, ut Eurip. Suppl. 732. Alia exem-

pla sunt ap. Xenoph. in principio Memm. Socr. et ap. Plat. in Apol. Socr. p. 60—64. Nam si articulus adderetur, res ipsa sibi repugnatura esset. Idem enim foret, ac si quis diceret, qui sunt dii, eos esse credo. Quare in form. νομίζειν, ἡγεῖσθαι, θεοὺς aut intelligitur τινάς, aut voc. θεοὶ adjectivi vice fungitur. Plato Apol. p. 60. πότερα λέγεις διδάσκειν με νομίζειν εἶναι τινὰς θεούς. Et mox: οὐδὲ ἥλιον, οὐδὲ σελήνην νομίζω εἶναι θεούς. Eurip. fragm. inc. 1. τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν. Et in Cycl. 519. ὁ βάκχιος δέ τις θεὸς νομίζεται. (Ita ibi scribendum, non τίς θεός.) Enimvero h. l. scribendum, τὸ Δία νομίζειν. Ita Avv. 5. sqq. τὸ δ' ἐμὲ — περιελθεῖν — τὸ δ' ἐμὲ — ἀποσποδῆσαι τοὺς ὄνυχας. Et cum negatione supra 269. τὸ δὲ μηδὲ κυνῆν οἴκοθεν ἐλθεῖν — Ran. 741. τὸ δὲ μὴ πατάξαι — Cæt. in Bav. et Elb. est σὲ ὄντα, quod ex adnotatione profectum videtur. Nam pronomen elegantius abest. Herm. Recepit tacite τὸ Δ. ν. Schutz. sed Herm. nunc τὸν Δ. retineri mavult. Dind. ὄντα τηλικουτονί. Sic Eqq. 877. ὄντα τηλικουτονί, sicut paullo post 855. ὢν τυννουτονί. Plato passim, ut in Criton. p. 43. τηλικοῦτον ὄντα, Apol. Socr. p. 34. τηλικόνδε ὄντα, *ista* s. *tali ætate*. Spanh. Pherecrates ap. Stob. Serm. 115. εἰκῆ μ' ἐπῆρας ὄντα τηλικοῦτον. Berg. Post νομίζειν nulla interpunctio in Ald. etc. — τηλῃκουτονὶ vitiose Junt. ii. iii. Dind. Suid. τῆς μωρίας. Sed voces τὸν δ. ν. om. Ms. νομίζεις 2. Pors. σε ὄντα 4. quo forsan alludit 5. νομίζεις. Dobr. τὸν δ. νομίζεις ο. τ. Cod. Ar. Id.

810. τί δὲ τ. ἐ. ἐτεόν; Eqq. 32. ποῖον βρετέτας ἐτεόν; ἡγῇ γὰρ θεούς; Dixi autem ad v. 35. ἐτεὸν extra interrogationem non occurrere ap. Arist. Berg. τί δὴ τοῦτ' L. Ern. τί δὴ 2. τί δῆτ' ἐγ. Dorv. Pors. δὴ 5. Dobr.

811. ἀρχαϊκά. Vide de hoc voc. quæ notavi ad Plut. 323. Quibus adde Demosth. Philipp. iii. p. 71. οὕτω δὲ ἀρχαίως εἶχον· ubi Ulpianus: ἀρχαίως, ἀφελῶς καὶ χωρὶς πανουργίας. Spanh. Infra 1452. Phidippides Strepsiadi jam pœnitentia ducto et abominanti impiam doctrinam, revocat in memoriam istud dictum, ἰδού γε Δία πατρῷον, ὡς ἀρχαῖος εἶ. Berg. καὶ om. 3. Dobr.

812. Pro πρόσελθ' Ja. πρόσιθ'. Ern. πρόσιθ' 2. αἴδῃς Dorv. Pors. vocibus scil. male divisis, pro ἵνα ἴδῃς. Dobr. πρόσιθ' 5. et gl. πρόσελθε. πρόσιθ' in sch. 3. πρόσελθ' in t. Id.

813. φράσω τι πρᾶγμ' A. B. Pors. ἔσῃ C. Ern. τι πρᾶγμ' 3. Dobr.

814. ὅπως. Glossa supplet ὅρα.—διδάξεις. Perperam vulgo διδάξῃς. Brunck. E Dawesii observatione primus διδάξεις edidit Brunckius. Herm. V. Misc. Crit. p. 227. ubi docet Dawes, solœcum esse ὅπως μὴ διδάξῃς et Græci sermonis ingenium exigere futurum indic. Nam ὅπως μὴ numquam, si errores excipiamus, cum subjunct. vocis activæ vel mediæ construi; ubi enim aoristus vulgo cum illis partt. jungatur, ibi metrum admittere fut. indicat., hoc autem sæpissime cum iis jungi, ubi salvo metro aoristus 1. conj. stare nequeat. Add. Burgess. App. p. 459. Wolf. ad Demosth. Or. in Lept. p. 266. Matthiæ Gr. Gr. p. 738. Dind. διδάξῃς est in omnibus edd. antt. Id. διδάξῃ Ib. Ern.

815. νῦν. Ed. Bas. νυνὶ non male. Ern. νυνὶ Δία præferendum rati sumus. Facile altera lectio pronunciationis vitio oriri potuit. Ac ne satis quidem recte Strepsiades verba νὴ Δ. adhiberet, quum Phidippides μὰ τ. Δ. dixerit. Herm. Antea νυνὶ (pro νῦν) ed. Bas. auctore Ern. νυνὶ Δία Junt. ii. iii. Idem in VV. LL. Scal. affertur. Dind. νῦν δὴ Reisig. Vid. Opusc. p. 31. Pors. νυνὶ δία 1. Dobr. νῦν νὴ Cod. Ar. Id.

816. ἔγωγ' (ἔγωγε Bav. et Elb.) vertendum est *certe, omnino:* adhibetur enim eleganter in responsionibus adfirmativis. v. Schol. Soph. Aj. 104. et Stœber. ad Tho. M. p. 104. Harl. Brunckius non monito lectore ὅρα γοῦν edidit; cæteri ὁρᾷς οὖν, quod etiam in Rav. est, nec mutari debebat. Herm.

817. ἀλλὰ τίς; In membr. ἀλλὰ τί; Brunck. Ita etiam R. in quo male ἀλλὰ v. seq. initio repetitur. Ern.

818. Phidippides repetit hunc versum infra 1454. Videri possunt etiam, quæ notavi ad 379. Berg. δεῖνος 2. Dobr.

819. Socratem Atheniensem fuisse, non autem ex insula Melo, constat. Vocat autem eum Melium s. Meliensem, ut unus ex Scholl. dicit, propterea, quia perinde esset atheus, ut Diagoras Melius de quo ad Av. 1073. Sic Amyniam, qui erat Pronapi filius, Vesp. 1259. dicit Selli filium, quod ille Amynias perinde esset pauper, ut Selli filius, Æschines. Berg. Alienum videtur a rustico, qui probat Socratis dogma, irrideri et acriter hoc nomine perstringi Socratem. An hoc est interloquentis Phidippidis? Sic Στρ. Σωκράτης. Φειδ. ὁ Μήλιος, Στρ. καί — Sic 843. Phid. Socraticos vocat γηγενεῖς. Ern. Non perstringit Strepsiades Socratem, sed hujus error in patria Socratis indicanda præter voluntatem hominis irridendo Socrati est. Apte Bergl. contulit Vesp. 1259. Herm. Copiose Wiland. de h. l. et de Diagora Melio in Att. Mus. ii. 3. p. 86—98. disputavit, scilicet esse hoc epi-

thetom Socratis, quo triplici modo factum illi ægre fuerit, quod et civitatis Athen. jus ita ei videatur denegari, et Melii invisi fuerint Atheniensibus ob conjunctionem cum Spartanis, et impietatis crimen Socrati impingatur, ita ut origo Socratis, animus in patriam, et religio hoc vocabulo in suspicionem adducantur. Diagoram ipsum existimat Wil. cognoscendi omnia studio impulsum esse, ut omnibus se initiari juberet mysteriis, quumque ea parum ipsi satisfacerent, ad impugnanda mysteria tollendamque patriam religionem adductum esse, et non modo, deos esse, negasse, sed hanc suam impietatem etiam palam professum esse et prodidisse mysteria; unde Athenienses aliique eum tamquam hostem deorum et mysteriorum persequuti sunt. Dind. "Multa blaterant Scholiastæ super h. l. et diversas causas reddunt, cur Meliensem Socratem vocarit Arist., qui fuit Atheniensis. Sed incassum laboraverunt, præsumentes id, quod non venit in mentem Comico. Peccat enim scriptura ob unius virgulæ defectum. Lege: Σωκράτης, ὁ Μήλιος, καὶ Χαιρεφῶν. Nam per ὁ Μήλιος facile intelligitur Diagoras, qui Meliensis erat natalibus et ab omnibus tunc noscebatur. Sic sæpe ὁ Σταγειρίτης pro Aristotele dicitur, et ὁ Κιττιεὺς pro Zenone, ὁ Κροτωνιάτης pro Milone, ὁ Χηνεὺς pro Mysone, et in so nihil dubii." Hæc Palmerius: sed qui si Socratem per appositionem (ut Grammatici loquuntur) Diagoram ab Arist. dictum statuit, parum a Scholl. differt; sin Diagoram a Socrate distinguit, et tres hic personas facit, sententiam Scholl. præferendam censeo. Vide etiam Steph. Byz. V. Μῆλος, qui Socratem ab Arist. Μήλιον dictum fuisse, ex hoc, ut credibile est, loco annotat. Kust. Negat etiam Harl. commate distinguendum esse, immo assentitur Scholiastis. Sed jam L. Bos. Obss. Critt. p. 74. s. Palmerio opposuerat, 1. non probabile esse, duos propriis nominibus, unum patriæ nomine denotari; 2. Strepsiadem non a Diagora, sed Socrate ejusque discipulis accepisse, Δῖνον regnare; tum laudat etiam Steph. Byz. locum. Ipse autem Socratem cum morsu aliquo Melium dici, quod Diagoras Melius fuerit atheus. Ad sequ. versum cf. 145. jam a Berg. laud. Dind. Schol. 2.—ἄλλοι δέ φασιν ὡς οὗτος ὁ Διαγόρας διδάσκαλος ἦν τοῦ Σωκράτους:—Παλαιόν: ὃς ἐν πανδοχείῳ etc. Similia in 1. 3. 4. unde firmatur Hermanni emendatio Διαγόρας pro Ἀρισταγόρας. Vide Ruhnken. apud Tittmann. p. 123. Dobr.

821. εἶδε R. Ern.

822. μανιῶν. v. Suid. h. v. Ern. τοσοῦτον R. Ern. τῶν ante μανιῶν deest Elb. Harl. ἐλήλυθα vitiose Junt. II. III. Dind. τοσοῦτον 2. B. Dorv. Suid. Ms. μανιῶν. χολῶσι. Pors. τοσοῦτον plerique. Dobr.

823. πείθει A. C. Alii, neglecta terminatione Attica, πείθῃ. Pronus est sensus et facillima phrasis, ita ut quivis intelligat, non aliter a poëta scribi potuisse. Fuere tamen olim codd., in quibus legebatur πείθειν, ad quod refertur scholion in C., quod ideo profero, ut documen sit Græculorum acuminis in explicandis ineptissimis lectionibus. Οὐκ ἔστι τὸ πείθειν ἀντὶ τοῦ πείθεσθαι, ὥς τινές φασιν, ἵνα τὴν δοτικὴν συντάξωσιν· ἀλλ' ἔστιν ἡ τοιαύτη δοτικὴ πρὸς τὸ ἐλήλυθας, οὕτω· σὺ δὲ εἰς τοσοῦτον τῶν μανιῶν ἐλήλυθας ἀνδράσι χολῶσιν, ὥστε πείθειν αὐτούς σε, τουτέστιν οὕτω τῆς αὐτῶν μανίας μετέσχες, ὥστε καὶ πείθειν σε περὶ τῶν ματαίων. Multo facilius erat πείθειν in πείθει mutare, quam ista excogitare. Brunck. ἀνδράσι πείθειν [sic Duck. laudat]. Leg. ἀνδράσιν. χολᾶν, ἐπὶ μανίας accipi, notat Tho. M. h. v. v. Schol. ad Plut. 12. Quod autem πείθειν accipitur pro πείθεσθαι, nescio quomodo explicari possit. Ap. Suid. in χολῶσιν est πείθῃ, forte leg. est πείθει, ex perpetua fere consuetudine Arist., qui secundas illas personas in ει format, non ῃ, quod Schol. ad Plut. 40. Attice fieri docet. Duck.—χολῶσι. Schol. ad Plut. 12. χολᾶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τὸ μαίνεσθαι, παρὰ δὲ τοῖς κοινοῖς τὸ θυμοῦσθαι. Strato Comicus ap. Athen. ix. p. 382. ubi, quum coquus, insolenti voce μέροπες utens, dixisset, πόσους κέκληκας μέροπας ἐπὶ δεῖπνον; λέγε· qui eum conduxerat, dicit, ἐγὼ κέκληκα μέροπας ἐπὶ δεῖπνον; χολᾷς (insanis). Berg. — εὐστόμει — Soph. Philoct. 204. εὔστομ' ἔχε παῖ, ubi Schol. εἰώθασιν οὕτω λέγειν, ἀντὶ τοῦ, σιώπα, Phrynich. p. 90. εὐστομεῖν, ἀντὶ τοῦ εὐφημεῖν. Alias, κἂν τύχω μάλ' εὐστομῶν (valde disertus) ap. Æsch. Choëph. 997. Spanh. Elb. et Bav. πείθῃ, neglecto Atticismo, et alii codd. ab Oudendorp. ad Tho. Mag. p. 916. laudati. Ap. illum vero, qui nostrum locum adducit, et χολᾷν interpretatur insanire (add. Schol. ad Plut. 12. Mœr. p. 406.) vulgo legitur πείθειν. Harl. ἀνδράσι Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. — C. ap. Ern. πείθῃ, in ed. Bas., indicante Ern. πείθεις. πείθειν Lugd. Amst. Port. πείθει edd. vett. Dind. πείθειν B. πείθῃ Suid. χολῶσιν. ἀνδράσι Dorv. Pors. πείθει i. e. πείθῃ. Bent. πείθειν 1. gl. αὐτούς σέ. et schol. quod e C. Brunckius. Dobr.

824. μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον ἄνδρας. Sic Acharn. 649. ποτέρους εἴποι κακά. Nempe εἰπεῖν itidem Attici cum duobus accusa-

tivis construunt, prout etiam λέγειν, ut Conc. 435. τὰς μὲν γυναῖκας πόλλ' ἀγαθὰ λέγων, et adposite ad h. l. Thesm. 406. τοιαῦθ' οὗτος ἐδίδαξε κακὰ τοὺς ἄνδρας. Spanh. In Lys. 1044. οὐδένα φλαῦρον εἰπεῖν οὐδέν. Berg. φλαῦρον est πονηρὸν interprete Timæo Lex. Plat. ubi vid. Ruhnken. p. 193. add. Tho. M. p. 889. ibique intpp. Harl. καὶ om. B. Pors. Gl. supra φλαῦρον in 1. εὐτελὲς, ἄτιμον, μωρὸν, quæ forsan spectat ad φαῦλον. Dobr.

825. ὑπὲρ L. Ja. vitiose. Ern. ὑπὲρ 2. ἔχοντος Dorv. et 835. ἦλθες. Pors. ὧν om. 1. ὑπὲρ 5. Dobr.

826. In Avv. ex nomine Socratis verbum aliquod fecit, quod conjungit cum aliis verbis, quæ in philosophos istos conveniunt, v. 1282. ἐκόμων, ἐπείνων, ἐῤῥύπων, ἐσωκράτουν. Berg. De philosophis Græcis barbam alentibus, v. Horn. hist. philos. L. vii. c. 13. et Jac. Thomasii diss. de barba, L. 1671. c. 3. etc. Harl. V. Kust. ad Schol. 120. Dind.

827. ἦλθε Ald. etc. Dind. λουσάμε- ῡ νος Elb. Harl. καταλούει 1. (ῡ rubr. pro em. ut videtur. Gl. δαπανᾷ καὶ ἀφανίζεις) -ύῃ primo 4. ut puto. Dobr.

828. καταλούει videtur hic dictum comice pro καταλύει. Socratem nempe ejusque discipulos ita parce vivere dixerat, ut ne quidem ullus ex iis balnea, quo ibi lavarentur, adiret, quum filius contra Phidippides ὥσπερ τεθνεῶτος καταλόύει τὸν βίον, *tamquam mortuus jam forem, vitam meam*, s. facultates omnes meas omni luxuriæ genere *disperdat*. Hesych. καταλύειν, ἀπολαύειν, εὐωχεῖσθαι· quod verbum alioquin pro *destruere* passim apud Græcos scriptores dicitur: unde καταλούειν βίον et præterea ob metrum pro καταλύειν hic comice dici videtur. Mitto enim hic Scholiasten: τὸ δὲ καταλούει, καταναλίσκεις εἰς λουτρά· neque certe ea in re facultates patris dissipabat filius, sed in emendis et alendis equis, omnique reliquo splendidæ ac dissolutæ vitæ genere. Spanh. Inepte sane Spanhemius. Verbum *profundendi* significationem habens est necessarium, quia manifeste refertur ad præcedd. verba, οὐδ' εἰς — λουσόμενος. Sed sane alias verba hæc tali sensu in activo dicuntur, et ex analogia hac dicendum erat ἀναλούεις. Suid. male καταλούῃ, ut semper facit in hac forma, laudans verba poëtæ. Ern. Fallitur Ernestius de forma media dubitans. Rectissime enim Schol. καταναλίσκεις εἰς λουτρά. Herm. *Bona mea profundis, prodigis, dilapidas*. Sic *eluere* ap. Plautum et alios Lat. scriptt. accipitur aliquando pro *prodigere*. Kust. ὥ. τεθνεῶτός μου καταλούει τ. β. Sic legendum esse nemo non videre poterat; et ita scriptum est in membr. Turpiter in impressis claudicat versus ob duarum vocum transpositionem, καταλούει μου. Gl. ad καταλούει, δαπανᾷς, ἀφανίζεις. Brunck. καταλούει μου Ald. etc. In R. ap. Ern. est μου καταλούει. καταλούῃ μου Bav. Elb. Harl. λούῃ μου. Cod. Ar. Dobr.

829. ὑπὲρ ἐμοῦ pro ἀντὶ ἐμοῦ, *mea vice, loco meo, pro me*, ut sæpe in sacris literis. Omnino Attici sic passim. Ern.

830. Bis ἂν in eadem sententia positi plura exempla sunt, præsertim apud Atticos; similiter 973. ubi frustra hærebat in hac repetitione Duker. Sic Plat. Apol. S. p. 17. etc. Hodie de hoc dicere, serum est. v. Kœn. ad Greg. Cor. p. 18. Ern. Ne quem forte hic offendat part. ἂν in eodem commate bis posita, moneo eam sæpe sic poni solere tum ap. alios scriptt. tum etiam Comicum nostrum, ut Ran. 34. Eqq. 1105. Eccl. 118. et alibi. Kust. Plura exempla habet Kuinoel. in Fisch. Anim. ad Well. iii. 2. p. 284. s. Subtilius de ea re disputavit Herm. ad Viger. de Idiot. p. 780. ss. add. Matthiæ Gr. Gr. p. 883. s. Dind. μάθῃ A. B. Pors. μάθῃ 3. Supra τις ἂν, γρ. ἀνὴρ 1. Dobr.

831. ὅσα πέρ ἐστ' ἐν ἀνθρώποις. R. ἐστιν ἀνθρώποις, non male. Ib. ἔνεστ' ἀνθρώποις. Ja. ὅσα παρ' ἀνθρώποις. Ern. ὅσαπέρ ἐστ' ἐν ἀνθρώποις meus, ut vulgo. In A. C. — ἐστὶν ἀνθρώποις. In B. ὅσα παρ' ἀνθρώποις. Brunck. Elb. et Bav. ἀνθρώποισι. Recte Br. ἄληθες cum signo interrogationis edidit, i. e. *itane?* De qua form. disputavit ad Ran. 840. Herm. qui cum Sch. retinuit ἐστ' ἐν ἀ. Dind. ἔστιν ἀνθρώποις Rav. Herm. ἐστ' ἐν ἀνθρ. Ald. etc. Dind. ὅσα πάρ' ἐστ' ἀνθ. A. ὅσα πάρεστ' ἀνθ. B. ὅσα περ ἔστ' ἀνθ. Dorv. ὅσα παρ' ανοίς ἐστί 2. Pors. ὅσα περ ἐστιν ἐν ἀ. 1. ὅσα πάρεστ' ἀ. 3. (primo στι sed statim mut. Gl. ἐν τοῖς) ὅσα παρ' ἀνοίς ἐστὶ 5. ὅσαπερ ἐστὶν ἀ. 6. et gl. ἐν. Dobr.

832. γνώσει. C. γνώσῃ. Ern.

833. ἐνταυθοῖ. L. εἰσελθών, sed illud in margine. v. ad 793. Ern. — His dictis Strepsiades domum celeriter intrat, Phid. sequentia solus dicit, tum 837. redit ille gallum et gallinam manibus tenens. Wil. et Sch. ἐνταυθὶ 1. -θοὶ (sic) 3. Dobr.

835. πότερα. Vulgo πότερον. Glossæ: παρανοίας, παραφροσύνης. εἰσαγαγὼν, εἰς δικαστήριον. ἕλω, νικήσω, λαβῶ. In C. scriptum ἑλῶ. τοῖς σοροπηγοῖς, τοῖς νεκροθάπταις· ἄξια γὰρ θανάτου πράττει. Brunck. Sine libris Br. πότερα edidit, quod et sæpe permutentur πότερον ac πότερα, et hoc magis Atticum atque Ari-

stophani usitatissimum sit. Similis permutatio pluralis et singularis numeri etiam in aliis verbis occurrit. v. ad 857. In hac autem lectione ictus numeri non est in media syllaba v. πότερα, ut Grammaticorum doctrina postulat, sed in ultima, ita ut primus pes sit proceleusmaticus, qua mensura veram metrorum rationem nihil detrimenti capere ostendimus ii. de metr. c. 14. p. 138. ss. Brunckium tamen ita correxisse merito mirere, qui ad Thesm. 730. improbat anapæstum tribracho adjectum in versibus iambicis. Herm. [qui tamen nunc πότερον præfert]. — παρανοίας. Sicut Iophon Sophoclem patrem dicitur apud judices accusasse dementiæ. v. ad Ran. 73. Berg. — εἰσαγαγαγών. L. εἰσάγων. Vulgatum rectius, *accusatum amentiæ damnabo;* et sine dubio hæc scriptura orta est e more ejusdem syllabæ non bis scribendæ. Ern. [Liberi ap. Athenn. olim actionem *dementiæ* adversus parentes suos instituere poterant: qua de re diximus plura ap. Suid. Kust. De formula juris Attici εἰσάγειν, v. Dorvill. ad Char. p. 450. Harl.] πότερον Ald. etc. Dind. πότερον παρ. Sic Suid. ed. Ms. παραν. πρότερον Dorv. Pors. πότερον 1. 2. 3. 6. certe. Dobr. Vanæ est Brunckii in corrigendo libidinis documentum. Etenim, quod in exemplaribus vetustis invenitur, πότερον, mutavit ille et hic et in Eccles. v. 754. ne scilicet ab Attico dictum videretur, πότερον παραν. etc. Reisig.

836. Hujus versus sensum explicat Schol. et Suid. in σοροπηγός. Ita mens juvenis est: *utrum eum ut mente captum deferam, an mortem, mox eventuram, exspectem?* Ern. Quia pater dementit præ senectute, vult Phidippides rem indicare τοῖς σοροπηγοῖς, ut ei sandapilam concinnent, tamquam morti jam vicino. In Lys. 599. ad senum chorum dicitur: σὺ δὴ τί μαθὼν οὐκ ἀποθνήσκεις; καιρόν ἐστι, σορὸν ὠνήσει. Berg. διδάξω pro φράσω 1. Dobr.

837. εἶτ' ἐμοὶ Brunck. primus dedit pro εἰπέ μοι. Dind. In fine εἰπέ μοι Ald. etc. Id. R. L. σὺ δὲ τουτονὶ male. Herm. τουτονὶ 2. B. Dorv. Στρ. om. Dorv. Pors. τουτονὶ 3. 5. Dobr.

838. ταύτην Dorv. Pors.

839. ταὐτὸν 2. B. Dorv. Pors. ταυτὸν R. Ja. Ern. ταυτὸν etiam Bav. Herm. ταυτὸν 3. 5. Dobr.

840. Ante Brunck. legebatur μὴ νῦν τ. Dind. νῦν Ald. etc. — τὴν δὲ Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Dind.

841. ἀλεκτρύαιναν. Ita docebat Socrates supra v. 656. Berg. Corrector 2. γρ. τὸν δ' ἕτερον ex 666. scil. Dobr.

843. ἔμαθες. Ita legit Suid. in γηγενεῖς. vulg. ἔλαθες. Bent. γηγενεῖς. Schol.: ἀσεβεῖς καὶ θεομάχους, διὰ τοὺς Γίγαντας. Nempe quia more Gigantum bellarent cum diis i. e. quia opiniones de existentia deorum destruere conarentur. Sic Eurip. Bacch. 542. Pentheum, qui negabat deitatem Bacchi, comparat cum Gigante: Πενθεύς, ὃν Ἐχίων ἐφύτευσε χθόνιος, ἀγριωπὸν τέρας, οὐ φῶτα βρότειον· φόνιον δ' ὥστε Γίγαντ' ἀντίπαλον θεοῖσι· quem postea, ut Comicus istos, vocat γηγενῆ, licet non esset e terra editus v. 993. τὸν ἄθεον, ἄνομον, ἄδικον, Ἐχίονος γόνον, γηγενῆ. Avv. 825. &c. Berg. Γηγενεῖς. Schol. Ms. Γηγενεῖς αὐτοὺς καλεῖ, ὡς ὑπὸ γῆν διατρίβοντας, ὥσπερ μύας· ἢ ὡς ἀσεβεῖς καὶ θεομάχους. τοιοῦτοι γὰρ ἦσαν καὶ οἱ γίγαντες. Brunck.

844. χἄτερά γε — scripserunt Herm. et Sch. — ὅτι μαθ. Vox ὅτι (Kust. Berg.) distinguenda est, ὅ, τι Duck. Fecerunt hoc recentt. edd. Dind. πολλὰ Bav. Harl. ὅτι plures edd. vett. Dind. γε om. A. B. Pors.

845. In Ms. Vatic. U. versus hic ita legitur: Ἐπελανθανόμην εὐθὺς ὑπὸ πλήθους τῶν ἐτῶν. Kust. Scribe, ut numerosius currat versus, Ἐπελαθόμην ἂν etc. Bent. Ἐπελανθανόμην ἂν ἐ. ὑπὸ πλ. ἐτῶν. Sic meus, ut impressi. In membr. ἐπελανθανόμην εὐθὺς ὑ. π. τῶν ἐτῶν. Sic etiam duo alii Regii, nisi quod articulum τοῦ ante πλήθους inserunt, metro reclamante. Brunck. In cod. Ἐπελανθανόμην ἂν ἐ. ὑ. π. τῶν ἐτῶν. Id. Primum R. Ja. delent ἂν post ἐπελανθανόμην, quod sane non satis aptum: nec enim dubitanter dicit se oblitum esse; deinde uterque cum L. habet τῶν ἐτῶν, quod placet. Itaque sic edidimus: ἐπελανθανόμην εὐθὺς ὑπὸ πλήθους τῶν ἐτῶν. Ern. Ἂν etiam in Vat. abest. Vulgata lectio prorsus inepta est: nam ἐπελανθανόμην ἂν est *oblitus essem,* quod non potest conciliari cum iis, quæ præcedunt, ὅ τι μάθοιμ' ἑκάστοτε. Quo magis miror hanc lectionem non modo receptam esse a Brunckio, sed ita etiam Latine expressam, ac si ἂν abesset: *quandocunque aliquid addiscerem, continuo obliviscebar, annis præpeditus.* Herm. ἂν om. 2. Dorv. non B. ὑπὸ τοῦ π. τῶν ἐ. 2. ὑπὸ π. τῶν ἐ. B. Dorv. Pors. ὑπελανθ. 1. ἀπελανθ. 3. ἐπελανθ. 2. 4. 5. 6. ἂν εὐ. ὑ. π. ἐτ. 1. 2. 3. 4. 6. εὐθ. ὑ. τοῦ π. τῶν ἐ. 5. (sine ἄν.) Dobr. Veram antiqua exemplaria edita scripturam exhibent, ἀλλ' ὅ τι μάθοιμ' ἑκάστοτε, | ἐπελανθανόμην ἂν εὐθὺς ὑπὸ πλήθους ἐτῶν. In cod. nonnullis deest ἄν. Reisig.

846. θοιμάτιον. v. Not. ad 490. Berg. διαταῦτα junctim Ald. Junt. I. II. III. divisim Crat. etc. Dind.

847. καταπεφρόντικα. Gl. τοῖς φροντισταῖς ἀφῆκα. Brunck. Inde quod hic Socrates ejusque discipuli φροντισταί, uti supra ad 92. vocarentur, passim v. φροντίζειν de iis, qui iis operam darent, adhibet, et hoc v. καταπεφρ. usurpat h. l. Comicus. Spanh. Est verbum comice factum et dictum et unius Aristophanis. Ern. ἀπώλεκ' B. Pors.

848. Dukerus quoque post ἐμβάδας signum interrogandi ponit, et ποῖ τέτροπας (ed. Kust.) intelligit, *quid tibi in mentem venit?* L. C. habent τέτροφας et gl. κατέφαγες. Mihi simplicius videtur, *quorsum vertisti, abjecisti?* Hesych. τετρόφασι, ἀπενηνόχασι. Ern. Ineptæ glossæ, κατέφαγες, ἐτράφης. Est a τρέπω. Conc. 681. τὰ δὲ κληρωτήρια ποῖ τρέψεις; Vesp. 665. ποῖ τρέπεται δὴ ᾿πειτα τὰ χρήματα τἄλλα. Codd. autem omnes et edd. vett. habent τέτροφας. Kust. nescio unde, τέτροπας. Brunck. Forsan per incuriam operarum. Harl. — τὰς ἐμβάδας. Supra 722. φρούδη ἐμβάς. Berg. πῆ B. ἀνάλωσα pro ἀπώλεσα Suid. Ms. εἰς τὸ δέον. ubi mox Ἐπαγγ. Pors. τέτροφας omnes aliæ edd. Sola Kust. τέτροπας. Dind. ποῦ τέτροφας et supr. rub. ποῖ κατέφαγες 1. Dobr.

849. Περικλέης. V. Suid. v. Δέον et Hesych. eadem v. qui ad h. l. respexerunt. Kust. Plutarchus in Pericle p. 363. [c. 23. p. 636. t. i. Reisk.] τοῦ δὲ Περικλέους ἐν τῷ τῆς στρατηγίας ἀπολογισμῷ δέκα ταλάντων ἀνάλωμα γράψαντος, ἀνηλωμένων εἰς τὸ δέον, ὁ δῆμος ἀπεδέξατο, μὴ πολυπραγμονήσας, μηδ' ἐλέγξας τὸ ἀπόῤῥητον. Corrumpendis autem Lacedæmoniorum primoribus insumta fuerat ista pecunia. Brunck. Pericles in reddenda ratione expensarum publicarum sine ullis ambagibus dixerat, εἰς τὸ δέον (*ad res necessarias*) ἀνήλωσα, ut dicit Schol. Demosthenes de Syntaxi ἃ νῦν ἐκ τῶν ἰδίων παραναλίσκετε εἰς οὐδὲν δέον (ad res minime necessarias. ἐς δέον etiam est *opportune*, Soph. Œd. T. 1415. ἐς δέον πάρεσθ' ὅδε Κρέων. V. not. ad Av. 1687. Berg. — ἀπώλεσα. Est ridiculum ex inopinato, quum debuisset dicere ἀνήλωκα, non ἀνάλωσα, (ut Suid.) per παράγραμμα dixit ἀπώλεσα. Ern. Vid. Suid. v. Δέον, sed v. Εἰς τὸ δέον recte habet ἀπώλεσα. Harl. Gll. ἠνάλωσα (vel ἀνῄ) 3. 5. ἐχάωσα 6. Dobr.

850. Reizius suspicabatur Arist. scripsisse, Φει. εἶτα τί; Στρ. τῷ πατρὶ etc., quæ sane perelegans conjectura est. Ita 346. εἶτα τί τοῦτο; Nec tamen quidquam in vulg. lectione mutaverim. Verba enim sic jungenda; τῷ πατρὶ πιθόμενος, εἶτα ἐξάμαρτε. *Dummodo*, inquit, *patri morem geras, pecces licet.* Exempla voc. εἶτα cum verbo conjuncti præcedente participio attulere Kœn. ad Greg. Cor. p. 62. et Dawes. M. Crit. p. 279. Hic autem εἶτα, quod post partic. poni debebat, ante id collocatum est, ut Lys. 653. εἶτ' ἀναλώσαντες οὐκ ἀντεισφέρετε — Hinc patet v. 851. necessario cum Bent. legendum esse πιθόμενος, cujus emendationis ille causas non attulit. Herm. Perhaps the words should be written thus: ἀλλ' ἴθι, βάδιζ', ἴωμεν· εἶα, τῷ πατρὶ | πειθόμενος ἔξει, μάνθανε. κἀγώ τοι, κ. τ. λ. John Seager. εἶτα Cod. Ar. Dobr.

851. Pro πειθόμενος bis repone πιθόμενος. Certe in posteriore versu, licet ipse Suidas v. Ἐξέτει habeat πιθόμενος, necessaria est hæc emendatio, ne in loco sexto fiet anapæstus loco iambi. Bent. Reizius suspicabatur Aristophanem scripsisse, ΦΕΙ. εἶτα τί; ΣΤΡ. τῷ πατρί, et quæ sequuntur. Quæ sane perelegans conjectura est. In supra v. 346. εἶτα τί τοῦτο; Nec tamen quidquam in vulgata lectione mutaverim. Verba enim sic jungenda, τῷ πατρὶ πιθόμενος, εἶτα ἐξάμαρτε. Dummodo, inquit, patri morem geras, pecces licet. Exempla vocabuli εἶτα cum verbo conjuncti præcedente participio attulere Kœnius ad Gregor. Cor. p. 62. et Dawes. in Misc. Crit. p. 279. Hic autem εἶτα, quod post participium poni debebat, ante id collocatum est, ut in Lysistr. v. 653. τὸν ἔρανον τὸν λεγόμενον παππῷον ἐκ τῶν Μηδικῶν | εἶτ' ἀναλώσαντες οὐκ ἀντεισφέρετε τὰς εἰσφοράς. Hinc patet v. 851. necessario cum Bentleio legendum esse πιθόμενος, cujus emendationis ille causas non attulit. Herm. Lege πιθόμενος ut versu sequente cum Bentleio. τοι om. 2. Pors. τοι om. 5. m. pr. Dobr.

852. πιθόμενος pro vulg. πειθόμενος rescripsi e Suid. v. Ἐξέτει, ne in regione sexta sit anapæstus aut tribrachys. Ern. Perperam codd., ut vulgo, πειθόμενος, quod mendosum esse, ipsa metri ratio evincit. Repetitum fuit e superiore versu [ubi Br. πειθ. retinuit]. In his formis commutandis frequentissimus librariorum error. Brunck. πειθόμενος. Sic Suid. Ms. ἐξέτει. Pors. Recte Hermannus ejusdem Bentleii πιθόμενος probavit, quo obsequium in singulari re et causa ostenditur. Reisig. ἐξέτει pro ἐξαέτει, Attice; Suid. h. v. e quo etiam apparet, leg. πιθόμενος. Nam πειθόμ. respuit metrum. Duck. πειθόμενος Ald. et cett. edd. antt. Antea ἐξέτει Junt. ii. Raph. Dind.

853. Schol. ἡλιαστικὸν ἀντὶ τοῦ ἐκκλησιαστικόν. Hoc non possum probare. Erat enim aliud Ἡλιαία, aliud ἐκκλησία, aliud βουλή, ut Hesych. v. Ἡλιαία. Puto leg. δικαστικόν. ἡλιασταὶ i. e. judices, qui

in Ἡλιαίᾳ judicabant, mercedem judicii accipiebant triobolum, ut Suid. v. Ἡλιασταί. Nec repugnat, quod Comicus dicit ὀβολόν, non τριώβολον. Neque enim ea merces fixa et semper eadem erat, ut docet Schol. et Hesych. v. Δικαστικόν. Rationem nominis Ἡλιαία eamdem, quam hic pluribus locis iisdemque verbis tradit Schol., quæ annotavit ad Suid. v. Ἡλιαστής Kusterus, hunc tamen prætermisit. Duck. ὀβολὸν — Ἡλιαστικόν. Ab Ἡλιαία, noto judiciali eoque maximo Athenis foro, dicti judices ἡλιασταί, ut Eqq. 255. et alibi; inde ἡλιαστικὸς ὀβολὸς, qui singulis ἡλιασταῖς pro mercede dari olim consueverat; prout ἡλιαστικὸς ὅρκος ap. Demosth. adv. Timocr. p. 447. jusjurandum dicitur, quod præstabant ante judicium iidem *Heliastæ*. Merces autem illa ab initio, atque ita quum primum senex hic Strepsiades in Heliastarum numero assedit, erat obolus tantum, sexta pars drachmæ, ut quum hinc tum ex Conc. 301. liquet. Postea duplicata merces et dati duo oboli, ut constat ex Ran. 140. ubi notant scholia, hunc δικαστικὸν μισθὸν fuisse olim duorum obolorum, postea vero trium s. τριώβολον, quod postremum a Cleone inductum notant Scholia ad Plut. 329. Quæ tangit etiam, qui inde illustratur, Pollux l. viii. c. 9. § 113. καὶ τὸ δικαστικόν, ὅπερ καὶ τριώβολον καὶ διώβολον καὶ ὀβολός. Cujus loci sensum non adsequuti sunt duo postremi ejus interpretes, Jungermannus et Kuhnius; dum illi hærent, aut alio quam ad δικαστικὸν s. judicialem mercedem referunt præter clara Pollucis verba, et aliunde adserta, διώβολον καὶ ὀβολόν. Τριωβόλου vero quum δικαστικοῦ tum ἐκκλησιαστικοῦ, sive iis qui vel ad judicia vel ad conciones prodirent Atheniensibus dati meminit sæpe in his fabulis Comicus. Idem vero loco *trioboli* datos in Arcadia judicibus *quinque obolos* tangit Eqq. 795. ubi voc. ἡλιάσασθαι pro *judicare*, quod cæteroquin Athenis erat proprium, utitur. Cujusmodi Athenn. argenteos quum *obolos* tum *duobolos*, *triobolos*, *quatrobolos*, quorum subinde fit in his fabulis et alibi mentio, adde et *drachmam* s. *sex obolos*, et *semiobolum* insuper s. ἡμιωβόλιον, in hac Angliæ metropoli versare mihi novissime contigit apud virum — studio et amore veterum id genus cimeliorum ornatissimum Heneage Finch. Eorum etiam, qui ab ejus parente, Comite Wenchesley, legato tum regio in aula Ottomannica, fuerant Athenis redemti, singulari laudati modo ejus filii humanitate, ab ipsomet ad numorum fidem diligenter expressorum ectypa, ab eo itidem accurate excussis singulorum ponderibus, haud ingrato spectaculo intuebitur, qui forsan in hæc incidet, lector. Palladis s. Ἀθήνης in iis caput et noctua, solita olim Athenarum et in residuis adhuc illius urbis numis insignia, ac præterea litteræ ΑΘ vel ΑΘΕ, eosdem Athenis cusos satis utique arguunt. Accedit præterea, in quinto (8.) ex iisdem numis signari *Cecropis* (antiquissimi Athenn. regis, a quo Athenn. ipsi *Cecropidæ* et Athenæ dictæ *Cecropiæ*) illiusque διφυοῦς s. *biformis* ut vulgo est appellatus (cum viri nempe mulierisque capitibus, quod primus marem eum femina matrimonio junxisse crederetur) effigiem, eamdemque, quæ regem prodit, cum diademate expressam; et, ut inde statuere licet, multis ab ætate ejus sæculis celebratam adhuc esse Cecropis ap. Athenn. memoriam. (v. Tab. adject. Tomo i.) n. 4. *drachma Attica*, 5. *tetrobolum* s. 4. *oboli*, 6. *triobolon* s. 3. *oboli*, 7. *duobolon* s. 2. *oboli*, 8. *obolus* cum *semiobolo*, in quo *Cecrops biformis*. 9. *obolus*, 10. *hemiobolium* s. *semi-obolus*. E quibus, si non aliunde, continuo liqueret, *argenteos* fuisse apud Græcos et quidem ap. Athenn. *obolos*, idque jure a Salmasio traditum de modo Usur. p. 242. Quamquam id ab eo ita adsertum nollem, ut simul negaret exstitisse *æreos* Græcorum *obolos*, quum tamen *æreos* etiam Græcorum *obolos* exstitisse quum aliunde constet, tum fidem abunde faciant signati etiamnum in priscis Chiorum numis antiqui et ærei id genus oboli, cum expressa in iis, consueto eorum symbolo, Sphinge, et voc. ὀβολος, qualis quum alibi, tum in gaza Medicea conspicitur; sicut in aliis æreis itidem eorumdem Chiorum numis Ἀσσαριον et Ἀσσαρια τρια subinde occurrunt. Ut nunc mittam, quod in Græco sed argenteo inferiorum temporum, Neronis nempe, numo, qui e regia Gallorum gaza in Specimine Morelli Tab. viii. signatur, citra loci nomen ubi sit percussus, legatur vox Δράχμη. Spanh. ὃν Cod. Elb. τόν. Harl. Ἐπριάμην. In Vesp. rogat filius patrem Heliastam s. judicem, ad judicia exercenda euntem, unde mercedem solitam erat accepturus, an sibi de illa pecunia aliquid velit emere: *Pat.* εἰπέ, τί βούλει με πρίασθαι καλόν; — *Fil.* μὰ Δί' ἀλλ' ἰσχάδας — *Pat.* οὐκ ἄν· ἀπὸ γὰρ τοῦδε τοῦ μισθαρίου νῦν τρίτον αὐτόν τ' ἔχειν ἄλφιτα δεῖ 291. — Διασίοις. Festi hujus et supra facit mentionem 407. Diipolia etiam vocabatur festum Jovis Pac. 419. Berg. Διασίοις ἁμαξίδα. Inde nempe emtum pro filio exiguum plaustrum, *Dialium* s. Jovis ap. Athenn. festo, quo in solemni pompa, in ejusmodi deorum festis fieri solita, immo quorum illa vel pars erat præcipua, uteretur. Neque

enim ea solum ab equitibus splendido apparatu fieri solita, ut constat ex auctoribus Atticis, Xenophonte de Mag. Eqq. Demosthene in Midiana aliisque, et coronatis etiam iisdem equitibus, ut e Plut. in Phoc. discimus p. 758. sed cum plaustris quoque; immo e quibus pompam Athenis ducentes obvios scommatibus impetere consueverant, juxta Dion. Hal. vii. p. 477. Quin etiam solemnis pompæ apparatum, maxime in hoc Diasiorum s. præcipuo Jovis ap. Athenn. festo, locum habuisse, vel inde facile licet æstimare, quod, ut Schol. ad Eqq. 443., eadem hæc Διάσια, ἣν ἡ μεγάλη ἑορτή, ac pro tali, deorum oraculo, cujus fit ibi mentio, designata. Spanh.

854. τούτου 'πριάμην. Placet, quod Suidas habet v. Ἀμαξίς· Ὅτ' ἐπριάμην — Certe, nisi ὅτε legas, sententia hiat. Refertur autem ὅτε ad ποτὲ v. 851. Locutio est Atticissima: ὅτε ἐπριάμην σοι ἁμαξίδα, ὃν πρῶτον ὀβ. ἔλαβον, pro, ὀβολοῦ ὃν πρ. etc. Ita passim Græci. Sic etiam Flaccus noster Serm. ii. 2. 59. 'Cujus odorem olei nequeas perferre — cornu ipse bilibri Caulibus instillat,' pro, *instillat oleum cujus* etc. Quare dubitandum non est, quin lectio Suidæ præferenda sit. τούτου natum est ex glossemate interlineari, quod scripserat aliquis ad syntaxin expediendum. Bent. Magis apposita sunt ista Plauti Menæchm. ii. 2. 37. 'Nummum illum, quem mihi dudum pollicitu 's dare, Jubeas, si sapias, porculum afferri tibi.' Ubi, si per Janum Dousam stetisset, correcta fuisset elegantis locutionis venustas; is enim emendabat, *nummo illo*. Noster Lys. 408. τὸν ὅρμον, ὃν ἐπεσκεύασας — ἡ βάλανος ἐκπέπτωκεν — pro, τοῦ ὅρμου ἡ βάλανος. Codd. etiam, ut impressi, τούτου 'πρ. sententia hiante. ὅτ' ἐπρ. e Suida reponendum esse perite monuit Bentl., cui nedum auscultaret Berglerus, ne quidem illius meminit. Suidæ nota hæc est: ἁμαξίς, εἶδος πλακοῦντος, ἣν νῦν κοπτὴν φαμέν· Σύμμαχος δὲ καὶ τὸ μικρὸν ἁμάξιον. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· ὅτ' ἐπριάμην σ. Δ. ἁ. Brunck. Est sane ὅτ' ἐπρ. concinnius: *memini me tibi quondam obsequutum esse, quum obolo primo heliastico emerem tibi quadrigulas.* Improbat tamen Dukerus. Ern. Reizius quoque Suidæ lectionem probabat, sed versus 853-4. sedem suam permutare volebat, quo sane elegantior fieret oratio. Nec tamen necessarium hoc puto. E lectione Ms. C. τὸν conjicias fuisse olim libros, in quibus scriptum esset, τὸν πρ. ὀβολόν, ὃν ἐ. ἡλιαστικόν, ὅτ' ἐπρ. — plane ut in Lys. 408. Nec tamen satis placet ὀβολόν, ictu numeri in mediam syllabam incidente. Herm. Ediderunt igitur ita Herm. et Schutz. [ὃν πρ. — ὅτ' ἐπρ.] Dind. πριάμην (sine apostr.) Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Lugd. Amst. Port. Dind. Ὅτ' ἐπριάμην Suid. vv. ἁμαξίς. διάσια. Ὅτ' Suid. locum om. Ms. Pors. In utra voce non notatur. Dobr. τούτου omnes. σοι om. 6. ἁμα. per lenem 2. 4. Dobr. τούτου Cod. Ar. Id.

855. ἦ μὴν σὺ — Infra 1223. ἦ μὴν (profecto) σὺ τούτων τῷ χρόνῳ δώσεις δίκην. Berg. In C. post ἀχθέσει sequitur sine ullo lacunæ indicio v. 896. αἰβοῖ τουτὶ — Librarius qui codicem illum descripsit, duo folia archetypi simul imprudens vertit, unde duarum paginarum defectus. Brunck. Accessisse Strepsiadem verbis v. 854. dictis ad Socratis domum, eumque pedetentim sequutum esse filium, monet Wiland., inde ἐπείσθης explicans. δεῦρο deinde dicit, fores phrontisterii pulsans, observante Sch. Dind. De forma ἀχθέσομαι v. Thom. M. p. 135. et Piers. ad Mœr. p. 21. Harl. ἡμὴν Raph. Port. Dind. ἀχθέσῃ C. Ern. Citat Suidas v. ἀχθέσῃ. ἀχθήσει Dorv. Pors.

856. ὅτι. C. ὅτ'. Ern. ὅ τι Junt. ii. iii. Dind. ὅτ' Dorv. Pors. ὅτ' 4. 5. 6. Dobr.

857. τουτονὶ τὸν ὑ. 2. ἄγων Dorv. Pors. ἔξελθ' bis 6. τουτονὶ τὸν ὑ. 5. Dobr.

858. νηπύτιος. Ja. νηπίτιος, quæ scriptura et aliis in libris occurrit. In Orphicis procem. λίθων constanter editur sic. Mox idem liber omittit ἔτι. Ern. ἄκοντ' ἀναπείσας. Excusatio est peccati, si quem invitum peccasse dicimus. Reisig. ἐστὶ [sine ἔτι ut puto. Dobr.] 2. ἔτι om. Suid. Ms. contra ἔτι ἐπάγει in ναί. Pors. ἐστὶ sine ἔτι 5. Dobr.

859. κρεμαθρῶν. Suidas in νηπύτιος ut editum, et sic Schol. in Σφ. v. 1420. κρεμάθρα secundam corripit, ut κρεάγρα et pleraque similia apud nostrum: forte igitur καὶ τῶν κρεμαθρῶν οὔπω τρίβων τῶν ἐνθάδε. Immo vero καὶ τῶν κρεμαστρῶν οὐ —. Pollux enim libro x. notat Aristophanem in Νεφ. κρεμάστραν dixisse. Bent. Interpretes non satis assequuti sunt hujus loci sententiam. Debebat Socrates dicere: οὐ τρίβων ἐστὶ τῶν μαθημάτων τῶν ἐνθ., at ridiculi causa dicit τῶν κρεμαθρῶν e v. 218. Responsio autem juvenis indicat, ea verba etiam in partem deteriorem accipi posse, velut dixisset, ***nondum tritus est laqueis nostris:*** hinc iratus juvenis respondet: ***tu ipse tritus fores si penderes.*** τρίβων ut Latinis ***tritus*** est ***peritus***, ut interpretatur Suid. vid. et Vesp. 1420. Sic usus est Herod. iv. 74. μὴ τρίβων pro ***imperito***. add. Periz. ad Æl. V. H. v. 5. Ern. Sic Vesp. 1418. οὐ τρίβων ὢν ἱππικῆς, Eurip. Bacch. 716. τρίβων λόγων,

et cum accus. idem Rhes. 625. τρίβων γὰρ εἶ τὰ κομψά, et Med. 682. τρίβων τὰ τοιάδε (exercitatus in his rebus). Unde ap. Hesych. legendum omnino, quod conjecerunt viri docti, τρίβων (non τριβοῦνος), ἔμπειρος. Alibi vero ab eodem Euripide in Autolyco ap. Athen. x. p. 413. τρίβωνες de laceris vestibus dicuntur, et de palliis ap. Themist. Or. xvii. p. 215. ἀμοιβαδὸν ἀλλαττόμενοι τοὺς τρίβωνας καὶ τοὺς τηβέννους. SPANH. Ex Licymnio Eurip.: σοφίαν λέσχης ἀτρίβωνα (sapientiam, quæ garrulitatem non exercet. Eurip. Electr. 1127. τρίβων γὰρ οὐκ εἰμ' ἄτοκος οὖσ' ἐν τῷ τάφος. v. Not. in Nub. 259. BERG.— τῶν γε κρεμαθρῶν. Forte ostendit digito corbem illum pensilem Socrates, in quo ipse primum apparebat sublimis, v. 218. ID. Particulam inserui, flagitante metro. κρεμάθρα primam corripit. v. v. 218. BRUNCK. Nullus tamen liber hoc γε habet, nec Schol. ad Vesp. 1429. ubi hunc versum affert. HERM. qui, ut Sch. γε omisit, nunc tamen inseri vult. DIND. γε ante κρεμ. deest Ald. etc. In iisdem τῶν ἐνθ. DIND. Pronunciasse cogitamus Socratem α illud superbo ore. REISIG. τῶνδε pro τῶν ἐνθάδε Suid. Ms. νηπύτιος. Vide Opusc. p. 28. PORS. Mr. Brunck inserts γε here after τῶν, to make the verse agree with Dawes's Canon. I had rather read κρεμαστρῶν on the authority of Pollux x. 157. and so perhaps the Scholiast read. v. Peirson. on Mœris, p. 242. PORS. κρεμαθρῶν Cod. Ar. DOBR.

860. αὐτὸς τρίβων. Sic duo Regii, bene omisso, quod vulgo [inter αὐτὸς et τρ.] inseritur pronomine σύ. BRUNCK. σὺ omittunt R. L. Ja. ERN. Etiam Rav. Hinc etiam Inv. Sch. Herm. deleverunt. DIND. εἰ κρέμαιο. In Vesp. 297. οὐκ ἂν μὰ τὸν Δί', εἰ κρέμοισθέ γ' ὑμεῖς. BERG. σὺ ante τρίβων adduut Ald. etc. 'Fortassis huc 856. pertinet quod ad 866. notat Harl., ἂν deesse in Elb. DIND. ἀλλ' αὐτὸς A. B. σὺ om. 2. A. B. PORS. The 860th verse is translated "*tu sane adsuetus fies, si pendeas.*" A sentence perfectly harmless, and for which, therefore, Phidippides was not likely to incur the rebuke in v. 861. The jest of that unlettered youth seems to have been unperceived. Socrates uses τρίβων for *accustomed;* Phidippides for *an old cloak.* In κρέμαιο there is an allusion both to Socrates suspending himself in air on the κρεμάθραι, (v. 218.— 233.) and to the hanging up of clothes on pegs. JOHN SEAGER. σὺ om. 5. et delevit corrector in 2. ubi gl. σὺ κατατετριμμένος. DOBR. σὺ omittit Cod. Ar. ID.

861. Οὐκ ἐς — Hunc versum omittit Ja. ERN.

862. ἰδοὺ κρέμαι' ὡς — Sic ad metri normam scriptum oportuit. Vulgo: ἰδοὺ κρέμαιό γ' ὡς —. BRUNCK. Erravit ille haud dubie. Nam quum Socrates pinguem et rusticam vocem Phidippidæ rideat, eamque imitetur, necessario id ipsum, quod ille dixerat, idque totum debet repetere. At enim vitium est in voc. ἠλίθιον. Arist. enim plurali numero usus erat (ἠλίθια), quem frequenter librarii in singularem mutare consueverunt, ut in πότερον, vid. 835. Alia exempla dedimus in Obss. critt. p. 131. HERM. qui tamen nuper ita de h. l. ad me scripsit: "merito sane dactylum alieno loco repositum reprehendit Porson. ad Med. 675. p. 54. sed exhiberi in textu volueram, ἠλίθι' ὡς. Nunc suspicor, ἰδοὺ extra versum fuisse, et deinde scripsisse Aristoph. κρέμαιό γ', ὡς τόδ' ἠλίθιον ἐφθέγξατο." Sed ita τόδ' valde friget. DIND. Herm. edidit, ἰδού, κρέμαιό γ', ὡς ἠλίθι' ἐφθέγξατο. Schutz. utramque, Br. et H. emendationem conjunxit, versumque prorsus corrupit: ἰδού, κρέμαι' ὡς ἠλίθι' ἐφθέγξατο. DIND. Leg. κρέμαι' ὡς. PORS. Scriptum puto antiquitus fuisse, ἰδού γε κρέμαι'· ὡς. REISIG. κρέμαιό γ' ὡς ἠλίθ. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. In Lugd. Amst. ἰδοὺ [κρέμαιό γ'] ὡς ἠλ. DIND. κρέμαιό γε Elb. HARL. λίθιον 3. DOBR. γ' ὡς ἠλίθιον Cod. Ar. ID.

863. χείλεσιν. R. χείλεσι. Sic et in Scholl. est, male. At contra τὸ ν in seq. verbo (διεῤῥυηκόσιν) deleverim. χείλη διεῤῥ. Suid. h. v. interpretatur, κεχαλασμένα, οὐ συνεσταμμένα· est, ut opinor, quod Latini dicunt, *ore vasto, cui os pressum, rotundum,* opponitur. ERN. Brunck. [et Inv., non alii], ut vult Ern., διεῤῥυηκόσι. [Gl. διακεχηνόσι.] Dictum hac de re est ad 316. HERM. χέλεσιν vitiose Junt. II.—διερρυηκόσιν Ald. etc. DIND. Suid. διερρυηκόσιν. τοῖς χείλεσι Dorv. PORS.

864. πῶς ἂν — Locum hunc citat Suid. v. Ἀναπειστηρίαν. KUST. ἀπόφευξιν δίκης. Voces fori Attici, quibus *absolutio* ab intentata lite vel accusatione, aut *effugium* dicebatur, prout hanc vocem adhibet alibi Comicus, ut Vesp. 556. 568. et 643. ac Antiphon. Or. xiv. p. 120. Quomodo verbo ἀποφεύγειν et ἀποφεύγεσθαι pro *absolvi,* frequenter utuntur oratores Attici, ac Plato, quorum indicta Thesauris Hellenismi testimonia liceret huc adducere; ac mirum videri possit, easdem voces ab Harpocr. præteritas. SPANH. πῶς οὖν ἂν A. B. πῶς ἂν οὖν Dorv. PORS. πῶς οὖν μ. 1. πῶς οὖν ἂν μ. 3. DOBR.

865. κλῆσιν. Unde ap. Oratores Atticos et apud hunc Comicum haud semel,

quorum loca suppeditabit accuratus vocc. apud eumdem Index, occurrunt vocc. κλητῆρες et κλήτορες de *adparitoribus*, qui in judicium vocarent; unde κλητεύειν et ἐκκλητεύειν dictum in eodem foro non solum *testimonium denuntiare*, ut ad Harpocr. de his vocibus observat Valesius, sed quod vel ex eodem Lexicographo liquere potest, et est a Salmasio monitum in Observv. ad Jus Att. p. 886. de irroganda denuntiatis testibus, qui in judicium venire recusaverant, definita legibus pœna, agere vel postulare. Spanh. — χαύνωσιν ἀναπειστηρίαν. Priorem vocem vix alibi ap. vett., qui supersunt, auctores obviam adhibet Isidorus i. ep. 367. ad Moniales: μήτε τὴν χαύνωσιν πεφόβησθε, ἣν αἱ πόλεις ποιοῦσι καὶ ὄψει καὶ ἀκοῇ, *neque mollitiem*, ut ibi interpres (vel *relaxationem vanitatum*) *timetis, quam civitates et oculis et auribus adferunt:* quomodo χαῦνον βίον de *vita luxuriosa et molli* usurpat Chrysost. t. vi. p. 504. Savil. ed. χαῦνον ἐζηλώσαμεν βίον. Plato autem de Legg. v. p. 228. χαύνους τὰς ψυχὰς *inflatos* s. *tumidos animos* vocat. Hic vero χαύνωσις ἀναπειστ. de *fraudulento sermone*, quo judices persuasi quempiam jure accusatum absolvunt. Sic verbo χαυνωθεῖσα pro *seducta* usus est Irenæus adv. Hær. i. 9. p. 78. ed. Grab. Spanh. Perspicue explicat Schol. alter. Sed credo hæc non bene Græca esse, et digna Arist. elegantia, sed dicta ab inepto poëta et ridendi causa hic inculcata, ut alibi. Ern. Cf. Harpocr. in Κλῆσιν. Harl. Etiam Suid. v. Ἀναπειστηρίαν, exponit (κλῆσιν) μαρτυρίαν, et vertit Int. *testium advocationem.* Mihi placet versio Frischlini, *adversarium citare.* Harpocr. κλῆσις· ἡ πρόκλησις, τουτέστι παραγγελία εἰς κρίσιν. Add. eumdem v. πρόσκλησις. Duck. *Testes citare* reddidit Brunck. Dind. πῶς ἂν — ἀναπειστηρίαν. Omnia ut hic Suid. Ms. χαύνωσιν. Pors. et ed. Med. In Kusteriana om. ἡ κλῆσιν. Dobr. κλ. καὶ χ. 3. Dobr.

866. ἔμαθεν. Kusterus ad Suidam in ἀναπειστηρίαν legit ἔμαθέν γ', frustra. Bent. καίτοι ταλάντου τοῦτ' ἔμαθεν Ὑπ. scr. mei et edd., sic et Suid. v. Τάλαντον, quod non notavit Kuster., quum alibi habeat ἔμαθ' Ὑπ. Kusterus inde facit ἔμαθέν γ' Ὑπ. Sed ἔμαθεν sufficit, quia et tribrachys locum habet, ut v. seq., quamquam et ibi R. habet θυμόσοφός γ' ἐ. Ern. γε post ἔμαθεν ineptum est. Nos ex lib. Rav. [cum Inv. et Sch.] καίτοι γε τ. τ. ἔ. Ὑ. dedimus. Elegantior tamen foret versus, si sic scripsisset Arist. καίτοι ταλάντου γ' ἔμαθε τοῦθ' Ὑπ. Herm. Recte Porson. ad Eurip. Hec. 1214. καίτοι ταλάντου τοῦτό γ' ἔμαθ' Ὑπέρβ. Id. γε ante ταλάντου abest Ald. etc. — ἔμαθεν Ὑπερβ. etiam Ald. etc. Dind. ἔμαθ' Suid. ed. et Ms. v. ἀναπειστ. vulg. v. τάλαντον. Pors. τοῦτ' ἔμαθεν Cod. Ar. Dobr. Jam in controversiam vocabo Ric. Porsonis sententiam de hoc versu, καίτοι ταλάντου τοῦτ' ἔμαθεν Ὑπέρβολος. Suidas bis hæc profert diversis locis: in altero quidem sine ulla scripturæ discrepantia, in altero legitur ἔμαθ'. Harum jam Ernestus rerum mentionem fecit. In Ravennate autem codice quum γε sit positum post καίτοι, Porso καίτοι ταλάντου τοῦτό γ' ἔμαθ' Ὑπέρβολος verum esse existimat. Ita vero post v. 1238. καίτοι σε τοῦτό γ' οὐχὶ βούλομαι παθεῖν, et Sophoclis Ajace, v. 552. καίτοι σε καὶ νῦν τοῦτό γε ζηλοῦν ἔχω. Sed adversatur tamen impense Ecclesiazusarum versus 243. πόθεν, ὦ τάλαινα, ταῦτ' ἔμαθες οὕτω καλῶς; in quo fortuito accidit, ut pro ἔμαθες item sit ἔμαθ' proditum Juntinis exemplaribus A. 1514. et 1540.: videlicet apostropho ex incurva lineola orto, qua per compendium ες scribitur. Non aliter in versu 375. τοῦτ' ἔτυχον sunt collocata. Cæterum γέ magis est nomini ταλάντου conveniens: significat Socrates, parum quidem Phidippidem artibus illis discendis idoneum esse, et magno sibi oneri atque labori discipulum fore, sed tamen, talento quidem accepto, effecturum se, ut ne rudis et indoctus earum rerum remittatur: maxime enim Strepsiadi dignus ea mercede videri cupit, munerisque sui præstantiam propter molestiarum in docendo magnitudinem laudat atque extollit prædicatione: ita Strepsiadem tanti operis admiratione præmium sibi daturum quam maximum sperat. Particulæ igitur verbo ταλάντου adjunctæ eximia est acrimonia ad veteratoris astutiam designandam: idemque God. Hermannus, homo ad eas res sentiendas multo acutior Porsone, videtur cognitum habuisse: facile enim ex iis, quæ ipse breviter pronuntiavit, apparet. Ego autem scribendum arbitror: καίτοι ταλάντου γ' αὔτ' ἔμαθεν Ὑπέρβολος. Reisig.

867. γ' ἐστὶν φύσει R. quod verum est. Recepi. Nam trochæus locum non habet. De voc. θυμόσοφος v. Suid. qui plura habet. Add. Vesp. 1271. ubi Ariphrades dicitur θυμοσοφικώτατος, qui παρὰ μηδενὸς ἔμαθεν, sed ἀπὸ σοφῆς φύσεως αὐτόματος ἐξέμαθεν γλωττοποιεῖν. Ern. ἔστιν φύσει bene membr. Vulgo claudicante versu ἐστὶ φ. Brunck. Eumdem locum laudavit Bergl., addiditque: "Cæterum hunc in Nubb. locum usque ad v. 886. imitatus est Lucianus in Somnio s.

Vita sua, ἀλλὰ τοῦτον ἄγε, δείξας ἐμέ, καὶ δίδασκε παραλαβὼν λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι — δύναται γὰρ τοῦτο, φύσεως γε ὡς οἶσθα ἔχων δεξιῶς. Deinde ipse de se loquens subjungit: ἐτεκμαίρετο δὲ ταῖς ἐκ τοῦ κηροῦ παιδιαῖς· ὁπότε γὰρ ἀφεθείην ὑπὸ τῶν διδασκάλων, ἀποξέων ἂν τὸν κηρόν, ἢ βόας ἢ ἵππους ἢ καὶ νὴ Δία ἀνθρώπους ἀνέπλαττον, εἰκότως, ὡς ἐδόκουν, τῷ πατρί. Berg. ἐστιν jam Dorvill. Vann. Crit. p. 328. Harl. θυμόσοφός ἐστι Ald. etc. Dind. θυμόσοφός γ' ἐστιν Reisig.

868. γε τοι. γὰρ L. pro ὢν R. L. Ja. habent bene ὤν, quo spectat et Ib. qui plane omittit, nempe quia hæc syllaba præcedit. Mox pro τυννουτονὶ C. I. L. τυννουτοΐ. Sic in Thesm. παιδίον τυννοῦτο. τυννουτονὶ est Eqq. 1217. Ern. τυννουτονὶ libri vett. Perperam in novissima Batava (Bergl.) τυννουτονί. Brunck. In cod. meo et in membr. scriptum, παιδάριον ὂν τυννουτονί. In eo, quem nunc postremum adhibeo (quinto), παιδ. ὂν τυννουτοΐ. In B. παιδ. τυννουτοΐ, omisso participio. Quid in B. reperiatur, observare non memini; verum probabile est, in eo participium esse neutrum. Quod ex impressis retinui, ὤν, ab emendatore esse videtur, nec tamen necessaria erat illa emendatio. Hic enim utrovis genere participium illud efferri potest. At genuinum est τυννουτοΐ, quod præfert etiam Vat. τυννοῦτον et τυννοῦτο in neutro dicunt Attici poëtæ, ut ταυτὸν et ταυτὸ, τοσοῦτον, τοσοῦτο. In istis ν paragogicum est, poëtisque maxime, ubi producta syllaba opus est, commodum, solutæ etiam orationis scriptoribus ob euphoniam. Sed τυννουτονὶ accusat. est sing. mascul. generis, nec video, cur id in neutro perpetuo adhibuerint; nam sæpe occurrit, quum nulli usui esse possit, quem non æque præstet altera forma τυννουτοΐ. Proinde lectionem illam, ut meliorem, recipiendam esse censeo: παιδάριον ὂν τυννουτοΐ. Brunck. Receperunt Herm. et Sch. Dind. παιδάριον ὂν A. 2. B. Suid. Ms. σίδια, unde adde in Suid. post ἔχειν, Παιδάριον usque ad δοκεῖς. ὂν etiam et τυννουτονὶ S. Ms. in τυννουτί. Αρ. π. ὂν τ. ε. ε. ο. καὶ τυννουτωΐ. συνάγων τοὺς δακτύλους φησίν. ἀντὶ τοῦ μικρῷ. A. τυνουτοΐ 2. B. τουτοΐ Suid. Ms. [in σίδια] ὢν τηνουτοΐ Dorv. Pors. ὂν omnes. τυννουτοΐ 1. τοιουτονὶ 2. nunc, sed υ, non οι, m. pr. ut videtur. τυνουτοΐ 3. 5. τυνουτονὶ 6. et primo 4. Dobr. ὂν Cod. Ar. Id.

870. ἀμαξίδας τε. Sic B. D. Minus bene vulgo ἀμ. δὲ — Brunck. L. τε, quod verum est. Consentit et Suid. v. Σκύτινος. Ern. σίδια mox sunt putamina malorum Punicorum. δὲ Ald. etc. Dind. ἀμαξίδας. ιδ om. Suid. Ms. in v. σίδια, sed in σκύτινος habet. τε B. 2. Suid. Ms. [in σίδ.] δὲ [Suid. Ms.] in σκυτ. Pors. τε σκ. omnes. Dobr.

871. πῶς δοκεῖς. In Plut. 742. παρ' αὐτῷ, πῶς δοκεῖς, τὸν Πλοῦτον ἠσπάζοντο. Eurip. Hipp. 445. τοῦτον λαβοῦσα, πῶς δοκεῖς, καθύβρισε (hunc arreptum, quam duriter tractat!) Alias: πῶς οἴει σφόδρα; Ran. 54. Berg. Schol. intelligit admirandi causa dictum: certe simili modo capiendum, nec eodem modo ubique dicitur. *Supra quam dici potest; vix queas credere.* Latini pariter sic, *quid censes?* v. Valcken. ad Eurip. Hipp. 446. ubi h. l. non prætermisit. Ern. Cum Brunck. signum interrogationis in hac formula omisimus. Nam adeo ea videtur in communi sermone trita fuisse, ut, quod etiam in aliis hujuscemodi formulis factum est, et vim interrogationis amitteret, nec voce interrogatio exprimeretur. Herm. Reddi h. l. potest, *quam scitissime faciebat.* Sic Marklandus Eurip. Iph. in Aul. 1590. πῶς δοκεῖς χαίρων ἔφη vertit *summo gaudio affectus* dixit. Illustrarunt hanc elegantiam Hemsterh. ad Lucian. i. p. 475. Interrogandi signum in ed. Ald. non reperitur. Harl. κἀκ (sine iota subscr.) Ald. Junt. i. (cum iota s. Junt. ii. iii.) etc. Dind. ποίει pro ἐποίει Suid. Ms. bis. σιδίων Dorv. Pors.

872. ὅπως μαθήσεται. Ellipsis infra 1447. νῦν οὖν ὅπως — ἀπολεῖς — In Avv. 130. ὅπως παρέσῃ μοι. Videri possunt Notæ ad Alciphr. ep. 39. lib. i. Berg.

873. Post hunc versum addit A. 2. B. eum scil. quem e suis Mss. inseruit Brunckius, ὃς τἄδικα λέγων ἀνατρέπει τὸν κρείττονα. Addit etiam Dorv. Pors. Post 873. versum ὃς τἄδ. etc. in textu addunt ceteri; solus 6. habet in marg. ab al. manu. Dobr. Addit ὃς τ. λ. etc. Cod. Ar. Id.

874. Versum hunc, quo carent vulgati libri, e membr. et cod. meo reposui. In hoc ita scriptus est, ut eum exhibui, in membr. mendose ἀνατρέπειν. Brunck. Receperunt (cum Rav.) Inv. Herm. Schutz. Dind. Mss. Vat. U. et Arund. post 873. sequentem addunt στίχον Ὅς τ' ἄδικα (τἄδ.) λέγων ἀνατρέπει τὸν κρείττονα. Kust. Hic versus in contextus serie, suo loco et totidem literis scriptus legitur in cod. (quinto) ut eum exhibui. Brunck. Est etiam in Elb. Bav. Dind. Transpono vocabula hoc modo: ὃς τἄδικ' ἀνατρέπει τὸν κρείττονα. Librarius enim ictus duritatem non sensit. Reisig. τὸν γοῦν κἂν ἄ. A. B. Pors. Versum, ἐὰν δὲ etc. omiserat, sed statim in marg. reposuit 5. γοῦν om. 4. Dobr.

875. πάσῃ τέχνῃ. Eccles. 367. Ἀντισθένην τις καλεσάτω πάσῃ τέχνῃ. Idem est quod παντὶ τρόπῳ Av. 550., ut ἑνὶ τρόπῳ Plut. 402. idem quod μιᾷ τέχνῃ Thesm. 437. Berg. παρ' ἀμφοῖν 4. Dobr. Personas om. 6. Id.

876. παρ' αὐτοῖν. In L. margo habet, γρ. παρ' ἀμφοῖν, quod in C. est in textu. Ern. Habent hoc etiam Bav. et Elb. Ac videntur id ipsum requirere quæ præcedunt, verba Streps. Quin quod voc. ἀμφοῖν significari potest, id jam continetur eo, quod præcessit, αὐτός. Quare ἀμφοῖν recepimus. Herm. αὐτοῖν retinuit Sch. Dind. Στρ. om. 1. a m. pr. Dobr.

877. ἀπέσομαι. Suid. in ἀπέσομαι. sed ἄπειμι in Θεσμ. 286. Bent. R. ἀπέσσομαι male; at bene contra mox, τοῦτό γ' οὖν. Ern. τοῦτο γοῦν μέμν. Sic membr. Vulgo τοῦτο δ' οὖν. Brunck. Nos ex libro Rav. τοῦτο νῦν reposuimus. Id enim quum scripturæ errore in οὖν mutatum esset, hiatus tollendi causa alii δ' οὖν, alii γ' οὖν scripsere. Herm. τοῦτο δ' οὖν Ald. etc. Dind. τοῦτο γοῦν B. Pors. γοῦν 3. Dobr. Post 877. χοροῦ habet 2. et sch. τοῦ δὲ χοροῦ τὸ πρόσωπον ἐκλέλοιπεν etc. Id. τοῦτο γοῦν Reisig.

878. τὰ δίκαια, *justa*, eo sensu quo Terent. Phorm. ii. 1. 49. An quisquam judex est, qui possit noscere Tua justa—? Post hunc versum recte monuerunt primarii edd., chorum aliquid intercinuisse, quod librariorum culpa ad nos non pervenit. Scilicet deest antistropha, strophæ respondens, quæ incipit v. 794. Brunck. Quare ante 779. addidit, λείπει τὸ μέλος τοῦ χοροῦ. [Socratem Wiland. putat domum nunc intrasse, et usque dum allegoricæ personæ prodirent, chorum cecinisse. Dind.] In quo fallitur. Nam quod v. 794. incipit carmen, non stropham sed antistropham esse ostendimus ad 690. quo ejus stropha incipit. Neque hic omnino quidquam excidit. Sed quod hic collocari debebat carmen chori, post anapæstos Arist. adhibuit. Propterea Schol. μέλος δὲ inquit τοῦ χοροῦ οὐ κεῖται, ἀλλὰ γέγραπται μὲν ἐν μέσῳ ὁ χορός, καὶ ἕπεται εἴσθεσις ἀναπαιστικὴ τῶν ὑποκριτῶν. Et alius: τοῦ δὲ χοροῦ τὸ πρόσωπον ἐκλέλοιπεν. ἐπιγραφὴ δὲ φέρεται χοροῦ. Atque ita plane scriptum in libro Rav.: ΧΟΡΟΣ. ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ. Herm. Sequenti versui, in quo vulgo constituitur Act. tertii scena secunda, præfigebantur olim nomina Δίκαιος, Ἄδικος, Χορός. Herm. et Schutz. præfixerunt: Δίκαιος λόγος, Ἄδικος, Χορός, Σωκράτης, Φειδιππίδης. Dind. In Ald. et al. ante hunc versum legitur ΧΟΡΟΥ, ei autem præfixum est Δι. Dind. Socratis 3. 6. sed 3. ante 879. γος κ λ δι. quod scil. cum pro Σωκ. 886. reponendum esset, scribæ errore in alienum locum translatum est. Dobr.

879. Hic jam per prosopopœiam introducuntur duo Λόγοι, alter justus, qui et major s. superior dicitur, quo disserimus de rebus justis et justam causam defendimus: atque iste agit virum modestum, verecundum, honestatis observantem et antiquis moribus præditum; alter injustus, qui et minor s. inferior dicitur, jura pervertens, immodestus, impudens, honestatis expers, novator, corruptor juventutis. Isti duo Λόγοι certant inter se, et uterque vult adolescentem ad se allicere, ut *Virtus* et *Voluptas* Herculem ap. Xenoph. Memm. ii. 1. 21. ss. et Philosophia atque Statuaria Lucianum in ejus vita s. Somnio c. 6. ss. Repræsentant autem naturam Rhetoricæ, quæ in utramque partem de eadem re disserere docet. Aristoteles L. i. Rhetor. ubi agit de utilitate Rhetoricæ c. 1. § 12. ἔτι δὲ τἀναντία δεῖ δύνασθαι πείθειν· καθάπερ καὶ ἐν τοῖς συλλογισμοῖς· οὐχ ὅπως ἀμφότερα πράττωμεν· οὐ γὰρ δεῖ τὰ φαῦλα πείθειν· ἀλλ' ἵνα μήτε λανθάνειν πῶς ἔχει, καὶ ὅπως ἄλλου χρωμένου τοῖς λόγοις αὐτοῖς μὴ δικαίως, λύειν ἔχωμεν. Berg. Dikaeos Logos Adikon provocat, et prodire in scenam jubet. Dind. In hoc carmine est imitatio Herculis Prodicii, quo inducit certamen Vitii et Virtutis. Ern. De aliis imitationibus cf. G. A. Cubæi Hercules Prodicius etc. L. 1797. 8. in diss. præmissa p. 11. ss. De conformatione Δικαίου et Ἀδίκου Λόγου allegoricarum personarum disputavit Wiland. Att. Mus. ii. 3. 98—106. Monet igitur poëtam potuisse vel Phidippidem in scena institui jubere (quod jam supra factum erat) vel aliud quid, consiliis aptum, substituere; atque in eo vim comicam Nostri cerni. Ex scholl. autem colligit, utrumque Logon in corbibus demissum esse, pennis obtectum similemque gallis pugnaturis; Wil. eos in genios convertit, et Dikäologon (genium Justi veterumque morum) atque Adikologon (genium Sophistices recentiumque morum) appellavit, non decernere audet, num Prodicum imitatus Noster sit, notat extremam scenæ partem, ubi poëta Δίκαιον Λόγον in spectatores insilire jussit, at excusat poëtam, qui Socratem non malo animo prorsus alium, quam erat, exhibuerit, sed quod eum non rectius cognovisset (quæ non minor culpa esse videtur) Dind.

880. Ad τοῖσι L. ἐν male e gloss. addit. Ern. ἐν τοῖσι 2. ὢν θρασὺς A. B. Pors. ἐν τοῖσι 5. ὢν θρασύς 3. in t. non in sch. Dobr.

881. ὅποι. C. ὅπη. Vulgatum verum est, ex imitatione Eurip. v. Schol. Ern. ὅποι membr., in quibus versus digesti sunt, ut eos exhibui, id est, pronomen σ' huic versui contributum (μᾶλλόν σ' —). In B. D. ὅπη. Brunck. Cod. ὅπη. Sic supra 848. πῇ τέτροφας. Meus etiam hic et B. præferunt ὅπη. Sunt autem ista verba ex Euripidis Telepho desumta, unde locum profert Schol.: ἴθ' ὅποι χρήζεις· οὐκ ἀπολοῦμαι | τῆς σῆς Ἑλένης οὕνεκα. Pronomen σῆς male omissum fuit in Musgr. edit. Teleph. fr. 3. Id. L. Ja. hoc σ' ponunt ante ἀπολῶ. Ern. Membranæ recte post μᾶλλον. Herm. ὅπη etiam Elb. Harl. χρήζεις (sine iota subscr.) Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. etc. Vitiose huic etiam versui in Ald. præmissum Δι. Dind. Φειδ. præf. 6. ὅπη 3. 4. Dobr.

882. Contra orator justus et modestus ap. Eurip. Hipp. 984. dicit: ἐγὼ δ' ἄκομψος εἰς ὄχλον δοῦναι λόγον· et paullo post: οἱ γὰρ ἐν σοφοῖς φαῦλοι παρ' ὄχλῳ μουσικώτεροι. Berg. ἐν τοῖς πολλοῖσι. Gl. ἐνώπιον πολλῶν. Brunck. σ' L. Ja. ponunt ante ἀπολῶ. Ern. τοῖσι 2. πολλοῖς B. δ' pro σ' Dorv. Pors. ἐν τοῖσσι πολλοῖς λέγων σ' ἀ. 5. (σε post μᾶλλον 881. add. ab alio) τοῖσι 2. ex em. Dobr.

883. Græcismum τίς ὤν; *quis homo?* egregie explicat illustratque Hoogev. ad Viger. Idiot. Gr. vi. 1. 7. 80. p. m. 333. s. Harl. ἥττων γ' ὤν. Ib. delet γ', quod tamen molliorem orationem facit. Ern. Abest etiam a Bav. At non modo molliorem orationem facit, sed plane necessarium est, nisi quis hæc verba, ἥττ. ὢν cum interrogatione pronuncianda censeat, quod neminem facturum speramus. Herm. Post λόγος oratio interrupta videtur. Addi debuerat epitheton. Dind. A verbo λόγος usque ad εἶναι omnia Ἀδίκῳ tribui. Reisig.

884. Ἄδι. om. 2. (sed 885. habet Δί.) κρείττονα 1. Dobr.

885. Distinguuntur hæc vulgo et ap. Br. atque Herm. sic: Αδ. Ἀλλά σε νικῶ, τὸν ἐμοῦ κρείττω | φάσκοντ' εἶναι. Δ. τ. σ. ποιῶν; | Αδ. γν. κ. (μὲν ἐφευρ.) ἐξευρ. Dind. φάσκων L. male. Ern. φάσκων gl. λέγων. 5. Dobr.

886. μὲν ἐφευρίσκων. Dele μὲν et lege ἐξευρίσκων. Recte Ms. Vat. γ. κ. ἐξευρ. Sunt enim versus anapæstici, qui non recipiunt iambum. Et sic nos jam olim emendaveramus. Bent. Ms. Vat. U. γνώμ. καινὰς ἐξευρίσκων· quæ lectio magis placet quam olim vulg. μὲν ἐφευρίσκων. Kust. L. C. Ib. et edd. vett. delent μέν, quod hic non satis aptum videtur, quia nihil respondet; nec sublatum versum perimit. Deinde R. Ja. ἐξευρίσκων, quod placet Bentleio et Kustero, sublatoque τῷ μὲν necessario recipiendum est, ne iambus oriatur — Ern. ἐξευρ. A. B.; meus, ut priscæ edd. habet ἐφευρ., manifesta menda. Kusterus, metro consulens, e conjectura eaque satis inepta, dedit γ. κ. μὲν ἐφευρ. Jam quid facit fungus ille Transsilvanus? si vel minimum sapuisset, istam Vatic. cod. lectionem reposuisset; at priscarum edd. mendosam lectionem prætulit. O hominem, qui se Aristophani edendo parem arbitratus est! Brunck. γ. κ. ἐφευρίσκων. μὲν ἐφευρίσκων ed. Kuster. ἐξευρίσκων Ms. Vatic. U. probantibus Kustero et Bentleio. μὲν omnino delendum, ut et in Alexid. apud Athen. ii. 2. p. 36. F. ὁ γὰρ ἀπογηράσκων ἀηδὴς γίνεται. [Ita citat Morellus Thes. Prosod. v. ἀπογ. sed legendum puto ὁ μὲν γὰρ ἀπογηρὰς cum Elmsleio, Censur. Edinb. Part. v. p. 187. Dobr.] ἐξευρίσκων A. 2. B. Dorv. Pors. ἐφευρ. 1. 2. 4. 6. ἐξευρ. 3. 5. Dobr. ἐφευρίσκων Cod. Ar. Id.

887. Recte quidem vulgo legitur: Δ. ταῦτα γὰρ ἀνθεῖ διὰ τουτουσὶ | τοὺς ἀνοήτους. A. οὐκ, ἀ. σ. Nec tamen spernendum, quod in novissima ed. Lips. editum est: καὶ ταῦτα γὰρ ἀνθεῖ διὰ τούτους τοὺς ἀνοήτους, haud dubie ex lib. Rav., cujus certe malam descriptionem versuum editor sequutus est. Τουτουσὶ tamen etiam in Rav. reperiri notat. Brunck. male interrogationis signum addidit [post ἀνοητ.]: sed in versione ejus nulla interrogatio. Sensus est: horum nimirum stultitia sit, ut tua commenta laudentur. Cæt. hujus systematis versus paullo aliter quam a cæteris edd. factum est disposuimus, cujus rei argumenta dicentur ad v. 1001. Nam vulgo omnes versus dimetri sunt præter 909. 915. 921. 931. (τούτῳ δώσω). Brunck. quoque dimetros fecit omnes præter 909. 915. 921. et hunc κατατοξεύσω, qui nobis, ut vulgo posterior pars est v. 935. In Rav. libro magnam partem mala est versuum descriptio sed vera in 879. 883. 887. 893. 899. 917. 922. 928. Herm. Herm. ita descripsit: Δ. ταῦτα γ. ἀ. δ. τουτουσί | τοὺς ἀνοήτους. | A. οὐκ, ἀ. σ. Δ. ἀπ. σε κακῶς. | A. εἰπέ, τ. π. Δ. τ. δ. λέγων. | A. ἀ. ἀν. γ' αὐτ'. ἀντιλέγων· | οὐδὲ γὰρ ε. π. φ. δίκην | Δ. οὐκ εἶναι φῄς; A. φ. γ. ποῦ 'στιν; | Δ. παρὰ τοῖσι θεοῖς. | Quæ maximam partem cum Lips. conveniunt. Vulgo et Br. ταῦτα — τουτουσὶ | τοὺς ἀν. οὐκ ἀ. σοφοὺς | ἀπ. σ. κ. ε. τί ποιῶν; | τὰ δ. λ. ἀ. ἀνατρ. | ταῦτ' ἀντ. οὐ γ. εἶναι | π. φ. δ. οὐκ ε. φ. | φέρε—θεοῖς. Dind. ταῦτ' ἄρ' 4. Dobr.

890. ἀνατρέψω. Ms. Vat. U. ἀναστρέψω, eodem sensu. Kust. C. ἀναστρέφω, solita confusione. Ern. Legitur:

ἀ. ἀνατρ. ταῦτ' ἀντιλέγων. Nos tamen elegantius esse putavimus, quod ex Rav. editum: ἀ. ἀ. γ' αὐτ' ἀντ. Offenderunt librarii in part. γε, versum incipiente, ut vulgo metra dividuntur, quod in melicis carminibus recte fit, maximeque in systematibus, quorum numerus continuatur. v. Valcken. ad Phœn. p. 259. et Brunck. ad Lys. 323. Herm. Recte Hermannus hunc locum revocavit. Reisig. ἀναστρέφω 3. Dobr.

891. ἀντιλέγων. Elb. ἂν λέγων. Harl. οὐδὲ γάρ. R. οὐδὲν, male. Ern.

892. δίκαιον A. B. Pors. δίκην. γρ. δίκαιον 1. Dobr.

893. ποῦ 'στιν; Sic bene scriptum in A. D. Perperam vulgo ποῦ 'στι; Brunck. ποῦ 'στιν. R. Ern. idem Cod. Elb. Harl. ποῦ 'στιν Dorv. τοῖς θ. B. Pors.

894. Soph. Œd. Col. 1378. δίκη ξύνεδρος Ζηνός. Berg.

895. 'Απόλωλεν deest in Ald. aliisque vett. edd. Harl. τ. π. ο. ἀπώλεσε 2. αὐτοῦ omisso. ἀπόλωλε Dorv. Pors. τὸν πρά οὐκ ἀπώλεσε δήσας et gl. τὸν πρά αὐτοῦ κρόνον οὐκ ἔφθειρε δεσμεύσας 5. Dobr.

896. δήσας. Quomodo de Saturno patre a Jove vincto Æsch. Eumen. 644. αὐτὸς δ' ἔδησε πατέρα, πρεσβύτην Κρόνον. Quod tangit itidem in Prom. 219. etc. de Saturno in profunda Tartara a Jove, et quidem Promethei consiliis detruso; unde ejusdem patris Saturni imprecationes in Jovem in eodem dramate 908. etc. Spanh. καὶ δή. Hoc καὶ nullum hic sensum habere videtur Dukero (in not. inedd.) qui corrigit ποῖ, acute sane; quamquam ei locus omnino suspectus. Ego locum sic intellexi: *heu! malum hoc*, scil. disputandi contra deos, justitiam etc. *etiam longius procedit et increbrescit*. Ern. In Ran. 1045. καὶ δὴ χωρεῖ τουτὶ τὸ κακόν. Berg. Recte hæc in aliis omnibus edd. sic distinguuntur: Οὐκ ἀπόλωλεν, τὸν πατέρ' αὐτοῦ | Δήσας; Δ. Αἰβοῖ — δὴ | Χωρεῖ. Dind. καί om. 3. Dobr.

897. δότε μοι λεκάνην. Etym. v. 'Εμῶ locum hunc auctiorem sic exhibet: δότε μοι λεκάνην, ἵν' ἐξεμέσω. Sed quum versus hic sit anapæsticus dimeter acatalectus, ut et alii, qui præcedunt et sequuntur: postrema (quæ ex sensu hic subintelligenda sunt) metri ratio ut superflua respuit. Cf. nos ad Acharn. 584. Kust. Vomituri olim πτερὸν καὶ λεκάνην, *pennam et pelvim*, poscere solebant: pennam quidem, ut vomitum ea cierent, pelvim vero, ut cibum vel vinum nimia copia sumtum in eam rejicerent. Harl. Pelvim petit, ut in eam vomat; quia bilem ei movent verba adversarii, ut putat Schol. Berg. χωρεῖ. Gl. αὔξει, προβαίνει. δότε μοι λεκάνην. Glossa supplet ἵν' ἐμέσω. Brunck. Suid. δότε. Pors. λεκάνην ἵν' ἐμέσω 1. λεκάνην ἵν' ἐμέσω τὴν χολὴν 3. in textu uterque. Sed sch. 1. τὸ ἵν' ἐμέσω οὐχ εὕρηται ἔν τινι τῶν παλαιῶν βιβλίων. Glossæ in 2. (a m. pr.) ἵνα ἐμέσω δή. βλασφημεῖ γάρ, in 5. δότε μοι λεκάνην ἵνα ἐμέσω, in 6. ἵνα ἐμέσω. Dobr.

898. τυφογέρων. Lys. 337. τυφογέροντας ἄνδρας, ubi Schol. τετυφωμένους γέροντας. Harpocr.: τετύφωμαι, ἀντὶ τοῦ ἐμβεβρόντημαι. Glossæ: ἐμβρόντητος, *attonitus*. Cui mentem excussit *typho*, ventus vehemens, a τύπτω dictus, de quo v. 335. Ita ἐκπεπληγμένος supra 799. Berg. Glossæ: τυφογέρων, μάταιος γέρων, κενόδοξος, ἀνάρμοστος, ἀηδής, ἀνεπιτήδειος. Brunck.

899. καταπήγων vitiose Ven. ii. Dind. εἶναι 4. Dobr.

900. ῥόδα μ' εἴρ. Proverbium est ad eos, qui dicunt quæ grata sunt. v. Suid. v. 'Ρόδον. Vernilitatem hanc improborum, qui quasi conviciis gaudere videntur, expressit etiam Plautus Pseudolo, et alibi. v. Lips. Epist. Quæst. iii. 17. ubi etiam h. l. laudat. Duck. Infra 1312. discipulus τοῦ ἀδίκου λόγου Phidippides, ingenium præceptoris referens, itidem maledicta quæ in ipsum inferebantur, pro sparsione rosarum habet. Dicitur autem ῥόδα με εἴρηκας, ut ἀγαθά με ἔλεξας. In Eccl. 436. τὰς γυναῖκας — πόλλ' ἀγαθὰ λέγων, σὲ δὲ πολλὰ κακά. Berg.

901. κρίνεσι. Ineptit Scholiastes cum metaplasmo suo. Forma hæc, quæ a nominativo singulari regulariter fluit, κρίνος, restituenda est Chæremoni apud Athen. xiii. 9. p. 608. ubi perperam vulgatur κρίνοισιν. Pors. κρίνεσιν Schweighæuseri membr. Bis mendosum est κρίνεσ' quod conjicit Pierson. ad Mœrin p. 132. Dobr. εσ in κρίνεσι ex em. 6. Id.

902. χρυσῷ πάττων, i. e. *laudibus* et quasi *aureis verbis ornans*. Eodem sensu Comicus Eccl. 821. dixit καταχρυσοῦν. Kust. Infra loco jam indicato: πάττε πολλοῖς τοῖς ῥόδοις. Berg. γιγνώσκεις pro olim vulg. γινώσκεις jam Brunck. dedit. Dind. γινώσκεις Ald. etc. Dind.

903. μολύβδῳ. Conc. 1110. μολυβδοχοήσαντας. Vulgo μολίβδῳ. Brunck. Recte μολύβδῳ edidit Br. v. Mœrin, ibique Sallier. et Piers. veteresque Grammaticos ab iis laudatos. Harl. πρὸ τοῦ γ' Ald. Junt. i. ii. iii. etc. — μολίβδῳ Ald. etc. Dind. μολύβδῳ A. 2. non B. Pors. μολύβδω 5. Dobr.

904. Pro Νῦν δέ γε male in ed. Lips. et lib. Rav. fortassis est: N. δέ τε. Herm. γε Ja. male omittit. Ern. νῦν δέ γε Ald,

etc. Dind. γε om. bis 2. Dorv. Pors. γε om. 5. δὲ om. 6. Dobr.

905. C. Ib. inserunt σὺ post εἶ cum gl. χρόνον, quod pertinet ad πολλοῦ. At Suid. in Πολλοῦ ait dictum esse pro πάνυ, quod non observavit Kust. Post L. σὺ δ' ἀρχ. Ja. σὺ δὲ ἀρχ. Ern. F. θρασὺς εἶ, ἀπολοῦ. Reisk. θ. εἶ σὺ π. Elb. Bav. σὺ δ' ἀρχ. L. Elb. Bav. Harl. Alibi; Suid. Πολλοῦ, monente Berglero ad Alciphron. i. 9. Pors. εἶ σὺ π. 4. 6. σὺ δ' ἀ. 4. 5. 6. Dobr.

906. Videtur debere persona deleri et adscribi v. 908. Reisk. Ib. delet δέ, quod et versus non capit. Nam est anapæsticus et διὰ σὲ tribrachys pro anapæsto. Si διὰ per synizesin pro una syllaba accipias, versus stat. De v. φοιτᾷν supra diximus. Ern. Metri Ernestius prorsus imperitus erat. Recte monet Br. basin anapæsticam esse, quæ proceleusmaticum habeat, de quo pede v. ii. de metr. c. 37. p. 292. Herm. διὰ σὲ δὲ φοιτᾷν. Basis est anapæstica, ubi observes proceleusmaticum, temporibus anapæsto parem, quem rarissime adhibent. Equit. 503. ὑμεῖς δ' ἡμῶν προσέχετε τὸν νοῦν—Perperam in A. C. διὰ σὲ δὴ—In B. διὰ σὲ φοιτᾶν. Meus sinceram lectionem exhibet. Quem in nota ad hunc locum citavi versum ex Eq. 503. ὑμεῖς δ' ἡμῶν προσέχετε τὸν νοῦν. is C. A. Dukero, cujus post superiores meas excusas, raptim notas percurro, mendose scriptus visus est, nec dubitavit quin reponendum foret πρόσχετε. Nempe ignoravit proceleusmaticum pedem in anapæsticum versum admitti. Eandem verbi formam πρόσχετε, vulgatæ προσέχετε idem ille substituit in hujus fabulæ v. 566. ὦ σοφώτατοι θεαταὶ, δεῦρο τὸν νοῦν προσέχετε. In poëtis et maxime in Aristophane parum exercitatus sit, qui ignoret, pedem tribrachyn ante syllabam catalecticam tetrametrum trochaicum admittere. [Verum sane hoc; non tamen ideo admittendus est iste pes, si tuto vitari potest. Pors.] Emendandus ergo erat versus exinde septimus: ειτα | τον θε | οισιν — εχθρον | βυρσο | δεψην | Παφλαγο | να. Emendandus iste etiam in Eq. 819. κᾳμε | νη Δια | τοῦτ' ε | δρασε | ταυτον | ὥστε | καταγε | λων. Multique sunt apud Comicum alii, qui Dukeri alicujus opem exspectant, a quibus paulo peritior quivis abstinebit manum. Mirum adeo non est, si eum tantopere torsit interjectio φεῦ initio versus 41. posita, quæ centies apud scenicos sic occurrit extra versum. Hoc quum hodie tirones sciant, ne dignum quidem erat quod observaretur ad Ran. 141. Aliud specimen Dukeri in metris peritiæ exstat in ejus nota ad v. 575. qui sic in antiquis editt. legebatur: ἡ Σελήνη δ' ἐξέλιπε τὰς ὁδοὺς· ὁ δ' Ἥλιος. Sic autem ille ad eum versum: 'Quarta sede est pyrrichius, qui locum in hoc carmine non habet. Lege cum schol. ἐξέλιπεν. Nam iambum quartus locus peculiari ratione recipit, ut schol. ad v. 518. et sunt aliquot exempla in illa παραβάσει.' peculiaris ratio illa ineptum imperiti Græculi commentum est. Dukerum, ut alios, fefellit titulus initio parabasis præmissus, quo choriambici versus trochaici esse perhibentur, qua de re in nota ad eum locum egi. Nullibi trochaicum metrum iambum recipit. Proinde versus ille, sive ἐξέλιπεν, sive ἐξέλιπε scribatur, turpiter claudicabit. Id non ignorabat Kusterus, quapropter, ut versum sustentaret, furtim supposuit, sed satis insulse, particulam γε, quam non recepit Berglerus, in nota monens, *metro satis consultum iri*, si scribatur ἐξέλειπε. Sed sic minus constat temporum ratio. Optimum et sincerum est, quod ex membr. reposuimus, ἐκλέλοιπε. Brunck. σὲ δὴ A. B. δὲ om. 2. διὰ σὲ δὴ φ. ὁ. τ. μ. ἐθέλει Dorv. Pors. φοιτᾶν Ald. Dind. δὴ 1. Vox om. 5. 6. Dobr.

908. Ἀθηναίοισιν. Insere γ', vel in seq. v. lege χ' οἷα. Bent. Ms. Vat. U. habet, καὶ γνωσθήσει ποτ' Ἀθηναίοις, quæ lectio magis placet. Kust. L. Ja. habent καὶ γνωσθ. et in fine Ja. R. Ἀθηναίοις, quas lectiones probo, quia distinctionem Scholiastæ non probo, qui Δικ. demum poni vult in h. v., quod si rectum esset, καὶ locum non haberet. Ern. καὶ γνωσθήσει ποτ' Ἀθηναίοις recte B. C. Sic etiam membr., nisi quod in eis καὶ omissum est. Pessime vulgo, γνωσθήσει ποτ' Ἀθηναίοισιν. Brunck. Si *injusti* et improbi fuerint oratores, quorum consiliis resp. Athenn. gubernatur; verbis ornantes perniciosa sua consilia facile ad quidlibet impellent plebem, et multorum malorum erunt auctores. Eurip. Med. 581. ἐμοὶ γὰρ ὅστις ἄδικος ὢν, σοφὸς λέγειν πέφυκε, πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει· γλώσσῃ γὰρ αὐχῶν τἄδικ' εὖ περιστελεῖν, τολμᾷ πανουργεῖν. Berg. γνωσθήσει (sine καὶ) π. Ἀθηναίοισιν Ald. etc. (Junt. iii. γνωσθήσει ποτ' 'θηναίοισιν Crat. Ven. i. ii. Wech. Raph. γνωσθήσει π. Ἀθηνέοισιν) γνωσθήσῃ Elb. Dind. Ἀθηναίοισιν γ' Bentlei. in Phalar. p. 143. καὶ γν. 2. Ἀθηναίοις A. 2. B. καὶ γνωσθήσῃ πότ' Ἀθηναίοισιν Dorv. Pors. καὶ γν. 5. 6. (non 1. 2. 3. 4.) -οις 1. 3. 5. σιν 2. 6. Dobr. καὶ γν. -οισιν Cod. Ar. Id.

910. αὐχμεῖς αἰσχρῶς etsi de sordido vestitu accipi potest, qui est signum paupertatis: tamen propter oppositum εὖ πράττεις malim accipere de paupertate

ipsa. Sic αὐχμὸν pro penuria dixisse videtur Plut. 840. ubi v. Schol. et Hemsterh. Sic αὖος ἀκριβῶς Lucian. D. Mort. 24. add. Kuster. ad Thesm. 833. Ern. Mox in L. Ja. ap. Ern. et membr. Br. γ' ante ἐπτ. deest. Dind. αὐχμοῖς Elb. Harl. Suid. αὐχμεῖς. Pors. αὐχμοῖς sed statim fecit εῖς 6. δὲ primo om. 3. Dobr.

912. Euripidem Socratis amicum studiisque philosophiæ deditum perstringit, cujus notissimum drama *Telephus*. In eo heros pannis vestitus peramque gestans inducebatur tamquam mendicus, sed sermones habebat, miro artificio compositos. Brunck. Eadem infra Ach. 431. de *Mysi* hujus *Telephi* laceris et adtritis pannis, quibus eum induerat Euripides, dici monuit jam Kust. Adde Ran. 866. de Euripide: καὶ πτωχοποιέ· ubi Schol. ὁ τὸν Τήλεφον τὸν βασιλέα Μυσῶν πτωχὸν ποιήσας. Quomodo etiam Timocles, Athen. itidem Comicus, ap. Athen. vi. p. 223.—ὢν μὲν γὰρ πένης Πτωχότερον αὐτοῦ καταμαθὼν τὸν Τήλεφον. Quæ singula ad Telephum respiciunt, quem Euripides mendici habitu in scenam induxerat. Spanh. Hæc in Eurip. tendunt, qui Telephum scripserat tragœdiam, in qua illum introduxerat tamquam mendicum sed facundum; quem describit Comicus Acharn. 428. χωλός, προσαιτῶν, στωμύλος, δεινὸς λέγειν. Vult ergo et Euripidem perstringere tamquam magistrum eloquentiæ, quam putat esse perniciosam reip. Hinc et Ran. 979. quum Euripides, quasi præceptorem rhetorum se ferens, dixisset, ἔπειτα τουτουσὶ λαλεῖν ἐδίδαξα, Æschylus certans ibi cum eo dicit: φημὶ κἀγώ· ὡς πρὶν διδάξαι γ' ὤφελες μέσος διαρραγῆναι. In Pac. 533. Euripidem vocat ποιητὴν ῥηματίων δικανικῶν. Admiscet autem hæc in Eurip. quia erat Socratis familiaris, iisdem studiis deditus, et solebat Σωκράτει παρακαθήμενος λαλεῖν, ut dixi v. 263. cum Comico ex Ran. 1532. Berg. φάσκων Μυσὸς 2. μυσὸς om. Suid. Ms. Τήλεφος. Pors. φάσκων μυσὸς 5. In sch. ὁ τρώσας καὶ ἰάσεται 3. 5. sine καὶ 2. Confer quæ dixi in Porsoni Opusc. pp. 390-1. et adde, Nub. 1159. νῦν οὖν ὅπως σώσεις μ' ἐπεὶ κἀπώλεσας. Plato Rep. ii. p. 365. B. H.St. (19 prop. f. Ald.) τὰ μὲν γὰρ λεγόμενα. δικαίῳ μὲν ὄντι μοι, ἐὰν μὴ καὶ δοκῶ, ὄφελός φασιν οὐδὲν εἶναι. Idem ibid. v. p. 453. A. (62, 2.) ἆρ' οὐχ οὕτως ἂν κάλλιστά τις ἀρχόμενος κάλλιστα καὶ τελευτήσειε; (Ita ista loca legenda puto, transposito καί.) Ibid. paullo post; Ἔστιν οὖν ὅπως οὐ πάμπολυ διαφέρει γυνὴ ἀνδρὸς τὴν φύσιν; Πῶς δ' οὐ διαφέρει; Οὐκοῦν ἄλλο καὶ ἔργον ἑκατέρῳ προσήκει προστάττειν, τὸ κατὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν. Dobr.

913. ἐκ πηριδίου. Sic habent non solum Mss. sed etiam Suidas v. Πήρα et Τήλεφος, itemque omnes edd. præcedentes, si excipias Genevensem, et quæ eam hic expressit, Amstelodamensem in forma minori, quippe in quibus pro ἐ. π. pessime legitur Εὐριπιδίου, procul dubio ex intempestiva correctione Biseti vel Æm. Porti, quorum παραδιορθώσεις plus semel in recensendo Arist. deprehendimus. Ἐκ πηριδίου autem optime convenit Telepho, cujus mentio proxime ante præcessit. Eum enim Euripides, quem poëta noster oblique perstringit, in dramate cognomine pauperem et mendici instar *peram* gestantem introduxerat, quo nomine Tragicus ille etiam notatur Acharn. 431. ss. Kust. Hoc fieri, existimat Wiland. Att. Mus. ii. 3. p. 108. tanto rectius potuisse, quanto magis spectatoribus Athenn. rex mendici habitu fuerit ridiculus. Dind. ἐκ πηριδίου. Ita lege: alii Εὐριπιδίου. Bent. Etiam L. C. I. Ern. Etiam Lugdun. Harl. Pro ἐκ πηριδίου Port. Lugd. Amst. Εὐριπιδίου. Dind.

914. γνώμας τρώγων. Sic v. 492. σοφίαν σιτήσομαι. Vesp. 460. τῶν μελέων Φιλοκλέους βεβρωκότες.—Πανδελετείους. Pandeletus erat sycophanta et litium forensium sectator, teste Schol. Berg. γν. Πανδελ. schema est παρὰ προσδοκίαν. Exspectasses ἄρτους vel simile quid. Pandeletus notus erat istius temporis vitiligator. Maxime autem in his demagogos taxat Comicus, qui, simul ac reipublicæ administrationem capesserant, e pauperibus divites fieri solebant. Cf. Plut. 567. Brunck. Pro τρώγων L. Ja. ἐσθίων, quæ est glossa, aut scr. ἔσθων. Ern. πανδελτίους Elb. Harl. Πανδελετίους R. L. Ern. ἐσθίων suprascr. τρώγων. φθείρων. 2. πανδελετίους B. Pors. ἐσθίων 5. in t. et sch. Gl. τρώγων. φθείρων. Solus 2. -τείους. -τίους reliqui. Dobr.

915. Hic et v. seq. iv. codd. et primariæ edd. habent ᾦμοι. In recentt. est οἴμοι. Brunck. ᾦμοι etiam Bav. v. Greg. Cor. p. 64. ibique Kœn. Harl. Reposuerunt recentt. edd. Dind. Hi et quinque seqq. ap. Inv. versus in omnibus aliis edd. recte ita sunt distincti: A. ᾧ μοι σοφ. ἧς ἐμν. | Δ. ᾧ μοι μαν. τ. σῆς, πόλεως θ' | ἥτις σε τρέφει | λυμ. τ. μειρακίοις. Dind. Unum versum efficiunt Ald. etc. Ὤιμοι Ald. Crat. Wech. h. l. et post; Junt. I. h. l. Ωιμοι, mox ᾦμοι. Junt. II. III. Ven. I. II. Raph. Lugd. etc. utroque loco ᾦμοι, Brub. Amst. Ὤμοι. οἴμοι deinde vulgatum. Id.

916. ἧς ἐμνήσθης, *qua uteris.* Hom.

Il. X, 268. παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκεο. Ern.

917. θ' ἧτις — recte Ald. Junt. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. In al. edd. ut Junt. I. Lugd. Amst. Port. θ' fini superioris v. est adjectum. Dind.

918. λυμαίνεσθαι τοῖς μειρ. est *vitiare, corrumpere, adolescentes*. Dind. λοιμαινόμενον B. Pors.

919. Κρόνος ὤν. Mitto quæ de usu illius voc. Κρόνου pro *deliro, stolido* notavimus ad Plut. 581. Quibus hic unum addam Platon. in Euthyd. locum p. 287. *οὕτως εἶ Κρόνος, adeo es fatuus, s. desipis.* Spanh. Scholia: ἀρχαῖος, λῆρος. Paullo post eum vocat Κρόνιππον. In Vesp. 1478. τοὺς τραγῳδοὺς φησιν ἀποδείξειν Κρόνους τὸν νοῦν. Berg. Signum interrogandi post Κρ. ὢν deleri jussit Reisk. Κρόνος Gl. ἄφρων. Brunck. οὐχὶ — ὤν. *Tune hunc audebis docere, quum sis delirus et obsoletus senex?* Si sic accipias, nihil opus est interrogandi signum cum Reiskio delere. Et bene procedit Λόγου ἀδίκου responsio εἴπερ γ' αὐτὸν etc. Schutz. διδάξῃς 6. αὐτὸν 4. Dobr.

920. γέ σ' αὐτὸν Elb. αὐτὸν Ja. deest. Ern. αὐτὸν om. 2. Pors. αὐτὸν om. 5. Dobr. Utrumque pronomen magno est cum delectu positum, haud secus atque in Xenophontis Cyropædia, libro IV. cap. 1. § 15. ἣν μὲν τοίνυν, ἐπεὶ εὐτυχοῦμεν, σωφρόνως διαφυλάττωμεν αὐτήν, ἴσως δυναίμεθ' ἂν ἀκινδύνως εὐδαιμονοῦντες γηρᾷν· εἰ δ' ἀπλήστως χρώμενοι ταύτῃ, ἄλλην καὶ ἄλλην πειρασόμεθα διώκειν. Reisig.

921. λαλιὰν ἀσκῆσαι. In Ran. 1095. ad Euripidem dicitur, εἶτ' αὖ λαλιὰν ἐπιτηδεῦσαι καὶ στωμυλίαν ἐδίδαξας. Berg. μόνην primo 6. sed statim corr. Dobr.

922. τοῦτον δ' ἔα μαίνεσθαι. Sic IV. codd. recte. Vulgo omissa est particula δ', quam sententia flagitat, sicque versus inconcinnus est; ἔα in unam syllabam coalescit. V. not. ad Ran. 1243. Brunck. δ' addunt et R. L. I. ap. Ern. Elb. ap. Harl., male improbante Ernestio, metri haud dubie causa, quod tamen salvum est. Receperunt omnes. At Hotibius p. 44. improbat; nam minus vividum esse δ' ἔα μ. et offendere ἔα in unam syllabam contractum, cujus licentiæ quæ proferantur exempla ad Ran. 1243. omnia corrupta sint. Dind. δ' deest Ald. etc. Id. δ' ἔα A. 2. B. Dorv. Pors. τοῦτο primo 3. ν postea inserto. Supra τοῦτον nescio an νὶ supr. rub. 1. δ' ἔα omnes. (2. ex em. correctoris.) Dobr.

923. Ms. Vat. U. habet τὴν χεῖρ' ἣν ἐπιβάλλεις, addita nempe part. ἥν. Sed tunc versus hic non erit ἐφθημιμερὴς (i. e. constans tribus pedibus et dimidio), qualem tamen [ex vulg. scriptura] esse dicit Schol. ad 874. ubi στιχομετρίαν versuum, qui toto hoc systemate continentur, tradit. Sed tamen quoniam particula illa (vel ei ἰσοδύναμος, εἰ, ἄν, etc.) sensui h. l. necessaria videtur, puto scribendum esse, κλαύσει, ἣν τὴν χεῖρ' ἐπιβάλλεις: ut per synizesin duæ illæ syllabæ — σει et ην in unam coalescant: quod sæpe apud poëtas fieri constat. Kust. Etiam R. L. Ja. ἣν ἐπιβ. Ego malim τὴν deleri. Κλ. χεῖρ' ἣν ἐπιβ. est ἐφθημιμερές, qualis etiam est ultimus chori 934. Ern. κλαύσει, τὴν χεῖρ' ἣν ἐπιβάλλῃς. Sic tres Regii, nisi quod mendose ἐπιβάλῃς, frequentissimo librariorum errore. Pessime vulgo, κλαύσει. τὴν χεῖρ' ἐπιβάλλεις; Brunck. κλαύσῃ C. Ja. Elb. Bav. — Tum τὴν χεῖρ' ἐπιβάλλεις; Ald. etc. (puncto post κλαύσει posito, ut Port., aut, ut Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. commate aut colo, ut Lugd. Amst.) R. L. Ja. τ. χ. ἣν ἐπιβ. Dind. ἣν ἐπιβάλλῃς B. ἣν ἐπιβάλῃς 2. ἣν etiam A. κλαύσῃ τὴν χεῖρ' ἣν ἐπιβάλῃς; Dorv. Pors. ἣν ἐπιβάλῃς 1. 5. ἣν -λλῃς corrector 2. ἣν (sed gl. ἐὰν) -λλῃς 3. χεῖρ' ἐπιβάλλεις 4. 6. et m. pr. 2. Dobr. τοῦτον ἔα — χ. ἐπιβάλλεις Cod. Ar. Id.

924. παύσασθαι (sed per compendium in fine) Crat. Ven. I. II. (plene) Wech. Dind. Chorus, quum in eo essent litigantes, ut manus sibi inferrent, intercedit; quod etiam Wil. observavit. Id. Hi versus ita in vulgg. et Br. distinguuntur: Χο. Παύσ. μ. κ. λοιδορίας. | Ἀλλ' ἐπίδ., σύ τε, τ. προτέρους | ἅττ' ἐδίδ. σύ τε τ. καινὴν | παίδευσιν· ὅπ. α. ἀ. σφῷν | ἀντιλ. κρ. φοιτᾷ. | Δ. δρῷν τ. ἐθ. Α. κ. ἐθ. | Χο. Φέρε τίς λέξει πρότερος (γ', addit Br.) ὑμῶν. Herm. priores versus 924-5. ita ut Inv. distinxit, tum: σύ τε τὴν καινὴν | παίδευσιν· — σφῷν et seqq. ut vulg. nisi quod in ultimo scripsit ut Inv. Sic versus partim dimetri, partim monometri sunt, qui numeris carent ex descriptione Inv. Dind.

925. Ita describuntur leguntur que in Ald. etc. ἀλλ' ἐπίδειξαι σύ τε τοὺς πρ. | ἅττ' ἐδ. σύ τε τ. καινὴν | παίδ. ὅπ. ἂν ἀκ. σφῷν (σφῶϊν Junt. I. II. III. Brub.) Id. Pro καινὴν Ja. κοινήν. Ern.

926. Pro σύ τε Lips. ed. non monito lectore, σύ γε habet. Quod ex libro Rav. si sumtum est, non prorsus spreverim. Herm. κοινὴν et gl. τὴν νῦν πολιτευομένην 5. Dobr.

927. Lege σφῷν. Bent. σφῶϊν ut una syllaba per synizesin pronunciandum. Ita Plut. 467. pro σφῷν cod. Dorv. σφῶϊν et 484. pro νῷν, νῶϊν. Ern. Recentt. edd. dederunt σφῷν. Dind. ἂν om. 1. Primo ἀκούσῃς habuisse, nunc ἀκούσας vel ἀκούσεις videtur 6. Dobr.

928. κρίνας φοιτᾷ. Scaliger, aliud credo agens, temere reposuit φοιτῶ. BENT. In notulis scribitur e Scalig. errorem vetustum esse et leg. φοιτῶ. Existimasse videtur eam vocem pertinere ad chorum, ut is dicat, se cognita causa iturum. Sed nihil obstat, quo minus referatur ad adolescentem, de quo erudiendo illi contendebant, ut is dicatur debere eligere, causa cognita, utri se in disciplinam velit tradere. DUCK. Aptum sane foret φοιτῶ hoc sensu: ut ego vestras disputationes audiam et judicare s. alterius utrius judicio accedere possim. Sed vulgatum non male defendit Dukerus. HARL. Scaliger corrigit φοιτῶ, male. Nam de eo hic agi patet, ut adolescens eligat, utrum justam an injustam rationem spectari velit. HERM.

929. ΑΔ. [scil. ante verba δρᾶν ταῦτ' ἐθέλω. DIND.] dein ΔΙΚ. Dorv. PORS.

930. Post φέρε R. addit δή. Mox πρότερον Ja. ὑμῶν delent L. Ja. ERN. Post πρότερος insere γ'. BENT. πρότερός γ' ὑμῶν. Sic ob metrum legendum. Perperam vulgo: φέρε τίς λέξει πρότερος ὑμῶν. Mira est librariorum libido in inserenda vel eximenda præter sententiam et metricas leges illa part. γε. Supra v. 911. πρότερόν γ' ἐπτωχ. eundem, quem hic, præstat usum γε, nempe fulciendo versui, cujus salva integritate abesse non potest. Nec tamen ibi comparet in membr. BRUNCK. At nemo jam adhuc, credo, dubitat, quin illud fulcrum non unice versus causa vett. poëtæ addiderint, sed ita, ut illud semper aliquid etiam ad sententiam conferat. Verum quis Græce peritus non sentiat, illam part. hic non posse satis apte adhiberi? Nimirum quam quis ex Ern. codd. conjectura facile eruere possit lectionem, ea planissime exstat in libro Rav. ac sine dubio vera est: φέρε δὴ πότερος λέξει πρότερον; HERM. Receperunt Herm. et qui eum in his ubique sequitur, Sch., ita ut dimetrum anapæst. acatal. efficerent. DIND. πότερος πρότερος λέξει. REISIG. In Ald. etc. ita describuntur et leguntur: Δι. Δρᾶν ταῦτ' ἐθ'. Αδ. κἄγωγ' ἐθ. Χο. φέρε τίς λέξει πρότερος ὑμῶν. DIND. φέρε δὴ τ. λ. πρότερον ὑ. A. B. φέρε τ. λ. πρότερον et om. ὑμῶν 2. φέρε δὴ τίς πρότερος ὑμῶν λέξει Dorv. Plato Ll. iv. p. 712. C. HSt. [236. 23. Ald. ubi Φέρε δὴ τοίνυν, πότερος ὑμῶν ἀποκρίνασθαι πρότερος ἂν ἐθέλῃ; (ἐθέλοι Astius e Ms.)] ποτέρας προτέρας οὖν κατελάσας ἀπαλλαγῶ; Eccl. 1074. Max. Tyr. xxi. 2. PORS. Ubi πότερος τοίνυν πρότερος ἡμῖν τοῖς δικασταῖς τὰ αὐτοῦ δίεισιν; Legebat igitur Porsonus e Ravennate, φέρε δὴ πότερος λέξει πρότερον vel potius πρότερος. In Orat. De Haloneso p. 52. n. 43. ed. Par. 86. ed. Reisk. πᾶσι γνώριμα, πότερον πρότερος μὴν ἐστιν Ald. I. π. γ. πρότερος μὴν Ald. 2. Felic. π. γ. πότερος πρότερος μ. ed. Paris. e Ms. aut Mss. proculdubio. Ita Leidensis quem inspexi, a quo non dissentire puto Reiskii Mss. neque Paris. 2935. Marcian. 416. Dorvillianum, quorum habeo collationem. Codex præstantissimus Paris. 2934. habebat πότερος πρότερος ὁ μὴν, sed s in πότερος mut. in ν, forsan a m. pr. Strabo viii. p. 507. 28. ed. Ox. τὸ εὔκτιτον δ' Αἶπυ ἔνιοι μὲν ζητοῦσι πότερον ποτέρου ἐπίθετον. ubi ποτέρου ex Eustath. et Mss. restituit Casaubon. DOBR. δὴ τίς 1. πρότερος ὑ. quinque; solus 5. πρότερον (non πρότερος) sine ὑ. et gl. ποῖος ἐξ ὑμῶν λέξει καταρχάς; ID. τ. λ. πρότερος ὑ. Cod. Ar. ID.

932. ὧν absorpsit finalis in τούτων; mox λέξοι L. Ja. male. ERN. Lege ῥηματίοισιν. BENT. ῥηματίοισιν. Sic edidi pro ῥηματίοισι, ut versus constet. Et sic R. habet. Sic placebat et Dukero. ERN. Male vulgo omissum ν paragogicum. BRUNCK. Receperunt omnes. DIND. Hi quatuor versus ed. Inv. in edd. vulgg. et Herm. efficiunt hos octo: Αδ. τούτῳ δώσω | κᾆτ' ἐκ τ. ὧν α. λ. | ῥηματίοισιν κ. ἀ. | καὶ διαν. κατατοξ. | τὸ τ. δ' ἦν ἀν. | τὸ πρ. ἅπ. κ. τὼ 'φθ. | κεντ. — ἀνθρηνῶν | ὑπὸ τ. γν. ἀπ. (sic in Ald. etc.) Brunckius tamen in 4. prioribus discrepat, quos ita exhibet: τούτῳ δ. κ. ἐκ τούτων | ὧν — ῥηματίοισιν | καιν. — διανοίαις | κατατοξεύσω. (ἀναγρύξῃ idem non ἀναγρύζῃ.) ID. In Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Lugd. Amst. Port. est: τούτῳ δώσω. | Κᾆτ' ἐκ τ. — λέξῃ. ὧν deesse, in nescio quo libro, notat Ern. κενοῖς vitiose Ven. II. ID. λέξοι 2. PORS. ῥηματίοις B. αὐτὸν om. 2. ID. λέξοι et om. αὐτὸν 5. DOBR.

935. ἢ ἀναγρ. In Vesp. 372. BERG. L. ἦν ἂν γρύξῃ. ERN. ἦν ἂν γρύξῃ 2. ἀναγρύζῃ Dorv. PORS. ἦν ἂν γρύξῃ 5. DOBR.

936. τὠφθ. κεντούμενος. In Vesp. 429. οἱ δὲ τὼ 'φθαλμὼ κύκλῳ κεντεῖσθ' — BERG. ἀνθρηνῶν. Vesp. 1075. τὰ 'νθρήνια, et Schol. ibid. SPANH.

937. Suid. ἀνθρήνη. PORS. ἀνθρήνων (non -ηνῶν) omnes. DOBR.

939. Glossæ: τὼ πισύνω, οἱ θαρροῦντες. φροντίσι, σκέψεσι. γνωμοτύποις, (perperam in membr. γνωμοτύπαις) ταῖς κατὰ νοῦν τυπουμέναις. BRUNCK.

939-43. Hæc item strophica sunt, respondentque versibus 1012-16. Νῦν δεῖξετον τὼ πισύνω τοῖς περιδεξίοισι | στροφή. Λόγοισι καὶ φρ. καὶ γνωμοτύποις μερίμναις | Ὁπότερός γ' ἂν ἀντιλέγειν ἀμ. φανήσεται

| Νῦν γὰρ ἅπας ἐνθάδε κίνδυνος ἀν. σοφίας | Ἧς πέρι τοῖς ἐμοῖς φίλοις ἔστ. ἀγ. μέγ. | 1012. Ὦ καλλιπ. σοφ. κλειν. ἐπασκῶν | ἀντιστρ. Ὡς ἡδύ σοι τοῖσι λογ. σεμφ. ἐπ. ἄνθος· | Ἦσαν ἄρ' εὐδαίμονες οἱ τότε ζῶντες, ἡνίκ' ἦς | Τὸ πρότερον. Πρός γε τάδ', ὦ κομψ. μ. ἔχ. | Δεῖ σε λ. τ. καιν., ὡς εὐδοκίμηκεν ὁ 'νήρ. Quod strophæ 3. habetur in vulgatis, αὐτοῖν (legitur enim 'Οππότερός γ' αὐτοῖν λέγων ἀμ. φ. et ap. Br. 'Οπότερος αὐτοῖν λ.) nec commode explicari potest et versum evertit, Eupolideum illum, quod minus advertens Brunckius delebat γε, fulcrum antecedentis syllabæ: nam suavius curret versus, si, particula servata, legas: 'Οπότερός γ' ἂν ἀντιλέγειν potius, quam Juntinas et vulgatas sequutus, reciso γε, 'Οππότερος ἂν ἀντιλέγειν. Sed utrum horum præferas, certe corrupta mecum statues verba αὐτοῖν λέγων, pro iisque repones vel ἀντιλέγων, vel, quod malim, ut vitetur homœoteleuton, ἀντιλέγειν. Tribrachyn primo Eupolideo habes etiam supra 539. Sequente versu dum ἐνταῦθα rescribit pro ἐνθάδε, itidem versum corrumpit Brunckius choriambicum, cujus generis et reliqui sunt harum stropharum, sed ἰαμβίζοντες. Hotib. L. Arist. p. 44. s. De ejus emendationibus antistr. infra. Dind. 939-944. ita vulg. et ap. Br. descripti: νῦν δείξετον τὼ πισύνω | τοῖς περιδεξίοισιν | (—σι Br.) λόγ. κ. φρ. καὶ | γνωμ. μερίμναις | ὁπότ. (vulg. ὁππ. γ') αὐτ. λέγων | ἀμείνων φανήσ. | νῦν — κίνδυνος | ἀνεῖται σοφίας | ἧς — φίλοις | ἔστιν ἀ. μ. | Herm. solus 943. s. ita distinxit: νῦν γὰρ ἅ. ἐνθάδε κίνδυ-|νος ἀν. σοφ. Dind. In Ald. etc. præmissum: Στροφὴ κώλων ιβ'. Id. πισύνω B. Pors. Vulgo legitur περιδεξίοισιν, quod est etiam in Ms. Bav. idque elegantius est quam quod Brunck. edidit [cumque eo Inv.], περιδεξίοισι, ν paragogico omisso. Causa hæc est, quod brevis anacrusis sequitur, quam gratius accipiunt aures post longam, quam post brevem thesin. Id maxime tum animadvertitur, quum, diviso inter duos versus vocabulo, thesis atque anacrusis in unius ejusdemque vocabuli syllabas incidunt, de qua re diximus in comment. de metr. Pindari i. 4. p. 195. Herm. -ίοισι Dorv. Pors. περιδεξίοισιν Ald. etc. Dind.

940. γνωμοτύποις. In Ran. 896. ἀνδρῶν γνωμοτύπων. Vesp. 1373. rhetor aliquis dicitur γνωμοτυπικός. Berg. Sunt curæ sententiarum procudendarum. Vernaculi interpp. sensum magis expresserunt. Dind. R. ap. Ern. et membr. Brunck. γνωμοτύπαις. In omnibus edd. (præter Inv.) est γνωμοτύποις. Inv. ex Rav. haud dubie γνωμοτύποισι dedit. Ita v. 940. ex ipsius descriptione et 942. sibi respondent non male; neque tamen vulg. ratione tollitur numerorum vicissitudo. Id. Duo versus sunt in Ald. etc. λόγοισι καὶ φροντίσι καὶ | γνωμοτύποις μερίμναις. Id. λόγοις Elb. Bav. Harl. λόγοις Dorv. γνωμοτύπαις. Pors.

941. γ' αὐτοῖν. Fortasse ἤδη σφῷν, vel ἄν γε σφῷν, vel ἄν γε τοῖν λόγοιν. Bent. R. C. L. ὁπότερος. R. L. Ja. delent γ'. L. Ja. αὐτῶν. Vitiose omnia; nam versus esse debet e choriambo et epitrito tertio. Ern. Sane quidem, si schol. metrici lectionem sequare, quæ cum vulg. consentit. At neque ὁππότ. recte dictum in comico, geminata littera, nec γε nisi a metricis profectum videtur. Herm. ὁπότερος αὐτοῖν λέγων. Sic tres Regii. In meo ὁπότερός γε.— Vulgo ὁππότερός γ' αὐτοῖν λέγων, ubi interpolatricem manum metrici Scholiastæ agnoscas. Brunck. Recte Br. Versus enim e dipodia iambica et cretico compositus est. Herm. ὁππότερός γ' αὐτ. Ald. etc. Dind. γ' om. A. 2. B. [et ὁπότερος dant. Dobr.] αὐτῶν 2. ὁπότερος ἀ. λ. ἀμείνω et gl. κρείττω Dorv. Pors. ὁπότερος nescio an omnes. γ' om. 1. 3. 5. non 2. αὐτοῖν ex em. m. pr. 1. (Forsan fuit ὁπ. ἄν.) αὐτῶν 5. Dobr. ὁπότερος δ' αὐτοῖν λέγων ἀμείνων φ. Cod. Ar. Id.

942. ἐνταῦθα κίνδυνος. C. κινος per compendium scribendi. κίνδ. σοφίας est *certamen sapientiæ*. Ern. Perperam vulgo ἐνθάδε κ. quod ex antithetico v. 1014. τῶν προτέρων — ὦ κομψο — manifestum est. Brunck. Totum voc. κίνδυνος vulgo huic versui adjicitur e metrici schol. sententia, quem Br. quoque sequutus est, maximo aurium numerorumque dispendio. Enimvero hic et seq. versus dimetri sunt choriamb. acatal. [vid. not. ad 935.] Male autem Br. reposuit ἐνταῦθα, ut versus cum antistrophico congrueret. Qua mutatione, etiamsi in antistr. v. vulg. lectio servaretur, non opus erat. Nam etsi plerumque in hoc genere metri pes pedi respondet, non ubique tamen id factum reperitur, sed sæpe choriambo opponitur diiambus. v. ii. de metr. c. 41. In nostro quidem carmine hac libertate Arist. usus non est, et potius in antistrophico choriambum restituere oportet. Herm. Utrum ex Br. reliquerit, an ex Rav. dederit Inv. ἐνταῦθα, incertum quidem est; probabilius tamen h. l. expressam esse cod. lectionem (v. ejus not. ad 877.) quia locum ipse hunc descripsit. Dind. Duo versus Ald. etc. quorum prior in v. κίνδυνος desinit. Pro ἐνταῦθα Ald. etc. ἐνθάδε. In Bav. Νῦν γὰρ ἐνθάδε. Id. Habet Suidas v. νῦν πᾶς, ut monuit Toupius Cur. Noviss. in Suid. p. 101. Pors. Om. Suid. v. νῦν

ἐνταῦθα
πᾶς. ἐνθάδε Dorv. Id. ἄπ[5] 1. i. e. ἄπαν. Scili- ( ) cet i. e. αν scripsit pro i. e. ας. ἐνθάδε omnes. Gl. ἐνταῦθα 2. 5.
η
Tum ἀνεῖται 1. (η rubr.) ἀν. κίνδ. 6. Dobr.

946. ἔπεσι χρηστοῖς Dorv. Pors.

947. ῥῆξον φωνήν. Supra 356. ῥήξατε φωνήν. Eqq. 623. ἀναῤῥηγνὺς ἔπη. Virg. Æn. ii. 129. Composito rumpit vocem. Berg. φωνήν τινα χ. Suid. Ms. ῥῆξον. Pors.

948. λέξω κ. τ. λ. Aristid. pro 4 viris p. 268. et 269. Bent. Versum hunc absque nomine auctoris citat Dion. Halic. περὶ συνθέσ. ὀνομ. p. 52. ed. Ox. Kust. Priores quinque hujus scenæ versus, et, omisso sexto, quatuor dein sequentes, et initium 960. ἐν παιδοτρίβου etc. indicto auctore, adducuntur ab Aristide in Orat. pro Quatuor Viris Miltiade etc. p. 268. t. iii. idque eodem, quo hic, fine, nempe, ut probet, qua educatione quibusve institutis prisci Athenn. tantam gloriam sint olim consequuti. Spanh. Actus iii. scena tertia hic constituitur. — Continuatur hic imitatio Herculis Prodicii. Hunc autem locum imitatus est Plautus Bacchid. V. Lipsii Quæst. epistol. iii. 17. Ern. Facit hæc scena maxime ad cognoscendam antiquiorem Athenn. tum disciplinam tum doctrinam. De Hercule Prodicio cf. Xen. Mem. ii. 1. 21. ibique Hindenburg. et Zeun. Harl. παιδίαν Junt. i. Dind. Dionys. Halic. de Compos. Verb. t. v. p. 198. ed. Reisk. Pors. Vide Porson. ad Phœn. 567. Dobr.

949. ἐνόμιστο Elb. Harl. Ultima in νενόμ. ex em. 6. et gl. καὶ νενομισμένον ἐστί. Dobr.

950. Versum hunc et sequentem absque nomine Comici citat Sext. Empir. adv. Math. p. 129. [vi. 15. (adv. Musicos) p. 359. Fabric. ubi bis duobus versibus præmittitur hic: λέξω τοίνυν βίον, ὃν ἐξ ἀρχῆς ἐγὼ θνητοῖσι παρεῖχον· qui non est Aristoph. (quamquam similis v. 951.) sed Teleclidis in Amphictyonibus. v. Grotii Exc. e Trag. et Com. p. 873. et Porson. ad Eurip. Phœn. 567. Dind.] apud quem tamen corrupte hodie legitur: — ἐν ταῖς σὺν ὁδοῖς εὐτάκτως ἐπὶ κιθαριστοῦ. Hinc ergo eum emenda. Kust. Apud Aristidem venustius exstat, παιδὸς φωνὴν γρ. inverso verborum ordine. Bent. παιδὸς φωνὴν — Sic tres Regii: vulgo φωνὴν παιδός. — μηδέν' — Gl. supplet ἄνθρωπον. Perperam in duobus codd. μηδὲν — γρύξαντος. Gl. μουγγρίσαντος. Vide Car. Du Fresne glossarium, hinc augendum, in μουγαρίζειν. Locum hunc imitatus est Plautus in Bacchidibus, ubi Lydus pædagogus severam, qua olim educabantur pueri, disciplinam exponit et laudibus evehit, iii. 3. 'Eademne erat hæc disciplina tibi, cum tu adolescens eras? Nego tibi hoc annis viginti fuisse primis copiæ, Digitum longe a pædagogo pedem ut efferres ædibus; Id quoi obtigerat, hoc etiam ad malum arcessebatur malum, Et discipulus et magister perhibebantur improbi. Ante Solem exorientem nisi in palæstram veneras, Gymnasi præfecto haud mediocris pœnas penderes. Ibi cursu, luctando, hasta, disco, pugilatu, pila, Saliendo sese exercebant magis, quam scorto aut saviis: Ibi suam ætatem extendebant, non in latebrosis locis. Inde de hippodromo et palæstra ubi revenisses domum, Cincticulo præcinctus in sella apud magistrum assideres: Cum librum legeres, si unam peccavisses syllabam, Fieret corium tam maculosum, quam est nutricis pallium.' Sarsinatis ista *cincticulo præcinctus assideres* ex Atheniensis verbis καθίζοντας τὸν μηρὸν ἔδει προβαλέσθαι adumbrata videntur, et interpretationem glossatoris nostri confirmant. Brunck. Int. *puero auscultare loquenti;* nescio quam bene. Hoc dicit Comicus; *nemo audiebat vocem pueri hiscentis;* in via nempe adeo modeste incedebant pueri, ut nullus eorum clamor nec strepitus audiretur. Videtur autem observandus usus v. δεῖ hac significatione. Duck. R. Ja. παιδὸς φωνήν. Ern. Receperunt recentt. omnes. Dind. φωνὴν παιδὸς γρ. Ald. etc. μηδὲν Crat. Ven. i. ii. Wech. Dind. παιδὸς φωνὴν 2. Dorv. μηδὲν 2. Dorv. non A. B. sed μηδέν. Pors. βίζειν Dorv. παιδὸς φ. 1. 3. 5. μηδέν' 1. 3. et ex em. 2. μηδὲν 5. 6. ille cum gl. μηδαμοῦ τινά. Dobr.

951. Quod de *decenti incessu* adolescentum *per vias publicas* tangit similiter Alexis Comicus, iis verbis quæ ad hunc Nostri locum videntur alludere, ap. Athen. i. p. 21. ἓν γὰρ νομίζω τοῦτο τῶν ἀνελευθέρων Εἶναι, τὸ βαδίζειν ἀῤῥύθμως ἐν ταῖς ὁδοῖς. Pro εἰς κιθαριστοῦ apud Aristid. legitur ἐς κιθ. quod, ut leve non tangerem, nisi simul occurreret Helladii adnotatio, ἐς ab Atticis dici, non εἰς· uti dicunt ἐς κόρακας, vel ἐς μακαρίαν· in aliis vero omnibus vocibus promiscue ab iis ἐς et εἰς adhiberi. Notabilis vero hic Comici locus, et quæ præterea leguntur in hoc, qui Justi personam agit sermone; quo prisca et memoranda puerorum institutio ap. Athenn. traditur. Ubi haud mirum primo loco hic *citharistam* poni, quem (nempe post datam prius, de qua re, continuo, Γραμματιστῇ, et a decennibus pueris ad annum decimum tertium operam) adirent

iidem pueri. Quomodo nempe a Platone, qui insigniter h. l. illustrat et ex eo vicissim illustratur, de Legg. vii. p. 812. pueri a γραμματισταῖς s. legendi scribendique magistris continuo ad *citharistam* ablegantur: Ἄρ' οὖν μετὰ τὴν γραμματικὴν (*legendi scribendique artem*, prout paullo ante p. 810. in ea γραμματικὴν positam ejusque docendæ magistros γραμματιστὰς dixerat) ὁ καθαριστὴς ἡμῖν προσρητέος; quibus continuo subdit, in ea puerili institutione locum dein *citharistis* tribuendum, ut suam illi in docendis Athenn. pueris, et quidem (uti ea de re p. 809. et nos jam ante) 13. annorum, ac per triennium operam conferant. Quibus consona, quæ idem Plato alibi, ut de Rep. iii. p. 398. etc. de Musica, qualis esset ab adolescentibus addiscenda, disserit, et rursus in Protagora p. 312. ubi primos juvenum doctores γραμματιστήν, dein κιθαριστήν, tum παιδοτρίβην, uti paullo post videbimus, tradit. Quem morem, ut a κιθαρισταῖς erudirentur Athenn. pueri, tangit sua ætate Dio Chrysostomus, a quo Orat. xiii. Athenis habita dicitur, ita filios ab iis institui, οἷς ἂν ἱκανόν (sufficit), ἐὰν κιθαρίσωσιν ἢ Παλλάδα περσέπτολιν Ἀθηνᾶν, ἢ τῷ ποδὶ βῶσι πρὸς τὴν λύραν· quæ postrema verba supra adduximus ad v. 628. Quod vero non ab Athenn. solum, sed ab Arcadibus factum e Polybio discimus l. v. p. 289. ut non pueri solum sed adolescentes ac juvenes in musica usque ad annum trigesimum erudirentur. Quo pacto autem musica sint imbuendi adolescentes, docet Aristot. Polit. viii. 5. Quale etiam vett. Græcorum studium extitisse, ut adolescentes discerent musicam, docet Plutarch. de Musica p. 1140. SPANH. εὐτάκτως ἐν ταῖσιν ὁδοῖς Ja. ap. Ern. sic Elb. Bav. HARL. ἐς κιθ. Sic B. D. Vulgo εἰς. BRUNCK. ἐς etiam Elb. Bav. et Ja., quod se, ut magis solemne Aristophani et Atticis, prætulisse ostendit Ern. DIND. εἰς κιθ. Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. DIND. 969. 979. 980. Aristid. iii. p. 159. PORS. εὐτ. ἐν τ. ὁ. 4. DOBR.

952. κωμήτας. Nugatur hic Scholiastes. Hesych. κωμήτης· γείτων. κῶμαι γὰρ τὰ ἄμφοδα. Lys. 5. κωμῆτις, *vicina*. BRUNCK. Gl. cod. C. πολίτας. ERN. Probat Herm. γυμνοὺς h. l. tantum *veste interula indutos*. v. Cuper. Obss. i. 7. p. 37. HARL. κριμνώδη. Quid sit κρίμνος vel κρίμνον (unde κριμνώδη), Lexica vulgata te docebunt. Hic tantum moneo, in Ms. Arund. legi κρημνώδη per η, uti et ap. Suid. v. Κρημνώδη: quam διττογραφίαν nemo mirabitur, qui sciverit, jam multis ante ætatem nostram sæculis Græcos τὸ η pronunciasse ut ι: unde toties duæ illæ vocales in veterum scriptis confunduntur. Sed præstat hic scribere κριμνώδη per ι, ne vox illa confundatur cum altera κρημνώδη, quæ derivatur a κρημνὸς, *præcipitium*. KUST. Aristides dicto loco legit κρυμώδη, sed me non probante. BENT. κριμνώδη. Gl. ψυχρότατα, quæ interpretatio ad κρυμνώδη refertur, et hanc veram esse lectionem censeo. BRUNCK. in Suppl. Immo hoc debebat esse κρυμώδη a κρυμός, ut ap. Dion. Perieg. de Thermodonte 780. περὶ κρυμώδεας ὄχθας. Utrumque sane bene se habet κριμνώδη et κρυμώδη. Hom. Il. xii. 278. ὥστε νιφάδες χιόνος πίπτουσι θαμειαὶ ἤματι χειμερίῳ. Et xv. 170. ὡς δ' ὅτ' ἂν ἐκ νεφέων πτῆται νιφὰς κ. τ. λ. Utrique lectioni tuendæ aptus est locus Iliad. xix. 357. ὡς δ' ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται ψυχραί, ὑπὸ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέαο. Præferendum tamen duxi κριμνώδη, quod et magis comicum videtur, et nescio an aptius sit. Nam in nivibus primo et præcipue spectatur densitas, eaque merito etiam potius commemoranda est, quam frigus, quod sponte intelligitur. HERM. κριμνὸς i. q. κριθή, *hordeum*, sed κρίμνον farinam crassiorem hordeaceam s. placentam ex ea factam significasse ostendit Tittmann. ad Zon. ii. p. 1249. s. DIND. κριμνώδη cod. Elb. HARL. Ib. C. κρημνώδη. L. Ja. κρυμώδη. Gloss. C. ψυχρότατα. ERN. κριμνώδη ed. Ald. etc. DIND. κομήτας 2. κρυμώδη A. 2. B. sed κριμνώδη sch. m. in 2. memorat. κρημν, Suid. ed. Ms. sed ι memorato (v. Κρήμν. κ. ubi vide Kust.] Om. Suid. Ms. in κωμ. [i. e. Ms. C. C. C. cum ed. Med. omittit vocem κωμήτας, ubi ἡ καὶ κρυμνώδη Ald. κρημνώδη Ms. Paris. apud Kust. DOBR.] καὶ κ.
οι
καταυίφει Dorv. — 953. ἐδίδασκεν Dorv.
κ
PORS. χωμήτας (sic) 3. [κ est ejusdem manus, corrigentis errorem qualem et in-
π
fra 1178. admissum emendat, βλέχος (sic).
χ
Habebat scil. in suo exemplari, κωμήτας
χ
(ut fere 2. 4.) et βλέπος, et τὰ $\overline{\chi\chi}$ pro emendationibus ceperat, cum meræ essent notæ criticæ, σημεῖα. (Scholia de τῷ $\overline{\chi}$ habet 3. utroque loco.) Post Lysistr. 499. addunt Mss. Trin. et Pal. χὼς σωθήσει etc. Inspice modo scholia a Kustero e Trin. edita, et intelliges qui sit istud χ. De ipso σημείῳ omnino consulendi sunt Scaliger ad Euseb. p. 119. ed. 2dæ, Valckenærius ad Schol. Phœniss. 342. Villoisonus Proleg. Homer. p. xix—xx. Vide schol. Aristoph. ad Plut. 863. Ran. 35. 557. 634. Vesp. 1172. 1186. 1480. Pac.

775. Av. 76. 107. 204. 302. 1309. 1372. Lys. 499. 702. In Ms. 2. plerumque × scribitur, non χ. Supra *νὼ* Plut. 401. *περιέστικται*, ita .×. [Vide Diogenis Laertii locum, iii. 66. apud Villoisonum.] *κομήτας* 5. et gl. *ἤγουν τὰς κόμας ἔχοντας παῖδας. ἄθρους* primo 5. sed statim fecit *ἀθρόους. ἀθρώους* 6. *κρυμνώδη* (gl. *ψυχρότατα*) 1. *κριμν.* 2. *κρημν.* 3. 4. (sed gl. in 3. *μετὰ κρυμοῦ ἤγουν ψύχους*, in 4. *ψυχρώτατα*) *κρυμώδη* 5. Gl. *μετὰ ψυχρότητος.* Sed scholion ejusd. m. *κρυμὸς τὸ μετὰ χιόνος* etc. — *γράφεται δὲ κεὶ κρυμώδη* (sic) *κ. καὶ εἴρηται ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς κρίμνης*
ν
etc. Ita 6. *κρημνώδει* (*ν* recentioris, ut puto; certe postea sup.) Recentior ille
υ
in 6. volebat, certe debebat, *κρημνώδει*, i. e. *κρυμνώδη*. Dobr.

953. Pro *ἐδίδασκε* rescripsi *ἐδίδασκεν* propter metrum et sic habet R. Ern. Perperam vulgo *ἐδίδασκε*. Brunck. *τὼ μηρὼ μὴ ξυνέχ.* V. Suidam v. *Τὼ μηρώ·* ubi locus hic adducitur. Kust. Male *μὴ* delet C. Gloss. *οὐ σφίγγοντας.* Ern. *ἐδίδασκε. ἐδίδασκεν.* Bent. *προμαθεῖ* vitiose Brub. — *ἐδίδασκε* Ald. etc. Dind. *μὴ* om. 3. Dobr.

954. *Παλλάδα.* Initium cantici alicujus dicit esse Schol., auctoris Lamproclis, quod etiam plenius adducit bis, primo ita: *Παλλάδα περσέπτολιν κληΐζω πολεμαδόκον ἁγνὰν παῖδα Διὸς μεγάλου δαμάσιππον.* Deinde hoc modo: *Παλλάδα περσέπτολιν δεινὴν θεὸν ἐγρεκύδοιμον ποτικληΐζω πολεμαδόκον ἁγνὰν παῖδα Διὸς μεγάλου δαμάσιππον. Τηλέπορον.* Etiam hoc dicit esse initium cantici et supplet: *τηλέπορόν τι βόαμα λύρας.* Berg. Frischlin. locum hunc non intellexit. Nam verba *τηλέπορον* etc. sunt initium cantici, ap. Athenn. olim usitati, pendentque a verbo *προμαθεῖν.* Deinde *ἐντειν. τ. ἁρμονίαν* est, *harmonia uti intensa et mascula*, non vero *molli et fracta*; quam invectam demum Comicus dicit, postquam musica jam degenerare cœpisset. Kust. Licet Suidas, Aristides et Tzetz. Chil. i. 25. cum edd. vett. agnoscant *περσέπτολιν*, versus tamen imperat et cogit, ut *περσέπολιν* reponamus. Bent. Sic edidi e R. Male Ib. in princ. omittit *ἤ*, et C. scribit *περσόπ.* Ern. *περσέπολιν* Elb. et prius *ἤ* ibi deest. Harl. *περσέπολιν* optime et, ut metrum flagitat, scriptum est in membr. Ride doctorem illum prosodiæ Græcæ, qui in vulg. *περσέπτολιν* antepenultimam corripi posse putat. V. not. ad Thesm. 56. Brunck. Ita omnes ediderunt recentt. Dind. *περσέπτολιν* Ald. etc. Id. *Περσέπολιν* — ut laudat Bentleius ad Horat. Serm. i. 3—7. *τηλαίπορον* B. *βόημα* Dorv. Suid. ed. Ms. *τηλ.* — Dion. Chrys. xiii. p. 224, 25. Aristid. iii. p. 268. 269. Pors. *ἤ* ante *παλλ.* primo om. 2. 6. (in 2. repos. a correctore, in 6. ab alia m.) *περσέπτ.* omnes. *δεινὴν* 6. *τι* primo om. sed suprasc. ead. m. 1. *βόημα* 1. in t. et sch. sed nescio an *α* suprasc. in sch. *βόαμα*, *η* suprasc. 2. 3. Dobr.

955. Pro *ἦν οἱ π.* vitiose *ὃν π.* Junt. ii. iii. Dind. *ἐκτειναμένους* 2. *ἐντειναμένους* servant 1. 3. 4. sed glossæ in 1. *ἐκτεταμένως ᾄδοντας*, in 3. *ἐξαπλοῦντας. παρέ*
κ
δωσαν 1. (*κ* rubr.) Dobr.

956. *βωμολοχεύσαιτ'*; v. Suid. h. v. Hæc vox occurrit et in fragm. Arist. ap. Suid. in *χιάζειν*, ubi vid. Toup. sed ibi additur versus, qui non est in editis, et non vidit Toupius: eum recipiendum putat Valcken. Diatr. in Eurip. fr. p. 224. Ern. — *κάμπτειν καμπὴν* hic significat *vocem molli quadam modulatione in cantando inflectere*: quod facere solent illi, qui artis suæ peritiam ostendere volunt. Hesych. *κάμπτειν, τὸ ἐν τῇ ᾠδῇ καμπὰς ποιεῖν.* Phil. de vit. Apoll. iv. 13. *ᾠδὰς ἔκαμπτεν, ὁπόσας ὁ Νέρων ἐλύγιζέ τε καὶ ἔστρεφε*, *carmina quæ et Nero cum varia inflexione vocis modulabatur.* Cicero *flexiones modorum* appellat ii. de Leg. § 39. Huc spectat, quod Comicus supra v. 332. poëtas dithyrambicos, ut musicæ corruptores *ᾀσματοκάμπτας* (quasi dicas *flexores modorum*) vocet. Et Plutarchus in libello: Quomodo quis sine invidia se ipsum laudet, sub init. Phrynidem Musicum (de quo statim post) eamdem ob causam *ἰωνοκάμπταν* appellat. V. etiam Suid. v. *Βωμολοχεύσαιτο* et v. *Κυκλίων*, ubi locum hunc poëtæ nostri adducit. Kust. Nempe corrupta paullatim apud vett. Græcos musica, dum variæ et molles *flexiones* sunt a *Menalippide* primum in eam inductæ, qui citharam *δωδεκάχορδον* faciendo laxiorem eam et molliorem reddidit: dein ab Atheniensi *Cinesia*, qui *ἐξαρμονίους καμπὰς ποιῶν ἐν στροφαῖς*, *harmoniæ contrarias flexiones ad strophas adtulerit.* Immo prout de degenere jam et corrupta sua ætate *κιθαρῳδίᾳ* tradit Aristoteles probl. c. 30. et 31. dum *ἁρμονίαι ἑπταχόρδῳ* citharæ antiquitus adaptatæ, ad *δωδεκάχορδον* citharam, a Timotheo Milesio repertam, sunt postea translatæ. Spanh. *κάμψειε* Ald. etc. Dind. Suid. *βωμολοχεύσαιτο. παρέδωσαν* B. *ω* in ras. Pors.

957. Versum hunc, quem nescio quo casu librarii omiserunt, Comico e Suida in *χιάζειν* restituendum esse monuit summus Valcken. diatr. Eurip. p. 224. Brunck. [Receperunt eum Br. et Inv.,

quamquam in codd. deest, non Herm. aut Sch. Respectum esse ad Democritum *Chium* et Theoxenidem *Siphnium*, qui sua poëmata numeris novis et mollioribus exornabant, docuit ex Polluce iv. 65. Toupius ii. p. 278. Dind.] Eum nos nequaquam putavimus recipiendum esse. Nam et Suidas v. Βωμολοχεύσαιτο, ubi vv. 955. ss. continuos apposuit, versum istum omisit, et locus ille in v. χιάζειν, ubi eum affert, manifesto indicat, eum certe hoc in loco non fuisse ab Arist. adhibitum. Ita enim Suidas: Χιάζειν. Πραξιδάμας Δημόκριτον τὸν Χῖον καὶ Θεοξενίδην τὸν Σίφνιον πρώτους ἐπὶ χρώματος τάξαι τὴν ἰδίαν ποίησιν· ὡς Ἰσοκράτης ἐν τοῖς πρὸς Εἰδοθέαν ὡς παρ' Ἀριστοφάνει τεταγμένον· ὑποτείνει δέ τις αὐτὸν βωμολοχεύσαι, αὐτὸς δείξας ἐν ἁρμονίαις Χιάζων ἢ Σιφνιάζων. Herm. Accedit, quod nullus, hoc versiculo omisso, defectus sentiatur, eo autem inserto constructio potius implicetur quam expediatur. Schutz. Fragmentum potius est ex deperdita quadam Arist. fabula. Harl. Post hunc versum insere ex Suida v. χιάζειν, Αὐτὸς δείξας, ἔν θ' ἁρμονίαις Χιάζων ἢ Σιφνιάζων. Emendavit Toupius in Suid. iii. p. 315. hic interserendum monuit Valckenærius Diatrib. in Euripid. Fragm. xxi. p. 224, 5. [Vide Opusc. p. 22. ad Toup. p. 482. Dobr.] ὃν κάμψειε καμπήν τινὰ, Dorv. Pors. Hic versus in Ald. etc. atque in codd. deest. Dind.

958. Ordo verborum hujus versus in Mss. L. Ja. hic est: οἵας οἱ νῦν ταύτας τὰς δυσκ. τὰς καταφρῦνιν, salvo versu. Ern. — Φρῦνιν. Phrynidem priscam et masculam illam musicam Græcorum mollibus suis modulationibus et variis modorum inflexionibus corrupisse et quasi effeminasse, Arist. hic docet. Idem et alii scriptores testantur. Hesych. v. Λέσβιος ᾠδός· ὑπὸ πολλῶν γὰρ κεκωμῴδηται οὗτος (Φρῦνις), ὡς διαφθείρων τὴν μουσικὴν καὶ πρὸς τὸ βωμολοχεύειν τρέπων. Huc etiam spectat insigne fragmentum Pherecratis Comici ap. Plutarch. de Musica p. 1141. E. ubi Musica per prosopopœiam quamdam a pluribus se corruptam conquerens Phrynidis quoque his verbis mentionem facit: Φρύνης δ' ἴδιον στρόβιλον ἐμβαλών τινα | Κάμπτων με καὶ στρέφων ὅλην διέφθορεν. *Phrynis vero peculiarem quemdam injiciens turbinem, flectens me et torquens, totam perdidit.* Kust. Præter Pherecratis de Phrynide citharœdo versus exstant in eodem Plut. de Mus. p. 1133. de hoc Phrynide verba: τὸ δὲ ὅλον, ἡ μὲν κατὰ Τέρπανδρον κιθαρῳδία καὶ μέχρι Φρύνιδος ἡλικίας παντελῶς ἁπλῆ τις οὖσα διετέλει. Spanh. De Phrynide v. Petrus Jo. Burette in Actis Acad. nostræ [Mem. de l'Acad. d' Inscr.] p. x. p. 268. Brunck. δυσκολοκάμπτους. Est vox elegans, qua Comicus nimiam Phrynidis in arte musica περιεργίαν, ob varias illas et difficiles vocis inflexiones, ab eo inventas, perstringere voluit. Huc, ut puto, respexit Pollux iv. 66. ubi ait: καὶ Φρῦνιν δὲ τὸν Κάβωνος, μέλεσι πολυκαμπέσι, τοῖς ὑπὸ τῶν κωμῳδῶν δυσκολοκάμπτοις κληθεῖσι, κεχρῆσθαι λέγουσι. Kust. Cfr. etiam de toto hoc loco disputatio Wilandii Att. Mus. ii. 3. p. 110. ss. et Not. ad Plut. dial. de Mus. in nova edit. Francog. versionis Plut. T. xxii. p. 177. ss. Dind. Corrupte Suid. δυσκολοκάμπτους. Pors. φρῆνιν 2. — 959. πολλὰς om. Suid. Ms. Id. Habet ed. Med. vv. βωμ. et δυσ. Dobr. τὰς prius om. 3. φρῆνιν 5. t. et sch. δυσκολοκάμπους 1. 3. sed π post add. 3. Dobr.

959. Locum hunc citat Tho. M. v. Ἐπιτρίβεται. Kust. πολλάς. Suid. h. v. confert Luc. xii. 47. Ern. Subintelligitur πληγάς. Ran. 754. πληγὰς λαβὼν πολλάς. Pac. 648. τὰς πληγὰς ὁρῶντες, ἃς ἔτυπτον. Berg.

960. Ἐν παιδοτρίβου — Post institutionem apud citharistam, s. in musica, ad eam sub Gymnastis s. athleticæ artis magistris, quales *pædotribæ*, amandantur hic continuo pueri, idque juxta notum aliunde Athenn. morem, de quo opportune Plato iii. de Rep. p. 403. μετὰ δὴ μουσικὴν γυμναστικῇ θρεπτέοι οἱ νεανίαι. Idem de Legg. vii. p. 813. postquam, ut vidimus, edoctos a γραμματιστῇ pueros dixisset, et deinde ad κιθαριστήν, ex quo musicam discerent, ablegasset, ad *gymnastas* dein eos in universa corporis gymnastica exercendos mittit. Immo quomodo tres illos puerorum erudiendorum et eodem ordine magistros, ut paullo ante diximus, in Protagora p. 312. tangit, ac duos postremos iisdem quibus hic ap. Comicum verbis: ἀλλ' οἷα περ ἡ παρὰ τοῦ γραμματιστοῦ ἐγένετο καὶ κιθαριστοῦ καὶ παιδοτρίβου. Unde etiam Alcibiad. i. p. 106. dicit ad Alcibiadem Socrates: ἔμαθες γὰρ σύ γε, κατὰ μνήμην ἐμήν, γράμματα καὶ κιθαρίζειν (*citharam pulsare*, non, *canere*, ut ibi Serranus) καὶ παλαίειν, quod postremum palmarium erat artis gymnasticæ opus. Quæ luculenta utique sunt servatæ adhuc, certe haud plane obliteratæ puerorum ap. Athenn. institutionis, ea Comici hujus ætate, testimonia. Παιδοτρίβην vero vulgo dictum, qui in Græcorum gymnasio artem athleticam doceret, contritum quidem et a viris doctis, qui de re vett. athletica s. gymnastica egerunt, abunde declaratum. [*Pædotribæ*

erant doctores palæstrici, qui in Græcorum gymnasiis artem athleticam docerent, ad quos pueri ablegabantur, postquam a γραμματιστῇ legendi scribendique artem, a κιθαριστῇ artem musicam edocti erant. v. van Dale in Diss. antiquitatibus illustrandis etc. inservientibus viii. 6. p. 691. ss. Abresch. Lect. Aristæn. p. 323. Periz. ad Æl. V. H. ii. 6. et Fischer. Ind. Æsch. Socr. h. v. HARL.] Vix autem antiquiorem, qui ea voce sit usus, inter Græcos qui supersunt auctores, hoc Arist. loco reperias. παιδοτρίβης dici de artis gymnasticæ magistro potius quam γυμναστής, observat Galenus ad Thrasybul., prout etiam παιδοτρίβου officium a Platone in Gorgia p. 452. καλούς τε καὶ ἰσχυροὺς ποιεῖν τοὺς ἀνθρώπους τὰ σώματα. A quo cæteroqui Galeno ad Thrasyb. c. 55. παιδοτριβικὴ ars περὶ τὰ παλαίσματα (*circa luctum*) dicitur, παιδοτρίβης vero artis illius ὑπηρέτης s. *minister*. Alibi de sanit. tuend. ii. 9. παιδοτρίβης a γυμναστῇ diversus, ut a medico coquus: ubi præterea παιδοτρίβης ab eo dicitur κατὰ παλαίστραν ἐνεργειῶν ἔμπειρος. Adde vett. Inscriptt. in quibus παιδοτριβοῦντος hujus vel illius fit mentio, ut Marm. Ox. p. 83. p. i. Itin. Spon. T. iii. p. 156. Quam in rem plura adduci possunt, quæ sæpenumero apud priscos ecclesiæ doctores leguntur de παιδοτριβῶν illorum officio ac munere, sed quæ jam brevitatis causa omittimus. Illud autem addendum est, ἐν παιδοτρίβου hic dici, sicut Eqq. 1238. nempe in palæstra s. loco, ubi exercebantur adolescentes, vel ubi ungebantur, quæ loca ἀλειπτήρια, ut ap. Theophr. de Sudor. p. 459. dicebantur. SPANH. καθίζοντας. Ita Aristides. BENT. Suidas v. Ἐν παιδοτρίβου, ubi locum hunc citat, legit βαδίζοντας. Sed lectio vulg. præstat. Non enim de incessu, sed de sessione puerorum hic loquitur Comicus. KUST. Προβαλέσθαι non bene interpretatur Schol.: est *porrigere*, non *contrahere pedes* et *crura*. ERN. Gl. ἐνδύσθαι, περιβαλέσθαι. In alio προαγαγεῖν, προτείνειν. Placet prior interpretatio, juxta quam προβαλέσθαι τὸν μηρὸν est, *prætenta tunica* vel *prætento cingulo femora obtegere*. BRUNCK. Fallitur Br. Nam 1. προβάλλεσθαι simpliciter dictum, non addito nomine ejus rei, qua quid tegitur, proprium est pugnantium. Xenoph. Cyrop. ii. 3. 10. ἐκ παιδίου προβάλλεσθαι ἠπιστάμην — ἐπ᾽ αὐτῷ τούτῳ παιόμενος, εἰ προβαλλοίμην. 2. non μηρὸν dici debebat, sed μηροῦ, ut Æl. V. H. ix. 13. κιβωτὸν τοῦ σώματος προβαλλόμενος. Solet enim huic verbo accusativus addi ejus rei qua quid tegitur. Ita ὅπλα προβάλλεσθαι, de qua form. dicit Cuperus Obss. i. 12. Ita Xen. Cyrop. vi. 3. 24. προβεβλημένοι τοὺς θωρακοφόρους μενοῦσι. Et vii. 5. 3. ὁ μὲν προβαλλόμενός τι. Arist. Lys. 987. τί προβάλλει τὴν χλαμύδα; Ac quo minus quis in Ern. explicatione acquiescere dubitet, de protendendo pede hic agi ex alio simillimo Arist. loco patet Ran. 201. οὔκουν προβαλεῖ τὼ χεῖρε κἀκτενεῖς; Nimirum pueri in gymnasio humi sedentes jubentur pedes protendere, ne adductis pedibus fœdum et obscœnum spectatoribus conspectum præbeant. Eadem de causa arenam, in qua sedissent, conturbari oportebat, quod paullo post narratur. HERM. καθέζοντος 6. DOBR.

961. Singularis fuit et laudanda vett. ap. Athenn. legumlatorum, Draconis et Solonis, ut in Or. c. Timarch. observat Æschines p. 261. cura, ut leges περὶ σωφροσύνης τῶν παίδων ferrent, eorumque educationi magistri præficerentur, οἷς ἐστὶν ὁ μὲν βίος ἀπὸ σωφροσύνης (quibus vita in temperantia esset sita). Qua ratione etiam κοσμηταὶ ἐφήβων in eorum gymnasiis constituti, quibus ordinis, decoris ac pudoris ab iisdem ephebis servandi ratio haberetur, ut constat ex inscriptione antiqua eaque Attica, et Gruteriano Thesauro ac dein Marmoribus Oxonn. inserta P. i. p. 84. Quomodo Σωφρονιστοῦ itidem munus in alio ibi Marm. Oxon. legitur: quo nomine dictos Athenis quosdam magistratus, populi suffragio creatos, eosque decem numero, per singulas tribus, qui τῶν ἐφήβων σωφροσύνης curam gererent, monuit, qui perpetuo commentario illa Marmora illustravit, Prideaux. Unde Hesych. Σωφρονιστής· νουθετής. Quo spectabant proinde illæ gymnasticæ Athenn. leges, quas in dicta orat. refert continuo in eam rem Æschines: una, ne gymnasia aperiri ante solis ortum vel claudi ante occasum liceret; altera, ne Mercurialibus, s. festis Mercurio, gymnasiorum præsidi, sacris, quemquam adultum cum pueris ingredi gymnasia sinerent; aut alioquin gymnasiarchæ de corruptela ingenuorum puerorum tenerentur. E quibus, quæ hic et in seqq. aliquot versibus tangit Comicus, de simili σωφροσύνης ac pudoris, quod in antiquis Athenn. gymnasiis obtineret, studio insigniter illustrantur. SPANH. ἀπηνές. Gl. ἀναίσχυντον, ἀπαίδευτον. BRUNCK. Postremum etiam in Gl. ap. ERN. μηδὲν δείξειαν. Erant enim nudi. BERG. τοὺς ἔ. 3. DOBR.

962. συμψῆσαι. Gl. ὁμαλίσαι, *complanare pulverem* et *obruere impressam speciem*. ERN. Brunckius ξυμψῆσαι edidit, quam formam licet Attici scriptores non certa quadam et constanti consuetudine adhibuerint, de qua re dixerunt Hem-

sterh. ad Luc. t. i. p. 94. et Wolf. in præf. ad Plat. Symp. p. 17. ss. credibile tamen est, eos molliore littera uti maluisse, ubi aliæ asperiores litteræ vicinæ essent. Ita Æsch. Agam. 668. σὺν ζάλῃ pro ξὺν ζ. et Choëph. 595. συζύγους pro ξυζύγους scribendum est. Cæt. nos e lib. Rav. edidimus, ἀνιστάμενον συμψῆσαι καὶ προνοεῖσθαι pro vulg. ἀνισταμένους — προνοῆσαι. Προνοῆσαι enim librariorum errore, qui e præced. infin. συμψῆσαι ortus est, scribi cœpit. Ἀνισταμένους autem ex interpretatione natum, quum in numero singulari hærerent interpretes. Verum hac numeri mutatione etiam infra usus est v. 976. ubi similiter in duobus codd. pro προέχων pluralis reperitur προέχοντας. Herm. Pro εἶτ' αὖ codd. Elb. et Bav. εἶτα, male. v. Suid. et Phav. in αὖ. Harl. Tautologiam εἶτ' αὖ πάλιν αὖθις defendit etiam Porson. præf. ad Eurip. i. p. 55. πάλιν in ed. Suid. Mediol. deesse idem in Add. ad Hec. p. 103. observat. Dind. εἶτ' αὖ πάλιν αὖθις. Tautologia in his particulis evitari potest, si αὖ ad totam orationem, πάλιν ad συμψῆσαι, et αὖθις ad ἀνιστάμενον referas; *tum denuo, si quis rursus surgeret, vicissim complanare oportebat arenam.* Schutz. συμψῆσαι etiam Ald. etc. προνοεῖσαι vitiose Ven. I. II. Dind. αὖ πάλιν om. Suid. ed. Ms. συμψῆσαι, et post ἀνισταμένους addit τοὺς παῖδας. εἶτ' αὖθις πάλιν ἀνιστ. Dorv. Vide ad Hecub. 1161. p. 72. Alibi notat, Confer Athen. p. 267. F. X. p. 431. E. cum Aristoph. Nub. 966. προνοεῖσθαι. Pors. Sic, non προνοῆσαι. Porro voluit, credo, p. 266. F. ubi Ἀθηναῖοι δὲ καὶ τῆς τῶν δούλων προνοοῦντες τύχης ἐνομοθέτησαν etc. Debebam monere, προνοεῖσθαι esse in Rav. Dobr. Sive ἀνιστάμενον sive ἀνισταμένους ponatur, scribo ex Brunckii sententia ξυμψῆσαι. Reisig.

963. Horribilis versus est vulg. Εἴδωλον τοῖσιν ἐρασταῖς τῆς ἥβης μὴ καταλείπειν γε. Ubi anapæstus venit loco dactyli, ut omittam cæsuras insuavissimas, et inhonestum illud γε, quod caudæ instar a tergo dependet. Lego vero fidenter: Ὥστ' εἴδωλον τοῖσιν ἐρασταῖς τῆς ἥβης μὴ καταλείπειν. Bent. Ut versus sit ἀρτίπους, lego μηδὲν καταλείπειν, deleta part. γε. Kust. [Bentleii conjectura placet Ernestio. Sæpe, inquit, a nostris duobus, R. et Ja. γε abest. Dind.] Ineptissimum istud γε non comparet in ullo Regiorum codd. Est in meo, unde colligitur pravam istam emendationem jam ante aliquot sæcula a ludi quopiam magistro invectam fuisse. Nihil tamen facilius erat, quam numeros hujus versus explere, scribendo ἐρασταῖσιν. Emendationem hanc præcepit Toupius ad Suidam iii. 176. ubi observare poterat γε in Suida additum fuisse a recentiore editore: non est enim in edit. Mediolanensi, ubi scriptura eadem est, quæ in Reg. codd. εἴδωλον τοῖσιν ἐρασταῖς τῆς ἥβης μὴ καταλείπειν. Paragogen posterioris vocis omiserunt librarii, quod iis solenne fuit. Vide not. ad Lys. 487. ubi τοῖς μοχλοῖς scriptum fuerat pro τοῖσι μοχλοῖσιν. Metrorum imperitissimi sunt, si qui credant in tetrametris anapæsticis syllabam catalecticam spondeo subjici posse, qua in sententia erat bonus homo, cujus futilem conjecturam explodam ad Vesp. 349. Glossæ: συμψῆσαι, καθομαλίσαι τὴν κόνιν. εἴδωλον, τύπον. τῆς ἥβης, τῶν αἰδοίων. Eodem modo hunc versum exhibet cod. ac ceteri Regii. Brunck. [Ed. Oxon. t. ii. p. 217. Toupius emendat: Εἴδωλον τοῖσιν ἐρασταῖσιν τ. ἥ. μὴ καταλείπειν, quod Br. Inv. Herm. receperunt. Nam Sch. γε quidem delevit, sed ἐρασταῖς perperam reliquit. Reiskius pro γε legi τε volebat, contra metrum.— Cæt. puerorum amorem ap. antiquiores Græcorum satis honestum fuisse et probatum omnibus, seriusque degenerasse ostendit Wiland. Att. Mus. ii. 3. p. 114. ss. εἴδ. τ. ἥ. Francog. reddidit: l'empreinte des marques de leur sexe. Dind.] ἐρασταὶ Elb. Harl. ἐρασταῖς Ald. etc. — γε post καταλείπειν in Ald. etc. additum.—Vitiose Crat. Ven. I. II. Wech. ὕβης. Dind. Delet γε Kusterus. Pro γε τι Reisk. — γε om. A. 2. B. Suid. ed. et Ms. τοῖς ἥβοις et καταλιπεῖν [vel -λίπειν] dat Ms. καλύπτειν γε Dorv. Pors. μήτι κ. 1. γε om. 1. 3. 5. habent 2. 4. Ita 6. τ. ἥβης κατ. γέ με (sine μή.) Dobr.

964. ἠλείψατο δ' ἄν. Notus abunde fricationum et unctionum in veterum gymnasiis usus, illudque fuisse proprium παιδοτρίβου, ut hic quoque tangitur, munus, prout id inter alios docet Galenus de Simpl. Medicam. ii. 4. καὶ οἱ παιδοτρίβαι τοὺς παῖδας ἀλείφειν ἐρῶσι· et rursus c. 6. ὥσπερ, οἶμαι, καὶ τοὺς παῖδας οἱ παιδοτρίβαι κατὰ τὸ ἐπιτυχὸν ἔλαιον ἀνατρίβουσιν. Adde Cyrill. Alex. in Genes. c. 6. p. 180. t. I. ὥσπερ καὶ οἱ παιδοτρίβαι τοὺς νέους ἀλείφοντες κ. τ. λ. Id vero ab illis pædotribis cum copioso aut cum exiguo oleo, idque vel manibus tantum vel cum pulvere aut cum linteo factum docet Galenus de Sanit. Tuend. ii. 3. Unde etiam παιδοτριβῶν iis nomen, item ἀλειπτῶν· quomodo, ut alios nunc mittam, Basilius, qui utrumque conjungit Ep. 383. ἀλείπτην καλῶς παιδοτριβοῦντα καὶ παλαιστὴν δόκιμον ἀπεργαζόμενον. Quod vero olim ad umbilicum usque unctos ab eorum magistris pueros, hic a Comico dicitur, singulare

est prisci illius moris, quod vix, ut opinor, alibi legitur, et avitæ simul in erudiendis exercendisque pueris Athenn. σωφροσύνης, de qua paullo ante, testimonium; a qua vero Arist. ætate, ut ejus hac de re verba satis arguunt, aliquatenus desciverant. Quomodo Homeri ætate nudos athletas, sed subligaculo adhuc cinctos, in arenam prodiisse, idque a temporibus XXXII. Olymp. juxta vett. ejus Scholl. ad Il. Ψ. 683. monuerunt jam viri docti. Unde etiam, quod hic addam, in ineditis antea et Vossianis ad eamdem Il. Scholiis, inde colligitur, Hesiodum Homero recentiorem esse, quod ille nudos decertantes athletas induxerit. Quamquam unctos in gymnasiis ephebos quod attinet, ἅμματα s. fascias, dum citra ventrem aut lumbos fricarentur, adhibitas, quum aliunde tum e Galeno constat de Sanit. Tuend. iii. 2. Dicta cæteroquin a Plutarcho, ut hoc addam, Alcib. p. 192. ἅμματα non *fasciæ*, sed *manuum* in luctante *nexus*; quas ori admoveret, tamquam eas comesturus, in quapiam lucta Alcibiades. SPANH. Vide supra v. 830. ERN. ὑπένερθεν 2. PORS. ὑπένερθε Ald. etc. DIND. τὸμφ. 4. τ' ὀμφ. 6. DOBR.

965. δρόσος. Ut obscœnum hic hujus vocis usum et infra Eqq. 1283. mittam, δρόσος et δροσώδη dicta de *rebus teneris*, ut hodie adhuc ap. Gallos, *tendre comme la rosée*. Ita pridem ap. Æsch. 145. δροσοῖσιν ἀέπτοισι, *pullis nondum volatilibus*, ubi Schol. τοῖς νεογνοῖς. χωρὶς δ' αὖθ' ἕρσαι, non, ut ibi legitur, χωρὶς τ' αὖτ' ἕρσαι. Est enim illud hemistichium Homer. Od. I. 222. ubi ἕρσαι dicuntur *teneri agniculi*, ἐρσώδη καὶ δροσώδη πρόβατα. Ap. Anacr. od. 29. ἁπαλὸν δὲ καὶ δροσῶδες, *tenerum et instar roris*. Δρόσος vero de *aqua fluviatili* dicitur Ran. 1377. SPANH. Glossæ, μήλοισιν. In C. κυδωνίοις. In meo inepte προβάτοις.— φυρασάμενος, μηκύνας τῇ μεταβολῇ.— προαγωγεύων, μαστροπεύων.— κιχλίζειν, ἀτάκτως γελᾷν. BRUNCK. *De pube tenera.* cf. Stanlei. ad Æsch. Agam. 145. HARL. δρόσος καὶ χνοῦς est hendiadys pro δροσερὸς χνοῦς, *tenera, mollis lanugo*. Sic enim δρόσος et ἕρση cum adjectivis dicuntur. ERN.

966. μαλακὴν φυρασάμενος τὴν φωνήν. Lego μαλακῇ ψιθυριζόμενος τῇ φωνῇ. BENT. φυρασάμενος τὴν φωνήν. In Avv. 234. μαλθακὴν ἱέντα γῆρυν. Berg. *frangebat, molliebat vocem*; ἐραστὴν sic sine ἂν habent et R. L., at cum ἂν C. Ib. ERN. Scilicet ἐραστὴν ἂν est in edd. vett., Ald. etc. ut et in codd. Elb. et Bav. sed Kust. jam delevit ἄν, quod et deleri jusserat Bentl., inepte versui integro adnexum. DIND. ἐραστὴν ἄν, ἂν delet auctoritate Mss. proculdubio. Sed ἐραστὴν ἂν Dorvill. et 976. προαγορεύων. PORS. ἂν in fine solus habet 4. DOBR.

967. προαγορεύων Elb. HARL. pro αὐτὸς ἑαυτὸν lege κ' αὐτὸς ἑαυτόν. BENT.

968. V. Suid. v. 'Ραφανίς et Schol. ad Ran. 878. ubi hic locus adducitur. KUST. ἐξῆν. Ita Suidas in κεφάλαιον, ita etiam Aldus. vulg. ἐξῆν. BENT. V. Heins. ad Theocr. c. 13. ῥαφανίδα Tho. M. docet esse, qui alias ῥάφανος dicitur Græcis. Sed Attici ῥάφανον dicunt de *crambe*. cf. Schol. ad Plut. 544. et Suid. h. v. ERN. κεφάλαιον τῆς ῥαφανίδος. Non proinde ut supra Plut. 544. ἀντὶ δὲ μάζης φύλλ' ἰσχνῶν ῥαφανίδων. SPANH. κεφάλαιον ῥαφ. est *nucleus raphani*. v. Salmas. Exercitt. Plinn. p. 1168. add. Suid. v. 'Ραφανὶς ibique Kust. HARL. In Heinsii Emendd. et Not. ad Theocr. ad Id. 13. non inveni, quod huc pertineret, sed in Casauboni lectt. Theocr. c. 13. p. 99. s. explicatur κιχλίζειν, quod sequitur. Propr. est nostr. *Eppich*, hinc dicitur et de aliis herbis, quarum folia sunt crispa. DIND. δειπνοῦντας Suid. Ms. ῥαφ. PORS. δειπνοῦντας 6. DOBR.

969. Lucem huic loco fœnerantur alterius Comici Athen. verba, Eubuli nempe ap. Athen. viii. p. 347. 'Αμύλων παρόντων (quamvis adsint placentæ), ἐσθίουσ' ἑκάστοτε "Ανηθα καὶ σέλινα καὶ φλυαρίας Καὶ κάρδαμ' ἐσκευασμέν' — nempe consuetum illum, juxta superiora Arist. verba, sed tum exoletum ac vilem vett. Athenn. cibum. SPANH. "Ανηθον est Germ. *Till*, σέλινον videtur esse Apium graveolens Linn., *Celeri* Itălorum et nostrum. HARL. ἂν deest Elb. HERM. ἂν bis om. Suid. Ms. etiam 2. qui dat ἀρπ. τ. πρ. οὐδὲ σέληνον. PORS. οὐδ' ἄνηθον ἁρ. τ. π. 5. σέληνον 1. 5. 6. DOBR.

970. Loci hujus mentionem facit Athen. viii. p. 345. F. et Plutarchus in libello ὅτι διδακτὸν ἡ ἀρετὴ ed. Wytt. KUST. ὀψοφαγεῖν — κιχλίζειν. Prius vertendum fuerat, *neque piscibus vesci*, pro *obsonia edere* vel *vorare*, ut hic a Frischlino et a Dalechampio in not. ad Athen. factum. [De usu piscium capit Athen. viii. 7. de opsonio largiori malim capere; nam et ὀψοφάγοι ὀψοφαγίστατοι Xen. Mem. Socr. iii. 13. et 14. sunt, qui largius obsoniis utuntur. ERN. Sed nostri loci alia est ratio. DIND.] ὄψον enim et ὀψάριον et ὀψοφάγος de *piscibus* et eo *qui pisces comedit*, ab Athenn. olim dictum, e plurimis vett. Comicorum ap. Athenæum locis, uti ad eum vidit etiam Casaub., sat liquet. Sic ὀψοφάγος Timocles ap. Athen. viii. p. 341. τοὺς ἰχθυοπώλας οὗτος τιμῶν πλουτιεῖ 'Οψοφάγος — Sic ὀψονόμοι ap. eund. Athen. vi. p. 228. ædiles, quibus cura erat

vendendorum piscium, et ibidem scripta a quodam Cynico [Lynceo] *τέχνη ὀψαρτυτική, ars pisces condiendi*. Quod vero ephebi Athenn. olim abstinuisse ab esu piscium hic dicuntur, id etiam factum videtur ob eamdem πρὸς τὰ ἀφροδίσια conditorum id genus piscium facultatem, et quod ille piscium esus inter præcipua et maxime delicata Athenn. fercula, ut ex variis eorumdem Comicorum ap. Athen. locis et aliunde præterea liquet, habitus. Ut mittam, quod nusquam piscibus vescentes in eorum cœnis heroas, velut cibo, qui ea gravitate et amplitudine viros non deceret, inducat Athenæus, juxta eumdem Athen. i. p. 14. Verbum autem κιχλίζειν e duabus, quas obtinet et recenset Schol. significationibus, nempe *turdos edere*, et *indecenter ridere* vel *cachinnari*, utravis potest hic intelligi; priore quidem, quod de parco vett. ap. Athenn. epheborum victu et proinde a delicato id genus turdorum esu alieno hic agitur: altera vero, quod immoderatus ille risus modestos ac verecundos ephebos neutiquam deceret. Quo postremo etiam sensu ab Arist. in Thesmoph. usurpatum docet Athen. iii. p. 177. sed qui versus in ea quæ exstat hodie illius nominis fabula non comparet et proinde in priori illius editione legebatur: qua significatione cæteroquin exstat idem verbum in vet. epigr. Anth. vii. 63. *κιχλίζεις, χρεμέτισμα γάμου προκέλευθον ἰεῖσα, lascive rides, hinnitum nuptiarum primitias edens*. SPANH. Suid. v. ἴσχειν hoc pro ἔχειν poni monet. HERM. Suidas etiam v. Κιχλίζειν duplicem adfert interpretationem τὸ κίχλας ἐσθίειν et τὸ ἀτάκτως γελᾷν. Priorem probasse videtur Suid. eamque sequutus est Brunck. in versione Latina; nec immerito, quoniam hic agitur de parco epheborum victu. Pro *suaviter* vel *lascive ridere* usus est Theocr. xi. 78. v. Casaub. L. Theocr. c. 13. p. 108. HARL. ἐναλλὰξ Eib. C. Ja. HERM. Plutarch. ii. p. 489. E. PORS. Ubi editor μὴ κιχλ. μηδὲ ὀψ. μηδ' l. DOBR.

971. *ἀρχαῖα κ. τ. λ.* Quæ de antiquissimo hoc Athenn. festo, cujus meminit Comicus infra Pac. 419. dicenda occurrebant, occuparunt jam qui de festis Græcorum egerunt Castellanus et Meursius. Eadem vero cum Βουφονίοις, de quibus v. seq. fit mentio, fuisse, ex Æliano et Hesych., adde et ex Scholl. ad posteriorem Comici locum, liquet; uti et ad priorem, nisi quod ibi pro ἐν τῇ ἑορτῇ Διονυσίων legendum omnino sit Διϊπολίων. SPANH. Aut una syllaba legendum vel pronunciandum Διπολ. (Διπόλια sunt ap. Hesych.) aut tetrabrachys pro anapæsto est; ut supra 902. cf. ibi dicta. ERN. Διπολιώδη A. B. Vulgo Διϊπολιώδη, ut sit proceleusmaticus pro dactylo. Placet forma contracta. Διπόλια ut Διθύραμβος, Δίσια, quorum prima itidem producitur. Hujus festi, ut et cicadarum, quas olim Athenienses cincinnis inserebant, et Cecidæ poëtæ dithyrambici vetustissimi mentione significat injustus orator, omnia quæ adversarius dixit, stulta et inepta esse, antiquam simplicitatem referentia. De cicadis aureis, quas in comæ vertice prisci Athenn. gerebant, vid. Thucyd. i. 6. BRUNCK. Brunckium sequuti sumus. Ita ap. Pind. Διΐ monosyllabum est, Pyth. viii. 142. Nem. i. 111. atque ideirco scribi etiam debet Δί. Nihil enim aliter scribebant Græci, quum pronunciarent. Reizius διπολιώδη hic dictum putabat a δὶς et πολιός, quasi bis cana et pervetusta. Et, puto, primam syllabam propter multitudinem brevium syllabarum productam existimabat. In quo erravit. Nam prima hujus verbi syllaba sic demum produci posset, si in arsi collocata esset, quod hic non est. V. de metr. l. i. c. 20. HERM. Διϊπόλια et Βουφόνια fuerunt diversa ejusdem festi Jovi Πολιεῖ sacri nomina. Cf. Pausan. in Attic. p. 57. et 70. ed. Kühn. Ælian. V. H. viii. 3. ibique Kühn. et Periz. Meurs. in Græcia Feriata hh. vv. HARL. Scilicet antiquitus ap. Athenn. vetitum erat boves (quorum in agricultura summus erat usus) occidere. Primum cædes bovis facta est regnante Erechtheo a Thaulone quodam festo Diipoliorum. Ab eo inde tempore Βουφονίων nomen dies ille festi accepit, quo bos mactabatur. Wiland. M. A. ii. 3. p. 116. s. DIND. *τεττίγων*. Quæ velut ἀρχαῖα adducuntur, ut Eqq. 1328. ὁ δ' ἐκεῖνος ὁρᾷν τεττιγοφόρος, ἀρχαίῳ σχήματι λαμπρός. Contrita vero sunt, quæ de prisco illo Athenn. more, e Thucyd. aliisque antiquis auctoribus et duobus his ap. Arist. locis, Æliano præterea, Athenæo, et priscis Grammaticis sunt in literas relata. SPANH. Eq. 1328. poëta populi Athen. personam ostendit in antiquo habitu, et Thucyd. adfert etiam Berg. Cf. Meursium de Fortuna Athen. c. 1. HARL. Nempe paullo ante Thucyd. ætatem desierant Athenn. crines in vertice complicatos cicada aurea munire. v. Wiland. ii. 3. p. 118. DIND. ἀνέμεστα vitiose Junt. I. Raph. DIND. Suid. v. Διπόλια. διι Suid. ed. Kuster. sed om. Ms. Vide Præf. Hec. p. LIV. et Opusc. p. 373. l. 24. PORS.

972. Κηκείδου. Hunc fuisse antiquum dithyrambicum poëtam, docet Schol. Forte autem præterea ejus meminit, quia unum ex canticis illis, quorum initia paullo

ante recitabat alter, illius esset auctoris. Etiam *Buphonia* unum ex antiquis festis esse dicit Schol. Berg. Κηκήδου L. Ern. κακίδου Elb. Harl. βουφωνίων R. Ven. i. ii. Dind. κυκείδου et βουφονείων 2. τάδ' ἔνεστιν Aristides, unde facere potes τάδε γ' ἔστιν, ut infra 988. Pors. κικείδου 4. κυκ. 5. καὶ βουφονείων καὶ κϊκείδου 6. Dobr.

973. Μαραθωνομάχους. Forte Μαραθωνομάχας ut 'Αχαρν. v. 180. Julian. Misopogone p. 78. πρίνινον καὶ σφενδάμνινον οὐκέτι μέντοι καὶ Μαραθωνομάχην. Bent. Μαραθωνομάχους. Hæc forma est etiam ap. Eustath. p. 1398, 12. Alibi Arist. Μαραθωνομάχαι, ut et Suid. in Μαραθών. In fin. ἔθρεψε malim [quod Br. et Harl. dederunt.] Ern. Nihil frequentius ap. Att. scriptt., quam ubi vett. Athenn. gloriam ac fortitudinem celebrant, ut ad eos, qui in Marathone pugnarunt, continuo provocent. Quam in rem videri possunt Thucyd., ubi inter alia peculiaris eorum sepulturæ, qui Marathone ceciderant, meminit ii. 34. et per quos jurat Demosth. p. Cor. p. 175. Plato in Menex. s. oratione funebri Athenn. qui pro patria obierant p. 240. Isocrates in Paneg. aliique. Ad quos etiam Μαραθωνομάχους respexit Xenoph. ubi ait 'Ιππαρχ. vii. 3. Athenienses majorum suorum nomine haud minus gloriari, quam Bœoti semet efferunt. Adde Marathoniam pugnam Plutarchi ætate quotannis adhuc celebratam, nempe d. 6. Boëdromionis, eodem auctore de Glor. Athen. p. 349. Spanh.

974. ἱματίοισι. Suidas in εὐθὺς habet ἱματίοις, an ἱματίοις γε? Bent. Vulgo sic legitur hic versus: σὺ δὲ τοὺς νῦν εὐθὺς ἐν ἱματίοισι διδάσκεις ἐντετυλίχθαι, inconcinne admodum et contra commatum legem. Emendo certissime: σὺ δ. τ. ν. εὐθὺς ἐν ἱματίοις προδιδάσκεις ἐντ. Compositum προδιδάσκειν vice simplicis est, ut 468. Sic v. 953. προμαθεῖν nihil plus valet quam simplex μαθεῖν. Cf. not. ad Lys. 408. Conc. 609. Vacat in his compositis, ut in multis aliis, præpositio. Eqq. 518. διαγιγνώσκων. Vesp. 518. Bdelycleon patri suo dicit, ὡς πάντα ταῦθ' ἁμαρτάνεις. Senex respondet, ἐξαμαρτάνω δικάζων, ubi manifestum est, ἐξαμαρτάνειν non plus valere quam præcedens ἁμαρτάνειν, ut et διαγιγνώσκων nihil aliud quam γιγνώσκων. Brunck. Emendationem confirmat cod. Rav. Itaque receperunt Inv. Sch. Herm. ἐν ἱματίοις ἐντετυλίχθαι. Dind. Ad habitum respexit a philosophis ea ætate Athenis inductum, ut rejecto e dextro in sinistrum humerum pallio atque ita eo duplicato se involverent, quum antea ac dein etiam, ut a Tertull. dicitur de pall. c. 11. 'ab utroque laterum regestus foret,' et ita etiam, ut ad eum locum observat Salmasius ac vel e statuis antiquis obvium, a viris πολιτικοῖς s. vitam illam Cynicam haud professis, retentus. Quamquam ex hoc Comici loco liqueat, non a Cynicis solum sed a Socrate quoque ejusque discipulis, eumdem duplicati pallii, quo ii se involverent, habitum adsumtum; tum præterea non Diogeni, ut in ejus vita Laërtius vi. 22. neque Crateti, juxta Tertull. in dicto libello, sed Antistheni potius, ut id a Laërt. in ejus quoque vita monitum vi. 1. 13. duplicis illius et involuti pallii inventum esse tribuendum. Diogenes enim quatuordecim annorum tantum erat, natus quippe Ol. xci. 4. quando obiit Socrates Ol. xcv. 1. Spanh. De duplicatione pallii, quam philosophi, præcipue Cynici sub id tempus induxerant, accipit Salmas. ad Tertull. de pall. p. 399. Duck. Ego potius ceperim de *ampla veste, velis,* ut Cic. ait Catil. ii. 10. *non togis*, quibus non vestiuntur homines, sed involvuntur; quæ sunt molliorum hominum. Ern. ἐν ἱματίοισι διδάσκεις Ald. etc. Dind. ἱματίοις Elb. Harl. ἱματίοις A. 2. B. Suid. εὐθύς. Ms. Pors. ἱματίοις 3. 5. Dobr.

975. ἀπάγχεσθαι pro *cruciari*. Vesp. 693. ὃ μάλιστα μ' ἀπάγχει. Acharn. 125. ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχόνη. Sic et πνίγεσθαι Nub. 1019. Berg. *ut disrumpar ira.* v. Periz. ad Ælian. v. 8. Ern. ὥστε μ' ἀπάγχεσθ'. Dawes. M. Crit. p. 267. legi volebat ὥστε μ' ἀπάγχειν, et supra v. 782. πρὶν τὴν ἐμὴν καλεῖν, ubi ad librorum omnium fidem dedimus καλεῖσθ', ut hic ἀπάγχεσθ'. Scilicet censebat ille diphthongum ante syllabam brevem numquam elisisse poëtas Atticos. Verum est, exempla istiusmodi elisionis rara esse: sunt tamen ab omni depravationis suspicione ita semota, ut contra codd. nihil immutari debeat. [Dawesii sententiam oppugnavit Kœnius ad Greg. Cor. de dial. § 113. p. 72. add. infra ad v. 1183. not. Harl.] Canonem illum ignorabat Bentleius, qui in Menandro p. 86. versum sic emendat: καίτοι τί λογίζομ' ὁ κακοδαίμων προσδοκῶν; Tamen quia καλεῖν et ἀπάγχειν tam bene ad sententiam ponere potuit Comicus, ea, si vel unus codex adstipulatus fuisset, lubens recepissem. In C. scriptum, quod nunc primum animadverto, ὥστ' ἔμ' ἀπάγχεσθ' — Gl. τότε δηλονότι. In meo gl. πνίγεσθαι. Brunck. Merito a Dawesio, sedulo illo quidem, sed tamen sæpe male sedulo consuetudinis Atticorum poëtarum observatore, Br. discessit. Herm. μ' ἀπάγχεσθαι Bav. Harl. Παναθηναίοις. In R. παρ' 'Αθηναίοις. Ern.

ἀπάγχεσθαι B. Dorv. ὀρθεῖσθαι Dorv. et αὐτοῦ. Pors.

976. Clypeum prætendit, forte quia habet κωλῆν μεγάλην, qualem paullo post et Phidippidem habiturum dicit, si sectetur disciplinam τοῦ ἥττονος λόγου. Cæt. quum inseratur post plurale αὐτοὺς singulare ἔχων, subaudiendum est τὶς, *aliquis*. Berg. τὴν ἀσπίδ. Hæc ad solitum in pompa Panathenaica ap. Athenn. morem respiciunt, juxta quem armati iidem, clypeo nempe et hasta, in ea procedere soliti, ut id docet, ubi de ea pompa agit, Thucyd. vi. 58. μετὰ γὰρ ἀσπίδος καὶ δόρατος εἰώθεισαν τὰς προπομπὰς ποιεῖν. Quod occupavit jam Meursius de Panath. c. 21. Quomodo cæteroquin celebris inter Græcos exstitit apud Argivos, isque Junoni sacer, ἐξ Ἄργους ἀσπὶς, *ex Argis clypeus*, idemque inde Ἥρας ἀσπὶς, *Junonis clypeus* (item ap. Pind. Ol. vii. ἐν Ἄργει χαλκὸς, *æs in Argis*) et inde solemnis agon eo nomine institutus, cujus haud infrequens occurrit mentio in marmoribus antiquis, ut ad Callim. vidimus p. 570. Spanh. — προέχων. Quum præcedat pluralis αὐτούς, τὸ προέχων absque solœcismo ei subjungi nequit. Quare non dubito, legendum esse προέχωσ', quod pendet a præced. ὅταν. Bent. Ad προέχων subauditur τις, ut millies. Gl. τοῦ ποδός· ἕτεροι δέ φασι τοῦ αἰδοίου. Brunck. ἀμέλει, quod liber Rav. habet, videtur e veteri scriptura ortum, qua pro η usurpabant ε. Quare vulg. lectionem ἀμελῆ, in qua τὶς intelligendum est, cum Br. servavimus. Herm. L. Ja. προέχοντας. Ern. — ἀμ. τ. Τριτογεν. *Non respicit Palladem:* nec pudet eum, saltantem in festo Palladis cum armis, ad tegendum veretrum uti clypeo, non autem ad complementum ipsius *armatæ saltationis;* quum enim clypeus sit gestamen Palladis, ipsa dea dedecore afficitur, quum ejus arma ita dehonestantur. Berg. Nimirum juvenes armati, qui pompam prosequebantur, erant nudi brachiis et cruribus, sago brevi induti; et antiquitus clypeis pectus tegebant, non inferiores partes, quod nunc fiebat. Wil. Hoc difficile est. Schol. ait notandam esse syntaxin, quod quum plurale antecesserit, sequatur singulare; adde, quod pluralem accusativi sequatur nominat. singularis. Itaque anomalia non solum est in numero, sed etiam in casu. Bisetus existimat leg. προέχειν, ut suppleatur ὁρῶ vel ut pendeat a διδάσκεις, quod præcessit. Posset etiam videri προέχων corruptum ex προέχουσ', *prætendunt, obtendunt.* τὴν κωλῆν Schol. ad v. præc. et Biset. accipiunt *pudenda*, Lex. Const. h. v. et προέχω, *pedem*. Et sic quoque Schol. ad h. v. ait enim ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν. In notulis Scal. scribitur in vet. esse προέχει σ'. Hoc quidem conjecturam de προέχουσ' confirmat. Sed quid faciemus τῷ ἀμελῆ? Scriptum est ibid. ut et ap. Schol. in aliis esse ἀμέλει τ. Τρ. Equidem sive ἀμέλει, sive ἀμελῆ legas, locus obscuritate non caret. Nam quam significationem possit habere τὸ ἀμέλει, exputare non possum: ἀμελῆ autem ne apud ullum quidem lexicographorum reperio — Posset forte non absurde dici, leg. esse ἀμελεί' per apostrophum, ut sit dativus ab ἀμέλεια. Nam poëtæ etiam seq. consonante apostrophum admittunt. v. in Porti Lex. Dor. v. ἄν· qua ratione bene constabit sententia: προέχουσι τὴν ἀσπ. τῆς κωλῆς ἀμελείᾳ Τριτ. Sed ap. Arist. nondum hoc inveni et est alioquin satis durum. Itaque forte verius est, retinendum προέχων, quod Schol. agnoscit, et pro ἀμελῆ leg. ἀμελεῖ, pro προέχοντες ἀμελοῦσι. Sane etiam Steph. et Constantinus videntur ita legisse, qui in ἀμελέω (ex Arist. Nub. H. Steph. nam Const. hoc non addit) laudant, dici etiam eam vocem cum participio, ut ἀμελῶ προέχων. In quo etsi falli eos puto, quod ἀμελῶ junxerunt cum προέχων, quod cum Τριτογ. jungendum ipsa sententia ostendit, tamen apparet, quomodo h. l. legendum existimaverint. Duck. ἀμελῆ Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. ἀμελῆ Lugd. Amst. Port. (qui reddit, *negligat* saltationem) ἀμελεῖ cod. Elb. — In vv. ll. ed. Lugd.: "προέχει σ' et cum Vet. ἀμέλει τῆς Τρ. Bisetus προέχειν." Dind. προέχων τις 2. ex em. ej. m. et in m. γρ. προέχοντας. ἀμελεῖ et om. τῆς Dorv. Pors. Primo προσέχων 6. sed mox mut. προέχων τις 5. et in m. ab eadem m. γρ. προέχοντας. Gl. primo
ν
προέχοντας, sed nunc προέχω vel forsan προέχων τις. τρυτο. primo 1. sed statim em. Tres τριττ. Dobr.

977. Ja. κρείττονα. Antea μειράκιον Elb. αἱροῦ Junt. II. III. Dind. κρείττονα 2. Pors. κρείττονα 5. Dobr.

978. κἀπιστ. (ἐπιστήσει) *scies, disces*— βαλανείων ἀπέχεσθαι. De usu balneorum, a quibus abstinerent olim frugi homines, egimus ad Plut. 85. Unde etiam eadem a nautis ac militibus in triremi Athenn. frequentari solita, velut inusitatam luxuriam redarguit inter alia Demosth. adv. Polycl. p. 671. καὶ λοῦσθαι ἐν βαλανείῳ, τρυφῶντας δὲ ἐπιβάτας. Singularis vero est hic Comici locus, juxta quem ab adeundis balneis olim Athenn. ephebi arcebantur. Cujus rei haud una erat ratio, seu quod otiosi in balneis sederent magnam diei partem, seu quod multa contra

verecundiam et modestiam in iis, ob promiscuum eorum usum fierent, antiquissimis etiam ac heroicis temporibus ignota eadem fuerint, ut tradit Athen. i. p. 18. Adde, quod iis postea tantum, juxta eumdem iv. p. 178. uterentur, ubi ad convivia prodirent, ne sudore ac pulvere sordidi ad ea accederent; eadem sanitati cæteroquin obessent, ubi iis ita adsuescerent, ut non nisi post lotionem cibum caperent. Quod utique Titi imperatoris exemplo confirmat lib. de Sanit. tuenda Plutarchus, p. 123. πολλοὺς δὲ καὶ λοῦτρον ἀπώλεσεν, οὐδὲν ἐν ἀρχῇ μέγα κακὸν ἔχοντας, ἀλλ' ἢ τὸ μὴ δύνασθαι μηδὲ ὑπομένειν γεύσασθαι τροφῆς ἀλούτους, ὧν καὶ ὁ Τίτος ἦν, ὥς φασιν οἱ νοσηλεύσαντες, qui eum ægrum curarunt. Mitto quod de alio *balnei* s. *lavacri* usu tangit ap. Plat. in Phæd. p. 115. Socrates: nempe adesse sibi propemodum tempus τραπέσθαι πρὸς τὰ λουτρὰ, *eundi ad lavacra* s. *balnea*: id enim, quod addit, consultius sibi videri, ut jam lotus cicutam biberet, ne mulieribus, ut se mortuum lavarent, negotia facesseret. Quibus addi possunt in genere *balnea, quæ in usum*, ut ait Seneca ep. 85. *non oblectamentum reperta*, et inde antiquitus *obscura et gregali tectorio inducta*, dein omni luxuriæ et ornamentorum genere, quæ pluribus describit ibidem, fuisse referta. SPANH. Contra ὁ ἥττων λόγος probat et laudat balneas v. 1038. BERG. μισεῖν ἀγοράν. Gl. ἐνταῦθα γὰρ οἱ πανοῦργοι διατρίβουσιν. βαλανείων ἀπέχεσθαι. Gl. πάνυ γὰρ οἱ πόρνοι λουτροῖς ἐχρῶντο. BRUNCK. ἀπιστήσῃ C. ERN. κἀπιστήσῃ Elb. HARL. μι pro μισεῖν Dorv. PORS. Quod Spanhemius dixit heroicis temporibus ignota fuisse balnea, id cave de omni genere balneorum s. lavationum accipias, quippe quum eorum sæpius apud Homerum fiat mentio; neque id apud Athenæum l. l. dicitur. Neque vero omni lavatione abstinere discipulum jubet λόγος δίκαιος, sed quum eum vult βαλανείων ἀπέχεσθαι, intelligit balnea ad luxuriam et mollitiem composita, inprimis calida. cf. v. 1040. SCHUTZ.

979. φλέγεσθαι. Gl. cod. C. ἐντρέπεσθαι. J. ἐρυθριᾷν. ERN. Rectius *excandescere, ira incendi*. SCHUTZ. καὶ τ. ἀ. αἰσχ. om. 6. a m. pr. DOBR.

980. θακῶν. Scribe θάκων cum accentu in penultima, a θᾶκος vel potius θώκων, ut habet Ms. Vat. U. KUST. θακῶν. Sic editt. primariæ. Minus bene iv. codd. θωκῶν. ὑπανίστασθαι. Gl. ὑπαναχωρεῖν, παραχωρεῖν. προσιοῦσι. Sic tres Regii bene. In meo προϊοῦσι, cum glossa προερχομένοις. Vide not. ad Conc. 31. Hic etiam cod. θωκῶν, et v. seq. κακουργεῖν. BRUNCK. θακῶν Ald. etc. θώκων R. J. Bav. τώκων Elb. — Mox προϊοῦσι Bav. DIND. θωκῶν A. 2. B. θώκων Dorv. PORS. θάκων (sic) 1. 2. (In 2. ώ supr. sed non m. pr.) θώκων 3. 4. 5. 6. DOBR.

981. Forma κακοεργεῖν rarius utuntur Attici, quibus familiaris est contractio, cui quum adsueti essent librarii, mirum non est, si in v. codd. scriptum sit κακουργεῖν, quum formam metrum non admittit. κακοεργεῖν bene dederunt primi editores. Sic Thesm. 56. ex emendatione nostra γογγυλέει absque contractione. BRUNCK. Veram lectionem servavit liber Rav. παρὰ τ. σ. γ. σκαιουργεῖν. παρὰ etiam Schol. habuit, recteque interpretatur, μὴ παρὰ γνώμην τῶν σῶν γονέων. HERM. παρὰ REISIG. Pro γογγυλίζει. At magnopere vereor, ne in illo loco alia forma lateat, in qua nihil de more Attici sermonis recedatur, γογγυλίει. ERN. περὶ τοὺς σ. γ. Ald. etc. — Pro σκαιουργεῖν in Ald. etc. κακοεργεῖν, Bav. κακουργεῖν. — ἄλλο τε edd. vett. usque ad Raph. DIND. κακουργεῖν Suid. ἄχρηστα A. 2. B. τοὺς αὐτοὺς γ. κακουργεῖν Dorv. PORS. περὶ τοὺς αὐτοὺς γ. σκαιουργεῖν 1. et sup. rub. κακουργεῖν. περὶ servant 2. 4. et ni fallor 5. κακουργεῖν 2. 3. 4. 5. 6. καὶ (μὴ supr. al. m.) περὶ τοῦ σ. γ. κακουργεῖν 3. Contra περὶ in t. om. 6. et supr. habet quasi gl. DOBR. κακουργεῖν Cod. Ar. ID.

982. αἰδοῦς μέλλεις τἄγαλμ' ἀναπλήσειν, vulg. Est locus obscurus. Schol. monet in quibusdam codd. pro ἀναπλήσ. lectum fuisse ἀφανίζειν: quod præ altero amplector. Ms. Arund. habet ἀναπλάττειν ab ἀναπλάσσω, sed quo sensu? Pro τἄγαλμ' autem, metri gratia, per crasin Atticam legendum est τὤγαλμα. KUST. τἄγαλμ'. Lege τὤγαλμ'. — ibid. ἀναπλήσειν. lege ἀναπλάσσειν. quidam ἀφανίζειν. Suidas εἰσάττειν, in εἰσάττειν, et ἀποθραυσθῇς, et ἄχρηστα. BENT. Ita capio hæc verba, ut dicat, frugi et continenti ephebo nihil usquam turpe faciendum, sed verum pudoris simulacrum referat s. adimpleat. ἀναπλήσειν nempe ab ἀναπλήθω, *adimpleo*, αἰδοῦς vero ἄγαλμα, *pudoris simulacrum*, s. *viva effigies, decus, ornamentum*, prout Eurip. Iph. T. 273. Νηρέως ἀγάλματα, *Nerei propago* dicitur, et ap. vett. ἄγαλμα de quovis ornamento, quo quis delectaretur, juxta brevia ad Hom. Scholia Il. Δ. 144. SPANH. Primum e τὸ ἄγ. fit τὤγαλμα, quod Kust. reponi volebat. Pro ἀναπλήσ. L. C. J. ἀναπλάσσειν, et glossis interpretantur, τύπωσιν ποιεῖν, ἐργάζεσθαι, τύπον ἔχειν, ποιῆσαι ἐν τῇ σου διανοίᾳ. ἄγ. αἰδ. est, *specimen pudoris, pudor verus, non adumbratus*: *explere* vel absolvere specimen pudoris, est, omnia facere

quæ sunt veri pudoris, eaque re fieri exemplum pudoris. Hæc miror non intellexisse Duker. [in not. Mss.] et Kust., et propterea hunc postulisse ἀφανίζειν, quam lect. etiam Scaliger in cod. vet. repertam dicit, in qua requireretur etiam ὅ, τι et μέλλει. Sed nec hoc intelligebat Duk. Ern. τἄγαλμ' ἀναπλάττειν. Vulgo legitur τἄγαλμ' ἀναπλήσειν, quod quid sit nemo unquam dixit, neque dicet. In membr. μέλλεις τἄγαλμα, omisso verbo. In meo ὅτι τῆς αἰδοῦς μέλλεις πλάσσειν, omisso substantivo nomine, et simplici verbo pro composito invecto: gl. τυπώσειν. In C. τἄγαλμ' ἀναπλήσειν, cum gl. τυπώσειν, ἐργάσασθαι. Demum in B. scriptum perspicue τἄγαλμ' ἀναπλάσσειν. Ad Atticismi normam oportuit ἀναπλάττειν, quod reposuimus. Nomen αἰδὼς Æschini restituam in loco depravatissimo orationis c. Timarchum, qui sic vulgo legitur edit. Reiskii p. 98. οὐκ εὔδηλον, ὅτι πᾶσα ἀνάγκη τὸν τὰ τηλικαῦτα ἐπιτάγματα τισὶν ἐπιτάττοντα, καὶ αὐτὸν ἀντὶ τούτων ἡδονάς τινας παρασκευάζειν τοῖς ΤΟ ΑΡΓΥΡΙΟΝ προαναλίσκουσιν; οὐ γὰρ ἔχω, μὰ τὸν Δία τὸν 'Ολύμπιον, τίνα τρόπον εὐφημότερον μνησθῶ τῶν σοι καταγελάστως πεπραγμένων ἔργων. Quid, malum, sibi vult istud τὸ ἀργύριον? Nihil absurdius, nihil a sententia et veritate rei de qua ibi agitur, alienius excogitari poterat. Debetur id imperitiæ librarii, qui quum exemplaris quod describebat, scripturam non discerneret, temere inepteque τὸ ἀργύριον invexit. Eo non acutior fuit Reiskius. Legendum τοῖς τὴν αἰδῶ προαναλίσκουσιν. Diversæ lectionis in hoc versu meminit Scholiastes, cujus in codd. nec in glossis ne minimum quidem exstat vestigium, τἄγαλμ' ἀφανίζειν. Qui eam probavit Kusterus, saltem ostendere debuisset quo pacto universæ hujus loci sententiæ accommodari possit. Sane Justus iste Orator ineptissime rationem concludere mihi videatur, si dicat, *Disces nihil turpe quidquam admittere, quia debes Pudoris signum abolere.* Qui istud ἀφανίζειν audacter et imperite Comico olim obtruserat, legebat procul dubio: ἄλλο τε μηδὲν αἰσχρὸν ποιεῖν, ὅ τι τῆς Αἰδοῦς μέλλοι (vel μέλλει) τἄγαλμ' ἀφανίζειν. Sed hoc nihili est. Quod autem Kusterus addit, pro τἄγαλμ', metri gratia *per crasin Atticam legendum esse* τὤγαλμ', in eo ridicule fallitur, ea ignoratione, quæ poëtæ Græci editori vix condonari potest. τἄγαλμα per crasin ex τὸ ἄγαλμα factum primam producere tironibus etiam notum. Eundem tamen hunc errorem sæpius erravit: vide ejus notam ad Conc. 442. ob quam a Dawesio correptus fuit. Solent autem Attici articuli τὸ cum sequente α crasin facere in α, non in ω. Sophocles Œd. T. 356. πέφευγα· τἀληθὲς γὰρ ἰσχῦον τρέφω. Ibid. 111. ἁλωτόν· ἐκφεύγει δὲ τἀμελούμενον. Antig. 275. πάλος καθαιρεῖ τοῦτο τἀγαθὸν λαβεῖν. Ibid. 1059. σοφὸς σὺ μάντις, ἀλλὰ τἀδικεῖν φιλῶν. Menander apud Stobæum Floril. Grotii p. 29. τυφλόν τι τἀνόητον εἶναί μοι δοκεῖ. Centum paginæ similibus exemplis repleri possent. Codicis scriptura hæc est: ὅτι τῆς αἰδοῦς μέλεις ἄγαλμ' ἀναπλάσσειν. Verba τῆς αἰδοῦς ἄγαλμ' glossa exponit: ἡ αἰδὼ περιφραστικῶς. Postque τύπον ἐργάσασθαι. His abunde confirmatur nostra lectio. Brunck. Reizius in præf. ad chrestom. Græc. legebat, ὅ τι τῆς αἰδοῦς μέλλει τἄγαλμ' ἀφανίζειν. Postea autem probabat Br. correctionem: ὅτι τῆς Αἰδοῦς μέλλεις τἄγαλμ' ἀναπλάττειν, quæ est etiam lib. Rav. lectio. Schol. ad v. 985. hoc habet: ὅπερ μέλλει μολύνειν τὴν αἰδῶ· unde eum legisse patet, ὅ τι τῆς αἰδοῦς μέλλει τἄγαλμ' ἀναπλήσειν. Nam ἀναπλήσας, inquit Suidas, ἀναπληρώσας· ὁ δὲ Πλάτων ἀντὶ τοῦ μολύνας. v. Ruhnken. ad Tim. p. 31. Tamen ea non videtur huic loco apta esse: nam quæ Ruhnk. exempla attulit, in iis omnibus genitivus adjectus est ejus rei, qua quid impletur et fœdatur. Quare præferendam duxi Brunck. et libri Rav. lectionem, cujus hic sensus est: nihil omnino turpe decet committere, qui modestiæ exemplum exhibiturus sis. Voc. ἄγαλμα significationem et usum multis vett. scriptt. locis illustravit Ruhnk. ad Tim. L. Plat. p. 5. ss. e quibus quidam bene possunt cum nostro comparari, ut hæc Juliani Or. iii. p. 123. ἐδόκουν — ἄγαλμα σωφροσύνης ὁρᾶν. Herm. ἀναπλάττειν Reisig. τἄγαλμ' ἀναπλήσειν Ald. etc. ἀγαλμ' in cod. Elb. Tum in eodem ἀναπλάσειν. In Bav. (omisso voc. τἄγαλμα) πλάσσειν. — "ἀφανίζειν alii, non ἀναπλήσειν." vv. ll. ed. Lugd. Dind. μέλους B. τ' om. 2. B. Suid. ed. et Ms. ἀναπλάσσειν A. 2. B. μέλεις ἄγαλμ' Dorv. Pors. τ' ante ἄγαλμ' omnes. ἀναπλάσσειν 1. 5. 6. et ex em. correctoris η

2. Ita prorsus 3. τοῖς αἰδοὺς μέλλεις ἄγαμ' ἀναπλάσειν. -άσειν etiam 4. Gl. 5. ἤγουν ποιεῖν ἐν τῇ σῇ διανοίᾳ. Dobr. μέλεις ἄγαλμ' ἀναπλάσειν Cod. Ar. Id.

983. εἰς ὀρχηστρίδος. Attice. Subaudi οἶκον aut simile. Ita supra 959. εἰς κιθαριστοῦ. Berg. De voc. ὀρχηστρὶς v. Tho. M. p. 658. Locum hunc citat Suid. v. 'Αποθρανθῇς, v. Ἄχρηστα, et v. Εἰσάττειν, ubi pro εἰσιέναι [vulg.] legitur εἰσάττειν, quæ diversitas notanda est. Forte τὸ εἰσιέναι est Scholion τοῦ εἰσάτ-

τειν, ut vocis minus notæ nec æque frequentis: quod postea, ut sæpe fieri solet, ex margine in textum irrepserit. Apud eumdem tamen Suid. v. Μήλῳ βληθεὶς, ubi itidem locus hic citatur, habetur εἰσιέναι: quod tamen conjecturam ante dictam evertere nequit. Kust. Huc spectat lectio codd. I. εἰσάγειν, quæ hic locum non habet, nisi legas εἰσαγαγεῖν. Ern. εἰσάττειν. A. B. εἰσιέναι, ut in impressis, e gloss. Meus εἰσάγειν, quod depravatum est e genuino εἰσᾴττειν. Hoc e Suida reposui, monente Dawesio, cujus notam vide. Ap. Suid. tribus in locis εἰσάττειν scriptum sine ι subscripto, quod veteres negligebant. v. Piers. ad Mœr. p. 300. In C. hic rursus lacuna est, continuata ad hunc modum scriptura: τἄγαλμ' ἀναπλήσειν. καὶ δειλότατον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. Desunt scilicet omnia a v. 989. usque ad medium v. 1040. Brunck. Cod. quint. εἰς ὀρχηστρίδος εἰσάγειν. Gl. ἑαυτόν. Id. Suid. in Ἄχρηστα et Εἰσάττειν habet εἰσάττειν, sed in Ἀποθρανσθῇς· μήδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰσάττῃς (τουτέστιν εἰσέλθῃς), μήποτε τῆς εὐκλείας ἀποθρ. Ms. Barocc. 43. et 127. εἰσάγειν, illud cum gl. εἰσέρχεσθαι, hoc ἑαυτόν. Verbum ἄσσειν sæpius obscuratum librariorum imperitia, ut in Pind. Ol. xiii. 153. ubi nos certissima conjectura pro ἀνάσσων reponendum docuimus ἀνᾴσσων. Eodem modo in Æsch. Agam. 76. legendum est, ἐντὸς ἀνᾴσσων, ubi hactenus magno sententiæ detrimento ἀνάσσων legebatur. Herm. Ultima syllaba v. εἰσιέναι, quamquam vocalis sequitur, produci nequit. Ter a Suida laudatum εἰσάττειν vox est nihili. Sed ex ejus vestigiis colligenda est germana scriptura εἰσαΐττειν vel εἰσᾴττειν. Ponitur autem hoc verbum Attica crasi pro quadrisyllabo Ionico εἰσαιΐσσειν (cum digamm.) et valet *irruere, insilire.* Glossema εἰσιέναι tantumdem est, quod alterum istud Suidæ εἰσελθεῖν. Dawes. M. Cr. p. 228. ss. Add. Abresch. Anim. ad Æsch. i. p. 28. et Toup. Emm. in Suid. et Hes. iv. p. 284. qui Dawesium male hic agere censet, et εἰσάττειν tuetur (sine nota). Dind. εἰσιέναι (pro εἰσᾴττειν) Ald. etc. εἰσάγειν cod. Elb. κεχνὼς sine iota subscr. Ald. etc. Dind. εἰσάττειν Suid. vv. ἀποθρανσθῇς. ἄχρηστα. εἰσάττειν. probante Kustero. εἰσᾴττειν Dawes. Misc. Crit. p. 230. ὀρχιστρίδος B. εἰσάγειν A. 2. B. Dorv. [Vide ejus Opuscula p. 278.] εἰσέρχεσθαι gl. 2. ἑαυτὸν B. εἰσάττῃς (τουτέστιν εἰσέλθῃς) Suid. Ms. v. ἀποθρανσθῇς. εἰσάττειν (τουτέστιν εἰσπηδῆσαι) Suid. Ms. v. ἄχρηστα. εἰσάττειν in v. μήλω βληθῆναι om. Suid. Ms. ubi edd. Med. Ald. τουτέστιν εἰσελθεῖν, quod explicat εἰσάττειν. εἰς Pors. εἰσάγειν quinque; προσάγειν (εἰς eodem temp.) 3. Gll. ἑαυτὸν vel σεαυτὸν 1. 3. 4. εἰσέρχεσθαι 5. ἐλθεῖν 6. Dobr. εἰσάγειν Cod. Ar. Id.

984. Μήλῳ βληθεὶς. Virg. Ecl. iii. 64. 'Malo me Galatea petit lasciva puella.' Theocr. vi. 6. s. Plato ap. Laërt. iii. 32. Τῷ μήλῳ βάλλω σε· σὺ δ' εἰ μὲν ἑκοῦσα φιλεῖς με Δεξαμένη παρθενίης μετάδος. Berg. Plura ejusmodi exempla collegit Ursinus in Virg. cum gr. scriptt. collato p. 33. s. Harl. ἀποθρανσθῇς in h. v. et in Μήλῳ βλ. ubi interpretatur ἐκπέσῃς. Ern. πορνιδίου secundam corripit. Menander apud Harpocrat. v. Κτησίου Διός. Comicus ignotus apud Ammon. v. διαβόητος p. 42. alter Stobæi p. 481. Pors. Ammonii locum ita constituendum me olim monebat Porsonus: περιβόητος δὲ ὁ ἐπὶ κακίᾳ. καὶ περιβόητον πᾶσιν ἀνθρώποις ποιεῖ | αὐτὸν ὁ Κράτης, καὶ, τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον, | ἥττων ἑαυτοῦ, πορνιδίῳ τρισαθλίῳ | ἑαυτὸν οὕτω παραδέδωκεν. Stobæi locus est cxv. p. 591, 43. Gesn. Dobr. In folio ad calcem libri, Μήλῳ δηχθεὶς: Lucian. in Toxari, καὶ μῆλά τινα ἀποδεδηγμένα. Idem Meretric. Dialog. τέλος δὲ τοῦ μήλου ἀποδακὼν εὐστόχως προσηκόντισας ἐς τὸν κόλπον αὐτῆς οὐδὲ λαθεῖν γε πειρώμενος ἐμέ. Burges. Unde patet Bentleium legere voluisse δηχθεὶς pro βληθείς. Dind. Glossæ: ἀποθρανσθῇς, ἀποπέσῃς. Ἰαπετὸν, ἀρχαῖον, μωρόν. ἐνεοττοτροφήθης, ὥσπερ νεοσσὸς ἐτράφης. Brunck.

985. Ex h. l. patet, *deliros* et *decrepitos* senes apud Græc. olim dictos fuisse Ἰαπέτους, quod nimirum Iapeto nihil crederetur antiquius. V. quæ hac de re notavit Sam. Bochartus Phaleg. iii. 1. init. Kust. V. Hemsterhus. ad Lucian. i. p. 206. Harl. Eadem ratione quo Κρόνους vocant deliros senes; nam Iapetus est Saturni frater, ut constat ex Theogonia. Berg. Ἰάπετον, i. e. μωρόν, ἀρχαῖον. v. Suid. et Hes. h. v. Cæt. L. et Ja. habent καλέσας, male. Ern. καλέσας μνησικακίσῃς. Pors. καλέσας μνησικακίσῃς 5. Dobr.

986. μνησικακῆσαι *exprobrare* vertit Frischlin. bene, ut opinor. L. et Ja. habent μνησικακήσῃς, sed infinitivi præcedunt. Ern. ἐνεοτροφήθης B. Suid. Ms. v. Ἰαπετός. Pors. ἐνεοτροφ. 3. ἐνεοττροφ. 6. -σθῃς primo 2. Dobr.

987. τούτων 3. Dobr.

988. καλοῦσιν. καλέσουσί τέ σε vet. Edit. Suidas in βλιτομάμαν habet καί σε καλοῦμεν. Bent. Citat Suid. v. Τοῖς Ἱπποκράτους. Kust. De filiis Hippocra-

tis exstat in Scholl. locus Eupolidis, quem adduxi ad Plut. 292. De iisdem videtur loqui Noster Thesm. 279. Opportune adducit Kust. [ad Schol.] ex libello Galeni ὅτι τὰ τῆς ψυχῆς ἤθη ταῖς τοῦ σώματος κράσεσιν ἕπεται, hunc locum: οἱ δὲ Ἱπποκράτους υἱεῖς, οὓς ἐπὶ μωρίᾳ σκώπτουσιν οἱ Κωμικοί. Berg. "Ludit facetissimus Comicus in similitudine vocum ὑσὶν ab ὗς et υἱέσιν ab υἱεύς. Quod interpretes non satis animadvertisse videntur." Ruhnken. ad Tim. p. 187. Schol.: οὗτοί εἰσι Τελέσιππος, Δημοφῶν, Περικλῆς, διαβαλλόμενοι εἰς ὑωδίαν. καὶ Εὔπολίς φησιν ἐν Δήμοις· Ἱπποκράτεός τε παῖδες ἐμβόλιμοί τινες Βληχητὰ τέκεα κοὐδαμῶς τοὐμοῦ τρόπου. Hinc intelligendum est acumen versus Thesm. 273. ubi quum Mnesilochus innuat, se Jovem et illius domum non pluris facere quam Hippocratis et filiorum contubernium, non immerito videri possit verbum, si quod aliud, maxime impium in deos dicere. Nec illud tantum fecit Comicus, ut Euripidem taxaret, sed sic ubique solet, deorum, quos publice colebant Athenn., perpetuus irrisor. Et is Socratem in invidiam adducere voluerit, immo in capitis periculum quod non eadem cum vulgo de diis sentiret.—καλοῦσι futurum est Atticum. Inepta sunt quæ ad hoc verbum adnotat Schol.—βλιτομάμαν. Perperam in meo cod. βλιττομάμαν. Pejus ap. Suid. βλιττομάμμαν. Egregie fallitur H. Stephanus in Thesauri indice, ubi postulante metro potius legendum esse ait καλέσουσί τε σε βλιτομάμαν. Optime se habet codicum lectio. Ultima in καλοῦσι producitur ob sequentem mediam cum liquida. βλιτομάμαν derivatur a βλίτον, *blitum*, quod oleris genus est omnium insipidissimum et fatuum, unde insulsi et inutiles *blitei* appellantur. [Eadem jam cum Plauti loco adtulerat Bergl. et Erasmi Chiliades laudaverat, ut Harduin. ad Plin. t. ii. p. 226. Harl. Add. Zonar. i. p. 391. ubi βλιττομάμας. Dind.] Plautus Truc. iv. 4. 1. 'Blitea et lutea est meretrix, nisi quæ sapit in vino ad rem suam.' Gallos vocem suam qua socordes inertesque homines *blitres*, *belitres*, appellant, hinc deduxisse, viris quibusdam eruditis creditum fuit. Sed verisimilius quæritur etymon. Brunck. καλοῦσι. Dukerus malebat καλοῦσιν, quod non est necesse. L. Ib. βλιττομάμαν. Ern. Suidas βλιττομάμμαν, quod quare pejus etiam esse dicat Brunckius non video. Scribendum βλιτομάμμαν. Posterior pars hujus vocabuli a μάμμη vel μαμμία facta est, quod matrem significat. v. Lysistr. 878. seq. Inde μαμμᾶν in Nubibus 1365. Est autem βλιτομάμμας is, qui, infantis instar, matrem perpetuo vocantis, simplex et stolidus est. Similiter Μαμμάκυθοι in Ranis 990. De blito, inerte genere oleris, et nullius saporis aut acrimoniæ, Plinius xx. 93. Festus v. blitum, Nonius p. 80. et 550. Scaliger Conject. in Varr. p. 135. Inde Plautus in Truc. iv. 4. 1. et Laberius in Tusca: (sic enim inscriptus erat hic mimus, ut apud Charisium p. 181. non Tucca vel Tuscus, ut apud Nonium p. 80. 135. 137.) bipedem bliteam belluam. Inde etiam βλιτάδες γυναῖκες apud Suidam et Hesychium, quo convicio usus videtur Menander, a Plinio commemoratus. Ἱπποκράτους υἱέσιν autem quum dicit Aristophanes, ludit in similitudine verborum υἱέσιν et ὑσίν; quod observavit Ruhnkenius ad Timæi Lexicon Plat. p. 262. Hi enim ridebantur propter ὑωδίαν. Photius in Lex. Ms. apud Ruhnkenium: σῦς τοὺς Ἱπποκράτους υἱοὺς ἔλεγον, καὶ τοὺς Παναιτίου, καὶ Μέμνονος, εἰς ὑηνίαν κωμῳδοῦντες. Vide scholia ad h. l. Athenæus iii. 17. p. 96. μήτρα ἑξῆς ἐπεισηνέχθη, μητρόπολίς τις ὡς ἀληθῶς οὖσα καὶ μήτηρ τῶν Ἱπποκράτους υἱῶν, οὓς εἰς ὑωδίαν κωμῳδουμένους οἶδα. Eamdem Hippocratis familiam tangit Aristophanes in Thesmoph. v. 273. De eo autem non assentior Ruhnkenio, quod hunc lusum in vocabulis ὑσὶν et υἱέσιν frigidum jocum dicit. Frigide sane lusit, qui hunc jocum primus invenit. Sed hic jocus ita se ultro cuique obtrudit, ut veri simillimum sit, Hippocratis filios vulgo ὗς Ἱπποκράτους audiisse, poetasque usos tantum esse eo, quod omnium sermonibus tritum reperirent. Idque confirmari videtur Photii Athenæique testimoniis. Hac autem in re si non fallimur, non potest reprehendi Aristophanes. Non enim risum hoc dicto captavit, sed usus eo est, ut re, quæ jam non magis rideretur, quam proprium cujusque nomen. Cæterum recte Dukerus καλοῦσιν. Est autem hoc non præsens, sed futurum Atticum, ut recte observavit Brunckius. Herm. "καλέσουσί τε σε Vet." Ita vv. ll. ed. Lugd. Exhibet autem hanc lectionem sola ed. Raph. Dind. Ludit Aristophanes in similitudine vocum ὑσὶν et υἱέσιν ut recte observat Cl. Ruhnkenius ad Timæi Lexicon p. 187. Similis lusus verborum ὗς et υἱὸς exstat apud Macrob. Saturnal. ii. 4. si modo Augusti dictum Græce vertatur, id quod bene animadvertunt J. J. Wetstenius ad Matth. ii. 16. et Gul. Bowyerus Præf. ad Conjectur. in Nov. Test. p. xiv. Minus intellexisse locum videtur Toupius in Suid. iii. p. 319. Schol. in Plat. p. 73. καλοῦμεν Suid. βλιττομάμμας. βλιττομάμαν 2.

B. sed ut vulgo [i. e. *βλιτομάμαν*] Suid. Ms. *τοῖς ἱππ.* Ita Dorv. *ὑποκρατους ὁ. ἥξεις καὶ σε καλοῦσιν βλητομάμαν.* Pors. *ὑποκρ.* vel *ὑππυ* primo 2. certe *ὑ.* tum *εἴξῃ* sed prime *ηξεις* ut puto, certe *εις.* *βλιττομάμαν* omnes, certe *ττ.* Schol. 2. in Eupol. *κοὐδαμός γε τοῦ τρ.* cet. ut vulgo. Dobr.

989. *λιπαρός γε καὶ εὐανθής*, i. e. nitidus et colore vivido vegetoque præditus; quales esse solebant illi, qui in gymnasiis et palæstris sese exercebant. V. Salmas. (sub nomine Franc. Franci) in Confutatione Ant. Cercoëtii p. 183. Kust. Fortasse *εὐαλθής*: sed Pollux *εὐανθεῖς παρειαί.* Bent. *ἀλλ' οὖν—γε* Sophocl. El. 233. 1035. Eupolis Marica, ut videtur, apud Eustath. ad *'Ιλ.* B. p. 300. 23. Rom. 227. 22. Bas. *ἀλλ' οὖν ἔγωγε σοὶ λέγω Μαρικᾶντα μὴ κολάζειν.* Av. 1408. Pherecrat. apud Plutarch. de Mus. p. 1141. F. [ubi *ἀλλ' οὖν ἔμοιγε χοὖτος ἦν ἀποχρῶν ἀνήρ.* Dobr.] Thesmoph. 717. apud Suid. v. [*ἥκεις*]. Vesp. 1124. 1185. Vide ad 972. Pors.

990. *τριβολεκτράπελ'.* Gl. *οὐδαμινὰ, φευκτά. γλισχραντιλογεξεπιτρίπτου, γλίσχρου καὶ ἀντιλογίαν ἔχοντος κατατετριμμένην.* Brunck. *τριβολεκτράπελ'.* f. *τριοδιοεκτράπελα*, *plaisanteries de mauvaise grace*, joci infruniti, quales in triviis jactantur; aut *τριοβολεκτράπελα*, joci scurriles, teruncium valentes. Reisk. At repugnat metrum, et Grammaticorum (v. Zon. ii. p. 1749.) et codd. auctoritas. Sunt nugæ vilissimæ. Dind. *τριβολεκτράπελα.* Suidas h. l. laudato, *τριβολεκτράπελα ἐκ τοῦ τριβόλου καὶ ἐκτραπέλου σύγκειται. 'Αντὶ τοῦ σκληρὰ καὶ ἀπόβλητα καὶ ἀπαίδευτα καὶ ἀνώμαλα.* Rectius etymon vocabuli a Suida explicatur, quam a Schol. ad h. l. qui a *τρίβειν* et *ἐκτράπελος* deducit. Significationem autem Suidas verius et pressius declarare debebat. Quia *τρίβολος* præter alia significat *lanæ floccos*, aut *purgamenta lanæ*, quæ abjiciuntur, *τριβολεκτράπελα* sunt *nugæ nugacissimæ.* Nec opus erat Reiskii conjecturis *τριοδοεκτράπελα*, *plaisanteries de mauvaise grace*, joci infruniti, quales in triviis jactantur, aut *τριωβολεκτράπελα* joci scurriles teruncium valentes; nam his metrum repugnat, et vulgata lectio eundem fere sensum præbet. Schutz. *στωμύλων* 2. Suid. Ms. *τριβολεκτράπελ'.* Suid. Pors. *στωμύλων* 5. ex em. m. pr. Dobr.

991. *πραγματίου.* Suidas in *γλισχραν.* habet *γραμματίου*, sed Mss. ibi *πραγματίου.* Suidas in *'Ακαδημ.* Bent. *γλισχαντιλογεξεπιτρίπτου.* Formatum id ex vocibus pluribus, sicut multa id genus composita leguntur in his fabulis, et quidem ampliora, ut *ἀρχαιομελησιδωνυφρυνιχήρατα* Vesp. 220. *σιλφιοπραομελιτοκατακεχυμένοι* Conc. 1163., ubi sex continui versus, singuli e compositis id genus vocibus constantes, leguntur. Quæ licentia comicis et dithyrambicis poëtis apud Græcos concessa, a Latinis vero comœdiarum scriptt., ut a Plauto ac Terentio, qui supersunt, non usurpata. Spanh. *γλισχραντιλογεξεπιτρίπτου.* Suidas ait, hanc vocem compositam esse *ἐκ τοῦ γλίσχρου καὶ ἀντιλογίαν ἔχοντος καὶ ἐπιτρίπτου, οἷον τοῦ δυναμένου ἐπιτρίψαι πραγμάτιον* est levis quædam causa seu lis judicialis, quæ quum sit anceps et lubrica ex adversarii calumnia facile possit hominem perdere. Schutz. Vitiose Amst. *γλισχραντιλογεξεπιτρέπτου.* Dind. Suid. *γλ—ου. -λογολεξ*—A. B. *ὁ δ' ἑ.* Dorv. Pors. *-λεγεξ.* 1. *-λογοξ.* 3. Dobr.

992. Suidas v. *'Ακαδημία* dicit, olim eum locum vocatum fuisse *'Εκαδημίαν*, idque ut probet, locum hunc testem citat. [Sed id ductum videtur e Schol., quem exscripsit Suidas. Itaque non prætulerim hanc lectionem cum Menagio. Nec necesse est scripsisse *'Ακαδημείαν*, ut est ap. Steph. in *'Εκαδήμεια.* Ern.] Hinc apparet, eum in cod. suo Arist. hic pro *'Ακαδημίαν* legisse *'Εκαδημίαν.* Cæt. Schol. Sophoclis Œd. Col. p. 295. ed. H. Steph. cum lectione vulg. consentit, quippe qui gymnasium illud ex h. l. *'Ακαδημίαν* vocet. Kust. *'Ακαδ.* Sic codd. At Suidas antiquiorem nominis formam servavit *'Εκαδημίαν.* De Minervæ sacris oleis, quæ *μορίαι* dicebantur, v. Meursium Att. Lectt. iv. 6. Brunck. Apud Suid. verba *πρότερον διὰ τοῦ ε 'Εκαδημία ἐκαλεῖτο*, Diogenis Laërt. sunt iii. 7. quibus ille utitur, quum attulisset locum Timonis (Brunck. Anal. ii. p. 70.) *οἵ θ' 'Εκαδήμου δένδρει ἐφεζόμενοι κ. τ. λ.* Itaque Suidas tamen h. l. *'Εκαδημίαν* legisse videtur. Cujus quidem non tantam duximus auctoritatem, ut a librorum omnium lectione recederemus. Nam *'Εκαδημία*, ut clare testatur Diog., antiquitus ille locus dicebatur, eaque forma nominis consulto usus videtur Timon, ut antiquitatis rubigo suam in risu captando vim haberet. Sed Arist., qui hic ab isto consilio alienus est, formam adhibuit sua ætate usitatam, qua etiam Eupolis in *'Αστρατεύτοις* utitur ibid. ap. Diog. et Horat. Epp. ii. 1. 45. De utraque hujus nominis scribendi ratione copiose disseruit Menag. ad Diog. p. 141. Quod ad prosodiam ejus attinet, quartam syllabam ancipitem ap. Latinos esse constat, ap. Græcos eam non memini correptam legere. Ac prosodiæ quidem leges, quum longa est, scribi postulant *'Ακαδημεία*, ut editum est in epigr. Theocriti Chii (Brunck. Anal. i. p. 184.). Nam

'Ακαδημία sine diphthongo natura brevem habet hanc syllabam. Sed videtur in hoc voc., quod communis sermonis usu tritissimum esset, ea obtinuisse pronunciatio, quæ non a prosodia esset, sed ab accentu profecta. Qui quam vim in brevibus syllabis producendis habeat, ostendimus i. de metr. c. 23. Similiter supra 370. αἰθρίας. Itaque 'Ακαδημίαν et hic sine diphthongo scripsimus et eam e Theocr. Chio tollendam putamus, uti in Simonidis epigr. Brunck. Anal. i. p. 139. 'Ακαδημίαν scriptum est. In Cic. versu de Div. i. 13. quarta syllaba brevis est, non elisa ultima. Herm.—ἀποθρέξεις. Cod. ἀποθρέξῃ, forma media, quam in futuris adamant Attici. Brunck. Nos recepimus ἀποθρέξει. Ita Ran. 193. περιθρέξει. Herm. Recepit et Sch. Dind. L. ὑποθρέξεις. Ern. 'Ακαδημίαν Suid. 'Ακαδημία. ἀποθρέξῃ A. (B.) ὑποθρέξεις 2. ὑποδρόμοις gl.—Cum Bas. 1. et Kust. consentit Suid. ed. Ms. μοριαί. (Sic et μοριαῖς Ms.) Pors. Philostrat. Icon. ii. 26. p. 852. Meurs. Att. Lect. iv. 25. non Ruhnken. ad Tim. v. στέμφυλα. Id. i. e. quem locum hinc expressum esse vidit Meurs. non Ruhnk. sic autem Philostratus: ἐνὸν τῆς γλυκείας τρυγὸς ἐπὶ τῇ τραπέζῃ πιεῖν, ὡς εἰς ἄστυ κατιὼν ὄζοι στεμφύλου καὶ ἀπραγμοσύνης, καὶ κατὰ τῶν ἀστυτρίβων ἐρεύγοιτο. ubi στεμφύλου e Nub. 45. τρυγὸς e Pac. 575. petita, ἐρεύγοιτο κ. τ. ἁ. e Plut. 618. detorta videntur. Dobr. ἀποθρέξει 1. ἀποθρέξῃ 3. ἀποθρέξεις 2. 4. 6. ὑποθρέξεις et gl. ὑποδρόμοις 5. (in ἀπ—ῃ vertit recentior.) Id.

993. στεφ. καλ. λευκῷ reddidit. Francog. avec la couronne de calamus blanc (aut, d'un roseau blanc). Dind. Non intelligitur *calamus odoratus*, vel *aromaticus*, Indicus aut Syriacus, sed vulgare genus calami in ipsa Attica crescens. Schutz. Suid. στεφανωσάμενος. Pors. ἡλικιότου vitiose Junt. ii. iii. Dind.

994. Pro μίλακος Ms. Arund. ap. Kust., R. L. ap. Ern., quatuor codd. ap. Brunck. Bav. Rav. σμίλακος, quod a recentt. edd. receptum.—ἀπραγμοσύνης. Hic etiam cum v. ὄζειν conjungit vocem, quæ rem significat odoris expertem, ut supra 51. et Pac. 530. ὄζει ὀπώρας, αὐλῶν. Vesp. 1062. eleganti metaphora dixit ὄζειν δεξιότητος. Berg.—De λευκῇ, *populo alba*, v. Schol. Theocr. ii. 121. et Boden a Stapel ad Theophr. H. Pl. iii. 14. p. 217. Harl. σμίλακος. Μίλαξ arbor et μίλαξ frutex. Hæc in genere hederarum, illa taxus Latine. Nec audio Dioscoridem et Galenum, aliosque Græcos posteriores, qui herbam vocant μίλακα, arborem vero σμίλακα, quasi aliquid intersit, utro modo scribatur hoc nomen. Μίλαξ idem quod σμίλαξ, ut κόνυζα et σκόνυζα, σμάραγδος et μάραγδος, σκορδίνημα et κορδίνημα, καρδαμύσσειν et σκαρδαμύσσειν et alia. Quia et μίλος Theophrasto vocatur arbor, et Cratino comico μίλος flos est coronarius, qui aliis μίλαξ vel σμίλαξ. Apud eundem autem Theophrastum σμίλαξ hederæ genus, quæ in coronis solita usurpari. Festivus vero Plinius, qui infaustam omnibus coronis et sacris asserit ea gratia, quod lugubris sit virgine ejus nominis in hunc fruticem mutata propter amorem juvenis Croci. Hoc si esset, nullos flos coronarius non videri posset lugubris, quum omnes fere ejusmodi mutationes et funera suis historiis præferant. In sacris Liberi Patris nulla usitatior corona, quam e smilace. Euripides in Bacch. Βρύετε βρύετε χλοηρᾷ σμίλακι καλλικάρπῳ. Idem de Bacchis: ἐπὶ δ' ἔθεντο κισσίνους | στεφάνους δρυός τε, μίλακός τ' ἀνθεσφόρου. Hic est milax anthophorus Plinii. In pompa Bacchica ap. Athenæum lib. v. Bacchæ inducuntur coronatæ, αἱ μέν τινες ὄφεσιν, αἱ δὲ σμίλαξι καὶ ἀμπέλῳ καὶ κισσῷ. Ridiculus igitur Plinius, qui pronuntiat, vulgum ignorantem plerumque festa sua polluere, dum coronatur smilace hederam existimando. Sicut in poëtis, inquit, aut Libero patre, aut Sileno, quis omnino nescit, quibus coronentur. Immo ex his, quæ hic posita cernis, liquere potest solitos illos coronari smilace. Quin etiam ipse Plinius lib. xxi. smilacem folio admitti in coronamentis tradit et cum hedera conjungit, 'Folio coronant milacis et hederæ corymbique earum obtinent principatum.' Sic ille locus legendus. Sed milacem ibi vocant libri, quem a smilace diversum facere videtur. Sic etiam vocat libro xxiv. ubi differentias ejus explicat. Atqui μίλαξ et σμίλαξ idem nomen. Salmas. Non necesse σμίλακος. Etiam Plin. xvi. 10. Codex vet. *milax*, ubi de arbore est, quam *taxum* vocant. Hic intelligitur *herba coronaria*, similis hederæ, quæ et *nicophoros* dicitur. Plin. xxiv. 10. Ern. v. Salmas. Exercc. Plin. p. 733. ss. Boden a Stapel ad Theophr. p. 279. Harl. Wil. reddidit *Eibenbaum*. Nam voc. varie dicitur, etiam de ilicis quodam genere, et de phaseolo, convolvulo etc. Dind. μίλακος Ald. etc. Id. Suid. ἀπραγμοσύνη. σμίλακος A. 2. B. sine σ Suid. v. μίλαξ. Pors. σμίλακος 1. 3. 5. κἀπραγ. 1. Dobr.

995. Cum Br. et Inv. ὁπόταν pro vulg. ὁπότ' ἂν scripsimus. Ita etiam ap. Schol. Theocr. i. 1. Herm. quem Schol. h. l. citare monet etiam Kust. ψιθυρίζῃ. Theocr. Id. i. ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁ πίτυς—μελίσδεται. Locum indicavit Schol. Comici. Berg. πτελέα Nostris est *Ulme, Ruster*; πλάτανος non *Ahorn*, sed *Plantane*. Dind.

ὁπότ' ἂν Ald. etc.—Tum πτελέα (sine iota subscr.) Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. πτελέᾳ Lugd. Amst. Port. In fine Elb. ψιθιτη. Raph. ψιθυρίξῃ. Id.

996. Rav. φράσω. [Id contra metrum, quod spondeum postulat, recepit Inv. Dind.] Suspiceris fuisse, qui hic legerent ἅγωγε φράσω. Sed præstat vulg. lectio. Herm. ἃ 'γὼ Ald. etc. φράζω Ald. etc. Dind. ποιεῖς 1. Dobr.

997. προσέχοις. προσέχῃς Scal. Bent. Sic plane R. Ja. Ib. προσέχεις. Notanda etiam constructio verbi cum πρὸς τούτοις quæ alibi vix occurrit. Ern. προσέχῃς bene tres codd. Solœce vulgo προσέχοις. Brunck. προσέχοις Ald. etc. προσέχῃς Elb. "προσέχῃς non προσέχοις." vv. ll. ed. Lugd. Dind. προσέχῃς A. Pors. προσέχεις 1. -οις 2. -ῃς 3. 4. et ex em. m. pr. 5. Ita 6. καὶ πρὸς ἐπὶ τ. προσέχεις. Dobr.

998. στῆθος λιπαρὸν non est *nitidum*, sed *pingue, crassum pectus*. V. seq. λευκὴν, quod e Rav. edidit Inv., glossema est vulg. et exquisitioris lectionis λαμπράν. Dind. αἰεὶ Ald. etc. R. ἀεί. Id. χρ. λευκὴν A. B. Pors. χρ. λευκὴν Cod. Ar. Dobr.

999. Ita describuntur et leguntur in Ald. etc. χροιὰν λαμπρὰν, ὤμ. μ. | γλ. βαιὰν, πυγ. μεγ. | ποσθ. μ.—οἱ νῦν | ἐπιτηδ.—ἕξεις. Pro βαιὰν R. ap. Ern. βεβαιάν. Dind.

1001. Glossæ: πόσθην, ψωλήν. Vide ad Lys. 143. ὠχρὰν, κίτρινον. κωλῆν, μηρόν. Male:-κωλῆν μεγάλην opponitur τῷ πόσθην μικρὰν v. 1001. itaque hic accipiendum pro *veretro*, ut supra 989. ψήφισμα μακρὸν, δικοῤῥαφίαν. 'Αντιμάχου, οὗτος λίαν πόρνος ἦν. Brunck. Brunckius cum vulgatis edd. omnes hujus systematis versus dimetros fecit, præter eum, qui est ante parœmiacum, τῆς 'Αντιμάχου. In Rav. libro monometri sunt hi, χροιὰν λευκήν, | πρῶτα μὲν ἕξεις, | τὸ καλὸν δ' αἰσχρόν. Multimodis enim in hoc genere libri variant. Ac sane, quoniam numerus in his systematibus continuatur, non tam certa sunt versuum distinguendorum indicia, quam in iis systematibus, quorum versus nulla numeri perpetuitate cohærent. Sunt tamen etiam in his quædam signa, quæ veram versuum descriptionem indicent: de quibus semel exponendum putamus, ne quid in hoc genere nonnullis temere novasse videamur. Etenim si impar est numerus dipodiarum anapæsticarum, quæ parœmiacum antecedunt, non semper versus ita distinguendi sunt, ut monometer ante parœmiacum collocetur, sed hæc tria maxime spectanda sunt, verba ultra fines dipodiarum producta, cohærentia sententiarum, interpunctionis termini. Singulorum exempla dabimus. Versus 83. 84. Æschylei Agamemnonis, σὺ δέ, Τυνδάρεω | θύγατερ, βασίλεια Κλυταιμνήστρα, non recte ita diviseris, ut prior dimeter, posterior monometer sit. Caverunt enim poetæ, ne verba in his systematibus inter duos versus distraherent. Deinde quod ad verborum sententiarumque cohærentiam attinet, quis non videt, longe elegantius ea, quæ re ipsa arctissime cohærent, etiam unius versus circuitu comprehendi, quam per diversos versus divelli? supra v. 889. seqq. vulgatam versuum descriptionem mutavimus, quæ, rupto in singulis versibus verborum nexu, hæc erat: ἀπολῶ σὲ κακῶς. εἰπέ, τί ποιῶν; | τὰ δίκαια λέγων. ἀλλ' ἀνατρέψω | γ' αὐτ' ἀντιλέγων· οὐδὲ γὰρ εἶναι | πάνυ φημὶ δίκην. οὐκ εἶναι φῄς; | φέρε γὰρ, ποῦ 'στιν; παρὰ τοῖσι θεοῖς. Eodem modo v. 449. 450. sic scribebantur: κέντρων, μιαρός, | στρόφις, ἀργαλέος, ματτυολοιχός. Ubi nescias sane, quare in media enumeratione plurimorum conviciorum hæc sola, κέντρων, μιαρός, velut præcipua quædam maximeque insignia, a cæteris separentur. Immo vocabulum ματτυολοιχὸς ad monometrum adhiberi debebat: ut, quum superiora nulla interruptione admissa decurrissent, in hoc, ut in ultimo, pausa fieret. Pariter v. 453. seqq. male legebatur, κεἰ βούλονται, νὴ τὴν Δήμη-|τρ', ἐκ μοῦ χορδὴν | τοῖς φροντισταῖς παραθέντων. Nam verba hæc, νὴ τὴν Δήμητρα, non ad præcedentia, sed ad sequentia pertinent. Interpunctionis denique exempla hic noster locus duo præbet. Male enim vulgo: πόσθην μικράν. ἦν δ', ἅπερ οἱ νῦν, | ἐπιτηδεύῃς, πρῶτα μὲν ἕξεις, et quæ sequuntur. In quibus verbis etiam hoc veram versuum descriptionem monstrat, quod illa, ἦν δ', ἅπερ οἱ νῦν, ἐπιτηδεύῃς, quia arctissime cohærent, uno versu conjungenda sunt. Ob eamdemque caussam verba, καί σ' ἀναπείσει, monometer sunt, ne ea, quæ sequuntur, distrahi necesse sit. Alterum interpunctionis exemplum est in v. 1009. cui vulgo male adjicitur sequentis versus prior pars, quæ non erat ab altera parte divellenda. Ita facile patet multis in locis veterum poetarum augeri numerum debere versuum monometrorum, eosque, prout regulæ, quas indicavimus, postulant, nunc ante parœmiacum, nunc inter medios dimetros, nunc etiam in ipsis systematum initiis collocandos esse. Atque in initio systematis monometrum adhibuit Æschylus in Agamemnone v. 83. ubi falsa veris miscuit Heathius. Et in Persis v. 138. qui versus sic disponendi sunt: ἀλλ' ἄγε,

Πέρσαι, | τόδ' ἐνεζόμενοι στέγος ἀρχαῖον. στην Herm. πόσθην et gl. μόριον ὄρχιν 2. Dobr.

1002. ἐπιτηδεύεις 2. Pors. ἐπιτηδεύσῃς ex em. m. pr. 1. -εύεις 5. Dobr.

1004. ὤμους μ. σ. λεπτὸν om. 2. Pors. Ita 5. χ. ὠχρὰν, γλῶτταν μεγάλην, ψήφ. ceteris omissis. Dobr. λεπτὸν vitiose Crat. Dind.

1005. Hunc versum non habent R. Ja. Ern. Id est verba, πυγὴν μικρὰν, κωλῆν μεγάλην. Herm. Utrumque signum libidinosæ juventutis. Et illud quidem ad impudicitiam pathicorum refertur. Schutz. κωλὴν Ald. etc. Dind. Gl. πόσθην 1. Dobr.

1006. ψήφ. μακρόν. Pungit rhetores et legislatores verbosos. ἀναπείσει. int. τὸ ἐπιτήδευμα τοῦτο e v. 1001. v. Suid. in Ἀντιμάχου. Ern. Immo potius intelligitur ὁ λόγος ἄδικος, quemadmodum v. 987. dicebat: εἰ ταῦτ', ὦ μειράκιον, πείσεις τούτῳ. Schutz.

1007. om. 2. Dorv. Pors.

1009. Hunc Antimachum distinguit Schol. ab illo, cujus mentio Acharn. 1149. Berg. Vulgo hæc ita distinguuntur, ut verba τῆς Ἀντ. monometrum constituant. Cum Rav. distinxit Herm. Dind.

1010. τῆς Ἀντιμάχου καταπυγοσύνης. Suidas: ἀντὶ τοῦ μαλακίας, ἀναισχυντίας. Οὗτος γὰρ εἰς θηλύτητα καὶ εὐμορφίαν ἐκωμῳδεῖτο. Sic et Schol. ad h. l. Schutz. τούτοισι B. Dorv. Pors. ἔτι τῆς ἀ. 5. Dobr.

1011. Ante ἀναπλ. L. Ja. addunt σ' non male, quamquam id intelligi potest e v. 1007. Ern. Immo ἀναπλήσει futurum passivi est, quod Grammatici medium vocant. Herm. ἔτι τῆς ἀ. 2. Pors. σ' ἀναπ. 3. 5. Dobr. Ald. etc. τὸ καλὸν δ' αἰσχρὸν καὶ πρ. τούτοις | τῆς Ἀντιμ. | καταπ. ἀν. Id.

1012. Postquam Arist. per chorum mores majorum laudavit, Justum et Injustum ita altercantes inducit, ut prior omnibus artibus mirisque sophismatibus adhibitis, argumenta Justi evertat, suas artes commendet, tandem mores Athenn. acriter perstringat. Strepsiades interrogante Socrate (1089.), num doceatur filius artem dicendi (quam profitetur Injustus) nec ne, vult, ut filius fiat orator. Sed chorus s. potius Phidippides (1096.) prædicit, futurum esse, ut patrem pœniteat consilii (ex quo spectator exitum fabulæ divinare potuit) et chorus (1099. ss.) minatur calamitatem. Harl. σοφίαν ἐπασκῶν. Sic 517. σοφίαν ἐπασκεῖν, paullo ante 921. λάλιὰν ἀσκῆσαι, Plut. 50. ἀσκεῖν ὑγιές. Berg. κλεινοτάτην ἐπασκῶν. Sic tres codd. omissa, quæ vulgo inseritur, copula. Brunck. In cod. quinto ap. eumd. in Suppl. est copula (τ' ἐπ.), abest R. L. Ja. ap. Ern. et Rav. Dind. κλεινοτάτην τ' ἐπ. Ald. etc. Id. Suid. Ἀντιμάχου. καταπλήσει A. B. [σ' ante ἀναπλ. notat, e 2, ut conjicio. Dobr.] ἀναπλήσῃ Dorv. Pors. τ' om. 1. 5. Dobr.

1013. Reizius scribendum putabat σώφροσ' ἐπ. ἄ. non eleganter. Herm. τοῖς B. Dorv. Pors. ἡδύ σοι Bav. Harl. τοῖς 1. 6. Dobr. σώφρόν τ' 1. Id.

1014. τότε delet R., at contra post ἡνίκ' ᾖς, τότ' ἐπί, male. Nam sic non responderet versui sexto in stropha 953. Ordo est: οἱ τῶν προτ. τότε ζῶντες, ἡν. ᾖς. Ern. Videtur Ern. notare voluisse, non post ἦν, ᾖς, sed pro his verbis in R. scriptum esse τότ' ἐπὶ — Herm. Deest etiam δ' in Bav. Harl. εὐδαίμονες ἄρ' ἦσαν οἱ | τότε ζῶντες, ἡνίκ' ᾖς. Vulgo εὐδαίμονες δ' ἄρ' — Inutilis est part. quæ ut γε in strophico versu 945. eximi debuit. Brunck. Scriptura cod. εὐδαίμονες δ' ἦσαν ἄρ' οἱ ζῶντες τότ' ἐπὶ τῶν προτέρων, omissis vocibus, ἡνίκ' ᾖς, quas ignorant etiam membr. et meus. Brunck. Tanta est in h. l. et lectionis varietas, et metri perturbatio, ut verendum sit, ne sine uberiore librorum auxilio veram scripturam non satis certo assequi liceat. Vulgo sic legebatur: εὐδαίμονες δ' ἄρ' ἦσαν οἱ | τότε ζῶντες, ἡνίκ' ᾖς, | τῶν προτέρ. — idque etiam schol. habuisse, ex ejus expositione metrorum patet. Verum hanc lectionem non esse ab Arist. profectam, tum versus strophici 943. mensura docet, tum articulus οἱ in fine vers., numeri interruptione ab subst. suo male disjunctus, ostendit, de qua re v. ad 1336. Præterea nonnihil difficultatis est in partt. δ' ἄρα. Nam sive per ὡς oratio cohæret cum superioribus, inutile et prorsus languidum est ἄρα, sive non repetita part. ὡς sensus horum verbb. per se constat, superfluum certe est δέ. Neque enim hoc δὲ pro δὴ adhibitum putari debet, quem usum hujus part. a Gregor. Cor. p. 32. et quos ibi commemorat Kœn. traditum merito in dubitationem vocavit Locella ad Xenoph. Eph. p. 273. siquidem recentiores intellexit. Nam de veterrimis hoc minus dubitandum est, siquidem δὲ et δὴ initio non diversæ fuerunt, sed una atque eadem part. pariter ac μὲν et μήν. Brunck. igitur δὲ omittendum putavit. Sed ita versus est pæonicus cum anacrusi, cujus etsi similes sunt hi in Lys. 786. 810. (v. de metr. ii. 52. p. 367.) φεύγων γάμον etc. σκώλοισι τὰ πρός. etc. tamen nec numerus pæonicus choriambis apte misceri videtur, et strophicus versus contra libros omnes sic mutato verborum

ordine scribendus foret: αὐτοῖν ὁπότερος λέγων. Nam choriambici impuri, quo nomine Brunck. hos versus, servata in strophico vulg. lectione, vocat, ipsius inventum sunt. Verba ἡνίκ' ἦς, licet in quinque codd. omissa, non possunt deleri, nisi longe aliud quid, quam quod libri habent, scriptum fuit ab Arist., et ἐπὶ in iisdem codd. manifesto ex adnotatione natum. Nec strophici versus dubitare sinunt, quin primus horum verss. debeat e dipodia iambica et cretico pede constitui, alter autem dochmaicus sit, iambo in fine auctus. Itaque recipiendum putavi, quod olim de metr. p. 315. scribendum conjeceram: εὐδαίμονες δ' ἦσαν ἄρ' | οἱ ζῶντες τόθ', ἡνίκ' ἦς, | τῶν προτέρων. Id enim proxime accedit ad librorum Mss. lectionem, nec numeri interruptione avulsum habet articulum οἱ a subst. suo. ἄρ' autem idem est, quod ἄρα. v. ad 142. Quam dulcis est, inquit, sermonum tuorum flos! ac beati ergo fuere, qui tum homines ævum agitabant, quum tu vivebas. Particc. δὲ ἄρα, quibus epici maxime et lyrici poëtæ ad continuationem orationis perpetuo utuntur, ap. Atticos, qui accuratius adhibent ἄρα, rarius conjunctæ occurrunt. Ac sane quodammodo sibi repugnant. Nam δὲ disjungit sententias, quas ἄρα conjungit. Ita Vesp. 448. σὺ δ' ἀχάριστος ἦσθ' ἄρα. Aliter usus est his particc. Xenoph. Cyr. i. 3. 8. ubi idem plane quod καὶ γὰρ significant. Herm. Hotibius p. 44. s. qui præcedd. versus descripsit, ut in Lips. leguntur, nisi quod pro σου dedit σοι τ. λ., hos ita scripsit: ἦσαν ἄρ' εὐδαίμονες οἱ τότε ζῶντες, ἡνίκ' ἦς | τὸ πρότερον. Πρός γε τάδ', ὦ κομψ. μ. ἔχων, | δεῖ σε λέγ. τ. κ. ὡς εὐδοκίμηκεν ὡ'νήρ. "ἐμφατικώτερον, inquit, hæc efferre studentes librarii τὸ εὐδαίμονες, imperite transposuerunt. τῶν πρότερων legitur, quasi scilicet alii τῶν προτέρων tunc vixissent, quum Justitia floruit, alii non item, quod ineptum est, siquidem hoc cadit in majores omnes. Leg. igitur erat τὸ προτέρον, quando tu olim fuisti. ὡ'νήρ, vel quod prætulerim ex Dawes. ratione, ἀνήρ, pro vulg. ἀνήρ, tum sententia tum metrum sibi exposcebant." Dind. εὐδαίμονες δ' ἦσαν ἄ-|ρ' οἱ ζῶντές γ', ὅτ' ἦσθ' ἔτι. Reisig. Ald. etc. Εὐδαίμονες δ' ἄρ' ἦσαν οἱ | τότε ζῶντες, ἡνικ'ἦς. (sic Ald. ἡνίκ' ἦς Junt. i. ii. iii. Crat. etc.) | τῶν προτέρων πρὸς οὖν τάδ' ὦ (ὦ Ven. i. ii. Wech.) κομψο-|πρ. μ. ε. οἱ ζῶντες τότ' ἐπὶ τῶν προτ. Bav. Post προτέρων in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. nulla interpunctio, sed post ἡνίκ' ἦς. Primum in Raph. post ἡν. ἦς nulla interpunctio, sed post πρότ. punctum. In Lugd. Amst. post προτ. signum exclamandi. Dind. δ' ἦσαν ἄρ' οἱ B. Pors. ζῶντες τότε ἐπὶ τῶν πρ. A. B. Dorv. (nisi quod hic τότ') εἶς pro ἦς 2. cetera ut vulgo. Pors. δ' ἄρ' ἦσαν οἱ ζῶντες τότ' ἐπὶ τῶν πρ. 1. et sic 3. nisi quod δ' ἦσαν ἄρ'. Ut vulgo 2. 5. 6. (εἶς pro ἦς 5.) Dobr.

1015. Lege πρὸς δὲ τάδ'. Bent. οὖν omittunt L. C. I. Cæt. hic versus non par est ei, cui respondet νῦν γὰρ ἅπας ἐνθάδε κίνδυνος. Ern. γοῦν, quod Br. reposuit, non necessarium est. Schutz. πρὸς γοῦν τάδ' lego, ut hic versus antithetico exæquetur. Vulgo πρὸς οὖν. In mea lectione singuli pedes singulis congruunt, quæ choricorum est metrorum perfectissima ratio. Nec tamen hoc necessarium est prorsus: satis est si bini versus ejusdem sint generis, etiamsi pedes examussim non quadrent. Erant itaque juxta vulg. lectionem antithetici versus isti non damnandi: νυν γαρ ἁπας | ενθαδε κιν | δυνος | των προτερων | προς ουν ταδ' ω | κομψο. Sunt trimetri choriambici brachycatal. quorum prior purus est, alter in secunda sede pro choriambo diiambum habet. Superiores autem illi, quos immutavi, sic scribi poterant: ὁποτερος γ' | αὐτοιν λεγων | ευδαιμονες δ' | αρ' ἠσαν οἱ. Dimetri sunt choriambici impuri. In priore primam sedem tenet pæon quartus, cui respondet in altero epitritus tertius. Sed genuinæ non videntur putidæ istæ particulæ fulciendis metris insertæ, quibus exemtis mollius fluunt versus et vividior est oratio. Quod ad binos alios adtinet, quin antiqua lectio præferatur, non repugnabo. Brunck. Non temere est, quod quatuor Ern. codices part. οὖν carent. Haud dubie enim Arist. scripsit, πρὸς τάδε γ', in quibus οὖν metri causa ab librariis additum est, quum γε excidisset. Atque οὖν etiam propter sensum recte aberit. Nam πρὸς τάδε est *quamobrem*, ut Æsch. S. C. Th. 314. Eadem vis verborum πρὸς ταῦτα, ap. eumd. Prom. 1000. 1038. 1051. Herm. πρὸς οὖν τάδ' ὦ. Reisig. οὖν om. 2. Pors. πρὸς οὖν τάδ' ὦ 1. 3. πρὸς τάδ' ὦ 4. 5. 6. (in 4. οὖν supr. sed nescio an ej. m.) πρὸς τάδε δ' ὦ 2. Dobr. ἐπὶ τ. π. πρὸς τάδε δ' ὦ cet. ut Kust. Cod. Ar. Id.

1016. εὐδοκίμηκεν. C.—σεν, L. Ja. addunt ὁ, quod versus non fert. Ern. Miror articulum a Br. neglectum esse. Jam Reizius ὡ 'νήρ, et sermonis et prosodiæ Athenn. causa. Herm. τὶ καινὸν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Port. τι κ. Raph. etc. Pro καινὸν Elb. καιρόν. Dind. εὐδοκίμησεν B. Dorv. ὁ ἀνὴρ (o in text.) 2. Pors. σοι 3. εὐδοκίμησεν 1. 3. et ex em. 6. eadem ma-

nu, ut puto. Ita quoque primo 4. sed σ in κ statim mut. Gl. in 1. ἐθαυμάσθη, in 3. δόκιμος γέγονε. ὁ ἀνὴρ 5. Dobr.

1017. δεινῶν — Eurip. Rhes. 837. μακροῦ γε δεῖ σε καὶ σοφοῦ λόγου, ὅτῳ με πείσεις. Berg. δεινὰ h. l. sunt valida, gravia. Dind. δὲ om. 3. Dobr.

1018. Lege ὀφλήσῃς. Bent. ὑπερβαλεῖ est in membr. Perperam duo alii ὑπερβαλεῖς. In quinto scriptum ὑπερβαλῇ. Quippe ubique in eo Attica terminatio ει pro η obliterata est. — ὀφλήσεις. Sic bene duo Regii. Solœce vulgo ὀφλήσῃς, quod Dawesius recte emendaverat. Brunck. L. C. ὀφλήσεις, quod verum est, sive ὑπερβαλεῖ legas, sive ὑπερβαλεῖς. Ern. Ita et Bav. atque Rav. Dind. γέλωτ' ὀφλ. Sic Attici. Eurip. Med. 404. οὐ γέλωτα δεῖ σ' ὄφλειν (non oportet te derideri) et 1049. βούλομαι γέλωτ' ὄφλειν. Lucian. in Bis Accus. p. 223. t. ii. μὴ καὶ γέλωτ' ὄφλω ἐν τῷ δικαστηρίῳ. Spanh. Add. Lucian. D. Mort. xv. 4. Dind. ὑπερβαλεῖς L. Ja. Ern. ὑπερβαλῇ Elb. ὑπερβάλλεις Bav. Harl. ὀφλήσῃς Ald. etc. Dind. ὀφλήσεις Dawes. Misc. Crit. p. 251. ὑπερβαλεῖς et ὀφλήσεις 2. ὀφλήσεις Dorv. Pors. ὑπερβαλεῖς 5. -λλῇ 6. ex em. ej. m. pro λλεῖ. ὀφλήσῃς 1. et primo 2. nunc ς deletum. σεις 4. 5. 6. sed η videtur superscripsisse 6. Dobr.

1019. Duplex est in vulg. scriptura peccatum. Nam et anapæstus est loco iambi, et præterea πάλ' non est πάλαι, *jam diu*, sed πάλι, *rursum*. Lege igitur, καὶ μὴν πάλαι γ' ἐπνιγόμην — vel propius adhuc, καὶ μὴν πάλαι 'γὼ 'πνιγόμην. Bent. Alexis ap. Athen. vi. p. 224. ἐὰν ἴδω κάτω βλέποντας — ἀποπνίγομαι (enecor). Paullo ante 982. ἀπάγχεσθαι. Berg. De usu v. ἀποπνίγειν hoc similiumque v. Pierson. ad Mœr. p. 74. Dind. Etsi anapæsti in secunda regione et alia esse exempla arbitror, tamen quia codd. R. et L. plane habent πάλαι γ' ἐπν. recepi. Ern. In membr. scriptum καὶ μὴν πάλαι γ' ἔγωγ' ἐπνιγόμην. Illud ἔγωγ' quod metrum turbat e varia alius codicis lectione invectum fuit, et eximi debuit. Præstat legere καὶ μὴν πάλαι γ' ἐπνιγόμην, quam καὶ μὴν ἔγωγ' ἐπνιγόμην. Pessime vulgo legitur καὶ μὴν πάλ' ἔγωγ' ἐπνιγόμην. Ultima in πάλαι elidi non potest: diphthongorum elisio locum habet tantum in verbis. καὶ μὴν πάλαι γ' ἐπνιγόμην. Sic liquido, ne uno quidem desiderato apice, scriptum legitur in cod. quod ita emendate nullus alius exhibuerat. Brunck. πάλ' ἔγωγ' ἐπν. Ald. etc. (πάλ' ἔγων γ' ἐ. perperam Ven. II.) Dind. Lege πάλαι 'γὼ 'πνιγόμην cum Bentleio. πάλαι γ' ἐπν. A. B. πάλαι ἔγωγ' Dorv. Pors. πάλαι 'γωγ' vel πάλ' ἔγωγ' omnes. Dobr. πάλ' ἔγωγ'. Cod. Ar. Id.

1020. ἅπαντα om. 2. γνώμαις B. Pors. ἅπαντα om. 5. Dobr.

1021. μὲν om. A. B. non 2. Pors. αὐτὸ om. 6. Dobr.

1022. πρῶτος Dorv. Pors. πρῶτος 6. Dobr.

1023. Si anapæstus ab h. l. [ubi vulg. καὶ τοῖσι νόμοις] alienus, scribendum erit καὶ τοῖς νόμοις. Etiam R. e νόμοις fecit νόμοισι. Ern. Brunckius elegantioris soni causa, puto, edidit καὶ τοῖσι ν. καὶ ταῖσι δικ. Nos utrobique iota omittendum censuimus [τοῖς — ταῖς] propterea quod Arist. in tetrametro catalectico longe parcius quum omnino trisyllabis pedibus, tum maxime anapæsto utitur, quam in dimetris et trimetris. Herm. In quarta sede horum tetrametrorum non esse anapæstum posse (nisi in proprio nomine) sed iambum aut tribrachym ostendit, et Brunckium culpat Porson. Dind. Ald. etc. καὶ τοῖσι νόμοις καὶ ταῖς δίκαις.—ἀντιλέγειν L. ἀντιλέγων Ja. ἀντιλέξας Ib. Id. ἀντιλέγειν ex em. 2. Dorv. ut Kust. Vide Præf. Hec. p. 44. Pors. τοῖς ν. 1. 3. ἀντιλέγων (gl. τὰ ἐναντία λέγειν) 5. Dobr.

1024. καὶ τοῦτο etc. in Ms. R. sunt in margine. Ern. *Stater* numus valens quatuor drachmas Atticas. Male quidam ap. Phot. [p. 395. v. Alb. ad Hes. ii. 1258.] habuerunt id vocab. minus Atticum et barbarum. Harl. Pro καὶ τοῦτο Elb. καὶ τοῦ. Id. πλ. ἔστ' ἄ. ἢ μ. στ. 2. στ. ἔστ' ἄξιον Dorv. Pors. πλὴν 2. Schol. manus primæ in 5. οὐδέποτε οἱ 'Αττικοὶ τὸ πλεῖν ἀντὶ τοῦ πλέον μόνον ἐκφέρουσιν, εἰ μὴ παραθήσουσι καὶ τὸ ἢ ἀντὶ τοῦ παρό: — tum ἔστ' ἄ. ἢ μυ. 5. Dobr.

1025. νικῶν Dorv. Pors.

1026. s. ad Phidippidem, 1028. ad Dicæologon dici, monet Wiland. Dind. ὡς λέξω Dorv. Pors. τὴν παίδευσιν vitiose Ven. II. Dind.

1027. θερμῷ — V. 978. ὁ κρείττων λόγος dicebat, ἐπιστήσει — βαλανείων ἀπέχεσθαι. Berg. θερμῷ. Elb. θερμᾷ. Harl. λουτρῷ 2. pro λοῦσθαι. Pors. ὅτι pro ὅστις 1. λουτρῶ pro λοῦσθαι 5. et gl. οὐκ
λ
ἀφήσειν λούσασθαι δή. Dobr.

1029. Hermippus Comicus ap. Athen. i. p. 18. μὰ Δί' οὐ μέν τοι μεθύειν τὸν ἄνδρα χρή, οὐδὲ θερμολουτεῖν, ἃ σὺ ποιεῖς. Berg. καὶ δειλὸν ποιεῖ τὸν ἄνδρα. Sic recte, ut impressi, B. Tres alii, metro repugnante, δειλότατον. Cod. δειλὸν ποιεῖ τὸν ἄνδρα. Gl. μαλακίας γὰρ αἴτιον. Brunck. Hanc lectionem, quam etiam Schol. habuit, non puto temere repudian-

dam esse. Mirum enim foret, si sic scribere maluerunt librarii, quum facillimam correctionem metrum plane efflagitaret. Immo vereor, ne turbato verborum ordine, quod etiam in sequ. versu accidit, metri servandi causa scribi cœperit δειλόν. Nam Arist. fortasse sic scripsit: ὅτιὴ κάκιστ' ἐστίν· ποιεῖ δὲ δειλότατον τὸν ἄνδρα. Herm. δειλότατον ἄνδρα ποιεῖ. Reisig. δειλότατον Bav. Herm. δειλότατον Dorv. Pors.

1030. σε μέσον ἔχω. Suidas in εὐθὺς legit σ' ἔχω μέσον. Bent. Sic Ran. 472. ἀλλὰ νῦν ἔχει μέσος, *nunc medius teneris*: ἔχει nempe ibi Attice pro ἔχῃ ab ἔχομαι, ut ibi Scholia. Eqq. 387. Νῦν γὰρ ἔχεται μέσος. Metaphora nempe ab athletis sumta. Spanh. Cf. Schol. ad Ran. 472. Harl. Concinnius in cod. εὐθὺς γάρ σ' ἔχω μέσον λαβὼν ἄφ. In vocum collocatione cæteri non consentiunt codd. Namque in membr. scriptum, εὐθὺς γάρ σε μέσον λαβὼν ἔχω γ' ἄφ. Brunck. R. λαβὼν ἔχω γ' ἄφ., quod verissimum est. Itaque recepi. Ern. σ' ἔχω μέσον λαβὼν ἄφ. pro vulgg. σε μέσον ἔ. λ. ἄ. receperunt Herm. et Sch. Dind. ἔχω μέσον A. B. Suid. εὐθὺς ed. et Ms. Pors. σ' ἔχω μ. 1. 3. Dobr.

1031. τίν' ἄνδρ' ἄριστον. Ap. Eurip. Herc. Fur. 183. de ipso Hercule loquens Amphitruo dicit: ἐροῦ τίν' ἄνδρ' ἄριστον ἐγκρίναιεν ἄν· ἢ οὐ παῖδα τὸν ἐμόν, ὃν σὺ φῂς εἶναι δοκεῖν; Berg. τοῦ δί' π. Dorv. Pors.

1032. ψυχὴ νομίζεις. Dorv. Pors. εἰπέ μοι καὶ 6. Dobr.

1033. Ἡράκλεια λουτρά. V. Suid. v. Ἡράκλειος ψώρα, Schol. Soph. ad Trachin. p. 353. ed. Steph. Hesych. v. Ἡράκλεια λουτρά, et Eustath. ad Od. Θ. p. 1564. 16. ed. Rom. Kust. Adde Athen. xii. p. 512. qui inter alia adducta a Megaclide luxuriosæ et voluptuariæ Herculis vitæ exempla notat, quod τὰ θερμὰ λουτρὰ τὰ φαινόμενα ἐκ τῆς γῆς πάντες Ἡρακλέους φασὶν εἶναι ἱερά. Spanh. Herodotus in Polymnia, ubi describit situm Thermopylarum: ἔστι δὲ ἐν τῇ εἰσόδῳ ταύτῃ θερμὰ λουτρά, τὰ χύτρους καλέουσι οἱ ἐπιχώριοι· καὶ βωμὸς ἵδρυται Ἡρακλέος ἐπ' αὐτοῖσι. Istas thermas Herculi fesso elicuisse Minervam testatur Pisander ap. Schol. τῷ δ' ἐν Θερμοπύλῃσι θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη Ποίει θερμὰ λόετρα παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης. Berg. Aquas natura calidas, θερμῶν ἄτεχνα ῥεύματα, *Herculis balnea* vocabant. Eustath. ad Il. p. 1273. 2. θερμὰ δὲ λοετρὰ ἔφη πρὸς διαφορὰν τῶν ψυχρῶν, οἷς οἱ καλοὶ ἥρωες ἱδρῶ ἀπεψύχοντο. τὰ δὲ τοιαῦτα καὶ Ἡράκλεια λουτρὰ ἡ παροιμία ἔλεγεν. ἦσαν δὲ ταῦτα πρώτως καὶ κυρίως τὰ ἐκ γῆς αὐτοφυῶς ἀναδιδόμενα ἐπὶ ἀναψυχῇ, φασιν, Ἡρακλέος ἀθλοῦντος. ἀλλ' οὗτος μὲν ὁ λόγος, ὃν οἶδε καὶ ὁ Κωμικὸς ἐν Νεφέλαις, τοῖς ἀποσεμνύνουσι τὴν τρυφὴν ἐθέλει συμφωνεῖν. Cf. eumdem Eustath. ad Od. p. 1594. 16. Brunck. Esse non balneas structiles, sed scaturigines aquarum calidarum ostendit Ignarra in Comm. de urbis Neapol. regione Hercul. adjecta ejus Libro de Phratriis, p. 227. Dind. In Ald. Junt. i. omissum est personæ Ἀδι. nomen, præfigendum; (additur in Junt. ii. iii. etc.) Dind.

1034. Ante ταῦτα legitur Δι. — δὴ τὰ Elb. — Pro πώποτ' Ja. ποτ'. ed. Brub. πώποτε. — Ἡράκλεα Wech. Raph. Dind. πότ' pro πώποτ' 2. Pors. ποτ' pro πώποτ' 5. Dobr.

1035. ἀνδρειότερον perperam Junt. iii. Dind. καί τοι τούτου 6. et Gl. τοῦ Ἡρακλέους. Dobr.

1036. Gemina sunt illis, quæ Ran. 1095. Æschylus ad Euripidem juventutis mores corrumpentem dicit: εἶτ' αὖ λαλιὰν ἐπιτηδεῦσαι καὶ στωμυλίαν ἐδίδαξας, ἣ 'ξεκένωσε τάς τε παλαίστρας καὶ τὰς πυγὰς ἐνέτριψε, τῶν μειρακίων στωμυλλομένων. In Eqq. 1372. τὰ μειράκια ταυτὶ λέγω τὰ 'ν τῷ μύρῳ, ἃ στωμυλεῖται τοιαδὶ καθήμενα. Berg. ἀεὶ hic et alibi 5. καλούντων 3. Dobr.

1037. πλῆρες τὸ βαλανεῖον. Cf. Dorvill. ad Charit. p. 539. s. — παλαίστρας. Laudi ducebatur, si quis a puero in palæstra se exercuisset. Ran. 735. οὓς ἴσμεν εὐγενεῖς — καὶ τραφέντας ἐν παλαίστραις καὶ χοροῖς καὶ μουσικῇ. Berg. καινὰς C. Ern.

1038. εἶτ' ἐν ἀγορᾷ. Dixerat ὁ δίκαιος λόγος supra 978. κἀπιστήσει μισεῖν ἀγοράν. Berg.

1040. τὸν Νέστορ' ἀγορητήν. Iliad. A, 247. τοῖσι δὲ Νέστωρ ἡδυεπὴς ἀνόρουσε λιγὺς Πηλίων ἀγορητής. Quin et alias Homerus τὴν ἀγορὰν vocat κυδιάνειραν (decus conciliantem viris) et dicit ibi fieri ἀριπρεπέας ἄνδρας (illustres viros). Id quod Synesius immerito factum dicit Epist. 146. τὴν δὲ ἀγορὰν ἐγκωμίῳ τοιούτῳ τετίμηκεν, ἀνθρώπια παρεχομένην ἀναιδῆ καὶ παμπόνηρα καὶ οὐδὲν ὑγιές· ἀλλὰ λοίδορα καὶ κακοῤῥαφεῖν εἰδότα. Berg. Lusum esse verborum ἀγορὰ et ἀγορητὴς animadvertit etiam Wilandus. Dind. ἀγοράτην 3. ex 1051. scil. Dobr.

1041. τὴν γλῶτταν. Dixerat ὁ δίκαιος λόγος v. 996. ss. ἢν ταῦτα ποιῇς — ἕξεις — γλῶτταν βαιάν — γλῶτταν μεγάλην. Berg.

1042. δέ φημι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. δε φημι Amst. Dind. νεανίσκους 6. Dobr.

1043. δύο κακώ. Mendose in iv. codd. δύω. V. not. ad 483. Brunck. δύω 2. μεγ. κ. B. Pors. αν pro αὶ primo habuisse videtur 3. δύω 1. (ex em. ut puto, sed m. pr.) Gl. συνίζησις. δύω quoque 5. t. et sch. δύω μεγίστω κακῶ primo 4. sed ab ead. m. α bis suprasc. et accent. mut. ut nunc sit μέγιστα κακά. Dobr.

1044. ἤδη deest L. Ja. Ern. ἤδη om. 2. Pors. ἤδη om. 5. Dobr.

1045. ἔλεγξον Elb. Harl. γινόμενον A. B. ἔλεγξον A. 2. B. Pors. γινόμενον 3. ἔλεγξον 3. 4. 5. Dobr.

1046. V. Hesych. v. Πηλέως μάχαιρα, itemque alios Parœmiographos. Kust. Scholiasten Apoll. Rh. i. 224. addit Brunck. ἔλαβε. R. ἔλαβεν, ut e tribrachy fiat anapæstus. Ern. Omisso ν paragogico hic versus in quarta sede proceleusmaticum habet, non tribrachum, quo pede, si anapæstus sequitur, omnem numerum perverti ostendimus de metr. ii. c. 14. Quare si ἔλαβε legitur, ictus metri non in mediam, sed in ultimam hujus voc. syllabam incidit. Addendam tamen putavimus literam paragogicam, ut in quarta et quinta sede anapæsti essent. Nam sic et cæsura servatur, et consuetudo poëtarum sibi constat, qui syllabas eas, quibus ν addi potest, cum hac litera, quam sine ea, in ictu collocare malunt. Anapæstum autem frequenter in quarta sede occurrere ostendimus ii. de metr. 17. p. 176. Herm. Porson. qui præf. ad Eurip. p. xlv. in quarto pede semper iambum aut tribrachyn esse debere censet, emendat: Πολλοῖς ὁ γοῦν Πηλεὺς ἔλαβε δι' αὐτὸ τὴν μαχ. Dind. Add. Phot. Lex. p. 315.— Copiosius quam Schol. enarrant fabulas de Peleo Apollodor. Bibl. iii. 13. ibique Heyn. p. 788. ss. Harl. Acastus Peleo, cui innocenti succensebat, ensem abstulerat, quo a feris dilaniaretur inermis, sed dii ei per Mercurium miserunt alium en-
οἷς
sem, a Vulcano factum. Dind. πολλοὺς
γὰρ
ὁ γοῦν 1. (οἷς et γὰρ rub.) πολλοὺς 3.
οὓς γὰρ
πολλοῖς ὁ γοῦν 4. (ista supr. pro em. a m. pr.) διὰ τοῦτ' ἔλαβε 6. Dobr. πολλοῖς om. cet. ut Kust. Cod. Ar. Id. Vide not. ad v. 1145. Reisig. Ex codicis auctoritate scite Hermannus ἔλαβεν scripsit pro ἔλαβε in his: πολλοῖς· ὁ γοῦν Πηλεὺς ἔλαβεν διὰ τοῦτο τὴν μάχαιραν. Porsoni vero in mentem venit correctionis, si qua est illa, πολλοῖς· ὁ γοῦν Πηλεὺς ἔλαβε δι' αὐτὸ τὴν μάχαιραν. nam ἔλαβε in multis invenitur exemplaribus: eique rei magnam suspicor grammaticorum multitudinem suffragari. Veruntamen multum interest, τοῦτο ab Atticis an αὐτό ponatur, nec utrumvis licet usquequaque. Alterum enim singulari est vi præditum, atque luculenter rem quamque designat: alteram nihil nisi explet orationem, nec ponderis quicquam habet ad rem quamque extollendam. Id.

1047. Rav. omittit γε ante κέρδος. Nimirum hoc γε a metricis profectum est, quum articulus excidisset, quem servavit Ms. Bav. in quo est ἀστεῖον τὸ κράτος. Herm. qui hinc reposuit ἀστ. τὸ κέρδος. Dind. γε om. Dorv. Pors. δὲ κ. 3. Dobr.

1048. In Ms. Vat. U. versus hic rectius, ut puto, sic legitur: Ὑπέρβολος δ' ἐκ τῶν λύχνων etc. Cf. Schol. ad Eqq. 786. Kust. Ὑπέρβολος δ' ἐκ τῶν λύχνων. In iv. cod. Ὑπέρβολος δ' οὐκ ἐκ τῶν λύχνων. Vulgo Ὑπέρβολος δ' οὐκ ἐκ λύχνων. Pronomen retinendum erat et negatio expungenda. Cod. Ὑπέρβολος δ' οὐκ ἐκ τῶν λύχνων. Brunck. Ita etiam R. ap. Ern. et Bav. 'Si,' inquit Ern. cum Vat., qui pariter habet τῶν, 'deleas οὐκ, recte se lectio habebit. Sane οὐκ est alienum, nec locum hic habet interrogatio.' In interrogatione se non videre, quod reprehendi queat, sed δὲ non satis aptum esse, monet Herm. Dind. Lectio librorum δ' οὐκ haud dubie vulgari errore scripturæ orta est ex δὴ 'κ quod hic elegantissimum est et miram vim habet. Quare ita edidi. Herm. quem Schutz. sequitur. Nunc tamen Herm. δ' ἐκ præfert. Dind. πολλὰ mihi vitiosum visum est semper. Forma πλεῖν ἢ desiderat numerum certum, ut 1031. πλεῖν ἢ μυρίων. add. exempla ap. Hemst. ad Plut. p. 264. Arbitror legendum πέντε. Supra πεντετάλαντος δίκη, unde patet, hunc numerum in summa magna exprimenda usurpatum. πολλὰ est glossa, πολλὰ τάλ. est πλεῖν ἢ πέντε. Ern. Subtiliter quidem Ern., sed nihil mutandum. Neque enim πολλὰ pertinet ad πλεῖν ἢ sed τάλαντα, quod clare indicant illa ἀλλ' οὐ μὰ Δί' οὐ μάχ. Hoc enim dicit: lepidum lucrum fecit Peleus, machæram. Immo Hyperbolus tantum abest, ut machæram adeptus sit, ut potius opimitatem integris talentis, ac multis quidem, ampliorem sibi paraverit. Herm. Pro πλεῖν cod. Elb. πλέον minus Attice. v. Greg. Cor. de Dial. p. 59. ibique Kœn. Harl. οὐκ ἐκ τῶν λ. A. 2. B. Dorv. Pors. δ' οὐ 'κ τῶν Reisig. δ' οὐκ ἐκ λύχν. Ald. etc. (Junt. ii. δ' οὐκ ἐλύχνων.) Post πονηρίαν colon et post μάχαιραν interr. notam habent Lugd. Amst. Antea punctum post μάχ. erat, ut et in Port.

Dind. οὐκ ἐκ λ. 1. 2. 4. 6. οὐκ ἐκ τῶν λ. 3. 5. πλέον 6. Dobr. οὐκ ἐκ λ. Cod. Ar. Id.

1049. ἀλλὰ μὰ 2. Pors. ἀλλὰ μὰ 5. 6. Dobr. οὐ μὰ Cod. Ar. Id.

1050. τὴν Θέτιν δ' — Cod. τὴν Θέτιν γ' ἔγημε. Brunck. Vulgo καὶ τὴν Θέτιν δ' ἔγημε. Nostra lectio debetur libro Ravennati et quarto Regio. Herm. δ' ἔγημε Ald. etc. Vitiose Ven. ii. θέσιν. Dind. Θέτιν γ' A. (B.) δ' om. 2. Dorv. Pors. δ' post Θέτιν retinet solus 2. Ita ν 3. θέτιγέγημαι. Recentius esse videtur ν. Sch. habet Θέτιν ἔγημαι. Ceteri particulam omittunt. Dobr. Θέτιν ἔγ. Cod. Ar. Id.

1051. ὑβριστὴς hic opponitur τῷ σωφρονοῦντι, et singulari significatu notat eum, qui intemperanter libidinosus est et in rem veneream præceps, per metonymiam nempe consequentis pro antecedenti. Ejusmodi enim homines ad vim et injuriam castis corporibus faciendam promti esse solent. Sic Maxim. Tyr. diss. x. ὑβριστὴν ἔρωτα vocat amorem intemperantem et effrenatum, cujus licentiam et audaciam graphice ibi depingit elegantissimus sophista. Sensus ergo hujus loci est: Thetidem ideo a Peleo discessisse, quod is nimis esset castus et ab intemperanti amore et libidine alienus, nec qui sæpius una nocte τὴν χάριν ab uxore flagitaret. Kust. Nempe ab ὕβρις, quæ tam *verberationem*, quam turpem συνουσίαν notat, juxta Ulpian. in Demosth. Or. c. Mid. p. 330. et quomodo eamdem vocem in latis a Solone legibus explicavit adv. Timarchum Æschines, uti ex eadem orat. liquet p. 262. et 263. Quo sensu etiam ὑβριστὴς hic a Comico dicitur. Sic ὑβριστιῶσαν (*intemperantem*) Anacr. Od. 59. Spanh. Quam sententiam ὑβρ. hic habeat, non satis adsequor; forte dicitur ita qui in Venerem pronus ac promtus est, quemadmodum interdum ea vox de eo, qui vitium offert feminis, sumitur; et ita accipiendam videntur suadere seqq. nec dissentit Heinsius Introd. in Hesiod. c. 6. ait enim ὑβριστὴν h. l. dici maritum, qui sæpius una nocte flagitat ab uxore τὴν χάριν· ὑβριστὴν porro ἀκόλαστον et ὕβριν, ἀκολασίαν esse docet. Duck. Proprie ἀπολείπειν maritum dicitur uxor. v. ad Tho. Mag. p. 97. Harl. Legitur hoc voc. ὑβρ. in var. lect. ap. Anacr. Od. 57. 5. ubi v. Fisch. p. 217. s. Dind. αὐτὴν R. Ern. γ' om. Dorv. Pors. γ' om. 1. et primo 4. sed statim addidit, οὐ ἦν (sic) 2. Dind.

1052. Locum hunc citat Eustath. ad Iliad. Σ. p. 1152. 7. Rom. ubi ait: ὅθεν ἔοικε λαβὼν ὁ Κωμικὸς παῖξαι εἰς τὴν Θέτιν, τὸ φυγεῖν αὐτὴν τὸ λέχος τοῦ Πηλέως, ἐπεὶ οὐκ ἦν ἡδὺς ἐν τοῖς στρώμασι τὴν νύκτα παννυχίζειν. Idem ad Odyss. ii. p. 1570. 5. Rom. nescio quos codices sequutus, eumdem locum sic citat: ὅστις ἐν ἡδυόσμοις στρώμασι παννυχίζων τὴν δέσποιναν ἐρείδεις. Sed puto grammaticum illum πολυμαθέστατον errore μνημονικῷ ibi deceptum fuisse. Kust. Metrum requirit στρώμασιν, quod edidimus. Ern. ἡδὺς παννυχίζειν, ut Pind. Pyth. vi. 52. γλυκεῖα φρὴν συμπόταισιν ὁμιλεῖν. Herm. ὡς ἡδὺς ἐν τοῖς στρώμασι (ita sine ν paragog., opprobrio editorum, in hac cæsura longe odiosissimo, citat Eust. ad Il. Σ. p. 1206. Bas.) τὴν νύκτα παννυχίζειν. Wakefield. Pro vulg. στρώμασι reponi jussit Duck. atque rescripsit Brunck, cum seqq. Dind. στρώμασι Ald. etc. — παννυχίζειν C. Id. νύκταν hic et 1113. Dorvill. In schedis: Eustathius p. 1570. 5. non citat Aristoph. Nub. 1052. ut putat Kusterus, sed locum ex Athenæo ii. 9. p. 48. C. Pors.

1053. σιναμωρουμένη. *Si ita eam exerceas τοῖς ἡδίστοις ἐκείνοις κολάσμασιν, ut sentiat te virum esse.* A σίνομαι, *nocco*, ut est in Glossis, et a μωρόν, quod eamdem vim hic obtinet, quam in ὑλακόμωροι, ap. Homer., i. e. qui quasi *insaniunt studio latrandi.* Schol. aliter, qui dicit, σινάμωρον, τὸ πορνικόν. Nempe ut Schol. Eurip. qui ad Hipp. 644. ἡδ' ἀμήχανος γυνὴ γνώμῃ βραχείᾳ μωρίαν ἀφῃρέθη annotavit: τουτέστι, τῆς ἁμαρτίας ἀπεστερήθη, ἤτοι τῆς πορνείας· μωρίαν γὰρ τὴν πορνείαν. V. etiam quæ notavi v. 416. — Κρόνιππος. Schol. μέγας λῆρος· κατ' ἐπίτασιν λαμβανομένου τοῦ ἵππου. Nempe ut in voc. ἱππόκρημνα Ran. 969. et in ἱππόπορνος Alciphr. Ep. 38. l. i. et ἱππόβιος ap. Comicum Ran. 432. Berg. συναμωρ. C. Elb. v. Abresch. lectt. Aristen. p. 108. et apud Suidam, in Σινάμωρον, ubi v. Kuster. Harl. σιναμωρουμένη. Gl. συνουσιαζομένη. Male in C. ut apud Suidam συναμωρουμένη, quod exponit συνεχῶς ἀνδρὶ συνουσιάζουσα πρὸς μίξιν, ἀντὶ τοῦ γαμουμένη. — Κρόνιππος, ὁ μέγας λῆρος, κατ' ἐπίτασιν λαμβανομένου τοῦ ἵππου. Brunck. συναμωρουμένη. Ja. edd. Ven. i. ii. Dind. συναμορ. A. B. ν etiam 2. Dorv. κόνιππος Dorv. Pors. συναμορ. 1. 3. 6. et ex em. correctoris 2. συναμωρ. 5. Gl. 1. συνουσιαζομένη, et in m. γνωμικόν. Dobr. συναμωρουμένη Suidas. Herm. Schol. Κρόνιππος δέ. Hæc in suam farraginem conjecit Suidas v. Κρόνιππος. Pors.

1054. τῷ deest Elb. Harl. ἅπαντας (ας per compend.) primo 1. Dobr.

1055. C. ἂν' ἔστιν Ja. rectius ἃ 'νέστιν quod non spreverim. Ern. Recte Brunck. ἃ 'νεστιν. Herm. "Α 'νεστιν Bav. Ald. Junt. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. ἀνεστιν Junt. i. Brub. "Ανεστιν Port. ἔνεστιν Raph. Hinc in vv. ll. ed. Lugd. "Ἔνεστιν Vet. non "Α 'νεστιν." Dind. ἃ ἔστιν B. ἃ 'νεστιν Dorv. et μέλεις. Pors. ἃ ἔστι prima manus in 3. et pro v. 1. corrector 2. Dobr.

1056. κοττάβων. De quo familiari in veterum conviviis lusu a Siculis reperto multa collegit libro de ludis Græcorum Meursius et inter alia Arist. locum, qui illius meminit Pac. 1148. et quæ de eo notat ibidem Schol. Quibus addantur quum hic ejusdem Comici, tum alter Acharn. 525. ubi μεθυσοκότταβοι *cottabis ebrii* dicuntur, et ibid. Scholia. Spanh.— ὄψων male C. omittit. Ern. Pro vulg. κιχλισμῶν ex libro Rav. cujus merito maxima auctoritas est, ejusdem significationis vocab. καχασμῶν reposuimus. Ita Eccl. 848. καχάζων μεθ' ἑτέρου νεανίου. Suidas v. Καγχάζει· καὶ καγχασμός, ὁ ἔκχυτος γέλως. Herm. Post Meursium diligentissime de cottabo egit Godofr. Ern. Groddeck in libro, Antiquarische Versuche. 1. Sammlung. Athenæi vero locum de cottabo egregie vertit et illustravit Fr. Jacobs, in Wielandi Museo Attico iii. 473. sqq. Schutz. ὄψων deest Ja.— ποτῶν Ald. Junt. i. ii. πότων Junt. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. etc. κιχλισμῶν in fine, Ald. etc. Dind. ὄψων om. 2. κιχλισμὸς et καγχασμὸς Cl. Alexandr. Pæd. ii. 5. p. 196. 25. Pors. ὄψων om. 5. Dobr.

1057. ζῆν ἄξιον. Av. 549. ζῆν οὐκ ἄξιον ἡμῖν, εἰ μὴ etc. Berg. L. Ja. ζῆν ἐστὶν ἄξιον e glossa. Ern. ζῆν ἐστὶν ἄ. 2. Pors. ζ. ἐστὶν ἄξ. 5. ζῆν ἂν τούτων 6. sine ἄξιον. Dobr.

1058. Vulgo legitur, εἶεν. πάρειμ' ἐντεῦθεν etc. Sed veram lectionem servarunt duo codd. Ern. L. Ja. εἶεν· πάρειμι δῆτ' ἐντ. Accidit enim hic, quod in Obss. critt. in Æsch. Choeph. 653. factum ostendimus, ut εἶεν, quod extra versum a poëta collocatum esset, ab librariis versui adderetur atque ita alia vocabula expelleret. Herm. εἶεν πάρειμι δῆτ' ἐ. 2. τῆς om. Dorv. Pors. φύσεως. Lege φύσεος: ita in Πλ. ὕβρεος. Bent. εἶεν π. δῆτ' 5. Dobr.

1059. ἥμαρτες etc. Hæc omnia interrogative intelligenda. Sed versus est vitiosus in τί; κατελ. ubi in lectione vulg. est pes non æquans iambum. Sed sic anapæstus existit, qui ab h. l. est alienus. ἀπόλωλας male interrogative capit C. Ern. Non stat versus; nam sextus pes iambus esse debet: forte, τί; κᾆτ' ἐλήφθης, *quid? deinde deprehensus es.* Duck. ἁμαρτάνειν non raro de adulterio et stupro dicitur. v. Dorvill. ad Charit. p. 220. ed. Lips. Wetsten. in N. T. t. i. p. 202. aliique intpp. ad Luc. vii. 37. Joh. v. 14. Dind. Ut taceam orationem per τί, cum interrogatione inepte hic interrumpi, metrum ipsum non constat. Quare repono: ἐμοίχευσάς τι; κᾆτ' ἐλήφθης. Bent. ἐμοίχευσάς τι, κᾆτ' ἐλήφθης. Vulgo ἐμοίχευσας. τί; κατελήφθης; claudicante versu, quem perite emendavit Bentleius. In meo τί δὴ κατελήφθης. In B. τί δῆτα κατελήφθης. Ceteri ut vulgo, nisi quod in C. est κατελείφθης. Vides fluctuare lectionem. Postquam κᾆτ' in præpositionem κατὰ verbo junctam mutatum fuit, librarii aliter alii metrum sarcire studuerunt, omnes imperite. Permutationis κᾆτα et κατὰ exempla notavi ad Thesm. 482. Ran. 1440. Conc. 682. et alibi. Brunck. ἠράσθης Ald. Junt. i. ii. iii. (quæ puncta ponunt post hæc verba) Crat. Ven. i. ii. Wech. (in quibus commata post hæc verba). ἠράσθης Brub. Raph. etc. (cum comm. post hoc et alia verba, cum punctis Port.)— In fine Ald. Junt. i. ii. iii. τί. κατελήφθης, Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. τί, κατελήφθης.— Raph. Lugd. Amst. τί; κατελήφθης; Port. τί, κατελήφθης; Dind. In Elb. τί δὴ κατελήφθεις. Harl. C. Ja. τι δὴ κατελήφθης. Ern. In Rav. etiam κᾆτ' ἐλήφθης. Sed aliæ edd. post ἐλήφθης interrogandi signum rectius ponunt, quam Inv. punctum. Dind. ἐμοίχευσας. τί. κατελήφθης. L. ἐμοίχευσάς τε κᾆτ' ἐλήφθης. Vide ad Eq. 713. Vesp. 1156. Pac. 1283. Atque hoc posterius Bentlei. retinens τι. Simplex verbum in his rebus composito usitatius. vide Valckenaer. ad Eurip. Hippol. 955. Alexis apud Athen. i. 22. p. 28. v. Ὃς ἂν εἰς ἑτέραν ληφθῇ δ' ἀποστέλλων πόλιν Κἂν κύαθον ἱερὸν ἐγγράφομεν τὴν οὐσίαν. τί δὴ κ. 2. τί κατελείφθης Dorv. Pors. τί δὴ κατελ. 1. 2. 3. 5. et ex em. m. pr. 4. τί δὲ κατελείφθης 6. Gl. in 1. μετὰ ταῦτα γέγονεν. Dobr. τί δή· κατελ. Cod. Ar. Id.

1060. ἀπόλωλας est, *pœna tibi subeunda est*, et mox χρᾶσθαι τῇ φύσει est *ingenio suo indulgere.* Dind. ἀπόλωλας cum interr. signo C. Ern.

1061. γέλα 2. ex em. correctoris. Dobr.

1062. ἀλοὺς etc. Eurip. Ion. 827. ἀλοὺς μὲν ἀνέφερ' εἰς τὸν δαίμονα, *deprehensus culpam conferebat in deum.* Tangit autem hic etiam occulte Euripidem, ut supra 916. quia illius fere verbis utitur, ut amplius mox patebit: aut etiam illius exemplo jubet culpam in deos conferre. Berg. πρὸς αὐτόν, πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς

γυναικός. Brunck. Int. maritum, a quo deprehensus es, sive quem injuria adfecisti. At C. Ib. habet *αὐτοὺς* adversarios, accusatores. Huc vergit Scholion. Ern. *τύχης* Junt. II. III. Dind. Pro *αὐτὸν* C. Ib. *αὐτούς*. Ern. *τύχης* 2. γ' (γ' supra) correctoris ut puto. Dobr.

1063. *εἰς τὸν Δί' ἐπανενεγκεῖν*. Eurip. Bacch. 29. *εἰς Ζῆν' ἀναφέρειν τὴν ἁμαρτίαν λέχους*. Orest. 76. *εἰς Φοῖβον ἀναφέρουσα τὴν ἁμαρτίαν*. Apud eumdem in Hippol. Vetula adhortatur Phædram occulto amore Hippolyti pereuntem, ne dubitet rem adolescenti significare, ut illa fiant, quæ amantes fieri cupiunt, idque exemplo deorum 450. *ὅσοι μὲν οὖν γραφάς τε τῶν παλαιτέρων ἔχουσιν, αὐτοί τ' εἰσὶν ἐν Μούσαις ἀεί, Ἴσασι μέν, Ζεὺς ὥς ποτ' ἠράσθη γάμων Σεμέλης· ἴσασι δ' ὡς ἀνήρπασέν ποτε Ἡ καλλιφεγγὴς Κέφαλον εἰς θεοὺς Ἕως, ἔρωτος οὕνεκα. — οὐ γὰρ ἄλλο πλὴν ὕβρις τάδ' ἐστι κρείσσω δαιμόνων εἶναι θέλειν· τόλμα δ' ἐρῶσαι· θεὸς ἐβουλήθη τάδε*. Berg. *ἠδίκησας* tres codd. In C. ut in impressis *ἠδίκηκας*. Brunck. Utraque lectio bona est. Nam hoc ferme discrimen intercedit, quod aoristo significatur, fuisse eum culpa vacuum, quum illud faceret; perfecto autem, esse vacuum culpa perpetrato hoc facinore. Ac verisimilius est, aoristum, quam perfectum, ab librariis profectum esse. Quare *ἠδίκηκας* retinuimus, Rav. etiam libri auctoritate firmatum. Herm. *ἐπανενεγκεῖν* non respondet satis *τῷ ἀντερεῖς*. Intellige *δεῖ*, nisi malis *ἐπανενεγκεῖς*, quod tamen non satis usitatum. Nec necesse est, propter hunc infin., *ἀντερεῖν*, supra scribere, quod Duckero placebat. Ern. Reiz. quoque legi volebat *ἐπανενεγκεῖς*. Verum tollenda ejusmodi negligentia magna pars elegantiæ poëtis aufertur. Herm. *ἠδίκησας* C. Ib. Ern. *εἰς* servant Ald. etc. — *ἐπαινεγκεῖν* vitiose Junt. III. Dobr. *ἠδίκησας* 2. B. Dorv. *εἶτ' εἰς τόνδ' ἐ.* Dorv. Pors. *ἠδίκησας* quinque (in 1. *σ*. mut. in *κ* a m. pr. ut puto.) *-κας* 6. *εἰς αὐτὸν δί'* 1. 3. *ἐπενεγκεῖν* 4. Dobr.

1064. *ἥττων ἔρωτος*. Axionicus Comicus ap. Athen. vi. *ἥττων εἰμὶ γὰρ τῆς ἡδονῆς*. Quod ad rem attinet, Euripides in Troadd. introducit Helenam se expurgantem coram Menelao, quod Paridem sequuta sit, ubi inter alia dicit v. 935. *τί δή φρονοῦσά γ' ἐκ δόμων ἅμ' ἑσπόμην ξένῳ προδοῦσα πατρίδα καὶ δόμους ἐμούς; τὴν θεὸν κόλαζε· καὶ Διὸς κρείσσων γενοῦ, ὃς τῶν μὲν ἄλλων δαιμόνων ἔχει κράτος, κείνης δὲ δοῦλός ἐστι· συγγνώμη δ' ἐμοί*. In Ion. 449. *οὐκέτ' ἀνθρώπους κακῶς λέγειν δίκαιον, εἰ τὰ θεῶν κακὰ μιμούμεθ', ἀλλὰ τοὺς διδάσκοντας τάδε*. Berg. *τε* ante *καὶ γυν.* deest Ald. etc. ut et ap. Br. atque Herm. Recte. Dind. Pro *ὡς* paullo ante L. Ja. *γάρ*. Ern. *γὰρ* pro *ὡς* 2. Pors. Ita fere 5. *κἀκεῖνος* $Γ^{S}$ (i. e. *γὰρ*, mero errore pro ῶ i. e. *ὡς*.) *γυναικὸς* primo sed statim emend. 1. *ἂν* Γρ. Dobr. *ἐστὶ* Reisig.

1065. *θνητὸς ὢν θεοῦ πῶς μεῖζον*. — Ad hæc et superiora verba de Jove adultero, cujus exemplo se tueatur continuo in adulterio deprehensus, adlusio est Latini Comici manifesta, quam notavit Daceria, Eunuch. Act. iii. sc. 5. Haud aliter ac Menippus in Lucian. Necyomant. p. 326. t. i. ait, se puerum adhuc, ubi Homerum ac Hesiodum legisset, et inter alia deorum in iis adulteria, rapinas etc. *eadem præclara duxisse*, *ταῦτα ἡγούμην εἶναι καλά*. Spanh. Eurip. Herc. Fur. 1320. *καίτοι τί φήσεις; εἰ σὺ μὲν θνητὸς γεγὼς φέρεις ὑπέρφευ τὰς τύχας, θεοὶ δὲ μή;* Berg. *πῶς ἂν* recte secum habet optativum. v. Dawes. M. Crit. p. 207. Harl. *γε πειθόμενος σ.* Ald. etc. Dind. Sic Jovis exemplo animum suum confirmat Chærea, ut puellæ, cui custos additus fuerat, vim inferat, ap. Terent. Eunuch. iii. 5. Lectori gratum fecero, si lepidissimam adolescentis argumentationem hic proponam: 'Dum apparatur, virgo in conclavi sedet, Suspectans tabulam quandam pictam, ubi inerat pictura hæc; Jovem Quo pacto Danaæ misisse aiunt quondam in gremium imbrem aureum. Egomet quoque id spectare cœpi; et quia consimilem luserat Jam olim ille ludum, impendio magis animus gaudebat mihi, Deum sese in pretium convertisse, et per alienas tegulas Venisse clanculum, per pluviam fucum factum mulieri. At quem deum? qui templa cœli summa sonitu concutit, Ego homuncio hoc non fecerim? ego vero illud fecerim ac lubens.' Brunck. *ἂν μ. δ.* 2. Pors. *μεῖζον ἂν δ.* et in m. *γρ. καὶ δύνῃ* 2. (i. e. repositum volebat corrector *τί ἂν μ. δύναιο*, et annotabat var. lect. *τί μ. δύνῃ*;) *ἂν μ. δ.* 5. Dobr.

1066. *ῥαφανιδωθῇ*. De pœna adulterorum apud vett. Græcos, quæ *ῥαφανίδωσις* dicebatur, et res nota est, et nos alibi plura diximus. Kust. De pœna depilandi adulteros, qua sævierint in hos mariti (quibus etiam cædis impunitas legibus fuit concessa) v. Schol. et Spanh. ad Plut. 168. Is. Vossium ad Catull. p. 41. et Valcken. ad Eurip. Hipp. 415. p. 208. Thom. M. p. 776. ibique intpp. Suid. v. *Ῥαφανὶς* ibique Kust. t. iii. p. 253. Harl.

Suid. v. Ῥάφανος Schol. verba refert, sed pro ἀπέπασσον habet ἐπέπασσον, rectius. De hoc supplicio v. Scip. Gentil. ad Apul. Apolog. p. 799. Lucian. de M. Pereg. p. 566. ibique Intpp. Duck. Luciani de Morte Peregr. [c. 9. t. iii. p. 331. Reiz.] μοιχεύων ἁλοὺς διέφυγε, ῥαφανῖδι τὴν πυγὴν βεβυσμένος· quem locum citavit Kust. ad Suidam. Berg. Quod Kust. ad Suid. l. d. in loco Luciani μοιχεύων ἁλοὺς vertit, *convictus adulterii*, cur faciat causam non video. Nam *convictus* ambiguum est, et significat etiam sententiam judicis; quam hic non intervenisse apparet. *deprehensus*, quod interpres Luciani habet, satis rectum est. Et sic Arist. paulo antea, et alii; etsi sæpe ea vox convictum damnatumque in judicio notat. Constant. v. τίλλω, omittit σοι. Duck. — ῥαφ. γε πιθόμενος. [Ita Kust.] Ante legebatur ῥ. γε πειθόμενος: quod quum modulo versus repugnare recte observaret Tan. Faber ad Luc. de M. Peregr. p. 565. rescribendum censebat πεισθείς. Sed nos mutatione multo molliore et leviore reposuimus πιθόμενος: quod proinde æquis et cordatis lectoribus probatum iri confidimus. Vel, versus etiam recte se habebit, si legatur, ῥαφ. πείθομ. omissa part. γε, prout habet Ms. Vatic. U. Kust. Faber ad Lucian. d. l. monet corruptum esse locum eo, quod syllaba abundet. Hoc vitium ille tollit, pro πειθ. legens πεισθείς. Sed non valde placet; nimis enim recedit a πειθόμ. Kust. ad Suid. non monet corruptum esse, sed omittit γε, quod magis probo. Duck. Versus hic admodum durus est, in eoque variant libri. γε πειθόμ. R. L. I. quod ferri potest, si deleatur cum Ja. τὸ σοι. C. idem sed sine γε. Ern. ῥ. πιθόμενός σοι. Sic, ut recentt. impressi, C. recte. In tribus aliis πειθόμενος. Pejus in primariis edd. ῥ. γε πειθομ. σ. Brunck. Cod. Reg. (quintus) πειθόμενος. Similem in hoc cod. aliisque, quibus usus sum, errorem sæpissime deprehendi, nec eum observare, ubicumque obviam fuit, utile duxi. At mihi persuasum est, multis in locis, ubi utramque formam metrum admittit, sinceram scripturam imperita librariorum audacia immutatam fuisse. Id. γε debetur metricis. Herm. qui cum ceteris recentt. sequutus est Brunckium. Dind. τέφρᾳ. Thesmoph. 544. τέφραν ποθὲν λαβοῦσαι ταύτης ἀποψιλώσομεν τὸν χοῖρον. τιλθῇ. Ran. 421. πρωκτὸν τίλλειν. Plut. 168. ὁ δ' ἁλούς γε μοιχὸς διὰ σέ που παρατίλλεται. Berg. τέφρα τὲ τ. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Port. τέφρᾳ τὲ τ. Lugd. Amst. Dind. Cum Kustero lege, deleto γε, πιθόμενος. Sed pergit Vir μετρικώτατος, "Vel versus etiam recte se habebit, si legatur, ῥαφανιδωθῇ πειθόμενος." Vellem scire quonam pacto. Sed eximius ille Criticus rationes suas tacuit. γε om. A. B. σοι om. 2. γε πειθ. σοι τεφραντε Dorv. Pors. γε om. 1. 3. πειθ. servant omnes, ut puto. σοι om. 5. Gl. καταπειθόμενός σοι. Dobr. Inconcinna est autem structura versus ita e codice editi: τί δ', ἢν ῥαφανιδωθῇ πιθόμενός || σοι, τέφρᾳ τε τιλθῇ, in quo σοι, quum per cæsuram a πιθόμενος disjungatur, a tota verborum continuatione propemodum exclusum videtur. Et id ipsum vero in scriptis exemplaribus nonnullis abest. Dionysius enim Lambinus in annotatione ad Horatii Satyram ii. libri i. p. 28., sic versum protulit scriptum: τί δ' ἢν ῥαφανιδωθῇ γε πειθόμενος, τέφρᾳ τε τιλθῇ; neque aliter scriptum testatur Aug. Ernestus in codice Ja. Idem est in vetustis exemplaribus editis, præterquam quod ibi σοι illud additur. Sed vera scriptura videtur esse, τί δ' ἢν ῥαφανιδωθῇ γε πιθόμενος, τέφρᾳ τε τιλθῇ; id est, 'quid vero tandem tum, si raphanis perfossus fuerit et cinere vulsus, dum studuit tibi, tuaque est præcepta consequutus, poteritne argumentis ostendere, se non esse εὐρύπρωκτον? Particula γε in verbis Probi Improbo adversantis non solum commoda est, sed necessaria quodammodo. Reisig.

1067. τὸ μὴ — εἶναι. Æsch. Agam. 1181. ἄκος δ' οὐδὲν ἐπήρκεσαν, τὸ μὴ (quominus) πόλιν μέν, ὥσπερ οὖν ἔχει, παθεῖν. Soph. Trach. 90. οὐδὲν ἐλλείψω, τὸ μὴ (quin) πᾶσαν πυθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι. Aliquando et οὐ additur. Æsch. Prom. 917. οὐδὲν γὰρ αὐτῷ ταῦτ' ἐπαρκέσει τὸ μὴ οὐ πεσεῖν ἀτίμως. Idem Eumen. 917. Soph. Aj. 735. Comicus Ran. 68. Berg. μὴ 'ρύπρωκτος — λέγειν om. A. B. Confer Suid. v. ἐπίδειξον. τὸ μὲν εὐρύπρωκτον Dorv. Pors. λέγειν ex em. 1. sed m. pr. ut equidem censeo. Dobr.

1068. εὐρύπρωκτον Dorv. Pors. Ald. h. l. vitiose εὐρύπρωτος. Dind.

1069. L. Ja. οὖν ποτ' ἄν. Ern. τι pro ἔτι et ποτ' ἂν 2. ποτὲ τούτου Dorv. Pors. ἄν τι—ποτ' ἂν 5. Dobr.

1072. συνηγοροῦσιν. Rhetores et causarum patronos ut cinædos sæpe perstringit. v. ad Conc. 113. In Acharn. 714. Ψηφίσασθε χωρὶς εἶναι τὰς γραφὰς ὅπως ἂν ᾖ Τῷ γέροντι μὲν γέρων καὶ νωδὸς ὁ ξυνήγορος· Τοῖς νέοισι δ' εὐρύπρωκτος καὶ λάλος χὠ Κλεινίου. Brunck. Eadem habet iisdem fere verbis Berg. et præterea addit: "In Eccl. 112. λέγουσι γὰρ καὶ τῶν νεανίσκων ὅσοι πλεῖστα σποδοῦνται, δεινοτάτους εἶναι λέγειν. In Eqq. 875. quum Cleon rhetor dixisset, se prohibuisse, ne cinædi ulli essent, ἔπαυσα τοὺς

κινουμένους inquiens, alter dicit ad eum: οὐκ ἔσθ' ὅπως ἐκείνους οὐχὶ φθονῶν ἔπαυσας, ἵνα μὴ ῥήτορες γένωνται, et alibi." Berg. συνηγοροῦσιν ἐκ Ald. etc. (vitiose Wech. συνεγοροῦσιν). Finitur in his versus verbo τίνων, et ἐξ εὐρ. ad sequ. v. refertur. Dind.

1073. πείθομαι in R. tribuitur etiam Justo, sed v. seq. Injusto. C. pro πείθομαι habet εὖ λέγεις, et pro glossa πείθομαι, καλῶς λέγεις· sed πείθομαι verum est. Ern.

1074. τραγῳδοῦσ'. Schol. refert, ex aliorum opinione hæc tendere in Phrynichum, tragicum saltatorem. Sane et Vesp. 1488. iste Phrynichus intelligendus est, de quo ibi senex aliquis tripudians dicit: πτήσσει δὲ Φρύνιχος, ὥς τις ἀλέκτωρ— σκέλος οὐράνιόν γ' ἐκλακτίζων· πρωκτὸς χάσκει. Sed tamen etiam ad Agathonem, tragicum poetam, potest respexisse Comicus, quem in prima parte Thesmoph. haud leviter perstringit tamquam effeminatum, mollem et cinædum, ubi inter alia ad eum dicit Mnesilochus v. 206. καὶ μὴν σύ γ' ὦ καταπῦγον εὐρύπρωκτος εἶ οὐ τοῖς λόγοισιν ἀλλὰ τοῖς παθήμασι. Berg. τραγῳδοῦσ'. Schol. εἰς Φρύνιχον φασὶν αὐτὸν ἀποτείνειν τὸν τραγικὸν χορευτήν· ἐπεὶ διεβάλλετο ἐπὶ μαλακίᾳ διὰ ποικιλίαν σχημάτων. Sed bene observat Berglerus ad Agathonem etiam hæc referri posse. Brunck. Post τί δαὶ non interpungitur in edd. pr. (Ven. i. τί γαὶ τρ.) Dind. τί δὲ τραγῳδοῦσιν B. -σιν etiam 2. Pors. δὲ 3. -οῦσιν 1. Dobr.

1075. s. ed. Lips. Hæc unum diiambum debent efficere, neque in duos versus separanda sunt. Dind.

1076. δημαγωγοῦσι. v. in Eqq. 422. Demagogi etiam sunt rhetores, quare vide et ad 1072. Berg. Vulg. in omnibus edd. καὶ δημαγωγοῦσ' ἐκ τίνων; Quod Inv. e Rav. edidit: δημηγοροῦσι δ' ἐκ τ. fortassis ortum est ex aberratione librarii ad superius ξυνηγοροῦσι. Adjuvat tamen illam scripturam, quod in R. ap. Ern. est (omissa copula) δημαγωγοῦσι δ'. Dind. Ald. etc. καὶ δημαγωγοῦσ' ἐκ τ. In Bav. καὶ δημαγωγοῦσι ἐ. τ. Id. καὶ om. B. Dorv. Pors. δημαγωγοῦσι δ' (sine καὶ) 1.

λ γρ

γρ. γοὺς ἐκ ποιοῦσι δή καὶ δημαγωγοῦσ' ἐκ Sic 2. Ista suprasc. a corr. Dobr.

1077. δῆτ' in hoc versu integrum posuerunt Br. et Herm. Dind.

1079-81. Verba καὶ τ. θ. ὁπ. πλ. σκ. in Brunck. ed. ut in vulgg. in unum trimetrum conjuncta sunt, quem deinde dimeter sequitur: καὶ δὴ σκοπῶ. τί δῆθ' ὁρᾷς; sed trimetri locum non habent in systemate dimetrorum. Quare mutavimus versuum descriptionem, in qua observari velim, hunc versum τί δῆθ' ὁρ. multo elegantius esse monometrum, quam, ut vulgo, extremam partem dimetri. Nam hoc breviore versu apte indicatur pausa colloquendi, qua circumspectans justus orator opus habet, donec satis perlustrato spectatorum consessu, mirabundus in hæc verba erumpat: πολὺ πλ. etc. Herm. Herm. et Sch. ita descripserunt: καὶ τῶν θεατῶν ὁπότεροι | πλείους, σκ. Δ. καὶ δὴ σκοπῶ. | Α. τί δῆθ' ὁρᾷς; Perperam ex cod. Rav. plures monometri se excipiunt. Dind. καὶ δῆθ' ὁρῶ A. (B.) Pors. καὶ δὴ σκοπῶ sex Mss. Gl. in 2. λογίζομαι, in 5. ὁρῶ, in 6. βλέπω. Dobr.

1081. ss. Vulgo legebatur: πολὺ πλείονας νὴ τοὺς θεούς, | τοὺς εὐρυπρώκτους. | καὶ τουτονὶ γοῦν οἶδ' ἐγὼ κᾀκεινονί, | καὶ τὸν κομήτην τουτονί. Bentleius, ut hi versus præcedentibus responderent, emendavit: τοὺς εὐρυπρώκτους. τουτονὶ | γοῦν οἶδ' ἐγὼ κᾀκεινονί, | καὶ τὸν κ. τ. atque ita ediderunt Herm. et Sch. Nam prius καὶ etiam a tribus codd. Brunck. Rav. et Bav. abest. Brunckius sic edidit: τ. εὐρυπρ. τουτονὶ γοῦν οἶδ' ἐγώ, κᾀκ. κ. τ. κομ. τουτ. Sed trimetris non locum esse in systemate dimetrorum observavit Herm. Quod Inv. verba γοῦν οἶδ' ἐγὼ κᾀκεινονὶ auctore lib. Rav. omisit, non probo. Magna iis inest vis comica, et ne sensus quidem loco facilis est sine iis, etiamsi post εὐρυπρ. posueris pro puncto comma. Dind. πλείους C. ap. Ern. Ante hunc versum deest Δικ. nomen in Ald. Junt. i. ii. iii. (omissa etiam interpunctione post ὁρᾷς.) Addit Crat. cum seqq. In Ven. i. ii. post ὁρᾷς nota interr. itemque post πλείονας, sed nomen Δι. præfigitur verbis νὴ τ. θ. etc. Recte in Wech. legitur primum, tum etiam in Brub. Raph. etc. Dind. πλοίους (sic) 6. Dobr. πολλῷ πλείους Reisig.

1082. Dukerus sic refingit: τοὺς εὐρυπρώκτους· τουτονὶ Γοῦν οἶδ' ἐγὼ κᾀκεινονί, ut antecedentibus et sequentibus respondeant. Sane καὶ abest a R. Non dubitem hoc sequi. Ern. καὶ ante τουτονὶ om. A. B. Pors. τουτονὶ sine καὶ 1. Dobr. τουτ. sine καὶ Cod. Ar. Id. Sic leguntur in Ald. etc. τοὺς εὐρυπρώκτους | καὶ τουτονὶ γοῦν οἶδ' ἐγώ. κᾀκεινονί. | καὶ τ. κ. τ. (In Crat. etc. commata post ἐγὼ et κᾀκ. puncta revocavit Port. καὶ ante τουτονὶ abest ab R. (Ern.) et Bav. Dind.

1083. κομήτην. Iis enim, qui comam alebant, impudicitiam exprobrare solebant. Inde proverbium, cujus meminit Suidas v. Κομήτης: Οὐδεὶς κομήτης, ὅστις οὐ ψηνίζεται. Schutz. κομήταν B. Pors.

1084-5. Hos quoque versus male Brunck. in unum trimetrum conjunxit. Quorum prior simili de causa, ut 1080, monometer esse debet. Nam tacet aliquantisper justus orator, dum aliquid adhuc præsidii inveniat. Nullum autem perfugium relictum videns, plenis dimetris victum se fatetur. Herm. καὶ τί 4. Dobr.

1085. R. L. rectius ἡττήμεθ'. Sed in Ja. ὦ κιν. cum sqq. tribuuntur Phidippidæ, in Ib. autem, item R. C. Phidippidæ assignantur tres sequentes versus. Ern. ἡττήμεθ'. Sic tres codd. Meus, ut vulgo ἡττώμεθ'. In A. C. D. Phidippidæ persona præfixa est versui sequenti, quam distinctionem prætulit etiam Cratander, e cujus edit. in Venetam transiit et alias aliquot. [Verbis πρὸς τ. θ. in ed. Farrei præfixum ΦΕΙ. quasi Phidippides hæc dicat. Berg. In Cratandri exemplo quo Harl. usus est, non ita fuit, ut Br. dicit. Dind.] In B. unicum verbum ἡττήμεθ' Justo oratori tributum, et Phidippidæ persona ante ὦ κινουμ. posita. Primariæ edd. et recentt. pleræque omnia Justo oratori tribuunt, quod magis probo. Dicit autem δέξασθέ μου θοιμάτιον, non, ut expeditius currat, quæ Schol. est interpretatio eaque ineptissima, sed quia fingit Comicus Socratem discipulos vestibus exuere solitum fuisse, priusquam in scholam admitterentur. Supra 490. ἀλλὰ γυμνοὺς εἰσιέναι νομίζεται. Brunck. ἡττήμεθ' ὦ κιν. etiam cod. Participio superscripta gl. συνουσιαζόμενοι. Sequentia Justo Oratori continuata a librario cod. Postmodo recentior manus v. 1086. atramento præfixit notam Φειδ. Prior librarius personas ubique notavit minio. Id. Cæterum Brunckius verba δέξασθέ μου θοιμάτιον eo spectare censet, quod nudos introire ad Socratem oportebat discipulos. Scholiastæ autem interpretationem, qui vestem ideo abjici dicit, ut eo celerius fugere possit justus orator, ineptissimam dicit. At ea non solum aptissima, sed unice vera est. Non enim apud Socraticos perfugium quærit justus orator, quippe a quibus exierat, neque hi sunt κινούμενοι, sed spectatores. Nam ubi omnia plena videt mollium et effeminatorum hominum, perniciem sibi metuens, ni horum partibus accedat, simulat se vestem iis transmissurum esse, quo expeditior ipse ad eorum gregem perfugere possit. Sic demum hic locus dignus est Aristophanis petulantia et acerbitate. Herm. κινούμενοι sunt *cinædi*, ut Eqq. 872., monente Harl. Sequentia quæ in Lips. ut in vulgg. et Br. distincta sunt, Herm. ita edidit: πρὸς τῶν θεῶν, | δέξασθέ μου θοιμ. ὡς-. Dind. ἡττώμεθ' Ald. etc. κινούμενοι ed. Raph. et Frischl. Id. ὦ συνουσιαζόμενοι ἡττήμεθ' A. 2. ἡττήμεθ' νικόμενοι Dorv. Φει. ὦ κ. 2. Pors. ἡττήμεθ' 1. 2. 3. 5. ἡττώ- 4. ἡττόμεθα 6. Dobr. Ab ὦ κ. Phidippidi dant 2. 5. 6. A πρὸς τ. 1. 4. Justo omnia 3. Id. Δι. ἡττώμεθ'. Φει. ὦ κ. — ὑμᾶς. Cod. Ar. Id.

1086. τῶν om. 2. gl. sup. Præf. φειδ. Dorv. Pors. πρὸς τὸν θεὸν Elb. Harl. δέξασθαί (per compendium ultimæ syllabæ) Ven. ii. Dind. τῶν om. 5. Dobr.

1088. ἐξατομολῶ Elb. Harl. ἐξ αὐτοῦ primo 3. sed statim em. Dobr.

1089. Constituitur hic vulgo actus tertii scena quarta. Strepsiades modo redierat. Eum alloquitur Socrates. Dind. ἐπάγεσθαι. Scribendum ἀπάγεσθαι, ut habet Ms. Arund. Kust. ἀπάγεσθαι. Glossa in meo ἀπελθεῖν. — τί δῆτα; πότερον τοῦτον. — Melius hic cod. πότερα, quod recipiendum. Brunck. Facile in mentem veniat scribendum esse ἀπάγεσθαι, quod etiam habet cod. Vat. probatque Kusterus. Ern. Non Vaticanus, sed Arundel. cod. ἀπάγεσθαι habet. Id Brunckio quoque placet, cujus in codice glossa est ἀπελθεῖν. Atque ita haud dubie scribendum. Cæterum Rav. πότερα pro πότερον, quod, ut magis Atticum, recipiendum duximus. Herm. ἐπάγεσθαι defendit Reisk. notare enim, *secum sumere*. Dind. Præmittitur in Ald. etc. Σύστημα κατὰ περικοπὴν στίχων ι΄. — ἐπάγεσθαι τοῦτον Rav. Id. πότερα A. B. πότερον sine τοῦτον Dorv. Pors. πότερα 1. 3. ἀπάγεσθαι 1. 6. ἐπ. 2. 3. 4. 5. Gl. 5. κομίσασθαι. Dobr. ἀπάγεσθαι Cod. Ar. Id.

1090. Ne quem hic turbet pronomen σοι, sciat lector, illud more Atticorum hic redundare (uti et μοι v. 1092.) et τὸ διδάσκω referri debere ad accus. præcedentem τὸν υἱόν. Kust. διδάσκω σοι λέγειν; Sic recte in B. ut in impressis. In A. δ. τοῦ λέγειν. In C. διδάξω τοῦ λ. In D. διδάσκω τὸ λ. Brunck. Quartus cod. Reg. a prima manu τὸ λέγ. sed emendatum σοι. Id. R. τοῦ λ. C. τὸ λ. Ern. τὸ pro σοι A. B. Pors. δὴ pro σοὶ 1. Vocem om. 6. In 1. supr. γρ. σοὶ ἢ τὸ, in 5. gl. manus primæ ὥστε λέγειν αὐτῷ δὴ, et alia recentioris ἕνεκα σοῦ. Ita 3. διδάσκων τοῦ λ. et supra τοῦ gl. ὥστε, qua magis indicatur τὸ quam τοῦ. Dobr. δ. σοι λ. Cod. Ar. Id.

1092. στομώσεις. Ad h. l. respexit Pollux ii. 100. ubi ait: Ἀριστοφάνης στομῶσαι εἴρηκε, τὸ λάλον ἀπεργάζεσθαι. Kust. Schol. ὀξυνεῖς. Sed in Glossis, στομῶ, *ferrumino*; στόμωμα, *ferrum durum*. Berg. εὖ μοι στομ. αὐτόν, *probe exacues*

ipsum: sicut Soph. Œd. Col. 829. πολλὴν ἔχων στόμωσιν, *probe aculeatum, os* nempse s. στόμα, quod præcessit. SPANH. Perperam meus et B. στομώσῃς. BRUNCK. Locum Soph. ejusque Schol. laudavit etiam Bergl. Schol. Soph. l. l. explicat δείνωσιν καὶ πανουργίαν. add. Suidam in στόμωσις et στομώσῃς, ubi Scholia nostra, aut alia paullulum diversa ante oculos habuit. HARL. Similiter Phot. Lex. στόμωμα dicit esse τὸ ὀξῦνον τὸν σίδηρον. DIND. Ja. στομώσῃς, sed illud rectum: post ὅπως futurum usitatum Atticis, ut multis exemplis in his ipsis Nubb. clarum est. add. ad 1159. ERN. Suidas v. στομώσῃς legit στομώσῃς non στομώσεις, sed vulgatum idem retinet in οἵα. ἐπὶ μὲν θάτερα οἵαν δικιδίοις, τὴν δ' ἑτέραν etc. ,qua ratione cohæreat oratio, non assequor. Videtur autem esse elliptica, quæ ita suppleri queat, ἐπὶ μὲν θάτερα στόμοσον τὴν γνάθον οἵαν δικιδίοις, i. e. ab altera parte, s. alteram buccam acue ad liticulas: quumque rursum inferendum esset, ἐπὶ θάτερα δέ, pro eo dixit τὴν ἑτέραν δ' αὐτοῦ γνάθον. add. Schol. οἵαν Suid. eodem modo exponit, quo Schol. δυνατὴν καὶ ἔμπειρον λέγειν δίκας. DUCK. στομώσῃς —θατέραν Bav. HARL. στομώσῃς 1. 3. 5. 6. θατέραν 3. et pro v. l. 5. ab alia m. DOBR. θἀτέρᾳ REISIG.

1093. οἵαν. Suidas, δυνατήν, ubi h. l. profert. Brunck. *causarum agendarum peritam; μείζω πράγματα,* Suid. τὰ ἄδικα, τὰ ἐμφιλόσοφα, diminutive dixisse δικιδίοις, *liticulis.* At *majora negotia* potius interpretarer *magis ardua negotia,* ad quæ filium suum vult instrui, utpote quum ipse senex, quum se daret in disciplinam Socratis, talia noluisset doceri. HARL. αὖ pro αὐτοῦ et gl. πάλιν 3. DOBR.

1094. Filium quidem suum vult bene instrui ad ardua etiam negotia (μείζω πράγματα); ipse autem, quum se daret in disciplinam Socratis, nolebat talia doceri, v. 432. BERG. ἀμέλει v. seq. reddunt ut imperat. *ne sis sollicitus.* DIND. τὰ μ. τὰ π. 1. DOBR.

1095. κομεῖ male Raph. DIND.

1096. ὠχρόν. De se conjecturam facit, nam et ipse apud philosophos nitorem corporis amiserat, ut dicit 708. BERG. οἶμαί γε. [pro eo quod Inv. dedit ἔγωγε.] Sic R. Hic versus cum sq. in C. I. tribuuntur Phidippidæ. ERN. Nimirum alii γε omittunt. Rav. ὠ. μ. οὖν ἔγωγε, quasi hæc Strepsiades diceret. HERM. Non ἔγωγε, opinor, scriptum erat in autographo, sed ἐγᾦδα, quod fortius vulgato οἶμαί γε, dignumque adeo recipi in ordinem. Juntt. γε abest. Aberraverunt fortasse ad οἶμαι vel οἴομ. δὲ sequ. v. librariorum oculi. HOTIB. ὠχρὸν μὲν οὖν οἶμαι καὶ κακ. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. (in qua Ven. II. pessime εἶμα legitur) Wech. Brub. Raph.—οἶμαί γε in vv. ll. ed. Lugd. affertur. DIND. οἶμαί γε καὶ 2. Om. Φειδιππ. Dorv. PORS. γε καὶ omnes, et 1096-8. Phidippidi dant; solus 2. videtur habuisse Xo. ante χώρει. DOBR.

1097. Lege νυν breve encliticum; non νῦν, *nunc.* BENT. Hic et sequens vers. vulgo tribuuntur choro, hunc in modum scripti: Χώρει νῦν· οἴομαι δὲ | Σοὶ ταῦτα μεταμελήσειν. Versus distinxi et personis divisi, ut est in membr. ubi scriptum χωρεῖται νῦν. Emendate in C. χωρεῖτε νῦν. Quam sæpe librarii αι et ε confuderint, norunt jam pueri. In C. ante χωρεῖτε nulla posita est persona, omnibus adolescenti continuatis. Sic etiam est in meo, ubi male scriptum χώρει. In B. duo hi versus ineptissime Strepsiadi tributi. In C. et in meo, ut in membr. scriptum est οἶμαι, non οἴομαι. In cod. Regio quarto duo hi versiculi Phidippidæ continuati, hac scriptura: χώρει νῦν. οἶμαι δέ σοι—BRUNCK. Insolens ac plane contra artem est, iambico dimetro acatalectico subjici ithyphallicum. Posset hoc vitium tolli, si in Brunck. versuum distinctione scriberetur ταυτί γε μεταμελήσειν. Sed aptius putavi, vulgata versuum descriptione servata, dimetrum acatalecticum addito pronomine ἐγὼ integrare. HERM. Senarius haud dubie hic quoque iambicus, hoc vel simili modo restituendus: Σω. χώρει νυν. Φειδ. οἶμαι μεταμελήσειν σοι τάδε. Soli Phidippidæ Socrates dicit χ. ν. *intro igitur abi.* Strepsiades recitato v. 1104. jam abierat; quem respiciens domum properantem, filius, οἶμαι etc. HOTIB. Surdo narrat fabulam chorus; nam nec filius eum deterrere potuit ab instituto, quum ei nihil boni prædiceret v. 860. sed mox plagis emendabitur. BERG. Chori personam deleri vult Reisk. DIND. Inv. e Rav. edidit: Σω. χωρεῖτε νῦν. Φει. οἶμαι δέ σοι | ταῦτα μεταμελήσειν. Herm. et Schutz. χωρεῖτε quidam dederunt, sed omnia choro adscripserunt. Nempe chorus verbis χωρεῖτε v. introire jubet Socratem et Phidippidem, sequentia autem ad Strepsiadem conversus dicit, auctore Schutz. sed rectius Wil. χωρ. ν. ad Strepsiadem et Phidipp. dici, tum Strepsiadem abire, et Phidippidem postrema, dum intrat, loqui existimat. DIND. In Ald. etc. choro tribuuntur et leguntur: χώρει νυν. οἴομαι δέ | σοι ταῦτα μ. νῦν est in Junt. III. Raph. Lugd. Amst. Port. DIND. In C. I. hi versus tribuuntur Phidippidæ. ERN. οἶμαι B. PORS. οἶμαι

σοι δὲ τ. μεταμέλειν 1. οἶμαι etiam 2. Dobr.

1099. τοὺς κριτὰς accusandi casu pro nomin. hic dici observat Schol. Sic Av. 1269. δεινόν γε τὸν κήρυκα quarto casu itidem dicto primi loco, et quod Atticum schema esse ibi in Scholl. dicitur. Sic contra primus casus pro quarto legitur Æsch. Agam. 734. φαιδρωπὸς ποτὶ χεῖρα σαίνων τε, pro quibus φαιδρωπὸν et σαίνοντα emendavit Auratus. Quæ casuum ἐναλλαγὴ Atticis cæteroquin haud infrequens, qualia exempla ex Hom. Soph. Eurip. et aliunde indicat Eustath. ad Il. B. p. 236. Spanh. Ordo est: βουλόμεθα φράσαι τοὺς κριτάς, i. e. περὶ τῶν κριτῶν, ut supra 948. λέξω τοίνυν τὴν ἀρχαίαν παιδείαν. V. not. ad Plut. 56. Captat autem chorus benevolentiam judicum. Berg. Est vel accusativus absolutus, et intelligi debet κατὰ τοὺς κριτάς, *quod attinet ad judices* (v. not. ad Anthol. Gr. poet. Tyrt. i. 19. p. 44.), vel inversa structura, ut 1132. καί μοι τὸν υἱὸν εἰ μεμάθ. — εἰφ' h. e. περὶ τοῦ υἱοῦ εἰπέ μοι. v. Dawes. M. Cr. p. 149. Harl. φράσαι τοὺς κριτὰς pro φράσαι ἃ οἱ κριταὶ — Ern. In Ald. etc. præfixum Ἐπίρρημα, chori autem nomen non rursus est præfixum. — κερδανοῦσι Junt. i. — Mox Junt. i. æque male τόδε pro τόνδε. Dind.

1100. ὀφελῶσ' perperam Crat. Ven. i. Wech. Raph. (recte ὠφ. Ven. ii.) ὑμῖν φρ. Ald. etc. ἡμῖν φρ. Junt. ii. iii. Dind. Nullus recentt. edd. cum Inv. ἡμεῖς φρ. pro ὑμῖν φρ. recepit. Nimirum ὑμῖν ad spectatores omnes pertinet. Id. ὠφελοῦσ' Dorv. Pors.

1101. πρῶτον Ja. male, sed pro νεοῦν (ut olim vulg.) cod. R. habet νεᾷν, quod vulgato sine dubitatione præferendum est. Hes. νεᾷν (sic ibi recte pro νεοῦν restituit Alb.) νεάσαι γῆν, ubi v. Alb. Ern. — νεᾷν A. C. recte. Perperam vulgo νεοῦν. Glossa ἀροτριᾷν, *novare, terram aratro vertere*. — ἐν ὥρᾳ gl. εὐκαίρως. Ego aliter accipio (*ineunte vere*). Brunck. Xenoph. in Œcon.: καὶ γὰρ ἐν τῷ χώρῳ καὶ ἐν τῷ ἄστει ἀεὶ ἐν ὥρᾳ αἱ ἐπικαιριώταται πράξεις εἰσί (semper *maturæ* actiones sunt opportunissimæ.) Virg. Georg. ii. 408. 'Primus humum fodito, primus devecta cremato Sarmenta—.' Berg. Rav. νεᾷν. Herm. Schneid. ad Xen. Œcon. cap. 5. § 4. ἐν ὥρᾳ reddit *suo, stato, certo, tempore*. Cf. Sturz. Lex. Xen. iv. p. 602. Dind. νεοῦν Ald. etc. ὥρᾳ et mox πρώτισιν male Ven. ii. Id. πρῶτον B. νεᾶν A. (B.) Vide ad Toup. p. 489. Pors. πρῶτον 5. 6. et ex em. correctoris 2. μὲν γὰρ 5. νεοῦν 1. 2. 4. 5. 6. sed ου in 1. ex em. alius, et in 4. ᾶν supr. a m. pr. ut puto. Ita 3. ἦν (primo ἦν) ἐᾶν et gl. ἥντινα ἀροτριᾶν. Gl. 1. ἀροτριᾶν ἐγκαίρως. Dobr. νεοῦν Cod. Ar. Id.

1103. Suspicari aliquis possit, Aristophanem scripsisse, εἶτα τὰς καρπὸν τεκούσας. — Nam quum omnino Græcorum recentior sermo tum Atticorum inprimis consuetudo non patitur substantivum carere articulo, ubi certa definitaque res est. Neque enim aliquas vites se curaturum spondet chorus, sed omnes. Itaque paullo poste recte additus est articulus v. 1118. Contra καρπὸν recte dixisset sine articulo, quandoquidem non certi quidam fructus, aut definita quædam fructuum copia, sed omnino aliquis fructus intelligitur. Nihilo tamen minus servandam duxi librorum omnium lectionem, quæ cum aliqua sermonis negligentia subtilem quamdam exquisitamque sententiæ elegantiam conjungat. Etenim quum Nubes se adjutrices fore spectatoribus spondeant, sive quum seruntur fructus, sive quum crescunt, consentaneum est, ut in hac re exprimenda agrorum fossioni et repastinationi non vites, sed omnino fructus opponantur: quod ut fieri posset, non solum primo loco fructum nominari, sed etiam articulum addi oportebat. Ac ne poëta si nude fructum poneret, certum genus fructuum commemoravit. Quo quidem non est continuo omnis sublata dubitatio. Nam etiamsi vites exempli solum causa commemoraret, tamen videbitur sic potius scribere debuisse: εἶτα τὸν καρπὸν τεκούσας τὰς ἀμπέλους φυλ. At enimvero ut recte adhibuisset articulum, non peccavit tamen omittendo. Nimirum commode hic non cunctæ, sed aliquæ vites intelligi possunt, si quidem hoc dicit chorus: *et terram fodientibus vobis pluemus, et, fructum si quæ vites tulerint, eas pariter a calore nimio atque ab humore defendemus.* Herm. τὸν om. A. (B.) τὰς ἀμ. A. B. gl. sup. 2. Pors. τὸν om. 1. 3. Tum τὰς ἀ. 1. (τὰς pro gl. 2. 4.) Utrumque τὸν et τὰς habet 6. in textu. Dobr. τὸν κ. etc. ut Kust. Cod. Ar. Id.

1104. μήτ' ἄγαν ἐπομβρίαν. Sic iv. codd. recte, omissa quæ in impressis inepte inseritur particula. Vide not. supra 199. Brunck. ἄγαν γ' ἐπ. Ald. etc. Dind. L. ἄγαν omisso γε. ἄγαν enim secundam semper producit; unde apud Sophocl. Ajac. 965. legendum ἄγαν ἐμβριθὲς, quod verbum exstat in fragmento Sophoclis apud Athen. i. 25. p. 33. γ' om. A. (B.) 2. Dorv. Pors. Om. γ' omnes excepto 2. Dobr.

1105. θνητὸν male Ven. ii. Dind. ἀτιμάζῃ primo 5. sed statim em. Dobr.

1106. Lege προσεχέτω. Bent. Vel

scribendum vel pronunciandum προσχέτω videatur, sed tamen et tribrachys locum habet, ut 1109. Ern. V. ad 566. Dind. προσιχέτω perperam Crat. Ven. i. ii. Id. πρὸς ἡμᾶς Elb. Harl.

1107. οὔτ' οἶνον om. 5. m. pr. Dobr.

1108. Pessime vulgo hic locus interpunctus erat, quod quia Bergl. non animadvertit, ridicule eum convertit. Ordo est: ἡνίκ' ἂν βλαστάνωσιν αἵτε ἐλᾶαι καὶ αἱ ἄμπελοι, ἀποκεκόψονται αὐταί. Verbum βλαστ. ad utrumque nomin. pertinet, ἐλᾶαι et ἄμπελοι, alterumque verbum ἀποκεκ. tam de oleis quam de vitibus intelligendum. Verterat Bergl.: *Nam quando germinaverint oleæ, et vites amputabuntur, ejusmodi fundis eas cædemus.* Brunck. In cod. comma positum post verba αἵ τ' ἄμπελοι, ut etiam in B. et in meo, in quo sequ. verbo ἀποκεκοψ. superscripta glossa ἀφ' ἡμῶν. Id. Male vulgo ἂν collocatum. Scripserat Arist. ἡνίκα γὰρ ἂν αἵ τ' ἐλᾶαι—Herm. Ita cum H. edidit Sch. Nunc tamen ille vulg. ἡν. ἂν γὰρ—præfert. Dind. Reisk. legi volebat, τεκούσης ἀμπέλου. Id. Cf. Tho. M. p. 292. ibique intpp. Harl. ἂν om. A. (B.) Dorv. "et γὰρ 2." i. e. ut puto, utrumque ἂν et γὰρ om. βλαστάνουσ' A. (B.) -ωσ' Dorv. Pors. ἡνίκα γὰρ sine ἂν 1. 3. 6. ἡνίκ' ἂν sine γὰρ 5. βλαστάνουσ' vel -σιν 1. 3. 4. ου supr. pro em. a correctore 2. ubi -ωσ' m. pr. Dobr.

1109. σφενδόναις hic pro *grandine* dictum, ut notat Schol. et loci ratio evincit, quam nubes nempe in germinantes oleas et amputandas vites immitterent. Sic σιλφίῳ σφενδονῶν, seu *silphii condimentum infundens* seu *inspergens* ab Axionico ap. Athen. iii. p. 95. metaphorice dici ibidem videas. Spanh. Futurum παιήσομεν occurrit et Lys. 462. Est a παίω, et aor. 1. ἔπαισα supra 549. nempe a fut. 1. παίσω· qui aoristus coincidit cum παῖσαι a παίζω. Berg. Pro τοιαύταις Toup. Emm. ad Suid. et Hes. iii. p. 513. s. (ubi Hesych. glossam Σφερτὰ mutat in Σφενδονητὰ et ad h. l. respicere putat) conjicit legendum esse τότ' αὐτὰς—nimirum vulgari et salsa interpunctione deceptus, quæ ἀποκεκ. ad ἡνίκα refert. Dind. ποιήσομεν Elb. Harl.

1110. Male Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. ἦν δ' πλ. Dind. ἴδοιμεν 2. τοῦ στέγους Dorv. Pors. ἴδοιμεν 5. Dobr.

1111. τὸν κέραμον.—Huic versui Caninius stellulam præfixit, ut vitioso. Habet in secunda sede anapæstum, quod ferri potest. vid. 519. 614. Sed durum est τοῦ τέγους τὸν κέραμον αὐτοῦ. Ern. Debebat esse τοῦ τέγους αὐτοῦ, *ipsius tecti*, non ejus hominis. Dind. Perperam Raph. χαλάζαις. Id.

1112. τῶν ξυγγενῶν C. addit ἀπὸ e glossa: int. τις, quod interdum in hac forma omittitur. Ern. συγγενῶν B. Pors.

1113-14. νύκτα. Ad nocturnam sponsæ deductionem respicit. Wakefield. πᾶσαν ὡς (tum novus versiculus incipit) τ' ἴσως Bav. Harl. In edd. pr. ὣς τ' divisim. Primum in Brub. ὥστ'. Dind. V. Suid. v. Βουλήσεται (ubi locus hic adducitur) et v. Ὕσθης. Kust. ἐν Αἰγύπτῳ. Ubi non compluetur quidem, sed erit apud homines malos. In Ægypto non fieri pluviam dicit et Comicus in Thesm. ex Euripide v. 862. Νείλου—ῥοαί, ὃς ἀντὶ δίας ψεκάδος Αἰγύπτου πέδον—νοτίζει. Ægyptios autem male audivisse, notat Schol. ex Æsch.: δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι· et ex Theocr. in Adon. οὐδεὶς κακοεργὸς Δαλεῖται τὸν ἰόντα παρέρπων Αἰγυπτιστί. Berg. ὢν om. 6. Dobr.

1115. Actus iv. scena 1. hic constituitur. Egreditur Strepsiades saccum farina plenum humeris gestans petitque scholam philosophi, sacco illo Socratem donaturus, et inter eundum pro se loquitur, animique sollicitudinem exprimit, tum fores pulsat.—πέμπτη nempe ante illum diem, quæ dicebatur ἕνη καὶ νέα. Berg. Interpres obscure vel captiose vertit, *En quinta, quarta, tertia, secunda* etc. Credat enim forte lector, Arist. hic loqui de diebus mensis ineuntis, quum contra dies mensis exeuntis, quem φθίνοντα vocabant, intelligat. Veteres Athenn. enim mensem in tres decades dividebant; quarum tertia continebat dies, qui sequebantur vigesimum usque ad trigesimum. Hujus decadis dies ordine retrogrado numerabant, ita ut ultimum mensis diem (quem jam ponemus fuisse trigesimum) appellarent ἕνην καὶ νέαν, vigesimum nonum, δευτέραν φθίνοντος, vigesimum octavum, τρίτην φθίνοντος et sic porro usque ad vigesimum, quem εἰκάδα vocabant. Quare vertere debebat Frischlin. *en vigesimus sextus, vig. septimus, octavus; post hunc vigesimus nonus* etc. Sed hoc satis clare exposuit Schol. vetus. Kust. δευτεραν Dorv. Pors. μετὰ τὴν δευτέραν 3. Dobr.

1117. πέφρικα. Huc spectat Suid. h. v. Cod. R. πέφροικα male. Analogia est φρίσσω, πεφρῖχα, πεφρικα, unde φρίκη. Ern. Unde tandem πέφριχα mediam brevem habeat? Herm.

1118. ἔστ' ἕνη. Sic [pro vulg. ἔσθ' ἕνη] membr. et meus, in quibus vox ἕνη semper tenui spiritu notata est. Brunck. ἕνη τε καὶ νέα. Quæ vulgo τριακὰς s. *tricesima* mensis dies, et quidem, ut bene

hic Schol., ἐπεὶ μετέχει τοῦ τε παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου φωτός· nempe quod conjunctio Solis et Lunæ eadem die fieret, atque inde τριακάδος loco ἔνη καὶ νέα dicta sit a Solone eadem dies, ut id a Plut. traditur in ejus vita p. 92. et a Proclo in Timæum i. p. 25. Σόλωνος δὲ καὶ ὅτι ὁ μὴν σεληνιακὸς οὐκ ἔστι τριακονθήμερος, καὶ διὰ τοῦτο αὐτὸς ἔνην ἐκάλεσε καὶ νέαν, *veterem et novam:* lunam nempe s. tricesimum mensis diem. Quam in rem Geminus Isag. c. 6. ab init. ἔστι δὲ σύνοδος μὲν, ὅταν ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ γένηται ὁ Ἥλιος καὶ ἡ Σελήνη, τοῦτ' ἔστι περὶ τὴν τριακάδα τῆς Σελήνης. Quod ab Hippocrate dictum pridem fuerat de octimestri partu c. 3. ὅτι νουμηνία ἡμέρα μία οὖσα, ἐγγύτατα τριακοστημόριόν ἐστι τοῦ μηνὸς (propemodum pars mensis trigesima). Unde liquet, errare hic alium Comici Scholiasten, a quo dicitur ἡ Νουμηνία· οὕτω παρ' Ἀθηναίοις ἡ παρ' ἡμῖν τριακάς· quum Νουμηνία apud Atticos esset demum sequens post τριακάδα dies, ut id aperte notat dicto paullo ante loco Plutarch., ubi quum τριακάδα a Solone, dictam ob causam, ἔνην καὶ νέαν appellatam docuisset, addit: τὴν δὲ ἐφεξῆς ἡμέραν, νουμηνίαν ἐκάλεσε. Immo quod discrimen, inter Νουμηνίαν et ἔνην καὶ νέαν paullo post tradit ipse Arist. v. 1186. s. πῶς οὐ δέχονται δῆτα τῇ νουμηνίᾳ etc. Quæ vel inde hic monenda veniebant, quod a Petavio Var. Diss. l. iv. c. 11. et 13. negatur, tricenarios menses et annos æquabiles 360. dierum, ut de his antea vidimus, fuisse post Solonem in civili ac populari, sed in abdito demum ac recondito Athenn. usu. Adde una etiam voce ἔνης *ultimam s. tricesimam mensis diem* a Comico designari Conc. 79. καταθήσεις, ἐὰν ἔνης ἔλθῃς (poteris deponere, etiamsi ad ultimam mensis diem veneris). Spanh. Antiquitus ἔνη καὶ νέα non fuit certus et definitus mensium alternantium dies; postea constitutis mensibus tricenariis, trigesimus dies ita dicebatur. vid. Ideler histor. Untersuch. über die astron. Beob. d. Alt. p. 178. s. et Buttmann. in App. ad eum lib. p. 406. s. Albert. ad Hesych. i. p. 1236. — Constat eum diem ideo fuisse invisum, quod debitores, qui die vicesimo usuras non solverant, eo die in jus venire, et, si creditor voluerit, sortem cum usuris solvere deberent. Wil. ἔνος vocab. est obsoletum et pæne rituale pro παλαιός. v. Reisk. Ind. Græc. Demosth. h. v. add. Timæi Lex. Plat. h. v. p. 72. ibique Ruhnk. Harpocration tamen in ἕνη καὶ νέα, per se, ait, τὸ ἕνον δασυνόμενον τὸ πρότερον καὶ παρεληλυθὸς δηλοῖ. Harl. μετ' αὐτὴν L. Ern. ἔσθ' ἔνη Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind. In Elb. scribitur ἕννη, in Bav. ἕννη. Ern. εὐθὺς γὰρ μ. A. (B.) Dorv. ἔνη semper 2. sed hic ἔσθ'. ἔστ' ἕννη B. Pors. Supra εὐθὺς 1. rubr. γρ. γάρ. ἔστ' ἔνη 1. 3. ἔσθ' ἔνη (sic) 5. ἔσθ' ἕννη 6. Et semper posthac per lenem 1. 3. 5. per asperam 2. 4. et ut videtur 6. Dobr.

1119. τις eleganter adhæret τῷ πᾶς, ut Thuc. ii. 41. unde τῷ πάνυ additur, πάνυ τι *valde*, Xen. Cyrop. v. p. 321. Ern. ὄμνυσ'. Deleto apostropho sua huic loco elegantia suusque nitor restitui potest. Non enim ὄμνυσι sed ὀμνὺς participium ab Arist. profectum est. Hæc quum scripsissem, Reizium quoque sic correxisse animadverti. Quam emendationem qui primus invenit, is auctor ejus habeatur, citeturque. Herm. ὀμνύς. Schütz. Jam Reisk. Anim. ad Eurip. et Arist. legendum conjecerat ὀμνύς, sæpe ille nimium neglectus ab editoribus. Dind. ὀμνύς. Reisig. ὀμνὺς B. ὀμνὺς mutavit in ὄμνυσ' ὁ Dorv. Pors. ὀμνὺς 1. 3. ὀμνὺσ' (sic) 4. i. e. ὄμνυσ' in ὀμνὺς statim verso. Per asperam interdum scribunt Mss. ut hic ipse codex 4. (supra 245-6. ni fallor.) Hoc moneo, ne quis articulum esse credat pro glossa suprascriptum. Dobr. ὄμνυσ' Cod. Ar. Id.

1120. πρυτανεῖα. Julius Pollux viii. 38. dicit fuisse certam pecuniam, quam deponerent litigantes utrimque in initio litis, et illum, qui victus fuerat judicio, dicit tantum dare, quantum ab utroque fuisset depositum: quod deinde judices accipiant. Schol. dicit esse *sportulas* Romanorum, quocum convenit Suidas et Glossæ Verborum Juris. Berg. — Male vulgo ἀπολεῖν με φ. hiulca oratione, cujus partes abruptæ nullo nexu cohærent. Male etiam v. seq. legitur μέτριά τε. Scribi debuit ἀπολεῖν τε et μέτριά τοι. Vide versionem. τοι et τε sæpissime permutantur. με ex glossa invectum fuit. Brunck. Utrumque Brunck. male mutavit. Nam τοι ut recte hic dicatur, minime tamen necessarium est, in illis autem ὄμνυσι ἀπολεῖν τε φησὶ tantum abest, ut oratio fit ad communem sermonem, præsertim rustici, accommodata, ea ut potius hac poetica verborum collocatione ab omni colloquiorum simplicitate alienissima videatur. Herm. qui, quum ὀμνὺς reponatur, nulla alia mutatione opus esse ostendit. Dind. πρυτανεῖα θεῖναι τινι, *prytanea cum aliquo deponere*, est, ut Romani loquuntur, *sacramento cum aliquo contendere*, per consequens, *dicam alicui dicere, in jus vocare*. Harl. cf. Kust. ad 1162. Photius Lex. p. 346. Dind. Illam Schol. interpretationem Bergleri non prorsus impro-

bat Casaub. ad Athen. vi. 8. fin. p. 420. et secundum Cod. i. ii. de *sportulis et sumtibus in diversis judiciis faciendis* sensu sumit generali, quo omnes denotantur sumtus, quos litigantes faciebant: peculiariter pecuniam pedaneis judicibus dandam, ita esse vocatam. At discrimen insigne est, nec negat id Casaub. πρυτανεῖα in ærarium publicum convertebantur, erant τέλη (v. Vesp. 655. ss. ibique Schol.); *sportulæ* Romanorum judicibus ipsis cedebant, ut alia omittam. cf. Suid. h. v. et Valesii not. in not. Maussaci ad Harpocr. p. 130. Harl.

1121. μέτρι' ἅτα 2. i. e. μέτρι' ἅττα, ut legebat Porsonus Opusc. p. 240. et apud Ed. Maltby Thes. Prosod. p. 313. Confer quæ dixi in Auctario ad Porsoni Opusc. p. 390. Pors. Solus 5. μέτρι' ἅτα (sic) et gl. ὀλίγα τινά. μέτρια τε ceteri. sed in 3. etiam gl. τινά. Theodorus Gaza Gram. Gr. Lib. iii. prop. fin. ubi de consonis geminatis agit, ὀρύσσω, ὀρύττω. εὐλογώτερον μέντοι ἐπὶ τοῦ ὀρύττω καὶ τῶν ὁμοίων τὸ γράφειν ὀρύτγω, καθάπερ κἀν τοῖς παλαιοτέροις τῶν ἀντιγράφων ὁρῶμεν. Quem locum indicat Placentinius Palæogr. p. 142. In Xenophont. Hellenic. iv. 8. 5 = p. 313. 37. H.St. lege ἀλλ' ἅττα χωρία, in Luciano Timon. 29. t. i. p. 142. 94. μυρί' ἅττα ἄγκιστρα, in Hermot. 7. t. i. p. 746. 5. ποῖ' ἅττα, et ibi confer Porsonum ad Ran. 967. ὁποῖ' ἅττα Demosthenes Olynth. i. fin. et iii. p. 37, 12. Reisk. In Menecle Suidæ v. διακόνιον, pro ἄλλα τὰ in edd. Med. Kust. (i. e. ἄλλ' ἅττα) ἄλλα τινα Hemsterhus. ad Plut. p. 386. sui forte oblitus. Vide eum ad Thomam Magistrum p. 122. Dobr. τε Cod. Ar. Id.

1122. μέντοι, ut Inv. e Rav. edidit, est etiam in Bav. Recte autem alii edd., metri causa, μέν τι servarunt. μέν τι Ald. etc. Dind. μέν τοι νῦν μ. A. (B.) Pors. μέν γε v. 1. μέντοι v. 6. Dobr.

1123. τὰ δ' ἀναβ. Dorv. Pors. ποτὲ cum accentu scripsit Br. e quo habet ed. Lips. In al. edd. οὔ φασίν ποτε. Dind. φασί ποτε Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. etc. Id.

1125. L. C. I. ed. Bas. δικάσασθαι, et v. seq. C. Ia. δικασάσθων tum L. ὀλίγων. Ern. δικάσασθαι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Lugd. Amst. Port. Dind. -σασθαι ut puto omnes. Gl. 1. ἐγκλητεῦσαι. Dobr.

1126. δικασάσθων C. Ia. — ὀλίγων L. σαν Ern. δικασάσθων 2. δικαζέσθω Dorv. ὀλίγου B. Dorv. Pors. δικασάσθων 5. -ζέσθω 3. ὀλίγου 3. ὀλίγον in -ου mut. vel contra 4. Dobr.

1129. Tertium παῖ omittit R. Cæt. in edd. antt. et Ms. R. unus στίχος est παῖ— ἀσπάζομαι et id consentit Schol. ad 1114. Distraxit Frischlinus, nempe quia in altera parte novæ scenæ initium est: nisi si scenæ novæ initium potius est v. 1138. Est unus versus iambicus trimeter. Ern. Frischlinus violentam illam et ineptam nec necessariam divisionem in actus et scenas faciens, coactus fuit hunc versum dividere. Berg. Pulsans fores hæc dicit. ἠμὶ (pro φημὶ Zonar. ii. p. 994.) reddunt *heus!* Dind. Στρεψ. ἀσπάζομαι. Foribus apertis progrediens Socrates hæc dicit. Constituitur hic act. iv. sc. secunda. Id. V. quæ notavi ad Plut. 324. add. Cic. ad Att. ii. 9. Κικέρων ὁ μικρὸς ἀσπάζεται Τίτον Ἀθηναῖον. Spanh. Verba Στρ. ἀσπ. cum præcedentibus unum efficiunt versum in edd. vett. ut Ald. Junt. i. ii. iii. Distraxit Frischl. et Raphel. tum et Lugd. etc. Dind. παῖ 'μοὶ παῖ om. tertio παῖ. A. (B.) Pors.

1130. τουτονί. τὸν θύλακον. Dat ei saccum farinæ; nam et ante dicebat, διαλφιτώσω etc. v. 659. Berg. Gl. in C. τὸν θύλακον, ὅς ἐστι μεστὸς ἀλφίτου. Bene. In meo gl. πλακοῦντα. Brunck. κἀγώ γε σ' edd. vett. unde Raph. κἀγώ γέ σ'. Dind. πρῶτον in t. πρῶτα in sch. 3. Dobr.

1131. ἐπιθαυμάζειν τι. Fortasse πιθηκίζειν, i. e. *munusculis delinire*: vid. Ἱππ. v. 883. An ἐπιψωμίζειν τι? vel potius ὑποθωπεύειν τι? Nam Eustathius hunc versum citans habet ἀποθαυμάζειν. in Ἀχ. v. 639. et Σφ. v. 608. pro ὑποθωπεῦσαν Suidas in φύσῃ habet ἐπιθωπεῦσαν. Bent. Vulgatum tamen retinere voluit Bentl. scripsit enim in folio ad calcem libri: "δεῖ γὰρ ὑποθωπεῦσαί τι τὸν διδάσκαλον ad spectatores vel ad se. Sic Eq. 1191. ad se: et Vesp. 983. et Thesm. 610. ποῖ τίς τρέψεται." Hæc duo proxima loca, quid ad rem faciant, alii fortasse exponent. Burges. ἐπιθαυμάζειν. Hanc lectionem agnoscit etiam Suid. v. Ἐπιθαυμάζειν. At Eustath. ad Il. M. p. 912, 58. ed. Rom. locum hunc citans legit, ἀποθαυμάσαι τι τὸν διδάσκαλον, idque ait εὐφήμως dictum esse pro μισθὸν δοῦναι, *mercedem dare.* Sic Latini *honorare* εὐφήμως aliquando dicere solent pro *mercedem dare.* Kust. Gl. θαυμαστῶς τιμᾷν καὶ δεξιοῦσθαι. Suid. ἐπιθαυμάζειν, ἀντὶ τοῦ δώροις τιμᾷν. Hanc scripturam tuentur codd. omnes. At Eustath. ἀποθαυμάσαι habet: Ἀθηναῖοι μεταλαβόντες τὸ μισθὸς εἰς θαῦμα, θαυμάζειν φασὶ τὸ διδόναι μισθόν, ὡς δηλοῖ καὶ παρὰ

τῷ Κωμικῷ τό· χρὴ γὰρ ἀποθαυμάσαι τὶ τὸν διδάσκαλον, ὅπερ εὐφήμως ἐῤῥέθη, ἀντὶ τοῦ, μισθὸν διδόναι. Utro modo legas, perinde est. Nam præpositio nihil addit verbi significationi, ornatui tantum servit. v. not. ad 981. Brunck. Suid. habet δεῖ, sed Eustath. l. l. agnoscit χρή. et contra habet ἀποθαυμάσαι per εὐφημίαν dictum pro *præmium dare*, ut Lat. *honorem habere*. Ern. Varietatem scripturæ ap. Suid. et Eust. et utriusque interpretationem notavit etiam Duck. Dind. τὶ cum accentu edd. pr. etiam Ven. ii. Wech. Raph. etc. τί Crat. Ven. i. Brub. Dind.

1132. τὸν υἱόν. Accusativus more Atticorum hic positus est pro nomin. de qua constructione plura diximus in Not. ad Plut. Kust. Ordo est: εἰπέ μοι τὸν υἱὸν i. e. περὶ τοῦ υἱοῦ, ut 949. λέξω τὴν παιδείαν i. e. περὶ τῆς παιδείας. v. ad Plut. 56. Berg. κἄμοι [sic] A. (B.) Pors. This passage has certainly been misunderstood. Strepsiades comes to Socrates, makes him a present, and then inquires about his son: καί μοι τὸν υἱὸν, εἰ μεμάθηκε τὸν λόγον | ἐκεῖνον, εἴφ', ὃν ἀρτίως εἰσήγαγες. Translated, *et mihi natum dic, quem nuper introduxi, an sermonem illum addidicerit*. But the antecedent of ὃν is not υἱὸν, but λόγον. Strepsiades was very anxious that his son might learn the ἄδικος λόγος, in order to defraud his creditors, v. 116. This ἄδικος λόγος had just before been brought on the stage as a person; (see from v. 877. to v. 1089. especially v. 884. 977. and 1020. ed. Br.) to which circumstance those words, ὃν ἀρτίως εἰσήγαγες, refer. John Seager. κἀμοὶ 3. Dobr.

1133. ἐκεῖνον. Nempe τὸν ἄδικον λόγον. Supra 880.—ὃν potest vel ad υἱὸν referri, ut sit τὸν υἱὸν ὃν εἰσήγαγες, nempe εἰς τὸ φροντιστήριον, *quem introduxisti in scholam tuam*, vel ad λόγον, ut sit τὸν λόγον ὃν εἰσήγαγες εἰς τοὺς ἀνθρώπους, *quem invexisti in humanam societatem*. Berg. Prior ratio unice vera. Nam de λόγῳ ἀδίκῳ vel propterea accipi nequit, quod non solum injustum illum λόγον, sed etiam justum in scenam produxerat. Schutz. Posterior structura verior est. Dind. Suid. ἀρτίως. ὃν om. Dorv. Pors.

1134. παμβασιλεί' ἀπαιόλη. Suidas in παιόλη habet παμβασίλεια παιόλη. vide v. 721. Bent. Ab αἰόλος, *varius*, *celer*, *versutus*. Comicus Ἀπαιόλη dixit, quasi *Dea Fraudum*, ut Eqq. 630. Φένακες. v. Eustath. ad Il. B. p. 267. Berg. Recte ap. Zonar. ii. p. 247. Ἀπαιόλη, quæ glossa non ad Æsch. versum, sed huc spectat. Sed noster Æschylum imitatus est. Reiskius conjecit, ὦ παμβασίλεια παιδόλη, *puerorum corruptrix*. Nihil opus est Reiskii conjectura. Schutz. ἀπαιόλη Elb. Harl. In Lugd. primum majuscula litera init. scribitur Ἀπαιόλη. Dind. εἶ pro ὦ B. Pors.

1135. Post ἥντιν' omissum est in Kust. ἂν. L. C. βούλει [pro βούλῃ] quod verum est. *Non quam velit filius, sed quam velit pater*, ut patet e seqq. Ern. βούλει recepimus. ἂν cum indicat. præs. junctum. v. Brunck. ad Plut. 885. Eqq. 1331. Ach. 873. Herm. Ita et Sch. sed nunc Herm. βούλῃ præfert. Dind. βούλει Elb. Harl. ἥντινα βούλει 2. -ει etiam B. Pors. ἂν βούλει 3. 6. βούλει sine ἂν 5. Dobr.

1136. παρσαν vitiose Ven. ii. Dind.

1137. κεἰ παρῆσαν χίλιοι. Vulgo κἂν παρῶσι. In A. D. κἂν παρῆσαν. In C. κἂν παρῶσαν mendose. Legendum omnino κεἰ παρῆσαν. Lepor est in repetitione earumdem vocum, quibus usus fuerat rusticus. Ejusdem generis erat menda in v. 484. Cod. κἂν παρῶσι, ut vulgo, male. Brunck. κἂν παρῶσι. R. παρῆσαν, quod rectissimum est: non, *si adsint*, sed, *si affuerint*. Ern. Κἂν παρῶσι retinent Bav. et Rav. Non modo elegantius, sed plane necessarium est, παρῆσαν repeti. Strepsiades enim quum diceret, κεἰ μάρτυρες παρῆσαν, ὅτ' ἐδανειζόμην, illud tempus spectabat, quo mutuam sumpserat pecuniam. Itaque de eodem tempore etiam Socrates respondeat necesse est: qui si κἂν παρῶσι diceret, responsio ejus non congrueret cum eo, quod Strepsiades interrogaverat. Non enim de testibus olim, quum iste pecuniam acciperet, sed nunc in judicio præsentibus loqueretur. Sed præterea aliud est, de quo dubitari in hoc loco possit. Nam si Socrates respondet, κεἰ παρῆσαν χίλιοι, hoc dicit, *vinces, etiam si mille affuerunt testes*. Quo significat, potuisse fieri, ut mille testes adessent. At vero hoc videtur potius dicere velle, *vinceres, etiamsi mille testes affuissent*. Quo indicaret, victorem fore Strepsiadem, etiam si tantus affuisset testium numerus, quantus ne posset quidem umquam adesse. Id autem etsi Græce sic dicendum fuisset, κἂν εἰ παρῆσαν χίλιοι, dubitari tamen possit, an eandem rem sic licuerit exprimere, κἂν παρῆσαν χίλιοι. Cum quidem conjecturæ perexigua accederet ex eo auctoritas, quod libri omnes hic κἂν, non κεἰ, exhibent. Nam ut εἰ et ἦν, ita κεἰ et κἂν ubique in libris permutantur: quibus deinde particulis verbum accommodari solet. Ita v. 1475. pars librorum κἂν ὦσι, pars κεἰ ὦσι,

alii κᾂν εἰσὶ, alii κεἰ εἰσὶ habent. At illud videndum est, ne κᾂν, quod indicativo etiam aoristi junctum nunc solœcum habetur, in iis sit loquendi formulis, quas grammaticorum doctrina ita e veterum scriptis sustulit, ut nunc vix usquam reperiri videantur. Atque Apollonius quidem Dyscolus postquam in libro tertio de syntaxi p. 265. seqq. ἐὰν conjunctivo jungendum docuit, deinde p. 269. contendit, dici non posse ἐὰν ἔλαβον, ἵνα ἀνέγνων. Qui ut in posteriore exemplo fallitur, ita nescias, an etiam in priore erraverit, qui ipse in eodem libro p. 300. κᾂν cum indicativo conjunxerit. Verba ejus hæc sunt: ἔστι δὲ καὶ οὕτω φάναι, κᾂν παρὰ τὸ δέκατος ἦν ἡ σύνθεσις, τὰ τῆς συνθέσεως ἐν λόγῳ τὴν τοῦ οὐδετέρου σύνθεσιν ἀνεδέχετο. In quo loco si ᾖ scripsisset, deinde non ἐδέχετο, sed δέχεται dicere debebat. HERM. κᾂν παρῶσι. Sic Suid. ed. Ms. πολλῶ. PORS. κᾂν παρῶσι omnes, sed gl. in 6. ὑπῆρχον et hic et superiore versu. DOBR.

1138. Laudat Suid. v. Ὑπέρτονον, sed non recte legitur ap. eum βοήσομαι. Nam Dorica dialecto hæc dici tradit Schol. Interpretes non notant. DUCK. Notavit Ern. DIND. βοάσομαι Dorice, ut Plut. 639. ἀναβοάσομαι. Est autem ὑπέρτονος βοὰ i. q. τηλέπορον βόαμα 954. BERG. Βοάσομαί γ' ἄρα iv. codd. Vulgo βοάσομ' ἄρα, metro corrupto. Senarius est. BRUNCK. Recte ita edidit Brunck. qui trimetri numeros explevit, addito voc. βοάν, quod in vulgatis libris et Rav. etiam sequenti versui tribuitur. Is nunc est versus e dochmio et dipodia iambica compositus. Herm. qui tamen de h. l. ita nunc statuit: "Leg. βοάσομαί τἄρα τὰν ὑπέρτονον | βοάν· ἰώ, κλάετ' ὦ 'βολοστάται. Hi duo versus eodem sunt metro: ⏑ – ⏑ – – | ⏑ – ⏑ – ⏑ – Priorem non posse iambicum esse, et dialectus ostendit et τἄρα, quod ex τοι et ἄρα contractum prima longa est. Versus genus, quod restitui, valde usitatum est tragicis. Schol. metrici nulla est auctoritas. Phrynichi quoque verba apud eum sic sunt dividenda, ut βοὰν alterum versum incipiat. In Eurip. versu, quem affert, scribendum videtur: ἰὼ ἰὼ πύλαισιν εἴτ' ἐν δόμοις, *seu foris seu domi.*" DIND. L. Ja. ap. Ern. et Rav. βοάσομαί τ' ἄρα, quod Inv. recepit. Brunck. H. Sch. ita ediderunt: βοάσομαί τ' ἄρα τὰν ὑπέρ. βοάν. | ἰώ, κλάετ' ὦ 'βολοστ. Cæt. præ lætitia exsultantem hæc dixisse Strepsiadem censet Wil. ID. βοάσομ' ἄρα Ald. etc. ID. βοάσομαί γ' ἄρα Elb. HARL. ἄρα om. Suid. βοάσομαι. (Ms. βοάσομαι τὴν ὑπέρτατον. sed ὑπέρτονον in v.) βοάσομαί γ' ἄρα A. (B.) Dorv. -μαί τ' ἄ. 2. βοήν. Dorv. βοάσομαί γ' ἄρα natum e confusione duarum lectionum, βοάσομαί γε, βοάσομ' ἄρα, monente Porsono; qui alteram utram, si recte memini, ferendam putabat. Prima nempe in ἄρα longa est per crasin, de qua vide eum ad Med. 865. Gaisfordum ad Hephæst. p. 222. Hinc in Ach. 324. δήξομ' ἄρ' ὑμᾶς ἐγὼ recte viri docti pro δήξομαί γ' ἄρ' — sed non minus recte posses, δήξομαί γ'. PORS. Pro istis, 'Hinc in Ach.' etc. lege, 'Sed recte Elmsl. et alii e Rav.' βοάσομαι τἄρα τὰν ὑπέρτονον | βοάν· ἰὼ κλάετ' ὦ 'βολοστάται. DOBR. βοάσομαί γ' ἄρα ceteri, β. τ' ἄρα solus 5. τ' ἂν ὑ. 4. ID. -μαι γ' ἄρα Cod. Ar. ID.

1139. Citat Suid. locum hunc v. Ἰὼ κλᾴετε. KUST. ὀβολοστάται in genere hic de *fœneratoribus* dicuntur sicut ap. Lysiam or. adv. Niciam, ut de eo Harpocration; ap. Antiphanem juxta Athen. iii. p. 108. ὀβολοστατική, *ars fœnerandi,* Aristot. Polit. i. 10. Unde Hesych. ὀβολοστάτας τοὺς δανειστὰς ἔλεγον. Inde vero ὀβολοστάται dein ab Atticis dicti *viles numularii,* qui obolos in diem, et quod monuit Salmas. de usur. p. 581. egenis pro usura fœnerabantur. Quomodo etiam a Poll. iii. 112. et 115. ὀβολοστάτης et γυνὴ ὀβολοστάτις, ac dein ὀβολοστατεῖν, una cum avaris et illiberalibus et turpem quæstum exercentibus conjunguntur. Quales etiam dicti τοκογλύφοι ac τοκογλυφεῖν. Unde utrumque conjunxit Lucian. haud procul ab init. Necyom. ἐπιορκοῦσι, τοκογλυφοῦσι (fœnerantur), ὀβολοστατοῦσιν (usuras exigunt): nempe turpe ac vilissimum fœnus exercent. SPANH. Hic versus e dochmio et dipodia iambica compositus est. HERM. κλάειν sine iota subscripto Brunck. conf. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. v. 62. et 612. Kœn. ad Corinth. Grammat. p. 30. n. 54. Mœrin pag. 231. ibique Pierson. Thom. Mag. p. 535. ibique interpr. HARL. κλᾴετ' Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. DIND. κλάετ' A. (B.) 2. PORS.

1140. τἀρχεῖα. Suidas in ἰὼ κλάετε habet ἀρχεῖα et ἐργάσαισθ' pro ἐργάσησθ', sed in ἀρχαῖα aliter. lege τἀρχαῖα. BENT. ἀρχεῖα. Sensus requirit, ut scribatur ἀρχαῖα, i. e. *sortes* vel *capita* (ut vocant) *pecuniæ creditæ:* ut monuit etiam Biscetus. Nam vocis ἀρχεῖα (quæ aliud notat) significatio ab h. l. aliena est. KUST. Bene cum Biseto Kust. ἀρχεῖα enim, quæ de *regia, prætorio, magistratuum curia* dici jam monuit Budæus; de actorum publicorum *tabulario* e Platone, alii; de *curia* e Demosth. insuper Phil. iv. p. 84. Plutarch. in Cim. p. 479. Athen. vi. p.

285. et e Polluce præterea; de ipso vero Spartanorum *magistratu* e Plut. in Ages. p. 615. firmari insuper potest. Verum quibus hujus vocis significationibus nullus hic est locus, sed pro qua τἀρχαῖα, nota ap. Athenn. voce, de *sorte* ipsa pecuniæ in fœnus datæ et quomodo, ut h. l. ἀρχαῖα καὶ τόκοι, *sors et usuræ*, subinde ap. oratores Atticos conjunguntur, ut Olynth. (Demosth.) i. p. 6. Spanh. τἀρχαῖα. Sic bene C. Gl. τὰ κεφάλαια. Eadem est in meo glossa, licet perperam, ut in duobus aliis et in impressis scriptum sit τἀρχεῖα. Ad mendosam illam lectionem pertinet glossa in membr. τὰ δικαστήρια. Brunck. τἀρχαῖα. In scriptura et in glossa consentit hic codex cum meo. Id. τόκοι τόκων. Quales *usuræ usurarum* Athenis haud insolitæ, ubi nempe eædem ad sortem additæ, e quibus dein usura quoque ampliatur. Quomodo noto ap. Theophr. loco hæc μικρολόγου s. sordide parci nota inter alias traditur: δεινὸς καὶ ὑπερημερίαν πρᾶξαι καὶ τόκον τόκου. Cui loco, quem adduxerant jam alii, ut Salmas. de mod. usur. p. 65. adde Lucian. Vit. Auct. p. 384. t. i. καὶ οὐ μόνον γε ἁπλῶς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, τοὺς τόκους, ἀλλὰ καὶ τούτων ἑτέρους τοὺς τόκους λαμβάνειν. Easdem vero *usuras usurarum* ap. Romanos veluti contra *leges et sacras constitutiones* prohibitas dixerat Modestinus l. xxv. d. de re judic. et adstruit postea Diocletianus l. 20. C. Just. ex quibus caus. Infam. ubi *usuras usurarum illicitas exigentibus infamiæ macula irroganda* traditur. Quam prohibitionem in majus adhuc auxit Justinianus l. 28. c. de usur. Spanh. τἀρχεῖα. Gl. κεφάλαια, i. e. *sortes*, sed Biset. habet τἀρχαῖα, quod recte probat Kust. ad Suid. in τὼ ὀβολοστάται t. ii. p. 135. Nam sic semper Græci et Attici. Longe aliud ἀρχεῖα. Ern. De utroque voc. v. Zonaræ Lex. ii. p. 305. de ἀρχεῖον Sturz. Lex. Xen. i. p. 424. De *regia* dici ostendit Tho. Mag. p. 145. ibique Sallier. Dind. τἀρχεῖα Ald. etc. Id. τἀρχαῖα etiam Elb. Harl. Suid. ἀρχαῖα. καὶ alterum om. Dorv. Pors. τἀρχεῖα 1. 2. 3. 4. 6. (et 5. proculdubio, etsi non notavi.) sed gl. κεφάλαια 1. 4. Tum καὶ τόκοι καὶ τόκων 4. Dobr. L. Ja. ἐργάσαισθ' C. ἐργάσεσθέ τι. Saltem indicativus placet, ἐργάσεσθ' ἔτι. Ern. Ita et Rav. et recentt. edd. Dind.

1141. ἐργάσεσθ' legendum. Vulgo ἐργάσησθ', quod solœcum est. v. ad 360. melius in B. ἐργάσαισθ', ut et ap. Suid. v. 'Ιὼ κλάετ' in edit. principe, nam perperam Kust. edidit ἐργάσασθ'. At geminum est ἐργάσεσθ'. Exemplis quæ adtuli ad 463. potentialis part. ἂν cum fut. indicat. constructæ hoc addatur. Brunck. Futurum autem prim. medii sæpe mutatum est a librariis in aoristum primum. v. cl. Fischer ad Æschin. dial. i. 11. 3. ἐργάσαισθ' cod. B. quod haud omnino improbat Br. adde Th. Mag. voc. εἰ p. 267. Harl. ἐργάσησθ' Ald. etc. Dind. ἐργάσασθ' Suid. ii. p. 135. v. 'Ιώ. Lege, ἐργάσαισθ'. ἐργάσαισθ' Suid. Ald. [et Med. v. 'Ιὼ κλ.] locum om. Ms. ·αισθ' 2. ε sup. ex recens. ἐργάσασθ' Dorv. ἄν μοι A. (B.) Pors. ἐργάσαισθ' citat H. Wolfius ad Demosth. Olynth. i. p. 24. ed. 1572. vel Tom. ix. p. 24. ed. Reiske. Dobr. ἐργάσησθ' 1. 2. 3. 4. -σαισθ' ex em. ej. m. 5. σεσθ' 6. Dobr.

1142. Suid. ἀμφηκες. οἷος γάρ ἐ. A. (B.) non 2. Pors. Supra ἐμοί, γρ. γὰρ 1. οἷος γὰρ ἐμοὶ 3. Dind.

1143. τοῖσδ' ἐν Dorv. Pors. Sunt quatuor versus in Ald. etc. ita ut a verbis τοῖσδ' (in plerisque edd. pr. scribitur τοῖς δ') ἐνὶ et λάμπων novi versus incipiant. Dind. τοῖσιδ' 1. δώμοισι (sic) 4. δόμοισι 6. Dind.

1144. ἀμφήκει γλώττῃ. Priore voce usus aliquoties Æsch., ut Prom. 691. ἀμφήκει κέντρῳ, *ancipiti stimulo*, et 1043. de *fulmine* πυρὸς ἀμφήκης βόστρυχος, *ignis undique adurens capillitium*, et ap. Bacchylid. ξίφη τ' ἀμφήκεα, *gladii bicipites*. Spanh. V. Suid. v. Ἀμφηκες. Cæt. hæc inepta sunt, ut opinor, et ex alio poëta ducta irridendi ejus causa, ut alia plura. Nec aliter judicandum de 1146. λυσανίας κακῶν. Ern. Metrici schol. ineptas versuum divisiones correximus. [Hoc modo: ἀμφήκει γλώττῃ λάμπων | πρόβολος ἐμὸς σωτὴρ δόμοις, ἐχθροῖς βλάβη. Dind.] Versus hic anapæsticus est parœmiacus e spondeis constans, quod genus frequenter invenitur; sequentem trimetrum fecimus, qui vulgo dimeter est, verbis πρόβ. ἐμὸς cum præced. voc. λάμπων in unum versic. conjunctis. Herm.

1145. πρόβολος. Hac voce apud Atticos, ut Demosth. Phil. iv. ut notat Harpocrat. p. 299. *prominens in mari rupes s.* scopulus dicitur. Apud Joseph. vero Arch. iv. 3. § 1. de Mose adversus Dathami factionem se muniente, ἀκολουθεῖν τοὺς προβόλους ἀξιώσας, *jubens ut se primates populi sequerentur:* quique mox ἀξιόλογοι τῆς πληθύος, *multitudinis præstantiores* dicuntur: prout etiam in antiquis glossis πρόβουλοι, *optimates*. Iidem vero non πρόβολοι, sed πρόβουλοι vocantur ap. Æsch. S. C. Th. 1014. δήμου προβούλοις τῆσδε Καδμείας χθονός· unde προβούλους ap. Joseph. legendum olim conjiciebam: sed nihil opus et πρόβολος idem quoque obtinet, nempe, ut in Scholl.

hic dicitur, *προστάτης, τεῖχος, ἀσφάλεια.* Spanh. Cod. *ἐχθροῖς βλάβη*, quod non minus [quam olim vulg. *ἐ. ἀνιαρός*] bonum est. In meo voc. *ἀνιαρὸς* superscriptum interpretamentum *βλαβερός*, quod alteri ille convenit apprime. Nempe glossator docere voluit subst. *βλαβή* positum esse pro adj. *βλαβερός.* Vix dubito quin illa lectio genuina sit. *ἐχθροῖς ἀνιαροὶ* legitur Plut. 561. ubi secunda in *ἀνιαροὶ* corripitur, quod juxta metricum Schol. hic produci deberet. Sed in metrorum enarratione persæpe nugatur. Versus hic melius erit dimeter iambicus. Brunck. *ἐχθρ. ἀνιαρὸς* Ald. etc. Dind. *βλάβη* A. (B.) non Suid. Ald. Pors. *ἀνιαρὸς* Med. Ald. in Ἰὼ κλ. *βλαβὸς* legebat Pors. Dobr. *ἀνιαρὸς* 1. 2. 4. 5. 6. (*ἀνιαρῶς* vel *-οῖς* forsan primo 1. et supr. *γρ. βλάβη*) *ἀνιαρὸς βλάβη* in text. 3. et gl. *λυπηρός.* Gl. *βλάβη* in 4. Mirum sane non suboluisse Brunckio, vulgatam provenisse ex Plut. 561. quum ipse locum citet. Id. *ἀνιαρὸς* Cod. Ar. Id. Exquisitior est scriptura plurimorum *ἐχθροῖς ἀνιαρός*, quam ut possit pro falso condemnari, præsertim ipso auctore testificante in Pluto, v. 561. *τοῖς ἐχθροῖς ἀνιαροί.* Antistrophicam concinnitatem quomodo descripserim, vides. Eadem vero lege prius ab auctore compositi inter se erant versiculi: *σωτὴρ δόμοις | ἐχθροῖς βλάβη.* Reisig.

1146. *Λυσανίας* alias est nomen proprium viri, sed hic alludit ad etymologiam. Sic *Ἀριστομάχη* Thesm. 826. *Στρατονίκη* et *Εὐβούλου* ib. paullo post, et *Λυσίστρατος*, Lys. 1110. Berg. V. Hesych. et Suid. v. *Λυσανίας* qui hinc supplendus est. Nam quum dixisset, *ὠνοματοπεποίηται ἡ λέξις*, subjicit, *Σοφοκλῆς· Ζεὺς νόστον ἄγει τὸν Νικομάχαν.* Non potest autem apparere e verbis Suid., quid locus ille Soph. ad v. *Λυσανίας* faciat, quod ostendit Schol., docens fictionem illam nominis pertinere ad irridendum Soph., qui sic composuerit finxeritque nomina *Νικομάχαν* et *Παυσανίαν.* Cæt. Suidæ lectio melior videtur. Duck. Sic distinxit et scripsit Herm.: *λυσ. πατρ. μεγ. κακῶν· | ὃν κάλεσον τρ. ἔνδοθεν ὡς ἐμέ· | ὦ τέκνον, ὦ παῖ, παῖ, | ἔξελθ' οἴκ. ἄϊε σ. π. | Σω. ὅδ' ἐκ. ἀνήρ.* 'Versus,' ait, '1146-7. asynarteti sunt e dochmaicis, ut 1150. Fallitur autem Schol., qui tertiam syllabam voc. *λυσανίας* producendam dicit, quæ jure suo hic corripitur. At v. 1148. quoque dochmaicus est, v. 1149. autem antispasticus Hipponacteus ex antispasto et dochmio. Brunck. perperam eum putat anapæsticum esse, quo metro scriptus est is, qui sequitur, 1150.' Dind. *πατρώων* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Primum in Raph. *πατρῴων.* Dind.

1147. s. ita digessit Brunck. *ὃν κάλεσον τρ. ἔνδ. ὡς ἐμέ. | ὦ τέκνον, παῖ, παῖ, | ἔξελθ' οἴκων· ἄϊε τοῦ πατρός.* 'V. 1147. asynartetus est ex duobus dochmaicis. V. autem 1149. dimeter anapæsticus. Hi versus male in impressis divisi erant. [Erant vulgo quinque versus: *ὃν κάλεσον τρέχων | ἔνδοθεν ὡς ἐμέ. | ὦ τέκνον, ὦ παῖ, παῖ, | ἔξελθ' οἴκων· | ἄϊε σοῦ πατρός.* Dind.] Sic, ut eos exhibui, sunt in membr. Brunck. Sed v. not. ad 1146. Perperam e Rav. scriptum esse *ἔνδ. τρέχων*, monuit jam Herm. *καλεῖν* h. l. idem quod alibi *ἐκκαλεῖν*, *evocare.* v. Valken. ad Theocr. Adon. 43. p. 353. Dind.—*ὡς ἐμὲ* pro *ὡς εἰς* (*πρὸς*) *ἐμέ*, de qua loquendi forma v. Kœn. ad Gregor. Cor. p. 32. Klotz. ad Tyrt. p. 81. Fisch. Ind. Æsch. voc. *ὡς*, ubi contra Valken. ad Eurip. Phœn. p. 475. et ad Herod. ii. 135. p. 169. adfirmantem, *ὡς* pro *πρὸς* aut *εἰς* de animatis tantum dici, docte copioseque disputat. Harl.—*ὦ τέκνον.* Eurip. Hec. 173. *ὦ τέκνον, ὦ παῖ δυστανοτάτας ματέρος, ἔξελθ', ἔξελθ' οἴκων· ἄϊε ματέρος αὐδάν, ὦ τέκνον.* Berg. [Post verba Streps. *κάλεσον—ὡς ἐμὲ* Socrates putandus est intrasse, et dictis illis *ἄϊε σ. π.* cum Phidippide redire. Wiland.]—In Cod. C. et Ja. verba *ὦ τέκνον* etc. Socrati tribuuntur, quod non displicet, propter antecedd. *κάλεσον* etc. sed ita ante verba *ὅδ' ἐκ. ἀνήρ*, quæ Ja. Strepsiadi male tribuit, quum sint manifeste verba Socratis, discipulum tradentis patri, intervallum cogitandum, ut prodeat filius evocatus; *παρεπιγραφή.* Ern. Gravis invasit libros corruptela, non solum, quia *ὅδ' ἐκεῖνος ἀνὴρ* scriptum est sine articulo, sed quia numerorum modi perturbantur. Adjungam totam versuum verborumque continuationem, ut posuit Herman. *ὦ τέκνον, ὦ παῖ, παῖ, | ἔξελθ' οἴκων· ἄϊε σοῦ πατρός. | Σωκρ. ὅδ' ἐκεῖνος ἀνήρ. | Στρεψ. ὦ φίλος, ὦ φίλος. Σωκρ. ἄπιθί σοι λαβών.* Hæc autem maximopere mihi quidem improbantur idcirco, quia Socrates, cujus animus longe est aliter affectus, quam Strepsiadæ, tamen iisdem, quibus Strepsiades, utitur numeris: primo quidem anapæsto, post dochmiaco: verba autem ipsa tam sunt quieti et tranquilli animi, nulli ut nisi iambico metro conveniant. Deinde delevit Hermannus versum extremum, *ἰώ, ἰώ, τέκνον.* Idem deest in codice Ravennate. At legitur tamen in cæteris exemplaribus vetustis. Itaque non delendum, sed loco movendum censeo. Locum enim ejus ut reprobem, Hermanni argumentis adducor, quæ sunt gravissima.

Si enim præ lætitia exclamantur illa, loco posita sunt incommodo et perinepto; sin admirationem ostendunt, non modo supervacanea sunt propter particulas, ἰού, ἰού, quæ subsequuntur, sed, quum ad proximam scenam pertineant, aliena sunt ab exordio iambicorum versuum trimetrorum: nam versionem quam summi vir ingenii et exquisitæ doctrinæ exhibuit, *Wohlauf, wohlauf, mein kind!* iis tantum, qui Græca non legunt, factam puto. Jam illud fac consideres, imitari Aristophanem Euripidis Hecubæ versus 172—175., quos primus contulit Berglerus: ὦ τέκνον, ὦ παῖ δυστανοτάτας | ματέρος ἔξελθ' | ἔξελθ' οἴκων, ἄϊε ματρὸς· | ἄϊε ματέρος αὐδάν, τέκνον, | τέκνον, ὡς εἰδῇς, οἵαν, οἵαν, | ἀΐω φάμαν σᾶς ψυχᾶς. | ἰώ, ἰώ τέκνον. Sed hinc apparet, in Aristophanis versibus παῖ ex libro Ravennate semel ponendum esse, ut versus fiat anapæsticus, ὦ τέκνον, ὦ παῖ: hanc enim præferendam duco scripturæ Monacini libri, τέκνον, ὦ παῖ, παῖ. De hiatu post vocativum nihil est controversiæ. Illa autem, ὦ φίλος, ὦ φίλος, et ἰώ, ἰώ, τέκνον, ab auctore olim collocata fuisse credo post ἄϊε σοῦ πατρός: Socratisque verba uno conjuncta fuisse trimetro versu iambico. Hermannus autem ἄπιθί σοι λαβών, ex conjectura protulit. In exemplaribus vetustis typis impressis est, ἄπιθι σὺ λαβών. Sic fere Avibus, v. 647. εἰσηγοῦ σὺ λαβὼν ἡμᾶς. v. 1029. ἄπιθι λαβών. Sed omnium longe optima est illa, quam mala nota affecit Ernestus, codicis Ja. scriptura, ἄπιθι συλλαβών. Hanc quidem confirmat Pluti versus 1079. νῦν δ' ἄπιθι χαίρων, συλλαβὼν τὴν μείρακα. Itaque sic ego illa corrigo: ὦ τέκνον, ὦ παῖ, ἔξελθ' οἴκων, | ἄϊε σοῦ πατρός, ὦ φίλος, ὦ φίλος.— | ἰώ, ἰὼ τέκνον. | Σωκρ. ὅδ' ἐκεῖνος ἀνήρ· ἀλλ' ἄπιθί νυν συλλαβών. Verba ὦ φίλος, ὦ φίλος, in suum locum vere esse transposita, libro ii. ex antistrophico systemate declarabitur. REISIG. Vide ad Hecub. v. 169. PORS.

1148. Σωκ. ὦ τ. A. (B.) 2. Dorv. PORS. Σωκ. præf. 1. 2. 5. 6. et ex em 4. Deest persona in 3. ὦ παῖ bis 6. DOBR.

1150. ὅδ' ἐκ. Ja. ποῦ ὅδ' et v. 1151. pro σὺ λαβ., συλλαβών, utrumque male. ERN. ὦ φίλος. Soph. Œd. Col. 1698. ὦ πάτερ ὦ φίλος. Idem Œd. Tyr. 1330. ἰὼ φίλος, σὺ μὲν ἐπίπολος ἔτι μόνιμος. BERG. φίλος pro φίλε. v. Gregor. Cor. de dial. p. 47. ibique Kœn. HARL. Hæc amplexans filium dicit. WILAND. Σωκ. om. Dorv. PORS. Σωκ. om. 1. 2. 6. Habuit, sed del. 5. Spatium relictum in 6. Σωκ. 3. DOBR.

1151. Vulgo, ἄπιθι σὺ λαβών. Rav. ἄπιθι λαβὼν τὸν υἱόν σου ex interpretatione. Pro σὺ metri maxime causa σοὶ scripsi, quod longe hic vulgata lectione elegantius est. Cæt. post hunc versum vulgo hic versiculus legitur: ἰώ, ἰώ, τέκνον, qui tribuitur Strepsiadi, et habet quo locum suum tueatur, siquidem Strepsiades, priusquam diligentius filii habitum contempletur, præ gaudio in hæc verba erumpat. Verum id parum verisimile est. Nam quum gaudium jam verbis ostendisset, ὦ φίλος etc. satis commode potuit pallidum ejus vultum animadvertere. Quod si hæc ἰὼ, ἰὼ, τέκν. admirationis potius, quam subitæ lætitiæ significationem continent, merito hujuscemodi additamentum displicebit. Primum enim superflua sunt, quia sequitur ἰού, ἰού. Deinde, quum non ad præcedd. sed ad iambos pertineant, qui sequuntur, morem violant usitatæ rationis metrorum, qui iambis continuis, nec misceri nec præfigi dochmiacos patitur. Accedit, quod Schol. metricus, si hunc versum in exemplo suo habuisset, non fuisset eum præteriturus. Quare eum libri Rav. auctoritate delevimus. HERM. ἄπιθί σοι λαβών. Ita et Schutz. apud quem tamen male hæc ita sunt scripta, ac, si cum antecedd. unum efficerent versum. DIND. Inchoatur ab iis ἰώ, ἰώ, vulgo act. iv. scena tertia. Deleverunt Inv. Herm. Sch. Verba seqq. ἰού, ἰού, extra versum sunt posita.—Post verba ἄπιθι—λαβὼν discedit Socrates, et sequentia Strepsiades voce admodum læta profert. WILAND. Ald. etc. ἄπιθι σὺ λαβών (omissis vocc. τὸν υ. σ.). DIND. Pro postremis Ja. συλλαβών. ERN. Ald. etc. Στρ. ἰώ, ἰὼ τέκνον | ἰοῦ. ἰοῦ. DIND. ἰὼ semel B. PORS. συλαβὼν (sic) 3. Lege συλλαβὼν, ut plane habet Ms. apud Ernestum. [συλλαβὼν etiam Reisig. p. 186. DOBR.] Confer Plut. 1080. νῦν δ' ἄπιθι χαίρων, ξυλλαβὼν τὴν μείρακα, et locis a Berglero ibi citatis, Eccl. 1129. Soph. Trachin. 1169. Philoct. 584. adde Sophocl. Œd. T. 971. Aristoph. Ran. 1456. Menandrum Pollucis x. 12. (Bentlei. cxxii.) DOBR. σὺ λ. Cod. Ar. ID.

1152. ἰοῦ quater Dorv. PORS. ἰὼ ἰὼ 5. nescio an alii, ἰοὺ ἰοὺ 5. ἰοῦ ἰοῦ plerique. Sch. 5. τὸ ἰὼ καὶ τὸ ἰοῦ ἐπὶ χαρᾶς περισπῶται. DOBR.

1153. ὡς ἥδομαι—Versum hunc et quinque seqq. citat Suid. v. τί λέγεις. KUST. χροιὰν [non χροίαν] Suid. Ald. Ms. PORS. V. Τί λέγεις ubi χροιὰν ed. Med. DOBR. πρῶτον 1. 3. χροιὰν 1. χριὰν 2. 3. 4. DOBR.

1154. ἰδεῖν εἶ ἔξαρν. proprie: adspectu es aptus ad negandum, h. e. facies tua ostendit, te aptum esse. DIND. εἶ π. ἐξ.

εἰ 2. Pors. ἰ. εἰ. π. ἐξ. εἰ (gl. εἴπερ ὑπάρχεις) 5. εἰ prorsus om. 6. Dobr.

1155. τοῦτο τοὐπιχ. Primum versus non constat. Sed bene succurrit cod. L. qui habet καὶ τοῦτο, quod recepimus. Sic et Suid. in τί λέγεις σύ; Sensus est: *Solemne illud nostris, τί λέγεις σύ; quod est impudenter negantium, acriter contra dicentium, profecto efflorescit, crebro a te usurpatur.* Ern. Scil. in ed. Ern. καὶ exciderat. Herm. Videntur Athenn. impudenter ita dixisse, ut ostenderent, nihil alterum dicturum esse, quod grave esset. Dind. καὶ τοῦτο, quod ex solo L. adfert Ern., est in omnibus codd. Id. Aut nihil video aut ipsa nive frigidius est illud κακουργοῦντ' οἶδ' ὅτι. Quid enim sententiæ confert? ubi antitheton? non crescit sententia, sed languet et labascit. Vix mihi tempero, quin sic ab auctore datum pronunciem. — καὶ δοκεῖν 'Αδικοῦντ' ἀδικεῖσθαι, καὶ κακουργοῦντ' εὐποιεῖν vel εὐνοεῖν. Certe aut ita scripsit Aristophanes, aut dormitavit: etsi et Suidas in verbo τὶ λέγεις illud οἶδ' ὅτι jam olim agnoverit. Bent. οἶδ' ὅτι. Repete e præcedd. δοκεῖν κακουργεῖσθαι. Brunck. κακουργεῖσθαι s. ἀδικεῖσθαι repetit Ern. Dind. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Lugd. Amst. τὸ, τί λ. σ. Dind. δοκεῖν σ' B. Pors. τί om. 2. δοκεῖν σ' 3. Dobr.

1157. ἐπὶ τοῦ προσώπου τ' ἐστὶν 'Αττικὸν βλέπος. Sic, ut in impressis, est in A. D. [Tuetur etiam Herm. cum recentt. edd. laudatque eum sic Porson. præf. ad Eurip. i. p. xl. Dind.] In B. versus hic omissus: mendose autem in C. ἐπὶ προσώπου τ' ἔνεστιν 'Αττικὸν βλέπος. Dormitabat bonus Kœnius ad Corinth. scribens p. 17. extr. 'Vera scriptura videtur vel γ' ἐστίν, vel potius γ' ἔνεστιν.' Harum emendationum prior non inutilis modo, sed et falsa est. Nihil significaret γε, ubi copula omnino requiritur τε, siquidem præcedentia omnia membra eodem nexu cohærent. Alteram, quæ eodem incommodo laborat, metri præterea ratio prorsus respuit. Vide enim, quam belle procedat senarius: ἐπὶ τοῦ | προσώ | που γ' ἔνεστ | ιν 'Ατ | τικὸν | βλέπος. Credebatne ille, ut clarissimus Professor noster Regius [Vauvilliers] vocalem ante literas στ corripi posse? Brunck. 'Αττ. βλέπος dictum esse pro βλέμμα A. notat Corinth. de dial. Att. § 10. p. 17. Notat hic *frontem perfrictam, s. vultum impudentem*, quo nomine Athenienses olim male audiebant. Kust. Suid. explicat *vultum malignum, impudentem, callidum, audacem.* add. Poll. ii. 56. Harl. De vultu fiduciam nimiam et impudentiam significante explicat Wil. Dind. Vox βλέπος a Suida ex h. l. bis memoratur, ac præterea in antiquis glossis βλέπος, *vultus, adspectus:* alibi autem vix hodie putem legi. 'Αττικὸν vero βλέπος de *vafro* et *callido* vultu s. *adspectu* hic dici notant Scholia: ac firmare utique videntur reliqua, quæ ad primum filii e Socratis disciplina prodeuntis adspectum tangit h. l. Strepsiades. Quod diversum proinde ab iis, quæ de *torvo* vel *acerbo* aut *severo vultu* s. *adspectu* dicuntur subinde alibi in his fabulis variisque eam in rem locutionibus, veluti (quod obiter monui ad 234.) βλέπειν [*vultum habere*] ὑπότριμμα Conc. 291. κάρδαμα Vesp. 453. δριμὺ Ran. 570. δεινὸν 602. ὀρίγανον 603. ταυρηδὸν 804. νάπυ Eqq. 628. βλέπουσα θυμβροφάγον Acharn. 253. quibus opponitur ἀγανώτερον βλέπειν, *jucunde, amabiliter intueri*, Lys. 886. et Anacr. Od. 64. aut juxta alios 66. παρθένιον βλέπων, *virgineum quid tuens*, λοξὸν ὄμμασι βλέπουσα Od. 61. vel 63. *transversum oculis tuens.* Illud vero 'Αττ. βλέπος dici cæteroquin posset de *suavi* et *urbano vultu*, idque pro decantata a priscis auctoribus, præ aliis Græcorum populis, Athenn. humanitate, ingenio, lepore; et qui 'Αττικισμὸς a Cic. dicitur ad Att. iv. 17. Unde etiam, ut id obiter tangam, ab illo Atticorum βλέπος factum videtur Lat. *lepos*, unius literæ ἀφαιρέσει, sicut in vocibus, quas notarunt Etymologi, *raucus* βράγχος, *rigo* βρέχω, ac similibus. Spanh. βλέπος. Talis vox est et κλέπος ap. Schol. Æsch. Prom. 400., ubi poëta utitur simili voce ῥέος, quam exponit Schol. ῥεῦμα, παρὰ τὸ ῥέω, ὡς κλέπτω, κλέπος· οἴχεται τὸ κλέπος αὐτὸς ἔχων. V. not. in Lys. 707. ad voc. πρᾶγος. Berg. Suid. l. c. ut cod. Dorv. ap. Schol. ad Plut. 342. τ' ἔνεστιν, male, ut ibi notat Kust. Rectius exstat ap. Suid. v. βλέπος. Schol. ad Plut. 342. profert γάρ ἐστιν. Kœnius ad Greg. Cor. de Dial. p. 18. verum putat γ' ἔνεστιν, ubi et laudat, qui h. l. propter τὸ βλέπος attigere. Ern.

1158. ἔνεστιν Dorv. προσώπου 'στιν Suid. Ms. βλέπος. ἔστιν om. Ms. in τί λέγεις σύ; et alia peccat. ἔνεστιν edd. Pors. γ' ἐστὶν Bav. Dind.

1159. R. σώσεις recte, idque recepimus. Sic placebat Toupio Em. ad Suid. p. 61. v. ad 1092. Ern. σώσεις bene A. C. Perperam vulgo σώσῃς. Brunck. Ante ὅπως intell. βλέπε aut simile verbum. *Nunc ergo vide, ut me, quem perdideras, serves.* v. Dawes. M. Crit. p. 227. Harl. σώσῃς Ald. etc. Dind. σώσεις 2. Pors. οὖν om. 4. σώσεις 2. 5. Dobr.

1160. δὴ om. A. 2. δὲ om. B. ἔννην

B. et postea. Pors. δὴ om. 3. 5. καὶ τὴν ν. 2. Dobr. φοβῇ Elb. Bav. Harl. δὴ deest Elb. Bav. L. Herm. Etiam h. l. Ald. etc. ἕνην, ut mox ἕνη et 1170. 1172. 1174. 1203. ἕνην. C. ἕννην et sic semper. Dind.

1161. τίς Ald. Junt. I. II. Crat. Wech. Brub. Raph. Port. Lugd. Amst. τὶς Junt. III. Ven. I. II. Dind.

1162. εἰς ἣν γε θήσειν τὰ πρυτ. Proprie, *in quem* (diem) *se Prytanea* (s. *sacramentum*) *mecum deposituros esse aiunt*, i. e. *se dicam mihi scripturos*, vel, *in jus me vocaturos esse aiunt*. Nimirum πρυτανεῖα ap. Athenn. erat fere idem quod Latini *sacramentum* vocabant, s. certa pecuniæ summa, quam judicio inter se contendentes tam actor quam reus in judicio deponebant, ea conditione, ut victus non solum partem suam ærario relinqueret, sed etiam victori (cujus sacramentum itidem ærario cedebat) parem pecuniæ summam restitueret. Hanc tantum inter *sacramentum* Romm. et πρυτανεῖον Athenn. puto fuisse differentiam, quod ap. Romm. *sacramentum* victi tantum ærario cederet, victor autem partem suam reciperet: ap. Athenn. autem tam victoris quam victi πρυτανεῖα ad ærarium redirent: ita tamen, ut (quod diximus) victus victorem indemnem præstaret, pari pecuniæ summa ei restituta. De *sacramento* Romm. quod diximus, confirmari potest auctoritate Varronis, qui expresse dicit iv. de L. L. extr. 'Qui judicio vicerat, suum sacramentum a sacro auferebat: victi ad ærarium redibat.' De prytaneis Athenn. exstat illustris locus ap. Polluc. viii. 38. cujus auctoritate nostra de iis sententia præcipue nititur. Hinc patet, quid h. l. et v. 1120. significet θεῖναί τινι πρυτανεῖα, nimirum proprie, *prytanea cum aliquo deponere*; vel *sacramento cum aliquo contendere*: per consequens vero, *in jus aliquem vocare*. Hinc v. 1171. Comicus κλῆσιν θεῖναι appellat, quod ante dixerat πρυτανεῖα θεῖναι. Kust. Ita Demosth. adv. Macart. p. 610. πρυτανεῖα δὲ τιθέτω ὁ διώκων τοῦ αὐτοῦ μέρους· et Isæus jam ante Orat. ii. p. 391. οὔτε πρυτανεῖα, οὔτε παράστασις οὐδεμία τίθεται τῶν εἰσαγγελιῶν (neque sportulæ neque drachma in principio litis sunt solutæ): prout nempe paullo post hic in Scholl. dicitur ad 1171. quod πρυτανεῖα μισθὸς ἦν τῆς εἰσαγωγῆς τῆς δίκης. E quibus et duobus fabulæ locis hic et supra 1120. proprio hanc in rem vocabulo ab Atticis τιθέναι πρυτανεῖα pro *deponere* s. *solvere sportulam* patet, ac rursus v. 1236. θήσω πρυτανεῖα et Conc. 791. καταθήσειν, *deponere*: illustrantur vero, quæ de usu voc. πρυτανεῖα in foro Attico monuit Kust. Quam in rem adduci posset alterius Comici Timoclis ap. Athen. vi. p. 237. locus, nisi quod alio sensu ibi πρυτανεῖα dicuntur, respectu ad Athenarum prytaneum, in quibus cibus e publico et sine sumtu datus: nempe — οὗ γὰρ μὴ τιθένται συμβολαὶ Πρυτανεῖα ταῦτα πάντα προσαγορεύεται (etenim ubi non conferuntur symbolæ Prytanea ea omnia sunt appellanda). Ad quem locum, ut obiter id notem, haud male *sportulas* reddi a Schol. ad priorem Comici locum πρυτανεῖα, tuetur Casaub. Anim. p. 420. Spanh. φησὶ 6. sed gl. λέγουσι. Dobr.

1163. ἀπολοῦντ' ἄρ' quinque codd. Dawesius, ne diphthongus elidatur ante syllabam brevem, legendum censet ἀπόλοιντ' ἄρ' —, *male pereant*. Nihil ego muto. Si quid vero mutandum videretur, præferrem ἀπολοῦσιν ἄρ' αὖθ' οἱ θέντες, ut 1246. προσαποβαλεῖς. Brunck. Hanc lectionem, Reizio etiam probatam, hoc minus dubitavimus recipere, quod eam planissime lib. Rav. habet, in quo scriptum, ἀπολοῦσ' ἄρ' αὖθ' —. Herm. Ita cum Inv. H. que etiam Sch. dedit. Dind. Misc. Crit. p. 267. Sed Kœn. ad 982. laud. et Tyrwhitt. ac Burgess. App. ad Daw. p. 471. docuerunt, nimis subtile esse illud præceptum de diphthongo ab Att. poetis ne ante vocalem brevem quidem elisa. Harl. ἀπόλοιντ' Dawes. Misc. Crit. p. 271. Pors. ἀπολοῦντ' Cod. Ar. Dobr. ἀπολοῦντ' omnes edd. Dind.

1164. ἡμέραι om. 2. gl. δύο ἡμέραι δη$^{\lambda}$. Pors. ἡμέραι om. 5. gl. δύο ἡμέραι δη$^{\lambda}$. Dobr.

1165. περ om. 2. Pors. περ om. 5. Dobr.

1166. Vulgo, αὐτὴ γένοιτο γραῦς. Sed partem veræ lectionis αὐτὴ γένοιτ' ἂν γρ. [ab Inv. receptam] lib. Rav. servavit. Herm. qui (cumque eo Sch.) dedit, ἡὐτὴ γένοιτ' ἂν γ. sed nunc mavult ἁὐτή. Dind. γένοιτο γραῦς Ald. etc. Dind. ἡ ante αὐτὴ præfigit pro emend. corrector in 2. αὕτη 3. γένοιτ' ἂν 1. 5. Dobr.

1167. γε post νενόμ. deest R. Ern. νενόμισάς γε Elb. Harl. γ' om. B. Dorv. Pors. γε νενόμιστ' 1. γε νενόμισται 3. Dobr.

1169. Solonis, legislatoris Athenn. facit etiam mentionem in Avv. 1569. ἐρῶ — καὶ τὸν Σόλωνός σοι νόμον. Berg. τὴν φύσιν. C. τὴν ῥύσιν. Ern.

1170. οὐδέπω Raph. Lugd. Amst. Port. Dind. μὲν οὖν habet Dorv. et ἕννην sæpius. Pors. οὐδέπω 3. Dobr.

1172. ἔθηκεν. Ms. ἔδωκεν, non male. Sic Latini *dare* actionem. Ern. Male

vulgo εἴς τε τ. ἕ. τ. κ. ν. Recte Rav. εἴς γε — Herm. qui cum Inv. et Sch. recepit. Dind. εἴς τε Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Lugd. Amst. Port. Dind. ἔδωκεν 2. Pors. ἔδωκεν 5. Dobr. ἔθηκεν Cod. Ar. Id.

1173. γίγνοιντο. Suidas in θέσεις habet γίνοιντο. Bent. ἵν' — γίγνοιτο. De hac constructione part. ἵνα cum optat., quæ verbis de tempore non nisi præterito usurpatis subjungi solet, atque *fierent* verti debet v. Dawes. M. Crit. p. 85. s. Harl. θέτεις perperam Ven. i. Dind. γένοιντο Suid. Ms. θέσις. Pors.

1174. προσέθηκεν. Lege προσέθηχ'. Bent. In Pac. 408. ἵνα τί δὲ τοῦτο δρᾶτον; v. in Eccl. 717. Berg. ὦ μέλε. R. μέλεε. Ern. Ἱναδητὶ (una voce) Ald. Junt. i. ii. iii. Ἵνα δητὶ Crat. Ven. i. ii. Wech. Raph. Lugd. Ἵνα δητὶ Brub. Port. ᾧ μέλε Ven. i. ii. Dind. ἵνα τί δὴ 2. μέλεε A. (B.) 2. Dorv. Pors. ἵνα τί δὴ 5. προσέθηκ' (sic) 1. μέλαιε 2. μέλεε ceteri. Dobr. ἵν' ὦ μέλε, παρόντες — νουμηνίᾳ. Quid hoc sit, nondum plane ab interpretibus expeditum esse videtur. Scholiastes ita accepit, ut ii, unde peteretur, cum petitoribus ultimo mensis die suapte sponte transigere possent, atque ita judicio liberari. ἵνα, φησί, παρόντες οἱ ἐναγόμενοι, εἰ συνίδοιεν ἑαυτοῖς ἀδικοῦσι καὶ ὀφείλουσι τοῦ δικάζεσθαι ἀπαλλάττοιντο, διαλυσάμενοι πρὸς τοὺς δανειστὰς διὰ τῆς τῶν τόκων ἀποδόσεως· εἰ δὲ μή, οἰκείᾳ ἀποδοῖεν γνώμῃ, ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου λυποῖντο. Et sane quod Ernestius jam monuit, ἀπαλλάττεσθαι est verbum proprium in tali re, quum quis per compositionem aut alio modo se expedit e controversia aliqua aut molestia. Quærendum tamen est, quomodo vocabulum παρόντες hic accipiendum sit. Potest enim παρεῖναι hic significare *adesse in judicio;* potest etiam, *creditoribus apparere* extra judicium, ut cum iis transigant. Mihi hæc videtur poetæ mens fuisse. Creditor debitoris morosi nomen defert; is citatur εἰς ἕνην τε καὶ νέαν; i. e. εἰς νουμηνίαν, quo die ex lege Solonis τὰ πρυτανεῖα essent deponenda; ut itaque debitor hanc litem effugiat, ultimo mensis die seu pridie τῆς νουμηνίας cum creditore paciscitur, usuris scil. quas debebat, numeratis, ne litem istam persequatur: atque hoc est quod dicit suapte sponte liberari scil. judicio. Schutz. ΣΤΡΕΨ. ἵνα δὴ τί τὴν ἕνην προσέθηκεν ὦ μέλε; | ΦΕΙΔ. παρόντες &c. Reisig.

1176. ἀπαλλάττοινθ' ἑκόντες. Est verbum proprium in tali re, quum quis per compositionem aut alio modo se expedit e controversia aliqua et molestia. Ern. ὑπανιᾶσθαι, *valde cruciari*, quod sequitur, reddunt, *acrius postulari*. Dind. ἀπαλλάττειν θ' Elb. Harl. ἀπαλάττοινθ' Junt. i. Crat. Ven. i. ii. Wech. Raph. Dind.

1177. ὑπανιῶντο (sine iota subscr.) Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Lugd. Amst. Dind.

1178. Πῶς οὐ δ. Versum hunc et quatuor seqq., voc. προτένθης gratia, adducit Athen. iv. p. 171. C. Kust. Athenæus iv. hos versus e prioribus Nubibus citat. [Notandum hoc esse dicit Bergl., qui et ipse has, quas habemus, posteriores Nubes appellat. Aut e mendo librariorum aut ex oscitantia Athen. repetit Harl. Dind.] Mendose arbitror προτέραις ibi scriptum pro δευτέραις. Brunck. Assentitur Herm. Dind. Nempe ex Solonis lege prytanea primo novi mensis die deponenda erant. Quoniam tamen citatio reorum εἰς ἕνην τε καὶ νέαν lege definita erat, ideo hac ἀμφιβολίᾳ utebantur judices, ut uno die citius ea a litigantibus acciperent. Schutz. Excidit in ed. Lips. male δῆτα legendumque est, πῶς οὐ δέχονται δῆτα τῇ νουμηνίᾳ. Dind.

1179. ἀρχαί, pro ἄρχοντες, ut in Scholl. dicitur, ut vel inde liqueat, haud citra Atticorum etiam probæ notæ scriptorum auctoritatem, ἀρχὰς haud semel a Paulo, ut Tit. iii. 1. et alibi de *principibus* vel *magistratibus* dici. Spanh. Addidimus articulum αἱ 'ρχαί. Herm. Ita et Schutz. Dind. ἔνη τε καὶ νέα Ald. Junt. i. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. ἔνη τε καὶ νέα Junt. ii. Prima Raph. ἕνῃ τ. κ. νέᾳ. Dind.

1180. Glossæ: προτένθαι, λαίμαργοι. προὐτένθευσαν, ἐλαιμάργησαν, προέλαβον. Hesych. προτένθαι, λίχνοι, προαρπάζοντες. Suidas: προτένθαι. οἱ πρὸ τοῦ καιροῦ τῶν προσφαγίων ἀπογευόμενοι· οἱ προαρπάζοντες καὶ μεταπιπράσκοντες πλείονος, οἱ νῦν μετάβολοι καλούμενοι· οἱ προλαμβάνοντες τὰ ὄψα, πρὶν εἰς τὴν ἀγορὰν κομισθῆναι. προὐτένθευσαν, προελιχνεύσαντο· προέλαβον τὴν προθεσμίαν, ὑπὸ τοῦ ἐπιθυμητικῶς ἔχειν, ἢ ὑπὸ τοῦ κερδαίνειν ἡττώμενοι. προτένθης, ὁ λίχνος. [προτένθην Athen. ait Græcis eum fuisse, quem Romani *prægustatorem* dicunt. Interpres Athen. [antiquior] locum illum non recte vertit. v. Casaub. Duck.] Sed aut ego fallor, aut falluntur, quicumque in hoc Comici loco nomen προτένθαι eo sensu, nempe pro *gulosis*, vel *propolis*, *cocionibus*, *arilatoribus*, accipiunt. Frigida enim inde oritur sententia. Fuit Athenis collegium, s. cœtus quispiam virorum, quorum officium ad sacra pertinuisse videtur, qui Προτένθαι appellabantur. [Assentitur Herm. et eodem significatu nomen hoc in Pherecratis

quoque et Philyllii versibus ap. Athen. usurpatum putat. Nec dissentiunt Harl. et Francog. int. in Th. Gr. xi. p. 341. s. qui *γυναικονόμους* comparat. Nam *προτένθαις* fuisse hoc officium putat, ut prægustarent in sacris epulis cibos eorumque salubritatem testarentur. — *προτενθεύειν* mox tropice valet, *occupare*, *προαρπάζειν*. Dind.] Hoc manifesto apparet ex Athen. verbis l. c. *εὑρίσκω δὲ καὶ ψήφισμα ἐπὶ Κηφισοδώρου ἄρχοντος γενόμενον, ἐν ᾧ ὥσπερ τι σύστημα οἱ προτένθαι εἰσί, καθάπερ καὶ οἱ Παράσιτοι ὀνομαζόμενοι.* Ad istos *Προτένθας*, quos ab iis, qui Atticas antiquitates illustrarunt, neglectos fuisse doleo, certo certius est, Comicum respicere. V. Petiti Leg. Att. p. 274. Nominis etymon tradit Eustath. ad Il. p. 720. 19. *προτένθης, ὃ ἐκ τοῦ τένδω γίνεται, τροπῇ τοῦ δ εἰς θ, δηλοῦν τὸν προγεύστην.* Idem ad Od. p. 1874. 31. *ἐκ τοῦ τένδειν, ὅπερ ἐστὶν ἐσθίειν, κατὰ τὸ* (Hes. Ἔργ. 524.) *ὃν πόδα τένδει, τὸν προτένθην ἐποίησαν, ὅς ἐστι προγεύστης.* Brunck. — *ποιεῖν* ex interpretatione natum videri possit. Tamen recipiendum duximus tum codicis veterrimi (Rav.) auctoritate, tum quod *ποιεῖν* ab imperitis librariis in hac sede facillime mutari potuit in [vulg.] *παθεῖν*. Herm. *παθεῖν* retinuit Schutz. Dind. *μοι παθεῖν* Ald. etc. Dind. Pro *μοι* in Elb. est *μή*. Harl. *γὰρ* om. 1. 6. Dobr.

1181. *ἵν' ὡς τάχιστα.* Sic recte B. ut est in impressis. In tribus aliis *ὅπως τάχιστα.* Hic cod. etiam *ὅπως τάχιστα.* Schol. in margine: *τοῦτο οὕτω συντάξεις· ὅπως τάχιστη ὑφελοίατο καὶ λάβοιεν τὰ πρυτανεῖα, διὰ τοῦτο προὐτένθευσαν καὶ προὔλαβον ἡμέρᾳ μιᾷ. δοκοῦσι γάρ μοι παθεῖν, ὅπερ οἱ προθένται. ἐποίησε δὲ τὴν σύνταξιν ἀσαφῆ τῷ προτάξαι τὴν κατασκευήν.* Brunck. *ἵν' ὡς τάχιστα.* R. *ὅπως*, mox *ὑφέλοιτο*, vitiose. Ern. Cæteri quatuor cum Rav. et Bav. *ὅπως*, quod etiam Scholiastes in quarto Regio habet. Idque recipiendum putavimus. Herm. *ἵν' ὡς τάχ.* Ald. etc. Dind. *ὅπως* pro *ἵν' ὡς* A. *ὅπως λίαν* (B.) *ἵν' ὡς* Dorv. Pors. *ἵν' ὡς* 1. 2. 3. 5. 6. E 4. nil enotavi. Gll. *ὅπως* 3. *ὅπως λίαν ταχέως* 5. 6. Supra 1173. gl. *ὅπως* 3. 5. 6. Sch. 1. 2. *τοῦτο οὕτω συντάξεις· ὅπως τάχιστα ὑφελοίατο* etc. Vide Brunckii Supplem. t. iii. p. 208. In 5. a m. pr. Φει 1201. præf. non 1200. Dobr. *ἵν' ὡς* Cod. Ar. Id.

1182. *προυτένθεσαν* Elb. Harl. *προὐτένθεσαν* B. Pors. *προτεν.* 3. *-ευσαν* ex em. recentioris 5. Dobr.

1183. Glossæ: *ἀβέλτεροι, ἀμαθεῖς. κέρδη, τρυφή, γέλως, ἀπάτη.* Notus est e Gallica comœdia versus: Les sots sont ici bas pour nos menus plaisirs. *λίθοι, ἀναίσθητοι. ἀριθμὸς, ματαιὸν πλῆθος. πρόβατ' ἄλλως, ἁπλούστατοι μάτην.* Brunck. In Rav. 1014. *τέως δ' ἀβελτερώτεροι κεχηνότες — 'κάθηντο.* In Eccl. 297. *ἠλίθιον κἀβέλτερον.* Berg. Hæc a Strepsiade ad spectatores dicuntur. Dind. Suid. v. *ἀμφορεαφόρους.* Pors. *εὔχ'* 3. Dobr.

1184. *ἡμέτερα κέρδη τῶν σοφῶν.* Est Atticismus, pro, *κέρδη ἡμῶν τῶν σοφῶν*, de quo genere loquendi diximus plura ad Plut. 33. Sensus autem est: *O vos stultos, quos nos sapientes et callidi quæstui habere solemus: sive, quos nos callidi facile circumvenire et argento emungere novimus.* Frischlinus sensum h. l. non satis recte expressit. Kust. *ὄντες λίθοι.* Terent. Hec. ii. 1. 'quæ me omnino lapidem, haud hominem putas.' Berg. *σοφιστῶν* 6. Post *ὄντες*, non *σοφῶν*, disting. 2. 3. Dobr.

1185. Uti *numerus* ap. Latinos, ita *ἀριθμὸς* ap. Grr. interdum dicitur de hominibus inertibus et nullius pretii; quæ significatio huic loco convenit. Kust. Eurip. in Heracl. 997. *εἰδὼς μὲν οὐκ ἀριθμόν, ἀλλ' ἐτητύμως ἄνδρ' ὄντα τὸν σὸν παῖδα.* Horat. 'Nos numerus sumus et fruges consumere nati.' Etiam de aliis rebus, et non tantum de homine, ut Soph. Œd. Col. 374. *ταῦτ' οὐκ ἀριθμός ἐστιν, πάτερ, λόγων, ἀλλ' ἔργα δεινά.* Berg. — *ἀρ. πρόβατ' ἄλλως.* Eurip. Troad. 476. *ἀριστεύοντ' ἐγεινάμην τέκνα, οὐκ ἀριθμὸν ἄλλως, ἀλλ' ὑπερτάτους Φρυγῶν·* ubi v. not. Barnes. Oves etiam dici homines stolidos notum est, et aliquid notavi ad Plut. 292. *Oves aureo vellere opertas* Demosth. appellavit divites et rudes, ut auctor est Galenus, Suasor. ad Art. c. 3. quod Laërtius Diogeni Cynico tribuit. Berg. Reisk. conjecit: *ἀριθμὸς ἄλλος πρόβατα, ἀμφιφ.* contra metrum. Dind. L. Ja. *ἀμφορεῖς* minus bene; illud magis Atticum, ut *ἱππῆς* quam *ἱππεῖς*, sæpeque in scriptis et editis mutatum in commune. v. Hemst. ad Plut. 808. Ern. *ἀμφορῆς* bene membr. Tres alii *ἀμφορεῖς.* Brunck. Cod. Dorv. ap. Hemst. ad Plut. 808. habet *ἀμφορεῖς* et gl. cod. Dorv. explicat *τὰ μαγαρικά*, leg. *μεγαρικά*, et de fictilibus Megaricis, quæ in pretio fuerunt, v. Pierson. ad Mœr. p. 393. Glossa Ms. ap. Ducang. Gl. M. et I. Gr. legit *ἀμφορεῖς νενησμένοι* cum expositione *μεγαρικὰ σεσωρευμένα.* Harl. *ἄλλως ἀμφορῆς νενασμένοι.* Secundum vulgatam hanc lectionem locus hic ita verti debet: *amphoræ temere repletæ.* At Suid. v. Ἀμφορεαφόρους et v. *νενημένην* legit *ἀμφορῆς νενησμένοι* (i. e. ut ipse exponit, *σεσωρευμένοι*,

amphoræ temere coacervatæ:) quæ lectio non videtur aspernanda; præsertim quum et Ms. Vatic. U. eamdem exhibeat. Νενησμένοι autem, pro quo etiam dicitur νενημένοι absque σ, est a νέω, vel νήω, *glomero, accumulo:* νενασμένος vero est a νάσσω, *impleo, refercio*; fut. νάσω vel νάξω; unde νένακτο, quod Suid. exponit ἐπεπλήρωτο, in loco illo Joseph. i. de B. Jud. c. 13. p. 739. καὶ πᾶσα οἰκία ὁπλιτῶν νένακτο. Hodie tamen ap. ipsum Joseph. pro νένακτο pessime legitur ἐκτᾶτο, qui proinde ex Suida emendandus est, ut in notis ad illum Lexicographum jam monuimus. Kust. [Glossæ νάσσω, *farcio*, unde fut. i. νάσω, ut a πλάσσω, πλάσω. perf. act. νένακα. pass. νένασμαι. Eccl. 836. τράπεζαι—ἐπινενασμέναι ἀγαθῶν ἁπάντων. Suid. ναστόν, πυκνόν, πλῆρες, μεστόν. Berg. Nunc in ed. Haverc. νένακτο legitur. De v. νῆσαι, *coacervare*, Harl. laudat Zeun. ad Xen. Exp. Cyr. v. 4. 27. et Hutchins. ad eund. loc. § 16. Dind.] Quod si maxime νενασμένος esset πεπληρωμένος, tamen abhorret a sententia loci. Amphora enim tum cum plena est, utilissima est; neque inde metaphora trahi commode potest ad contumeliam designandam. At contra ubi semel inanes sunt vel fractæ, tum demum inter resectanea, et concumulantur in loco quodam abdito: et vel integræ mucescunt et putescunt. Placet igitur τὸ νενησμένοι, vel potius ut Suidas, Xenophon, et Hesychius, νενημένοι. Bent. In Conc. 835. κλῖναι δαπίδων νενασμέναι, *lectuli tapetibus adgesti*, et v. 833. τράπεζαί γ' εἰσὶν ἐπινενασμέναι, *mensæ sunt refertæ:* nempe, prout ibi Scholl., ἐπιν. πεπληρωμέναι. Unde corrigendus Hesych. νενασμένως, πεπληρωμένως, non πεπληγμένως. Quomodo recepta hic lectio, quam prætulit etiam Biset., videtur posse commode hic retineri: etsi altera νενησμένη Suidæ et Ms. Vat. auctoritate nitatur, neque sit ab h. l. aliena, immo idem quod superior indicet. Hesych. νένηται, πεπλήρωται, σωρεύεται. Exstat vero, ut obiter id moneam, duobus locis ap. LXX. Exod. xxxvi. 35. 37. κοκκίνου νενησμένου, quod per *coccum netum* explicat interpres, ac proinde a v. νήθω, *neo*. Spanh. νενησμένοι quatuor codd. Mendose in B. νενοισμένοι. Add. Suid. in νενημένην et ἀμφορεαφόρους. Gl. μεγαρικὰ σωρεύματα. V. Lamb. Bos. Obss. Critt. c. 15. Brunck. Rectissime Suid. in Νενημένην, ἀμφορεῖς δὲ νενησμένοι, inquit, ἀντὶ τοῦ ματαίως κέραμοι σεσωρευμένοι. νῆσαι γὰρ τὸ σωρεῦσαι. Neque enim de amphoris temere, i. e. nimis impletis hic agitur, sed de congestis coacervatisque temere amphoris. *Numerus*, inquit, *estis, pecudes, et inutilis supellex*. Herm. Ms. Vat. C. Ib. Suid. νενησμένοι, eoque spectat et C. in quo νενοισμένοι. Itaque facile quis hoc præferat cum Kust. De v. νέω, unde hoc ducitur, v. Hemsterh. ad Luc. i. p. 306. et Intpp. Hes. ad νένηται. Sed et νενασμένοι bene Græcum est, quod servat Cod. R. Hesych. νενασμένος, ἐμπεπληγμένος, quod Spanh. ad h. l. corrigebat πεπληρωμένος, non bene. Glossa cod. R. ἐμπεπλησμένος unde Hesych. verbum corrigendum. At glossa cod. R. ἐστερημένοι οἴνου ἢ φρονήσεως, quod quomodo in verbis sit, non intelligo, quanquam sensum commodum facit. ἄλλως Duker. [in not. inedd.] interpretatur *plane*, quam vim verbi nondum reperi. Intelligo *frustra, temere*. Cæt. per proverbium homines stupidi sic dicti videntur, nescio unde; aut fœneratores sic dicuntur, quia non magis fruuntur copiis quam amphoræ vino. Ern. Non post πρόβατ', sed post ἄλλως interpungunt Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Raph. Port. Lugd. Amst. In Brub. πρόβατ', ἄλλως, ἀ. — νενασμένοι Ald. etc. Dind. νενησμένοι Elb. Harl. ἀριθμὸς ex recens. ad. 2. νενησμένοι Dorv. A. (B.) νενοισμένοι 2. Pors. ἀμφορεῖς 1. ει 3. 5. 6. -ρῆς 2. νενησ. 1. 3. 6. et ex em. ut puto, sed ej. m. 2. νενισ. 4. νενοισ. 5. et γρ. νενήσμ. in m. ab alio. Glossæ: μεγαρικὰ σεσωρευμένα 1. διεφθαρμένοι 2. ἐστερημένα οἴνου 5. μεγαρικὰ σεσαπημένα 6. Scil. hi tres a νάω, *fluo*, derivabant; et accipiebant 2. 6. *putredine diffluentes*, 5. *rimosi, et perfluentes*. Legebant igitur νενασμένοι. Ceterum ἀριθμὸς primo om. sed in m. repos. ab eodem in 5. Dobr.

1186. 'μαυτὸν Elb. Harl.

1187. μοὐγκώμιον. Id est, μοι ἐγκώμιον. Hic aurium judicio crasis probatur. Brunck. v. Kœn. ad Greg. Cor. p. 64. Harl. His dictis Strepsiades canere incipit. Dind. μου 'γκώμιον Wech. Id. μ' ἐγκ. 2. B. Pors.

1188. Hic versus ex anapæsto compositus est et choriambo. Qui deinde sequuntur tres versus in iis iambus præcedit dochmium. Herm. Hotibius p. 46. ita digerit: Ὦ Στρεψιάδες, μάκαρ (στροφή. *anacreont. catal.*) | αὐτός τ' ἔφυς, ὡς σοφός, | χοἷον τὸν υἱὸν τρέφεις, (ἀντιστρ.) | φήσουσι δή μοι φίλοι. Dind.

1189. D. (Duk.) interpungit post ἔφυς, et in sq. intelligit εἶ. Sed ἔφυς non tam commode refertur ad μάκαρ quam ad σοφός. Ern. Nulla interpunctio post ἔφυς in Ald. etc. Dind.

1190. Pro vulg. ἐκτρέφεις L. Ja. τρέφεις, male. Ern. Immo bene, ut hic

versus par sit ei, qui præcedit, et ei qui sequitur. Atque ita etiam Rav. Schol. metricus, ut vulgo legitur, ἐκτρέφεις habuit. Herm. qui cum Inv. et Sch. recepit. Post τρέφεις recte in al. edd. nota interr. (;) s. exclamandi posita. Nam ita (ut præcesserat) dicent amici με ζηλοῦντες. Dind. χοῖον Ald. χ' οἷον Junt. i. ii. iii. Crat. etc. — ἐκτρέφεις Ald. etc. Dind. τρέφεις 5. sine ἐκ. Dobr.

1191. Hos versus ita digessit Herm.: χοἰ δημόται | ζηλοῦντες, ἡνίκ' ἂν σὺ νι-| κᾷς λέγων τὰς δίκας. | ἀλλ' εἰσαγαγών σε βούλομαι | πρῶτον ἑστιᾶσαι. (Sic Reisig.) Priores versus pessimis numeris vulgo leguntur. Alia usi sumus eorum descriptione. Primus est iambicus monometer, dein sequitur iamb. dimeter, tum Creticus dimeter, et iterum iamb. dimeter, postremo ithyphallicus. Herm. quem Sch. sequutus est. His dictis Phidippides cum Streps. abit, hic autem statim post redit. Wil. Exemto glossemate λέγων τὰς δίκας ita possunt digeri: χ' οἱ δημόται ζηλοῦντες, ἡνίκ' ἂν σὺ νικᾷς. (στροφή.) | ἀλλ' ἐσαγαγών σε βούλ. πρῶθ' ἑστιάσαι. (ἀντιστρ.) Sunt iambici trimetri hypercatal. quibus rarius utuntur Arist. et Comici. Hotib. l. l. Cur pro glossemate habeantur verba λέγ. τ. δ. non video. In vulgatis v. 1200. esse iambicum dimetrum, sequentem autem constare ἐξ ἰαμβικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ δοχμίου συζυγίας cum Schol. censuit Auctor Ep. in Bentl. not. in Phædr. p. 78. Dind. δ' οἶμ' οἱ 1. et rubr. in marg. γρ. δή μοι. Dobr.

1192. ζηλοῦντες Duker. interpretatur *beatum prædicare*, quo sensu ζηλοῦν sæpe dicatur. Sic dici posse non negem: sed hoc non opus erat dici, quum ante sit μάκαρ. Malim, *non sine invidia*. Ern. λέγων νικᾶς Elb. Harl. ζητοῦντες Dorv. Pors. λέγων νικᾷς 2. Pors. φῆλοῦντες (vel φῆ) 1. (sed φ mut. rubr. in ζ) Aberraverat librarii oculus ad φίλοι 1191. ζητοῦντες primo 4. Dobr. λέγων νικᾶς
β α
5. νικᾶς λέγων (sic) 4. Id.

1193. εἰς ἀγὼν sic, et gl. εἰσάξας 3. εἰσαγὼν 5. et gl. εἴσω ἄξας. Dobr.

1194. Legitur vulgo ἑστιάσαι, quod factum foret ab ἑστιάζω, et tertiam syllabam brevem habiturum esset. Verum is numerus hic minime elegans foret. Quare ex edd. vett. ἑστιᾶσαι reposuimus, idque etiam Schol. metricus habuit, cujus hæc verba sunt: τὸ η' Ἰωνικὸν ἡμιόλιον, ἐκ διτροχαίου καὶ σπονδείου, ἢ τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικόν. Herm. ἑστιάσαι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub.
στι
Raph. Lugd. etc. Dind. ἑσθιᾶσαι Dorv. Pors. πρῶτος 6. ἑστιᾶσαι, non -άσαι, Mss. plerique. Dobr.

1195. Venit danista exacturus debita; deinde alius etiam eadem de causa venit; quibus negat se soluturum Strepsiades, quia sint indocti homines et rudes literarum et philosophiæ: tum etiam quia jam Phidippides calleat artem dicendi, nihilque adeo sint effecturi, si ipsum in jus vocent. Berg. Strepsiades fretus arte, quam didicisse filium putat, et ineptiis quibusdam philosophicis ac grammaticis (qua re comicus exagitat sophistas sui ævi) vi illos expellit. Per chorum poëta suam declarat civibus sententiam et præparat auditores ad exitum rei et doctrinæ sophisticæ perniciosæ atque injurias, quibus filius patrem mox afficiet, cognoscendas. Harl. Constituitur hic act iv. sc. quarta. Dind. Versui huic præmittunt Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. Wech. Brub. Δαν. et sequenti πα. In Ven. ii. nihil præmissum, (nec in Raph. Port. Lugd. Amst.) in seqq. Δα. Dind. εἶτ' R. addit ἄγ' et Ja. τινα post ἄνδρας, uterque temere. Ern. προϊέναι. A πρόημι, *omitto, largior*, ut est in Glossis; a πρόειμι, *prodeo*, itidem est infin. προϊέναι. Demosth. a πρόημι προέσθαι dixit loco προϊέναι c. Dionysiod. circa finem τίς γὰρ ἐθελήσει τὰ ἑαυτοῦ προέσθαι, ὅταν ὁρᾷ τὰς μὲν συγγραφὰς ἀκύρους, ἰσχύοντας δὲ τοὺς τοιούτους λόγους. Berg. Pro χρὴ Reisk. legi vult χρῆν. Dind. εἶτά γ' A. (B.) εἶτ' Suid. προιέναι; om. Ms. [Mox ante χρὴ e Suid. Ms. οὐ notat Porsonus; hoc igitur vult; Suidæ Ms. in v. προιέναι hunc versum ita legere, ἄνδρα τ. α. τι οὐ χ. π. sine εἶτ'. Dobr.] ἄνδρα τινά 2. εἶτα γ' ἄνδρα τὸν Dorv. Pors. ἄ. τινὰ τῶν 5. αὐτοῦ 2. 5. 6. Dobr.

1196. εὐθὺς ἦν 1. Dobr.

1197. γε μᾶλλον, ἤ. Suidas in ἀπερυθριάσαι habet ἢ χρήσαντά με. Bent. γε deleri vult Kust. et sic vult Duker., quia penultima in ἀπερ. longa. [In notis Kust. editis nihil hac de re legitur. Dind.] Sic plane Ms. R. Itaque delevimus. Verbum ἀπερ. sic etiam dixit Joseph. A. xvii. 5. 6. Ern. γε abest etiam a Bav. omninoque delendum fuit. Scribendum erat ἀπερυθριᾶσαι ut ἑστιᾶσαι. Herm. Significat *pudorem* s. *ruborem*, pudoris indicem, *depono*. v. Dorv. ad Char. p. 200. Harl. Glossæ: ἀπερυθριῶ, *depudesco, derubesco*, i. e. *ruborem pudoris indicem depono*. Suid. exponit ἀπαναισχυντῆσαι, de quo v. vid. Not. ad Alciphr. Epp. i. 33. Heliodorus viii. p. 370. λανθάνειν μὲν οἰόμενοι καὶ ἐρυθριῶσιν, ἁλισκόμενοι δὲ ἀπαναισχυντοῦσι. Dicit igitur danista, satius futurum fuisse, si tunc quum pri-

mum peteretur ab ipso pecunia, denegasset; nam nunc non cogeretur hominem popularem flagitationibus suis sibi infensum reddere. Est autem difficile negare petentibus amicis: adeo ut nonnulli promittant etiam quæ præstare non possunt vel non volunt, quæ plane est præpostera humanitas et maxima imprudentia; nam ad extremum sibi infensissimos reddunt illos, quos vana spe lactant: quoniam isti re patefacta non tantum propterea irascuntur, quia vident se delusos, verum etiam quia frustra coluerunt promissorem, quamdiu sperabant; et quidem teneriore affectu, quam si initio rem petitam impetrassent; minus enim veremur offendere illum, a quo speramus, quam illum a quo accepimus; quoniam ille læsus non dabit, iste non potest non dedisse. De talibus promissoribus loquitur Charinus Terentianus: 'Imo id genus est hominum pessimum,' etc. Berg. Plaut. Epidic. ii. 1. 1. ss. Dind. Gl. *ἀπερυθριάσαι ἐκ τοῦ μὴ διδόναι δάνειον, μᾶλλον ἢ λαβεῖν ὕστερον ὀχλήσεις ἐν τῇ ἀπαιτήσει*. Brunck. *γε* om. A. non 2. vitiose Suid. sed sine *γε* v. *ἀπερ*. Dorv. *ἀπεριθριᾶσαι μ*. Vide Opusc. p. 28. Pors. As the penultima of *ἀπερυθριάσαι* is long, the *γε* ought to be expunged. Id. *-άσαι* 1. 2. 6. *-ᾶσαι* 3. 4. *γε* om. 1. 3. 4. non 2. 5. 6. Dobr. *γε* Cod. Ar. Id.

1198. *οὕνεκα.* Lege *ἕνεκα*. Suidas in *κλητεύειν* habet *οὕνεκα*. Bent. *ὅτι*. Gl. *ἐπεί*. *ἐμαυτοῦ γ' ἕνεκα νυνί*.—Sic bene A. C. Vulgo *οὕνεκα*. Brunck. [Eadem varietas v. 123.] Hæret in partic. *ὅτε* Dukerus. Est causam reddentis: *quando ego nunc cogor, rei meæ causa te vocare in judicium*, etc. *γε* male hic addit cod. Ja. Ern. Sensus est: Satius futurum fuisset, si tunc, quum primum peteretur a me pecunia, plane, sine ulla verecundia denegassem, quam ut nunc sufferrem molestias: nam tunc non cogerer, alterum tamquam testem citationis (h. e. ut testis mihi esset, Strepsiadem a me in jus esse vocatum) adducere, neque hominem popularem flagitationibus infensum mihi redderem. Enimvero non deseram morem patrium, neque infamabo illum, dubitando Strepsiadem in jus vocare. Poëta commode acriterque notat consuetudinem Athenn., qui in foro adsidue litigare sueverant, idque sibi duxerant honori. Harl. *οὕνεκα* Reisig. *οὕνεκα* Ald. etc. Dind. *ὅτι* B. *ὅτε γε* 2. *ὅτε τὸν* Dorv. *ἕνεκα* A. (B.) Suid. Ms. *κλητεύει*. Pors. *ὅτε γε* 5. *ἕνεκα* 1. 3. et suprasc. 2. sed pro gl. potius. Dobr.

1199. *ἕλκω σε κλητεύσοντα.* Pausiæ creditoris verba ad eum, quem adduxerat testem, qui in jus vocato non respondenti pœnam legibus latam irrogari postularet. Demosth. adv. Zenoth. p. 532. *ἐγὼ μὲν γὰρ αὐτὸν κλητεύσω*. De hujus autem verbi *κλητεύειν* vero sensu in foro Attico consuli possunt Salmas. Obss. ad Jus Att. p. 886. et in Animadverss. quas ei opposuit Desid. Heraldus p. 487. Spanh. [Add. Petitus Comm. ad Leg. Att. iv. 7. 11. ss. p. 447. ss. ed. Wessel. Harl.] Int. *nunc te traho, ut in jus debitorem mihi voces*. *κλητεύειν* est interdum *in jus vocare adhibitis testibus*, ut Suid. Sed h. l. eam significationem non habet. Est enim *κλητεύσ., μαρτυρήσοντα, ὅτι καλῶ αὐτὸν εἰς δικαστήριον*, *adduco te, ut testis mihi sis, eum a me in jus vocatum*. v. Suid. h. v. Hesych. *κλητεύει, κλητεύσων*, Harpocr. et ibi Vales. Etym. M. *κλητεύσεις, τὸ μαρτυρήσεις*. In Etym. *κλητῆρες, ἄνδρες ἦσαν, δι' ὧν τὰς δίκας προσκαλοῦνται οἱ δικαζόμενοι*. Leg. *εἰς τὰς δίκας*, ut ap. Harpocr. unde is locus descriptus est, et Suid., qui itidem sua ex Harp. hausit. Ap. Harp. autem est *διαδικαζόμενοι*, quod ap. Etym. et Suid. *δικαζόμενοι*. Cæt. interpres Harpocr. non recte eum locum vertit: *κλητῆρες* s. *apparitores sunt, per quos in jus vocantur, quibus dica scripta erat*. Interpr. Suidæ: *κλητῆρες*. *sic appellantur illi, qui reos citant*; non multo melius. Verte: *κλητῆρες vocantur, quibus præsentibus vel testibus rei vel debitores in jus vocantur*. Duck. *σ' ἐγκλητ*. Ib. Ern. *κλητεύοντα* 3. Dobr.

1200. *εἰ* 3. pro *ἔτι*, quod ex em. ej. m. habet 6. Dobr.

1201. *ἀτὰρ οὐδέπ.* Duker. negat se hoc intelligere. Pertinet ad notandam impudentiam et acerbitatem Athenn. in re pecuniaria. Ern. Hoc ironice dicit, quasi res quædam esset præclara, quod Athenn. assidue in foro litigent, a quorum ingenio negat se discessurum danista, ne dedecori sit patriæ, quod fieret scilicet, si Strepsiadem dubitaret in jus vocare. Ita in Avv. 1451. sycophanta non vult honestam aliquam artem exercere, veritus ne melior fiat quam fuerint majores sui, et sic genus suum dedecoret; *τὸ γένος οὐ καταισχυνῶ κ. τ. λ.* Berg. Gl. *κατηγορεῖ Ἀθηναίων ὡς περὶ τὰς δίκας ἀεὶ διατριβόντων* Brunck. *γε* om. A. (B.) non 2. Pors.

1202. *καλοῦμαι* Attice pro *καλέσομαι* v. Eustath. ad Il. A. p. 44. et Γ. p. 398. Ern. Interrumpitur Pasiæ sermo, et cohærent verba *εἰς ἕνην* —. Redierat interea Streps. et exclamat *τίς οὑτ.* verba autem v. 1203. et 1206. ad spectatores dicit. Wiland.

1203. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. Wech. Brub. hic et in seqq. loco Pasiæ

(cujus nomen primum in Raph. et seqq.) præmittunt nomen Δαν. Dind.

1204. τοῦ χρήματος. Deest χάριν aut πέρι aut ἕνεκα, ut et Schol. notat. τοῦ autem pro τίνος Attice. Berg. ὅς ἐς Amst. Edd. vett. interpungunt, τοῦ, χρήματος; Brub. tollit comma. Dind. ὅτ' 1. 3. εἰς 5. Dobr.

1206. ψαρόν. Hesych. ψαροί, ποικίλοι, εἶδος χρώματος. Item ψάρον, ut ibi scriptum, ποικίλον, σποδοειδές. Berg. Gl. ποικίλον. Prava in meo glossa λευκόν. Brunck. In edd. pr. post ἀκούετε non est signum interrogandi. Harl. Comma post ἵππον (ἵππον Junt. ii. iii.) et ἀκούετε etiam in Ald. aliisque edd. pr. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Primum in Raph. Lugd. ἵππον, οὐκ ἀκούετε; Amst. Port. ἵππον; οὐκ ἀκούετε; Dind.

1207. ὃν πάντες ὑμεῖς —. Sic bene tres Regii. In meo ut in edd. vett. omnibus, οὐ πάντες. Sed primæ voculæ ad latus apposita emendatio γρ. ὅν. Elliptica phrasis est, quam sic supplet glossa vocibus οὐκ ἀκούετε superscripta in C. αὐτοῦ διαβάλλοντός με· in meo αὐτὸν διαβάλλοντά με. Sententia ergo est: οὐκ ἀκούετε αὐτοῦ διαβάλλοντός με, ὃν πάντες ὑμεῖς γιγνώσκετε μισοῦντα τὴν ἱππικήν. Kust. vero nulla auctoritate pronomen infersit: ἴστε με μισοῦνθ'. Brunck. Strepsiadis verba in cod. [Reg. quarto] scripta et distincta plane ut ea edidimus, cum glossa e cod. meo jam prolata. Brunck. R. Ib. [etiam Rav.] ὃν π. quod mihi arridet. Refertur ad σιωπώμενον: me dicit ille sumsisse pecuniam ad emendum equum; quem sciunt omnes etc. Favent etiam L. C. qui omittunt με [a Kust. intrusum]. ὃν Inv. H. Sch. dederunt. Dind. οὐ πάντες Ald. etc. Post ἴστε in nulla ed. præter Kust. Dind. ὃν A. (B.) 2. οῦν μισῶνθ' B. με om. Dorv. Pors. ὃν π. omnes; in 6. postea mut. in οὐ. Glossa ὅντινα ἐμὲ 2. 3. 6. Tum solus 6. με ante μισοῦνθ' habet, et ab initio quidem. Dobr. ὃν Cod. Ar. Id.

1208. ἀποδώσεις (sic) 3. Dobr.

1209. Hic et sequens versus sic vulgo leguntur: καὶ νὴ Δί' ἀποδώσειν γ' ἐπώμνυς τοὺς θεοὺς | τὸ χρέος. ΣΤΡ. μὰ Δί' οὐ γάρ πω τότ' ἐξηπίστατο. Voces τὸ χρέος, quarum manifesta inutilitas, e glossa in textum illatæ fuerunt ab inepto librario: non comparent in B. nec in meo, in quibus scriptum optime, μὰ τὸν Δί' οὐ γάρ πω. In duobus aliis non senarius, sed septenarius est versus: τὸ χρέος — μὰ Δί' οὐ δῆτ', οὐ γάρ πω τότ' ἐξηπίστατο. Ad δώδεκα μνῶν, ἃς ἔλαβες refertur verbum ἀποδώσειν. In fine hujus versus scripserat librarius voces τὸ χρέος, tanquam ad textum pertinentes: postmodo erasæ fuerunt, ita tamen ut vestigia adhuc appareant. Sequens versus autem sic scriptus est: μὰ Δί', οὐ δῆτ' οὐ γάρ πω τότ' ἐξηπίστατο. Brunck. Br. Herm. et Sch. posito post θεοὺς puncto ita dederunt: Στρ. Μὰ τὸν Δί' οὐ γάρ πω τότ' ἐξηπίστατο — Dind. χρέος pro monosyllabo: sed τὸ χρέος omittunt L. Ja. Contra post μὰ Ib. et Schol. ut infra est 1220. C. addunt τόν, quo servaretur versus, etsi τὸ χρέος omitteretur. R. post Δί' addit οὐ δῆτ'. Apparet lectionem versus fluctuare. Credo τὸ χρέος per glossam additum venisse in textum. Ern. τὸ χρέος. ΣΤΡ. μὰ Δί', οὐ γάρ πω τότ' ἐξηπίστατο. Reisig. τὸ χρέος deest Elb. Bav. Edd. pr. post θεοὺς plane interpungunt, aliæ ut Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. comma habent. Sustulit Lugd. — Elb. repetiit ἀποδώσειν, sed punctis notatum. — οὐ γάρ πω τότ' ἐξ. Ald. etc. (ἐξηπήστατο Wech. Raph. ἐξεπίστατο Amst.) Dind. Suid. ἀκατάβλητον. μὰ Δί' οὐ δῆτ' οὐ γάρ A. (B.) μὰ τὸν Δί' sine τὸ χρέος 2. hæc pro gl. supra ἀποδώσειν. μὰ Δι' οὐδέποτ'. οὐ γὰρ πω τότ' (τὸ χρέος om.) Dorv. Pors. τὸ χρέος omittunt omnes. Pro gl. supra ἀποδώσειν 1208. in 1. non 5. Supra ἀποδ. 1233. sed non hic, 2. Tum μὰ Δί' οὐ δῆτ' οὐ γὰρ 1. 3. (in 3. τὸν supra Δί' pro gl.) νὴ τὸν Δί' οὐ γὰρ 2. et gl. μά. Sch. manus primæ; πρὸ τοῦ μὰ τὸν Δί', καὶ ἔξωθεν λάμβανε etc. ut in scholiis editis. μὰ τὸν Δί' οὐ ε γὰρ 4. 5. 6. ἐξηπίστατο 2. Dobr. μὰ τὸν — πώποτ' et om. τὸ χρ. Cod. Ar. Id.

1210. Locum hunc citat Suidas v. Ἀκατάβλητος. Kust. et Ern. Dind. Add. Zonar. i. p. 98. ubi antecedentia ita leguntur: — οὐ γάρ που τότ' ἐξεπίστατο. Id.

1211. ἔξαρνος. v. ad Plut. 241. Berg. νυνὶ 1. Dobr.

1212. ἀλλ' ἄν. L. ἄλλο γ' non male. Ern. ἀπολαύσαιμι (suppl. ἀγαθὸν ἐκ) τοῦ μαθήμ. v. de hoc verbo Jens. et Hemst. ad Luc. Tim. c. 2. p. 99. ss. t. i. Harl. τί γὰρ ἄν. Rav. Herm. ἀπολαύσαι vitiose Amst. Dind. τί γὰρ ἂν ἄλλο γ' ἂν ἀπ. A. (B.) τί γ. ἂν ἄλλο γ' ἀπ. 2. ut videtur. ἄλλο γ' ἂν Dorv. Pors. τί γὰρ ἄλλ' ἂν ἀπολαύσαιμι. Ad ἄλλ' notat Porson. "ἂν ἄλλο γ' A. (B.) 2. sed ἂν semel 2." Habet igitur 2. τί γὰρ ἂν ἄλλο γ' ἀπολ. vel τί γὰρ ἄλλο γ' ἂν ἀπολ. Illud puto, quum ita det 5. In lib. Ask. tantum ἂν ἀλλο pro ἄλλ' ἂν notatur e B. Dobr. τί γὰρ ἄλλ' ἂν et γρ. ἄλλο γ' ἀπο a corr. 2. τί γὰρ ἄλλο γ' ἀπολ. 5. Id.

1213. Recte Ald. ἀπομόσαι μοι. Bent. ἐθελήσεις. ἐθέλεις C. Ib. Sane præsens aptius est, sed versus labat. Ern. ἀπομόσαι μοι. Ed. Basil. et Genev. male habent ἀπομόσαιμι. At aliam lectionem agnoscunt non solum omnes edd. vett. sed etiam Mss. Kust. ἐθέλεις — et, ut edd. Basil. ac Genev. ἀπομόσαιμι, (ex ἀπολαύσαιμι in priori versu forsan ortum,) cod. Elb. Harl. κἀπομόσαι B. ἀπομῶσαι 2. et ὀμῶσαι 1216. ἐπομώσαιμι τοὺς Dorv. Pors. ἐθέλεις ἀπομόσαιμί 6. sed ἐ gl. καὶ ἐξομόσαι. ἐθέλει (sic) 4. ἀπομ. 3. ἐ eodem temp. ut videtur. ἀπομῶσαι et 1237. ὀμῶσαι 5. Dobr.

1214. ἵν' ἂν κελεύσω. *Ubi te jussero ire in jus.* Mox τοὺς omittit R. malim ποίους τοὺς θεούς. Ern. Satis infelix hæc emendatio. Rav. verba, ἵν' ἂν κελεύσω 'γώ σε, omittit. Hunc locum ii, qui de Gr. linguæ particulis scripserunt, tamquam unicum exemplum attulere, quo part. ἵνα etiam de tempore adhiberi ostenderent. Cujus significationis si hoc vere unicum exstaret documentum, magnopere vereor, ne ea repudianda magis quam adsciscenda foret. At certe Hom. Od. vi. 27. particula ista temporis significationem habet. Quo quidem loco hoc tantum efficitur, ut ferri posse vulg. lectionem in Arist. existimemus, non, ut eam continuo esse servandam censeamus. Nam et Atticorum scriptt. auctoritas pro isto part. ἵνα usu adhuc desideratur et duo præstantissimi codd. multum diversæ lectionis monstrant vestigia. Hinc mihi valde probabile videtur, hæc omnia verba ex adnotatione aliqua in textum illata esse, ipsum autem Arist. scripsisse: καὶ ταῦτ' ἐθελήσεις ἀπ. μοι τοὺς θεούς; | Στρ. ποίους θεούς; In qua lectione nec desideratur quidquam et facetus quidam lepor e breviore versu accedit, quo egregie exprimitur admiratio Streps. propter adversarii superstitionem. Similiter Acharn. 407. Euripides inter medios trimetros monometro respondet, ἀλλ' οὐ σχολή. Hanc igitur lectionem non dubitassem recipere, nisi idem argumentorum pondus pro vulg. fuisset, particulæ significatio non falsa, plurimorum consensus librorum, Schol. denique vet. auctoritas, qui a v. 1195—1239. 45 trimetros numerat. Herm. ἵν' ἂν — Gl. ὅπου τὸ ἵνα μεθερμηνευτικόν ἐστι. Brunck. τοὺς om. A. (B.) non 2. Pors. ἵν' ἂν et gl. ὅπου sex Mss. θεοὺς om. 6. Dobr. ἵν' ἂν Cod. Ar. Id. ἐὰν κελεύσω 'γώ σ' ὀμόσαι; ΣΤΡΕΨ. ποίους θεούς; Reisig.

1215. τὸν Δία, τὸν Ἑρμῆν, τὸν Ποσειδῶ. Nempe juxta Solonis legem, de qua obiter ad 629., qua per *tres deos* Athenis jurare jubebantur, ut ea de re præter Hesych., Pollux viii. 142. et quidem, quod ibi dicitur, per τρεῖς θεούς, Ἱκέσιον, Καθάρσιον, Ἐξακεστήριον, quæ tamen erant tria unius Jovis nomina, uti jam est in nuperis ad Poll. notis monitum. Idem vero, sed ut de tribus aliis distinctis numinibus et tamquam lege jam ante Solonem a Dracone lata, observatum olim legi in Scholl. Voss. cod. ad Hom. Il. O. 36. ubi Scholia Mss. διὰ τριῶν ἔθος ὀμνύναι, ὡς Δράκων ἔταξε, Δία, Ποσειδῶνα, Ἀθηνᾶν· οἱ δὲ Δία, Ποσειδῶνα, Δήμητραν· ὡς δὴ Δημοσθένης ἐν τῇ περὶ Τιμοκράτους, nempe in jurejurando Heliastarum p. 470. cujus oratoris ea de re verba haud omisit Petitus de Leg. Att. p. 349. et adductum Poll. ac Hesych. insuper locum, sed nihil præterea. Ad hunc vero Athenn., et prisca quidem apud eos lege, receptum morem, sed memoratis præter Jovem duobus aliis numinibus respicit Plato de Legg. xi. p. 936. ubi de eo dicitur, qui ad testimonium ferendum est in curiam citatus: ἐὰν δὲ εἰδέναι μὴ φῇ, τοὺς τρεῖς θεούς, Δία καὶ Ἀπόλλωνα καὶ Θέμιν ἀπομόσας, ἦ μὴν μὴ εἰδέναι, ἀπαλλαττέσθω τῆς δίκης. Qua ratione factum vidimus v. 629., ut Socrates per tria itidem numina jurare dicatur, Ἀναπνοήν, Χάος, et Ἀέρα, sicut alibi per *Canem, Anserem,* et *Platanum;* qui tamen ap. Plat. tres agnosceret potissimum Athenn. deos, Jovem, Apollinem, et Minervam. Unde etiam per tres illos deos jurantem cernimus Demosth. in Mid. p. 373. νὴ τὸν Δία καὶ τὸν Ἀπόλλω καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, et quidem, quod ait ibi Ulpian. ὡς τῶν ἄλλων ἐξοχωτάτους. Idem tamen orator per Jovem, Apollinem, et Cererem jurat adv. Callipp. p. 680. Adde Athenis in Ardetto juratum per Apollinem Πατρῷον, Cererem, ac Jovem Βασιλέα, juxta Poll. l. viii. c. 12. Per Mercurium vero, Ἐμπολαῖον nempe vel Κερδῷον (*negotiatorem* vel *lucrorum potentem*) in priscis aliquot Inscriptt., de quibus ad Plut. 1156. appellatum, opportune hic a fœneratore, Cereris vel Minervæ aut Apollinis etiam loco juratur; ubi de pecuniæ sorte et ex ea quæstu seu usuris solvendis agebatur. Spanh. Edd. pristinæ Ἑρμῆ sine ν, infra 1259. et illæ Ἑρμῆν. Berg. Ἑρμῆν R. et ceteri. Ib. Ποσειδῶνα. Ern. Ἑρμῆ Ald. etc. quod et h. l. in codd. Ernestii et ed. Port. Dind. ἑρμῆν 2. Pors. ἑρμῆ 1. 2. 3. -ῆν 4. 5. 6. hic ex em. Dobr.

1216. A sensu in versione aberravi. Streps. dicit: *Sane hercle. Immo tres obolos lubens perduim, ut mihi juramentum deferas.* Brunck. L. Ja. προκατα-

θείην; ubi gloss. *καταβάλλοιμι*, et Schol. *προκαταβάλλοιμι νόμισμα*. Vulgatum verum est: *sacramento, quod deponendum est, addiderim tres obolos, ut liceat jurare*. Sic 1246. *προσαποβαλεῖς*. Ern. Locum hunc citat Thom. M. V. *Εἰ* p. 268. Kust. Pro *κἂν* e Rav. edidit Inv. *καὶ* et *γ'* ante *ὥστ'* omisit, non satis eleganter. Dind. *κἂν πρὸς καταθείην γ' ὥστ'* Ald. Junt. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Raph. *κἂν πρὸς καταθείην γ'* Junt. I. *κἂν προσκαταθείην γ'* — Brub. *κἂν προσκατ. γ' ὥς τ'* — Lugd. etc. Id. *καὶ* pro *κἂν* Suid. Ms. sed *γ'* habet [in *προσκαταθείην* ut videtur.] *προκαταθείην* 2. *προκαταθείην ὥστ' ὀ. τριώβολον* Dorv. Pors. *προκατ.* solus 5. in t. gl. sch. *προκαταβάλλοιμι* gl. in 3. Scholion, *κἂν προσκαταθείην: μὰ τὸν Δία καὶ προκαταθείην ἂν ἤτοι προκαταβάλλοιμι τρ.* Dobr. *προσκαταθείην* Cod. Ar. Id.

1217. L. *οὕνεκ'* male. Cæt. *ἔτι* redundat Attice, ut sæpe alibi. v. Thom. M. h. v. [Redundare negat Weiskius de pleon. L. Gr. p. 149. s. Dind.] Non bene expressit in versione Bergl. (*pereas itaque adhuc.*) Sed et alios in hac part. lapsos vidi. Ern. *ἕνεκ'* Ven. II. Dind. *οὕνεκ'*. 2. Pors. *οὕνεκ'* 3. 5. *γ' οὕνεκ'* 6. Dobr.

1218. V. Suid. v. *Ἁλσὶ διασμηχθεὶς* et v. *Παχεῖς*, ubi loci hujus mentionem fecit. Kust. — *ἁλσὶν* rescripsi pro *ἁλσί*, ut habet Suid. h. v. Nam existit alias trochæus, qui locum non habet. Vidit et Duker. Item in fine præfero *οὑτοσὶν* e L. quia vocalis sequitur v. sq. [quo non opus.] Ern. Cavillatur danistam tamquam pinguem et crassum hominem. Dicit autem non exigui usus eum fore, *si sale perfricetur*, i. e. *si ei corium detractum sale maceretur*, ut solent coria, *et præparetur ad usum utris vinarii:* quem utrem satis capacem dicit fore. Supra 441. *ἀσκὸν δέρειν* idem significat, et Eqq. 369. *δερῶ σε θύλακον κλοπῆς*, ubi Scholia: *ἐκδερῶ σέ, φησιν, ὥστε ἀπὸ τοῦ σώματός σου θύλακον ποιῆσαι εἰς ὑποδοχὴν κλεμμάτων*. Bibaces etiam et helluones vocantur *ἀσκοὶ* et *θύλακοι*. Alexis Comicus ap. Athen. xi. p. 470. *ᾔτησε κύλικ'* (calicem), *καὶ λαβὼν ἑξῆς πυκνὰς Ἕλκει, καταντλεῖ· κατά τε τὴν παροιμίαν, Αἰεί ποτ' εὖ μὲν ἀσκός, εὖ δὲ θύλακος Ἄνθρωπός ἐστι* (secundum proverbium, solet fere homo commodus esse uter et saccus). Antiphanes Comicus ap. eumdem xii. p. 552. *τοῦτον οὖν δι' οἰνοφλυγίαν* (temulentiam) *καὶ πάχος τοῦ σώματος ἀσκὸν καλοῦσι πάντες οἱ ἐπιχώριοι*. Sic et danistam videtur Streps. ridere, non solum tamquam crassum, verum etiam tamquam multum vini. In Ach. 1001. *ἀσκὸν Κτησιφῶντος·* ubi Scholia: *ὡς παχὺς καὶ προγάστωρ ὁ Κτησιφῶν κωμῳδεῖται*. Berg. *ἁλσὶν* — Perperam vulgo *ἁλσί*. Illud emendate scriptum est in C. Brunck. Verba *ἁλσὶ διασμηχθεὶς ὄναιτ' ἂν οὗτοσι* non ita sunt accipienda, quasi Strepsiades dicat Pasiam, si cutis ei detracta sale maceretur, utrem sex *χοῶν* capacem præbiturum, sed potius, crassitiem ejus et pinguedinem ludibrio habens hoc dicit, si vivus sale maceretur, hoc ei bene eventurum, sic enim posse, quasi in utrem conversum, sex vini *χοᾶς* capere. Eodem modo dicitur Plut. v. 1063. *ὄναιο μέν γ' ἄν, εἴ τις ἐκπλύνειέ σε*; *certe tibi prodesset, si quis te elueret*. Fieri tamen potest, ut Aristophanes ne de vino quidem cogitaverit, sed hoc tantum intelligi voluerit, bene cum Pasia actum iri, si sale probe perfricetur, ut non solum ejus crassities et pinguedo corporis, sed pingue etiam ingenium Strepsiades notet; verba autem *ἐξ χοᾶς χωρήσεται* non de vini congiis, sed de mensura salis accipienda sint, qua opus sit ad Pasiam perfricandum. Atque sic nuper h. l. interpretatus est Welkerus in versione Nubium Germanica, p. 189. Schutz. *ἁλσὶ* Ald. Junt. II. Crat. Ven. II. Wech. Lugd. *Ἀλσὶ* Junt. I. III. Brub. Port. *ἁλσὶ* Ven. I. Amst. *ἁλσὶν* Raph. Dind. *διασμιχθεὶς* Suid. v. *ἁλσί*. vel fortasse *διαμιχθείς*. Ms. autem intellige. Versum om. Ms. *παχύς*. Pors. *διασμιχθεὶς* 5. Dobr.

1219. Notet lector, *χοᾶς* [vulgo] hic scriptum esse *ὀξυτόνως*, tamquam a recto, *χοή*, *χοῆς*: quam lectionem non solum agnoscunt omnes, quas videre licuit edd., sed etiam Tho. M. V. *χοῦν*, qui insuper ex h. l. probare conatur, Atticos pro *χοῦς* vel *χοεύς*, dixisse *χοή*: in quo tamen judicium magistri illius desidero. [Potius *χοή*, p. 917. Nam recte nunc duo articuli, olim male conjuncti, discreti sunt. v. ibi Oudend. Dind.] Nam quum multo frequentius, imo fere semper ap. Arist. aliosque scriptt. Atticos occurrat *χοῦς* vel *χοεὺς* pro *congio;* multo magis rationi consentaneum erat dicere, pro *χοὰς* mutato tantum accentu hic scribendum esse *χοᾶς*, quod contractum foret ex *χοέας* a *χοεύς*, unde pariter genitivus contractus *χοῶς* legitur ap. Comicum nostrum Pac. 536. et accusat. singularis *χοᾶ* Eqq. 95. 113. 354. Ach. 1085. et alibi. *χοὴ* autem (unde accus. plur. *χοάς*) aliud significat: nimirum *libamen*, quod super tumulo defunctorum patera fundi solebat: qua de re consule Thesaurum Henr. Steph. et alia Lexica vulgata. Kust. Schol. ad Ach. 980. *χοᾶς*, quod et h. l. videtur Schol. agnoscere. Nam quod ait *χοὰς* cum gravi

in ultima esse a χοή, χοῆς, non puto hac voce significari μέτρον, sed inferias mortuorum. Est autem χοᾶς contractio Attica pro χοεῖς vel χοῆς e χοέας. v. Tho. M. v. ὑγιᾶ. Etiam Kust. hoc et aliis locis ap. Arist. χοᾶς scribi debere pro χοὰς ad Suid. notat h. v. Tho. M. χοή, εἶδος μέτρου, ἐπὶ ὑγροῦ Ἀττικοὶ λέγουσιν. Ἀριστοφ. ἐν Πλούτῳ, ἓξ χοὰς χωρήσεται. χοῦς δὲ ἁπλῶς Ἕλληνες. Vel errasse grammaticum puto, vel locum corruptum esse et pro χοὴ scribendum χοεύς, et mox χοᾶς. Ἐν Πλούτῳ quod ait, manifeste est vitiosum. Duck. Occupavit jam Kust. quæ ad marginem pridem notaveram ac viderat etiam Schol. de hac voce legenda χόας aut χοᾶς, ubi de *amphora* s. *congio*, ut h. l. dicitur, prout οἴνου χοᾶ legimus Eqq. 354. et Ach. 1202. τὸν γὰρ χοᾶ, v. autem 1001. τοὺς Χόας leg. pro τὰς χοάς. Nempe ubi Χόες dicuntur de secundo festi ap. Athenn. *Anthesteria* appellati die, quæ Baccho erant sacra, immo antiquissima apud eos Dionysia. Cujus secundus dies inde Χόες dictus, ut monent ibidem Scholia, ac viderunt jam, qui Græcorum festa enarrarunt viri docti, quod eodem die convivæ οἴνου χόα, s. *vino plenum congium*, ebibere tenerentur, et, qui primus exhausisset, plenum vino utrem præmio referret. Aliud vero erant apud eosdem Athenn. χοαί, *libationes* nempe, s. *inferiæ*, quæ in mortuorum parentalibus fierent; unde Æschyli dramati, χοηφόροις, ut ex eo liquet, nomen est inditum, ac prout etiam *annuæ inferiæ* a Græcis apud Platæenses factæ pro iis qui in prælio contra Persas fuerant cæsi, χοαὶ dicuntur a Plut. in Aristid. p. 332. et juxta eumdem in Romulo p. 19. de *inferiis*, quæ Accæ Laurentiæ, Faustuli uxori, et Romuli ac Remi nutrici, Romæ quotannis itidem fierent. Spanh. χοᾶς scripsi e Mss. nostris, præter I., omnibus, Schol. et Suid. qui diserte ait χοᾶς scribendum esse de metro, et tamen ibi editur χοάς. Ern. Recentt. omnes ita ediderunt. Dind. οἵ μ' Amst. Port. χοὰς Ald. etc. Male Ven. I. II. χορήσεται. Id. χοᾶς Dorv. Pors. χοὰς 4. 6. et ex em. 2. primo χοᾶς, quod 3. Dobr.

1220. καὶ τοὺς θεούς, h. e. *et reliquos deos*. Nam verba formarum sæpe conjungi per copulam καὶ cum verbis generum, ita ut intelligatur ὁ ἄλλος, docuit Fischer. ad Æsch. Socr. i. 7. p. 34. οὔ τε Elb. Harl. οὔτι 2. ex em. Dobr.

1221. καταπροΐξει. Lege καταπροίξει. Bent. καταπροΐξει. Male Suid. κ—ξῃ, ut in aliis. Hesych. καταπροίξεις, quod huc spectare videtur. Puncta diæreseos non satis conveniunt consuetudini Atticæ, quam et Etym. M. dicit Ionibus esse propriam, quam et habet Herodot. iii. 36. Nec Arist. alibi distrahit in hoc verbo οι nec Hesych. in glossa ante memorata: quamquam edd. etiam habent καταπροϊξάμενος, quod tamen e Ionica dial. esse potest, nec Tho. M. aut Phrynich. qui vidd. Duker. igitur puncta diæreseos vult tolli: sed versus quomodo servetur, non docet. Ern. [Immo Ernestio docendum erat, quomodo his punctis non sublatis versus servaretur. Herm. qui cum Br. et Inv. καταπροίξει edidit. Dind.] Pro *illudes* hoc verbum itidem legitur Vesp. 354. Οὔτοι καταπροίξει et similiter 1384. Rationem significationis in hoc verbo indicat Schol. et similiter Hesych. καταφρονήσεις, ἢ δωρεὰν γελάσεις, s. προῖκα, ut 1628. Spanh. Post θαυμασίως R. addit γ' bene, opinor. Ern. Id recipiendum putavimus. Sæpius hæc partic., ubi metrum eam requirere videbatur, temere adjecta, ubi metrum sine ea constabat, temere omissa reperitur. Herm. In Hes. καταπροΐξει reponi ex h. l. voluit Toup. Emm. in Suid. et Hes. iii. p. 513. Dind. καταπροΐξει Ald. etc. Dind. -ξῃς primo 3. Dobr. Post θαυμασίως, pone γ'. Reisig.

1222. γελοίως R. ap. Ern.—οἶδόσιν vitiose Junt. I. Æque vitiose antea Ven. II. ὀμνούμενος. Dind.

1223. ἦ μήν. Sic ed. Basil. et verum est. Al. vitiose μέν, quod sæpe irrepsit pro μήν. R. ἦν μή, vitiose transposita litera. Ern. v. supra 855. Berg.

1224. Fortasse σοι. Bent. ἀλλ' εἴτε γ' ἀποδώσεις τὰ χρήματ' εἴτε μή. Sic concinne tres codd. In B. ut vulgo: ἀλλ' εἴτ' ἀποδώσεις μοι τὰ χρήματ', εἴτε μή. E glossa μοι in textum irrepsit. Brunck. R. εἴτε γ' male; nam perit versus. Ern. Recte, quod in tribus codd. et Rav. erat, reposuit Brunck. Herm. [qui, ut Inv. et Sch. idem recepit.] Eurip. Alc. 135. εἰ δ' ἔτ' ἔστιν ἔμψυχος γυνή, εἴτ' οὖν ὄλωλεν, εἰδέναι βουλοίμεθ' ἄν. Berg. εἴτ' ἀποδ. μοι τὰ χρ. Ald. etc. Dind. χρήματα εἴτε καὶ μὴ Elb. Harl. μοι om. A. (B.) εἴτε γ' ἀ. τὰ χ. Dorv. Pors. δὴ pro μοι 1. 3. εἴτε καὶ μὴ 4. 6. Dobr. μοι τὰ χρήματα εἰπέ μοι εἴτε μὴ (sic) Cod. Ar. Id.

1225. νυν Ald. Junt. I. II. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. νῦν Junt. III. Raph. Port. Lugd. Amst. Dind. ἡσύχως sed αι in Ms. γρ. ἥσυχος. Pors. νυν Reisig.

1227. ἀποδ. σοι δοκεῖ [ut olim vulg.] Sive testis sive fœnerator, ut vult Schol. hoc dicat, interrogative capiendum est. Interrogatur enim Strepsiades debitor. Cf. 1242. Ern. Non potest hic in-

terrogari Strepsiades. Neque enim congrueret responsio: ποῦ 'σθ' οὗτος — e quibus verbis clare intelligitur, Pasiam paullum secessisse, ut cum teste clam colloqueretur, ejusque sententiam exquireret. Herm. Testem, quem secum adduxerat, percunctatur Pasias: τί σοι δοκεῖ δράσειν; Cui par est illum respondere: ἀποδ. μοι δοκεῖ, non, ut vulgo, σοι δοκεῖ: *mihi videtur, eum pecuniam reddere velle.* In cod. quarto Reg. scriptum, ἀποδώσειν σοι δοκεῖ μοι. Brunck. Cum Rav. cod. Inv. Herm. Sch. etiam μοι receperunt. Dind. σοι δοκεῖ Ald. etc. Id. σοι δοκεῖ μοι A. σοι μοι ἐμοί gl. 2. ἀποδώσειν δοκεῖ eadem m. B. Pors. ἀ. σοι δ. omnes. ἐμοὶ gl. 2. 5. Dobr. ἀ. σοι Cod. Ar. Id.

1228. ὡ'παιτῶν. Sic recte primariæ edd. et C. Mendose in quatuor aliis codd. ὁ'παιτῶν. ο α in ω coalescunt, ut ὁ ἀνήρ, ὡ'νήρ. Perperam in recentt. edd. ὁ ἀπαιτῶν, ingrato hiatu, quem vitant semper scenici poëtæ. Brunck. Cum Br. emendarunt Inv. Harl. Sch. Herm. Tum etiam τἀργύριον recte editum est, non τ' ἀργ. Dind. I. ὁ 'παιτῶν. Probarem, si versus staret. Ern. ὠ 'παιτῶν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Amst. ὢ 'παιτῶν Port. Lugd. Dind. τὸ ἀργύριον Elb. Harl. ὁ 'παιτῶν 2. B. Dorv. Pors. ποῦ ποῦ σθ' 6. 'ὀπαιτῶν 3. 5. 6. ὁ'πετῶν 4. (ε in αι postea mut.) με νῦν ἀργύριον | λέγε τοῦτο 1. νῦν τἀργ. λέγε | τουτὶ 3. Tum ὅτι quinque certe. Dobr.

1229. τοῦθ' ὅ τι ἐστί; Sic bene iv. codd. et primariæ edd. Perperam in recentt. τοῦθ' ὅτ' [aut ὅ τ'] ἐστί; Brunck. [quem Inv. cum Rav., H. Sch. sequuntur.] κάρδοπος. Hoc Socrates docuerat senem v. 665. Berg. τοῦθ' ὅτ' ἐστί; Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. τοῦθ' ὅ, τ' ἐστί; Lugd. Amst. Dind. ὅτι A. (B.) 2. Dorv. Pors.

1230. ποῦ σθ' οὗτος — τἀργύριον. Hæc verba, nondum conspectis Pasia et testibus, qui forte aliquantum secesserant, pronuntiat, vel certe simulans se eos non conspicere. Deinde quum Pasiam vidisset, eum alloquitur his verbis: λέγε τουτὶ τί ἐστι. Schutz. ἀργύριον Elb. Harl. τ' ἀργύριον hic et antea Junt. i. ii. (in seqq. tamen τἀργ.) Junt. iii. etiam h. l. τἀργ. antea non. In aliis, præter Amst. et Port., ubique τἀργ. Dind. ἀργύριον sine artic. 2. ἀπαιτεῖς με τ. Dorv. Pors. ἀργύριον sine τ 1. 4. 5. et primo 2. τ postea præfixum, a correctore, ut equidem puto. Dobr. ἀργ. sine art. Cod. Ar. Id.

1231. οὐδ' ἂν ὀβολὸν οὐδενὶ — Sic quatuor codd. [Etiam R. L. C. Ib. ap. Ern. et Elb. A Bav. ἂν abest. Dind.] In C. ut vulgo οὐδ' ὀβολὸν ἂν οὐδ. Idem versus est supra 118. Brunck. οὐδ' ὀβολὸν ἂν Ald. etc. Dind. οὐδ' ἂν ὀβολὸν A. 2. B. Dorv. Pors. οὐδ' ἂν ὀβ. οὐ omnes. Dobr. οὐδ' ἂν ο. ο. Cod. Ar. Id.

1233. οὐκ ἄρ' ἀποδώσεις; Suidas in οὐκ ἂν etc. sua serie, οὐκ ἂν ἀποδοίης; οὐχ ὅσον γέ μ' εἰδέναι. Bent. ὅσον γ' ἔμ' εἰδέναι. Sic distincte scriptum in meo. Vulgo: ὅσον γέ μ'. Brunck. [quem Inv. et Sch. sequuti sunt.] Vulgatum (γέ μ') retinendum censuimus. Habet Brunckius in hujuscemodi rebus suam quamdam subtilitatem, quæ Gallicum magis quam Græcum sensum sapere videtur. Aliud est, ὅσον ἐμέ γ' εἰδέναι. Herm. γέ μ' εἰδ. Ald. etc. Dind. οὐκ ἂν ἀποδοίης· οὐχ ὅσον γ' ἔμοιγ' εἰδέναι. Suid. Ms. sed mox ἐν ἐμαυτῷ. Pors.

1234. ἀπολιταργιεῖς. Pac. 561. εἶθ' ὅπως λιταργιοῦμεν οἴκαδε, *mox ut domum cito omnes abeamus,* ubi Schol. συντόμως δραμούμεθα, παρὰ τὸ λίαν ἀργόν. Eadem hic ratio hujus verbi compositi ἀπολιτ. pro ἀποδράμῃ, ἀποσκιρτήσεις. Spanh. Gl. ὑποχωρήσεις, ἀπέλθῃς. Etym. M. ἀπολιταργεῖν, τὸ ἀπελθεῖν ταχέως· παρὰ τὸ λίαν καὶ τὸ ἀργόν, ὅ ἐστι ταχύ, περιττεύοντος τοῦ τ. Brunck. Celeritatis notio augetur additis verbis ἀνύσας τι θᾶττον. Dind. τὶ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Brub. τί Wech. Raph. Port. Lugd. Amst. — ἀπὸ λιταργιεῖς Ven. i. ii. Id. Suid. ἀπολιταργιεῖς. ἀπολιττ- B. Pors.

1235. Ms. Vat. U. habet καὶ τοῦτ' ἴσθ' ὅτι, quæ lectio magis placet. Kust. ἄπειμι καὶ τοῦτ' ἴσθ' ὅτι. Sic tres codd. In B. ut vulgo: ἄπ. καίτοι γ' ἴσθ' ὅτι. In quarto Reg. cod. primo scriptum erat, — καὶ τοῦτ' ἴσθ' ὅτι, unde, erasis aliquot calami ductibus, factum fuit, καί τοι γ' ἴσθ'. Brunck. Verba ἀπὸ τῆς θύρας absunt R. Mox Vat. R. [etiam Bav.] καὶ τοῦτ' ἴσθ' ὅτι, quod prorsus cum Kust. probo. Pro ἴσθ' C. Ib. habent οἶσθ'. Ern. καίτοι γ' ἴσθ' ὅτι Ald. et Juntt. καίτοι ἴσθ' ὅτι Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Lugd. Amst. Dind. οἶσθ' ὅτι Suid. v. παρακαταβολή. καὶ τοῦτό γ' ἴ. A. (B.) καί τοι γ' ἴ. 2. καὶ τοῦτ' ἴσθ' ὅτι θήσω π. Suid. Ms. παρακαταβολή. τοῦτ' οἶσθ' Dorv. Pors. τοι γ' omnes. Marg. 5. γρ. καὶ τοῦτ', ab ead. m. ut puto. οἶσθ' 1. 3. 4. 6. (gl. γίνωσκε 3. 6.) Dobr. καὶ σοί γ', ἴ. Reisig.

1236. θήσω. θήσοι Suidas in παρακατ. Bent. Post θήσω Ja. addit σοι. Ern. De hac phrasi v. not. ad 1162. Kust. Abit Pasias. Dind. θήσω σοι π. 2. Pors. θ. σοι πρ. 5. θ. καὶ πρ. 6. εἰ 4. 6. Dobr.

1237. προβαλεῖς Ven. ii. Dind. καὶ

αἷς
πρ. 1. 3. τοῖς δ. (αις rub.) 1. τὰς mut. in ταῖς 6. prorsus om. 3. Dobr.

1238. In ed. Lips. βούλομαι perperam accentu destituitur. Dind.

1239. ὁτιὴ 'κάλεσας. Melius videri possit scripturus fuisse, ὅτι ἐκάλεσας. Sed illo modo numerosior est versus. Sic Eq. 236. ὁτιὴ 'πὶ τῷ δήμῳ — et 428. ὁτιὴ 'πιώρκεις. Brunck. τὴν κάρδοπον. Si vera est lectio, significat, quod stulte dixisti κάρδοπον, quum deberes dicere καρδόπην. Sed huic rationi non satis convenire videtur articulus præpositus. Deberet enim infinite dici, sicut antea ὅστις καλέσειε κάρδοπον τὴν καρδόπην. Itaque cum Strepsiades opinetur, ex veritatis grammaticæ lege dicendum esse καρδόπην, falsum autem esse κάρδοπον. h. l. legendum videtur: ὁτιὴ 'κάλεσας εὐηθικῶς τὴν καρδόπην hoc sensu: *quod vocabulum καρδόπην stulte sic pronuntiasti, ut pro eo κάρδοπον diceres.* Schutz. καρδόπην 3. Dobr.

1240. In cod. Bav. rubro adscriptum est: ἔρχεται ἕτερος δανειστὴς 'Αμυνίας. Post tamen Amynias non nominatur, sed oratio ejus tribuitur danistæ. Harl. Constituitur hic act. iv. sc. 5. Dind. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. præmiserunt huic versui, Ἕτερος δανειστής, neque in seqq. Amyniæ nomen ponunt, sed Δα. Prima Raph. habet. ἰώ μοι μοι bis ponit Brub. Id. Ἕτ. Δ. ἰώ μ. μ. ἰώ μ. μ. ἔα. ἔα. ἔα. Στρ. τίς—4. Dobr.

1241. In edd. semel modo est ἔα, in Mss. C. Ib. quater. Scholiastes ait esse κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον. Ergo edidi ἔα, ἔα. Ern. Ter in mea Cod. scriptum ἔα, bene, ut mihi videtur. Brunck. ἔα addunt Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. In Lugd. etc. separatum versum efficit. Dind. στρ. om. Dorv. Pors. ἔα vulgo extra versum semel tantum legitur, quod etiam Br. retinuit, qui quidem pejus etiam ter scriptum in suo cod. ἔα probat. Ita etiam in Bav. et Elb. [ap. Harl.] in quo (Elb.) Strepsiadæ persona sequenti demum versui præfixa. Ἔα si extra versum est, aut semel tantum scribi debebat, et Strepsiadi tribui, aut, si repeteretur, bis scribendum erat, ut versus esset iambicus monometer, quemadmodum Pac. 60. Tum etiam quidquid hoc esset exclamationis, tribuendum erat Amyniæ, ut in Elb. Nam Strepsiadæ non satis convenire videtur tam longa exclamatio. Tamen, ne Amyniæ quidem recte assignari potest, quum hæc vox magis sit admirantium aliquid, quam conquerentium. Nimirum quum ἔα plus quam semel scriptum esset in libris, divelli cœpit ab reliquo versu, unde metrici vulg. lectionem crearunt. Quare veterrimi libri (Rav.) auctoritate adductus sic edidi: Στρ. ἔα· τίς οὗτος ἔσθ' ὁ θρηνῶν; οὔ τι που. Ἔα in ipso versu est, ut Thesm. 1105. Av. 1495. Herm. οὔ τι που. Sic bene A. C. Perperam vulgo ἦ τι που. Brunck. Inv. cum ipso libro Rav. exhibuit: ἔα· τίς ἔσθ' ὁ θρηνῶν οὗτος; οὔτι που Schutz. ita ut Herm. edidit, sed reliquit etiam antea separatum ἔα, neque sustulit. Dind. R. οὔτι που. Ib. πο. Ern. Wolfius nuper discessit ab Hermanni ratione, et h. l. ita constituit: ἔα, ἔα! Τίς οὑτοσί ποτ' ἔσθ' ὁ θρηνῶν; οὔτι που. Schutz. Ald. etc. τίς οὑτοσί ποτ' ἔσθ' ὁ θρηνῶν. Dind. ἦπου 4. Dobr. ἦτοι που Cod. Ar. Id. τίς et ποτε disjuncte Plut. 640. mox v. 6. Pac. p. 352. Apollodorus Athenæi vii. p. 280. E. Eubulus ib. xi. p. 471. E. Macho ib. xiii. p. 579. A. C. Apollodori locus est οὔτε παιδείαν ὅλως Εἰδυῖα, τί τὸ κακὸν ἢ τί ποτ' ἢ τί τἀγαθὸν Ἔστ' ἀγνοοῦσα, (sic Ms.) ubi legisse videtur Porson. τί τὸ κακόν ποτ', ἢ
ἢ τί . . . .
τί τἀγαθόν, i. e. τί τὸ κακόν ποτ' ἦι τι
. . . .
τἀγ. quo fortasse ducit etiam lectio Ms.
x ἢ τί
Ep. ἤ τι τὸ κακὸν ἢ τί ποτε τἀγ. i. e. τί
. . .
τὸ κακὸν η τι ποτε xτἀγαθόν. Quanquam
. . .
hoc aliter explicari potest. Aliud tentabat Advss. p. 91. Eubulum emendat Opusc. p. 242. Machonis locus prior est, μαθεῖν γὰρ αἰσθέσθαι θ' ἅμα 'Ολυμπιονικῶν νυκτὸς ἀθλητῶν δυεῖν Πληγὴν τί δύναταί ποτ' ἤθελον. Supplet Porsonus Opusc. p. 244. Πληγὴν ἑκατέρου τ. δ. Ipse cogitabam, πληγὴν παρὰ πληγὴν, ut Ran. 656. Adde τίς — ποτε Vesp. 967. Pac. 1052. Av. 69. 281. 289. Lys. 49. 187. Platon. Alcibiad. i. p. 27. 11. Etw. 292. fin. Ald. τί διανοούμενός ποτε. Ὅστις — ποτε Eccl. 259. De τίς καί ποτε et similibus Porsonum vide ad Phœn. 1373. Pors.

1243. Videtur Carcinus Tragicus in aliqua tragœdia dæmones vel deos aliquos ejulantes et lamentantes introduxisse. Unde Comicus noster, quum Amynias fœnerator lamentabilem clamorem ederet, Strepsiadem lepide dicentem facit, *num aliquis Carcini dæmonum vocem misit?* Solet nimirum poëta noster Carcinum Tragicum passim traducere et comico aceto perfundere. Kust. δαιμόνων pro παίδων, inquit Schol. παρ' ὑπόνοιαν. Quoniam Tragicorum more dixisset, ἰώ μοι, μοι; nempe ut ap. Soph. quoque Ajac. 897. 946. 948. Eurip. Electr. 1167. et alibi.

Erant autem Carcino, tragico poëtæ, tres filii, ex quibus duo erant tragici saltatores, unus poëta tragicus. Aut proprie accipiendum δαιμόνων K., quia Carcinus introduxerit alicubi deos ita lamentantes, ut danista h. l., ut in iisdem est Scholl. Berg. Utique δαίμονες Καρκίνου sunt heroes in Carcini tragœdiis lamentantes; non ejus filii; quamquam fieri potest, ut verba v. 1245-6. ex Licymnio, tragœdia Xenoclis, Carcini filii, sumpta sint. Schutz. τὶς Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Lugd. Amst. Dind. δαιμόνων τις 2. δαίμων Dorv. Pors. δαιμ. τις 5. Dobr.

1244. Pro τί δ' R. a m. pr. Ib. τίς δ', sed ita post deberet esse βούλετ'. Ern. Post τί δ' non interpungunt edd. vett. nec Port. Lugd. Amst. Prima Raph. habet interr. notam. Dind. ἰδέναι Elb. Harl. τίς δ' 1. 5. 6. ex em. omnes, sed m. pr. ut puto. Dobr.

1245. ἀνὴρ κ. τ. λ. Idem versus legitur etiam Acharn. 1018. Kust. Idem est ac κατ' ἐμαυτὸν ἐπρεπόμην, id quod bubulcus ap. Theocr. ait viii. 75. τὰν ἀμετέραν ὁδὸν εἶρπον. Brunck. Alciphr. Ep. i. 28. πέπαυσο, Κέκροψ ἄθλιε, καὶ τρέπου κατὰ σεαυτὸν (*ad te ipsum redi*), ὦ πρέσβυ. Comicus Vesp. 1491. κατὰ σαυτὸν ὅρα. Berg. R. σεαυτοῦ, et pro νῦν Dukerus malebat οὖν· *quia tu miser es, vade tuum iter, abi in rem tuam:* quod valde placet. Ern. Utroque loco Brunckius edidit, κατὰ σεαυτόν νυν τρέπου. Nos parum referre arbitramur. Vide supra ad v. 142. Herm. σεαυτὸν νῦν Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Lugd. Amst. Dind. σεαυτόν νυν etiam Elb. Harl. σαυτὸν 2. σαυτοῦ B. νῦν μου Dorv. Pors. κακ. γε 1. σαυτοῦ 1. et primo 3. σαυτὸν 5. Dobr.

1246. ὦ σκληρὲ δαῖμον. Eurip. Schol. ad Phœn. 850. σκληρῷ δαίμονι καὶ ἀπανθρώπῳ χρωμένους. Eurip. Alcest. 496. καὶ τόνδε τοὐμοῦ Δαίμονος πόνον λέγεις· σκληρὸς γὰρ αἰεί. Antipho Tetralogia ii. Orat. 3. τῇ δὲ σκληρότητι τοῦ δαίμονος ἀπιστῶν. — δαῖμον — τύχαι. videntur istæ voces idem significare. Eurip. Troadd. 102. πλεῖ κατὰ δαίμονα, μηδὲ προσίστη πρώραν βιότου πρὸς κῦμα, πλέουσα τύχαισι. Soph. Œd. Col. 76. ἐπείπερ εἶ γενναῖος, πλὴν τοῦ δαίμονος, ubi Schol. τοῦ δαίμονος· τῆς τύχης. Aliquando tamen videntur δαίμονες s. dii et Fortuna distingui. Eurip. Cycl. 602. ἢ τὴν τύχην μὲν δαίμον' ἡγεῖσθαι χρεών, τὰ δαιμόνων δὲ τῆς τύχης ἐλάσσονα. Invocat autem Ulysses ibi deos, et dicit, si ipse pius interficiatur ab impio Cyclope, Fortunam Cyclopi faventem potiorem fore diis opitulatoribus Ulyssis; aut Fortunam habendam esse pro vera dea, non autem ipsos deos. Aliquando δαίμων et θεὸς distinguuntur inter se, ut ap. eumd. Ion. 1374. τὰ τοῦ θεοῦ μὲν χρηστά, τοῦ δὲ δαίμονος βαρέα. Aliquando δαίμων videtur quasi gubernator τῆς τύχης aut τῶν τυχῶν esse. Eurip. Heracl. 935. ἀλλὰ τὴν ἐναντίαν Δαίμων ἔθηκε καὶ μετέστησεν τύχας. Idem Med. 672. ἄπαιδές ἐσμὲν δαίμονός τινος τύχῃ. In Phœn. 416. ὁ δαίμων μ' ἐκάλεσε πρὸς τὴν τύχην. Ubi Scholia: τὸ εἱμαρμένον ἤγαγεν ἡμᾶς εἰς τοῦτο τῆς συντυχίας. Poterit ergo utra vox Latine verti, *Fortuna, sors, genius, fatum*, ut quæque vox loco alicui magis convenit. Nisi quod Δαίμων aliquando simpliciter pro deo accipitur. Glossæ: τύχη — *Fors, Genius, Successus, Fatum, Fortuna;* qui significatus conveniunt etiam voci δαίμων. Berg. θραυσάντυγες. v. Suid. h. v. Est vox inepta tragici vel dithyrambici poëtæ, qua irridendi causa usus est. Ern. Edd. vett. nonn. ut Crat. Venn. Wech. δαίμον. Dind. δαίμων unus et alter. Dobr.

1247. ἐπώλεσας 3. ἐ ex em. Dobr.

1248. Τληπόλεμος. Hujus mentionem fieri dicit Schol., quia Xenocles Carcini, de quo paullo ante, filius, tragicus poëta, introduxerit illis verbis utentem, quæ in superiore versu sunt: ὦ Παλλάς, ὥς μ' ἀπώλεσας· quum nimirum Tlepolemus interfecisset Licymnium, fratrem Alcmenæ. Alius Schol. dicit, non de heroë isto esse sermonem, sed de alio Tlepolemo, qui fuerit Sophoclis tragici histrio. Berg. Notus Tlepolemus Herculis e captiva muliere filius, de quo sic Homerus in catalogo Τληπόλεμος — πατρὸς ἑοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα ἤδη γηράσκοντα Λικύμνιον — Argumentum hoc tractaverat vel Carcinus vel ejus filius Xenocles in quadam tragœdia, ad quam alludit Comicus et unde videtur παρῳδῆσαι, ἰώ μοί μοί, ἀνὴρ κακοδαίμων, et ὦ σκληρὲ δαῖμον — quæ postrema desumta sunt ex iis, quæ Alcmena dicebat, audita fratris sui morte. Ideo Strepsiades iisdem verbis fortunas suas conquerentem Amyniam percunctatur: *Quid tandem tibi mali fecit Tlepolemus?* Brunck. Ultima tantum verba, ὦ Παλλάς, ὥς μ' ἀπώλεσας e Xenoclis tragœdia Licymnio sumpta esse videntur; illa autem ὦ τύχαι θραυσάντυγες ἵππων ἐμῶν ad fabulam de Œnomao vel similem spectare videntur, in qua heros fractis rotis curru excidisset. Iis autem hic abutitur Amynias ad fortunæ suæ conquestionem, quam v. 1254. his verbis declarat: ἵππους ἐλαύνων ἐξέπεσον. Schutz. ἤργασται c. Bav. Harl. τί δαί. L. Ja. δέ, male. Ern. τί δέ σε 2. B. Pors. τί δὲ τλ. σε 1. τί δὲ τλ. σε

πώποτ' in text. 3. sed sch. τί δὲ σὲ τλ. Etiam 5. δέ. Pro ποτ' 6. τοῦτ'. Dobr.

1249. ὦ 'τᾶν Ald. (non ὦ 'τὰν ut Harl. ait), Junt. i. ii. iii. Brub. ὦ τᾶν Crat. Ven. i. ii. Wech. Raph. Port. etc. Dind.

1250. ἄ'λαβεν. ἃ producitur e contractione, ut ἃ'δανείσατο v. 1252. cf. 1288. Ern. ἃ 'λαβεν et 1252. ἃ 'δανείσ. Ald. Junt. i. ii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Amst. (in Junt. iii. Lugd. Port. ἃ 'λαβεν, sed mox ἃ δανείσατο.) Dind. κέλευσον ἀποδοῦναι Dorv. Pors.

1251. ἄλλως — Hic versus abest a L. et Ja. Ern. ἄλλως τε — πεπραγότι. Significat jacturam rei familiaris, cujus caussam v. 1272. memorat. Schutz. ἄλ. γε μ. A. (B.) non 2. Pors. ἄλλως γε 1. 3. 5. (in 5. versus primo om. et repos. nescio an eadem m.) καὶ om. 3. καλῶς primo 1. sed λ statim mut. in κ. Dobr.

1253. κακῶς — Sensus versus est: *pessime agitur*. v. ad 871. V. seq. ἵππους verte *currum*. v. Ruhnken. ad Call. H. in Cer. 87. Harl. ὄντως εἶχες. Inverso ordine R. Ern. κακῶς ἄρ' ὄντως εἶχες. Sane igitur, tum quum filio meo pecuniam credebas, male rem gerebas; scil. quod hæc pecunia numquam ad te redibit. Schutz. ὄντων vitiose Ven. i. ii. — δ' ἐμοὶ δοκ. Junt. i. (γ' ἐμοὶ Ald. etc.) Dind. οὕτως Dorv. (sic). Pors. ἄρ' ex em. 2. Forsan habuit γάρ. δοκεῖ 4. Dobr.

1254. ἵππους γ' ἐλαύνων ἐξέπεσον. Illuditur hic Amynias ex amphibolia verborum; ipse enim his verbis significat se in certamina equestria, in equos et currus tantas impensas fecisse, ut propterea omnibus bonis eversus sit; in ἐξέπεσον enim intelligitur χρημάτων, vel πλούτου. Strepsiades autem hæc verba proprio sensu accipit, quasi Amynias dicat, se, quum equos agitaret, e curru excidisse. Schutz. ἐξέπεσεν 3. Dobr.

1255. Ludit in ambiguitate; nam si scribas ἀπὸ νοῦ καταπεσών, erit *a mente delapsus*, i. e. a mente alienatus. Sic καινοῦ et καὶ νοῦ ap. Laërtium, qui refert Diogenem interrogatum, quibus rebus opus sit futuro philosopho, respondisse, βιβλίου καινοῦ δεῖ· quæ verba si scribantur hoc modo, βιβλίου καὶ νοῦ δεῖ, significant, *libro et mente* opus est; si autem hoc modo, βιβλίου καινοῦ δ., significant, *libro novo opus est*. [v. Menag. ad Diog. L. t. ii. p. 128.] Dicitur autem proverbialiter, ἀπ' ὄνου πεσὼν de *imperito homine*, quasi qui nec asinis uti possit, nedum ut equis, ut notat Schol. ληρεῖς. Vesp. 1367. τί δῆτα ληρεῖς ὥσπερ ἀπὸ τύμβου πεσών. Berg. ὥσπερ ἀπ' ὄνου καταπεσών. v. Zenob. Cent. ii. Adag. 57. Suid. v. 'Απ' ὄνου et v. Ληρεῖς, ubi locus hic citatur. Elegans autem ambiguitas hic latet in v. 'Απ' ὄνου, quæ pro diversa scribendi ratione tam significare potest *ab asino*, quam *a mente*. Kust. Jocus est in ambiguitate pronuntiationis, qui Latine reddi non potest. A fœneratore intelligi vult Strepsiades ἀπ' ὄνου, at ipse intelligit ἀπὸ νοῦ. Sic ap. Diog. Laërt. Stilpo Crateti dicit, ὦ Κράτης, δοκεῖς μοι χρεῖαν ἔχειν ἱματίου καινοῦ. Quod illius sententia non est, *palli novi*, sed, *pallii et mentis*, καὶ νοῦ. Similis jocus est Plaut. Mil. Gl. iv. 7. 'Maris causa hercle istoc ego oculo utor minus: Nam si abstinuissem a mare, tanquam hoc uterer.' Ubi Pleusides quum *a mare* duabus vocibus dicere videatur, aliud intelligit, nempe: *si abstinuissem amare, si amicum non habuissem*. Brunck. Quem hic jocum interpretes invenire sibi videntur in ambiguitate verborum, de eo equidem longe aliter sentio. Nam etsi jam Schol. et Suidas hanc ambiguitatem commemorant, tamen a proverbio ea aliena est, præsertim quum etiam absque isto lusu literarum eadem hujus proverbii sententia sit, quæ distracto voc. ὄνου nascitur. Itaque neque Arist. in hoc proverbio lusisse credibile est, nec Platonem, cujus locus iii. de Legg. p. 156. Bip. quem Schol. et Suid. attulerunt, recte nunc ita legitur: δεῖν φαίνεται ἔμοιγε, οἷόν περ ἵππον, τὸν λόγον ἑκάστοτε ἀναλαμβάνειν, καὶ μή, καθάπερ ἀχάλινον κεκτημένον τὸ στόμα, βίᾳ ὑπὸ τοῦ λόγου φερόμενον, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἀπό τινος ὄνου πεσεῖν. Herm. Suid. ἀπ' ὄνου. γρ. ἀπὸ νου m. rec. inter l. in B. Pors. ληροῖς 6. hic et 819. Dobr.

1257. αὐτὸς redundat, ut alibi. Pro ὑγιαίνεις Ms. male ὑγιαίνοις. Ern. Non prorsus redundat αὐτὸς, etsi nec Latini nec Germanici sermonis consuetudo illud h. l. pronomine *ipse* reddere potest. Nobis tamen sic circumscribere liceat: *Du kannst, so wie du da bist, unmöglich gesund seyn*. Schutz. ὑγιαίνοις B. Pors. ὑγιαίνοις 3'. sed gl. ὑγιῶς ἔχεις. Dobr.

1258. χρῆματ' Crat. Ven. i. Dind. τὸν ἐγκέφαλον — δοκεῖς. Suidas: Τὸν ἐγκέφαλον ὥσπερ κατασεσεῖσθαι μοι δοκεῖς, τουτέστι τὰ κεκρυμμένα: corrupte. Scribendum fortasse, τουτέστι τὸ ἐγκράνιον. Schutz.

1259. L. προσκεκλεῖσθαι, Ja. etiam delet γε, utrumque male. προσκεκλήσεσθαι, *in jus vocatum iri*, quæ est πρόσκλησις, de qua v. Vales. ad Harpocr. h. v. Ern. Vulgo, προσεκκλήσεσθαί γε μοί, quam lectionem etiam Schol. habuit. Brunck., si quidem προσκεκλήσεσθαι servandum

est, recte edidit προσκεκλήσεσθαι γ' ἐμοί. Rav. προσκεκλῆσθαί μοι δοκεῖς. Difficile est, utra lectio melior sit, decernere. Vulgata simplicitate commendatur et plerorumque librorum fide: altera facile nasci potuit interpretum diligentia, qui δοκεῖς adscripserant, quod κατὰ κοινοῦ in superiore versu positum esset, ut Schol. observat. Hanc tamen lectionem præferendam esse rati sumus, tum veterrimi atque optimi libri Rav. auctoritate, quam confirmant ejusdem lect. in codd. L. et Ja. vestigia, tum aliis haud sane levibus argumentis. Primum etsi hic proprie futurum requiritur, eadem tamen vis in perfecto inest, quæ quo magis recondita est, eo facilius fut. προσκεκλήσεσθαι aut reponi ab emendatore aut adnotari ab interprete, ac deinde ab imperitis in textum inferri potuit. Etenim προσκεκλῆσθαι, nota significatione temporum præteritorum hanc vim habet, ut in jus vocatum iri illum tam certum esse dicatur, quam si jam sit in jus vocatus. Deinde hæc ipsa dicendi ratio multo magis, quam altera, ad h. l. accommodata est. Nam non solum major quædam vis atque alacritas perfecto inest, sed longe melius etiam eo irridetur Strepsiades, quam adhibendo tempore futuro. Omnis enim virtus h. l. in eo posita est, ut Amynias, quæ a Streps. superbe dicta erant, quam minima verborum mutatione facta, eodem vultu et gestu eademque voce in Streps. convertat. Itaque ut ille perf. σεσεῖσθαι usus erat, ita hunc etiam perf. κεκλῆσθαι uti decet; atque ut ille μοὶ δοκεῖς dixerat, ita hic, irridendi causa illum imitatus, magna cum vi eadem verba repetit. Herm. Ἑρμῇ et γ' ἐμοὶ Elb. et Bav. Harl. προσκεκλήσεσθαι γέ μοι Ald. etc. Dind. προσκεκλῆσθαι μοι 2. non A. (B.) προσκεκλήσεσθαι Suid. ed. Ms. prius; mox Ms. προσκεκληθήσθαι [sic. Vide Kusteri Suidam in προσκεκλ. t. iii. p. 200. Dobr.] Cum Kustero consentit Dorv. Pors. νὴ om. (gl. μὰ) 3. ἑρμῇ pars. πρὸς κεκλῆσθαί μοι et gl. ἐγκληθήσεσθαι δοκεῖς 5. Dobr.

1260. μὴ ἀποδώσεις. Lege μὴ 'ποδώσεις. Bent. Olim vulg. εἰ μὴ ἀποδώσεις. Emendavit Brunck. κάτειπε νῦν cum Brunck. edidimus. Vulgo κάτειπέ νυν. Herm. εἰ μὴ ἀποδ. Ald. etc.—κάτειπέ νυν Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Lugd. Amst. Dind.

1261. αἰεί, pro quo Inv. hic et 1270. e Rav. posuit ἀεί, metri causa retinendum erat. Hic et infra in R. ap. Ern. ἀεί. Ald. etc. αἰεί. Dind. πότερα. ον B. inter l. m. r. ἀεὶ A. (B.) Pors. ἀεὶ 4. Dobr.

1263. ταυτὸ τοῦθ'. Ib. αὑτὸ τοῦθ', melius. Ern. αὑτὸ τὸ δ. B. Pors. ἕλκει 6. a m. pr. αὑτὸ τοῦθ' 4. Dobr.

1264. Brunck. οὐδ' ἐμοὶ [pro vulg. οὐδέ μοι, quod Herm. recte retinuit. Dind.] Cod. Rav. οὐδέν μοι. Herm. quod Inv. parum recte recepit. Dind. ἔγωγ' Ald. — ὁπότερον Elb.— οὐδέ μοι μ. Ald. etc. Dind. ἐγὼ π. 3. ἔγωγε π. 4. sed ε statim mut. in ὁ. Dobr.

1265. δίκαιον 2. et ἦν pro εἶ ex em. Pors. δίκαιον εἶ 5. Dobr. τἀργ. Cod. Ar. Id.

1266. τῶν ante μετ. deest Lugd. Amst. Dind.

1267. ἀλλ' εἰ σπανίζεις, τἀργυρίου μοι τὸν τ. ἀ. Sic bene distinctum est in membr. Perperam vulgo: ἀλλ' εἰ σπανίζεις τἀργυρίου, μ. τ. τ.—Vertit Bergl.: *sed si eges æris, usuram saltem mihi da.* τἀργ. cum σπανίζεις salva linguæ indole construi non potest: obstat articulus. Dicendum enim fuisset, ἀλλ' εἰ σπανίζεις ἀργυρίου, μοι τὸν τόκον ἀπόδος γε. Et sic quidem scriptum est in meo codice. Optime etiam in quarto cod. Reg. distinctum, ut in membr.—σπανίζεις τἀργ.— Brunck. Atticis familiare verbum σπανίζειν et σπανίζεσθαι pro *indigere* s. ἀπορεῖν, et quidem, ut hic, ἀργυρίου. Sic σπανίζοντες φίλων Æsch. Choëph. 715. et Eurip. Med. 882. item σπανίζειν πέπλων Med. 960. σπανίζει βίου incerti Tragici ap. Dion. Chrysost. Or. xiii. p. 220. sed quod Euripidi in Belleroph. ap. Stob. tribuitur in Exc. Grot. p. 393. prout ab eodem Tragico Hecub. 12. σπάνις βίου, *penuria victus* dicitur. Nec apud poëtas solum, sed apud oratores etiam Atticos; ut Demosth. adv. Steph. i. τῶν ἀναγκαίων σπανίζειν. Spanh. Sensus: *si penuria obstat, quin sortem reddas, sortis* vel *debiti da mihi usuram.* Harl. Nulla interpunctio in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. In Brub. primum comma post τἀργυρίου. Dind. μοι, τὸν τ. distinguit 2. Pors. τἀργύριον 6. Dobr.

1268. γε abest R. Ja. Ern. ἢ τόκος male Junt. I.—τί θ. Junt. III. τι Port. Dind. γε om. A. (B.) 2. μοι sup. gl. 2. τόκος. Suid. v. Pors. γε ex em. 1. sed m. pr. ut puto. Nunc deest 5. sed erasum esse puto. Dobr.

1269. κατὰ μῆνα καὶ καθ' ἡμέραν. *Menstruas* enim non solum, de quibus egimus ad v. 17., sed *diurnas* etiam *usuras*, ut obiter id jam ante diximus, Athenis receptas constat, unde ἡμεροδανεισταὶ appellati, qui μισθὸν ἐφημέριον, s. *diurnas* id genus *usuras* exigerent. Quomodo ἡμεροδανειστὴς dictus est Menippus Cynicus ap. Laërt. vii. 99. Quale sordidum usu-

ræ genus, ut maxime vecordis hominis notam tangit Theophr. περὶ 'Απον. τῆς δράχμης τόκον τρία ἡμιοβόλια τῆς ἡμέρας πράττεσθαι, h. e. quartam drachmæ partem, ut id jam occupavit Salmas. de mod. usur. p. 65. et Plauti insuper locum Epid. i. 1. 51. s. 'id adeo argentum ab danista apud Thebas sumpsit fœnore In diem —.' Gravissimum autem erat illud diarium fœnus, et *annuo* ac *menstruo* etiam, quod monuerat idem Salmas. p. 63., longe majus, uti insuper ὀβολοστάτας, qui ejusmodi fœnus exercerent, peculiariter appellatos, de Usur. p. 539. Neque vero hic prætereundum, quod a Petito ad Leg. Att. p. 407. notatum forte video: nempe fœnus nauticum *diarium* fuisse, non *menstruum*. Quum tamen *diariæ* ap. Athenn. dictæ proprie usuræ, seu ἡμεροδανείου vel ἐφημερίου τόκου vel μισθοῦ ea foret ratio, ut in unicum diem pecunia fœnori daretur, sequenti proinde die cum usura restituenda: *pecunia* autem *nautica* s. *trajectitia* daretur ad navigationis tempus, syngrapha definitum, prout dicitur in simili syngrapha nautica, cujus fit mentio l. 122. § 1. D. de Verb. Oblig. 'in omnes navigii dies ducentos:' atque ita nec *diurnum* nec *menstruum*, sed *annuum* etiam foret illud fœnus. Id quoque attigisse Salmasium de Mod. Usur. p. 21. et quidem non ut a Petito solum, sed ut a Scaligero etiam ante perperam monitum, postea animadverti. SPANH.

1270. Quod pecunia fœnori data multiplicetur s. amplior fiat, inde πλέον pro *usura* duobus ap. Aristot. locis sumitur. Priorem indicavit laudatus paullo ante Salmas. de Usur. p. 19. nempe Ethic. ad Nicom. viii. 15. κομίζεσθαι δὲ ἀξιοῖ τὸ ἴσον ἢ πλέον, ὡς οὐ δεδωκὼς ἀλλὰ χρήσας, eodem interprete, *postulatque recipere aut par pro pari, aut amplius, tamquam qui non dono dederit, sed mutuo*. Alter philosophi locus, unde haud minus hæc Comici verba illustrantur, exstat in Politicis i. 10. extr. s. ὁ δὲ τόκος αὐτὸ (νόμισμα nempe) ποιεῖ πλέον, ὅθεν καὶ τοὔνομα τοῦτ' εἴληφεν· Ὅμοια γὰρ τὰ τικτόμενα τοῖς γεννῶσιν αὐτά ἐστιν. ὁ δὲ τόκος γίνεται νόμισμα νομίσματος. Τόκος nempe idem ac γένεσις s. *pecuniæ fœtus*, uti ea de re ad v. 18. Unde juxta illud Comici Thesm. 852. ἀξία γοῦν εἶ τόκου τεκοῦσα τοιοῦτον τόκον. Accedit, quod ἐπὶ πλῆθει ac πλεονασμὸν *usuram frugum* vocant LXX. Interpretes Levit. xxv. 23. et 37. ac πλεονασμὸν solum Ezech. xviii. 8. ubi has voces per *amplius* et *superabundantiam* reddit vetus interpres. Quo respexit, ut sæpe alias, Hesych.: Πλεονασμός, ἐπίδοσις, *accessio*, *frugum* nempe vel *pecuniæ*: πλεονασμὸν enim de *usura frugum* iis V. T. locis intelligi ad discrimen alterius τόκου, qui ibi præcedit, s. *usuræ pecuniæ*, observat Salmas. de Usur. p. 181. Quum alioquin πλέον dictis locis et in hisce Comici verbis, de *pecuniæ usura* s. *incremento* itidem intelligatur; prout postrema hac voce vocatur l. 27. c. de Usur. 'sorti autem antiquæ tantummodo incrementum (usuram) accedere.' Hinc Cyprianus de Lapsis: 'usuris multiplicantibus fœnus augere.' Quæ egregie illustrantur tum hisce Comici verbis, unde et lux iisdem accedit, tum et sequentibus mox: ζητεῖς ποιῆσαι τἀργύριον πλεῖον τὸ σόν; ubi ἀργ. πλεῖον *pecuniam fœnori datam* notat, non vero fruges. De qua cæteroquin *frugum usura*, qua ultra sortem media pars amplius dabatur pro usura, ut nempe pro duobus modiis tres redderentur, minorque proinde esset usura pecuniæ, quæ vulgo *centesima*, seu duodecim in centum apud Græcos et Romm. efficiebat: prout de utraque illa *usura frugum* et *pecuniæ* agitur Constantini l. i. Cod. Theod. de Usur. SPANH. R. γίνεται ἀεί. ERN. De scriptura γίγνεται v. Fischer. ad Æsch. Socr. i. 10. πλέον, πλέον est πλέον καὶ πλέον. v. Dorv. ad Char. p. 200. s. HARL. γίγνεται. Sic duo codd. Vulgo γίνεται. BRUNCK. qui recte cum ceteris edd. αἰεὶ reliquit, quod metrum postulat. DIND. Etiam h. l. Ald. etc. recte αἰεὶ — γίνεται Ald. etc. male. ID. πλέον semel Suid. Ms. Dorv. ἀεὶ A. (B.) Suid. ed. Ms. τόκος. PORS.

1271. ὑποῤῥέοντος. Sic iv. codd. Gl. τρέχοντος. Dawesio legendum videbatur ἐπιῤέοντος. v. Misc. Crit. p. 160. BRUNCK. Nempe vau s. digamma olim literæ ρ præfixum effecisse censet, ut produceretur brevis syllaba. Non igitur ἐπιῤῥέοντος, ut Brunck. scribit, (quod correxi) conjecit. ὑπορεῖν est sensim delabi. DIND. 'Επιῤῥέοντος vulgatum laudat Suidas v. τόκος. Confer Æschyl. Eumenid. 856. ubi δὐπιῤῥέων χρόνος. PORS. ἀποῤῥ. 2. ab initio. DOBR. ὑπορ. Cod. Ar. ID.

1272. Lucretius vi. 609. 'Principio mare mirantur non reddere majus Naturam, quo tantu' fuat decursus aquarum: Omnia quo veniant ex omni flumina parte.' DIND. L. ἔσθ' ὅτε. Unquamne — ὅτε 2. a m. pr. et gl. PORS. ὅτε primo 5. nunc ε scalpello factum ι. Gl. ἔστι καιρὸς et tres fere literæ deletæ; ut etiam in gl. fuerit ὅτε. Gl. in 2. ἔστιν ὅτε, in 3. ἔστι καιρός. DOBR. ὅτε Cod. Ar. ID. ἔσθ' ὅ, τι REISIG.

1273. προτοῦ Ald. etc. DIND.

1274. πλεῖον' εἶναι. Sic edidimus e Ms. Ib. Consentit Ja., qui habet plenum πλείονα. Vulgo male πλεῖον. Nam re-

fertur ad θάλασσαν, et mox est πλείων. Ita placebat Dukero. Ern. Ita etiam Brunck. (quamquam non monito lectore), et recentt. cdd. omnes. Dind. πλεῖον εἶναι Ald. etc. Dind. "bis. Dorv." i. e. bis habet versum, opinor. πλείονα 2. B. Pors. πλείον' 1. 2. 6. πλείονα 5. πλέον 3. Dobr.

1275. γίνεται Ald. etc. Dind. Antea κακοδαίμων Elb. Harl. ὦ κακοδαίμων μου Dorv. Pors.

1277. ποιῆσαι τἀργ. ζητεῖς Ja. Ern. ποιῆσαι ζητεῖς 2. πλεῖστον Dorv. Pors. π. ζ. 5. Dobr.

1278. οὐκ ἀποδιώξεις σαυτόν. Lege ἀπολιβάξεις αὐτόθ'. vid. 'Ορν. v. 1467. vel ἀποδιώσεις σαυτὸν, ἀπὸ τοῦ διώθειν: vid. Σφ. v. 196. Immo recte habet ἀποδιώξεις, quoniam Danistes hic διώκων erat, Strepsiades φεύγων τὸν διώκοντα. sic in 'Ορν. ad Metonem Geometram, οὐκ ἀναμετρήσεις σαυτὸν ἀπιὼν ἀλλαχῇ. Bent. Pro ἐκ L. Ib. [etiam Elb.] ἀπὸ, quod melius puto et per se et e v. 1286. Ern. Recepimus ἀπό. Extra ædes enim hæc omnia aguntur. Herm. ἀποδιωξεῖς Amst. Dind. ἀπὸ pro ἐκ 2. Dorv. non A. B. Pors. ἐκ Ms. quem suum vocat Brunck. teste Porsono in Opusc. p. 181. Dobr. ἀπὸ τῆς 2. 4. 5. 6. ἐκ 1. 3. Id. ἀπὸ τῆς Cod. Ar. Id. ἀπὸ τῆς Reisig.

1279. ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι. Recte in tribus codd. verba hæc Amyniæ adscripta, quæ in impressis testi inepte tribuuntur. Pejus adhuc in C. totus versus Phidippidæ tributus. Brunck. Cum Br. A. B. D. etiam consentit Rav. atque ita recentt. dederunt. Amynias hæc ad spectatores dicit, quum Streps. stimulum ei intentet. Dind. ταῦτ' ἐγὼ — His præmissum Μαρ. in Ald. Junt. i. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. etc. sed in Junt. ii. iii. Δα. Id. Δαν. ταῦτ' 3. 5. 6. Dobr.

1280. οὐκ ἐλᾷς, ὦ σαμφ. Idem occurrit Eqq. 1600. quod monui jam ad 35. et ἐλᾷν Atticis olim dictum pro ἐλαύνειν, quod notat Helladius. Spanh. Impellit et alloquitur eum tamquam equum; in Eqq. 599. equus ad equum fingitur dixisse, τί δρῶμεν; οὐκ ἐλᾷς ὦ σαμφόρα; v. ad Nub. 122. Berg. Sic quoque contumeliæ causa Praxinoe Theocr. xv. 8. maritum πάραρον vocat. Harl. R. L. C. Ib. Σαπφόρα. Ern. μέλεις — σαμφόρα Elb. Harl. σαπφόρα A. (B.) 2. σαμπφόρα Dorv. Pors. εἴπαγε (sic) 3. quod forsan ortum ex ἄπαγε quod pro v. l. corrector 2. σαπφόρα 1. 3. 4. 5. 6. (sed in 1. μ ab eodem supr. et π ex em. 5.) σαμφ. 2. t. et sch. Dobr. Vix intelligo illud ἐπιαλῶ. An legendum, ἐπεὶ ἐλῶ, pro ἐλάσω: ut ἐξελῶ pro ἐξελάσω. Kust. Latet, opinor, phrasis aliqua ad aurigationem pertinens. Fortassis hoc subrideat; — αἴξεις; ἐπαλιῶ κεντῶν ὑπὸ τὸν πρωκτόν σε τὸν σειραφόρον. hoc est, *an excurres?* Bent.

1281. ἄξεις int. σε. post ἐπεὶ ἀλῶ L. C. I. Ern. ἐπιαλῶ fut. ab ἰάλλω, *mitto, jacio*. Sed mallem cum Kust. emendare ἐπεὶ ἐλῶ, *nam impellam te*. Intrat autem nunc Strepsiades ad convivium, ubi mox a filio verberatur. Berg. ᾄξεις; ἐπί σ' ἀλῶ. Vulgo ἄξεις; ἐπιαλῶ. Primo ᾄξεις scribi debuit: est enim ab ᾄττω, Attico pro ἀΐσσω. Depravatissimum, quod sequitur, ἐπιαλῶ interpretes et veteres et novos misere torsit; nec tamen eorum ullus boni quidquam adtulit. Dixerim, ait Kusterus, locum fore clarum, si scribatur, ἐπεὶ ἐλῶ; i. e. nam agam, *vel* impellam te, equum funalem, stimulo podicem fodicans. Obscœnitas autem aliqua in hoc loco latere videtur. Berglerus: ἐπιαλῶ, ab ἰάλλω, *mitto, jacio*. Sed mallem cum Cl. Kustero emendare, ἐπεὶ ἐλῶ, *nam impellam te*. In C. scriptum est ἐπί σ' ἀλῶ, cum glossa συντρίψω, unde liquet verbum tenui spiritu notari debuisse, ἐπί σ' ἀλῶ, quæ sincera est et optima lectio. In membr. inepte ἐπὶ ἄλω. In B. et in meo ἐπεὶ ἀλῶ. Glossa νικήσω, συντρίβεις. Ut textus, ita glossæ depravatæ sunt. Referuntur ad genuinam lectionem ἐπί σ' ἀλῶ, quam sic veteres magistri interpretati sunt, κινήσω, συντρίψω. ἀλεῖν verbum est nequam, *molere, subagitare*. Lepidum exstat distichon, quod primus edidi Analect. t. iii. p. 154. Εὐφαμεῖτε, νέοι· τὸν Ἔρωτ' ἀλεῖ Ἀρκεσίλαος, | πορφυρέῃ δήσας Κύπριδος ἀρπεδόνῃ. Gloriolam ex emendatione hexametri, cujus et numeri corrupti erant et sententia, captasset forte quis alius: angustiis spatii concluso satis mihi fuit, versum, ut legi debet, exhibuisse. Nunc quomodo legatur in membr. unde descriptus fuit, dicam: εὐφαμεῖτε, νέοι. τὸν ἔρωτα λέγει Ἀρκεσίλαος. Est autem ἀλῶ in Comici versu futurum Atticorum more formatum. ἀλέω, ἀλέσω, ἀλῶ. Vide not. ad Ran. 202. 298. Scriptura cod. ἄξεις. ἐπεὶ ἀλῶ. Gl. συντρίψω. Brunck. ταῦτα οὐχ ὕβρις; Terent. Andr. i. sc. 5. 2. 'Quid est, si hoc non contumelia 'st?' Plura exempla Atticæ illius loquendi formulæ, gravem indignationem continentis, suppeditabit Hemsterh. ad Lucian. dial. mort. ii. 2. tom. i. p. 337. — mox ἐπεὶ ἀλῶ cod. Elb. v. Thom. Mag. in ἀλεῖν et ἀλεῖς, ibique interpr. Mœrin p. 17. ibique Pierson. Harl. ἄξεις. ἐπιαλῶ Ald. etc. (in Junt. iii. nulla interpunctio post ἄξεις, in Crat. Ven. i. ii. Brub. comma post ἄξεις, in Wech. Raph. Lugd. etc. interrogandi nota.) Dind. ἐπὶ ἀλῶ Rav. Reiskii mira est conjectura: "ἐστί. Str. νύξω σε πι-

κρῶς. Forte tamen in ultima voce latet aliquis ablat. vocis, quæ *stimulum* notat. An ῥοπάλῳ *clara?*" DIND. ἐπὶ ἁλῶ A. (B.) ἐπεὶ ἁλῶ 2. Dorv. PORS. ἐπεί γ' ἁλῶ 1. ἐπεὶ ἀλῶ ceteri, nisi forte lenem habet 6. nam vix decernas. Forsan spiritus in 3. est ex em. sed m. pr. Gl. 1. συντρίψω, 5. κρατήσω. DOBR. ἄξεις ἐπεὶ ἀλῷ (sic) Cod. Ar. ID. εἶτ' ἀλῶ REISIG.

1282. σειράφορον. Male interpres Lat. *gestantem catenam.* Nam Græci hac voce *equum funalem* (ut Latini vocant) designant. KUST.

1283. ἔμελλόν σ' ἄρα κινήσειν ἐγώ. Sic tres codd. In B. ut vulgo, ἔμελλον ἄρα κινήσειν σ' ἐγώ. Sic loqui solent, qui multo labore tandem id effecerunt, quod contendebant. Ran. 208. ἔμελλον ἄρα παύσειν ποθ' ὑμᾶς τοῦ κοάξ. Vespis 460. ἄρ' ἐμέλλομέν ποθ' ὑμᾶς ἀποσοβήσειν τῷ χρόνῳ. Cod. ἔμελλον ἄρα σε κινήσειν ἐγώ. Concinna vocum dispositione. Sed σε inter lineas a secunda manu additum. Scriptum primo fuerat ἄρα κινήσειν σ' ἐγώ. Litera σ erasa fuit. BRUNCK. κινήσειν σ' ἐγώ. R. del. σ' bene. Caninius stellulam præfixit. ERN. Post ἐγὼ in marg. cod. Bav. ab alia manu additus est hic versus, sive potius hoc interpretamentum: ἐπιβαλών σοι τὴν μάστιγα καὶ δέρων τὸν πρωκτόν. HARL. ἔμελλον ἄρα κινήσειν σ' ἐγώ. Ald. etc. DIND. σ' om. Dorv. PORS. φεύγοις 4. ἄρα σε κ. ἐ. 1. DOBR. ἄρα σε REISIG.

1284. Brunck., ut auribus consuleret, αὐτοῖσι [pro vulg. αὐτοῖς] scripsit [idque etiam Inv. recepit], quo non opus esse norunt, qui suas ad Græcorum aures conformarunt. HERM. Respicere videtur v. 31. ubi se dixerat tres minas Amyniæ debere pro curriculo et rotis: Τρεῖς μναῖ διφρίσκου καὶ τροχοῖν Ἀμυνίᾳ, id vero comice sic effertur, quasi Amynias tanquam equus σειραφόρος ipse curru alligatus esset. SCHUTZ. αὐτοῖς Ald. etc. DIND. Porson. Opusc. p. 31. PORS.

1285. Hoc carmen chori vulgo e schol. metrici sententia numeris legitur perversissimis. Brunck. paullo meliore usus est versuum descriptione, sed id, quod summum est, non magis quam cæteri animadvertit, carmen hoc esse strophicum, cujus antistropham incipere verbis, οἶμαι γὰρ αὐτόν. Inde nos emendationem in tam vitioso loco aggressi, quædam audacius mutavimus, quorum rationem deinceps reddemus. HERM. Deleto pessimo interpretamento ἐραστὴς vel ἐρασθεὶς hæc ita in strophas redegeris: Οἷον τὸ πρ. ἐρ. φλαύρων! ὁ γὰρ γέρων ὁδὶ | (στροφή) ἀποστερ. βούλεται τὰ χρήμαθ' ἁ'δανεισ. | κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ | τήμερον λήψεταί τι πρᾶγμ', ὃ τοῦτον ποιήσει | τὸν σοφιστὴν πανοῦργον | πανουργιῶν, ὧν ἦρξατ', ἐξαίφνης λαβεῖν κακόν τι. | Οἶμαι γὰρ εὑρήσειν νιν αὐτίχ', ὅπερ ποτ' ἐζήτει πάλαι | (ἀντιστρ.) εἶναι τ. υἱὸν δεινόν οἱ γν. ἐν. λέγειν | τοῖσιν δικ. | ὥστε νικ. ἅπ. οἷσπερ ἂν ξυγγ. | κἂν λ. παμπ. | ἴσως δ', ἴσως — αὐτὸν εἶναι. De transpositionibus nonnullis, metri causa factis, nihil amplius monebo. Quod autem vulgo legitur extrema stropha τὸν σοφιστὴν ὧν πανουργεῖν ἦρξατ', et inconcinnum esse et mancum, dubitare non sinit antistropha. πανουργιῶν mutatum in πανουργεῖν omittendæ vocis similis πανοῦργον ansam præbuisse arbitror. Antistrophæ primo νιν, quod versus expetit, glossemati cessisse, non est quod mireris. Versus harum stropharum quartus asynartetus est, constans ex duobus creticis dimetris hypercatalectis. Possis et divisim scribere: τήμερον λήψεταί τι | πρᾶγμ' ὃ τοῦτον ποιήσει, et similiter in antistr., nisi gratius est solenniusque, post longiores versus inferri ejusdem generis breviores, tamquam clausulas, quales hic sunt illi, τὸν σοφ. παν. et κἂν λ. παμπ. v. ad Ran. 396. HOTIB. — πραγμάτων ἐρᾶν φλαύρων. Infra 1442. πονηρῶν ὄντ' ἐραστὴν πραγμάτων. BERG. Præmittitur in Ald. etc. Στροφὴ κώλων ιη'. φλαῦρον Crat. Ven. I. II. Wech. Raph. — ὁ γὰρ Ald. etc. sequenti versui addunt. DIND. φαύλων 6. ex em. al. m. DOBR. Στροφή. οἷον τὸ πρ. ἐρ. φλ. | ὁ γὰρ γέρ. ὅδ' ἐξαρθεὶς | ἀποστερῆσαι βούλ. | τὰ χρ. ἁ'δαν. | κοὐκ ἔσθ' ὅπ. οὐ τήμ. | λήψ. τι πρ., ὃ τοῦ-|τον ποιή. τ. σοφ. ἴσως, | ἀνθ' ὧν πανουρ. ἦρξ., ἐξαίφ. κακόν τι πάσχειν. Ἀντιστροφή. οἶμ. γ. αὐτὸν αὐτ. εὑρ., | ὅπ. πάλ. ποτ' ἐζή., | εἶν. τ. υἱ. δει. οἱ | γνώμ. ἐναν. λέγ. | τοῖσιν δικ., ὥστε νι-|κᾶν ἅπ., οἷσπ. αν | ξυγ., κἂν λέγῃ παμπόνη-|ρ'· ἴσως δ', ἴσως βουλ. κἄφον. αὐτ. εἶναι. REISIG.

1286. ἐρασθεὶς — Sic iv. codd. et edd. vett. In recentt. nescio unde, ἐραστής. BRUNCK. Antistrophicus versus articulum excidisse ostendit, quem nos reposuimus ὁὐρασθείς. HERM. ἐρασθεὶς Ald. Flor. Brub. Basil. etiam cod. Bav. HARL. ἐραστὴς int. πραγμάτων φλαύρων. C. Ib. habent ἐρασθείς. ERN. ἐραστὴς Farr. Crat. Port. et recentt. HARL. f. ὅδε χρηστὰς, *privare creditores.* REISK. ἐρασθεὶς edd. Ald. Junt. I. II. III. Brub. ἐρασταὶς Crat. Ven. I. II. Wech. ἐραστὴς Raph. Lugd. etc. sed in vv. ll. ed. Lugd. ἐρασθεὶς Vet. DIND. ἐρασθεὶς Dorv. PORS. ἐρασταὶς (sic) ed. 1532. tacente Porsono. DOBR. ὅδι (sic) 3. ut videtur. ἐρασθεὶς Mss. DOBR.

1287. ἀποστεῤῥῆσαι Elb. HARL. ἀποστερῆσαι. Vid. v. 1446. BERG. ὑποστ. 3. DOBR.

1288. *ἐδανείσατο*. Sic edidi pro *ἃ δανείσατο*, ut 1252. idque metrum desiderabat, ut vidit et Duker. Ern. *ἃ 'δανείσατο* Ald. Junt. i. ii. iii. etc. *ἃ δανείσ.* Port. Amst. Dind.

1289. Ms. Vat. U. rectius *τήμερον τε* [nam *τι*] *λήψεται*. Est enim iambicus trimeter acatalectus. Kust. [Recepit et Harl. Dind.] Versus esse debet iambicus trimeter catalecticus, ut docet Schol. sed non constat in edd. et scr. Unus Reg. integrum habet, addito *τι* ante *λήψεται*, quem sequuti sumus. Ern. *τήμερόν τι λήψεται*. Sic A. C. recte. Senarius est, ut 1285. qui vulgo perperam distinctus erat. Hic in impressis vocula *τι* omissa. Brunck. Schol. *τὸ πέμπτον χοριαμβικὸν ἐξ ἐπιτρίτων, ἢ ἰαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικόν*. Reizius *ἀκαταληκτικὸν* in Schol. scribendum putabat. Sed nihil mutandum. Nam hoc ipso quod pro tertia dipodia Creticum *λήψεται* invenisset Scholiastes, adductus fuit, ut versum censeret choriambicum esse. Eumdem autem versum quo pacto pro iambico trimetro catal. habere potuerit, non mirandum in homine tam rudi, qui etiam vv. *πρᾶγμ' ὃ τοῦτον ποιήσει* trochaicum dimetrum catal. esse dicat aliosque pessimos errores in omni h. l. committat. Non igitur hic habuit *τί*, quod Br. ante *λήψ.* addidit. Nos hoc *τὶ* post *λήψ.* collocavimus, quod antistrophici versus exigebant. Transpositiones ejusmodi nullam habent temeritatis notam apud eos, qui meminerunt, quoties librarii in ipsis trimetris aliisque notissimis metris, nedum in liberioribus numeris, verborum ordinem male mutaverint. Herm. *τήμερον λήψ.* Ald. etc. Dind. *λελήψεται* Valckenaer. ad Herodot. vi. 9. *οὐκ ἔσθ'* 2. Pors. *οὐκ ἔσθ'* 5. *τοῦ* pro *οὐ* 3. *τήμ.* λ. sine *τι* omnes. Dobr. ut K. sine *τι* Cod. Ar. Id.

1290. *τοῦτον*. Lege *τουτονί*. Bent. Antistrophicus versus strophicum mutilatum esse ostendit; idque confirmat schol. metra explicans. Nam quum vulgo sic legatur: *πρᾶγμ' ὃ τοῦτον ποιήσει | τὸν σοφιστήν, ὃν πανουργεῖν | ἦρξατ', ἐξαίφνης τι κακὸν λαβεῖν*. Schol. de his versibus ita scribit: *τὸ ἕκτον, τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικόν, ἤτοι ἐφθημιμερές. τὸ ἕβδομον ὅμοιον, τρίμετρον μέντοι. τὸ ὄγδοον, χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον*. Ac nisi magnopere fallor, scripserat Arist.: *λήψ. τι πρᾶγμ', ὃ τοῦ-|τον ποιήσει τὸν σοφόν, | τὸν σοφ.* e quibus verba *τὸν σοφὸν* propter similitudinem literarum cum seqq. exciderunt, ut 1293. *αὐτὸν* ante *αὐτίκα*. Herm. *τοῦτο ποιήσειν* 3. Dobr.

1291. *ὃν παν. ἦρξ.* pro *ἀνθ' ὃν ἐπανούργησεν*, *pro malefactis, quæ male et fraudulenter facere instituit, conatus est*. Ern. *ὢν* (sic) 6. Dobr. *ὃν πανουργεῖν ἦρξατ', ἐξ-|αίφνης λαβεῖν κακόν τι*. Herm.

1292. Perversus in libris omnibus ordo verborum *ἐξαίφνης τι κακὸν λ.*, quem metro jubente mutavimus. *Herm.* v. not. ad 1290. Nunc Herm. corrigit: *κακὸν λαβεῖν τι*. Dind. *τὶ κακ.* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. etc. Dind.

1293. *οἶμαι γὰρ αὐτὸν αὐτίχ' εὑρήσειν, ὅπερ*— Sic bene tres codd. [etiam Rav.]. Hic versus etiam senarius est. In B. ut in impressis, pronomen *αὐτὸν* perperam omissum est. Brunck. Sola ed. Ald. habuit *αὐτόν*, reliquæ omnes omiserunt. Harl. Restituerunt recentt. omnes. Dind. *αὐτὸν* deest Ald. (contra quam Harles. scripsit), Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. etc. Dind. *αὐτὸν αὐτίχ'* B. Pors. *γὰρ* a correctore insertum 2. *αὐτὸν αὐτίχ'* solus 3. Dobr. *αὐτὸν αὐτίχ'* Cod Ar. Id.

1294. *ἐξεζήτει* B. vel *ἐξ ἐ.* Pors. *ἐξεζήτει* 3. Dobr.

1295. *οἱ* deletum videtur 3. Dobr.

1296. *γνώμας τ'*. Dele *τ'* cum Scaligero; ordo est, *δεινὸν λέγειν γνώμας*, &c. Bent. *τ'* omittit R. recte. Nec enim video, quorsum addatur. Ern. Supra 1019. *ἅπαντα ταῦτ' ἐναντίαισι γνώμαισι συνταράξαι*. Berg. *γνώμας ἐναντίας*. Sic recte A. B. omissa copula, quæ inepte vulgo inseritur [*τ' ἐναντ.*]. Sententia est: *εἶναι τὸν υἱὸν αὐτοῦ δεινὸν λέγειν γνώμας*. Nullus hic locus copulæ, quam imperitus infersit librarius, syntaxeos rationem non perspiciens. Brunck. Deleverunt recentt. Dind. *τ' ἐναντίας* Ald. etc. In vv. ll. ed. Lugd. "*γνώμας ἐναντ.* deleto *τ'*." Dind. *τ'* om. Dorv. Pors. *τ'* habent omnes. Dobr.

1297. *τοῖσιν δικαίοις*. Sic A. C. bene. Versus est iambicus. Vulgo *τοῖσι* —. Brunck. Sequuti sunt recentt. Dind. *τοῖσιν δικαίοις, ὥστε νι-|κᾶν ἅπαντας, οἶσπερ ἂν | ξυγγένηται, κἂν λέγῃ | παμπόνηρ'. ἴ-|σως δ' ἴσως βουλ. | κἀφ. α. ε.* Herm. *τοῖσι* Ald. etc. Dind.

1299. *συγγένηται* Elb. *ξυγγένητε* Crat. Ven. i. ii. Wech. Raph. Hinc in vv. ll. ed. Lugd. "*ξυγγένητε*, non *ξυγγένηται*." Dind. *ξυγγένηται ἐπεὶ μείζω κακὰ παθεῖν παρὰ ὑπομένειν δυνατὸς εἶναι πείσεται, ἢ φέρειν οἷός τ' εἶναι* 2. Pors. Post 1299. cum Porsoni 2. consentit 5. t. et gl. Schol. præterea; *ἐπεὶ μείζονα κακὰ πείσεται ἢ εἶναι δυνατὸς ὑπομένειν*. Spuria ista, *ἐπεὶ* — *εἶναι*, quæ in t. 5. pro gl. habet 1. supra *βουλήσεται* 1302. Dobr.

1300. *παμπόνηρα*. R. *παμπόνηρ'*, ut β

sit versus seq. sic: ῥ' ἴσως δ' (sic) ἴσως· sed v. 1300. debet esse similis duobus præcedentibus. Itaque vulgata recte se habet; sed τὸ δ' non displicet. Ern. Brunck. retinuit παμπόνηρα, non elisa ultima, sed παμπόνηρ' edidit Herm. Dind.

η
λέγει 2. Dobr.

1301. ἴσως δ', ἴσως —. Sic tres codd. In B., ut in impressis, particula adversativa perperam omissa. — βουλήσεται. Superscripta gl. in C. ἐπὶ (scr. ἐπεὶ) μείζω κακὰ πείσεται, ἢ φέρειν οἷός τε εἶναι. Glossam hanc in textum intulit librarius cod. B., in quo sic scripti et distincti versus: οἵσπερ ἂν ξυγγένηται. ἐπεὶ μείζω κακὰ πείσεται | ἢ φέρειν οἷός τ' εἶναι κἂν λέγῃ παμπόνηρα | ἴσως ἴσως βουλήσεται κᾄφωνον αὐτὸν εἶναι. Rationem reddere voluit glossator, cur futurum esset, ut pater optaret filium suum mutuum esse, quam absque eo facile quivis conjicere potest. Ineptus librarius glossam illam versus esse et textus partem credidit, cui eam inseruit, idque loco alieno. Glossarum in textum illatarum quæ protuli documenta bene multa in spem me adducunt fore, ut optimi viri, cujus memini in not. ad Ran. 874. sensus acuatur, tandemque percipiat, qui factum fuerit, ut e glossis inter codd. lineas scriptis tot ortæ sint interpolationes et depravationes. Brunck. δ' post ἴσως deest Ald. etc. Dind. ἴσως δ' ἴσως Dorv. Inter 1301. et 1302. gl. B. spuria verba in 2. Pors. ἴσως ἴ. sine δ' omnes. Dobr.

1303. Constituitur hic act. v. sc. 1. — Strepsiades admodum perturbatus e domo, persequente eum filio, procurrit. C. Ib. [etiam Elb.] quater habent ἰού, sed Schol. testatur esse μονόμετρον ἰαμβικόν. Ern. Lepida est fabulæ conversio. Inter ea, ubi chorus in scena de injustitia senis, creditores elusuri, et de iis, quæ consequutura sint, dicit, post scenam pater et filius inter se litigant, et a verbis filius venit ad verbera. Prudenter poëta non coram spectatoribus filium induxit verberantem patrem, ne decorum et reverentia, quam parentibus filii debent, nimis violarentur, animique spectatorum ad misericordiam et iram vehementius commoverentur. Pater male tractatus in scenam exit de injuria flebiliter conquerens. Filius sequitur et illudere pergit patrem iis artibus, quas auctore patre a Socrate didicisset. Pater adeo stolidus est, ut a filio non excusationem, sed rationes, quibus ille recte se fecisse putet, accipere sustineat. Multum coloris infirmitas et stupor senis accipiunt inde, quod injuria matri (quæ tamen perdiderat rem familiarem) a filio inferenda, magis accenditur ad iram, quam suis plagis. Harl. ἰοὺ quater Dorv. Pors. ἰοὺ quater 4. Dobr.

1304. Hunc v. cum seq. Suid. habet in μιαρὰ κεφαλή. Ern. Præmittitur in Ald. etc. Σύστημα κατὰ περικοπήν. C. Ib. Elb. Dind.

1305. ἀμύνατε. L. Ja. ἀμύνασθε contra metrum. Ad ἀμύν. refer πάσῃ τέχνῃ. Ern. Kust. et Bergl. edd. ἀμύνατέ γε μοι—. Dind. ἀμύνατέ γ' ἐμοὶ Elb. Harl. E vulgaribus libris remansit hic [in ed. Brunck. et Inv.] quod factum nollem, prava lectio ἀμύνατέ γ' ἐμοί, quam ex antiquis agnoscit nullus, sive calamo sive typis descriptus. In membr. scriptum admodum perspicue, ἀμυνάθετέ μοι. In meo levi cum menda ἀμυνάθατε. Sic etiam primo scriptum fuerat in cod. quarto Reg., sed alterum α emendatrix manus in ε mutavit. Glossa βοηθήσατε. Sinceram lectionem primariæ edd. exhibent, typothetarum ignorantia paullisper obscuratam. Nempe vocem male diviserunt ἀμυνάθε τέ μοι. Recte tamen expressam eam video in minore Batava a. 1624. quo magis miror Kusterum invexisse ἀμύνατέ γ' ἐμοὶ, quæ sane nauci non est emendatio. Id tamen, Farreano licet abnuente oraculo, retinuit Bergl.: sed errorem Kust. in indice agnovit. v. Hesych. interpretem ad gl. ἀμυνάθειν, ἀμύνειν, βοηθεῖν. Brunck. ἀμυνάθετε Herm. et Sch. receperunt; Reisig etiam. ἀμυνάθε τέ μοι Ald. (ut cod. Elb.) Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Lugd. Amst. ἀμυνάθετέ μ. Raph. Port. Dind. ἀμυνάθετέ μ. (ε prior ex em.) B. ἀμυνάθατέ μοι A. ἀμύνασθέ μοι 2. ἀμυνάσθετέ μοι Dorv. Pors. ἀμυνάθατέ 1. Gl. βοηθήσατε. ἀμυνάσθετέ primo 3. sed σ nunc del. ἀμύνατέ 4. 6. (Gl. 6. βοηθήσατε) ἀμύνασθέ 5. et ex em. correctoris 2. Dobr. ἀμύνασθέ μοι Cod Ar. Id.

1306. τῆς γνάθου. Nimirum πατρὸς γνάθον ἐπάταξεν, ut est Ran. 149. Berg. τοῦ γ. 3. Dobr.

1307. τύπτ. τ. π. Quale ob facinus filius non generali solum κακώσεως lege tenebatur, juxta Æschin. adv. Tim. p. 264. ut vidit jam Petitus de Legg. Att. p. 164. sed alia insuper magis speciali περὶ τῶν χειρῶν dicta, cujus mentio haud semel legitur in Græcis ad Hermog. commentariis, ut a Marcellino p. 100. 110. a Syriano p. 194. sed quæ jam occupavit Meursius in Them. Att. c. 11. Ea jampridem ad Æschylum meum notaveram, ut inde antiquæ illius legis factam pridem ab eodem Tragico mentionem, ubi agit de matricida Oreste, quod ibi non observarunt viri docti, Meursium etiam fugit, neque in Scholiis tangitur, continuo illustrarem.

Nempe Eumen. 258. ss. ubi de Oreste dicitur: περὶ βρέτας Παλχθεὶς θεᾶς ἀμβρότου Ὑπόδικος θέλει γενέσθαι χερῶν, *judicio manuum se vult sistere*, non, ut novissimus interpres, *judicio se sistat ob manuum facinus*. Illud enim χερῶν non *manuum facinus* notat, sed actionem ob illud commissum, juxta quam manus (ut ex Heraclide Pont. et Quintil. monuit jam Meursius) præcidebantur. Orestes proinde, quod in illis Marcellini et Syriani commentariis de eo, qui parentes verberaverat, locis supra indicatis dicitur, κινδυνεύει περὶ χειρῶν, *de manibus periclitatur*. Erant præterea aliæ adhuc Athenis leges adversus filios, qui parentes verberibus vel contumeliis adfecissent aut iis alimenta vel sepulturam negassent, vel laborantibus opem non tulissent; juxta quas iidem filii fiebant continuo ἄτιμοι, aut quos ἀκρίτων νόμῳ licuit parentibus indemnatos occidere: prout id ex iisdem Græcis in Hermog. commentariis p. 106. 107. 135. liquet, in quo postremo loco male ἀκροατῶν νόμῳ, ut obiter hoc dicam, pro ἀκρίτων legitur. SPANH. Frustra Spanh. illam actionem περὶ τῶν χειρῶν ad explicandum locum Æschyli Eumen. 258. adhibuit; ibi enim de manibus Orestis cæde matris pollutis agitur, non de leviore parentis læsione, quam manuum præcisionis pœna sequeretur. SCHUTZ. τύπτοις Ven. II. DIND.

1308. Vulgo hæc δρᾶθ' ὁμολ. ὅτι με τύπτει cum interrogationis signo edebantur, quod recte sustulit Brunck. Imperativus enim mirantis est et stupentis ob facinus inauditum; interrogatio autem indicantis facto comprobari id, quod antea dixerat. Atqui nihil hic Strepsiades choro hac de re dixerat, nec dicere potuerat. HERM. ὁμολογοῦντ' Crat. Ven. I. II. Wech. Raph. Port. Lugd. Amst. Post ὅτι μ. τύπτει interr. nota in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Port. Lugd. in Raph. Amst. punctum. DIND. ὁμολογοῦνθ' ὅτι τύπτει; Dorv. PORS.

1309. πατραλοία. Ab ἀλοιῶ. In Ran. 149. μητέρ' ἠλοίησεν. BERG. Cf. Tho. M. h. v. ibique intpp. qui jam laudarunt Albert. Obss. phill. in libr. N. F. ad 1 Tim. i. 9. p. 393. ss. HARL. πατρακλοία vitiose Junt. III. ut in Ven. II. τυχωρύχε. DIND. -λοῖα 1. 6. -οία 2. 3. Schol. 1. οὐ μόνον πατραλοίας ἀλλὰ καὶ πατραλῴας (vel πατροαλ.) εὕρηται. εὕρηται apud scholiastas modo idem valet quod γράφεται, modo quod κεῖται, i. e. *alibi occurrit*; quo sensu hic capiendum. Exempla prioris generis vide in hac collatione ad Nub. 334. 896. in scholiis editis ad Plut. 4. 311. 493. 802. Nub. 74. Schol. Ms. 3. ad Nub. 276. τοῦτο δὲ [ἐν] οὐδενὶ τῶν ἀρχαίων βιβλίων εὕρηται, scil. vox ἀφεῖσαι. Alterius generis sunt, schol. Ms. 1. vel 2. ad Ran. 876. πόνηρον ἐνταῦθα ἢ τὸν κακὸν νοεῖ, εὕρηται γὰρ καὶ οὕτως, ἢ τὸν γεωργόν. Ibid. 1026. σημείωσαι δὲ ὅτι μὴ μόνον ἐλαία ἀλλὰ καὶ ἐλάα παρὰ ποιηταῖς τε καὶ λογογράφοις εὕρηται. Vide hanc collationem ad Ran. 305. 997. scholia edita ad Plut. 83. 147. 424. DOBR.

1310. ταὐτὰ ταῦτα. R. inverso ordine. ERN. μοι 3. DOBR.

1311. πόλλ' ἀκούων καὶ κακά. Sic membr. et meus optime. In duobus aliis πόλλ' ἀκούων κακά. Quod in impressis fulciendo metro insertum fuit δή, emendatori nescio cui debetur. Vide not. ad Thesm. 351. Apud Suidam in μιαρὰ κεφαλὴ additum a Porto vel Kustero δὴ non agnoscit princeps editio. Nusquam fere scias quid Suidas in auctoribus quos citat legerit, nisi editione illa Mediolanensi utaris: Kusterianæ nulla habenda fides. BRUNCK. Interrogative hunc versum habet C. οἶσθ' pro ἴσθ' I. ut supra v. 1256. ERN. Brunckius ἆρ' ἴσθ' edidit cum interrogatione, quod falsum est. Recte I. et edd. vett. ἆρ' οἶσθ' ὅτι χαίρω. Deinde vulgo πόλλ' ἀκούων δὴ κακά. Recte Brunckius e membr. et suo codice πόλλ' ακούων καὶ κακὰ edidit, quod habent etiam Bav. et Rav. HERM. οἶσθ' Cod. I. ed. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Lugd. Amst. — ἀκούων δὴ κακὰ Ald. etc. ἀκ. καὶ κακὰ etiam Bav. DIND. ἀκούων καὶ κ. A. (B.) Suid. Ms. λακκοπ. qui duo versus, ἆρ' οἶδ', (sic) et ὦ λ. transponit, sed ordine vulg. μιαρά. Particulam om. 2. Dorv. et Suid. Ms. μιαρά. Vide Opusc. p. 31. PORS. ἴσθ' 3. καὶ κακὰ 1. 3. δὴ κ. 2. 6. Partic. om. 5. DOBR. δὴ κ. Cod. Ar. ID.

1312. λακκόπρωκτε. Gl. εὐρύπρωκτε. Juven. Sat. ii. 10. 'Inter Socraticos notissima fossa cinædos.' BRUNCK. Ut λακκοκαταπύγων Ach. 664. Eupolis ap. Athen. i. p. 17. πολλήν γε λακκοπρωκτίαν ἐπίσταθ' ἡμῖν εὑρών. BERG. ῥόδοις. Supra 900. ῥόδα μ' εἴρηκας. Delectatur autem maledictis, quæ in ipsum ingeruntur, perinde, ut loco jam dicto ejus magister. BERG. C. Ja. ap. Ern. et Elb. ap. Harl. λακόπρωκτε. DIND. Citat Suid. h. v. Est autem i. q. εὐρύπρωκτος vel λακκόπυγος. SCHUTZ.

1313. Phidippidæ nomen ante κἀπ. omissum in Ald. Junt. I. II. III. præmittit Crat. cum seqq. κἀποφανῷ Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. κἀποφανῶ primum Raph. DIND.

1314. μιαρώτατε Ven. II. DIND.

1315. τὸν πατέρα Dorv. PORS.

1316. ἔγω γ' Ald. Crat. Wech. Raph. (ut et 1392. ubi etiam Ven. I. II. Wech. ἔγω γε). Dind. καὶ ν. σε λ. 2. Pors. ν. σε 5. Dobr.

1317. πολλὰ primo, et ex ej. m. em. πολλὺ 6. si recte capio. Dobr.

ους ους

1319. τοίοιν λόγοιν 6. Dobr.

1320. διδάσκεσθαι sensu medio significat, vel, *se ipsum*, vel *alterum alicui docendum tradere*. Priori significatu accipitur supra 127. ubi Streps. dicit, διδάξομαι αὐτὸς βαδίζων κ. τ. λ. *ipsi me docendum præbebo, scholam philosophorum frequentans.* Posterior sensus hic locum habet, ubi Streps. pater de filio dicit, ἐδιδ. σε, *te docendum curavi*, vel, *te docendum alteri commisi.* Ammonius: 'Εδίδαξε καὶ ἐδιδάξατο διαφέρει. ἐδίδαξε μὲν γὰρ ὁ καθηγητής· ἐδιδάξατο δὲ ὁ πατὴρ συστήσας. Subjicit deinde hunc ipsum locum poëtæ nostri. Tho. M. 'Εδίδαξα αὐτός· ἐδιδαξάμην δι' ἑτέρου. 'Αριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· 'Εδιδαξάμην ἄν σ' ὦ μέλεε etc. V. etiam quæ notavimus ad v. 127. Kust. Subauditur vero h. l. adverbium ὀρθῶς, καλῶς, vel simile quid. Brunck. ἐδιδαξάμην. Gl. Ms. C. εἰς διδάσκαλον ἔπεμψα, recte: *te docendum curavi*, ut supra. In fin. i. μέλεε. Ern. De usu et potestate medii διδάσκεσθαι v. Valcken. ad Ammon. p. 46. et ad Xen. Mem. S. p. 250. ed. Ern. Ruhnken. ad Tim. p. 84. ed. sec. Tho. M. p. 225. et 265. ibique intpp. Harl. μέλεε 2. B. μέλε', τοῖσι Dorv. Pors. μέλεε vel -αιε omnes. Dobr.

1321. Supra 877. dicebat Streps. quidnam debeat Socrates docere sibi filium: τοῦτο δ' οὖν μέμνησ' ὅπως πρὸς πάντα τὰ δίκαι' ἀντιλέγειν δυνήσεται. Berg. τοῖσι Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. etc. Dind.

1322. R. ἀναπείθειν, melius. Fraudi fuit v. 1324. Ern. Infinitivus futuri [qui est etiam in Rav.] quare mutandus sit, non video. Itaque μέλλεις μ' ἀναπείσειν [cum cod. Borg.] edidi. Herm. μέλλεις μ' ἀναπείθειν [ut Br. edidit]. Sic membr. In C. D. μέλλεις μ' ἀναπείσειν. In B. ut vulgo [etiam Inv.] omisso pronomine μέλλεις ἀναπείσειν. In meo superscripta verbo μέλλεις glossa ἔμελλες. Male in recepta lectione. Bona esset interpretatio, si legeretur, ἐδιδαξάμην μέντ' ἄν σε — εἰ ταῦτά γε ἔμελλες μ' ἀναπείσειν. Sed non est hic poëtæ sensus: bona est nostra lectio, subaudito, ut mox aiebam, ὀρθῶς. *Istuc me hercle ex sententia pulchre mihi evenit, quod te doceri curavi, o perdite, juri contradicere, si mihi persuasurus es.* — Sic vertere debebam, expressa vividius ironia, quam in his observarunt veteres magistri. At vero qui glossam illam ἔμελλες adposuit, longe aliud quid volebat, quod minus adhuc procedit. Scilicet figuram ἀποσιώπησιν hic statuebat, post υἱέων posita minima distinctione, seu virgula, et sensu hac glossa suppleto: οὐκ ἂν ἐδιδαξάμην· ita ut tota sententia ea sit: ἐδιδαξάμην μέντοι σε τοῖς δικαίοις ἀντιλέγειν· εἰ δὲ ταῦτα ἔμελλες μ' ἀναπείσειν ὡς δίκαιόν ἐστι τὸν πατέρα τύπτεσθαι ὑπὸ τῶν υἱέων, οὐκ ἂν ἐδιδαξάμην σε. Sed frigida est hæc sententia, quæ ne verbis quidem textus accommodari potest. Brunck. Non voluit hoc Grammaticus, sed præsens adhibitum indicavit, ubi e sua sententia aoristo utendum esset: et maxime hic poëtæ sensus est, quem Br. supra negat esse; neque enim, quod Brunckio placet, ὀρθῶς vel καλῶς intelligendum est, sed ἄν, ut sæpe, v. c. Æsch. Agam. 361. τὴν ὄνησιν εἱλόμην. Quare non erat opus, ut Brunck. Ran. 866. librorum omnium lectionem ἐβουλόμην μὲν κ. τ. λ. addita post μὲν part. ἂν mutaret. Hoc igitur dicit Streps.: scilicet ego te magistro tradidissem, si hoc mihi persuasurus es. Ac sic, arbitror, clarum erit, quid ille cogitaverit, qui ἔμελλες in Br. cod. adscripsit. Herm. μέλλεις μ' B. Pors. μ' ἀναπ. 1. 3. Dobr. Sine μ' Cod. Ar. Id.

1323. τύπτεσθαι 'στιν. Vulgo τύπτεσθ' ἐστίν. Brunck. [Probavit hanc emendationem, ductam ex præcepto Dawes. M. Cr. p. 266. Dind.] Comicus Vesp. 1034. οἳ τοὺς πατέρας τ' ἦγχον νύκτωρ, *qui patres noctu suffocant.* Quibus verbis adludi ibi in Scholl. dicitur ad filium, qui patrem in his Nubb. verberat, idque juxta ἥττονα jure a se factum contendit, quemque πατραλοίαν ibidem vocat Schol. Quæ quum ad v. 1309. respiciunt, ubi filius a patre πατραλοίας dicitur, tum ubi ille paullo post jure a se patrem verberatum, data patri optione κρείττονος vel ἥττονος λόγου defendere vult, v. 1319. Adde eumdem Avv. 1347. ubi ab Ave, quæ Πατραλοίας vocatur, continuo dicitur: μάλιστα δ' ὅτι καλὸν νομίζεται τὸν πατέρα τοῖς ὄρνισιν ἄγχειν καὶ δάκνειν, et mox 1352. ἄγχειν ἐπιθυμῶ τὸν πατέρα. Spanh. τύπτεσθαί 'στιν. Vulgo τύπτεσθ' ἐστίν. Brunck. Lege τύπτεσθαι 'στὶν —. Pors.

1324. γ' ἀναπείσειν Elb. Harl. οἶμαι μέντοι γε σ' 1. οἶμαι 3. τοι γ' ἀν. 4. Dobr.

1326. Non probo, quod pro λέξεις, scriptura omnium aliorum codd., ex Rav. recepit Inv. λέγεις. Nam dicturus erat. In ed. Ern. vitiose legitur καὶ μὲν — et ab eo κ. μὴν ex uno L. adfertur. Num in aliis ejus libris μὲν fuit? Non opinor. Dind. ὅ τι λέξεις Elb. Harl. ὅ τι καὶ

λέξεις Ald. etc. Dind. In fin. Ja. γε περ βούλομαι. Ern. ἀκοῦσαι γε β. 2. ὅτι λέξεις Dorv. Pors. ὅπῑ λέξ. 6. et gl. ὅπερ, (non ὅπως, etsi compendium male formatum proxime eo accedit. In textu igitur volebat ὅτι, non ὅπῃ.) καὶ om. etiam 4. ante λέξ. λέγεις 1. ἀκ. γε β. 5. Dobr.

1327. Stropha hæc est sex versuum, quorum unumquodque distichon constat versu iambico trimetro acatalectico, et ordine dactylico duplici catalectico in bisyllabum, qui anacrusin iambicam habet. Antistrophe incipit v. 1373. Herm. Constituitur hic act. v. sc. 2. Dind. Præmittitur in Ald. etc. Στροφὴ κώλων η'. Dind.

1328. πεποίθειν. Vulgo πέποιθεν, neglecta temporum ratione. Certissimam Dawesii emendationem recepi. Glossa ἐθάῤῥει, quæ fertur ad πεποίθειν. Nam πέποιθεν est θαῤῥεῖ. Pejus adhuc ac vulgo cod. Reg. quartus: εἰ μή τῳ πέποιθ'. Brunck. Ex Rav. recepit πεποίθειν Inv. Recte 'πεποίθειν scripsit Herm. Cod. Elb. μήπω, sed præstat μή τῳ i. e. τινι. Harl. Videtur imitatus Soph. Œd. Col. 1022. ὡς ἔξοιδά σε οὐ ψιλὸν οὐδ' ἄσκευον εἰς τοσήνδ' ὕβριν ἥκοντα τόλμης τῆς παρεστώσης τανῦν· ἀλλ' ἔσθ' ὅτῳ σὺ πιστὸς ὢν ἔδρας τάδε (sed est aliquid, quo tu fretus hæc fecisti). Berg. Dawes Misc. Crit. p. 230. ostendit, πέποιθεν, quum sequantur οὐκ ἂν ἦν, respuere Græci sermonis indolem, et terminationem Atticam præteriti perf. ειν non esse primæ singul., sed tertiæ personæ, primæ autem alteram η esse propriam. Add. Pierson. ad Mœr. p. 174. et Kœn. ad Greg. Cor. p. 50. Dind.

1329. μήπω Elb. Harl. πέποιθεν Ald. etc. Dind. 'πεποίθειν Dawes. Misc. Crit. p. 231. Lege in Cratini versu apud Suid. v. ῥάζειν—'Εββαζε πρὸς τὴν γῆν. ὁ δ' ἐσκάριζε κἀπεπόρδει. Imo vide Opusc. p. 377. πέποιθ' A. (B.) Pors. πέποιθ' 1. 3. τοῦτο ut videtur 4. pro οὗτος, saltem primo. Dobr. πέποιθεν Cod. Ar. Id.

1331. Versus hic non respondet suo pari in antistr. ἀλλ' οὐδ' ἐρεβίνθους. Quare rescribo: λῆμ' ἐστι τὸ τ' ἀνδρός. Bent. Vitium, quod v. 1378. erat, non sensit Bentleius: versus tamen antitheticos neutiquam congruere bene animadvertit. Integrum mutilo exæquare aggressus est; versiculumque omnibus absolutum numeris λῆμ' ἐστὶ τἀνθρώπου, sic emendare seu potius corrumpere non dubitavit, λ. ἐ. τὸ τἀνδρός. Illud est in codd. omnibus: hoc etiamsi omnes codd. exhiberent, non tamen sic crederem a Comico scriptum fuisse. Brunck. Vulgo ita leguntur hi versus: ἀλλ' ἔσθ' ὅτῳ θρασύνεται· δῆλόν γε τὸ | λῆμ' ἐστὶ τἀνθρώπου. In qua lectione magna numeri et prosodiæ perversitas est. Primum enim articulus τό, qui ipsa pronunciatione ita cum subst. suo conjungitur, ut utrumque voc. propemodum pro uno habeatur, non potest ita in fine versus collocari, ut non modo numeri interruptione a subst. suo disjungatur, cujusmodi vitium v. 1019. sustulimus, sed etiam longæ syllabæ vicem sustineat. Deinde secundus versus plane omni numero destitutus est, quem Brunck. putat dimidiatum trimetrum esse, fœdum genus metri et inauditum. Necessario enim, si versus hic esset dimeter brachycatalect., quo etiam nomine eum vocat Brunck., in ultima sede purus iambus esse deberet. At enim hic versus pariter ut 1328. 30. dactylicus est, catalecticus in bisyllabum cum anacrusi iambica. Itaque sagaciter Bentleius: λῆμ' ἐστὶ τὸ τἀνδρός. Nihil enim frequentius permutatione verborum ἀνὴρ et ἄνθρωπος. Sed articulum etiam e fine superioris v. submovere debebat. Etenim Aristoph. scripsit: ἀ. ἐ. ὁ. θ. δῆλόν γέ τοι | λῆμ' ἐστὶ τὸ τἀνδρός. Herm. Ut Inv. disposuit eos: ἀλλ' ἔσθ' ὅ. θρ. | δῆλον τὸ λῆμ' ε. τ. ne antistrophicis quidem (1378. s.) respondent. Dind. ὅτῳ θρ. Potuisset etiam dicere, ἐφ' ᾧ θρασύνεται. Ach. 329. ἢ 'πὶ τῷ θρασύνεται; Berg. Ita in Ald. etc. ἀλλ' ἔσθ' ὅτῳ θρασύνεται δῆλον γε τὸ | λῆμ' ἐστὶ τἀνθρ. (τ' ἀνθρ. Junt. II. III. Lugd. Amst.) In Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. post θρασύν. non interpungitur. Primum in Brub. Lugd. Amst. comma est; in Raph. colon; in Port. punctum. Dind. δῆλον τὸ λῆ-|μ' ἐστὶν τόδε τἀνδρός. Reisig. γε om. A. (B.) non 2. Pors. γε om. 1. 3. Nil præterea quod notaverim, variant Mss. hoc aut proximo versu. Dobr.

1332. ἐστι τὸ τἀνδρὸς Bentlei. Similiter legendum ἄνδρες pro ἄνθρωποι Lys. 616. λῆμμ' B. τἀνοῦ B. plene 2. Pors.

1333. ἐξότου Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. etc. Dind. γίνεσθαι 1. ἠρξάμεθα γενέσθαι ἡ μάχη 6. (ita notavi.) Dobr.

1334. χρὴ λ. πρὸς τὸν χ. 2. ᾔδει Dorv. Pors. χρὴ λ. π. τὸν χ. 5. τὸν gl. 3. Dobr. χ. π. χ. Cod. Ar. Id.

1335. ὅθεν γε πρῶτον. Sic C. D. In membr. ὅθεν πρῶτον. In B. ut vulgo, ὅθεν γε τοπρῶτον. Articulus, qui hic inutilis est, e v. 1333. repetitus est. Brunck. Articulum, metri causa, recentt. edd. deleverunt. Dind. Ern. ed. habet καὶ μὲν et ex L. in Obss. μὴν adfertur.—ὅθεν γε τὸ πρῶτον Ald. Junt. II. III. Crat. Ven.

I. II. Wech. Brub. Raph. (τοπρῶτον Lugd. Amst. Port.). In Junt. I. ὅθεν γε πρῶτον. In R. γε, in Ib. Elb. τὸ deest. DIND. ὅθεν γε τὸ π. τὸ om. A. (B.) Dorv. (et habet ἠρξάμεθα) non 2. PORS. ὅθεν τὸ π. 1. ὅθεν γε π. 2. 3. 4. ὅθεν γε τὸ π. 5. ὅθεν π. 6. -μεθα sine σ omnes. DOBR. ὅθεν γε π. Cod. Ar. ID.

1336. L. Ja. ἔγωγε. Ib. ἐ. φράσω γ' ad tollendum hiatum. Pro ἐπειδὴ I. habent ἐπεὶ [etiam Elb. γ' ἐπεὶ], quod sequuti sumus, ut versus constet. Nam alias deberet esse 'πειδή. Pro εἰστιώμ. R. [ut Rav. Borg.] ἑστιώμ. non bene. ERN. φράσω. ἐπειδή. — In unam syllabam coalescunt ω ε. Excudi etiam potuit, ut in plurimis est edd. φράσω. 'πειδὴ —BRUNCK. φράσω 'πειδὴ Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. etc. DIND. ἔγωγε φ. ἐπεὶ γὰρ εἰ. ὡς ἴστε 2. φράσω γ'. ἐπεὶ γὰρ ἐσθιώμεθ' (στι superscr.) Dorv. PORS. γ' ἐπεὶ γὰρ 2. 4. 6. ἔγωγε φράσω ἐπεὶ γὰρ εἰστ. (sic) ὡς ἴ. 5. DOBR. 'πειδή. REISIG.

1337. ἐγὼ ἐκέλευσα Junt. I. ἐγὼ κέλευσα Junt. II. III. Cum apostropho Ald. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. etc. DIND. ἐγώ σ' ἐκ. Dorv. PORS. ἐγὼ om. 6. DOBR.

1338. ᾆσαι Σιμων. μέλος. Juxta veterum nempe in conviviis morem jussus fuerat a patre, dum una epularentur, Phidippides filius, ut, quod in præced. v. dicitur, sumta lyra *carmen* s. *scolium Simonidis* de ariete detonso *caneret*. Quomodo in Vesp. de cœna agitur, ad quam plures convivæ accesserant, et ubi inter alia dicitur v. 1209. τούτους ξυνὼν τὰ σκόλι' ὅπως δέξει καλῶς. Ubi Scholl. ἀρχαῖον ἔθος, ἑστιωμένους ᾄδειν. Mox: ᾖδε Σιμωνίδου ἢ Στησιχόρου μέλη ἄχρις οὗ ἤθελε. Veterum nempe Lyricorum, Simonidis, Stesichori, adde Alcmanis et quorumdam aliorum carmina cantare tum ad lyram consueverant: unde ap. Athen. xiv. p. 638. τὰ Στησιχόρου τε καὶ Ἀλκμᾶνος Σιμωνίδου τε τῶν ἀρχαίων ἀείδοντα Γνήσιππον ἐστὶν ἀκούειν. SPANH. Schol. ad Vesp. 1217. ἀρχαῖον ἔθος, ἑστιωμένους ᾄδειν ἀκολούθως τῷ πρώτῳ, εἰ παύσαιτο τῆς ᾠδῆς· καὶ γὰρ ὁ ἐξ ἀρχῆς, δάφνην ἢ μυῤῥίνην κατέχων, ᾖδε Σιμωνίδου ἢ Στησιχόρου μέλη, ἄχρις οὗ ἤθελε· καὶ μετὰ ταῦτα, ᾧ ἐβούλετο, ἐδίδου, οὐχ ὡς ἡ τάξις ἀπῄτει· καὶ ἔλεγεν ὁ δεξάμενος ἀπὸ τοῦ πρώτου τὰ ἑξῆς. Hic locus minus recte legitur in edd. BERG. — τὸν κριόν. Subauditur ᾆσαι. Est autem ᾆσαι τὸν κριὸν pro περὶ τοῦ κριοῦ, ut Plut. 56. σαυτὸν φράσον. Videtur autem de eodem isto carmine loqui Synesius ep. 146. ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν καλόν τι χρῆμα ᾠδῆς, ἔπαινος ἐνόρχου κριοῦ. Exstat ejusdem Simonidis griphus, quales etiam conviviis solebant proponi de hirco ap. Athen. x. p. 456. BERG. — ἐπέχθη. A. πέκω. In Avv. 715. ἡνίκα πέκειν ὥρα προβάτων τόκον ἠρινόν. BERG. Triplex fertur lectio. In B. D. ἐπαίχθη, quod Schol. etiam agnoscit. In B. C. tertia lectio adnotata: γρ. ἐπλέχθη. Quænam earum vera sit, nemo internoscat, nisi Simonidis reperiat canticum. BRUNCK. τὸν κριὸν ὡς ἐπέχθη. Pro ὁ κριὸς ὡς ἐπέχθη. Refertur ad ᾆσαι. Ja. ἐπήχθη. Ib. ἐπάχθη, utrumque male. ERN. Bavar. ἐπαίχθη. HERM. ἐπέχθη Ald. etc. DIND. Σιμωνίδου τι μ. Suid. ed. v. ἐπέχθη. om. μέλος Ms. ἐπήχθη 2. ἐπλέχθη superscr. B. ἐπαίχθη suo loco habet Suidas; ubi Porsonus: Varia lectio est Aristophanis Nub. 1338. ἀπέχθη Dorv. PORS. ἐπέχθη 1. 2. 4. 6. sed supr. rub. 1. 4. ἐπλέχθη, et gl. 2. περιεπλάκη. ἐπέχθο (sic) 3. et gl. καθὰ ἐπλέχθη. ἐπήχθη 5. Gl. ὡς ἐγένετο. ὡς ἦλθε. Schol. τὸν κριὸν ὡς ἐπήχθη: τοῦτο τὸ μέλος ἐκ τῶν τοῦ Σιμωνίδου ἐστί. φησὶ γὰρ ἐκεῖνος ἐπήξασθ' ὁ κριὸς οὐ καλῶς ἦν δὲ οὗτος ὁ κριὸς παλαιὸς αἰγινήτης. DOBR.

1339. ὡς abundat ut alibi post λέγειν vel εἰπεῖν. Sed alias cum indicat. Ms. L. versum sic habet: ὅδ' εὐθὺς εἶν' ἔφασκε τὸ κιθαρίζειν ἀρχαῖον. Sic et Ib. nisi quod et habet εὐθέως, ut Ja. ERN.— ἀρχαῖον etc. Quod tamen ea hujus Comici ætate Athenis adhuc obtinuisse, ut post Γραμματιστὴν, seu legendi scribendique magistrum, mitterentur continuo ad κιθαριστὴν pueri, et quidam claro apud eos genere orti, Alcibiadis exemplo aliisque testimoniis, ad 953. abunde evicimus. Id vero notandum hic præterea, quod quum v. 1337. λύραν λαβὼν s. sumta lyra canere aliquod Simonidis carmen jussus esset a patre filius Phidippides, id ille obsoletum dicat τὸ κιθαρίζειν, quod proinde pro *lyram* s. *citharam pulsare* ibi dicitur. Quum tamen aliunde constare videatur, aliquod exstitisse olim inter duo illa instrumenta musica, *lyram* et *citharam*, discrimen, unde a Platone de Rep. iii. p. 399. dicitur: λύρα δέ σοι (ἦν δ' ἐγὼ) καὶ κιθάρα λείπεται. Quum tamen illas promiscue pro iisdem sumi sæpenumero constet, non inferioribus solum sed antiquioribus etiam Græcorum temporibus, et κιθαρίζειν, ut h. l. de eo, qui *lyram* vel *citharam pulset*, dici. Cujus rei illustre exemplum in Comici verbis cernimus, ubi λύραν λαβόντα κιθαρίζειν jussum legimus; tum plane geminum suppeditat Athen. vi. p. 624. ubi e Chamæleonte Pontico de Clinia Pythagorico traditur, ἀναλαμβάνων τὴν λύραν ἐκιθάρισε.

Unde etiam Plato, ubi de puerorum agit institutione, qui, ut vidimus ad v. 949., a litterarum magistro eos ad κιθαριστὴν mittendos docet, non κιθάραν tamen, sed λύραν vocat de Legg. vii. p. 809. (ed. Steph.) in qua tum tredecennes pueros per triennium ab illo citharista erudiendos tradit. Idem alibi, nempe in Euthyd. p. 289. magnum discrimen esse ostendit inter eum *qui lyram conficit*, et qui *lyram* vel *citharam docet pulsare*: ἡ γὰρ λυροποιικὴ καὶ ἡ κιθαριστικὴ πολὺ διαφέρει. Sic Dionys. Halic. vii. p. 477. καὶ κιθαρισταὶ λύρας ἑπταχόρδους ἐλεφαντίνας καὶ τὰ λεγόμενα βάρβιτα κρέκοντες. Add. Clem. Alex. Strom. v. p. 693. ὡς γὰρ ἡ λύρα μόνου τοῦ κιθαριστοῦ καὶ ὁ αὐλὸς τοῦ αὐλητοῦ. E quibus ut alia nunc mittam, sicut, quod νήτη et ὑπάτη de certis *lyræ* juxta et *citharæ* fidibus et κρούματα de *lyræ* vel *citharæ pulsibus* promiscue sint dicta; sat, ut opinor, liquet, haud magnum utique inter duo illa instrumenta ἐντατὰ s. ἔγχορδα discrimen fuisse, tum κιθαρίζειν promiscue de iis, qui *lyram* vel *citharam pulsarent*, vulgo a Græcis dictum, et κιθαριστάς, qui artem illam edocerent, appellatos. Spanh. — εἶναι ἔφασκε pro vulg. εἶν' ἔφασκε, Brunck. Herm. et Sch. ediderunt. v. 1323. Dind. εὐθέως pro εὐθὺς ὡς, e duobus illis codd. atque Elb. et Bav. ediderunt Herm. et Sch. Dind. Suid. ἀρχαῖον. Lege εἶναι ἔφασκε — εὐθὺς ἀρχ. A. (B.) εἶναι plene B. εὐθέως εἶν' ἔφασκε τὸ κ. ἀρχ. 2. εὐθέως ἀρχ. Dorv. Pors. εὐθὺς ἀρχαῖόν γ' ἔφασκ' εἶναι τὸ κ. 1. εὐθέως ἀρχ. tum ut vulgo 2. θὺς 4. 6. εὐ ἀρχ. 3. tum vulg. (θὺς potius ab alio) δὲ εὐθέως εἶν' ἔφασκε τὸ κ. ἀρχ. 5. Dobr. εὐθέως ἀρ. tum ut K. Cod. Ar. Id. εὐθὺς ὡς Reisig.

1340. R. I. [Elb. et Tho. M. in ἀλεῖν, ubi noster locus adducitur p. 31.] κάγχρυς. Ern. Laudat versum Suid. in Κάχρυς, τὰς κριθάς. Harl. Ob consensum codd. κάγχρυς prætulimus. Herm. Recte. Dind. κάχρυς. iv. codd. κάγχρυς, quod perinde est. Gl. πεφρυγμένας κριθάς. Mulieres in pistrino molentes cantu laborem fallebant, erantque iis peculiares quædam cantilenæ, ἐπιμύλιοι ᾠδαὶ dictæ. Harum exemplum e Plut. enotat Casaub. ad Athen. xiv. 3. Ἄλει, μύλα, ἄλει· καὶ γὰρ Πιττακὸς ἀλεῖ, μεγάλας Μιτυλάνας βασιλεύων. Brunck. ἀλοῦσαν. Quæ canit ἐπιμύλιον ᾠδήν, cantu solata laborem. Berg. Francog. interpres putat hæc ad notandum Euripidis odium in mulieres dicta esse. Dind. ᾄδ. τὸ πιν. Ven. ii. (in al. vett. edd. τὸ, in nonnull. ut Brub. ᾄδειν, ᾄδοι sine iota). Dind. κάγχρυς 2. B. Pors. κάγχρυς 1. 2. 4. 5. (Gl. 3. κέχρυας) κάγχρας (sic) 3. ὥσπερ κάγχρυς 6. Dobr.

1341. Versus hic vitiosus est: spondeus enim locum trochæi invasit. Lege verbis inversis: οὐ γὰρ τότ' εὐθὺς χρῆν σε τύπτεσθαί τε καὶ πατεῖσθαι. Bent. Officit ἄρα versui, intrusumque est haud dubie a nescio quo, τὸ γὰρ explicante. Sane γὰρ nihil aliud est, quam γε ἄρ s. γε ἄρα, sed ob id ipsum τὸ ἄρα est inutile. Scribendum: χρῆν σε τ. τε καὶ π. vid. ad Eqq. 946. cf. et Ran. 1057. Eccl. 205. Hotib. R. σ' contra metrum. Ern. In Elb. σε et καὶ πατεῖσθαι desunt. Harl. χρῆν σ' ἄρα τύπτεσθαί τε καὶ πατεῖσθαι. Sic bene A. C. ad metri normam. Vulgo χρῆν σέ γ' ἄρα τύπτεσθαι καὶ πατεῖσθαι, spondeo sextam sedem tenente, quod vitium sensit Bentleius. Brunck. Illam lectionem, Rav. etiam libri auctoritate firmatam, recepimus. Reiz., ne anapæstus in quarta sede esset, Bentleii elegantem conjecturam probabat. De anapæsto in quarta sede dictum, ii. de metr. c. 17. p. 176. Herm. χρῆν σέ γ' ἄρα τύπτ. καὶ πατ. Ald. etc. (Sola Ven. ii. χρῆν γέ γ' ἄρα—) In vv. ll. Scal. adfertur, τυπτεκαιπατεῖσθαι uno verbo. Dind. σ' ἄρα τ. A. (B.) 2. χρῆν γ' ἄρα τ. γε Dorv. Vide Præf. Hec. p. xliv. Pors. εὐθὺς ἄρα (primo ἄρα) χρῆν σε τ. 1. χρῆν σ' ἄρα τ. 3. 5. χρῆν γ' ἄρα τ' 4. (sic) χρῆν σέ γ' ἄρα τ. 2. 6. καὶ πατ. om. 4. τυπ. καὶ π. ceteri quinque, sine τε. Dobr. — σε γ' ἄρα τύπτεσθαι cet. omissis. Cod. Ar. Id. γε καὶ Reisig.

1342. Citat Suidas v. Ἄιδειν κελεύοντα. Kust. Ubi Portus legendum et distinguendum locum putat, suffragante Kustero: Ἄδειν κελεύονθ' ὥσπερεὶ τινα τέττιγ' ἑ-|στιῶντα. — At præter rem et necessitatem. Harl. Comestas olim revera cicadas ad excitandum appetitum notat Athen. iv. p. 133. ac firmat alio Aristoph. testimonio in deperdito dramate Anagyro. Spanh. In convivio bibendum potius esse putat, quam canendum: nam canere et non bibere cicadarum est. Videtur autem alludere ad Simonidis epigramma [Jacobs Anth. Gr. i. p. 79. qui cf. in Comm. i. p. 268.] Φημὶ τὸν οὐκ ἐθέλοντα φέρειν τέττιγος ἄεθλον, | Τῷ Πανοπηϊάδῃ δώσειν μέγα δεῖπνον Ἐπειῷ, quod exstat ap. Athen. x. p. 456. ubi etiam explicatur. Berg. Spanhem. male τέττιγα refert ad ἑστιῶντα, quasi cicadas comederint, idque illustrat. Ern. Recte quidem τετт. Spanh. ad ἑστ. refert, sed non cogitandum de cicadis appetitus commovendi causa appositis. Hoc enim dicit Phidippides, finxs captandi causa: quidni verberandus erat, quod canere me jusseras, quasi qui cicadas

invitasses. Herm. Hinc lege τέττιγας pro τέττιγα apud Suid. v. Ἄιδειν. ubi se turpiter dederunt Portus et Kusterus. Pors.

1343. ἔνδον ἔλ. οἵαπερ καὶ νῦν A. (B.) ταῦτα et om. στρ. Dorv. Pors. ταῦτα 4. ἔνδον ἔλεγε (sic) οἵαπερ καὶ νῦν 3. Dobr.

1345. κᾀγὼ μόλις — Soph. Œd. Tyr. 791. κᾀγὼ βαρυνθεὶς (graviter id ferens) τὴν μὲν οὖσαν ἡμέραν μόλις κατέσχον. Videtur autem hunc in animo habuisse Comicus; nam et ibi narratur res in convivio gesta et de patre est sermo. Berg. τοπρῶτον Ald. etc. Dind. ἐν αἰσχλύου δράματι εὕρηταί τις μυρρινοφόρος ᾄδων sch. 1. Dobr.

1346. Ordo: ἀλλὰ δ' ἔπειτα. v. ad 1351. Ern. Fallitur: ἀλλὰ est *certe*. Herm. — μυββίνην. Quasi Scolion caneret; nam qui in convivio scolion canebat, is myrti aut lauri ramum tenebat manu, ut patet ex illo Schol. loco, quem ante adduxi. Ibi autem Schol. de scoliis loquitur. Idem fere dicit in Ran. ad 1329. ex Aristoxeno et Phyllide: etiam ad præsentem hunc in Nubb. locum ex Dicæarcho. Berg. Schol. ex Dicæarcho: οἵ τε γὰρ ᾄδοντες ἐν τοῖς συμποσίοις ἐκ παλαιᾶς τινος παραδόσεως κλῶνα δάφνης ἢ μυῤῥίνης λαβόντες ᾄδουσιν. Brunck. μυββύνην vitiose Crat. Ven. i. ii. Wech. Raph. Dind.

1347. τί Ald. etc. Dind. Pro πρῶτον Ib. πάντων. Ern. Ita et Elb. Harl.

1348. ἐγὼ γὰρ — Istud γὰρ refertur ad id, quod reticuit et supplendum est. Glossa in C. οὐκ ᾄσω δηλαδή. Vide versionem, ubi per ironiam melius hæc redduntur. Ironica affirmatione id negat se facturum, quod pater jusserat. Brunck. Brunckius [et cum eo Inv.] hunc versum cum seq. conjunxit, cui signum interrogationis apposuit, ut uterque versus orationem contineret Phidippidæ, ironice negantis se quidquam ex Æschyli carminibus cantaturum esse. [In al. edd., etiam Herm. post κρημνοποιὸν punctum ponitur. Dind.] At vero id admodum inepte instituisset, si quidem per interrogationem hæc proferret. Nam si sic interrogat: *num ego hunc principem poetarum esse puto?* non potest hæc interrogatio aliter, nisi serio, accipi. Inde autem sequeretur, ejus tantummodo carmina cani posse, qui esset omnium poetarum primus et summus. At vero recte Brunck. in versione interrogationem omisit. Ita filius clare ostendit, tantum abesse, ut primum inter poetas Æschylum esse putet, eum ut potius ultimo loco numerandum censeat. Reizius Schützii rationem probabat, qui versuum ordine mutato, sic legi (post μυββ. λαβ.) volebat: (Ἐγὼ γὰρ Αἰσχύλον ν. πρ. ἐ. π.,) | τῶν Αἰσχ. — εἶπεν etc. In qua lectione tum illud displicet, quod hæc parenthesis additur mentione Æschyli nondum facta, qui ante nominandus erat, quam parenthesis ista recte posset procedere, tum vero hoc multo etiam pejus est, quod hac sententia nihil potest fingi languidius. Nam quatenus spectatorum interesse potest, quid de Æschylo sentiat Strepsiades, eatenus id magna cum urbanitate indicavit Arist. v. 1350. s. Hoc enim, tamquam de quo omnes idem sentirent, leviter tangere poterat Streps., non pleno ore, ut sibi propriam sententiam, profiteri: quo facto quum ipsa res omni pondere privaretur, tum Arist. quoque insigni rusticitatis nota dignus esset. Herm. In secunda edit. Schützius hanc conjecturam suam ne memoravit quidem, ita ut improbasse ipse eam videatur. Vertit autem locum ita, ac si v. hic post 1358. ὀρεχθεῖν positus esset, ut verba ἐγὼ γὰρ — patris essent. Wiland. autem, omissa part. γὰρ reddidit locum ex vulg. interpunctione, et ironice accepit. Serio dictum πρῶτον esse, videtur Francog. interpres existimasse. Dind. αἰσχύλου ν. πάντων ἐν π. Dorv. Pors. πάντων τ' pro πρῶτον 4. Dobr.

1349. στόμφακα. Schol. in Hermog. p. 391. στομφάζειν ἐστὶ διὰ τοῦ στόματος βάζειν, τουτέστι, τῷ πλατεῖ ἢ ὄγκον ἔχοντι στόματι λέγειν. ὁ Ἀριστοφ. ἐν ταῖς Νεφ. περὶ τοῦ Αἰσχ. φησί, στόμφακα κρημνοποιεῖν. vid. Suid. in κρημνοκομπεῖν, et κρημνοί. ἀσύστατον. Lege ἀξύστατον: et sic Suidas in voce. Bent. ψόφου πλέων, κ. τ. λ. Quæ de Æschylo hic dicuntur, tamquam *strepitus pleno, incomposito, grandiloquo*, non paucis expendi possunt vel aliquatenus dilui; ac præterea aliis verbis ei objiciuntur ibidem in sequ. dramate (Ran.), ubi opportunior erit de iis dicendi locus. Id solum hic monebo, στόμφακα, quod adtinet, factum inde verbum στομφάζειν, quod inter peregrinas voces s. glossemata, quæque perspicuitatis causa sint vitanda, notavi in Græcis Anonymi ad Hermog. commentariis p. 358., ubi alio insuper loco p. 391. traditur, στομφάζειν idem esse quod διὰ τοῦ στόματος βάζειν, τουτέστι τῷ πλατεῖ καὶ ὄγκον ἔχοντι στόματι λέγειν, adduciturque ibidem hic Comici versus. Quo v. στομφάζειν usus est Arist. Vesp. 716. ἐγχάσκειν σοι στομφάζοντες (illudent tibi superbe insultantes); et de qua insuper voce στομφάζειν agit Anonymus in Aristot. Rhetoricam ab Aldo editus, p. 51. Quæ quod commentarii illi sint parum triti, addenda hic obiter, et ad majorem Comici hujus lucem, videbantur. Spanh. ἀσύστατον.

R. ἀξύστατον. Mox pro κρημνοποιὸν laudat schol. Hermog. p. 391. κρυμνοποιεῖν, vitiose. Gl. Ib. σκληρολέκτην. Ern. ἀξύστατον. Sic Suidas: ἀξύστατον καὶ ἄστατον περὶ Αἰσχύλου λέγει Ἀριστοφάνης, ἀντὶ τοῦ οὐ ξυνεστῶτα οὐδὲ πυκνόν· ἀλλ' ἀραιὸν ἐν τῇ ποιήσει καὶ κομπώδη· ἢ ἀδιάθετον, ἢ ἀπιθάνως συντιθέντα. Vulgo ἀσύστατον. Gl. ἄνισον. στόμφακα, μεγαλοῤῥήμονα. κρημνοποιὸν, σκληρολέκτην. ἀξύστατον. Sic, ut edidimus, in codice scriptum. Brunck. ἀξύστατον Suid. ubi scholion ad h. v. est exscriptum. At in ἀσύστατον idem scholion repetitum est, licet nulla Æschyli mentione facta. Duplex igitur illa lectio jam antiqua est, et Suidas vel diversorum codd. aut grammaticorum lectiones sequutus est compilavitve, vel particula posterior Suidæ panno adsuta est ab alio homine et librario sive docto sive indocto. Harl. κρημνοποιόν. Infra Eqq. 625. de Cleone, κρημνοὺς ἐρείδων, quod explicat Schol. de eo, qui verba supra modum tumida et ampullata projicit, additque: κρημνοὶ γὰρ μέρη τὰ ἀπὸ τῶν ὀρῶν ἀποσπώμενα· καὶ τὴν ὄχθην δὲ κρημνὸν λέγουσιν, ἐπειδὴ πάντα τὰ ὑψηλὰ κρημνοί. Unde κρημνοποιὸς hic Æschylus dicitur, quasi *confragosus*, s. *tumidorum verborum artifex*. Qualia Æschyli verba τῶν χαλαζῶν s. *grandinum* voce dicuntur, et a quibus ut abstineat rogatur Ran. 876. Spanh. In Ran. 960. Euripides Æschylo tribuit ῥήμαθ' ἱππόκρημνα. Berg. πλέον Junt. i. — ἀσύστατον Ald. etc. Post ἀσυστ. non interpungunt Ald. Juntt. tres, Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Comma posuit primum Raph. puncta Port. ἀξύστ. Post κρημνοπ. plene et affirmative interpungitur in Ald., commate in al. edd. vett. Dind. ἀξύστατον A. (B.) Suid. in v. et ψόφου π. Dorv. πλέον. Pors.

1350. ὀρεχθεῖν. Gl. κινηθῆναι πρὸς ὀργήν. Homericum est verbum. Eustath. ad Il. Ψ. 30. p. 1285, 60. τῶν δὲ Ὁμηρικῶν τὸ μὲν ὀρέχθεον μίμημά ἐστι τραχέος ἤχου γινομένου ἐν τῷ σφάζεσθαι βοῦν. Θεόκριτος δὲ (xi. 43.) ἐπὶ θαλάσσης τὴν λέξιν τίθησι καθ' ὁμοιότητα τοῦ (Od. E. 402.) ῥόχθει δὲ μέγα κῦμα. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ πατάγου καρδίας ἡ λέξις τίθεται, ὡς τὸ· κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὀρέχθει. Simile est Homericum κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὑλάκτει. Brunck. Propr. hoc verbum de bobus iisque mactandis, *fremere*, translate de mari quod terram adlidit, ob soni horridi similitudinem, tum de animo ita commoto, ut mare fluctibus agitatum. De πῶς οἴεσθε v. ad 871. ὀρυχθεῖν Harl. ὀρεχθεῖναι 2. ex em. correctoris. Dobr.

1351. θυμὸν δακών. Nempe erat αὐτοδὰξ ὠργισμένος, ut loquitur Comicus Lysistr. 690. In Vesp. 1078. ὑπ' ὀργῆς τὴν χελύνην ἐσθίων, ubi v. not. De illis qui affectum aliquem continere coguntur aut volunt. Soph. Trachin. 975. σίγα, τέκνον, μὴ κινήσεις ἀγρίαν ὀδύνην πατρὸς ὠμόφρονος — ἀλλ' ἴσχε δακὼν στόμα σόν (cohibe te, mordens os tuum). Sic et ille, qui risum continere non potest Ran. 42. καί τοι δάκνω γ' ἐμαυτόν, ἀλλ' ὅμως γελῶ. Berg. Add. Klotz. ad Tyrtæum p. 30. Harl. ἀλλὰ τούτων primo habuisse et in ἀλλ' ἀντὶ τ. vertisse videtur 6. Dobr.

1352. λέξων Wech. τὶ Ald. etc. Dind. ἄτ' Elb. Harl.

1353. Præpos. ἐξ in versu redundat: unde in Ms. Vat. U. recte deest. Kust. Si versus recte se habet, corruit sententia Barnesii, qui (Vit. Eurip. n. 7.) ait, semper secundam syllabam in hoc nomine esse longam: nam hic in quarta sede est anapæstus. Sed opinor potius, ejiciendam esse præpos. ἐξ, quam contra aliorum auctoritatem syllabam longam hic corripiendam. Duck. ἐξ abest et Ja. Duker. etiam sic conjiciebat, versusque sic bene constat. Nam secunda in Εὐριπίδου produci potest [immo debet] ut 1359. v. et Barnes. Vit. Eurip. n. 7. nec est usitatum dicere ῥῆσιν ἔκ τινος, sed ῥῆσιν τινός. R. L. Ib. [et Bav.] ᾖσεν Εὐριπ. quæ lectio si probetur, apparet, unde ἐξ ortum sit. Toup. Em. in Suid. p. 140. Ern. ὁ δ' εὐθὺς ᾖσ' Εὐριπίδου. Sic bene C. Quatuor alii [A. B. D. et quart. Reg.] ᾖσεν Εὐριπίδου. Vulgo, ᾖσ' ἐξ Εὐριπίδου. Utrumque mendosissimum. V. not. ad Ran. 771. Brunck. [Cum Rav. ita ut Brunck. edidit Inv. et recentt. edd. sequuti sunt. Dind.] Vesp. 578. πρὶν ἂν ἡμῖν ἐκ τῆς Νιόβης εἴπῃ ῥῆσιν τὴν καλλίστην ἀπολέξας. Berg. — ἐκίνει, *subegit, compressit coitu*, unde scorta masculina κινούμενοι, 1087. Ern. κινητιῶν eodem sensu dixit Plato Comicus ap. Athen. x. p. 442. Spanh. ᾖσ' Εὐριπίδου. Rav. Borg. ᾖσαν Εὐριπίδου. Elb. ᾖσ' ἐν Εὐριπίδου. Bav. εὐθέως ᾖσεν Εὐριπίδου. Herm. ἐξ ante Εὐριπ. addunt Ald. etc. Dind. Delet ἐξ Kusterus et post eum Toupius in Suid. i. p. 140. Vide Porson. ad Toup. p. 446. ἐξ om. A. 2. ᾖσ' a m. pr. 2. ut videtur. ᾖσεν B. ᾖσαν Εὐριππίδου Dorv. Pors. ἐξ Εὐριπίδου vix putarim habere B. tacentibus licet Porsono et collatore Ask. Dobr. ᾖσεν Εὐρ. omnes. Εὐριππίδου 3. 6. et primo 5. Dobr. ᾖσεν Εὐρ. Cod. Ar. Id.

1354. ἀδελφός. Ja. ὁ 'δελφός, quod non improbem. De re v. Schol. Ern. Parum interest, utrum sic dicas: frater aliquis germanam sororem suam compressit, an sic, germanam sororem frater ejus com-

pressit. Articulum tamen adjiciendum putavimus, qui, ubi cum nomine suo coalescit, plerumque a librariis omissus reperitur. Herm. [quocum Sch. etiam edidit ὠ 'δελφός.] — Connubia Athenis cum sorore ὁμοπατρίᾳ, non vero cum ὁμομητρίᾳ s. *uterina*, Solonis lege licita, viderunt jam viri docti, qui de legibus Atticis scripserunt, ut Petitus p. 440. Respicit vero Comicus, ut monet Schol., ad Euripidis drama Æolum, in quo Macareus Canacæ sorori vim inferre dicitur; et quo respexit itidem Aristoph. in cognomine fabula Æolo ap. Athen. x. p. 444. Μακαρεὺς ἔρωτι τῶν ὁμοσπόρων μιᾶς Πληγεὶς — *Macareus unius e congenitis amore correptus noctu*, quod mox additur, *surgens, quod cupiebat, abstulit*. Euripidem vero eodem nomine, quo h. l. Strepsiades, sugillat Æsch. Ran. 874. γάμους δὲ ἀνοσίους εἰσφέρων εἰς τὴν τέχνην. Spanh. Macareus Æoli filius Canacen sororem suam vitiavit, quam ob rem a patre interfectus fuit. Erat hoc argumentum Æoli Euripidei. Ovid. Trist. ii. 384. Nobilis est Canace fratris amore sui. Fundus hujus fabulæ est Hom. Od. K. init. Brunck. 'ὀδελφὸς 2. Pors. 'ὀδελφὸς 5. ὁ sup. 2. pro gl. Dobr.

1355. κᾀγὼ δ' οὐκ ἔτ' ἐξηνειχόμην R. L. C. qui tamen habet ἠνεσχόμην, ut I. quod versum perimit. Forte fuit: ἐγὼ δ' ἔτ' οὐκ etc. *ego vero amplius me continere non potui, non tolerare amplius potui filii amentiam*. Ern. κᾀγὼ δ' οὐκέτ' ἐξηνεσχόμην etiam cod. Barocc. habet, commemoratus in append. ad Toup. Emm. in Suid. iv. p. 476. Dind. De forma ἠνεσχόμην v. Mœr. p. 176. ibique Pierson. Elb. κᾀγὼ οὐκ. Harl. Perperam vulgo ἐγὼ δέ τ' οὐκ — ut etiam scriptum est in C. In membr. κᾀγὼ δ' οὐκέτ' ἐξηνειχόμην. In meo κᾀγὼ δ' οὐκέτ' ἠνεσχόμην. In B. κᾀγὼ οὐκέτ' ἐξηνεσχόμην. Cod. quart. Reg. κᾀγὼ δ' οὐκέτ' ἐξηνεσχόμην. Brunck. Br. ἐγὼ δ' ἔτ' οὐκ ἠνεσχ. reposuit, quæ Toupii emendatio est in Em. in Suid. i. p. 179. At haud dubie vera lectio ea est, quam cod. Reg. B. servavit, et cujus manifesta sunt in maxima parte librorum vestigia, κᾀγὼ οὐκέτ' ἐξηνεσχόμην. Eamque etiam in duobus Mss. Harleianis inventam merito probatam videas in Append. ad Toup. Emm. in Suid. iv. p. 176. Ultima syllaba voc. κᾀγὼ coalescit cum prima sequentis part. οὐκέτι, quo nihil frequentius. 'Εξηνεσχόμην autem, ut in Pac. 702. οὐ γὰρ ἐξηνέσχετο. Herm. [Cum Herm. Schütz. edidit: κᾀγὼ οὐκέτ' ἐξηνεσχ.] Sine dubio imitatus est Soph Philoct. 374. κᾀγὼ χολωθεὶς εὐθὺς ἤρασσον κακοῖς τοῖς πᾶσιν (statim eum verabam maledictis omnibus. Idem Soph. Ajac. 731. ὀνείδεσιν ἤρασσον (proscindebant) ἔνθεν κᾄνθεν. Berg. 'Εγὼ δέ τ' οὐκ ἠνεσχόμην Ald. etc. Dind. ἐγὼ δ' ἔτ' Toup. in Suid. i. p. 141. κᾀγὼ δ' οὐκέτ' ἐξην- A. (B.) 2. (δ' om. 2. non B.) κᾀγὼ δὲ οὐκ ἔτ' ἠξυνεσχόμην Dorv. Vide Porson. ad Toup. p. 446. εὐθέως A. (B.) non 2. Pors. κᾀγὼ δ' οὐκ ἔτ' ἐξηνεσχόμην 1. 3. κᾀγὼ οὐκέτ' ἐξηνεσχ. (vel οὐκ ἔτ') 2. 5. 6. et sic vel quam proxime 4. ex em. statim facta ej. m. Tum εὐθέως ἐξαρ. 3. Dobr. κᾄγωγ' οὐκέτ' ἠνεσχόμην ἀλλ' εὐθὺς ἐξ. Cod. Ar. Id.

1356. R. C. [ut Borg.] κακοῖσι καἰσχροῖς κᾀντεῦθεν οἷον. Ita versus non stat. C. et Ib. addunt οὖν [Elb. κᾀντεῦθεν οὖν], L. et Ja. post εἰκὸς addunt ἦν per glossam. κᾀντεῦθεν etiam habet Ja., ex quibus nihil extrico, quod melius sit vulgato. Ern. Pro κᾆτ' ἐντεῦθεν, quod metrum flagitat, in quatuor codd. scriptum κᾀντεῦθεν. In solo C. sinceram lectionem reperi. Brunck. in Suppl. Tot librorum [etiam Rav. Borg. Elb. et nonnullorum ap. Ern.] consensus in voc. κᾀντεῦθεν, quod sane multo elegantius est quam κᾆτ' ἐντεῦθεν, permovit nos, ut post κᾀντεῦθεν part. μὲν reponeremus: quæ quum excidisset propter literarum similitudinem cum ultima præced. vocab. syllaba, ab aliis οὖν additum fuit, ab aliis iisque metri peritioribus κᾆτ' ἐντεῦθεν scribi cœpit. Herm. Is igitur et Schutz. dederunt, πολλοῖς κακοῖς καἰσχροῖσι. κᾀντεῦθεν μέν, οἷον εἰκός. Dind. κᾀντεῦθεν A. (B.) 2. εἰκὸς ἦν 2. κᾀντεῦθεν οὖν οἷον Dorv. Pors. κᾀντεῦθεν οἱ. εἰ. ἦν γε 1. 3. (κᾂν τ. 3.) Ita 5. quoque, sed sine γε. κᾀντεῦθεν οὖν 2. 4. 6. (sine ἦν γε.) Dobr. κᾀντεῦθεν οὖν οἷον εἰκὸς Cod. Ar. Id.

1357. ἠριζόμεσθ' quidem habent omnes edd. vulgatæ, at ἠρειδόμεσθα legitur non solum in Ms. Vatic. U., sed etiam ap. Suid. v. Ἔπος πρὸς ἔπος, et Eustath. ad Il. Ψ. p. 1327, 14. ed. Rom. ubi loci hujus mentio fit. Hinc colligo ἠρειδόμεσθα esse veram et priscam loci hujus lectionem, cujus altera ἠριζόμεσθα sit scholium et interpretatio, quæ postea (ut sæpe fieri solet) ex margine in textum irrepserit. 'Ερείδειν autem vel ἐρείδεσθαι ap. Atticos dicitur, magno nisu, certatim et cum quadam contentione aliquid facere (proprie, *incumbere alicui rei*), per metaphoram, sumtam a remigibus, qui quum strenue remigare volunt, remis incumbunt. Schol. Comici nostri ad Pac. 25. ἐρείδειν φασὶν οἱ Ἀττικοὶ πᾶν ὁτιοῦν συντόνως γινόμενον. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων καὶ ἐπερειδομένων ταῖς κώπαις. Hinc ἐρείδειν pro *avide edere* dicitur Nostr. Pac. 31., pro

subigere vel *subagitare feminam* Eccl. 612. et Thesm. 495. pro, *magno nisu aliquid jaculari* Eqq. 626. Non mirum ergo est, eamdem vocem hic accipi pro, *verbis contendere*, quoniam id magno cum nisu fieri solet. Eustath. loco ante laud. τὸ δὲ ἐρείδεσθαι καὶ ἐν λόγοις γίνεται· ὡς δηλοῖ καὶ παρὰ τῷ Κωμικῷ τό· ἔπος πρὸς ἔπος ἠρειδόμεσθα· ὃ ταυτόν ἐστι τῷ, λόγοις ἀλλήλους ἠμειβόμεθα. Kust. Ad ea quæ opportune Kust. de usu vocis ἐρείδειν monuit Kust., addi potest hujus Comici locus Ran. 945. ubi eodem sensu quo hic ἔπος ἠρειδόμεσθα dicitur: ὁ δὲ χορός γ' ἤρειδεν ὁρμαθοὺς μελῶν ἐφεξῆς τέτταρας (chorus vero interea ordines pronunciasset versuum quatuor continue). Sic Eqq. 623. ὁ δ' ἄρ' ἀναῤῥηγνὺς ἔπη τερατευόμενος ἤρειδε κατὰ τῶν ἱππέων (mire invectus est contra equites verba abrupta in eos ejaculans). Adde 558. πάντες ἐρείδουσιν εἰς Ὑπέρβολον. Spanh. ἠρειδόμεσθ'. Sic bene A. C. In meo ἠριδόμεθ'. [Cod. quart. Reg. ἠριδόμεθ'. Secundæ syllabæ superscriptum ab alia manu ει.] In B. ἐριδόμεθ'. Quod vulgo legitur, ἠριζόμεσθ' e glossa suppositum fuit. Nostram lectionem, in Vat. etiam cod. repertam, perite adstruxit Kust. Suidæ et Eust. auctoritate. Nec aliter in ejus edit. legeretur, nisi post excusum jam textum Vat. cod. collationem primum nactus fuisset; sed eam lectionem in indicem retulit. Illius ne meminit quidem Bergl., nedum eam in textum, ut par erat, reposuerit. Sed stipes ille nihil ad Arist. emendationem contulit, præter paucas aliquot lectiones e Farrei edit., mendosas plerasque. Brunck. [ἠρειδόμεσθ' etiam Rav. cod. auctoritate repositum ab Inv. et seqq. Dind.] L. Ja. ἐριζόμεθ'. At R. cum Vat. etc. ἠρειδόμεσθ'. Dukerus improbat, quia ἐρείδειν modo in forma activa habeat significationem contendendi, quod mihi satis grave non videtur. Cæt. verba reliqua, etiam σφίγγειν, venerea putat Toup. in Add. ad Theocr. Wartoni ii. p. 392. Ern. ἔρειδε τὰν γνώμαν, *firma animum*, Theocr. xxi. 62. ἀμνὸν ἔρειδε, *depone agnum*, certaminis præmium, Theocr. v. 24. ubi v. Casaub. et Warton. Harl. ἠριζόμεσθ' Ald. etc. Dind. ἤρειδον Eustath. ad Od. H. p. 1570. Quare omnino legendum cum Kustero ἠρειδόμεσθ'. Huc respexit idem ad Il. A. p. 53. Plutarchus Symposiac. i. 2. p. 618. F. Eustathii loca sunt 1327, 14. Rom. 1450, 31. Bas. 1570, 4=271, 30. 53, 40=40, 28 ubi, οὐ γὰρ ἐχρῆν ἀμύσαι τὸν Ἀχιλλέα γλώσσαις ἀντεπεξελθεῖν λοιδόροις, καὶ ἔπος ἐρείδειν πρὸς ἔπος. Suid. ed. Ms. ἔπος. In ἠρειδόμεθα scil. consentiunt. ἐριζόμεθ' 2. ἠριδόμεσθ' A. ἠριδόμεθ' B. Pors. ἠρειδόμεσθ' 1. ἠριζ. 2. 6. ἐριδόμεθ' 3. ἐριζ. 5. Dobr.

1358. ἔφλα κἀπέτριβε, Hæc verba conjunxit etiam Pac. 1307. φλᾶν — καὶ σποδεῖν. Berg. De v. φλᾶν egimus ad Plut. 694. Æsch. Agam. 670. κακῶς σποδουμένου, *male adfecti*, et Eurip. Andr. 1129. πάντοθεν σποδούμενος, *undique obrutus*. Hinc Æsch. S. C. Th. 815. κατεσποδημένοι. Schol. πεπτωκότες, *qui in bello ceciderunt*, s. *occisi*. Alias eo verbo σποδεῖν s. σποδοῦνται obscœno sensu utitur Comicus Conc. 113. ubi Scholl. σποδοῦνται· βινοῦνται. Spanh. — Libri omnes κἀπέτριβεν, præter Rav. in quo est κἀπέθλιβεν, quod non ausus sum [cum Inv.] reponere unius libri auctoritate. Etiam Suid. vulgatam lectionem habet, qui sic scribit: ἐσπόδει κἀπέτριβεν. κονιορτοῦ ἐπλήρου. συνέτριβεν. Herm. κἀπέτριβεν Ald. etc. Dind. κἀσπόδει 3, sic, sed gl. ἐν τῇ κόνι ἔρριπτε. Dobr.

1359. Venerationem Euripidis ex Socratica schola Phidippides hauserat. Wil. Vulgo scribebatur male Οὐκοῦν, cum puncto post σοφώτατον. Dind. Οὐκοῦν Ald. etc. (cum puncto post σοφώτ. sed in Raph. interr. nota.) Id. Εὐ. οὐκ ἐ. 2. Pors. Εὐρ. οὐκ ἐ. 5. 6. γρ. καὶ τὸν Εὐ. οὐκ ἐ. corrector 2. Dobr.

1360. C. ἐκεῖνον, quod verum est. Ironice enim dicit, *tu sapientissimum illum vocas?* Ern. Nimirum olim post ἐκεῖνον comma erat. Dind. Post ἐκεῖνον comma in Ald. etc. (in Brub. punctum, in Raph. Lugd. Amst. nota interr.) Id. ὦ B. Pors. ὦ 1. 3. Dobr. ὦ Reisig.

1361. τυπτήσομαι. v. Tho. M. v. Τυπτήσει [p. 860.] Ern. ἐνδίκως γάρ. L. C. ἐν δίκῃ γ' ἄν. Ib. pariter ἐν δίκῃ, sed sine γὰρ aut γ' ἄν. ἐν δίκῃ supra 1313. s. Ern. Postremo inspectus cod. (quart. Reg.) ut et meus et B. ἐν δίκῃ γ' ἄν. Non male γ' ἄν. Subauditur enim τυφθείης. Brunck. Tam exquisita lectio (ἐν δίκῃ γ' ἄν) revocanda nobis visa est. Herm. quem sequutus est Schutz. Dind. ἐν δίκῃ γ' ἂν Bav. ἐν δίκῃ etiam Elb. ἐνδίκως tamen etiam usitatum. v. Timæus gl. Plat. p. 101. Ruhnk. Harl. τυπτ. αὖ Dorv. ἐν δίκῃ γ' ἂν A. (B.) 2. Dorv. Pors. τὸν om. 1. ἐν δίκῃ γ' ἂν sex Mss. recte. In Antiphane Plutarchi t. i. p. 850. C. Athenæi vi. p. 223. E. lege ἠγάπησέ γ' ἂν Τὸ ῥῆμα τοῦτο παραλαβὼν Δημοσθένης. Dobr. ἐν δίκῃ γ' ἂν Cod. Ar. Id.

1362. ὅστις — σ' ἐξέθρεψα. Hoc etiam Clytæmnestra Oresti filio suo objicit, quum eam est occisurus, ap. Æsch. Choëph. 908. ἐγώ σ' ἔθρεψα. Berg. ὦ 'ναίσχυντ' ἐ. B. Pors. ὅστισ' ὦ 'ναίσχυντ' ἐξ. 3. sic. Dobr.

1363. πάντα omittit Ja. et πᾶν inserit ante ὅτι, quod perdit versum. Ern. In fin. ὅ, τι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Port. Lugd. Amst. ὅ τι Raph. Dind. αἰσθόμενος A. (B.) Dorv. non 2. qui σου τρ. πᾶν ὅ,τι. Pors. We should read, αἰσθανόμενός σου, πάντα τραυλίζοντος, ὅ,τι νοοίης. "Discovering your meaning when you lisped in every thing you said." John Seager. τρ. πᾶν 5. τραυλίσαντος 6. νοείης 6. Dobr.

1364. εἰ cum subjunct. solœcismum efficere, animadvertit Dawes. M. Crit. p. 324. ss. βῦν vel etiam πῖν, non autem βρῦν, in not. Scalig. affertur. Harl. Una voce expressit hoc Eqq. 1121. βρύλλων, ubi Schol. ἐκ μιμήσεως τῆς τῶν παίδων φωνῆς· nimirum βρῦ est vox inarticulata infantium. Quemadmodum et μαμμᾶν· qua tamen voce pueruli matrem etiam appellant. In Lys. 880. οὐ καλεῖς τὴν μαμμίαν; Berg. εἰ μέν γε βρῦν εἴποις. Sic iv. codd. bene. Vulgo solœce εἴπῃς. πιεῖν ἐπέσχον. Cod. meus παρέσχον, e glossemate. Scholion: οὐ μόνον ἐπέχω τὸ κωλύω, ἀλλὰ καὶ τὸ δίδωμι. ὥσπερ γὰρ οὐδὲν ἕτερόν ἐστι τό παρέχω, τὸ δίδωμι, ἢ παρά σοι ἔχω τι, οὕτω καὶ ἐπέχω ἀντὶ τοῦ ἐπί σοι ἔχω τι. ἡ γὰρ παρὰ καὶ ἡ ἐπὶ ταυτοσήμαντά εἰσιν. Postremo inspectus cod. ut ceteri omnes, habes εἴποις. Brunck. Ib. παρέσχον, male; proprium verbum est in infantibus. v. ad Callim. h. in Del. 51. Ern. R. C. I. εἴποις. Ern. Etiam Elb. et Bav. — In his, quæ sequuntur, expressum esse locum Hom. Il. ix. 480. ss. Dacieria observat. Dind. εἴπῃς Ald. etc. Id. βρῦν Eustath. ad Il. P. p. 1106, 12 =1142, 18. HSt. Thes. iii. 33. 34. App. 223. [qui, collato Varroniano BUA apud Nonium, legit βῦν. "βῦν vel etiam πῖν· non autem βρῦν." Scaliger in ed. 1624. Dobr.] βρῆν 2. εἴποις A. 2. B. εἴπῃς
παρέσχον
Dorv. ποιεῖν ἐπέσχον Dorv. Pors. βρῆν 3. βρὴν 5. εἴποις 1. 3. 4. 5. et ex em. 2. εἴπῃς 6. Dobr.

1365. μαμμᾶν. Vox infantum, aliquid ad vescendum petentium. Μάμμη alioquin Atticis de *avia* vulgo dicitur, juxta Schol. ad Acharn. 49. Id vero negat Phrynichus p. 33. ac de *matre* ab Atticis antiquitus dictum tradit Pherecrates ap. Athen. iv. p. 430. Ὦ μάμμη. Eumœris Ms. in dictionibus Att. [Mœris p. 258.] Μάμμην καὶ μαμμίαν, τὴν μητέρα, Ἀττικῶς [Ἀττικοί]. Ἕλληνες τὴν μάμμην. Μάμμη nempe unde hic μαμμᾶν et μαμμία Atticis *mater*. Infra Lys. 886. Spanh. v. Pierson. ad Mœr. p. 259. Pauw. ad Phrynich. p. 55. Tho. M. p. 847. c. intpp. Photius Lex. p. 180. s. Mirum, non scriptum esse a nonnullis μαμμᾷν, quod grammatici reddunt ἐσθίειν. Dind. In nonn. edd. vett. μαμμᾷν. Id. L. C. Ja. ἥκω. Ern. E b. ἥκων et in eo ἂν deest. Harl. ἧκον Lugd. Amst. Dind. ἥκω 2. B. Dorv. σοι φέρον ἄρτον Dorv. Pors. μαμμᾶν per μμ 1. 2. 5. 6. forsan alii. ᾷν ut infin. bis, et mox κακκᾷν 2. ἂν 5. ter. ἥκω 3. 4. 5. ἧκον m. pr. 2. et supra correctum ἥκω. ἥκειν 6. et gl. ἐλθεῖν. Tum ἂν ante ἄρτον om. 4. non 2. 3. 6. Dobr.

1366. κακκᾶν. Sic tres codd. In B. ut vulgo [in ed. Ald. — nam al. κακᾷν] κακᾶν Noster Pac. 162. ἀπὸ μὲν κάκκης τὴν ῥῖν' ἀπέχων. Brunck. οὐκ ἔφθης φράσαι vertendum est, *simulac* proloquutus eras, proloqui poteras. v. Markland. ad Eur. Suppl. 1219. Harl. Add. Wyttenbach. ad Julian. Or. i. p. 181. ed. Schäfer. Dind. κακκᾶν Elb. Harl. R. C. κακκᾶν (pro vulg. κακᾷν) ut est 1371. Ern. κακᾶν Ald. etc. (sed Brub. κακκᾶν) δ' ἂν οὐκ ἔφθης Ald. etc. Dind. κακκᾶν B. κακάν 2. et 1371. — φράσας B. θύραζε λαβὼν Dorv. Pors. Jo. Seager ita interpungit: κακκᾶν δ' ἂν οὐκ ἔφθης φράσαι, κἀγὼ λαβὼν, θύραζε ἐξέφερον ἄν. Dobr. κακὰν bis 5. κακᾶν semel 3. Ceteri κκ. δ' οὐκ ἂν ἔ. 3. φράσας 1. 3. (φράσαι 2. etsi ι vix a ς discernas.) Gl. 2. 3. εἰπεῖν. Dobr. κακᾶν δ' οὐκ ἔφθης φράσαι Cod. Ar. Id.

1367. σὺ δ' ἐμὲ R. (pro vulg. σὺ δέ με). Ern. Ita etiam recte Brunck. edidit. Herm. Pro composito ἀπάγχων cod. quart. Reg. simplex habet ἄγχων. Brunck. προὐσχόμην est, *tenui ante me*. Formam προέχεσθαι, quamquam alio significatu, illustrat Valcken. ad Call. Fragm. p. 227. Dind. προὐχόμην Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. etc. — δέ με Ald. etc. Dind. ἀπεσχ. primo videtur habuisse 2. sed ἀπάγχ. em. m. pr. Dobr. σὺ δέ με Reisig.

1368. In quinque codd. omissa perperam copula καὶ ante κεκραγόθ', quam absorpsit adfinis soni sequens syllaba. Brunck. καὶ om. Bav. Herm. καὶ Ja. omittit. Ern. κραγόθ' Elb. Harl. καὶ
αἱ
om. A. (B.) 2. sed καὶ κράζοντα gl. κεκραγῶθ' Dorv. Pors. καὶ om. 1. 3. 5. Dobr.

1369. κραγόθ' et χεζητιῴην Elb. Harl.

1370. ἔξω 'ξενεγκεῖν. Sic tres codd. In B. ut vulgo, ἔξω γ' ἐνεγκεῖν. Brunck. quem recentt. edd. sequuti sunt. Dind. ἔξω γ' ἐνεγκεῖν Ald. etc. ἔξω 'ξενεγκεῖν R. ap. Ern. ἔξω 'ξενέγκειν Bav. Dind. ἔξω 'ξενεγκεῖν A. (B.) μ' ante ὦ addit 2. et om. versu seq. Cum Kustero consentit Dorv. Pors. ἔξω 'ξεν. 1. 3. μ' ὦ 5.

Dobr. ἔξω γ' ἐξενεγκεῖν tum ut Kust. Cod. Ar. Id.

1371. s. Hi duo versus olim unum efficiebant 1384. Distinxit Brunck. et in Elb. etiam cod. ab αὐτοῦ novus incipit versus. Dind. μ' om. 1. 5. Dobr.

1372. Vulg. olim κακκᾷν. L. C. κακᾷν Ern. Quum κακκᾷν infinitivus esse putaretur, infelices conjecturæ natæ sunt primum Nagelii: ἀποπνιγόμενον αὐτοῦ 'ποίησας κακκᾷν, quæ nihil nisi metri imperitiam prodit; deinde Reizii, qui ἀλλ' ἀποπνιγόμενον αὐτοῦ 'ποίησα κακκᾷν scribebat, eaque verba tribuebat Phidippidæ. Herm. κάκκαν retracto accentu scribi jussit Reisk. ποιήσας, Harl. scripsit, hoc sensu, filium jam adultum patrem præfocatum fecisse, sive coëgisse in ædibus cacare. Dind. Unus versus in Ald. etc. Sed in Elb. quoque ab αὐτοῦ novus incipit versus. — ποιήσα sine apostropho Ald. Crat. Ven. I. II. Wech. Raph. Lugd. Amst. Port. αὐτοῦ, ποιήσα Junt. I. II. III. αὐτοῦ ποιήσας Brub. — H. I. Ald. etc. κακκᾶν, Brub. κακκᾷν. Dind.

1373. De metro et Hotib. conjecturis v. ad v. 1327. — τῶν νεωτ. etc. Notet hic lector ellipsin verbi alicujus, nempe προσδοκώντων vel βουλομένων εἰδέναι vel similis alicujus. Sensus enim est: *credo adolescentum exsilire pectora* (exspectantium) *quid dicturus* sit. Similis ellipsis occurrit Acharn. 361. πόθος γὰρ πάνυ με, ὅτι φωνεῖς, ἔχει. Subintelligendum enim ibi est τοῦ ἀκοῦσαι vel εἰδέναι, vel simile quid. Kust. Præmittitur in Ald. etc. Ἀντιστροφὴ κώλων η'. Dind.

1374. πηδᾷν. Suid. h. v. exponit ὑπερηφανεῖν, non accommodate ad sententiam hujus loci. Biset. recte ἐπιφόβως προσδοκᾷν, et R. Constantinus *trepidare*. Nam de animo exspectatione et sollicitudine suspenso quin sit intelligendum, non dubium est. Timentium καρδίαν ὀρχεῖσθαι dixit Anaxandrides, χορεύειν Sophocles ap. Athen. xv. c. 11. v. ibi Casaub. Duck. Imitatus est Philostr. Vit. Apoll. i. 37., quod non vidit Olearius. Non necesse est cum Kust. intelligere προσδοκώντων. Post. L. Ja. habent λέξοι. Ern. Ernesti Call. locum in H. in Cer. 89. κακὰ ἐξάλλετο γαστὴρ de *vehementi cupiditate ventriculi improbi* s. famis comparat cum nostro loco, et docet ad Callim. p. 250. ex Arist. Philostratum V. A. i. p. 46. aliosque formam illam πηδᾷν duxisse. Harl. πηδᾷν. Suid. ed. Ms. λέξοι 2. Pors. ὅτιπερ 6. λέξοι 5. Dobr.

1375. Si, inquit, causam vicerit iste, qui patrem verberavit, actum est de cute senum; nam omnes a filiis aut junioribus vapulabunt impune. Sine dubio respicit ad Æsch. Eumen. 493. ubi chorus de Oreste, qui matrem occiderat, causam dicturo, sic canit: εἰ γὰρ κρατήσει δίκα καὶ βλάβα τοῦδε μητροκτόνου, πάντας ἤδη τόδ' ἔργον εὐχερείᾳ συναρμόσει βροτούς (si enim hujus matricidæ causa et noxa vicerit, omnes jam homines hæc res adducet, ut facile manum inferant parentibus.). Berg. τοιαῦτα. Ib. ταῦτ' vitiose. ἐξειργασμένος est *excultus doctrina, arte dicendi.* Nam ita dicitur, in omni genere qui perfectus est. Ern.

1377. Schol. ad h. l. scribit: οὕτως ἀφανισθήσεται πληγαῖς, ὡς νομίσαι ἡμᾶς [τὸ δέρμα addit Herm.] καὶ τοῦ δέρματος ἐρεβίνθου λεπτότερον αὐτοὺς ἔχειν (eos tenuiorem cutem habere ciceris cute). Nempe λάβοιμεν sic exposuit, quasi esset ὑπολάβοιμεν, nec absurde. Quodsi λάβοιμεν sic accipiatur, ut Ran. 1261. λήψει γὰρ ὀβολοῦ πάνυ καλήν γε κἀγαθήν, alius erit sensus, talis, *nec cicerem daremus pro cute senum;* nam vitiosæ pelles vili emuntur. Non ergo cupiunt senum cutem, quæ ita plagis contunditur; contra Vesp. 1283. servus quidam, verberibus cæsus, testudines beatas judicat, quæ crassiorem et duriorem cutem habeant quam ipse, qualem se etiam habere cuperet: ἰὼ χελῶναι τοῦ δέρματος τοῦ 'πὶ ταῖς πλευραῖς ἐμαῖς· ὡς εὖ κατηρέψασθε καὶ νουβυστικῶς κεράμῳ τὸ νῶτον, ὥστε τὰς πλευρὰς στέγειν· ἐγὼ δ' ἀπόλωλα στιζόμενος βακτηρίᾳ. Berg. Varie interpretantur h. l. nec satisfaciunt. Bergl. explicat: *emerimus* (λάβ.) *corium senum ne erebintho quidem.* Sed quis emit senis vel hominis omnino corium? Simplicissimam puto interpretationem scholii. Ern. λάβοιμ' ἂν οὐκ Reisig.

1378. ἐρεβίνθου. Suid. in voc. Bent. ἀλλ' οὐδ' ἂν ἐρεβίνθου. Vulgo omissa est part. ἂν solita librariorum socordia, cujus tot jam observavi exempla. Claudicabat versus, qui dimidiatus est senarius iambicus, s. dimeter brachycatal., ut strophicus, cui congruere debet 1340. λῆμ' ἐστὶ τἀνθρώπου (s. τὸ τἀνδρός). In recentt. edd. sex istis versiculis præmissus est titulus: Ἐπίῤῥημα κώλων η'. Ii autem, quibus isti respondent, titulo carent, editorum stoliditate. In Ald. ed. prioribus præfixus est titulus Στροφὴ κώλων η', his vero Ἀντιστροφὴ κώλων η'. Recte quidem, si denominationem spectes: sunt enim vere hi versus antistrophici. Sed in numero est error; nam tetrametri ad stropham et antistr. non pertinent. Neminem autem sanum arbitror crimini mihi daturum, quod ineptos omnes istos titulos eliminaverim. Certissima emendatione ἂν reposui. Hujus particulæ sic geminatæ centena occurrunt apud Comicum exempla, ut in illo versu, qui bis in hac fabula legitur 118.

1232. οὐκ ἂν ἀποδοίην etc. Simillimus est locus in Pac. 1223. οὐκ ἂν πριαίμην οὐδ' ἂν ἰσχάδος. Voci ἐρεβίνθου inepta superscripta glossa, τοῦ αἰδοίου. Plautus Mil. ii. 3. 45. 'Non ego nunc emam vitam tuam vitiosa nuce.' Brunck. Veram hujus vers. lectionem certissima emendatione restitui. At in præced. mallem λάβοιμ' ἂν οὐκ ἀλλ' οὐδ' ἂν ἐρεβ. Sic enim solet negatio geminari. Idem in Suppl. Sed quid sibi vult ἀλλά? Omnia, quæ Br. proposuit, a vera elegantia abhorrent. Quare nos verissima emendatione reposuimus, Τὸ δέρμα τῶν γεραιτέρων λάβοιμεν Οὐδ' ἂν οὐδ' ἐρεβίνθου. Herm. ἀλλ' οὐδέ. Diphilus ap. Athen. vi. p. 236. ἔτι τοῦτό μοι τὸ δεῖπνον ἀλλ' οὐδ' αἷμ' ἔχει *nimirum hæc cœna nec saltem sanguinem habet.* Berg. Sic etiam est in Rav. unde recepit Inv. — Genit. ἐρεβίνθου regitur ab omissa præp. ἀντί. Theocr. xv. 20. ἑπτὰ δραχμῶν — ἔλαβ', *septem drachmis emit.* id. ib. 8. ἔλαβ' ἰλεόν. Ad utrumque locum v. not. Harl. Sic Suid. ed. Ms. ἐρέβινθος. Pors. οὐδ' ἐρεβίνθου Ald. etc. Dind. Gl. 1. τοῦ αἰδοίου ἀποστῶμεν. Dobr. Athen. p. 236. C. Demosth. παραπρ. p. 352. 21. Reisk. 205. 64. Par. Pors. [Valde rarum pleonasmum, ἀλλ' οὐδὲ, non alibi in Demosthene inveni, nisi Prooem. p. 773. 160. (1455. 18.) τῶν μὲν ἡμετέρων ψηφισμάτων ἀλλ' οὐδὲ μικρότατον φροντίζουσι. Lucian. Asin. 51. t. ii. p. 619. 49. καὶ γὰρ ἐξ ὅτου ἐγεγόνειν ὄνος, συνουσίας ἀλλ' οὐδὲ τοῖς ὄνοις συνήθους ἔτυχον ἐφαψάμενος, οὐδὲ γυναικὶ ἐχρησάμην ὄνῳ. Athenæus xiv. p. 661. e. οὐχ ἁρμόττειν φασὶ τὴν μαγειρικὴν ἀλλ' οὐδὲ τοῖς τυχοῦσι τῶν ἐλευθέρων. Aliena sunt loca Act. Apost. xix. 2. Diog. Laert. i. 36. Achæi Athen. x. p. 427. c. Luciani de Hist. Scrib. 33. t. ii. p. 44. 101. Asin. 6. t. ii. p. 574. 34. ubi ad Courierii mentem proxime, Luciade, p. 187. malim, αὐτοῦ μοι παρεδρεύσεις, θεραπεῦσαι δέ σε οὐδεὶς ἄν, ἀλλ' οὐδὲ θεὸς, ἰατρὸς, ἀλλ' ἡ κατακαύσασά σε μόνη ἐγώ. Dobr. ἂν οὐδ' ἐρεβίνθου Reisig.

1379. Vox ἐπῶν non absque dispendio sensus et versus in prioribus edd. deest, quam proinde auctoritate Mss. Vat. et Arund. poëtæ restituimus. Kust. Huic versui stellulam præfixit Caninius, ut vitioso. Nempe in edd. tum deerat ἐπῶν, unde Duck. conjiciebat καινῶν λόγων. ἐπῶν etiam R. et ceteri nostri. Ern. ἐπῶν. lege λόγων. Bent. Deficit hic integer pes. Difficile est divinare, quid desit. Interim non incommode videtur posse expleri λόγων. Σὸν ἔργον ὦ καινῶν λόγων etc. Duck. λόγων duo codd. ap. Porson. ad Eurip. i. p. 493. qui observat, Arist. respexisse ad Eurip. Med. 1314. τί τούσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις λόγους (quod etiam est in Trag. Christ. Pat. 120. et 436. atque imitatur Heliodor. Æth. i. p. 15.). Dind. ἐπῶν deest Ald. etc. ante Kust. καινὸν habent Crat. Ven. i. ii. Wech. Id. καινῶν λόγων A. (B.) ἐπῶν 2. (λόγων gl.) ἐπῶν Dorv. ὦ om. B. Vide ad Med. 1314. Pors. σὸν ὦ καινῶν ἐπῶν (ὦ inter duas lituras) 1. ἐπῶν 2. 4. 5. 6. λόγων 3. et om. ὦ. Gl. καὶ λόγων 6. In L. γρ. καὶ, ἐπῶν ἢ λόγων, i. e. Alii ἐπῶν, alii λόγων. Rem minus intellexit summus Ruhnkenius, si tamen ejus schedas accurate descripsit Tittmannus p. 128. Dobr. καινῶν ἐπῶν Cod. Ar. Id.

1380. ὅπως δόξεις. Sic C. D. bene. Sic etiam emendatum in B. ab eadem manu. In membr. ut vulgo, δόξῃς. Brunck. L. δόξεις, melius. Ern. Ita et Bav. Harl. δόξῃς Ald. etc. (δώξῃς Ven. ii. et mox δεξιεῖς) δόξεις etiam R. Bav. Dind. δόξεις δ. λ. 2. δόξῃς Dorv. Pors. δόξεις δ. λέγειν 5. δόξῃς ut puto ceteri; certe tres. Dobr.

1381. πράγμασιν edidi propter metrum pro πράγμασι. Ern. Sic etiam Dorv. Vann. Crit. p. 328. et Brunck. Harl. Dind. πράγμασι Ald. etc. Id.

1382. καὶ τῶν — Eurip. Orest. 471. καὶ τῶν νόμων γε μὴ πρότερον εἶναι θέλειν. Berg.

1383. Vides in vulg. spondeum loco iambi positum esse; quod ferri nequit. Verte igitur verba, quum ob versum tum ob constructionis elegantiam: ἱππ. τὸν νοῦν μόνῃ πρ. Bent. ἱππικῇ τὸν νοῦν μόνῃ. Sic recte Bentleius voces collocat. Perperam vulgo corruptis numeris, ἱππικῇ μόνῃ τὸν νοῦν. Brunck. Liber Rav. μόνον προσεῖχον quod nos [cum Inv. et Sch.] recepimus. Inde enim perturbatio ordinis verborum orta, quod τὸν νοῦν μόνον litteris simillima sunt. Herm. Tamen μόνον glossemati similius est. Dind. ἱππικῇ μόνῃ τὸν νοῦν πρ. Ald. etc. Id. μόνῃ τὸν νοῦν. Sic Mss. certe 2. A. B. ἐγὼ μὲν ὅτε γὰρ ἱππικῇ μόνῃ τὸν νοῦν Dorv. Pors. μόνῃ τ. ν. π. quinque; μόνῃ π. τ. ν. 6. Dobr. μ. τ. ν. Cod. Ar. Id.

1384. R. πρὶν ἢ 'ξαμαρτεῖν, quod non sapit librarium. Ern. Hoc reposuimus, licet unius tantum cod. auctoritate. Sæpissime enim librarii particulas omiserunt mutaruntque, si metrum inde ipsis videretur aliquid detrimenti capere, aut si possent abesse. Herm.

1385. R. νῦν (pro νυνὶ), post ἐξέπαυσεν, utrumque vitiose. Ern. νῦν δ' 2. Pors. νῦν 5. 6. τοῦτον 6. Dobr.

1386. λεπταῖς Alexis ap. Athen. iv. p. 161. Πυθαγορισμοὶ καὶ λόγοι λεπτοὶ (στα-

tiones subtiles) διεσμιλευμέναι τε φροντίδες. Berg.

1387. τόν. lege ὄν. Bent.

1388. ὡς ἔμοιγε. *Quippe* mihi salubrius est, ut καθὼς 2 Cor. iv. 1. Ern. Herm. ἐμοί γε recte scripsit. Dind. ἐμοί γε Port. Lugd. Amst. Id.

1389. ἵππων τρ. τ. Sic quatuor codd. In C. ut vulgo ἵππον. Ad τέθριππον glossa ἅρμα. Brunck. C. ἵππων et in τέθριππον gl. ἅρμα. Ja. ἵππον, sed suprascr. ω. Ern. Etiam Elb. ἵππων, quod recentt. edd. receperunt. ἵππων quoque conjecerat Reisk. τρέφειν ἢ τυπτόμενον, Rav. Dind. ἵππον Ald. etc. Id. ἵππων A. 2. Dorv. Pors. ἵππων 1. 2. 4. 5. ἵππον 3. et ita voluit 6. Dobr.

1390. ἐκεῖσε. Herodot. in Polymn. ἄνειμι δ' ἐκεῖσε τοῦ λόγου, τῇ μοι πρότερον ἐξέλιπε. [vii. 239.] Berg. μέτειμι glossa μετελεύσομαι. Brunck. ἐκεῖ σε Ven. ιι. Dind. θ' 1. Dobr.

1391. Vulg. ἐρ. γε τουτί. γε delet R. et Ja. pro γε habet σε, ut etiam v. seq. non bene R. ἔγωγε in εὖγε mutat, Ja. σ' delet. Ern. ἐρήσομαί σε τουτί. Sic tres codd. In membr. omisso pronomine, ἐρήσομαι τουτί. Quod vulgo inseritur γε, a mala emendatoris manu est. Brunck. Etiam Elb. ἐρ. σε τ. Receperunt recentt. Dind. ἐρήσομαί γε Ald. etc. Id. ἐρ. σοι τ. 1. ἐρ. σε τ. 4. 5. γε servant 2. 6. π. ὄντα μ' 3. ἔμ' ὄντ' 6. Dobr.

1392. εὐνῶν Raph. Port. Lugd. Amst. Dind. ἔγωγ' εὐ. 2. B. τε om. Dorv. Pors. ἔγωγ' εὐ. 5. Dobr.

1393. ἔστ' Dorv. Pors. ἐστιν om. 3. Dobr.

1394. Post ἐπειδήπερ insere γε, et pro τοῦτ' lege τόδ' ἔστ'. Bent. Metri fulciendi gratia scribendum est, τοῦτ' ἔστιν [pro ἔστ'] εὐνοεῖν, ut recte habet Ms. Vat. U. Kust. Pro ἐπειδήπερ τοῦτ' ἔστ' aut cum Ja. et Ib. legendum, ut versus constet: ἐ. γε τοῦτ' ἐστ' aut cum Vat. ἐστιν. Ern. Mendosus est versus. Nam sede quarta spondeus est, atque insuper syllaba deficit. Potest varie corrigi, vel, ἐπειδήπερ ἔστι τοῦτο εὐνοεῖν, vel, ἐπειδὴ τοῦτό πέρ ἐστιν εὐν. Duck. Hic versus in antt. edd. sic legebatur: τύπτειν τ'; ἐπειδήπερ τοῦτ' ἔστ' εὐνοεῖν τὸ τύπτειν. Metro optime consuluisse sibi visus est Berglerus, reponens ἐστίν [ut etiam cod. Borg.], quo pacto nihil quidem desideratur in syllabarum numero, sed in numeris versus immane quantum: nam spondeus est in quarta sede. Suspicor tamen, illud ἐστὶν in Bergl. textum casu irrepsisse; alioqui præclaram illam emendationem pro merito suo jactasset. Nihil pronius erat quam τόδ' ἐστὶν reponere. τόδ' et τοῦτ' infinitis in locis commutata fuisse notum est. Sed certiora dant codd. Optime est in B. ἐπειδήπερ γε τοῦτ' ἔστ'. Sic etiam in C. nisi quod librarius metri rationem non habens plene ἐστὶν scripsit. Duo alii mendose: ἐπειδήπερ τοῦτ' ἐστίν. Etiam Reg. quart. (in Suppl.) ἐπειδήπερ τοῦτ' ἐστιν— Solus meus pro τύπτειν τ', initio versus habet τύπτοντ', quod præfero. Brunck. Recte Herm. ita interpunxit: τύπτοντ'; ἐπειδήπερ γε τοῦτ' ἔστ' εὐν., τὸ τύπτειν. Probat etiam Porson. Add. not. ad Eurip. Hec. t. i. p. 106. Dind. τύπτειν τ' ἐπειδήπερ τοῦτ' ἔστ' εὐνοεῖν — Ald. etc. Post τύπτειν τ' interr. notam ponit Raph. Port. Lugd. Amst. τύπτοντ' etiam Bav., Id. ἐπειδήπερ τοῦτ' ἔστ' εὐνοεῖν. Lege τόδ' ἐστὶν εὐνοεῖν. ἐπ. γε τ. 2. ἐστὶν A. (B.) non 2. Cum Kustero Dorv. Vide ad Hecub. 1161. p. 76. Pors. τύπτοντ' 6.

δαίροντα
οι

plane. Ita 2. τύπτειν τ' (em. correctoris). Ceteri quatuor vulgatam, ἐπειδήπερ sine γε 1. 3. 4. Cum γε 2. 5. 6. ἐστὶν 1. 3. Dobr. τύπτειν τ' Cod. Ar. Id.

1396. γε. R. τε. L. I. [etiam Elb.] delent; utrumque perperam; nec magis bene v. s. R. κλαίουσι. Ern. καὶ μὴν est etiam in Ald. etc. — ἔφην perperam Ven. ι. ιι. Dind. ἐλ. ἔφυν κἀγώ 2. γε om. Dorv. Pors. καὶ ante μὴν om. 3. ἐλ. ἐφ. κά. 5. (γε om. etiam 4.) Dobr.

1397. κλάουσι etc. Schol. recte observavit, alludere hic poëtam ad Eurip. Alc. 691. χαίρεις δ' ὁρῶν φῶς· πατέρα δ' οὐ χαίρειν δοκεῖς; Quo versu utitur Comicus infra Thesm. 201. Kust. τίῃ δή; delet Aldus: vid. σχολ. Bent. Quibus hoc tantum addam, esse ap. Eurip. alium locum, qui similior est Comici loco, saltem quod ad rem ipsam attinet, in Hec. 1256. ἀλγεῖς; τί δαί με παιδὸς οὐκ ἀλγεῖν δοκεῖς; Berg. — τιὴ δή; Voces illæ non comparent in primariis edd, nec sunt in ullo cod., saltem a prima manu. In C. repositæ fuerunt in margine. In membr. etiam minio adscriptum: τιὴ τί δή, redundante syllaba. In neutro codice huic additamento adposita personæ nota. Primus illas voces in textum intulit Ant. Fracinus, unde in Paris. Wech. et in Froben. transierunt: reliquæ veteres eas non habent. Est autem versus hic parodia versus Eurip., quem adhibuit Comicus Thesm. 194. Brunck. Voces τιὴ δὴ in cod. Reg. quarto non comparent. Id. [Desunt et in Bav. Elb. Rav. Elb. Dind.] Causa, quare ista verba omitterentur, fortasse fuit, quod ea, quæ præcedunt, ad imitationem ficta sunt senarii Eurip. in Alcest. 694. Herm. R. τιὴ τί δή. Delet autem C. Ja.

et Ib. Ern. κλάουσι Ald. etc. — κλάειν Ald. etc. (Ven. ii. κλάειν). Dind. Verba Στρ. τίη δὴ desunt Ald. Junt. i. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. (ut in codd. C., Ja. Ib. Elb. Bav.) et continuatur oratio Phidippidæ. In cod. Elb. 1397. tribuitur Strepsiadi, 1398. Phidippidi. Junt. ii. addit τίη δὴ præfixo Streps. nomine. Hinc et in Junt. iii. Raph. etc. Dind. κλάουσι A. (B.) 2. et κλάειν. Tum στρ. ὁτιὴ τὶ δὴ Dorv. et 1418. γε pro σύ. Pors. τίη δὴ in 2. ante φήσεις 1418. addidit corrector. Prorsus omittunt ceteri. Dobr. Στρ. ὁτιὴ τί δὴ Cod. Ar. Id. δοκεῖς τι ἤδη Reisio.

1398. νομίζ. σὺ παιδὸς —. Sic, ut vulgo, B. C. In membr. pronomen omissum; in meo νομίζεσθαί γε παιδός. τοῦτο τοὔργον. Gl. τὸ κλάειν. Brunck. In Elb. cod. hic versus Strepsiadæ tributus, sequens Phidippidæ. Harl. γε Reisig. τοὔγον vitiose Crat. Ven. i. ii. Wech. Dind.

1399. δὶς παῖδες οἱ γέροντες. Sophocles: Πηλέα τ' Αἰάκειον οἰκουρὸς μόνη γεροντατγωγῶ κἀναπαιδεύω· πάλιν γὰρ αὖθις παῖς ὁ γηράσκων ἀνήρ. (In quo loco si ante πάλιν deleas punctum et ponas post illam partic. et deinde ante γὰρ restituas ἐτεὸν cum Kust., erunt tres iambi.) Theopompus Comicus: Δὶς παῖδες οἱ γέροντες ὀρθῷ τῷ λόγῳ. Plato Comicus: ἄρ' ὡς ἔοικε, δὶς γένοιτ' ἂν παῖς γέρων. Antipho Comicus: γηροτροφία γὰρ προσέοικε παιδοτροφίᾳ. Hæc omnia ex Scholl. Berg. Add. Erasmus Adagg. p. 406. ed. Frf. 1670. Dind. δ' ἀντ. 2. B. Pors. δ' ἀντείπομ' (sic) 5. παῖδ' 1. sed -δες explicat gl. Dobr.

1400. Ms. Vat. U. rectius εἰκὸς δὲ μᾶλλον etc. Deinde pro ἢ τοὺς νέους scribendum est ἢ νέους, deleto articulo τοὺς, qui in versu redundat. Kust. Lege μᾶλλον. Bent. Vulgatum fuit, εἰκὸς δὲ μάλιστα τοὺς γέροντας ἢ τοὺς νέους τι κλάειν. — R. τε μᾶλλον τ. γ. ἢ, male. Superlativus et pro comparativo reperitur. Hesych. μάλιστα — πλέον — μᾶλλον. τι (ante κλάειν) delevit Bergl. [immo τοὺς, nam τι reliquit], ut postulabat versus et volebat Duker. Abest a nostris R. Ja. Ern. Abundat syllaba. τοὺς ante νέους est ejiciendum. Duck. τι in cod. Elb. deest. Harl. εἰκὸς δὲ μᾶλλον. Sic optime A. C. Vulgo εἰκὸς δὲ μάλιστα. Codd. omnes, ut edd., articulum τοὺς inserunt, quem metrum non admittit: immo in B. D. scriptum ἢ τοὺς νεωτέρους. Kustero monenti in not. articulum delendum esse, hic obsequutus est Berglerus. Brunck. Scriptura cod. εἰκὸς δὲ μάλιστα τοὺς γέροντας ἢ τοὺς νεωτέρους τι κλάειν. Id. Ex hac librorum varietate veram mihi videor lectionem extricasse. Nam primum μάλιστα vel μᾶλλον, ut incertæ scripturæ vocabulum non videtur ab Arist. sed ab interprete profectum, qui tritissimam ellipsin explicare volebat. Deinde non placet τοὺς γέροντας ἢ νέους, sed aut τοὺς γέροντας ἢ τοὺς νέους aut γέροντας ἢ νέους dictum oportebat. Tum etiam τὶ in priore parte versus ortum est e part. τοί. Quæ ubi semel in τὶ abiisset, in fine versus τὶ omitti cœpit. Denique νεωτέρους, quod bona hujus loci fortuna tres codd. servarunt, propterea mutatum fuit, quod librarii sentirent, versum justo longiorem esse. Itaque sic edidimus: εἰκὸς δέ τοι γέροντας ἢ νεωτέρους τι κλάειν. Herm. Hunc quamquam se esse sequutum Schütz. dicit, conflavit tamen ex Brunck. et Herm. lectione hunc pede integro abundantem versum: εἰκὸς δὲ μᾶλλον τοὺς γέροντας ἢ νεωτέρους τι κλάειν. Dind. Metrum perdidit Inv. recipienda cod. Rav. lectione: εἰκός τε μᾶλλον τ. γ. ἢ τοὺς νεοὺς κλάειν. τε ferri possit, ut referatur ad ὡς. Debebat et κλάειν ut paullo ante scribi. Articulum τοὺς libri ad unum omnes habent. μᾶλλον etiam in Borg. est. Id. εἰκὸς δὲ μάλιστα τοὺς γέροντας (πέροντας Ven. ii.) ἢ τοὺς νέους τὶ (τί Junt. i. τι Raph.) κλάειν Ald. etc. Id. νεωτέρους A. (B.) 2. τι om. 2. εἰκὸς δὲ μᾶλλον τοὺς γέροντας, ἢ τοὺς νέους κλάειν, Dorv. Pors. μάλιστα omnes, sed corrector 2. γρ. μᾶλλον. νεωτέρους 1. 2. 3. 5. 6. νέους 4. sine τι omnes. Ita 6. δὲ τοὺς γ. μάλιστα ἢ τ. νεωτέρους κ. Gl. 5. τοὺς νέους. Dobr. τ. νεωτέρους κλάειν cet. ut Kust. Cod. Ar. Id.

1401. Male R. ἐξαμαρτεῖν. Ern. ὅσω περ. Ald. etc. Primum in Lugd. ὅσῳπερ, sed ὅσωπερ Amst. Dind. ὅσονπερ "sed dubitans" Dorv. Pors.

1403. ἦν Junt. ii. iii. Dind. τοῦτον om. 2. Pors. τιθεὶς et τοπρ. ἦν 1. 3. τοῦτον om. 5. Dobr.

1405. Ait Schol. omnes interpretes valde æstuare in exponenda voce ἧττον. Ipse putat jungendam cum ἔπειθε vel cum λέγων, ut dicam, cum fecisse hanc legem, etsi minus valentem in dicendo, quam ipse, qui τὸν κρείττω καὶ τὸν ἥττω λόγον habeat, et δίκαια καὶ ἄδικα obtineat. Hoc mihi æque videtur frigidum atque id, quod ille frigidum censet, το ἧττον conjungere cum τί δῆτα, quam tamen veram puto esse sententiam. Ordo autem est: τί δῆτα κἀμοὶ ἧττον ἔξεστι καινὸν θεῖναι νόμον τοῖς υἱέσι τοὺς πατέρας ἀντιτύπτειν; *cur ego minus possim* (sic enim malim, quam, *cur minus liceat mihi?*) *novam suadere legem* cet. Duck. ἧττον τι Ald. etc. Dind.

1406. υἱέσιν edidi pro υἱέσι metri causa: sic et placebat Dukero. Ern. υἱέσι Ald. etc. ἄντι τύπτειν Ven. ii. Dind. ἀντιπράττειν 6. et gl. ἀντιπαρατάσσειν mero errore, ut puto; sed notabili. Dobr.

1407. τε θεῖναι Elb. Harl.

1408. Omnes alii libri habent αὐτοῖς, quod ad ἀφίεμεν et δίδομεν melius refertur, quam αὐτοὺς, quod Inv. dedit ad συγκεκ. — συγκεκόφθαι. Eurip. Cycl. 227. ὤμοι, πυρέσσω συγκεκομμένος τάλας. Berg. αὐτοὺς pro αὐτοῖς Rav. Herm. αὐτοῖς Ald. etc. Dind. Mutato spiritu pone, αὑτοὺς, id est, ἡμᾶς. Eandem loquutionem adhibuit Gisb. Koenus Gregorio Corinthio, p. 4. Lips. Reisig.

1409. In Avv. chorus avium v. 758. dicit: εἰ γὰρ ἐνθάδ' ἐστὶν αἰσχρὸν τὸν πατέρα τύπτειν νόμῳ· τοῦτ' ἐκεῖνο καλὸν παρ' ἡμῖν ἐστι. Berg. Locum hunc, propter anapæstum in quarta sede, emendandum aliis relinquit Porson. præf. ad Eur. i. p. xlvii. Emendationi etiam 650. versum obnoxium esse observat Herm. in not. Mss. Potest h. l. facile ἀλέκτορας reponi, et ἀλεκτρύονας e v. 1412. petitum videri. Dind. σκ. τοίνυν τ. 2. ταυτὶ om. Dorv. Vide Præf. Hec. p. xlv-xlvi. Opusc. p. 195. Pors. σκέψαι τοίνυν 5. e Plut. 567. vel potius Nub. 391. Dobr.

1410. διαφέρουσ'. lege διέφερον. Bent. Versum hunc in extremo (καίτοι διαφέρουσ' οὐδὲν) vitiosum esse patet. Ms. R. et Ib. habet διαφέρουσιν, quod est necessarium, et Duker. conjectura assequutus est. Hoc posito stare non potest καί τοι, sed scribendum est modo καί, pro καί τοι, quod a glossa explicante τὸ καὶ fluxit. R. addit etiam τι et Ib. σφόδρα et οὐδὲν διαφέρουσιν, ut appareat, hic hæsisse scribas. Possis et versum sic constituere: ὡς τοὺς πατέρας ἀμύνει. καί τοι οὐδὲν διαφέρουσιν. Ern. καίτοι τί διαφέρουσιν. — Sic optime A. C. In B., ut vulgo, sine interrogatione, proinde multo languidius, ne de corrupto metro loquar, καίτοι διαφέρουσ' οὐδὲν ἡμῶν ἐκεῖνοι. In meo καίτοι σφόδρ' οὐδὲν διαφέρουσιν ἡμῶν—. Brunck. διαφ. οὐδ. quia bipedes etiam sunt. Berg. καίτοι διαφέρουσ' οὐδὲν Ald. etc. Dind. In Bav. καίτοι σφόδρ' οὐδὲν διαφέρουσιν ἡμῶν. Herm. διαφέρουσιν οὐδὲν B. ἀμύνατε· καίτοι τὶ διαφέρουσ' οὐδὲν Dorv. Pors. καίτοι τί διαφέρουσιν ἡμῶν
τὶ σιν
solus 3. Ita 2. καίτοι διαφέρουσ' οὐδὲν (em. correctoris.). Dobr. καί τοι τί διαφέρουσ' | ἤ. Cod. Ar. Id.

1411. C. I. habent πλήν γ' ὅτι, eleganter. Ern. Ita etiam Elb., quod recepimus. Herm. — ψηφ. οὐ γρ. Nempe, ut Athenienses. Berg. γράφουσι Ald. etc. Dind. πλὴν γ' ὅτι 2. Dorv. Pors. πλὴν γ' omnes. Dobr.

1412. μιμῇ Elb. Harl.

1413. Cod. quart. Reg. κᾆπὶ ξύλου καθίζεις. Brunck. in Suppl. In scriptura Rav. κᾆπὶ πλεῖον καθεύδεις vereor, ne alius lectionis vestigia lateant. Id, quod quis facillime conjectando inveniat, est κοὔτι πλέον καθεύδεις· sed hoc vix quisquam vulgatæ lectioni præferet. Melius factum foret, si in aliquo libro legeretur κἀπ' ἰκρίου καθεύδεις. Hoc enim proprium in ea re vocab., ut πέταυρον. v. Polluc. x. 34. 157. Herm. καὶ ante τὴν κ. om. 2. ξύλῳ A. (B.) καθίζεις A. (B.) non 2. Pors. καὶ ante τὴν om. 1. 5. ξύλῳ καθίζεις 3. Dobr. καὶ τὴν Cod. Ar. Id.

1414. ὦ 'τὰν cum Brunck. recentt. edd. pro vulg. ὦ τᾶν. In Elb. (non etiam Bav., ut Herm. ait) male δοκεῖ. Dind. ὦ τᾶν (h. l.) Ald. Junt. i. ii. iii. etc. Id. Σωκράτη B. Pors. δοκεῖ 4. δοκῇ 6. et gl. φαίνηται. Dobr.

1415. Elb. et Bav. αἰτιάσῃ. sed v. Schol. ad 482. Greg. Cor. de Dial. § 55. ibique Kœn. p. 49. s. Harl. Amphis Comicus ap. Athen. ii. p. 69. μὴ παρατίθει μοι θριδακίνας, ὦ γύναι, ἐπὶ τὴν τράπεζαν, ἢ σεαυτὴν αἰτιῶ (ne apponito mihi lactucas in mensa, uxor, aut te ipsam accusabo). Harl.

1416. εἰμ' om. 1. ἐπειδὴ μὲν 6. Dobr.

1417. γένοιτο (priori loco) Wech. Raph. Lugd. Amst. Port. Dind. ἢν γένοιτο 1. ἂν γένηται 6. Dobr.

1418. μάτην ἐμοὶ κεκλαύσ. i. e. *frustra ploravero*. Frischlin. pro μάτην legisse videtur μήτε, sed male. Vertit enim, *tum neque a me flebitur*. Deinde ea, quæ sequuntur, σὺ δ' ἐγχ. τεθν. Frischlin. itidem male sic interpretatus est: *tu vero ore hianti morieris*. Sensus enim est, *tu vero me irriso morieris*. Nimirum ἐγχαίνειν τινὶ ap. Atticos significat, *aliquem irridere* vel *illudere:* quo sensu vox ista plus semel apud poëtam nostrum occurrit, ut *Index vocum* quemlibet docere potest. Suidas: ἐγχανών, καταγελάσας. Et deinde hunc ipsum locum Arist. exempli loco subjicit. V. eumdem v. Ἐπεγχανών. Kust. *Tu vero præ risu morieris*. v. Suid. in Ἐγχανὼν [ubi τεθνήξῃ legitur]. Ms. C. σὺ δὲ χανών, male. Ern. τεθνήξῃ Elb. Bav. Harl. Passiva significatione κεκλαύσεται poni, ostendit Dawes. M. Crit. p. 95. s. ubi idem τεθνήξει repudiat, quod futurum hoc non nisi activa forma usitatum sit, ut Ach. 324. Unde auctor Append. ad Daw. p. 387. conjicit τεθνήσει (ut Ach. 590. Vesp. 652.), sed idem Atticis τεθνήξομαι pro τεθνήξω adhibitum esse censet. Dind. Frischlini utraque ver-

sione commemorata Duker. addit: "prius non recte vertit, posterius obscure. Tanaq. Faber ad Lucian. Peregr. p. 568. recte, *frustra ego tum flevero; tu enim me illuso morieris.* Quamquam posterius malim ita: *tu vero, ore hianti me deridens, morieris.* Nam ridentes os solent diducere, ita ut etiam dentes ac rictus appareant. Sententia est: Senex ait, mihi jus est, te verberare, filium meum, tibi rursum tuum, si quando tibi natus fuerit. Respondet adolescens: at si mihi numquam natus fuerit filius, frustra ego flevero, qui tot a te plagas acceperim, nec rursus vel tibi vel filio, quem non habebo, imponere possim; tu autem ridens me morieris, quod impune me toties verberaveris, quodque ego plagas rursus infligere filio meo non possim. Interpres etiam Lucian. l. d. eam vocem male vertit, quem recte reprehendit Faber." Tum idem Suid. ibique Kust. laudat. DIND. σὺ δ' ἐχανὼν Ven. I. Amst. Post hoc verbum in Ald. nulla interpunctio. ID. τεθνήξεις Dawes. Misc. Crit. p. 93. τεθνήξῃ Suid. ed. Ms. ἐγχ. PORS. Sine interrogatione. REISIG.

1419. Ad spectatores conversus Streps. loquitur. DIND. μὲν om. A. (B.) non 2. PORS. Ante 1419. Στρ. om. et ante 1420. ponit 1. A δίκαια 1419. ad ἰδού γε 1451. transit in media pagina 4. DOBR.

1420. Hic versus in glossa sic explicatus: κᾀμοιγε συγχωρεῖν ὑμᾶς δοκεῖ τοῖς παισὶ, ἃ ἔστι πρέποντα ποιεῖν εἰς ἡμᾶς. BRUNCK. τἀπιεικῆ adverbii ἐπιεικῶς loco dixit: mihi iis, quæ dicit, *comiter* cedendum videtur. ERN. Fallitur; hoc dicit: illos quoque suo jure uti decet. HERM. κᾀμοίγε Ald. etc. DIND. Χορ. pro Στ. 2. 5. δοκεῖ primo om. in 1. sed supr. m. pr. ut inserendum. DOBR.

1421. κλᾴειν Ald. etc. (in Ven. II. κλάειν, in qua omnino in talibus, ut κἀγὼ, iota subscr. omittitur), etiam Brub. h. l. κλάειν, sed alibi iota subscribit. — εἰκός ἐστ' Ald. etc. DIND. κλάειν A. (B.) 2. ἐστιν 2. B. δίκαιον B. PORS. Versus primo om. sed mox in m. repos. 5. εἰκὸς om. 6. DOBR.

1422. χᾀτέραν scripsit Herm. — ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι. Hæ unius vocis trajectiones Atticis haud insolitæ. Sic Æsch. Agam. 237. παρ' οὐδὲν αἰῶνα παρθένων — ἔθεντο, pro οὐδὲν παρέθεντο, *nihili facientes vitam castam*, Eum. 850. παρ' οὐδὲν ἦραν δόλοι, pro οὐδὲν παρῆραν δόλοι, *nullo negotio sustulerunt doli.* Sic Pind. Nem. vii. 101. εἰ πὰρ μέλος ἔρχομαι, pro παρέρχομαι. SPANH. Refertur γὰρ ad aliquid suppressum, quod glossa supplet οὐ βούλομαι. BRUNCK. χ'ᾀτέραν Ald. Crat. χ'ᾄτέραν Junt. I. II. III. Wech. Brub. Raph. etc. χ'ἁτέραν Ven. I. II. DIND.

1423. παθὼν κ. τ. λ. Si, ut nunc es victus oratione mea, iterum vincaris, et mihi denuo assentiaris. BERG. Trochæum (καὶ μὲν ἴσως) non admittit hic versus. Ja. habet καὶ μὴν, nisi malis καὶ μέν γ' ἴσως. γ' post ἴσως non agnoscit Ib. qui et habet ἀχθήσῃ male; Ja. versum hunc tribuit Strepsiadi, et sic habet totum: καὶ μὴν ἔγω γ' οὐκ ἀχθήσομαι παθὼν etc. ERN. μὲν est vitium edit. Ern. In ἀχθ. etiam codd. Inv. erraruut. DIND. καὶ μὴν etiam Ald. etc. ID. γ' post ἴσως deest Elb. ἀχθέσῃ Elb. ἀχθεσθήσῃ Bav. HARL. ἴσως οὐκ ἀχθεσθήσῃ Dorv. PORS. ἀχθήσῃ 5.
ἃ
νῦν ἃ 1. ἃ νῦν π. 2. (ἃ sup. a corr.) DOBR.

1424. τί δή μ'. lege τί δὴ 'κ τούτων μ' ἐπωφελήσεις. vel, quæ sola vera lectio est, δίδαξον γὰρ τί δή μ' ἐκ τῶνδ' ἐπωφελήσεις. et sic excudi versiculus debet. BENT. ἐκ τούτων ὠφελήσεις. Sic rectius Ms. Arund. quam priores edd. in quibus legitur ἐκ τούτων ἐπωφελήσεις, syllaba redundante. KUST. Pro δὴ init. versus Ja. οὖν. R. delet (secundum) δή. Ja. et L. εἴτι. ERN. Codicis quarti Reg. scriptura: πῶς δή; δίδαξον γὰρ τί μ' ἐκ τούτων ὠφελήσεις. Et sic quidem ex emendatione: nam primo scriptum fuerat ὀφελήσεις. BRUNCK. τί μ' ἐκ τούτων ἐπωφελήσεις. Sic optime A. C. In omnibus edd. legebatur, τί δή μ' ἐκ τούτων ἐπωφελήσεις, syllaba extra numerum excurrente. Hic etiam præter solitum Kustero morem gessit Bergl. Neuter animadvertit corruptos esse numeros ob spondeum in sexto loco. Mendosam illam cod. Arund. lectionem meus etiam exhibet. Pejus adhuc in B. absque ulla metri forma: πῶς; δίδαξον γὰρ ἥν τι μ' ἐκ τούτων ὠφελήσῃς. Facillima erat veteris lectionis emendatio. Non præpositio verbi compositi, sed alterum δή, quod invenuste admodum repetebatur, furcillis ejiciendum erat: πῶς δή; δίδαξον γάρ, τί μ' ἐκ τούτων ἐπωφελήσεις. Hoc non sensisse Bentleium, virum, si quem alium, naris emunctissimæ, profecto miror; emendabat ille: τί δή μ' ἐκ τῶνδ' ἐπωφελήσεις. Berglerum tamen, si aliquid sapuisset, Bentleii notula reprimere poterat, ne claudum versum Comico donaret. Sed Bentlei. emendationum nullibi fungus ille meminit, nec eas quidem legisse videtur. Quinque tamen illæ summi viri paginæ multis adversariorum plaustris præferendæ sunt et Kust. editioni majus pretium et ornamentum adferunt quam longæ tædiosæque Girardi et Spanh. nugæ. Ostendit autem Arund. cod. et mei scriptura, quam verum sit illud, quod ad Lys. 408. dixi, et sæpius postmodo in-

culcavi. BRUNCK. Cum Br. etiam Inv. ex Rav., et seqq. edd. locum emendate ediderunt. DIND. πῶς νῦν δίδ. γὰρ εἴ τι μ' 2. τί μ' (δὴ om.) A. (B.) ἐπωφελήσεις. ἐπ om. A. (B.) 2. ο B. i. e. ὠφελήσοις ut puto. Dorv. cum Kustero. PORS. τί μ' ἐκ τ. σύ γ' ὠφ. 1. τί δή μ' ἐκ τ. ὠφ. 2. 6. τί μ' ἐκ τ. ὠφ. 3. πῶς νῦν δ. γὰρ εἴτι μ' ἐκ τ. ὠφ. 5. DOBR. ὠφελήσεις et omnia ut Kust. Cod. Ar. ID. δίδαξον, εἴ τι. REISIO.

1425. τί φῄς; τί φῂς σύ; Vivide sic A. C. In aliis, ut vulgo, languide, τί δῆτα φῂς σύ; In cod. quart. Reg. est, τυπτήσω. τί φῂς σύ; omissis duabus voculis, quæ repeti debebant. Librariis solemne hoc esse ostendi. Hinc etiam liquet, vocem δῆτα, quæ antea legebatur, nihil aliud esse, quam scioli στοιβήν. BRUNCK. Στρ. τί δῆτα φῂς σὺ Ald. etc. Receptam nunc lectionem laudat Ern. codicis nomine non addito. DIND. δῆτα om. A. (B.) PORS. Στρ. τί φῂς σὺ tantum 1. 3. δῆτα servant 2. 5. 6. Στρ. hic om. 5. tum Στρ. τοῦθ' ἕ.—Φει. τί δ' ἦν ἔχω (sic, t. et gl.) τὸν ἥττω σε νικήσω λόγον; Στρ. τὴν μητ.—Φει. τί δ' ἄλλο γ'. Στρ. ἢν ταῦτα (sic). DOBR.

1426. Versus duos male disjunctos et mendosos quoque, ad unum redigo hoc modo; τοῦθ' ἕτερον αὖ μεῖζον κακόν. ΦΕΙ. τί δ' ἢν ἔχων τὸν ἥττω. BENT. In medio systemate dimetrorum (iambicorum) non est locus catalectico versui qualis est 1427. Quare verissime liber Rav. hæc verba omnia (τοῦθ' ἕτερον—τὸν ἥττω) in unum tetrametrum catalecticum conjunxit, quo metro superiores versus sunt. Commemorat hanc descriptionem etiam Schol. Inde demum sequitur systema dimetrorum. HERM. Ad ista adolescentis τὴν μητέρ'—τυπτήσω, faceta est Annæ Fabri observatio: *Cela est plaisant. Il y a aujourdhui bien des maris, qui se consoleroient d' être battus, si leurs femmes étoient battues.* Quid illa, quæso, ridicula nota ad h. l. sententiam facit, cujus pulcritudinem et acumen non magis percepit bona puella, quam nequitiam in v. 653? Persuaderi sibi passus fuerat simplex rusticus, haud nefas esse nec naturæ legibus adversari, patrem a filio verberari: κλάειν—δρῶμεν. Sed ubi adolescens ait se matrem etiam verberaturum, ira excandescit pater, nec tantum flagitium audire sustinet, ratus, hominum animis nihil a natura magis insitum esse, quam pietatem erga maternum uterum: τί φῂς—κακόν. Et hoc quidem verum est. Acumen autem h. l. hoc est: philosophorum Euripidisque dogma respicit Comicus, quod falsi arguit, non directis argumentis, sed quod longe præstat, Strepsiadis affectu ab ipsa natura petito. Scilicet docebant illi, auctorem originis patrem esse, matrem vero tamquam humum considerabant semen recipientem foventemque. Noti sunt hac de re Eurip. versus in Oreste v. 545. ubi infelix ille matricida Tyndareo scelus suum excusans, ait, Πατὴρ μὲν ἐφύτευσέν με, σὴ δ' ἔτικτε παῖς, Τὸ σπέρμ' ἄρουρα παραλαβοῦσ' ἄλλου πάρα· Ἄνευ δὲ πατρὸς τέκνον οὐκ εἴη ποτ' ἄν. Plura ad illud placitum pertinentia vide in egregia Valcken. Diatr. Eurip. p. 29. Qui hac doctrina imbuti fuerant adolescentes, vix fieri poterat, quin eorum aliquis, si quod forte jurgium incideret, minus decenter et pie erga matrem se gereret. Merito igitur sanis hominibus non minus damnosa quam absurda visa est, quod testatur senarius iste, quem profert Schol. Eurip. ad locum modo citatum: ἄνευ δὲ μητρὸς πῶς; κάθαρμ' Εὐριπίδη; BRUNCK. ἔχων. R. ἔχω male. V. 1429. (τὴν μητέρ'—χρεὼν) omittit C. [Fortassis propter homœoteleuton]. ERN. Τί δῆτ' ἢν ἔχων. τί δ' ἢν ed. Kuster. ex Ald. τί δ' ἢν τὸν ἥττω γ' ἔχων Dawes. Misc. Crit. p. 189. δ'. δῆτα A. non 2. δῆτ' B. ἔχω 2. PORS. τί δῆτ' ἢν 1. 3. ἔχω 3. et a m. pr. 6. ἥττον (sic) 3. hic et 1433. DOBR. τί δ' ἢν ἐγὼ τὸν ἥττω λ. tum ut K. Cod. Ar. ID.

1428. σε ν. λόγον (et λέγων om.) 2. PORS. σε sine accentu Ald. etc. DIND. λέγων om. 3. DOBR.

1429. τὴν μήτ.—Hunc versum omittit C. apud Ern. DIND. Strepsiadi dat 2. et interrogat, tum 1430. Φει. τί δ' ἄλλο γ'. Στρ. ἢν—. PORS.

1430. Post ἄλλο γ' vett. edd. non interpungunt. Comma habet Port. cum seqq. DIND. ταῦτα R. ERN.

1431. Hic versus in Brunckiana æque ut in cæteris edd. trimeter est, quem sequitur dimeter: οὐδέν σε κωλύσει σεαυτὸν ἐμβαλεῖν | ἐς τὸ βάραθρον μετὰ Σωκράτους. At trimetro quum nullus locus sit in systemate dimetrorum, nos alia usi sumus versuum descriptione. Σαυτὸν etiam Rav. habet. In Elb. σὲ abest, et scriptum τοῦ ἐμβαλεῖν. HERM. σαυτὸν R. ap. Ern. DIND. Elb. antea σε omittit et τοῦ ante ἐμβαλεῖν addit. HARL.

1430-3. τουτὶ —— σεαυ-τὸν ἐμβαλεῖν ἐς τὸ βάραθρον Μετὰ Σωκράτους Dawes. Misc. Crit. p. 189. PORS. σαυτὸν B. σε om. tum dat εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν Dorv. PORS. σαυτὸν 1. 3. DOBR.

1432. ἐμβαλεῖν ἐς τὸ βάραθρον. Eqq. 1356. ἄρας μετέωρον ἐς τὸ βάραθρον ἐμβαλῶ. V. ad Plut. 431. Significat autem *in perniciem.* Archestratus ap. Athen. iii. p. 101. οὕτω δεῖ ζῆν τὸν ἐλεύθερον, ἢ

κατὰ τῆς γῆς καὶ κατὰ τοῦ βαράθρου καὶ ταρτάρου ἐς τὸν ὄλεθρον ἥκειν καὶ κατωρύχθαι σταδίους ἀναρίθμους. Berg. *εἰς* Ven. ι. Dind.

1433. *Σωκράτους.* Ib. *τοῦ Σωκράτους* e glossa. Ern. *μετὰ τοῦ Σ.* Bav. Harl.

1435. *δ' ὑμᾶς* Crat. Ven. ι. ιι. Wech. Raph. Port. Dind. *ἐγὼ* deest Ja. L. Ern. *δ' ὑμᾶς* sic 2. non A. B. *ἐγὼ* om. 2. Pors. *δ'* sic 5. *δι'* certe tres. Tum *ἐγὼ* et *πράγματα* om. 5. Dobr.

1436. *ὑμῖν ἀναθεὶς, dum vobis permitto.* Ern. *τὰ 'μὰ* Ald. etc. Dind. *πράγματα* om. 2. Pors.

1437. *σὺ σαυτῷ* B. *σὺ* om. Dorv. Pors. *σὺ* deest Ja. L. Ern.

1438. *στρέψας σεαυτόν.* In membr. *στρέψας ἑαυτόν*, quod præferri debebat. v. not. ad Plut. 390. Menander ap. Stob. *ὅταν τι πράττῃς ὅσιον, ἀγαθὴν ἐλπίδα Πρόβαλλ' ἑαυτῷ.* Grotius Floril. p. 47. e Ms. cod., cui concinit is, quem versavimus, dedit *πρόβαλλε σαυτῷ.* At Bentleius Emendd. p. 76. 'Præstat,' ait, 'recepta lectio *πρόβαλλ' ἑαυτῷ*, eodem quidem sensu, sed *'Αττικωτέρως* et Menandro convenientius.' *πράττῃς* ad linguæ normam recte scriptum est in Reg. cod. Male vulgo *πράττεις.* Brunck. Alludit ad nomen Strepsiadis. Berg. R. *ἑαυτόν*, quod et ipsum rectum est. Ern. Recepit Herm., recipere etiam voluit Sch. sed texta non correxit. Dind. *εἰς* 2. B. Pors.

1437-8. Primo omissi, sed ab eodem in m. 2. Dobr.

1439. *ταυτά γ' οὐ.* lege *ταῦτ' οὐ.* Bent. *τί δῆτα ταυτά γ' οὔ μοι τότ' ἠγορ.* In Ms. Vat. U. versus hic ita legitur: *τί δῆτα ταῦτ' οὔ μοι τότ' ἠγορεύσατε;* Kust. Sic etiam optime membr. In C. D. [et cod. quarto Reg. in Suppl. laudato] ut in vett. edd. *τί δῆτα ταυτά γ' οὔ μοι τότ' ἠγορεύετε;* redundante syllaba. In B. syllaba deficiente, *τί δὴ ταῦτ' οὔ μοι τότ' ἠγορεύετε;* In Kust. ed. priorum lectio exhiberi debuit: sed *μοι* typothetæ errore omissum fuit, nec errorem correxit novissimus editor. Brunck. Ib. *οὔ μοι τότ'* e glossa. Ern. Immo *μοὶ* errore typothetæ in Kust. ed. et inde in Bergl. et Ern. omissum fuit. Habent illud libri Mss. et ceteræ edd. omnes. Herm. R. *ἠγορεύσατε.* L. Ja. versum sic habent: *τί δῆτα τοῦτ' οὔ μοι τότ' ἠγορεύετε;* Ern. Inv. e suis codd. dedit, *τί δῆτα ταῦτ' οὔ μοι τότ' ἠγορεύετε;* Herm. et Sch. cum Br. sequuti sunt cod. Vat. et membr. Reg. lectionem. Dind. *ταυτά γ' οὔ μοι τότ'* Ald. etc. estque ita etiam in Ib. In Brub. *ταῦτ' οὔ μοι τότ' ἠγορεύετε.* Nam Kust. *μοι* delevit. Id. *ταῦτ' οὔ μ. τ. ἠγορεύεται* 2. *ταυτα γ' οὔ μοι τοτ'* Dorv. Pors. *ταῦτ' οὔ* 1. 5. *ταυτά γ' οὔ* 2. 3. 6 *ἠγορεύετε* omnes. (*-ται* 3. 5. sed gl. uterque *ἐλέγετε*). Corrector 2. *γρ. καὶ ἠγορεύσατε.* Dobr. *ταῦτ' οὔ μοι τότ' ἠγορεύετε* Cod. Ar. Id.

1440. *ἐπήρατε, impulistis, spe implevistis:* metaphora sumta a vento, qui *ἐπαίρει τὰ ἱστία*, vela implet, navemque promovet. Harl. Ja. invertit ordinem: *ἐ. κ. γ.* male. *ἐπήρ. impulistis* in *hanc fraudem.* Ern. *ἄγρ. ἐπ. καὶ σκαιὸν* (om. *καὶ γ.*) 2. Pors. *ἄγρ. ἐπ. καὶ σκαιὸν* et gl. *καὶ ἀπαίδευτον* 5. Dobr.

1441. L. pro *τινα* habet *τινοῦν.* Ern. [Vulgo fuit, *ἑκάστοτ' ὅτ' ἄν τινα.* Dind.] Scripturam *ἡμεῖς ποιοῦμεν* (pro vulg. *ἀεὶ π.*) e Rav. cum Inv. recepit Herm. improbavit Porson. ad Eurip. Hec. 1175. quia etiam v. 1269. s. *ἀεὶ ἑκάστοτε* junguntur, add. idem not. ad Eur. Phœn. 1422. extr. — *ἑκάστοθ' ὅταν τινά.* Sic tres codd. In quarto Reg. ut in B. [et Elb.] *ἑκάστοτ' ἄν τιν' οὖν.* Brunck. in Suppl. Hæc nobis veræ lectionis vestigia videntur. Quare sic edidimus: *ἑκάστοθ' ὁντινοῦν.* Herm. quem sequutus est Sch. Nunc Herm. mavult, *ὅντιν' ἄν.* Dind. Hæc non inepta est sententia. Secundum Ulpiani opinionem in Comm. or. Demosth. c. Timocr. Homerus et Plato hujus sententiæ auctores sunt, *διδάσκοντες*, ut ipse loquitur, *ἡμᾶς, ἐπειδὰν δρῶσιν οἱ θεοί τινα πονηρόν, ἐμβάλλουσιν αὐτῷ τοιαύτην τινὰ ἐπιθυμίαν, πρὸς τὸ δι' αὐτῆς δοῦναι τιμωρίαν.* Berg. *ἀεὶ ποιοῦμ.* Ald. etc. — *ἑκάστοτ' ὅτ' ἄν τινα* Ald. etc. Dind. *ποοῦμεν* A. (B.) *ὅτ' ἄν τινα. ἄν τιν' οὖν* A. (B.) 2. Vide supra 244. ubi *ὅντιν' ἂν* in versus fine, quomodo et 1441. citat Porsonus ad Hec. 1167. Pors. *ἕ. ὅταν τινα* 1. *ἕ. ἄν τιν' οὖν* 2. 3. 5. 6. Dobr. *ἑκάστ' ὁτάν τινα* (sic) cet. ut Kust. Cod. Ar. Id. *ὅντιν' ἂν* Reisig.

1442. *πονηρὸν* C. Ern. *πραγμάτων* in t. om. et pro gl. supra *πονηρῶν* 6. Dobr.

1443. *ἕως ἄν.* Scal. legit *ἕωσπερ.* Bent. *ἂν* deest Ald. Juntt. tribus, Crat. Ven. ι. ιι. Wech. Brub. Raph. etc. In vv. ll. Scal. est: "*ἕως περ αὐτόν*, interjecto *περ.*" — *ἐσβάλωμεν* R. ap. Ern. — *ἐς κακὸν* Ald. etc. Dind. *ἕως ἂν αὐ.* A. (B.) 2. *εἰς* B. Pors. *ἕως ἂν* omnes. *ἐσβάλωμεν* 2. sed *σ* ex em. correctoris. Dobr.

1444. *ἂν* om. A. (B.) non 2. Pors.

1445. *ᾤμοι.* Sic quatuor codd. [etiam Ib. ap. Ern. et Elb. ap. Harl.] Vulgo *οἴμοι* quod perinde est. Brunck. — *πονηρά γε — δίκαια δέ.* In Ach. 500. *ἐγὼ δὲ λέξω δεινὰ μέν, δίκαια δέ.* Euripides Electr. 1051. *δίκαι' ἔλεξας· ἡ δίκη δ' αἰσχρῶς ἔχει.* Berg. *οἴμοι* Ald. etc. Dind. *Ὤι μοι* Elb. Harl. *δίκαι* pro *δίκαια* 2. *ᾤμοι* hic

et 1456. Dorv. Pors. ὤμοι omnes, ut puto. (ὤμοι primo 5.) Dobr. οἴμοι Reisio,

1446. Supra 1287. ἀποστερῆσαι βούλεται τὰ χρήμαθ' ἅ'δανείσατο. Berg. τὰ πράγμαθ' A. (B.) Pors.

1448. Mss. Vat. U. et Arund. Σωκράτην, et sic passim alibi. Kust. Sic iv. codd. bene, vitato hiatu. Vulgo, Σωκράτη. v. not. supra 182. Brunck. Σωκράτην etiam recentt. edd. Dind. Σωκράτη Ald. Junt. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Lugd. Σωκράτην Junt. i. Brub. Raph. Id. καὶ τὸν Σ. 2. Σωκράτην 2. B. τὸν Σωκράτην Dorv. Pors. τὸν ante χάιρ. in litura 1. τὸν Σωκ. 1. 5. τὸν pro gl. 2. Σωκράτην omnes ut puto. Dobr.

1449. ὅπως — ἀπολεῖς — ἔλθ' — Ordo est: νῦν οὖν, ὦ φίλτατε, μετ' ἐμοῦ γ' ἔλθ', ὅπως ἀπολεῖς Χαιρεφῶντα καὶ Σωκράτην. Vides part. ὅπως etiam ut finale significantem quandoque cum fut. indic. construi. Sic Ran. 1120. ὅπως βασανιῶ. Vesp. 528. Eodemque modo quin ἵνα construatur legitime, nulla est dubitandi ratio. Bonam quam dedi lectionem solus e codd., quos adhibui, meus agnoscit juxta Ald. ed. In tribus aliis scriptum est, ἀπολεῖς μετ' ἐμοῦ ἐλθών, οἵ σε — In B. ut in ed. Bern. Junt. ἀπολεῖς μετ' ἐμοῦ γ' ἐλθών, οἵ σε — Juxta has lectiones ὅπως penderet a suppresso v. ποίησον, aut simili. Sed eas falsas esse, metri ratio, cui adversantur, ostendit. Brunck. Ja. ap. Ern. et Bav. Elb. ap. Harl. ἀπολῇς. Dind. R. μετ' ἐμοῦ ἐλθών, οἵ σε quod versum perimit. Ja. ἔλθ' οἴκαδ' οἵ σε. Ern. Herm. dedit, μετ' ἐμοῦ γ' ἔλθ', οἵ σὲ κ. ἐ. Dind. Mox μετ' ἐμοῦ γ' ἐλθὼν οἵ σε Junt. i. κἄμ' nonn. edd. vett. ut Venn. Dind. μετ' ἐμοῦ ἐλθὼν A. (B.) ἔλθ' οἴκαδ' οἵ 2. μετ' ἤγουν ἐλθὼν
ἐμοῦ γ' ἔλθ' Dorv. Pors. ἀπολῇς 1. 5. γ' ἐλθὼν 1. γ' ἔλθ' 2. 5. 6. ἐλθὼν sine γ' 3. οἴκαδ' οἵ 5. Dobr. ἐμοῦ γ' ἐλθὼν Cod. Ar. Id.

1451. καταιδέσθητι Πατρῷον Δία. [V. Hesych. intpp. ad glossam Πατρῷος Ζεύς.] Vacillat metrum. Nullibi apud Comicum occurrit πατρῷος prima producta. Scribendum invitis etiam codd. καταιδέσθητί γε Π. Δ. et sic venustas etiam huic loco accedit ex repetitione part. γε in sequ. versu: ἰδού γε Δ. Π. Brunck. in Suppl. Argumentum Br. non magnam vim nobis videtur habere. v. ad 325. Tum etiam γε in Br. lectione in arsi est, ictumque habet, quod in hac part. merito cavent poëtæ. Si quid mutandum, malim τὸν πατρῷον Δία scribi. Facile enim articulus omitti potuit ab imperitis libiariis, qui nescirent, πατρῷος sæpe mediam brevem habere. Herm. *Apollinem* quidem πατρῷον Athenis cultum, quod aliunde etiam constat, non autem Jovem, tradit Plato in Euthyd. p. 302. εἶτα τοῖς ἄλλοις (ἔφη) Ἀθηναίοις οὐκ ἔστι Ζεὺς ὁ πατρῷος; οὐκ ἔστιν, ἦν δ' ἐγώ, αὕτη ἡ ἐπωνυμία Ἰώνων οὐδενί, οὐδ' ὅσοι ἐκ τῆσδε τῆς πόλεως ἀπῳκισμένοι εἰσίν, οὐδὲ ἡμῖν· ἀλλ' Ἀπόλλων πατρῷος, διὰ τὴν τοῦ Ἴωνος γένεσιν. Ζεὺς δ' ἡμῖν πατρῷος οὐ καλεῖται, Ἑρκεῖος δὲ καὶ Φράτριος. Quæ manifesto satis arguunt ea, qua Comicus hac fabulas edidit, ætate, et qua Plato etiam hæc consignavit, nullum Jovis Πατρῴου, sed Apollinis demum Athenis nomen et cultum exstitisse. Unde nec alibi ab auctoribus Atticis, Platone, ut modo diximus, et Demosthene, vel qui de Atticorum agunt antiquitatibus, vel Athenn. diis, Pausania, Harpocratione, Polluce, Aristide, ullam Jovis ap. Athenn. πατρῴου, sed *Apollinis* mentionem fieri videas. Ac Pausanias quidem in rebus Atticis nusquam πατρῴου Jovis, sed in rebus Argivorum ii. p. 129. meminit simulacri, quod sub Jovis Πατρῴου nomine in Priami regia olim exstiterit, indeque Argos in arcem a Sthenelo, cui illud in divisione obtigerat, sit translatum. Præ quibus itaque præponderare non debet Schol. ad superiora Comici verba notatio, qui *Jovem* haud minus quam *Apollinem* illo Πατρῴου nomine ab Athenn., veluti primos, qui in Atticam venerint, cultos refert. Quod autem a Streps. Πατρῴου Διὸς fiat hic mentio, id ad imitationem Πατρῴου Apollinis a sene, et hinc filii contumeliis, illinc creditorum metu, parum sui compote dictum, indeque etiam eum inter alia a filio irrideri, continuo liqueat. Spanh. Nemo monitus dubitabit hunc versum integrum esse Euripidis. Aliæ gentes Δία πατρῷον colebant, quod quum sit aptissimum deorum atque hominum parenti epitheton, jure mireris, pios Athenn. plurimis Jovem aliis titulis ornasse, hoc abstinuisse. Hanc ergo omissionem corrigere cupientes Tragici Δία Πατρῷον sæpe ingessere, ut Æsch. et Soph. ab Albert. citati ad Hes. v. Πατρῷον. Plato etiam alibi Διὸς πατρῴου mentionem facit, sed in legibus nimirum fictis, quas reipublicæ suæ fictæ præscriberet. (Legg. ix. p. 881. D. ed. H. Steph. prope fin. lib.). Eurip. Elect. 675. ὦ Ζεῦ πατρῷε καὶ τροπαῖ' ἐχθρῶν ἐμῶν. Pors. ad Eurip. Med. 1314. p. 494. Dind. Ζεὺς πατρῷος Plutarch. ii. p. 1065. E. Apollodor. ii. 8. 4. Vide ad Med. 1314. Pors. Vid. Hermann. ad Sophocl. Trachin. p. 63. Dind.

1453. R. ἔνεστιν. L. Ja. οὐκ ἐστί γ' ἐπεὶ —. Ern. ἐστί γ' ἐπεὶ etiam Elb. ap.

Harl. qui venustam esse repetitionem v. ἔστι, eodem sono, observat. DIND. Ζεὺς γάρ τις ἐστιν; — ἔστιν. — οὐκ ἔστιν γ' ἐπεὶ —. Sic optime scriptus est hic versus in B. et in meo, nisi quod in iis tertio loco est ἔστι γ', solita librariorum negligentia circa paragogicum ν. In vett. edd. [et cod. Borg.] est: Ζεὺς γάρ τις ἐστιν; — ἔστιν. — οὐκ ἔνεστ', ἐπεὶ —. In Kust. primo loco est ἔστι typothetæ errore, eademque menda repetita fuit in novissima Batava. Vulg. scripturam manifesto depravatam aliter emendat e conjectura Toup. laudatus ad Plut. 885. οὐκ ἂν ἔστ', ἐπεὶ —. Et certior et melior est nostra lectio, in qua v. ἔστιν eodem sono et plene ter repetitur. Sic οὐδὲν 723. BRUNCK. In cod. quarto Reg. scriptus est hic versus plane ut eum exhibuimus, nisi quod post tertium ἔστιν fulcrum omisit librarius οὐκ ἔστιν ἐπεὶ —. ID. Toupius Emm. in Suid. i. p. 466. (ed. Ox.) οὐκ ἂν ἔστ', *non potest fieri*, corrigendum putat, affertque versum Eurip. e Danae, ac Tyrwhittus ibi similiter ap. Soph. Œd. Tyr. 578. ἂν ἔστιν pro ἔνεστιν scribendum censet. Recte vero et eleganter Rav. οὐκ ἔστ', οὐκ· ἐπεὶ —. HERM. (qui hoc cum Inv. recepit. DIND.) Immo ipse Toupius in nota subjecta. Nam Tyrwhitt. in Append. t. iv. p. 462. negat, præsenti indic. unquam jungi, et exemplorum a Toup. allatorum alterum ex emendatione ipsius afferri, in altero (Eurip. Dan.) et ἂν et ὥστε pro ὅστις vitiosum esse; nihil certe inde ad novos canones stabiliendos profici. DIND. οὐκ ἔνεστ' ἐπεὶ Ald. etc. ID. οὐκ ἂν ἔστ' Toup. in Suid. ii. p. 196. οὐκ ἔτειγ' ἐπεὶ Dorv. ἔστιν ἐπεὶ A. (B.) ἔστι γ' ἐ. 2. Οὐκ ἔτ' ἔστ' Porsonus Adverss. p. 225. Vide etiam ad Toup. p. 462. Alibi notaverat; Homer. Odyss. Λ. 392. Ἀλλ' οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἦν ἲς ἔμπεδος, οὐδέ τι κίκυς Οἵη περ πάρος ἔσκεν. Quid istud τι sibi vult? Lege ne litera quidem mutata, Ἀλλ' οὐ γάρ οἱ ἜΤ' ἦν ἲς ἔμπεδος οὐδ' ἜΤΙ κίκυς, Οἵη περ πάρος ἔσκεν. Confer acutissimum Toupium in Suid. i. p. 141. Obiter emenda Eurip. Hel. 518. Κακῶν δ' ἜΘ' ἡμῖν ἔσχατον. cf. Aristoph. Nub. 1453. Toup. in Suid. ii. p. 196. Dextre Porsonus, sed legendum e Ravennate, οὐκ ἔστ', οὐκ· ἐπεὶ —. De οὐ repetito vide Mus. Crit. Cantab. Part. iv. p. 473. PORS. οὐκ ἔστιν γ' 1. 2. οὐκ ἔστι γ' 4. 5. 6. οὐκ ἔστιν sine γ' 3. Corrector 2. γρ. ἔνεστ'. DOBR. οὐκ ἔστιν γ' ἐπεὶ Cod. Ar. ID. ΣΤΡ. ἔστιν οὖν; ΦΕΙΔ. οὐκ ἔστ' ἐπεὶ REISIG.

1454. Repetit patris verba ex 818. vid. ad v. 379. et mox ad 1457. BERG.

1455. Elegans h. l. sententia plane obfuscata est a mendosa lectione. *Ego*, inquit, *hoc* (τοῦτο) *opinatus sum* (Dinum scilicet Jovem de cœlo expulisse) *propter huncce Dinum.* Quid, malum, sibi hic vult *propter Dinum*? quis sensus? Lege meo periculo — τότ' ᾠόμην Δία τ. etc. id est, *Sed ego* (stultus) *tum credebam Jovem esse Dinum hunc.* Hoc pacto sententia lóci prorsus clara est. BENT. Rectius forte ita legeris: — ἀλλ' ἐγὼ τότ' ᾠόμην Δία τουτονὶ τὸν δῖνον —, *sed ego tunc existimabam, Jovem esse hunc turbinem.* KUST. Sic optime mendosam scripturam correxere sensumque expedivere Bentl. et Kust. In impressis erat: ἀλλ' ἐγὼ τοῦτ' ᾠόμην Διὰ τουτονὶ τὸν Δῖνον. Bergl. post editas utriusque notas vertit ineptissime, *sed ego istud arbitrabar propter hunc turbinem.* In membr. scriptum, ταῦτ' ᾠόμην, in B. διὰ τουτονί. Hæc autem dicens Strepsiades, id quod per δῖνον intelligit, ostendit. Est autem juxta vett. magistros κεραμεοῦν βαθὺ ποτήριον, ὃ καλεῖται δῖνος, ὅπερ ἄνω εὐρύτερον ὄν, κάτω εἰς ὀξὺ λήγει. Glossa ad h. l. καυκίον πήλινον. In vestibulo ædium solebant Athenn. columnam statuere in honorem Apollinis, quam Ἀγυιᾶ vocabant. v. ad Thesm. 489. Probabile est Comicum, ut Socratem perstringeret ostenderetque receptas religiones ab eo contemni, scholam illius in scena exhibuisse, cujus in vestibulo non Ἀγυιεὺς erat, sed fictile vas aliquod magnum, [Wiland. Att. Mus. ii. 3. p. 32. conjicit, statuam Apollinis Agyiei juxta fores domicilii Socratis ita detritam fuisse et mutilatam, ut vasi fictili similior esset. DIND.] ad formam supra descripti κισσυβίου s. *poculi* effictum; idque ostendens rusticus ait: *sed ego tum arbitrabar Jovem turbinem hunc.* Nunc eo sensu nomen δῖνος accipit Streps.: at supra 380. ubi ait: Δῖνος; τουτί μ' ἐλελήθη etc. nescius quid Physicis esset δῖνος, quo nomine Socrates usus fuerat ad exprimendam *aëris et cœli rotationem*, Δῖνον arbitratur eum appellare deum aliquem, Jove superiorem, qui eum e regno ejecerat, ut ipse olim Saturnum. Ideo filio suo dicit v. 818. Δῖνος βασιλεύει, τὸν Δί' ἐξεληλακώς. Quod nunc ei filius regerit. BRUNCK. Sane perelegans est hæc emendatio. Nos tamen vulg. lectionem, quæ etiam veterrimi libri Rav. auctoritate firmatur, servandam esse rati sumus. Nam Bentleii quidem mira vis est in indagandis iis, quæ quoque in loco inepta videri possunt: qui si rem alia ratione considerasset, sæpe mutaturus erat sententiam; cujusmodi multa in Hor. exempla sunt. Atque hic equidem vereor, ne Bentl. lectio non satis apta sit. Primum enim falsum hoc est, Dinum a Streps. pro Jove habitum esse. Immo planissime

crediderat, non Jovem amplius esse, sed alium ejus loco novum exstitisse deum, nomine Dinum (v. 379. 818.). Eamque sententiam confirmant etiam v. 1459. s. Quare nunc, quum hoc dictum ei exprobret filius, non recte se excusabit eo, quod Dinum pro Jove habuerit, sed rationem afferre debebit, quare Dinum istum, non Jovem, regnare crediderit. Deinde vulg. lectio tantum abest, ut inepta sit, ut, si recte intelligatur, haud parum etiam habeat elegantiæ. Nam non nimis premenda est activa v. ἐξελήλακε significatio, quæ ex eo tantum pendet, quod Phidippides activa forma dixerat ἐξεληλακώς: sed totam mentem spectare oportet, quæ hæc est, Jovem expulsum esse. Hoc enim dicit Streps.: non expulit Dinus Jovem, sed ego hunc expulsum credebam propter istum Dinum, quem nimirum Socrates mihi pro deo obtruserat: verum stultus fui, qui hoc fictile vas deum esse arbitratus sim. Verba διὰ τουτ. τ. Δ. cum faceta quadam indignatione profert, quo ipse tam futilem rationem irrideat. Quod si apta vox histrionis et gestus rei accommodatus accedat, nemo non sentiet, puto, majorem etiam in vulg. quam in Bentl. lectione vim comicam inesse. Nam verba διὰ τ. τ. Δ., commate post ᾠόμην posito, celerius et cum contemtu quodam pronuncianda sunt, ut ipsa vocis moderatione argumenti absurditas declaretur. Herm. Schutz. τοῦτο retinuit, et tamen Δία scripsit. Reiskius, interpunctione haud dubie post ᾠόμην majori posita, scribi voluit, διὰ τ. τ. Δῖνόν εἰμι δείλαιος, *sum infelix*. Dind. ἐξελήλακεν Elb. Harl. τοῦτ' ᾠόμην Ald. etc. Dind. ᾤμην 2. Pors. ὤμην 5. Dobr.

1456. οἴμοι. Suid. in χυτρεοῦν, ὤ μοι. Bent. Διατουτονὶ Ald. Junt. I. III. δίατουτονὶ Junt. II. Διὰ τουτονὶ Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Lugd. Amst. Dind. τὸν δῖνον. τὸν gl. sup. 2. ὤμοι B. οἴμοι Suid. Ms. et post δ. ‸ χρυσὸς [sic Porsonus, i. e. ut puto, Suidæ Ms. post δείλαιος addit χρυσός. Quod unde provenire potuerit, discant tirones ex Bastii append. ad Gregor. Corinth. p. 847.] χυτρεοῦν. Sic Suid. ed. Ms. in voce. χυτρεοῦν τ' 2. ὅτι καὶ σὲ χυτρεοῦν Dorv. ἡγησάμην ἐνόμιζον Ms. [Suidæ v. χυτ.] Pors. τὸν om. 5. ὤμοι omnes ut puto. Dobr. οἴμοι Reisig.

1457. χυτρεοῦν. Ms. Arund. χύτρεον. Kust. Vulgo ὅτε καὶ σὲ χυτρεοῦν ὄντα θεὸν ἡγ.—ὅτε etiam Rav. habet, sed cod. Elb. ὅτι, atque ita [lectoribus non monitis] Brunck. edidit [cumque eo Inv. Sch.] qua mutatione non opus est. Sic mox 1460. χύτρεον in Ms. Arund. vulgato certe melius est. Qualis enim, obsecro, hæc forma est, χυτρεοῦς? Scripsit Arist. χυτροῦν, in quo vocab. prima syllaba producitur, ut in πατρῷος, καπνός, ἀθρῶ. v. ad 325. Quod non ferendum si putaret Brunck., certe χύτρειον scribere debebat. Ita Lysistr. 329. καὶ πατάγου χυτρείου. Herm. Nempe τὸν Δῖνον intelligit, *poculum testaceum*, quem paullo ante, ut alibi semel iterumque, regnare dixit et expulisse τὸν Δία, qui Δῖνος in schola Socratis positus fingitur tamquam statua τοῦ Διὸς, ut intelligitur ex Scholl. ad hunc et proxime antecedentem locum. Fuisse autem τὸν δῖνον *poculi testacei* genus testatur Schol. ad 380. cujus mentionem facit Comicus etiam Vesp. 616. ubi Scholia: *δῖνος δέ ἐστιν ἀγγεῖόν τι κεράμειον, βάσιν οὐκ ἔχον, ἀλλὰ στρογγύλον.* Sumsit autem Comicus Δῖνον ridiculi causa ἀντὶ τοῦ Διὸς, pro *Jove*, propter similitudinem vocum, ut dicit Schol. ad 380., alludens simul ad δίνην s. δίνησιν, *vertiginem* s. *rotationem* aëris ac nubium, quam Socrates dicebat causam esse tonitruum et fulminum, non autem τὸν Δία, ut vulgo putarent homines. Potest etiam alia causa afferri, cur Comicus *vas testaceum* sumserit pro *Jove*, nimirum quia Jupiter etiam diceretur Στάμνιος, ut ait Schol. Comici in Plut. 545. cujus verba sunt: *ὅτι δὲ ἀπὸ τῆς στάμνου ἢ τοῦ στάμνου καὶ Ζεὺς λέγεται Στάμνιος, δηλώσει που καὶ ὁ Κωμικός.* Est autem στάμνος *urceus* in Glossis. Locus ille, quem hic intelligit Schol., est Ran. 22. ubi Bacchus, Jovis filius, dicit, *ἐγὼ μὲν ὢν Διόνυσος υἱὸς Σταμνίου.* Sed si verum fatear, ex solo illo loco non debet colligi, Jovem dictum fuisse Στάμνιον; nam ibi per jocum Comicus dicit *Bacchum* s. *Vinum* filium σταμνίου *urcei*, quia vinum ex urceo effunditur in pocula: et dici potest vinum editum urceo, ut filius editus s. natus illo vel illo parente. Berg. L. Ja. τ' ὄντα. Ern. Herm. edidit, ὅτε καὶ σὲ χυτροῦν. Dind. Optimam esse hanc formam, χυτροῦν autem vocab. non Græcum, nulla auctoritate munitum, metro perniciosum, contendit Porson. ad Eurip. Med. 675. p. 448. t. i. Id. ὅτε Ald. etc. ὅτι etiam Elb. et ed. Lugd.—Ad omnem locum cfr. Creuzer. in Dionyso s. de rer. Bacch. origg. i. p. 262. s. Id. ὅτι 4. 6. χυτρεοῦντ' 5. Schol. χυτρεοῦς, ὁ τροχὸς ἐν ᾧ ἐργάζονται τὰς χύτρας. Dobr.

1458. φληνάφα. Sic bene membr. Vulgo φληνάφει. Thema est φληναφάω. Hes. φληναφᾷ, φλυαρεῖ, μωρολογεῖ. Pro quo Suidas habet φληναφεῖ, φλυαρεῖ. Alte-

ram formam præfert Noster Eq. 664. ἐκπλαγεὶς ἐφληνάφα. Brunck. φληναφεῖν habet etiam Tho. M. v. φλήναφος p. 898. ubi v. Oudend. Harl. φληνάφα cum Br. et Inv. (ex Rav.) etiam H. et Sch. ediderunt.—Phidippides nunc abit. Dind. In Eqq. 660. ἐφληνάφα· nempe in secunda conjugatione contr., non ut hic in prima. Berg. Locum Eqq. laudat etiam Spanh. et addit: "Alexis ap. Athen. viii. p. 336. τί ταῦτα ληρεῖς, φληναφῶν ἄνω κάτω; quid hæc nugaris? quid sursum deorsum blateras?" Dind. φληνάφει Ald. etc. Id. -φει omnes. Dobr.

1459. Strepsiades resipiscens properat ad scholam Socratis destruendam atque incendendam. Socrates et Chærephon quærunt, quid iste faciat; hic rustice lepideque respondet. Eo vero poëta aculeos in mentibus spectatorum ad Socratem et Sophistarum genus odio prosequendum reliquit, quod id deorum potissimum a Socrate impie spretorum, causa se facere dixit. Harl. Constituitur hic Actus v. scena tertia. Dind.

1460. Σωκράτην. Sic quinque codd. Vulgo Σωκράτη. Brunck. Σωκράτη Ald. Junt. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Lugd. Σωκράτην Junt. I. Brub. Raph. Dind. ἐξέβαλλον A. B. Σωκράτην 2. B. Dorv. Pors. ἐξέβαλλον 3. et servat τούς. Σωκράτην omnes. Dobr.

1461. θύμανε perperam Amst. Dind. ἆρ' ὦ Dorv. Pors.

1462. R. μηδ' ἔμ'. Ern. atque etiam ex Elb. μηδ' est notatum. Dind. Μὴ δὲ μ' Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Lugd. Amst. — συγνώμην Junt. III. Dind. μὴ δ' sine μ' Dorv. Pors. μ' om. 4. Dobr.

1463. ἀδολεσχίᾳ. α longum. Bent. ἀδολεσχίᾳ. Aptum seni est hoc vocabulum. Ἀδολέσχης enim est *garrulus*, qui de rebus vanis atque inanibus inconsiderate ineptequе loquitur, sive ut Casaubonus ad Theophrasti Charact. cap. 3. pag. 40. sqq. ed. Fischeri, multus de vi et potestate illius vocabuli, ait, qui congressionibus id genus ita delectantur, ut voluptati illi, quam ex colloquiis mutuis et confabulationibus persæpe nugatoriis, quibus solent homines otio dediti et garruli senes se oblectare, omnia postponant, facileque vel dies integros de lana caprina aut gerris Siculis cum sui similibus colloquentes traducant. Adde Mœrin p. 27. Thomam Mag. p. 13. ibique interpr. Harl. ἐμοί (sic) παρανομήσαντος 1. sed sup. rub. γρ. παρανοήσαντος. Dobr.

1464. καί μου γενοῦ ξ. R. Ern. ut Rav. Dind. Mox αὐτὸς Elb. Harl. αὐτὸς A. (B.) Pors. αὐτὸς 1. et αὐτοὺς gl. supra γραψάμενος. Dobr.

1465. διωκάθω. Hesych., qui ad hunc Comici locum videtur respexisse: Διωκάθειν, διώκειν, nempe, *in judicio persequi, accusare*. Spanh. Hoc verbum in significatione propria usurpavit Vesp. 1198. κάπρον ἐδιώκαθές ποτ' ἢ λάγων. Berg. διώκειν est quoque teste Suida h. v. εἰς ἀγορὰν, εἰς κρίσιν, ἄγειν. Timæus in Lexico pag. 63. ubi Ruhnken. de hac forma in αθω rariore docte disputat; Διωκάθειν. διώκειν ἐγκαλοῦντα ἢ τρέχοντα. Adde Mœrida, h. v. ibique Pierson p. 118. Harl.

1466. Aut vocem audivit Mercurii solus, aut ei deus ille cogitationem talem in mentem indidit. [Hominibus valde commotis hoc evenire solet, ut talia sibi fingant. Harl.] Sic etiam Pac. 661. ss. Trygæus refert spectatoribus, quid ipsi soli dea Pax dixerit. Berg. Hic intelligendus est Strepsiades aliquamdiu silere et cogitabundus stare, deinde, velut admonitu Mercurii, corrigere se et aliam insistere viam consilii. Ern. Ad h. l. est παρεπιγραφή· ὥσπερ εἰπόντος αὐτῷ τοῦ Ἑρμοῦ, ὡς οὐ χρὴ εἰς τὸ δικαστήριον αὐτοὺς ἀπαγεῖν. Sic ap. Plautum Menæchm. v. 2. 95. ss. Menæchmus Sosicles furere se assimulans Apollinem, tamquam præsentem, alloquitur: 'Pugnis me vetas in hujus ore quicquam parcere, Ni jam ex meis oculis abscedat in malam magnam crucem? Faciam, quod jubes, Apollo.' Facetissima est tota ista Plautina scena, ubi ista Sosiclis 'Ecce Apollo mihi ex oraculo imperat Ut ego illi oculos exuram lampadibus ardentibus.' Comparari possunt cum istis Comici nostri Lys. 634. αὐτὸς γάρ μοι γίγνεται, Τῆς θεοῖς ἐχθρᾶς πατάξαι τῆσδε γραὸς τὴν γνάθον. Brunck. Locus Arist. in Lys. huc non pertinet, in quo manifeste corrupta verba non bene Brunck. emendavit in Add. Scribendum αὐτόθι γάρ μοι γιγν. etc. Herm. δικορραφεῖν. In Av. 1435. ἐκ τοῦ δικαίου μᾶλλον ἢ δικορραφεῖν (e justo potius vivere quam e sarciendis litibus). Adde Apollod. ap. Stob. Floril. περὶ ἀρχῆς etc. ψεύδετ', ἐπιορκεῖ, μαρτυρεῖ, δικορραφεῖ. In glossis antiquis: Δικορράφος, *sutellosus*: idemque in Latinis glossis: *sutellosus*, πραγματορράφος, δικορράφος: nempe in iisdem, *sutello*, ῥάπτω. Spanh. 1466-75. Omnia Phidipp. 5. Dobr.

1467. ἐμπιμπράναι. Vulgo ἐμπιπράναι. v. not. ad Lys. 311. Brunck. Cum Brunck. recentt. edd. ἐμπιμπρ. Dind. ἐμπιπράναι Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Lugd.

Amst. Dind. *ἐμπιμπράναι* a m. pr. B. Pors. *ἐμπιπρ.* 1. 2. 3. 4. 6. Dobr.

1469. Timæus in Lex. Plat. p. 166. ubi v. Ruhnk. *σμινύην, οἱ μὲν δίκελλαν, οἱ δὲ ἀξίνην* (*asciam*) *καλοῦσιν.* add. Mœr. p. 345. ibique Piers., Tho. M. qui e Nubb. 1483. excitat, p. 802. ibique Oudend. Harl. *κλήμακα — σμίνην* Elb. Harl. *ἔξελθε* om. A. 2. B. Pors. *ἔξελθε* om. 3. 5. *σμηνύην φέρε* 5. Dobr.

1470. Pro *ἐπαναβὰς* Cod. quart. Reg. *ἀναβάς.* Brunck. *ἀναβὰς* pro *ἐπαν.* A. B. non 2. Pors. *κἄπειτά γ' ἀν.* 1. *κἄπειτ' ἐπαν.* 2. (*πειτ* ex em. correctoris, cetera ab initio ut videtur) *κἄπειτ' ἀν.* 3. Dobr.

1471. Hic versus (*τὸ τέγος*) in Ald. etc. postponitur sequenti *ἕως* —. Dind.

1472. Versus *ἕως ἂν αὐτοῖς* etc. in Ms. Vat. U. postponitur sequenti (Τὸ *τέγος* etc.). Kust. *ἕως ἂν* —. Versus hic in B. plane omissus est. In cod. Reg. quarto et in meo loco suo motus est et ante v. 1471. positus. [Atque ita versus se excipiunt usque ad Brunck.: *κἄπειτ' ἐπαναβ.* — *ἕως ἂν* — *τὸ τέγος* —. Dind.] Recte collocati sunt in membr. et in C. duo illi versus eo, quem exhibuimus, ordine. Perperam in postremo cod. pro *ἐμβάλῃς* scriptum *ἐμβάλλοις.* Brunck. Brunckii ordinem sunt recentt. edd. sequuti, etiam Inv. etsi nihil de codd. suis admonuit. — His dictis, Sch. et Wil. putant, servum qui evocatus advenerat, conscendere tectum et diruere cœpisse; et paullo post Strepsiadem quoque adscendisse, ut incenderet. Dind. *αὐτῶν ἐμβάλοις* 2. et 1490, 1. transponit per *βα* in m. *ἐμβάλλοις* A. B. Pors. Nempe *ἕως ἂν* —— *τὸ τέγος* in textu habet 2. cum ed. 1532. Dobr. Ita collocati *ἕως* — *τὸ τέγος* — in sex Mss. Sed in 2. post *δεσπότην* hoc signum ˣ quod pro nostro ∧

χ
στί

usurpabant scribæ; et in marg x *ἕως* etc. Omnia hæc a correctore, qui tamen ver-

χ

sum in textu reliquit. De *στί* vide Porsonum ad Odyss. Δ. 598. In 5. transpo-

ον

nendos versus monuit alius, præfixis *β* et

ον

α. *ἕως* sine *ἂν* 1. *αυτῶν* 5. *ἐμβάλοις* 3. 5. Dobr. *ἕως* — *τὸ τ.* Cod. Ar. Id.

1473. Similiter Lys. 318. *τὴν λαμπάδ' ἡμμένην ὅπως πρῶτον ἐμοὶ προσοίσεις.* Berg. *τὶς* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. etc. Dind. *δὲ* om. 6. Dobr.

1474. In Ran. 556. *δώσει τις δίκην.* Lys. 449. *παύσω τιν' ὑμῶν τῆσδ' ἐγὼ τῆς ἐξόδου.* Berg. Perperam pro *τιν' αὐτ.* Ja. ap. Ern. *αὐτούς.* Librarius elegantem usum pronom. *τις* ignoravit. Dind. *αὐτοὺς* 2. Pors. *αὐτῶν* 1. 2. 3. 4. 6. (4. ex em. statim facta, pro *αὐτὸν* ut videtur.) *αὐτοὺς* 5. et sch. *κἀγὼ αὐτοὺς τόν τε Σωκ. καὶ χ.* Dobr. *αὐτῶν* — *κεἰ* Cod. Ar. Id.

1475. *κεἰ σφόδρα γ' εἴσ' ἀλαζόνες.* Sic bene in B. In A. C. *κεἰ σφόδρ' εἴσ' ἀλαζόνες.* In meo *κἂν σφόδρ' ὦσ' ἀλαζόνες.* Quæ omnes bonæ sunt lectiones: at vulgo solœce *κἂν σφόδρ' εἴσ'* — Cod. *κεἰ σφόδρ' εἴσ' ἀλαζόνες.* Brunck. Ms. *κεἰ.* L. *σφόδρα γ'.* C. Ib. *ὦσ' ἀλαζόνες.* Ern. Rav. et Borg. *κεἰ σφόδρ' εἴσ' ἀλαζόνες.* Herm. Ita ediderunt Br. Sch. et Herm. ut 399. At Herm. nunc mavult *κεἰ σφόδρ' εἴσ',* ut Inv. e Rav. et Borg. edidit. Ita non est anapæstus in quarta sede. Dind. *κἂν σφόδρ'* — Ald. etc. (*κἂν σ.* Venn.) Id. Lege *κεἰ σφόδρ' εἴσ'* ex Schol. 1447. *κεἰ*

κεἰ

A. B. *σφόδρα γ'* 2. *κἂν σφόδρ' εἴσ'* Dorv. Pors. *κεἰ* 1. *κἂν* 2. 4. 5. 6. *γρ.* *κεἰ* cor-

οὐ

rector 2. *καὶ* (sic) 3. *σφρ'* 1. (*οὐ* ab alio) *σφόδρα γ'* 5. *εἶσ'* (sic) 1. *εἶσ'* vel *εἴσ'* 2. 3. 4. 5. (sed 3. in litura, et gl. 3. 5. *ὑπάρχωσι*) *ὦσ'* 6. Dobr.

1476. Brunck. et qui eum sequuti sunt, sic personas descripserunt: (*ἰού, ἰού*) *Μαθ. α.* (*σὸν ἔργ.*) *Στρεψ.*, 1478. (*ἀ. τ. π.*) *Μαθ. α.* (*ὅ τι — οἰκ.*) *Στρεψ.*, 1480. *οἴμ. Μαθ. β.*, 1481. *Στρ.* 1482. (*ἀπ. ἀπ.*) *Μαθ. β.* (*τοῦτ' αὐτὸ* —) *Στρ.* 1485. *Σωκρ.* 1486. *ἀεροβ.*, *Στρεψ.*, 1487. *Σωκρ.* 1488. *Χαιρεφῶν* etc. Constituitur hic act. v. scena quarta. Dind.

1477. In Lys. 317. *σὸν ἔργον, ὦ χύτρα, τὸν ἄνθρακ' ἐξεγείρειν.* Berg. *δάς,* Ald. Wech. *δᾲς* Junt. i. ii. iii. Crat. etc. — *ἱέναι* Junt. i. iii. Ven. ii. Dind. *πόλλων φλόγα* Elb. Harl. *δᾷς* 1. 3. et primo 2. *δᾲς* 4. *ἱεναι* vel *ἱέναι* 5. Dobr.

1478. Vulg. *τί ἄλλο* — Mss. Vat. U. rectius *τί δ' ἄλλο γ' ἤ.* Kust. Ita etiam Ib. recte. Ern. Et ita edd. Ald. Junt. Bas. Brub. et recentt. Omissum *δ'* in Farr. Crat. Raph. Port. Frischl. etc. Harl. *ποῶ* A. (B.) *ἄλλο γ' ἦν* Dorv. Pors. *Σωκ.* præf. 1. *Ἕτερος μαθ.* 6. *τί δ' ἄ.* omnes. Dobr. *τί δ' ἄλλο* Cod. Ar. Id.

1479. Supra 319. Strepsiades dicebat, *ἡ ψυχή μου λεπτολογεῖν ἤδη ζητεῖ καὶ περὶ καπνοῦ στενολεσχεῖν:* quibus verbis videtur quasi prædixisse illud, quod nunc facit; nam nunc re ipsa *στενολεσχεῖ περὶ καπνοῦ,* quum domum Socratis incendit. Dicit autem h. l. *διαλεπτολογοῦμαι* pro,

πυρῶσαι διανοοῦμαι, *igni cremare cogito*; quia ignis est λεπτόν, res tenuis, et comminuit atque consumit materiam. Berg. V. Suid. v. Διαλεπτολογοῦμαι. Ern. Suid. διαλεπτολογοῦμαι. Pors.

1480. In lib. Rav. (et ed. Inv.) hic versus et mox verba ἀπολεῖς, ἀπ. Socrati tribuuntur, sed recte Brunck. ea alteri cupiam Socratis discipulo assignavit. Nam Socrates philosophicis subtilitatibus occupatus magna cum gravitate v. 1485. demum interrogat, quid in tegulis rimetur Strepsiades. Herm. τὶς ἤμ. Junt. III. Præmittitur huic versui persona Μα. in edd. vett. etiam Port. Dind. Ἔτ. μαθ. præf. 1. Dobr.

1481. Supra 489. dicebat Socrates, κατάθου θοἰμάτιον. Berg. ἐκεῖνός θ' 6. Dobr.

1482. Verbis ἀπ. ἀπ. persona Μα. præfigitur in Ald. etc. Dind. γὰρ om. Suid. Ms. v. σμινύην, ubi γὰρ om. etiam Med. Pors.

1483. Locus hic citatur a Suid. v. Ἦν, et Thoma M. v. Σμινύη. Kust. μὴ προδῷ. Gl. θραυσθεῖσα. Brunck. προδῶ (sine iota subscr.) Ald. Junt. I. II. III. ἦν Crat. Ven. I. II. etc. Dind. ἐὰν Suid. Ms. Pors. Versum primo om. 2. sed statim reposuit. Dobr.

1484. In Plut. 70. ἵν' ἐκεῖθεν ἐκτραχηλισθῇ πεσών. Berg. ὠτραχιλισθῶ Elb. Harl. πρῶτον forsan primo 1. sed πρότερον ex em. m. pr. Dobr.

1485. ὁ ἐπὶ 2. ex em. correctoris. ἐπὶ tantum 3. Dobr.

1486. Hic versus in Rav. (et ed. Inv.) male tributus Chærephonti. Irridet Strepsiades Socratem, qui eadem dixerat 226. Herm. Strepsiadis persona præfixa Ald. etc. Dind.

1487. Ib. ὑποπνιγήσομαι. Ern. ὤμοι 2. 5. 6. ἀποπνίγομαι 1. Dobr. Χαιρ. ἐγὼ κακοδ. — Στρ. τί γὰρ μαθόνθ' ὑβρίζετον εἰς τ. θ. Cod. Ar. Id. ΜΑΘΕΤΕΣ. οἴμοι τάλας, δ. ἀπ. Reisig.

1488. κατακαυθ. Cf. Mœrin p. 238. ibique Piers. [p. 239. de hac fut. forma pro κατακαυσθ.]. Harl. ἐγὼ etc. Hic versus post sequentem legitur eique Chærephontis persona præfixa in Ald. etc. Dind.

1488-9. Solus 5. versum ἐγὼ δὲ præponit alteri τί γάρ. τί γὰρ μαθόντ' εἰς τ. θ. ὑβρίζετον (ε sup. rub.) 1. μαθόνθ' ὑβρίζετόν γ' εἰς τοὺς θεοὺς 2. 6. et sic, sed sine γ', 3. 4. 5. (ἐς 5. et in m. γρ. τί γὰρ παθόντες ὑβρίζετε εἰς τ. θ.) γε ante καταχ. om. 1. Dobr.

1489. τί γὰρ μαθόνθ' ὑβρίζετον [ita Kust.] Versus hic in prioribus edd. male ante præcedentem collocatur; quem proinde auctoritate Mss. Vat. et Arund. in sedem suam revocavi. Collocari enim eum h. l. oportere, vel patet ex duali ὑβρίζετον, qui respicit Socratem et Chærephontem, a quibus duo præcedd. versus proferuntur. Porro pro μαθών, ut priores edd. corrupte habent, clarum est, legendum esse μαθόνθ', ut respondeat duali seq. ὑβρίζετον, quamvis idem versus etiam sic legi possit, ut legitur in Ms. Vat. U. τί γὰρ μαθόντες τοὺς θεοὺς ὑβρίζετον; Quod autem attinet ad phrasin illam τί μαθών, ea apud Atticos idem significat quod τί παθών, i. e. *quare, quamobrem*, ut præter Casaub. ad Athen., et alii jam ante monuerunt. Kust. In primariis edd. legebatur, τί γὰρ μαθὼν ὑβρίζετόν γ' εἰς τοὺς θεούς; in recentioribus repositum μαθόνθ' ex Biseti emendatione, quam confirmat scriptura cod. B. τί γὰρ μαθόνθ' ὑβρίζετον ἐς τ. θ.; versu in quarto pede vacillante. Sic etiam est in meo, cum levi menda μαθόντ'. In membr. et in C. τί γὰρ μαθόντες τοὺς θεοὺς ὑβρίζετε; quod sane recipi poterat. Melior tamen est lectio, quam ex his omnibus reconcinnavi, μαθόντες duorum optimorum codd. mutans in μαθόντ' ἐς, et dualem ex aliis codd. adsumens pro plurali. Ad Socratem et Chærephontem directus hic sermo. Hic ut aliis in locis pro μαθόντ' legendum esse credo παθόντ'. v. not. ad Lys. 599. Pl. 908. Vesp. 251. Brunck. Verissime ita judicavit Br. Quare recepimus [τί γὰρ παθόντ' εἰς τοὺς θεοὺς ὑβρίζετον;]. Eadem varietas supra 401. Herm. In Ed. Bas. v. 1488. subjicitur v. 1489. Ern. Ed. Canin. μαθών, vitiose, unde stellula præfixa. Ja. delet γ' male. R. μαθόντες τοὺς θεοὺς ὑβρίζετε. C. totum versum omittit. Ern. γ' quod vulg. post ὑβρίζ. fuit, deest etiam in Elb. Harl. In Acharnn. 826. τιὴ μαθὼν φαίνεις ἄνευ θρυαλλίδος; ubi v. not. Berg. v. Greg. Cor. de dial. § 30. ibique Kœn. p. 98. Harl. Cod. Borg. scriptura: τ. γ. μαθόνθ' ὑβρίζετόν γε τ. θ. ubi et quartus pes recte se habet. Cod. quart. Reg. Brunck. τί γὰρ μαθόνθ' ὑβρίζετον εἰς τ. θ. Dind. Edidit Brunck.: τί γὰρ μαθόντ' ἐς τ. θ. ὑβρίζετον; Id. Hic versus ante præced. collocatur in Ald. etc. et tribuitur Strepsiadi. Legitur in Ald. τί γὰρ μαθὼν ὑβρίζετόν γ' εἰς τοὺς θεοὺς — Eodem modo Junt. I. II. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Port. Lugd. Amst. sed jungunt ὑβρίζετον. Junt. III. τί γὰρ μαθόντ' ὑβρίζετόν γ' ε. τ. θ. Raph. τί γὰρ μαθόνθ' ὑβρίζετόν γ'. Bav. μαθόντες τοὺς θεοὺς ὑβρίζετον. Id. Edd. vett. Στρ. τί γὰρ—— | Χαι. ἐγὼ δὲ—— | Στρ. καὶ τῆς σ.— Duo

priores versus transponit 2. et in tertio om. Στρ. i. e. cum Kustero et Brunckio dialogum constituit. Pors. μαθόνθ' ὑβρίζετον ε. τ. θ. A. (B.) 2. γρ. τί γὰρ παθόντες παθόντες ὑβρίζετε εἰς τοὺς θεοὺς 2. μαθόνθ' Dorv. et γ' om. Pors. Rav. ut C. apud Brunck. Herm. μαθόντες — ὑβρίζετε Reisig.

1490. ἐσκοπεῖσθον. Sic A. C. Vulgo ἐσκοπεῖσθε. Brunck. Cod. quart. Reg. ἐσκοπεῖτε τὰς ἕδρας. Gl. στηρίξεις. Ceteri codd. habent τὴν ἕδραν, quo refertur glossa in meo τὴν στήριξιν. Numerum pluralem prætulerim. Id. Recte ita judicasse Brunckium censuit Herm. Itaque et ipse et Sch. dederunt ἐσκοπεῖσθον τὰς ἕδρας. Dind. Supra 171. ζητοῦντος αὐτοῦ τῆς σελήνης τὰς ὁδούς. Berg. Præmissum Strepsiadis nomen in Ald. etc. — ἐσκοπεῖσθε Ald. etc. servant, sed ultima littera per compendium scripta, quod αι legi potest. Id. ἐσκοπεῖτε τὰς ἕδρας A. (B.) Pors. ἐσκοπεῖσθον τὴν ἕδραν et gl. τὰς στηρίξεις 1. ἐκκοπεῖτε (sic) τὰς ἕδρας et gl. τὸν στηριγμὸν, τὴν κίνησιν 3. Duæ scil. lectiones explicantur, τὴν ἕδραν, et τὴν ὁδόν. Schol. Aldinum ita legendum et supplendum videtur: Τῆς σελήνης τὰς ὁδούς: ἀντὶ τοῦ τὰς κινήσεις: — Τῆς σελήνης τὴν ἕδραν: ἕδραν εἶπεν, εἰς τὸ αἰσχρὸν ἀποτείνων τὸν λόγον: — Τὴν ὁδόν: τὴν περιφοράν: — (hoc recte Hermannus.) Τὴν ἕδραν: ἐπὶ τίνος ὀχεῖται, ἢ διὰ τί καὶ πῶς μένει: — τὴν ὁδὸν supr. quasi gl. in 6. Per se optimum τὰς ὁδούς. (In Æsch. Prometh. 457. mihi valde placet Stobæi ὁδούς.) Sed ex 171. fluxisse videtur lectio; et vulgata loco accommodatior. In ἕδραν cum scholiaste credo esse cacemphaton. Vide Thesm. 140. Dobr. ἐσκοπεῖσθε τὰς ἕδρας. Reisig.

1491. In Eqq. 251. ἀλλὰ παῖε καὶ δίωκε καὶ τάραττε καὶ κύκα καὶ βδελύττου. Acharn. 280. βάλλε, βάλλε, βάλλε, βάλλε, παῖε, παῖε τὸν μιαρόν· οὐ βαλεῖς ἄν; οὐ βαλεῖς; Berg. παῖε βάλλε 2. ex em. correctoris. πολλῶν γ' 6. Dobr.

1492. ἠδήκουν Ven. ii. Ante θεοὺς æque male in Brub. τοὺς omissum. Dind.

1493. τόγε τήμερον ἡμῖν. Sic, ut impressi, iv. codd. Fuerunt olim exemplaria, in quibus legebatur τόγε τήμερον εἶναι. v. (Pierson.) not. ad Mœridem p. 364. et Kœn. ad Greg. Cor. de dial. Att. § 29. Brunck. Soph. Œd. t. 113. καὶ χορεύεσθαι πρὸς ἡμῶν, ubi Schol. χορεύεσθαι ἀντὶ τοῦ ὑμνεῖσθαι, τιμᾶσθαι. Hic vero pro *saltare*, seu solitas chori partes in fine dramatum, dum is in theatro adhuc moratur, agere. [In Avv. 1072. τῇδε μέντοι θ' ἡμέρᾳ μάλιστ' ἐπαναχορεύεται. Berg.] Comicus in fine Vesp. 'Αλλ' ἐξάγετ', εἴ τι φιλεῖτ' ὀρχούμενοι θύραζε 'Ημᾶς ταχύ. τοῦτο γὰρ οὐδείς πω πάρος δέδρακεν, 'Ορχούμενον ὅς τις ἀπήλλαξεν χορὸν τρυγῳδῶν· e versione Florentis: *Verum ite foras salisubsuli, ite, si quid hæc ars vobis placet; hoc etenim numquam accidit cuiquam, Quicumque chorum salientem emiserit Tragœdus* (seu *Comœdus* potius:) nempe quod, ut ibi cæteroquin idem Florens, Chorus ingrediens saltus ederet numquam egrediens; τρυγῳδὸς vero ibi promiscue pro *comœdo* dicatur, qua de re egimus ad 295. Spanh. Divisim τό γε scripsit Herm. Dind. Mœris ita legit et Pierson. censet εἶναι Aristophani reddendum esse. Redundare eum infin. sic ap. Atticos, docet Ducker. ad Thuc. iv. 28. Harl. [In nullo tamen cod. εἶναι inventum est. Dind.] μετρίῳ Elb. In eodem cod. subjicitur, τὸ τέρμ' ὧδ' ἐστὶ δράματος τοῦ δευτέρου. Harl. In fine 2. 'Αριστοφάνους Νεφέλαι: — Dobr.